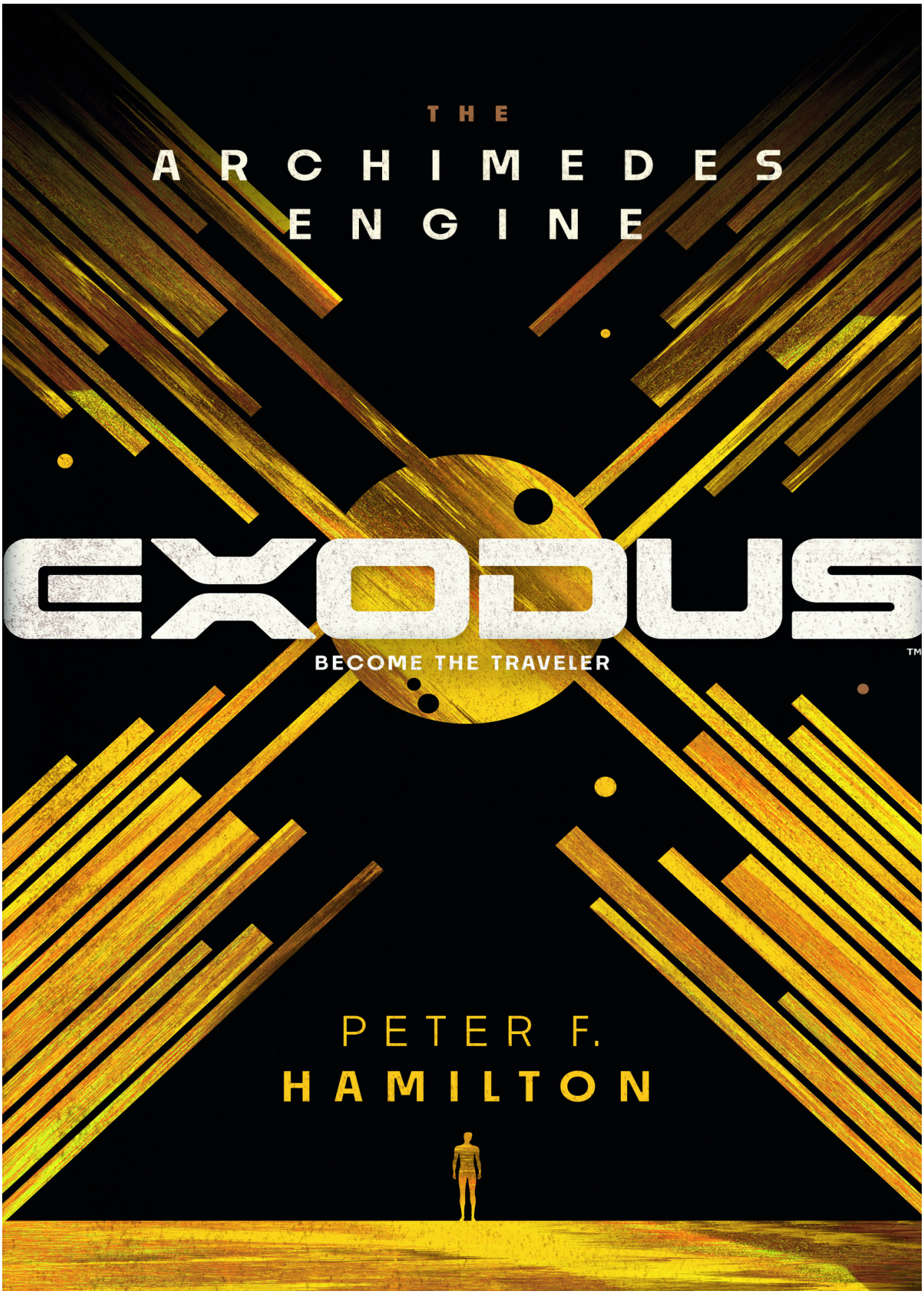
THE
ARCHIMEDES
ENGINE
EXODUS
TM
BECOME THE TRAVELER
PETER F.
HAMILTON

ОД ПИТЕРА Ф. ХАМИЛТОНА

ИЗЛАЗАК

Архимедов мотор

САГА О КОМОНВЕЛТУ

Пандорина звезда

Јуда ослобођен

ТРИЛОГИЈА ПРАЗНИНЕ

Сањајућа празнина

Временска празнина

Еволуциона празнина

ХРОНИКА ПАДАЧА

Бездан иза снова, Ноћ без звезда

ТРИЛОГИЈА НОЋНЕ ЗОРЕ

Дисфункција стварности, Неутронијумски алхемичар, Голи Бог

УНИВЕРЗУМ НОЋНЕ ЗОРЕ

Приручник Конфедерације: Друга шанса у Едену

ТРИЛОГИЈА ГРЕГА МАНДЕЛА

Мајндстар Рајзинг

Квантно убиство

Нано цвет

ТРИЛОГИЈА КРАЉИЦЕ СНОВА

Тајни трон

Лов на принчеве: Путовање кроз ваздух

СЕКВЕНЦА СПАСЕЊА

Спасење

Изгубљено спасење

Свеци спасења, Грејт Норт Роуд, Менхетн у обрнутом облику и друге приче, Пали змај

Протрађена младост

1

# 2

# EXODUS

## THE ARCHIMEDES ENGINE

BOOK 1 OF
THE ARCHIMEDES ENGINE DUOLOGY

PETER F. HAMILTON

RANDOM HOUSE WORLDS
NEW YORK

# 3

Егзодус: Архимедов мотор је дело фикције.

Имена, места и догађаји су или плод ауторове маште или су коришћени

фиктивно. Било каква сличност са стварним догађајима, местима или особама, живим или мртвим, је у потпуности

случајно.

Ауторска права © 2024. године, Wizards of the Coast LLC

Сва права задржана.

Објављено у Сједињеним Државама од стране издавачке куће Random House Worlds, издања Random House-a.

одељење компаније Penguin Random House LLC, Њујорк.

Егзодус је заштитни знак компаније Wizards of the Coast LLC и користи се уз дозволу. Случајно

House је регистровани заштитни знак, а Random House Worlds и колофон су заштитни знакови

компаније Penguin Random House LLC.

Насловна страна, временска линија и уметничко дело драмских ликова: © ArtyomKovyazin-stock.adobe.com (текстура)

Тврди повез ISBN 9780593357668

ISBN е-књиге 9780593357675

Међународни ISBN 9780593975084

randomhousebooks.com

Дизајн књиге: Едвин А. Васкез, адаптирано за е-књигу. Дизајн корица и илустрација: Пол.

Лицетт еп_прх_7.0а_148165253_ц0_р0

# Садржај

Посвећеност

Хронологија јата Кентаури

Ликови из драме

Епиграф

Увод

- Прво поглавље
- Друго поглавље
- Треће поглавље
- Четврто поглавље
- Пето поглавље
- Шесто поглавље
- Седмо поглавље
- Осмо поглавље
- Девето поглавље
- Десето поглавље
- Једанаесто поглавље
- Дванаесто поглавље
- Тринаесто поглавље

Четрнаесто поглавље

Петнаест поглавља

Шеснаесто поглавље

Седамнаесто поглавље

Осамнаесто поглавље

Деветнаесто поглавље

Двадесето поглавље

Двадесет прво поглавље

Двадесет друго поглавље

# Двадесет треће поглавље

# Двадесет четврто поглавље

# Двадесет пето поглавље

# Двадесет шесто поглавље

# Двадесет седмо поглавље

# Двадесет осмо поглавље

# Двадесет девето поглавље

# Тридесето поглавље

# Тридесет прво поглавље

# Тридесет друго поглавље

# Тридесет треће поглавље

# Тридесет четврто поглавље

# Тридесет пето поглавље

Захвалнице

О аутору

6

Ово је за моју жену, Кејт,

ко толерише да мој ум лута тако далеко.

7

# ВРЕМОНСКА ЛИНИЈА

Јато Кентаури

"

2170. године нове ере

Тестиран ентропијски погон. Експериментална летелица Максула путује ка

Ортов облак, 2.000 AJ од Сунца. (1 AJ = око 150 милиона км)

2200. године нове ере

Шездесет седам насеља на астероидима успостављено. Међупланетарна економија

златно доба.

2200. године нове ере

ИЗЛАЗАК БИО

Насељивост Земље у озбиљном паду. Током наредних двеста година

Људи из насеља на астероидима граде бродове-арке покретане

ентропијски погони. Ове флоте напуштају Сунчев систем да би тражили нови

дом међу звездама.

2251. године нове ере

Јосијас Метју Апони, рођен у насељу на астероиду Еуномија.

2280. године нове ере

Аркски брод Дилиџент напушта Сунчев систем, његов вектор лета га води директно

далеко од јата Кентаури.

18.000. године нове ере

ЕРА ЗОРЕ

Неколико флота аркада стиже до јата Кентаури, удаљеног 16.000 светлосних година.

са Земље. Они откривају стотине густо збијених звезданих система са

хиљаде потенцијално настањивих планета и шаљу „Зелени

„Светови“ сигнализирају да се позову остатак аркада.

8

2 4.000. године нове ере

ЕРА ОСТАТКА

Рана историја јата Кентаури обележена је бурним успоном и падом

међузвезданих царстава. Уз помоћ генетског инжењеринга, грађани

Ове стално ратујуће културе брзо се мењају и еволуирају у десетине

дивергентних трансљудских врста колективно познатих као Небеска бића.

30.000. године нове ере

ERA KRUSIBL-A

Моћна небеска врста звана Елохим уздиже се до истакнутости.

Елохими граде Небеска врата, међузвездани транзит звезданог брода

мрежа која повезује све системе Кентаура, најављујући ново доба

истраживање и трговина.

31.080. године нове ере

Пионирски свемирски бродови које је послало шест породичних кућа новоформиране

Царска небеска бића путују из густо насељеног језгра

Кентаури јато дуж Елохимових путања, у потрази за новим звездама

где могу да прошире своју врсту и њену културу начина размишљања. Они се насељавају

суседни звездани системи на ивици Посејдонове маглине: Келован,

Верак, Винид, Баса, Нижинск и Челули. Свака од главних кућа

полажу право на сопствени планетарни систем и заједно потписују економски споразум

и политички уговор којим се успоставља Крунски Доминион. Владари

шест кућа се уздижу да постану краљице.

31.430. године нове ере

Хелијумска макропланета у удаљеној орбити око Тинаје постаје нова, стварајући

Хелијумско море.

3 5.118. године нове ере

Рат избија у Крунском Доминиону док Зубери, Сада и Заувек

Краљица Келована покреће субверзивну кампању за еволуцију Империјала

Небеска бића даље. Осталих пет краљица формирају савез и нападају

Систем Келован. Зубери је убијена, а цела њена породица поклана.

Круже гласине да је једна од Зуберијевих принцеза преживела и побегла у

изгнанство.

9

3 5.127. године нове ере

Пет победоносних краљица потписују Царски споразум, појачавајући своје

управљање Крунским Доминионом формалним успостављањем

положај царице. Од сада ће свака од краљица имати свој ред

служила је као царица шездесет година, управљајући целокупном економском и

политичку политику доминиона, као и одговорност за њено

одбрана. Сам трон се налази на Келовану; и систем

настањиве планете, њихово богатство и ресурси, расподељени су међу

пет краљица и њихове Велике куће. Велике породице Келован највише

лојални Зуберију беже.

Споразум започиње дуг период стабилности унутар Круне

Доминион, који се успоставља као доминантна сила у овом сектору

јата Кентаури.

3 5.280. године нове ере

Крунски Доминион анектира Тинају, звездани систем удаљен 1,2 светлосне године од

Келован. Ово одмах постаје вредна економска предност за

Крунски Доминион. Бродови за ловљење који лете кроз њега могу сакупити велике

количине хелијума-3 за фузионо гориво и знатно су јефтиније за

градити и управљати него станице за небеско рударење које извлаче хелијум-3 из

атмосфера гасног гиганта.

41.500. године нове ере

САДАШЊА ЕРА

Небески доминони су се проширили и обухватили цео Кентаури

Кластер, стварајући безброј нових култура. Међутим, њихове цивилизације

почеле су да стагнирају упоредо са својим технолошким напретком.

Поклопно са овим спорим опадањем, друге флоте људских аркада из

Ера Егзодуса која је прихватила сигнал „Зелених светова“ Ере Зоре

почињу да пристижу. Ови бродови очекују да пронађу ненасељене планете за насељавање.

Уместо тога, сусрећу се са Небеским владавинама огромне моћи и

богатство које заузима цело јато Кентаури. Оставља новопридошлице

боре се да пронађу своје место у универзуму где је њихова врста малобројна

више од бледећег сећања на биолошки и технолошки

напредни Небески светови. Одбили су насељавање на било којим световима доминирања, они

потраже уточиште на ратом оштећеним планетама Остатка.

## 10

41.550. године нове ере

Људски брод стиже у систем Келован. Јединствено у

Кентаури јато, царица им даје право насељавања на

планете Гондијар и Анушка. Иако имају заштиту

царица, они су грађани другог реда којима је додељена само ограничена локална власт

демократија. Царски небески бићи их виде само као

економска имовина.

Током наредних петсто година, стиже још више од педесет аркада

у Крунском Доминиону. Сви су усмерени ка систему Келован,

где се насељавају међу постојеће две људске популације на Гондијару и Ануша.

42.250. године нове ере

Лидон у систему Малакбел се етаблира као најмоћнији свет којим управљају људи у Кластеру.

42.326. године нове ере

Близанци Финбар и Отилија Јалгори-Тобу рођени су на Гондиару.

42.350. године нове ере

Аркшип Дилиџент стиже у систем Келован, више од четрдесет хиљаду година након напуштања Сунчевог система.

# ДРАМАТСКИ ЛИКОВИ

"

ЈАЛГОРИ-ТОБУ ПОРОДИЦА – УРАНСКИ ЉУДИ, КЕЛОВАНСКИ СИСТЕМ

ФИНБАР (ФИН) ЧАРЛС ЛУИС ГРИФИН ЈАЛГОРИ-ТОБУ, 25 година, трећи син,

Министаријалис Хафнира.

МАРИ КАТХЛЕЕН ЈАЛГОРИ-ТОБУ, 43. маркиза Санта Роса.

Финбарова мајка.

ЛАМИК ЛУИС КАНДАОЛ ЈАЛГОРИ-ТОБУ, маркиз Русодан. Финбар'с

отац.

ЗЕЛИНДА МАРИАНН РИЦХЕЛЛЕ ЈАЛГОРИ-ТОБУ, прва ћерка, наследник в.

Маркиза. Финбарова сестра.

ЕВЕРЕТ КАЛАН МАТИЈАС ЈАЛГОРИ-ТОБУ, син маркизе. Финбар'с

брат.

ОТИЛИА РОАСМУНД СИЛКИЕ ЈАЛГОРИ-ТОБУ, 25 година, друга ћерка,

Минстериалис оф Серки. Финбаров близанац.

Вредна посада ARKSHIP-а

ЏОСИЈАС МЕТЈУ АПОНИ, 51, власник, компанија Diligent.

ЕЛЕОНОР (ЕЛИ) ФЕЈТ АПОНИ, 23, унука Џосаје Апонија (3).

генерације уклоњене). Поручник, архијерејски марљивац.

ДЕЖАН, 59 година, капетан, вредан.

Царска небеска бића

ХЕЛЕНА-ЧИОНЕ, садашња и заувек краљица Винида. (Тренутна

Царица Крунског Доминиона) ЛОРД ГАХИЏИ, Врховни Архонт Хелене-

Кионе.

МАКАИО, архонт Хелене-Цхионе.

ТХИРА, конгрегантска ћерка краљице Хелене-Цхионе.

БЕКЕТ, Тирин отац (подругљиви надимак: Једношутни).

12

КЛАВИСА, ћерка Хелене-Цхионе.

ЛОРД ЈОЛАВ, супруг Хелене-Цхионе. Клависин отац.

ЛОРД УАЛАНА, супруг Хелене-Цхионе.

КАРОЛИЈЕН-АМАЈА, сада и заувек краљица Вере.

АСЕЛИН, главни архонт царице Каролине-Амаје.

ИНЕСА-ПИЕРИНА, сада и заувек краљица Челулија.

ЛУУС-МАРСЕЛА, сада и заувек краљица Басе.

РАМОНА-УРСУЛА, сада и заувек краљица Нижинска.

ЗУБЕРИ-ДУЛСИНА, сада и заувек краљица Келована. [ПОКОЈНА]

ОЛОМО, архонт Јереси Доминиона.

САХДИЈА, архонт доминиона Талох-Те.

СИСКАЛА, мајор Краљевске тигрове гарде – Винидске краљевске чете.

ЉУДИ ИЗ КРУНСКОГ ДОМИНИОНА

Теренс Вилсон-Флечер, 24, детектив у Санта Роси. Макаиос

агент.

ХИМЕНА, 23, форензички техничар/агент за некретнине. Теренсова супруга.

ЛИЛИЈАНА, плаћеница.

ТОШЕ, слободни стручњак за безбедност.

МАРЦЕЛЛУ, слободни стручњак за безбедност. Сахдијин агент.

МЕДУЗА, убица. Сахдијин агент.

Елсбет Меккуилан, власница/командантkиња тенка: Пакао дочекује опрез

Возачи.

ПУТНИЦИ

Андино, капетане, Аркадијин Месец.

УЗОМА ЕНФОЕ, капетан, Лестари.

Пловимо на ивици светлосне брзине, где време тече другачије.

Како сваки дан пролази, године пролазе за оне које остављамо иза себе.

Наша служба – наша жртва – открива светове, сеје наду,

разбија империје.

МИ СМО ПУТНИЦИ.

—ПУТНИЧКО КРЕДО

14

Пре четрдесет хиљада година, човечанство је изградило флоту аркада и

побегли су са умируће Земље у масовном егзодусу. Путујући близу брзине светлости, ови

Бродови су били способни да пређу велике удаљености у року од само

неколико генерација. Човечанство је тражило само једну ствар: да пронађе нови дом

међу звездама.

Многи од ових бродова су изгубљени у празнини свемира, али срећни

мало је открило настањиве светове у јату Кентаури. Током

Током наредних 25.000 година, ови људски досељеници су процветали и

еволуирали су у хиљаде култура и напредних цивилизација. Они су

познати као Небеска бића.

Али претходно изгубљени аркади који су превозили људе из двадесет трећег

века и даље стижу у Јато чак и сада. По доласку,

Путницима ових бродова додељени су заштићени светови, где они

склониште од универзума који их је одавно оставио иза себе. Да

Небеска бића, ови људи се сматрају примитивним, остацима прошлог доба,

живе у сенци сопственог наслеђа. Немају будућност.

# ПРВО ПОГЛАВЉЕ

"

ЈЕДНА СТВАР коју је Финбар Чарлс Луис Грифин Џалгори-Тобу (Фин за пријатеље) обећао себи била је да ни под којим околностима неће вриснути. Није намеравао да пружи својим отмичарима то задовољство. Зато је ћутао док је њихов оштри нож секао његово прљаво једноделно одело са термалним регулатором, шкргућући зубима сваки пут када би му сечиво зарезало кожу. Није ни трзнуо док је његово сада голо тело гурнуто на земљу, а зглобови и чланци везани. Одбио је да јаукне од бола док су га вукли до кровне рампе за слетање, намерно ударајући потколеницама о металне степенице док су ишли. Вилица му је остала чврсто затворена док су га бацали на утилитарни под елегантног авиона за распоређивање одреда који је чекао на рампи.

Фин није знао да ли је то био бес који је осећао због своје издаје или тврдоглавост због које га је породица увек грдила, али је успео да држи језик за зубима током целог лета док је подносио понижење што је коришћен као подножје за њихове чизме - подножје које су са забавом шутирали.

Неколико сати након полетања, када су били на јужној хемисфери Ануше и крстарили осам километара изнад планина Камурди, задња рампа авиона се спустила, пропуштајући удар леденог ветра. Његови отмичари су навлачили маске за кисеоник и смејали се док је усисавао опасно редак ваздух. Чак је успео да не врисне док су га вукли на рампу. Последњи ударац га је бацио са краја у ведро ноћно небо.

Видео је делта облик авиона како се оцртава насупрот живописним облацима Посејдонове маглине, који су испуњавали небо изнад Ануше. Јарко наранџасти стробоскоп се засветлео испод трупа док се авион удаљавао. Затим је јурио доле терминалном брзином ка назубљеним планинама прекривеним снегом.

Фин је почео да вришти.

—

ЗВЕЗДАНИ БРОД АЛУМАТА био је елегантна скулптура од полираног сребрно-белог метала, која се састојала од цилиндричног инжењерског дела дужине двеста метара



дугачак из којег су извиривале вијугаве жбице осенчене бакром које су га повезивале са широким прстеном за одржавање живота. Његов труп је био уметнут плитким контурама фототермалних радијатора, који су светлели необичним гренадином док су се одлагали вишка топлоте из унутрашњих машина.

Седећи на каучу у салону на предњем крају прстена, где је преграда била закривљени прозор од ултравезаног дијаманта, Макаио-Јалбо, Архонт Садашње и Заувек Краљице Винида, зурио је у драматичан призор који је пружала маглина Зевсов Стуб у коју је био уроњен звездани брод. Блиска звезда, Тинаја, била је једини видљиви извор светлости, а иза ње екстравагантне плаве, зелене и љубичасте боје облачних праменова вртјеле су се у сложеним испрекиданим шарама којима је требало миленијумима да плешу једни око других док су се полако ширили из свог древног језгра експлозије.

Посете систему Тинаја биле су ретке за Макаио-Јалба. Његов задатак као једног од краљичиних шпијуна био је да покрива систем Келован. Па ипак, овај састанак је договорен пре пет година, након што је примио неочекивану поруку од Олома, Архонта Јереси Доминиона, чији је задатак био сличан његовом. Била је то велика инвестиција у времену. Путовање кроз Небеска врата која су повезивала Келован и Тинају трајало је само неколико недеља релативистичког дилатационог времена на броду Алумата, док је напољу прошло скоро две године. Затим, након што су стигли у Тинају, требало им је десет дана да прелете нешто више од астрономске јединице, 150 милиона километара, од Небеских врата до ове гасног џина Лагранжове тачке - локације толико удаљене да их нико никада не би случајно приметио.

Такав лични сусрет између архонта доминиона био је изузетно редак; обично су њихови послови обављани сигурним шифрованим порукама на унапред договореним местима. Реткост је била разлог зашто је Макаио-Јалбо прихватио позив без поговора. Јересни архонт је очигледно веровао да је то изузетно важно — само по себи забрињавајућа идеја.

Ротација прстена за одржавање живота на Алумати полако је довела ХеСеа у видокруг - вијугаву мрљу од оникса са нежним преплетењима гримизних филиграна, толико густу да се лако могла заменити за чврст објекат наспрам благог прелива маглине. Била је то астрономска аномалија коју Макаио-Јалбо никада није престао да види: јединствена зона високе густине хелијума-3, море гаса пречника пола светлосне године, остатак мини-нове. Ниједан од астронома небеских доминиона у јату Кентаури није разумео механизам такве нове. Па ипак, некако је макропланета хелијума, четири хиљаде пута већа од масе старог Јупитера, а ипак премала за фузионо паљење,...

17

експлодирала је, избацујући облак, који је био тако значајан ресурс за Крунски Доминион.

Флоте великих бродова за превоз ваздуха у власништву пет краљевских породица сакупљале су хелијум током деценија дугих летова, враћајући га до Тинајиних Рајских врата, а одатле га дистрибуирале по звездама Крунског Домиииона. Сваки цивилни и комерцијални свемирски брод у јату Кентаури користио је хелијум-3 за фузионо гориво, као и сви индустријски фузиони генератори који су напајали настањиве светове доминиона. Присуство ХеСеа унутар њихових граница дало је Крунском Домиииону економски ресурс на којем су им многи доминиони завидели.

„То је невероватно“, рекао је Фараџи. „Сада видим шта хоћеш да кажеш.“

Макаио-Јалбо се укочено окренуо да погледа свог сина на каучу поред себе. Дечак је имао седам година и, као и сва Царска Небеска Бића, скоро је достигао своју пуну висину. Већ је био висок преко два метра, иако му је торзо још увек био детињасто узак; неће почети да се шири док не напуни више од десет година и пубертет не покрене завршну фазу раста његове торбарске утробе.

„То је нешто заиста дивно, зар не?“, признао је Макаио-Јалбо. „Да би тама привукла поглед, мора да поседује свој властити вид величанствености.“

„Да. Да ли је ХеСи одувек био тако мрачан?“

Макаио-Јалбо се трудио да се не намршти у знак неодобравања на тако нељубазно питање. „Отприлике. Верујем да је можда било још мрачније пре четири хиљаде година када сам га први пут видео. Међутим, носталгија увек велича стварност.“

Фараџи се срећно осмехнуо. „Колико сте тела ви — мислим, ми — имали?“

„Није важан квалитет чаше, већ само вино које се у њој налази.“

„У реду. Мора да има око седамдесет или осамдесет година. Јесам ли у праву?“

„Очекујем да јеси.“

Осмех се проширио. „А ја сам следећи.“

„Заиста.“

„Када? Када ћу бити ти? Мислим, када ћу наследити линију начина размишљања?“

Макаио-Јалбоове руке су се подигле својом вољом да милују сложене конфигурације крвавог камена које су расле из његове главе у последњем замаху који је наговештавао приближавање смрти тела. Под његовим руководством, биотехнолог сличан калцијуму је провео

последњих осамнаест месеци ширећи се и прекривајући већи део његове лобање и образа, остављајући само уста, нос и очи.

18

неоптерећено. Из те основе се вијугала круна од шкољкастих рогова, увијајући се једни око других и украшавајући узорак површинских маказа бледим нијансама тиркизне и златне боје.

Остатак његовог тела, испод формалне тоге коју је носио, био је подједнако прекривен израслинама крвавог камена. Покретање руку и ногу му је било све теже док се ширио дуж њих у чипкастом узорку. За неколико година, прогресија би завршила потпуно прогутавајући његово месо, у ком тренутку би он поклонио своју менталну линију телу Фарацији, постајући Макаио-Фараци. Све што је био наставило би се унутар новог домаћина, осигуравајући атаназију. И дечаков незрели елемент личности првог нивоа био је у праву: постојало је седамдесет седам претходних тела домаћина. Лежала су у крипти породице Газиз, где би им се придружило његово садашње тело домаћина након што се испуни сукцесија, недавно сахрањено у сопственом маузолеју од крвавог камена. То би било осмо такво сахрањивање у крвавом камену, што је било изненађујуће. Макаио-Јалбо је одувек сматрао симбиота модном модом, али је трајао много дуже него што је очекивао. Ипак, краљице Крунског Доминиона су уживале у томе, па су сви остали послушно следили његов пример.

„Ускоро“, рекао је Макаио-Јалбо.

„Да, али…“

„Доста. Уживај у сазнању да сам, од све браће, баш тебе изабрао да ме угостиш.“

„Тако сам захвалан, оче“, рекао је Фараци дивећи се.

„Добро.“ Макаио-Јалбо је ставио руку на једну од малих сијалица за повезивање са стране кауча. Информације су му стизале кроз неуронску

индукциону плочицу у средишту длана. Да ли је то била машта или знање није било тако јасно као што је некада било? Дефинитивно знак да је предуго живео у овом телу. Али пронаћи време за даље било је у најбољем случају тешко у његовој професији. А ово неочекивано путовање није помогло.

„Верујем да се његов брод приближава“, рекао је Макаио-Јалбо.

Фараџи се намрштио. „Верујеш?“

Основна слика простора око Алумате одвијала се у његовом мозгу, слична сфери тамне воде. Нејасна тачка је прешла преко ње, толико безначајна да би је многи сматрали кваром.

„Како иронично“, промрмља Макаио-Јалбо. „Паун који скупља перје.“ Погледао је горе ка прозору салона и показао на поцепани гримизни увојак унутар блиставе маглине.

## 19

Мали, бледи овал се појавио наспрам њега, сада изложен док се тама разилазила са његове површине. Док су га гледали како успорава да би се сусрео са њиховим бродом, почео је да мења облик са лакоћом течности. Када је завршио са успоравањем и зауставио се километар даље, био је дугачак купа са круном од десет шиљака који су израњали из његове основе и закривљавали се паралелно са главном масом. Макаио-Јалбо је сматрао да је нешто у његовом облику суштински узнемирујуће – несумњиво зато што је врх сваког шиљка био непоколебљиво поравнат са Алумати.

„То је стварно супер“, срећно је објавио Фараџи.

„Сваки доминион има своје области изврсности.“ Упркос томе, није могао да се не диви звезданом броду Доминиона Јереси. Можда је било и извесне зависти; био је скоро двоструко дужи од Алумате, што је говорило о томе колико су ценили свог архонта. Али Јереси није имала

традиционалне ратне бродове, што је значило да су појединачни бродови били опремљени моћним одбрамбеним системима.

„Наши звездани бродови су добри, зар не?“ упита Фараџи.

„Да. Поготово наши ратни бродови.“

„Идемо ли на брод?“

Макаио-Јалбо је оклевао. Ти шиљци… „Да.“ Вратио је руку на сијалицу за везу и рекао мрежи Алумата да преговара о протоколу за спајање са посетиоцем.

„Па шта ми—“ поче Фараџи.

Макаио-Јалбо је подигао руку. „Тренутак, молим. Морам да се припремим. Архонт Јереси може бити изазован.“

„Хоћеш ли користити јахача?“

„Да. То ће ми помоћи да се фокусирам.“

„Искрено, оче, не видим како ће то направити разлику. Ти си као најмирнија особа у целом јату Кентаури.“

„Не мораш да ми се удвараш. Већ си део мене. Бићеш ја.“

Комфорт је слегнуо раменима.

—

ФИНОВ ВРИСК ЈЕ ЗАНЕМАО после неколико секунди. Било је толико хладно да је могао да осети како му екстремитети отпуштају док је ваздух свирепо завијао око њега. Не да је то било важно. Недостатак кисеоника је већ разблаживао његове мисли, милосрдно га одвлачећи од стварног света. Ветар је задао ударце уличне банде његовом телу, терајући га да се преврће. Са зглобовима и

# 20

Зглобови су му били везани, није могао ни да покуша да заустави лудо окретање. Збуњујуће, помислио је да је поново угледао наранџасти стробоскоп авиона како пројури поред њега. Сам авион је нестао. Опалесцентна светлост играла је по његовој смрзнутој кожи.

Након десет секунди јуриша кроз непријатељски ваздух, Фин је коначно зауставио своје хаотично окретање. Чудна наранџаста светлост га је поново обасјала. Готово да је није ни приметио, толико му је тело сада било утрнуло. Испод њега, сурови планински простор је знатно порастао.

Тамна фигура се појавила поред њега, цилиндар дугачак једва метар, са малим паром пераја на задњем делу, која су уоквиривала млазницу чији је јонски млаз сијао интензивно тиркизно док је емитовао високофреквентно тутњање. Наранџасти стробоскоп је бљеснуо на врху његовог шиљатог носног конуса. Пратио је његову брзину и држао се на пола метра удаљености.

Гласне жице су му биле толико хладне да је све што је могао да изговори било да промрмља: „Шта?“

„Поздрав, путниче“, рекао је цилиндар. „Ја сам модул за спасавање у ваздуху типа седам. Детектовао сам ваше непланирано одвајање од транспортног авиона и лансирао се. Да ли вам је потребна помоћ?“

Огроман налет адреналина отерао је Финову летаргију. „ЈЕБЕНО ДА!“

„Молим вас, испружите руке да могу да причврстим свој појас за подршку.“

„Не могу“, застења Фин кроз стиснуте зубе. „Руке. Ноге. Непокретан.“ Није имао појма како би менаџер Конструктне интелигенције модула, који је звучао врло једноставно, реаговао ако би рекао да је намерно био везан.

„Разумем“, одговорио је менаџер СІ. „Могу ли да вам закачим појас око торза? Упозорење, може доћи до нелагодности приликом отварања падобрана ако појас није у стабилном положају.“

„Да! Укључите појас.“

„Поред тога, ударац тлом може довести до физичке штете ако нисте усправни приликом контакта.“

Планине су сада биле огромне, њихови врхови попут ледених мачева смртоносно оштри. Приближавале су се застрашујућом брзином. „Уради то!“

Модул за спасавање је глатко клизио и ударио у Финова леђа. Непрестано га је притискао, гурајући их бочно кроз ваздух док је покушавао да одржи контакт. Фин је пре видео него осетио четири црне траке појаса како се савијају око њега. Закачиле су се баш када је пао у равни са врхом планине.

„Потврђена веза за појас.“

„Падобран“, очајнички је викнуо Фин. „Спусти падобран!“

## 21

Планинска маса се уздизала да га удари, снег на врху уступао је место боровој шуми која је прекривала нижу падину, ширећи се и испуњавајући стрму долину. „САДА!“ Мрачна маса шуме разлагала се у појединачна стабла, чији су се врхови издуживали у копља, жељна да га прободу.

Фин је поново вриснуо. Падобранац је излетео из модула уз гласан, кожаст шуштави звук, као да јато слепих мишева јури за слободом. На тренутак је био између маглине и дрвећа, а затим се падобрана раширила и његово тело се изврнуло. Осетио је и чуо како ребра пуцају испод неспретно постављених каишева појаса.

Вриснуо је од бола када је ударио у малу горњу грану, која му је избила дах. „Не!“ Рикошетирао је у другу грану, која га је одбацила. Лагани пад на већу грану испод. Ледене борове иглице дивљачки су се зариле у оно што је морао бити сваки квадратни центиметар његове коже. Ужад за жлеб се снажно повукао и он се нагло преврнуо. Широка грана је била директно испод, спремна да га удари у главу. Онда су се ужад за жлеб поново трзнули, бацајући га да се љуља док су нагло кочили његов хаотичан пад. Снег је избио из грана на којима се слегао, обрушавајући се око њега. Онда се ништа није кретало осим благог њихања његовог сопственог тела.

—

Алумата је палила своје маневарске потиснике у малим рафалима, приближавајући их другом звезданом броду. У својим мислима, Макаио-Јалбо је прегледао библиотеку возача које је сакупио током свог дугог живота - оне пасивне констелације мисли и особина понашања које би га прилагодиле да се суочи са било којим изазовом са којим се суочи, постајући управо онај који је требало да буде.

Онај који је тражио није често коришћен. Срећом. Чак и осећај да се помера док га је испитивао натерао га је да се задрхти; постојале су непожељне асоцијације својствене његовој употреби. Попут успаваног створења које дочекује зору, уздигао се да доминира његовом примарном свешћу, доносећи мноштво пратећих сећања - претходне пута када је разговарао са архонтима других доминиона, договоре и маневре које је склопио у име Крунског Доминиона, и што је још важније, своје краљице, како би унапредио Велику Игру у њихову корист. Овај јахач - овај страни аспект њега - водио је неколико тих преговора са леденом сигурношћу особе која би могла - и хоће - да ослободи уништење на планетарном нивоу ако би један концепт...



бити погрешно изражен. Личност из које је емоција била протерана, замењена искључиво логиком и одлучношћу. То је био једини начин да

понесе застрашујућу одговорност.

Пре само неколико година, његово тело би на одговарајући начин реаговало на појаву презриве личности, поткожне протоћелије би мењале његове црте лица како би пројектовале супериорност његовог узвишеног менталитета. Али сада, скоро цело његово лице је било скривено испод крвавог камена. А што се тиче држања, наслаге које су му обавијале удове чиниле су сваки покрет укоченим и одмереним. Не по први пут, његова тужна жеља је била да се та јадна мода коначно одбаци.

Алуматина мрежа му је показала да су два свемирска брода сада довољно близу да прошире своје тунеле за пристајање један према другом. Устао је са кауча, једним прстом дозивајући Фараџија. Дечак је устао, а хумор му се помрачио док су се упутили ка лифту који их је одвео до централног дела свемирског брода.

Када су се врата отворила, била су у слободном паду. Неколико инстинктивних покрета прстију избацило је Макаио-Јалба у широки, безлични ходник који се протезао дуж осе инжењерског одељења. Окренуо се око рукохвата и кренуо ка ваздушној комори. Фараџи је држао ниво са њим, јурећи као да је његово тело стекло неку врсту птичјег наслеђа. Дечакова обична бела тога лењо је лепршала око њега, а Макаио-Јалбо је могао да види да се труди да се не осмехне.

„Запамтите“, рекао је Макаио-Јалбо, „иако је Јересни Доминион технички наш савезник, све што кажете у архонтовом броду биће саслушано.“

„Зато немој ништа да кажеш. Схватио сам.“

„Не, говорићеш учтиво када и ако ти се обрати Јересни архонт, али у свим осталим приликама ћеш ћутати. Посебно не желим да будем обавештен о твом мишљењу, а ни он. Само треба да слушаш наш разговор; ништа више.“

„Да, оче. Па, хоће ли њихов архонт бити агресиван?“

„Не.“ Ушли су у комору за ваздушну комору. Тунел за пристајање се протезао напред, основна цев пречника три метра, испреплетена светлећим тракама. Макаио-Јалбо је застао на ивици. „Бићемо потпуно безбедни – љубазност коју указујемо и архонту Јереси. Без основних начела дипломатије, целокупно Кентаури јато би се урушило у анархију. Архонт ће то поштовати. На крају крајева, грађани Јереси сматрају себе супериорнијима од нас.“

## 23

„Зашто?“

„Они верују да су еволуирали даље од првобитне људске основе него ми.“

„Нису!“

„Твоја лојалност ти служи на част. Небеска еволуција је попримила много облика док смо напредовали из Времена Зоре. Ниједан од других доминија није се могао поредити са бесмртношћу наше менталне линије. Стога, ниједан од њих не може стећи нашу мудрост у својим жалосно кратким животима. Већина Јереси не живи дуже од четири или пет стотина година. Они су права деца. Велики, моћни и добро наоружани, али ипак деца.“

„Разумем.“

„Добро. Хајде сада.“ Макаио-Јалбо се упустио у тунел за пристајање. Када су прошли пола тачке, осветљење се суптилно разликовало. Тише, закључио је Макаио-Јалбо; бела светлост Алумате, која се поклапала са Винидовим примарним спектром, прешла је у жути спектар. Није знао који од звезданих система Јереси је требало да приказује; кластери станишта њиховог доминионизма били су успостављени на многима, а пипци његовог утицаја досезали су још дубље. Савез који су имали са Краљевском кућом Винида био је утврђен и повремено плодоносан, али Макаио-Јалбо није гајио илузије да ће се променити у тренутку ако би се стекла предност приближавањем једној од четири преостале

Краљевске куће Крунског Доминиона. Баш као што бих и ја променио нашу.

Ваздушна комора на крају тунела за пристајање била је широка сферна комора, са једним вишесегментним вратима која су се отварала у мањи одељак.

„Осигурајте ноге“, наложио је Макаио-Јалбо Фарацију, показујући на траку за рукохват.

Обоје су се смирили, а делови врата су се затворили. Блага сила убрзања повукла их је док се комора почела кретати. За мање од минута достигла је пуну гравитацију. Врата су се отворила. Оломо, архонт Јереси, чекао их је. Као и већина грађана Јереси, био је висок близу три метра захваљујући витком телу и шест дугих, витких удова - две ноге и четири руке - који су имали снагу једнаку биотехнолошким мишићима које доминион фаворизује за своја оклопна одела. Набори његове вишеслојне хаљине вртјели су се док је испружио руку из горњег дела свог огртача. Шака је била близу стандардне по томе што је имала четири прста и палац, иако су издужени прсти имали по три зглоба. Доњи део његових руку висио је из хаљине попут несавитљивих конопаца.



са гомољастим лактовима, а руке су им биле једноставан распоред троструких канџи. Анатомија је била дизајнирана да обезбеди одличну покретљивост у окружењима без гравитације, што Макаио-Јалбо никада није разумео, с обзиром на то да су сва њихова станишта имала ротациону гравитацију. Такође необјашњива у смислу окружења била је глава архонта; обе стране лобање биле су продужени конуси који су излазили у нивоу његових рамена. Кожа, каква год да је била, била је готово рептилска и тако чврсто је обавијала његово тело да се лако могла заменити са егзоскелетом осенченим суптилним нијансама плаве и зелене.

Макаио-Јалбо је испружио руку, држећи је вертикално како би се њихове неуронске индукционе плочице могле додирнути и директно разменити традиционални самоперцептивни поздрав између њихових умова. Добио је кратак бљесак осећаја, као да му се тело изненада осушило на пецкајућем ветру, док је ширио умирујућу топлину. Ван индукционе плочице, његова рука је осетила хладноћу Оломових прстију. Јересни грађани имали су ниску телесну температуру, неопходну да спрече прегревање великих мозгова унутар њихових надувених лобања.

Оломова четири ока су истовремено трепнула. „Ватра и лед“, рекао је мирно. „Прикладна конјункција.“

Макаио-Јалбо је нагнуо главу колико му је то дозвољавао врат обавијен крвавим каменом. „Ми представљамо равнотежу у неусклађеном универзуму.“

„Наравно. Молим.“ Оломо је гестикулирао надлактицом и доњим делом руке, уводећи их у велику полулоптасту колибу. Била је то башта уређена у древном хеленском стилу, окружена високим палмама, док су камена корита садржала мноштво раскошних папрати. Велике шарене рибе клизале су кроз воду у бројним вировима. Макаио-Јалбо је могао да чује различите звуке пчела негде. Имало је смисла; било је довољно јарког цвећа које је капало са опсежних мрежа винове лозе да би ваздуху дало слаткаст мирис.

Макаио-Јалбоова јахачка личност је све то анализирала непристрасно, свестан колико би се његово уобичајено ја дивило таквој екстраваганцији.

„Веома сте љубазни што сте пристали да прихватите мој позив“, рекао је Оломо док су седели на клупи прекривеној дебелим слојем смарагдно-беле маховине.

„Част ми је што сам примио такав захтев. И признајем да сам радознао.“

„Извињавам се што сам поменуо тако непознату локацију, али постоје одређене особе за које не желим да примете наше партнерство.“

„Верујем да је већина мојих савременика у Крунском Доминиону свесна да се Јерес и Виниди међусобно повољно односе.“

25

„Да. Међутим, овде постоје специфичности које је најбоље избегавати. Желим да нагласим важност ове конкретне теме.“

Упркос томе што је јахач балансирао своје мисли, Макаио-Јалбо је одједном био веома заинтересован о чему се ради на састанку. За архонта Оломовог ранга, ово је било еквивалентно вриштању: Упомоћ. „Ако постоји било каква помоћ коју можемо тихо понудити Јереси, бићу више него спреман да је размотрим.“

„Постоји проблем који би био штетан за оба наша доминионска подручја, а који нам је дошао до пажње.“

„Слушам.“

„Херес је одувек била интригирана формирањем ХеСеа. Хелијумска макропланета је редак ентитет, посебно у јату Кентаури — и самим тим вероватно и у остатку галаксије. То што постоји, а затим некако постане нова, је изванредно. Заправо, невероватно. Зато нам је драго што сте нашим истраживачким тимовима омогућили приступ. За шта вам још једном хвала на помоћи.“

„Нимало. Крунски Доминион дели интересовање Јереси. Наше дугогодишње веровање је да нова није био природни астрономски догађај.“

„Сасвим. Верује се да су они који су се борили у рату формације Малакбел против Пулија развили странџлете. Таква ствар би могла да покрене нову гасне макропланете. Јерес би била заинтересована да зна да ли је теорија тачна и да ли још увек постоје странџлети.“

„Као и Крунски Доминион. Да ли су ваши истраживачи пронашли доказе за то?“

„Не.“

„Ах.“

„Међутим, један од наших бродова на дугом лету око периферије Зевсовог стуба открио је доказе о још ранијим активностима Елохима.“

„Као што?“

„Планетарни инжењеринг.“

„Елохими су створили сваки еденски свет у Кентаури јату“, рекао је Макаио-Јалбо. „Има их милиони. Они су благо наше цивилизације и ми смо вечно захвални Елохимима на њиховом дару. Планетарни инжењеринг није неуобичајен.“

„Бићу прецизнији. Да би Елохими створили више настањивих планета у звезданим системима Јата, планете морају да круже у животном појасу: специфичној зони где зрачење звезде одржава земаљски живот,“

## 26

ни превише вруће ни превише хладно. То није био случај када су се Елохими појавили и започели своје велико дело Ере Зоре; планете се природно не поређају тако погодно за земаљску биологију. Зато су Елохими користили своје Архимедове машине да померају наше светове на места како би их могли тераформирати.

„Да ли кажете да Елохими стварају нови настањиви систем у Посејдоновој маглини? Мислио сам да је та ера заиста завршена.“

„Није нова, не; верујемо да ова посебна активност датира још из Ере Остатака. Наш истраживачки брод је посматрао и анализирао аномални

образац унутар гаса и прашине Посејдонове маглине. Кажем образац, али оно што је заправо пронашао била је линија изобличења. Траг кроз облаке, ако желите, изазван објектом величине планете који је пролетео кроз њих. Овај траг је био слаб и испрекидан на многим местима, али његово постојање је несумњиво. Брод је пратио курс, и ту су ствари постале занимљиве.“

„Како то?“

„Планета је гасни гигант. Као што је древно право открића, назвали смо је Долод. Њена путања је поравната са JK67b.“

Макаио-Јалбов јахач му је дозволио да подигне обрву на ивици свог крвавог камена. „Ту Гомату Небеска граде своју мегаструктуру, Дајсонову сферу, зар не?“

„Заиста јесте. Што би имало смисла као одредиште за Долода. Потребна им је сва маса коју могу да стекну да би направили такав артефакт. Можда су Елохими пристали да помогну. Ко зна? Међутим, пре седам хиљада година, Долод је прошао близу једне од смеђих патуљака које су окруживале Зевсов стуб, а његов Архимедов мотор је извршио значајну промену курса.“

„Каква промена курса?“ упита Макаио-Јалбо уморно.

„Сада је на путу ка систему Келован. А с обзиром да је Келован главни град Крунског Доминиона, помислио сам да би вам то могло бити занимљиво.“

—

Фин је испустио нехотични гргољави звук док се његово клатно постепено смањивало. Упркос леденом ваздуху, сваки мишић који је радио био је затегнут, спреман за још један мучан ударац. Ништа се није дешавало неколико секунди, а онда је испустио полухистерични смех. „Статус?“ дахтао је.

„Ситуација је неизвесна“, одговорио је руководилац модула за спасавање.

# 27

Фин је погледао горе, поред својих ногу. Конопци жлеба су се испреплетали у крошњу грања изнад њих. Непрестани бљескови наранџастог стробоскопа открили су наборе жлеба закачене за неколико грана. Забацио је главу уназад. Земља је била око три метра испод њега: танак слој снега лежао је преко кременистог тла и краставих чуперки траве. Ако би сада пао, лобања би му вероватно пукла при удару.

Призор га је натерао да поново брзо провери жлеб. Чинило се да је чврсто заглављен у дрвету.

„Да ли се жице за падобране могу продужити? Можете ли ме спустити?“

„Негативно. Али могу да активирам свој сигнал за судар.“ Доушник је звучао пун наде.

„Не. Не активирај сигнал за пад.“ Последње што му је требало било је да Лилијанини хулигани лете назад да га траже. Можда већ долазе? Пилот је морао да види да је модул за спасавање лансиран.

„Потврђено.“

„У реду. Па...“ Поново се осврнуо. Паника, попут хладноће, почела је да га хвата. „Имаш ли манипулаторске руке?“

„Негативно.“

„Можеш ли се одвојити од падобрана?“

„Да. Тренутно се не препоручује.“

„Шта кажете да ме пошаљете у лет? Да ли ваш јонски мотор може да издржи моју тежину ако искључите падобрану?“

„Негативно. Мој јонски погон има максимални потисак од седам килограма.“

„Срање.“ Поново је погледао низ своје тело. Можда ако би спасилачки модул откључао три каиша појаса, његов центар гравитације би се померио, заљуљавши га тако да би му ноге висиле са земље. Онда, када би се последњи каиш откључао, пао би ногама напред. Можда.

„Имате ли процедуру да ме спустите на земљу из овог положаја?“

„Негативно. Немам методологију у досијеу која би ми помогла у овој ситуацији.“

„Проклетство.“ Фин је застао, очајнички покушавајући да смисли решење. Вероватно зато што је висио наопачке, глава му је деловала неприродно тешко. Дефинитивно је могао да чује како му срце лупа. И подмукла хладноћа је продирала све дубље и дубље у његово тело, али бар је то деловало као анестетик за сав бол.

Није имао појма како ће се извући из овога. Било је смешно. Преживео је закопавање, а затим избацивање из авиона. Сада ће га последња три метра до земље вероватно убити — ако не од



висећи овде на хладноћи дуже време, а затим пад. „У реду, да ли носите неку врсту алата за сечење?“

„Потврђено. Имам енергетски нож од десет центиметара у свом ранцу за преживљавање. А у медицинском комплету су два скалпела.“

„Добро.“ Ако је био на земљи, а модул за спасавање био отпуштен са падобрана, био је сигуран да би могао да се довуче до њега. Онда би некако његови прсти могли да дохвате лопатице. Не да их је баш осећао како се померају. А хладноћа је напредовала... „Хајде да урадимо ово.“

„Чекам инструкције.“

„Желим да откључаш каиш појаса који је најближи мојим куковима.“

„Молимо вас да потврдите упутство.“

„Горњи каиш за појас. Откључај га.“

„Разумем. Препоручујем да активирам свој сигнални сигнал за судар…“

„Не. Ово је јасно наређење. Ниси—“

„Здраво?“

Фин је задихано загрцнуо, а сваки мишић му се укочио. „Ко је тамо?“ прохрипео је.

„Здраво? Где си? Ох.“

Напрезао се, осврћући се око себе и угледавши жену у дебелом капуту са капуљачом како опрезно вири иза дебла дрвета петнаест метара даље. Наранџасти стробоскоп је непрестано осветљавао лице у облику срца са шишкама тамне косе које су вириле испод капуљаче. Такође је показивао њен израз неверице отворених уста.

„Молим вас“, рекао је. „Помоћ.“

„Шта дођавола?“

„Молим те.“

„Како си... Не, није важно.“ Обишла је дрво, а Фин је угледао карабин који је носила. Изгледао је примитивно, али није сумњао да је ефикасан. Пришла је и загледала се у њега.

„Можеш ли ме спустити доле?“

„Да. Могу. Али имам једно питање. Не смеј се.“

„Обећавам. Само… молим те.“

„У реду.“ Набацила је карабин на раме. „Јеси ли човек?“

„Шта?“

„Довољно једноставно: Да ли си човек?“

„Па, да, ја сам човек. Па, уранијум.“

„Уранski?“

„Имам неуронске интерфејсе, тако да могу да се повежем са другим уранцима или са Небеским технолошком технологијом. Нису тако добри као код Империјалног Небеског, али осим тога…“

29

да сам сто посто човек.“

„У реду, то је логично као и све остало овде.“ Истегла је врат, гледајући у његову невољу. „Везали су ти руке.“

„И моја стопала. Кад би могла да ми одсечеш заштитне траке, требало би да могу да се спустим.“

„Да ли треба да питам зашто си везан?“

„Ја... ја сам био глуп. Пресекао сам погрешне људе. Нећу те повредити, обећавам.“

Потапшала је карабин. „Само да се разумемо, употребићу ово ако будем морала.“

„Нећеш морати. Молим те.“

„У реду.“ Скинула је рукавице и гурнула их у џепове, а затим почела да се пење на дрво.

Требало јој је минут, али се попела уз грану док није била изнад њега, а затим се ухватила за уже жлеба да се спусти до њега. Извадила је оштру оштрицу из футроле на појасу. „Ево иде.“

Нож је чисто пресекао заштитну траку око његових стопала. Затим се сагнула и ослободила му зглобове.

„Модул за спасавање: откључајте горњи каиш појаса.“

„Потврђено.“

Каиш се откопчао. Након што се други каиш откопчао, Фин је почео да се помера као што је и предвидео. Зграбио је два висећа каиша док се трећи откопчао. Његово тело се незграпно трзнуло. Није био сигуран да ли ће му руке моћи да га држе, али бар је био на правом месту. „Откључај четврти каиш.“

Био је у праву, руке су му изгубиле снагу. Пао је на земљу, цвилећи као животиња од бола при доскоку. Следеће чега се сетио је да жена клечи поред њега. Њен израз лица је постао права забринутост док је примећивала крваве посекотине и тешке модрице.

„Ко ти је ово урадио?“ упитала је.

„Мој бивши.“

„Стварно? Раскиди су овде прилично тешки, зар не?“

„Немаш појма. Модул за спасавање: одвоји комплет за прву помоћ и пакет за преживљавање.“

Два предмета су тупнула на земљу.

„Можеш ли—?“, почео је.

„Наравно. Али мораш ми рећи шта да радим.“

„Могу то. Па, ја сам Фин.“

„Елеонор. Ели.“

## 30

„Ели, хвала ти. Спасила си ми живот.“

„Јесам, зар не?“

Рекао јој је шта да ради, како да користи спрејеве, како да ставља фластере од грофлеша. Било је чудно што изгледа није била упозната ни са чим од садржаја комплета. Ранац за преживљавање је имао термо чаршав. Ели га је умотала у танку сребрну тканину и одмах се осетио топлијим - или је барем себе уверила да јесте. Трака биомонитора коју му је залепила на леву подлактицу приказивала је његове виталне знаке, а готово сваки симбол је био ћилибарне боје.

„Морамо да те вратимо у мој логор“, рекла је. „Није далеко. Ложимо ватру, а има и хране и воде.“

Фин је одмах постао опрезан. „Ми? Колико вас кампује овде?“

„Само ја и мој деда. Да ли је то проблем?“

Можда је то била његова машта, али она је одједном деловала подједнако неповерљиво као и он. „Не. Наравно да не. Али... биће ми тешко да ходам.“

„Да.“ Замишљено га је погледала. „Враћам се за минут.“

Чврсто се згрчио у термо-чаршаву и гледао је како се поново пење на дрво. Она је отишла до отвора и почела да сече дугачке траке.

Десет минута касније, његова стопала су била потпуно умотана у тканину жлеба; било је толико тканине да су практично биле као фудбалске лопте. Када се несигурно усправио, она је преостале траке користила као каишеве да чврсто држи термо-чаршав око њега.

„Хајдемо“, рекла је брзо.

—

„СТВАРНО?“ узвикну Фараџи одушевљено. „Гасни гигант лети у Келован?“

Макаио-Јалбо је упозоравајуће погледао дечака, али га није опоменуо због кршења етикете. С обзиром на околности, то је било разумљиво. Осим тога, могао је да примети да Оломо има још тога да каже; читање говора тела Јереси Небеског није било лако, али самозадовољство је било потпуно одавање.

Оломова четири ока су остала упрта у Макаио-Јалба. „Заиста, младићу. Узбудљиво, зар не?“

„Да! Али...“ Фараџи је промуцао. „Зашто нисмо знали? Зашто морнарица Крунског Доминиона није видела гасног гиганта како лети у систем?“

## 31

Оломо се окренуо дечаку и добродушно се осмехнуо. „Зато што нико није тражио тако нешто. Посејдонова маглина која окружује све звезде вашег доминионизма ствара величанствени спектакл на небу, али такође блокира свако визуелно посматрање универзума на даљину. А Долод је и хладан и мрачан. Морнарички сензори у систему Келован који прате злонамерне бродове који се приближавају из међузвезданог простора дизајнирани су да траже издувне гасове фузионе плазме од милион степени сваког уљеза који успорава са релативистичке брзине. Не ово.“

Макаио-Јалбо се накашља. „Крунски Доминион је веома захвалан Јереси на овим информацијама.“

„Нема на чему. Али то није проблем овде.“

Макаио-Јалбо је застао на тренутак — знао је да ће Олому бити занимљив. „Онда ме, молим вас, просветлите — Ох. Рекли сте да се већ креће ка систему Келован. Која је Долодова тренутна позиција?“

„Прошла је спољашњи кометни појас. Најближи прилаз звезди ће постићи за нешто више од четрдесет година.“

Макаио-Јалбовом јахачу је био потребан сву снагу да га спречи да псује Олому у лице. „Хоће ли ударити у неку од планета?“

„Не.“

„Осећам олакшање. Међутим, ништа од овога нема смисла. Келован систем је уређен у своју садашњу конфигурацију пре најмање двадесет хиљада година. Имамо два орбитална појаса настањивих планета, астероиде са богатством минерала, гасне гиганте... Комплетно је. Нема потребе да се дода још један гасни гигант. У ствари, никада нисам чуо да Елохими померају гасне гиганте кроз међузвездани простор.“

„То је зато што нема много гасних гиганата попут Долода. Чак је ређи од хелијумске макропланете“, рекао је Оломо.

„Шта је то?“

„Дугометна спектроскопија нашег брода открила је занимљив састав: Долод је гвоздена егзотика“, рекао је Оломо тријумфално.

„Одлична Астерија!“

„Оче?“ рекао је Фараџи. „Шта је то гвоздена егзотика?“

„То је разноврсна врста гасног гиганта“, рекао му је Макаио-Јалбо. „Ако га ставите у орбиту довољно близу звезде, дневна страна се довољно загрева да испари гвожђе. Ноћна страна је, дакле, довољно хладна да гвожђе кондензује и пада киша.“

„Што би сваком доминиону дало значајну економску предност“, рекао је Оломо. „Лакше је и јефтиније сакупљати гвоздену кишу у атмосфери.“

бродови за жетву него што је то ископавање и пречишћавање руде на чврстом свету.“

„Дакле, то је добро за нас, зар не?“ рекао је Фараџи. „Јефтиније гвожђе ће помоћи економији Крунског Доминиона.“

Макајо-Јалбо и Оломо су разменили погледе.

„Краљевска кућа Винид нема велика предузећа за производњу метала у систему Келован“, рекао је Макаио-Јалбо. „Наш фокус од Споразума је био на Гондијару и његовој пољопривреди. Имања су јефтина за одржавање, захваљујући људима.“

Оломо је полако одмахнуо главом. „Никада не разумем зашто си им дозволио да се населе на твом имању.“

„Добро су прилагођени основном ручном раду, што их чини економски корисним. Поред тога, нема трошкова производње као што је то случај са андроидима.“

„Заиста. Али колико ја разумем, долазак гвоздене егзотике ће променити економску природу келованског система“, рекао је Оломо. „С обзиром на начин на који су краљице поделиле келовански систем након потписивања Царског споразума, управо су Веракове Велике Породице основале предузећа на Анучи, где људи ваде руде и минерале из земље. Ако ће неко доживети пад када овај нови ресурс коначно буде доступан, то ће бити они. А за четрдесет година, Веракова краљица Каролина ће и даље седети на царичином престолу. Она ће бити та која ће издати прве дозволе за жетву гвоздене кише. Нема сумње да ће бити праведна и дати их свим Великим Породицама Доминиона.“

„Наравно да хоће“, рекао је Макаио-Јалбо, надајући се да Фараџи неће приметити Оломову не баш суптилну иронију.

„Срећом, јефтинији, обилнији ресурси, како каже млади Фараци, неће учинити ништа осим побољшања економије система Келован. Наравно, Верак би вероватно морао да повећа неку другу економску имовину како би надокнадио губитак свог монопола на Ануши. На пример, ако би постојала прилика да повећа један од својих извозних производа.“

Крвави камен је спречио било какав значајан израз лица, али Макаио-Јалбо је сузио очи. „Колико год је Краљевска кућа Винида повезана са Јереси, Краљевска кућа Верак је повезана са Доминионом Талох-Те.“

„Заиста, а бродови са брода Талох-Те троше знатну количину хелијума-3. Претпоставља се да би, као царица, Каролина могла бити склона…“

33

како би им се омогућио већи приступ ХеСеа. Додатни приходи би помогли Вераку да надокнади смањене приходе од Ануше.“

„Само бродови Крунског Доминиона могу да освоје Хе-Сеа. Остале краљице не би одобриле никакву промену политике тог обима. То би разбило цео Империјални споразум.“

„Да, али ко би био у најбољој позицији да обезбеди додатне бродове за истраживање Веракових Великих Породица? Можда доминион са највећом астроинжењерском индустријом за производњу бродова у кругу од двадесет светлосних година, што је наравно Талох-Те…“

„Веома вероватно. Шта онда предлажеш?“

„Предложити? Па ништа, наравно. Јерес једноставно пружа нашим пријатељима у краљевској кући Винида неке занимљиве астрономске податке. Како ћете их применити, потпуно је на вама.“

Макаио-Јалбо је дубоко удахнуо. Наравно да Јереси неће улазити ни у какав сукоб са Талох-Теом; они нам само све ово свађују. „Критични

део Долодовог лета је његов најближи прилаз звезди Келован“, рекао је замишљено. „То је место где ће Архимедов мотор покренути сваки пренос импулса. Тада ћемо сазнати да ли Елохими планирају да га доведу у орбиту око звезде.“

„Да“, рекао је Оломо. „Ипак, ако нема преноса импулса, из било ког разлога, Долод би једноставно пролетео поред звезде и оставио систем Келован за собом. Ништа се не би променило.“

„Такав неуспех да се стигне до орбите био би несрећан. И ниједна од наших краљица не би одобрила такав чин.“

„Не. Наравно да не би.“

—

ФИН ЈЕ МОРАО ДА СЕ НАСЛАЊА НА Ели целим путем до њеног логора. Анестетички спреј је блокирао већину бола који је долазио из његових удова и ребара, али чак и тако, било је тешко шепати поред ње.

Морали су се гушкати неколико минута када је угледао ватру како трепери испред. Затим су изашли на широк стеновити појас где није расло дрвеће. Спуштао се ка долини испод попут природног пута пре него што га је шума поново затворила. Двеста метара даље, близу ватре, уска летелица са делта крилима забила је нос у групу малих...



дрвеће. Сада када је знао шта да тражи, могао је да види бразде које је издубило у снегу и шљунку док је клизало.

„Лоше слетање?“

„Све од чега можеш да одеш...“ Ели је звучала одбрамбено.

Док је Фин шепао према ватри, умор му је мучио главу, постајао је све збуњенији оним што је очигледно био свемирски авион. За почетак,

крила су била подигнута нагоре, а на задњем делу трупа вириле су две мале ракетне млазнице. Пар тамних, закривљених ветробранских стакала попут мртвих очију вирио је изнад згужваног дела носа. Читава ствар је била необјашњиво груба. То није био никакав дизајн који је икада раније видео.

„Деда“, позвала је Ели.

Оно што је Фин сматрао каменом поред ватре померило се, откривајући да је то човек са неколико ћебади чврсто омотаних око рамена. Имао је најгушћу браду коју је Фин икада видео.

„Види шта сам нашла“, рекла је Ели. Звучала је збуњено.

„Па, па!“, загрмео је мушки глас. „Ко је био у праву?“

„Да, увек си у праву.“ Уздахнула је. „Ово је Фин. Његов падобран се закачио за дрвеће. Његов ранац је имао наранџасто блескало.“

„Видео сам то! Видео сам како се светлост спушта. Није ми веровала, Фине.“

Фин је стигао до круга блузгавице око ватре и пао на колена уз испрекидано јецање.

„Опа“, узвикну човек. „Шта то носиш?“

„Он ништа не носи, деда“, насмеја се Ели.

„Ах, драга моја, само за тебе голи човек пада с неба. Каква мана небеска.“

Фин се борио да остане свестан док се човек приближавао. Сивоплаве очи које су га гледале биле су најосудније које је икада видео. Човекове усне су се извиле од забаве. „Тежак дан у канцеларији, дечко?“

Фин је могао само да климне главом. Помислио је да ће се срушити лицем надоле у млазеве полуотопљеног снега. Некако је једва осетио

топлину ватре. Његово тело сада практично ништа није осећало, и добро је знао да то није ефекат анестетичког спреја.

„Зовем се Јосијас. Јосијас Апони.“ Изговорено са очекивањем да Фин то име зна и да ће заиста бити захвалан што упознаје власника тог имена. „Ах, па. Претпостављам да смо дуго од куће.“ Јосијас је пружио руку. Фин се није померио; није могао.

„Мора да се одмори, деда. Морамо му подићи температуру.“

## 35

„Па, хајде да приближимо наше јадно изгубљено летеће јагње ватри. Имамо резервну одећу у лендеру. Отићи ћу по њу.“

„Морам да се у-угрејем“, замуцао је Фин. Хладноћа га је толико прожимала да су му мишићи чак престали да дрхте. „Можете ли ме увести у лендер?“

„Жао ми је, хладније је него на Плутону тамо“, рекао је Џосијас. „Нема струје. Судар је то урадио.“

„Срање.“ Фин се осврнуо око себе, узнемирен како му се вид чинио сужавајућим. Једва је могао да разазна труп свемирског авиона. У очају је прегледао земљу дуж линије дрвећа. Тамо је било правог тла. „Тај избочина“, рекао је и подигао руку да покаже. Требало је читава вечност; његово тело није добро реаговало.

„Ставићу те у врећу за спавање“, рекла је Ели. „То би требало да помогне.“

„Не, није довољно. Одведи ме тамо. Могу да га извајам.“

Она и Јосијас су разменили погледе. „Вајати шта?“

„Животињски камен. Рекао сам ти, уранијумског сам порекла.“

„Деда, помози ми да га ставим у врећу за спавање.“

„Не“, преклињао је Фин. „Животне плоче. Молим вас. Може да ме угреје. Мислим да не могу још дуго да издржим.“ Бацио је поглед на биомонитор. „Упадам у хипотермички шок.“

„Фин—“

„Не, не“, рече Јосијас глатко. „Желим ово да видим.“

„Он је у заблуди. Хладноћа га убија.“

„Ми смо овде странци. Не знамо шта он може да уради.“

Фин је желео да му се захвали, да обећа да ће приредити представу — било шта. Али сада је напор само да проговори био претеран. Свет се смањивао, његове мрачне границе су се стезале око њега.

„У реду, дечко мој, ево нас.“

Између себе су подигли Фина и одвукли га до глатког избочине.

„Идем по врећу за спавање“, љутито је објавила Ели. Пожурила је ка малом свемирском авиону.

Фин је могао да види контактну сијалицу на врху грудве камења. Испружио је руку, дрхтавом руком, и спустио је на њу.

Камен живине је био чудан као и увек. Није било животињске свести, већ осећаја непроменљивог безвременског постојања. Он и његова близнакиња, Отилија, проводили су сате у парку палате када су били деца, хранећи импулсе облика стазама и зидовима од камена живине, на ужас...

баштовани, који су проналазили петље и грубо обликоване избочине које су се појављивале усред украшеног формалног распореда. Након тога, њихов отац би викао на њих и слао их назад да све то преокрену. Ако ништа друго, то је усавршило њихово разумевање медија, побољшавајући њихове способности.

Ти несташни увијања и испупчења извајана током промашене младости сада су била небитна. Ово ће бити његова најгрубља скулптура икада. Живокамен није био свестан — ништа слично — ипак су се некако његове основне нервне нити опирале грубим импулсима које је Фин слао кроз везу, као да је знао да ће проузроковати његову пропаст.

Небеска бића која су створила живи камен користила су га за обликовање зграда, снабдевајући их готово бесконачним извором вољне силикатне структуре која није захтевала индустрију, само стрпљење: најважнију Небеску особину. Десетине хиљада еденских светова у Крунском Доминиону биле су разбацане сировим изданцима, спремним за оснивање било ког новог града. Празан изданак живог камена никада није био намењен брзој производњи било чега. Зрнима би биле потребне деценије да израсту у изданак који је спреман за обликовање. Након тога, вајарски архитекта би дао дизајн, а живи камен би постепено метаморфозирао у тај облик. Ако би зграда морала бити већа од првобитне запремине изданака, живи камен би наставио да расте, а архитекта би пружао додатне смернице како су године одмицале.

Финови импулси су узнемиравали повучене нервне нити живог камена, терајући га на промену без обзира на штету коју је нанео изданку. Могао је да схвати облик живог камена - сива сенка му је испуњавала ум, његова перцепција је пратила чврсте грудве које су се пружале доле у земљу, а одатле корење које је вирило испод дрвећа. Али планинска стена је осигурала да земља не буде дубока. Овај изданак је био закржљао; никада му није било суђено да буде вила, или чак једноставна кућа.

Камен за животиње је испуштао оштре звуке пуцања док се његова површина мењала брзином коју оригинални творци нису очекивали.

„О, боже“, прео је Јосијас одушевљено док је посматрао неправилне покрете.

Фин се концентрисао на тродимензионалну слику коју је нацртао у глави, спајајући је са постојећим обликом камена. Одмах изнад земље, хоризонтална пукотина се отворила уз гласан пукот, два обода су се удаљила један од другог. Пукотина се наставила дубоко у избочину, и ваздух је јурио унутра.

Ели се вратила са врећом за спавање. „Шта се дешава? Како он ово ради да би се развеселио?“

## 37

„Немам појма. Али зар није фантастично? Потенцијал овде је изнад свега што сам очекивао.“

Руп који је Фин направио у изданку почео је да се надува. Земља око камена за животиње је померана са пута док се његова маса ширила ка споља.

Фин је скинуо руку са контактне сијалице и клизио низ ивицу док је постајала све стрмија. „Унутра“, шапнуо је. „Уведи ме унутра.“

Јосијас је оклевао, гледајући у хоризонтални отвор у камену за стоку који се отворио. Упалио је батеријску лампу, откривајући савршено глатке сиво-беле зидове, који су се отварали у полулоптасту просторију. „Топло је“, рекао је изненађено. „Осећаш ли то, Ели? Унутра има топлог ваздуха.“

„Да. Осећам то.“

„Добро, онда, хајде да уведемо нашег госта унутра.“

Фин је једва био свестан да га увлаче у склониште. Отворили су врећу за спавање и положили га на њу. Удахнуо је топао ваздух, а затим је изгубио свест.

# ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

"

КЕЛОВАНОВ ГЛАВНИ ГРАД добио је име по самом свету, који је заузврат носио име звезданог система; и као и све престонице Крунског Доминиона, налазио се на екватору планете. Бајковите виле и куле града заузимале су брдовито геолошко подручје чије су дугачке долине биле домаћини кривудавим рекама и дубоким језерима. У самом центру налазила се планина Вакшо, која је некада била висока четири и по километра. Шест оснивачких флота Крунског Доминиона, које су стигле на почетку Ере Крусибла више од једанаест хиљада година раније, уклониле су горњих пет стотина метара да би формирале стрму висораван, на коју су наставиле да усидравају први орбитални торањ планете. Келован је сада имао петнаест масивних структура које су се протезале до геостационарне орбите. Њихови врхови били су повезани георингом: широком мрежом ултравезаног угљеничног челика који се обавијао око планете, пружајући већу стабилност кулама и уравнотежене тачке везивања за мноштво станишта, комерцијалних лука и микрогеоиндустријских станица. Георинг је такође имао тајни број одбрамбених база (за које се причало да поседују оружје од антиматерије) и педесет наменских морнаричких докова. Као дом царице, Келован је био најстроже заштићена планета у Крунском Доминиону. Његови грађани су могли да виде георинг са било ког места на површини и да буду потпуно сигурни да су безбедни.

Хелена-Чионе, сада и заувек краљица Краљевске куће система Винид, уживала је у преласку из свемира у атмосферу док је њена капсула клизила низ кулу Векшо. Стајала је испред високог лучног прозора палубе за посматрање док су тонули кроз термосферу. Слаби одсјаји ватре Светог Елма преливали су преко спољашњег слоја ултравезаног дијаманта прозора док је капсула цепала танке атоме напољу.

Изнад њих, георинг је био оштра златна трака која је пресецала вечни сјај Посејдонове маглине. Био је окружен ројем блиставих тачака

светлости које су емитовали јонски погони свемирских бродова. Стотине великих комерцијалних теретних бродова кретало се ка планетама које су биле нанизане дуж првог и другог појаса настањености звезде: специфичних орбита унутар зоне живота где је кружило дванаест еденских света. Келован и још четири планете заузимали су први појас, 1,2 AJ од примарне Г3 звезде, док је седам планета другог појаса било удаљено 1,9 AJ, дајући тим световима...



умерена клима. Сви су јарко блистали насупрот маглини. Могла је чак да разазна мали полумесец Гондијара, чврстог дива који је пратио Келован дуж његове орбите.

Гледајући доле, кроз назубљене процепе између дугих облака који су се сливале од олује са истока, видела је простране делове града. Могла је да види бљескове светлости како се одбијају од мирних језера, док су се беспрекорно бели торњеви уздизали из бујне вегетације која је бујала у благој клими.

Како се ваздух згушњавао и брзина капсуле успоравао, Хелена-Кион је могла да види како се појединачни детаљи града разјашњавају. Мрачно се осмехнула Царској палати. Масивна зграда била је одвојена од планине Векшо валовитим парком и језером Кизак. Некада је и она била гола планина, а затим је краљица Зубери изабрала Келован за своју престоницу, а изданци живог камена били су исклесани у врхове, стварајући закривљене зигурате који су се полако пели уз планину. Данас су огромне спојене зграде формирале терасе које су окруживале падине, са ширим полицама усеченим дубље у масив планине како би подупирале кристалне куполе и уздигнуте куле са потпорним крилима. Више није било трага од планине; палата ју је потпуно прогутала.

Хелена-Кионе је благо нагнула главу док се мрштила на овални део камена од лишћа висине само десетак спратова који се пружао из подножја Царске палате, као да камен од лишћа испуцава несигурну псеудоподију према језеру. Подигла је руку и испружила кажипрст.

„Не сећам се тог одељка“, рекла је.

Дворски датамастер, лорд Стетос-Тјери, иступио је напред. Са два и по метра висине био је нижи од своје краљице, али је са три метра била највиша на свом двору. Његова гримизно-сива одора ширила се у крагну која је скоро додиривала латице крвавог камена које су красиле његову лобању. Калцијумови вртлози нису били само украсни; они су такође прекривали сталну сијалицу за повезивање стопљену са неуронским интерфејсом на врху његове кичме. Функција дворског датамастера била је да краљици пружи све информације које су јој потребне. На крају крајева, Хелена-Кион се није удостојила да се повеже са мрежом више од хиљаду година. Каква би била сврха када имате двор да обавља сваку вашу наредбу? То што их је терала да присуствују сваком најситнијем задатку уместо ње био је једноставан нагласак њене моћи.

„Новог је рода, Величанство“, рекао је лорд Стетос-Тијери. „Царица Луус-Кинза га је наручила пре двадесет година. Користи се за смештај њених чувара звери.“

## 40

„Шта није било у реду са њиховим оригиналним смештајем?“

„Сада их користи одељење безбедносних службеника Басе.“

„Више безбедности? Луус је увек био несигуран.“

„Заиста, Величанство.“

„Знате, сећам се планинске палате када је то била Зуберијева краљевска палата; само доња трећина је у то време била од стоке. На врху је било неколико веома лепих дрвећа мекаса, колико се сећам; имала су тако сладак мирис. А воће, било је помало као смоква.“

„Жао ми је, Величанство, немам приступ тим информацијама. Могу да покренем детаљну претрагу архиве.“

Хелена-Кионе је уздахнула. „Није било питање, господару података. Разведри се мало.“

„Извињавам се, Величанство.“

Велика капсула је почела све јаче да успорава како су стигли до краја мезосфере. Зачуо се слаб звиждук, а трепереће јонски пламенови су се угасили.

„Можда би требало да поново засадим неке меке у дворским вртовима када будем царица, да подсетим људе на њихово наслеђе.“

„Одлична идеја, Величанство.“

Хелена-Чионе је одустала. Чак се ни њене колегинице краљице вероватно нису сећале планине из времена Царског споразума пре седам хиљада година, када су формално пристале на заједничку владавину доминиона. Наравно, више од половине града је тог дана било у рушевинама, а Келованове Велике породице су све побегле - барем оне које су преживеле инвазију Алијансе која је убила краљицу Зубери-Дулсину и сваког члана њене оскрњене породице.

„Чудно каква сећања остају“, размишљала је. У епохи која је од тада прошла, одржавала је своју менталну линију кроз безброј ћерки чланица конгрегације, али је њена личност остала непоколебљива. Али сећања... Чак је и мозак Царског Небеског Мозга могао да задржи само око две или три стотине година. Избор шта ће пренети следећем домаћину увек је била тешка одлука. Давно је одлучила да је императив да не изгуби оснивање Споразума - ако ништа друго, једноставно да спречи да се било шта попут Зубери-Дулсиног ужасног неуронског оружја и поремећене догме еволуције икада поново појави. Такође је увек задржано Хеленино знање о другим краљицама и колико им мало верује. Вероватно су је подједнако презирале. Не да је њих петоро требало поверење, само равнотежа.

„Девојке“, махнула је руком.

# 41

Пет принцеза конгреганата које су је пратиле на крунисање пожуриле су напред из реда дворјана који су испуњавали задњи део видиковца. Имале су између једанаест и петнаест година, све су биле очигледно њене ћерке судећи по висини и дугим удовима. Међутим, осим што су делиле исте интензивне зелене очи, имале су различите боје косе и коже. Свака је носила мирне пупољке крвавог камена на слепоочницама, али нису биле довољно старе да покрену свој раст. То се неће догодити док их не замени млађим принцезама или (мало вероватно, с обзиром на тренутне године њеног тела) не узме једну за новог домаћина свог ума.

„Погледајте центар наше владавине.“ Једну по једну, додирнула је свој индукциони тастер дланом њихов и поклонила једноставан линеарни поклон сећања на палату Келован – од њених најранијих дипломатских државних посета краљици Зубери до олупине разбијене пројектилима из које се ширио дим, а затим њеног поновног раста током седам миленијума од тада. Све девојке су узбуђено гугутале због поклона и притискале се уз прозор кочије, покушавајући да ускладе тренутну стварност са личним увидима у прошлост која датира једанаест хиљада година уназад. „А шта је то, шта мислиш?“ упита Хелена-Чионе.

„Велико!“ рече Хеба узбуђено, хитно се осврћући тражећи одобрење.

Са само једанаест година, била је најмлађа од принцезине конгрегације и недостајала јој је сва она ментална самоконтрола коју су остале биле обдарене.

Иако су све Хеленине ћерке имале њену основну неуронску личност, дату при мрешћењу, време између те приватне церемоније и коначног наслеђивања омогућило им је да развију посебну личност која ће утицати на деценије док је Хелена остала у том телу. Хионе, чије је тело било тренутни домаћин Хеленине линије размишљања, била је импозантно стоичка. Особина коју је Хелена-Хионе фаворизовала - вероватно пречесто.

„Канцеларија за најдосадније бирократе у целом Кентаури јату“, подсмешљиво одговори принцеза Бену.

„Не“, рече Јомана равномерним гласом. „То је симбол, краљице-мајко, то је све. Фокус за царицу. Ако бисте га обрисали са лица Келована, ништа се не би променило. Центар би се једноставно померио тамо где царица седи.“

„Врло добро, драга“, рекла је Хелена-Кјоне.

Јомана је задржала равнодушан израз лица, али није могла да сакрије задовољство од Хелене-Кјоне; на крају крајева, она је била она.

„Ако би се то десило, где би царица следеће седела?“ упитала је Хеба.

„На свом водећем броду, усред веома велике царске морнарице“, иронично је одговорила Хелена-Кион. „Са флотама осталих краљица на



њене бокове. Ако постоји једна ствар која одржава наш Споразум, то је да се не може оспорити. Претња би нас ујединила као ништа друго. А могућност претње нашој владавини је оно што нас држи у слози, без обзира на наше ситне свађе.“

„Мрзим их“, изјавио је Бену.

„Замислите како се осећају према нама“, сардонично је рекла Хелена-Кионе својим принцезама.

Успоравање капсуле достигло је максимум када су ушли у стратосферу. Иако је поглед на копно и небо био свеобухватан, положај платформе за посматрање није дозвољавао Хелени-Кионе да види сам орбитални торањ. „Да ли су остали на време?“ упитала је.

„Да, Величанство“, одговорио је лорд Стетос-Тери. „Њихове капсуле се држе распореда.“

Избегавала је покушај да завири доле. Било би бесмислено и недостајало би јој достојанства. Кочија Каролијен-Амаје налазила би се на другој страни куле, која је била петоугаона, у част броја краљица. Каролијен-Амаја би прва сишла на земљу где би је поздравила Луус-Кинза, садашња царица. Следећа би била Хелена-Кион, затим Рамона-Урсула, па коначно Инеса-Пјеринајерина. Истим редоследом су делили улогу царице.

„За традицију“, рекла је тихо. „Не за распоред.“

„Да, Величанство.“

Јер традиција је била апсолутни владар Крунског Доминиона. Традиција је била стабилност. А стабилност је била основни захтев сваког Царског Небеског Бића. Стабилност је значила да њихове линије ума могу да опстану, омогућавајући непрекинути наставак личности: ефективну бесмртност.

Хелена-Кјоне се окренула од прозора. „Хајде сада, девојке“, рекла је. „Морамо се спремити и изгледати што боље за поворку.“

Дворјани су се тихо разишли, клањајући се док је краљица водила своје принцезе конгреганте преко палубе за посматрање до својих приватних кабина. Мајор Сискала-Ингрид из Краљевске тигрове гарде предводила је пут, блистава у свом сребрно-кристалном оклопу, са грудњаком утиснутим цијанским грифоном њене Велике куће. Закривљени црни стаклени правоугаоник визира њене кациге скривао јој је очи, али Хелена-Чионе је знала да ће проучавати сваког члана двора док им се приближава, вечно будна на опрезу због издаје. Сискала-Ингрид је била једна од њених ћерки, рођена пре шездесет година, када је била Хелена-Идун. Сискала је тада била принцеза конгрегант.

Када је Хелена изабрала другу ћерку да себи обезбеди смештај, она је желела војну каријеру.

Официри Тигрове гарде су увек били из Хеленине крвне лозе. Породица, као и традиција, помажу у обезбеђивању грала стабилности доминионизма.

Унутар апартмана, принцеза конгрегантким ња је брзо одведена под бригу њеног коњушара који је чекао. Хелена-Кјоне је наставила у своју собу за одмор. Лорд Валдије-Мимир, њен отац и стога господар двора, чекао ју је поред двокрилних врата. „Лорд Гахиџи-Калдер је затражио аудијенцију, госпођо“, рекао је док му се приближавала. „Унутра је.“

„Наравно да јесте“, стоички је одговорила Хелена-Кјоне. „Хвала ти, тата. Молим те, побрини се да нас не узнемиравају.“ Исправила је леђа, водећи рачуна да су јој скромни златно-тиркизни украси од крвавог камена у равни док је улазила у собу.

Лорд Гахиџи-Калдер је чекао поред стола, његове сиво-сребрне државничке одоре висиле су попут лоше прилагођених завеса. Хелена-Чионе је на то потиснула осмех. Његова огртач од крвавог камена био је тек нешто више од капе црно-зелених увијених вијуга које су скривале место на кичми. Њен главни архонт је увек минимално поштовао дворски ред; био је један од ретких чланова њеног Тајног савета који је могао да се извуче са таквим понашањем.

„Господине, добродошли“, рекла је док је седала за стол. „Да ли ће ово бити званична аудијенција?“

„Бојим се да је тако, Величанство.“

„Искрцавамо се за двадесет минута. Морам да обучем одговарајућу одећу за своју поворку до царске палате.“

„Да, Величанство. Сматрам да су информације које доносим вредне. Верујем да би требало да их чујете пре него што седнете у Савет царице.“

„У реду. Хајде да буде брзо, молим те.“

„Ваш архонт, лорд Макаио-Јалбо, недавно се вратио у систем Келован. Послао је дипломатско саопштење чим је прошао кроз Рајска врата, које је флота приметила када смо пристали у Високом Вакшоу. Управо смо га дешифровали.“

„Вратио се? Мислио сам да је систем Келован његов задатак.“

„То је његов главни задатак. Повремено преузима додатне мање улоге за нас.“

„Разумем. А у овој конкретној прилици?“

„Незабележени састанак са архонтом Оломоом.”

## 44

Хелена-Кион је подигла обрву. „Архонт Јереси? Шта је тај мали пацов хтео?“

Лорд Гахиџи-Калдер се накашљао. „Изгледа, Величанство, да се неки одметнути гасни гигант креће ка систему Келован.“

Хелена-Чионе је са све већим изненађењем слушала док је лорд Гахиџи-Калдер објашњавао ситуацију. „Дакле, кренуло се ка Доминиону Гомату, а онда је променило курс? То делује необично.“

„Веома, Величанство. Није било заиста планетарног инжењеринга на овом нивоу још од Ере Остатака. Али пренос импулса је основна физика, без обзира на којој размери се дешава. С обзиром на то, очекивао бих да Архимедов мотор покрене мало усавршавање курса када Долод прође поред смећег патуљка, а не масовну промену вектора попут ове. Мислим, нема смисла.“

„Долод ће имати значајан утицај на економску структуру Келована ако наша предузећа пожњу гвоздену кишу“, рекла је Хелена-Чионе. „Зашто би то урадили? Једноставно нема преседана да се Елохими мешају у економију доминионизма.“

Господ Гахиџи се нелагодно померио. „Долод је на путу ка ЈК67б од почетка Ере Остатка, а мегаструктура Гомату је феноменалан подухват. Готово могу да разумем ако би Елохими желели да помогну у томе. Ако успеју да изграде Дајсонову сферу, то ће бити божанско достигнуће. То је нешто што би Елохими могли да приуште.“

„Шпекулација, господару.“

„Можда. Али сада треба размотрити промену курса. Била је огромна. Ако су Елохими желели да Келован буде Долодово крајње одредиште, зашто не би од почетка летели дуж вектора до нас?“

„Дакле, верујеш у Оломову теорију да Талоч-Те стоје иза овога?“

„Верујем да је неко други, а не Елохим, променио њен курс. Све више од тога је права спекулација.“

„Што ме наводи да се запитам, може ли неко други осим Елохима променити његов курс?“

„Био би то тежак подухват, али Небески организми би требало да буду способни за такав подвиг, да. Постоји много фактора, али за почетак би требало да разумете како функционише Архимедова машина. Доминион са довољним ресурсима и одлучношћу би требало да буде у стању да то постигне.“

„Али са којим циљем?“

„Промена, Величанство. Једна ствар против које се Крунски Доминион највише бори.“

## 45

„Талох-Те!“, рекла је са стиснутим уснама у знак неодобравања.

„То је претпоставка, Величанство. Али бих тој могућности дао велику вероватноћу.“

„Јерес ће знати више него што нам говоре. Али... Јерес брине о Талох-Теу? Њих сигурно није брига за нашу унутрашњу политику. Винидова сарадња са њима је практично само номинална.“

„Наравно.“

„Али Оломо је у праву у вези са економским последицама. Велике породице Верак ће патити ако Аношина економија опадне, приморавајући Каролиен-Амају на, ко зна какву акцију. Она је увек превише импулсивна. Не треба ми таква неизвесност, јер ће бити моје време као царице када све дође до врхунца, дођавола!“

„Људска економија на Ануши ће вероватно такође доживети пад. На крају крајева, она се заснива на рударству. То би могао постати проблем.“

Иритирано је одмахнула руком. „Никога није брига за људе. И у сваком случају, Аношини су Каролинин проблем.“ Упитано је погледала главног архонта. „Мислиш ли да она већ зна за ово?“

„Краљевска породица Верак је у савезу са Талох-Те, госпођо. Чак ни ја не знам све детаље.“

„Ово ми почиње да личи на део Велике игре Талох-Теа“, рекла је Хелена-Чионе. „Покушавају да манипулишу како би приступили Хелијумском мору. То се не сме догодити.“

„То можеш да истакнеш на Савету царице након што Каролина ступи на престо. Остале краљице ће те подржати.“

Хелена-Кјоне је лупкала прстима по столу, разматрајући импликације. „Не.“

„Величанство?“

„Моја предност овде је што остале краљице још не знају за Долода. Ти и ја ћемо морати да видимо да ли се ово може претворити у економску добит Винида, иако неће проћи дуго пре него што сателити за праћење морнарице примете долазећег гасног гиганта. Када то

постане опште познато, онда ће све моје драге сестре краљице маневрисати за своју корист. Осим тога, потребан нам је јединствени фронт после њеног данашњег крунисања. Видели сте извештај флотске обавештајне службе о Мара Јами?“

„Да, Величанство. Адмирал Наим-Фолмир је био сасвим јасан у вези са њиховим кретањем. Флота коју пратимо изгледа да се креће ка Капо Фроису, иако ће за неколико година проћи непријатно близу Хоа Квинзуа.“

## 46

„И он ће тихо обавестити остале адмирале у нашем славном Споразуму. Сви ћемо бити под притиском наших морнарица у Савету.“

„Војска увек има разлог зашто би требало повећати свој буџет.“

„Да, али овај пут би могло бити истинско. Мара Јама се никада раније нису усудиле да се приближе Крунском Доминиону.“

„Њихово присуство би могло бити уједињујући фактор за Споразум. У последње време је постао опуштен.“

„Уф — и док је Каролијан на трону. Никада нам неће дозволити да то заборавимо.“

„Знате како да се носите са њом, Величанство. Имате хиљаде година искуства.“

„Заиста јесам.“

—

ФИН је био нејасно свестан да му неко гура млазницу у уста. Његово стењање негодовања претворило се у рефлексно сисање, а течност која је имала потпуно одвратан укус склизнула му је у грло. Повратио се, а капци су му се отворили. Читав свет је био замагљен.

„Попиј то, молим те, Фине“, рекао је женски глас. „Помоћи ће.“

Није могао да избегне гутање те јадне ствари, а млазница му је остала у устима упркос слабом мрдању. Још трептаја, и једва је могао да разазна отвор који је силом извајао у изданку од живог камена. Људски облик клизио је преко њега. Покушао је да се сети ко је то. Припадала је његовој скорашњој прошлости, зар не?

Млаз течности је коначно стао, и он је застењао на сећање које је избијало. Лице изнад њега било је потпуно неоштрог фокуса, али маглина је била живописна као и оног дана када ју је упознао у Заита Ситију.

Била је то најжалоснија лудост, схватио је сада, напустити свој дом на Гондијару и путовати преко система Келован до Анузе. У то време, то је био дрзак прст пркоса загушујућем традиционализму његове непристојно троме породице. Разне маркизе Џалгори-Тобу - од којих је његова мајка била тринаеста која је поносно носила ту титулу - водиле су Санта Розу, префектуру главног града Гондијара, осамсто година од њеног оснивања: владавина која је постала непроменљива као темељ на коме је град стајао. Сваки син и ћерка рођени у династији



било им је суђено да уживају у животу богатства и привилегија до дана своје смрти; традиција и дужност су формализовале целокупно њихово постојање.

Био је то живот који је Фин замрзео са жестином која га је навела на отворену побуну чак и пре него што је завршио адолесценцију. Док су дошле инвестиције у његове наследне дужности, знао је да никада неће моћи да преживи непрекидну монотонију одговорности која је долазила са његовим бесмисленим титулама: бескрајне формалне забаве, празне церемоније и на крају договорени брак са девојком из добре уранске породице. Презирао је саму помисао на златне дане који су се

протезали пред њим, где су сваки хир и аристократски порок били очекивани и обавезни, јер би сваки од тих дана био потпуно идентичан.

Његово прво скоро бекство било је са Грасом, музичарком и песникињом коју је упознао на универзитету. И она је била ураничанка, али је њена породица имала обичне људе у својој лози; њене способности нису биле тако јаке као његове. Осим тога, њихов други злочин био је много гори: нису били богати. Финова мајка му никада не би дозволила да се ожени неким са тако ниским пореклом. Девојком која се смејала ограничењима која су обликовала његов живот, која је знала како да се забави, која је била посвећена својој музици, која је мрзела неправде у граду - неправде за које никада није знао. Била је то славна, страствена веза. Научила га је како да правилно плеше и цени дивљу музику која је долазила из сиромашнијих крајева. Уживали су у живости градске културе ноћног живота. Упознао је људе својих година који су били слободни на начин који никада није схватио. Она је била његова стена док су експериментисали са спрејевима, који су добијали потпуно нови промет док су делили међусобна психоактивна путовања кроз неуронски контакт.

Али Граса је увек желела да иде даље, урањајући у болно душевну музику, јаче спрејеве, ватреније протесте против Градске куће из сумњивих разлога. Почео је да брине о њеној одлучности, њеној жељи за узбуђењем живота на ивици. Живахност ју је чинила да се осећа заиста живом, објаснила је озбиљно, али његов сопствени ултраконзервативни поглед на свет и даље је успевао да га спречи да доживи екстреме који су је заокупљали. Онда је једног дана стигао у њен смештајни блок и затекао болничаре како је лече од тешке реакције на спреј.

Након тога, његова породица је жестоко ограничила његове оскудне слободе. Провео је два месеца затворен у ексклузивној клиници за опоравак са другим сломљеним адолесцентима из богатих, утицајних породица. Само присуство тамо је био највећи мотиватор да се очисти и изађе.

# 48

Код куће, породица је реаговала тако што је сваки његов будни сат испуњавала догађајима и обавезама. Маркиза је чак направила списак лепих младих девојака из добрих уранских породица које би биле прихватљива комбинација. Једном када је покушао да позове Грасу, само да види да ли је добро, њен ИНЦ код је отказан. Његов преоптерећен распоред му није дао времена да се побуни - споро мучење које га је на крају сломило.

Заправо је оставио измет на средини триста година старог стола од храстовине који је био традиционално радно место Минстеријалиса Хафнира — и гурнуо преко непроцењиве шест стотина година старе статуе Кардисијуса, свог претка и првог Минстеријалиса Хафнира. Непроцењиве, вероватно зато што нико никада не би желео да купи ту глупу ствар.

Тријумфално се осмехнуо фрагментима лепог младог лица које је раздробио пре него што је схватио да јадни младић изгледа подједнако досадно и огорчено као и он. „Сада смо обојица слободни“, рекао је фрагментима. Хафнир је био огромно земљиште на источној обали, деветсто километара од Санта Росе, ненасељено и безвредно. Задатак и част његових министра био је да одржавају целокупно имање у добром стању за будуће генерације, баш као и осталих пола туцета бесмислених обавеза које је Фин наследио.

Након своје узалудне изјаве, пребацио је значајан број ват-сати са свог званичног рачуна на новчић Трезора и изашао из Зетијанске палате.

Уследиле су две недеље живота међу обичним грађанима Санта Росе. Две недеље зурења са обновљеном чежњом у невероватни орбитални торањ који се уздизао са јужне стране града. Посматрао је светле тачке светлости како се роје око геостационарног дока на крајњем крају, завидећи великим међупланетарним теретним бродовима који превозе производе са огромних имања Гондијара до Царских Небеских Бродова на њиховим стаништима и прелепим еденским световима. Било је и

звезданих бродова, који су убрзавали брже од комерцијалних бродова док су летели у сјај Посејдонове маглине ка узбуђењу и приликама.

„Идем са вама“, рекао им је свечано.

Његов први корак био је неговање Путника, људи који су заправо поседовали и летели својим свемирским бродовима, класе људи којима његова породица никада не би дозволила ни да прођу кроз капије Зетијанске палате, а камоли да се спријатеље са њима. Фин је био готово огорчен на њих; живели су живот о коме је сањао док је био затворен у палати свих двадесет три године свог живота.

## 49

Летели су кроз Небеска врата до других звезданих система – не само оних у Крунском Доминиону, већ и до домина широм Кентаури јата. Живели су животе неограничене као и чуда која су доживели. Они су били ти који су трговали, који су истраживали светове Остатка у потрази за забрањеним реликвијама, који су помагали људима на опасним световима, који су касно ноћу, након превише пића и спрејева, причали приче о пиратству и политичким борбама, о људској борби против Небеских бића у угњетавачким доминионима.

Фин је могао себи да купи путовање звезданим бродом; имао је довољно новца за то уложеног у свој новчић. Али то није било једно путовање које је желео — не када је могао да проведе цео живот тамо међу звездама као Путник. Почео је да се састаје са млађим члановима Династије у клубовима и на забавама и брзо је научио да, да би био прихваћен међу поглавља Путника, мора да има искуство и поштовање, да мора да буде признат као неко поуздан и суров — човек кога сте увек тражили када вам је требало да вам покрије леђа. То је био једини начин да будете примљени у посаду. Било је довољно мало прилика за то, и неизбежно су све то биле мисије на светове Остатка, где сте морали да се борите.

Његов први корак на путу био је да напусти Гондијар, купивши јефтину карту за Анушу, планету у Келованском спољашњем настањивом појасу. Био је то мали свет, али густ, његове тешке руде давале су му гравитационо поље од 1,15 стандарда, због чега је царица дозволила људско насељавање тамо; Царски Небески Бићи са својом висином нису уживали у тих додатних петнаест процената. Као и на Гондијару, владали су преко посредника преко људских уранских породица. За разлику од Гондијара, Анучине уранске породице водиле су динамична комерцијална предузећа, а не идилична пољопривредна имања. Под лиценцом Небеских Великих Породица Верака, они су копавали и прерађивали обилне руде и минерале свог света, а затим све то слали ван света индустријама на планетама и астроинжењерским стаништима широм Келованског система, које су биле жељне јефтиних сировина. Њихов извоз био је мотор живе економије која је анимирала свачији поглед; нико овде није одбацивао амбицију као ново и неуредну. Била је толико различита од његове поспане матичне планете, а Фин је уживао у њој.

Месец дана након доласка, завршио је у Заити, другом најважнијем граду на Анучи после престонице Свифтвила, где је орбитални торањ стизао до тла. Заитин канал дуг триста километара био је главна рута од пространих рудника северног континента до орбиталног торња на екватору, кроз који је пролазило двадесет посто извоза планете.



учинио је град Заита огромним индустријским и финансијским центром, градом којим су доминирала предузећа највећих уранских породица.

Изнајмио је јефтин стан у једном од запуштених градских квартова и нашао себи ниско плаћен посао у локалном клубу, као домар током дана и портир ноћу. Људи које је тамо упознао имали су сараднике који су познавали људе чијим су пријатељима били потребни обични пешадијци за оштре послове. Фин је саслушао неке понуде, које су му звучале као ништа више од основне казне батинама сарадницима који

су прекршили границе. Одбио их је, несигуран да ли може уопште да уради нешто тако хладно. Онда, после три недеље, дошао је посао са Озаном.

Био би потребан тим од четири особе - људи који су имали неко техничко знање. Фин је тврдио да има мрежне вештине, што је отприлике и имао, захваљујући својој уранској способности да се директно повеже са електронским системима преко својих неуронских индукционих јастучића. На крају крајева, алармни системи којима је морао да приступи и да их деактивира нису били толико компликовани. Вероватно.

Компанија Озан је имала велики комплекс стотину кликова од Заите. Служио је као паркинг и објекат за одржавање њихове флоте тешких камиона за вађење каменолома. Ови дивови су тежили више од триста тона сваки, са носивошћу од четири стотине педесет тона. Озан је био уговорен да премешта руду за три од пет локалних рудника бакра са дубоким коповима. Конкурентска компанија је желела да се дочепа једног или више тих уговора.

Фин је упознао остале чланове тима док им је вођа, Ијане Енфо, који је био само неколико година старији од Фина, давао инструктаж. Енфои су били успостављена Путничка династија на Гондијару, и као и Фин, Ијане је био млађи син жељан да се прослави. До сада је летео само на неколико међупланетарних путовања, тако да му је циљ био да стекне неко искуство у обезбеђењу, што се надао да ће привући пажњу једног од његових безброј рођака који су заправо летели звезданим бродовима династије. За Фина је он био савршен пример како се пење на лествици.

Тим није носио оклоп, барем не одела за цело тело са проширеном мишићном маском која су плаћеници и одреди мрачних операција преферирали. Само нешто лаганог штита за тело и кацигу са побољшаним видом. Оружје је било нервни прекидач и мали пиштољ за брзо метење. „Нема људских стражара“, рекао је Ијане, „тако да нам овде није потребна ватрена моћ. Нашим послодавцима је потребна тиха мисија.“

Било је неколико капија које су водиле до комплекса. Изабрали су најмању и прошли кроз њу у један сат ујутру. Био је ту и стуб обезбеђења.

51

напољу са контактном сијалицом у подножју. Све мреже у Крунском Доминиону су по закону биле обавезне да имају такву тачку повезивања, чак и на световима насељеним људима. Фин је осетио олакшање што су рутине са којима се повезао заправо биле веома једноставне. Искључио је системе за посматрање и наредио да се капија откључа.

Пет огромних шупа за одржавање доминирало је комплексом. Док су трчали ка првој, ноћни визири тима су им показали четири камиона унутра. Још пет је било паркирано на супротној страни комплекса. Према инвентару којем је Фин приступио, још седам је било на поправкама, баш као што је Ијане рекао.

Стигли су до шупе и ушли унутра. Ако је Фин био искрен према себи, машине тако велике које су деловале тако примитивно биле су му помало застрашујуће.

„По један за свакога“, рекао је Ијане. „Идите.“

Раздвојили су се. Фин је кренуо ка другом камиону, журећи око предњег точка који је био висок најмање четири метра и скоро исто толико широк. Стао је иза њега и откопчао ДК штапић са каиша.

Били су технологија из Доба Остатака, рекла им је Ијане, не баш класификована као оружје. Ефективно поље које су емитовали је нешто радило на молекуларним структурама, слабећи везе као да их је старило; свака физичка сила којој би били изложени након тога резултирала би стресним преломима и колапсом.

Лежај осовине точка био је пречника пола метра. Фин је морао да примени ДК на њега осамнаест секунди; Ијане је био веома прецизан у

вези с тим. Желели су да лежај издржи одвожење са комплекса. Затим, када би камион био натоварен стотинама тона руде и камена, напрезање би било довољно да га разбије. Не би било сумње да су Озанови камиони саботирани, а инжењерска компанија која је испоручила лежајеве би дуго и упорно тврдила да су компоненте исправне спецификације, аргумент који би толико скупо коштао страну која губи да би морала да иде на суд – што би могло да траје и до осамнаест месеци.

Тај део је био готово небитан, иако би помогао. Главни ударац за Озан био би то што би његови камиони били ван употребе у року од неколико дана. Не би могли да испуне свој уговор о превозу са рудницима. Финансијски, били би осуђени на пропаст. Конкурентске компаније би брзо понудиле заменске уговоре рудницима. Озанове камионе би вероватно ставили на продају адвокати за стечај; ти ривали би их купили. Била је то корпоративна битка; нико не би био повређен.

## 52

Режање је натерало Фина да се укочи. Побринуо се за све системе безбедности мреже. Ијане није ништа поменуо о Пробуђеним псима који патролирају комплексом. Био је то овчар који је долазио око гуме, њушкајући њушком по земљи док је пратио Финов мирис. „Астеријина задњица“, шапнуо је Фин. Звер је морала бити упола већа од њега, а вероватно и двоструко тежа. А сада је дизала главу, отварајући вилице да би бас урлик претворила у урлик.

Фин је грозничаво зграбио нервну опрему на појасу, помешавши је са пиштољем. Невлакиња је залајала, ноге су јој се савиле, спремна да скочи. Нервна опрема је била гломазна, или га је можда управо паника натерала да се спотакне. Знао је да је требало да извуче пиштољ - грешка која ће га коштати живота. Зуби животиње су се показали као дијамантски врхови захваљујући чудно очаравајућем сјају у његовом ноћном виду, и знао је да ће му пробити штит. Било је апсолутно застрашујуће.

Пас је започео скок чим је Фин испалио нервну бомбу. Наравно, није била правилно нациљана; није се ни потрудио да вежба. У ствари, није се уопште ни припремао, схватио је јадно. Приступио је овој мисији са истом бљутавом ароганцијом као и свему у животу.

Нервна блокада је утрнула псу задњу леву ногу, па је одлетео у страну. Није слетео на Фина. Уместо тога, ударио је носом у његову руку, а он је вриснуо од шока док је нервна блокада одлетела. Глупост или инстинкт, Фин никада није знао, али док су обојица падали на земљу, ударио је руком по глави Пробуђеног пса и њихови електроди за неуронске индукције су се додирнули.

ЗАМРЗНИ, наредио је, његова једина команда пројектована готово физичком снагом. Мисли животиње биле су грмљавина беса и мржње. Али Фин је истрајао, ти лењи и уживајући сати јахања Пробуђених коња из породичних штала давали су му способност да обузда инстинкт овчара. То је то, смири се; ја сам ти пријатељ, у реду: пријатељ.

Остаци команди били су уткани у његов ум. Жеље његовог пријатеља-господара да проводи ноћи лутајући по комплексу, опрезан због уљеза. А када би их пронашао, да одмах реагује - нападне, онеспособи, убије. Било би великих награда, укусних посластица, трчања кроз шуму, слободан и срећан.

Не, не; не вечерас. Без напада. Вечерас ће овај пријатељ донети посластице.

Бес је попустио. Фин је држао руку на месту док се отежано дисање Пробуђене животиње успорило. Полако су обојица устали. Псећа задња нога је била



дрхтећи, пламтећи од пецкања попут трња које се забија у месо.

„Смири се“, наредио је Фин збуњеном мозгу. „Смири се.“ Ето, крећемо.

Алзашанин је испустио срећан, узбуђен цвиљење.

„Добар дечко“, узвикну Фин са дрхтавим олакшањем.

„Шта се дешава?“ упита Ијане преко комуникационог опсега.

„Имамо друштво“, рекао је Фин, чврсто држећи руку на глави пса. Било је тешко отерати укорењене рутине. Ако би прекинуо контакт, претходно условљавање пса би васкрснуло. „Три Пробуђена Невлакиња. Ухватио сам једног.“

Полако, и даље смирујући звер, покупио је нервни спреј. Нежно је поставио млазницу на псову главу испред руке и, са охрабрујућим осећајем који је струјао кроз неуронску везу, повукао је окидач, убацивши звер у дубок сан.

Негде у шупи за одржавање, зачуо се брзи звук пиштоља. Зујање које је подигло цело Финово тело било је невероватно. Схватио је да се уопште није плашио, већ једноставно узбуђен. Било је то као ништа што је раније познавао.

„Ја сам то урадио“, промрмљао је. Ја, сам. Нисам звао помоћ, нисам се сакрио. Остао сам при своме и победио. Дубок кикот изашао је из његовог грла. „Био сам у праву“, изјавио је свету. „Рођен сам за ово.“

Десет дана касније, Озан је банкротирао.

Након тога, понуде за још послова почеле су да стижу преко Финовог лнк-а. Углавном корпоративне – неке отворене криминалне пљачке, неке суптилније, оштећење машина или инфраструктурних услуга у критичном тренутку, кварови који би деловали попут домина негде тамо у Анучиној немилосрдној корпоративној екологији, убрзавајући преузимања, спајања и крахове за које је знао да никада неће чути. Није било важно. Његова изузетно важна репутација поузданог фриленсера се градила.

Онда, две године након Озана, добио је хитан позив.

„Извињавам се због кратког обавештења“, рекао је Ијане, „али неко је одустао у последњем тренутку. Немам појма зашто, осим што је очигледно идиот. Овај посао је врхунског квалитета и плаћен је у складу са тим.“

„Дакле, ја сам резервна опција?“

„Хајде, хајде. Знаш да ти верујем.“

Фин је подигао чашу на то. Пили су у бару на седамнаестом спрату небодера у центру Заите. На југу, океан је заводљиво светлуцао под Келовановом звездом, пространство азурне воде препуно



са великим теретним бродовима — сви су користили докове који су се налазили са обе стране канала Заита десетинама километара.

„Ко је одустао?“ упита Фин. До тада је познавао много људи из Заите који су радили исту врсту посла.

„Емре.“

„Никад нисам чуо за њега.“

„Изненађен сам.“ Ијане се насмешио. „Он је уранski као и ти.“

„Чуо сам то.“

„Шта?“

„Тихи 'бескорисни' пре уранијума.“

„Можда јеси, али Емре је из породице Ануша. Они нису толико пажљиви са својим драгоценим крвним лозама као ви. Висок си квалитет; то нам је потребно. Твој неуронски интерфејс ти даје брже

време одзива када се повежеш са оружјем. То ти даје предност у тешким ситуацијама.“

„Астеријина гузица, нисам сигурна да могу да поднесем толико ласкања.“

„Дакле, пристајеш?“

„Шта је то?“

„У реду, овако ствари стоје. Једна од наших највећих и најбогатијих уранских породица, Кинитаи, тренутно користи своју доминацију у сенату да препише аспекте корпоративног права, заједно са ревизијом статута о поступку гласања за друге уранске представнике. Постоје и неке друге породице којима се не свиђа начин на који ово иде. Кинитаије треба подсетити да деле овај свет са другима и да треба да се понашају лепо. Дакле, ви ћете бити добри момци, они који бране исправну равнотежу уранске управе онако како су је Империјални Небески поставили у уставу насеља. Ви сте овде на страни праведне правде.“

Фин се намрштио. „Зар не мислиш на нас? На нас, момке? Рекао си да си био оперативни командант за ово.“

„Ах не, извините. И ја одустајем. Јатрас ће преузети дужност оперативног команданта.“

„Зашто?“

„Добио сам вест преко Planetcom-а да се мој рођак Домелво управо вратио на Гондијар. Понудио ми је место вође обезбеђења на Кекету. Не могу да одбијем, Фине, знаш то. Морам да се до сутра ујутру одвучем у Свифтвил, попнем се на торањ и одлетим. Не могу да одбијем овакву прилику, једноставно не могу.“

„Да. Разумем. Честитам“, горко је одговорио Фин. „Хеј—“

„Наравно. Кад се вратимо, примићу те као члана одреда. Али то сада не могу. Знаш како то иде.“

„Знам како то иде. Где Кекет лети?“

„Утрал, па можда после тога Оксанотол; зависи какве размене направимо.“

„Дакле, бићеш отишао...?“

„Четрнаест година. Можда деветнаест или двадесет ако посетимо Оксанотол.“

„Срање! Имаћу четрдесет три године док се ти вратиш.“

„Нема шансе, човече. Набавићеш себи међузвездани лет пре тога. Знаш да хоћеш. Понудио сам ти овај посао, зар не? Проклето си добар, за—“

„Бескорисни уранијум?“

Ијане се насмешио и подигао пиво. „Твоје речи, не моје. Слушај, чак и пар кратких међузвезданих летова, и временска разлика ће нестати. То је оно што значи бити Путник; релативистички лет значи да можеш да посетиш будућност.“

„Будућност других људи.“

„Само оне које оставиш за собом, на планети. Они који се рачунају, они су са тобом на звезданом броду.“

Додирили су се боцама.

„Недостајаћеш ми“, рекао је Фин. На више начина. Рачунао је на Ијану да ће га убацити на Путнички брод.

Дакле, уместо лета међу звездама, то је био препад, један од добрих момака који чува праведно друштво. Био је у тиму одређеном да провали у корпоративно седиште породице Кинитаи - педесетоспратни небодер близу центра града. Када га је Јатрас обавестио, био је изненађен обимом планираних догађаја. Поред тима из седишта, синдикат породица које су се супротстављале Кинитаију ангажовао је две подморничке крстарице које су вребале на обали, опремљене хиперкинетичким ракетама, и двадесет седам борбених одреда. Нису само старији чланови породице Кинитаи били заказани за елиминацију; синдикат је искористио тренутак да уништи рафинерије и складишта Кинитаи, као и све њихове бродове који су се спремали да прођу кроз канал.

„То није успостављање реда, то је покољ“, узвикнуо је Фин Лилијани, која је предводила његов тим, вече пре операције. Није је раније упознао, али га је Ијана уверила да је једна од најбољих. Била је само неколико година старија од њега, претпоставио је, и имала је много више оперативног искуства, због чега је предводила тим за елиминацију.

## 56

„Шта си очекивао?“ упитала је. „Ако ћеш циљати на царицу, то мора бити загарантовано смртоносан хитац.“

„Знам, али... Много људи ће погинути. Невини људи.“

„Слушај, улазимо ноћу. Рафинерије су у скраћеној смени, а складиштима у основи управља Конструктна интелигенција која ионако води гомилу андроида. Минимални губици.“

„Претпостављам.“ Фин јој је упутио јадан осмех. Свиђала му се Лилијана.

Ипак, био је благо изненађен када је предложила да изађу на пиће. Али тог дана су провели десет сати прегледавајући план и упознајући се са својом новом опремом, од које је део био оригинална технологија

из Ремнант ере, тако да је био више него спреман за пиће. Изабрала је бар поред једне од градских марина, где је импресиван низ јахти био усидрен дуж пристаништа. Изнад њих, облаци маглине изгледали су још живописније него обично, њихова опалесцентна светлост одбијала се од десетина дрвених палуба углачаних до савршенства.

„Ако ћеш се већ гадити на мене, морам да знам“, рекла је пажљиво.

„Зашто, да ме избаците из операције?“

„Да.“

„И ти би, зар не?“

„Проклето тачно. Да будем искрен, мислим да заиста не разумеш шта је сутра увече. Има овде више од насиља. Ово је политика у свом најбруталнијем издању. Нема никакве везе са враћањем равнотеже за добробит друштва. Ово је игра синдиката за тоталну моћ. Оно што се деси сутра одлучује о будућности града Заита за наредних педесет година.“

„Веруј ми, знам много о политици. Иако је Ануша више као гола анархија.“

„Ниси много у криву. Слушај, бићу искрен са тобом. Сматрам те добрим момком, тако да не разумем зашто си уопште у овом послу.“

„Ово је моја карта за излазак.“

„Можеш купити карту ван света.“

„То није карта која ме занима. Желим да изађем — право из — свог живота. Желим да изађем из овог звезданог система. Желим да изађем из целог проклетог Крунског Доминиона.“

Одмахнула је главом у неверици. „Где мислиш да ћеш отићи?“

„Не знам. Претпостављам да ће Лидон бити добар почетак.“

"То је рупа."

„Можда. Али није овде, а то је оно што ми је важно.“

„Дакле, желиш да поверујем да ћеш учинити било шта - убити оне 'невине' стражаре који штите старије чланове породице - само да би се могао ушушкати у поглавље Путника?“

„Према твом мишљењу, они нису невини.“

„Нико од нас није; не у овој игри. Ако обучете оклоп било где у Кентаури јату, то је као да изгубите невиност. Нема начина да је вратите.“

Подигао је чашу маргарите и отпио гутљај. „Знам. Прихватио сам то пре две године на својој првој операцији. Не испуштај ме. Могу ја ово. Ја сам тај на кога можеш да се ослониш.“

„Стварно? Покушавам да те разумем, Фине. Знам да ниси из Заита Ситија. Прилично сам сигуран да ниси чак ни староседелац Ануше.“

„Ја сам из Гондијара.“

„Фермерски дечко, а?“

„Нешто слично. Шта је са тобом?“

Лилијана се подсмехнула. „Лидон.“

„Не сери! Јеси ли икада видео—“

„Земљани змаје? Ти си стварно сеоски дечак, зар не?“

„Па, јеси ли?“

„Не изблиза. Нисам самоубилачки настројен. Али моје одело користи мишиће из биовареа Земљаног змаја.“

„Стварно?“

„Наравно. Половина технологије која излази из Лидона су комади био-програмског софтвера исечени са леша земаљског змаја. То су невероватни комади Небеске биомеханике. И не умиру лако.“

„Сада стварно желим да видим један!“

„Ти си идиот.“

„Можда, али бар имам план. Желим да се придружим посади Путника и спреман сам да урадим шта год је потребно.“

„Идиот са сном. То је још горе.“

„Ипак, то ме чини поузданим. А то је оно што ти треба.“

„У реду. Надам се да се нећу покајати због овога.“ Испила је остатак чаше у једном гутљају. „Па? За сваки случај?“

## 58

Збуњено ју је погледао; начин на који је то рекла био је као да је нешто значило.

„Проклети фармер.“ Уздахнула је. „Вечерас. Нађи ћемо хотел и извалити се до суза. За сваки случај — јер постоји велика шанса да ће нам обојици бити последњи пут. Ова операција није зајебавање са царицом. Нико од њих никада није.“

„О. Тачно. Да!“

—

ЛЕДИ СУЗАН-АДЕЛ, чуварка краљевске гардеробе, обукла је Хелену-Кионе у њене свечане крунидбене регалије: два слоја заштитног оклопа, истканог од наноактивних молекуларних ланаца, што га је чинило тањим од њене сопствене коже; затим смарагдно-полонеску хаљину извезену златним и платинастим концем који је сијао изнутра, захваљујући уграђеним наночестицама, и шлеп толико дуг да је свих пет принцеза требало да га носе. Њена пролећна круна, једноставна трака од античких бело-златних листова, красила јој је главу. Био је то најнеупадљивији комад из Винидских краљевских драгуља, али вредност је долазила из злата, које је било са саме Старе Земље.

Била је спремна када је капсула потонула кроз окно које се спуштало низ средиште планине Вакшо, водећи је до огромне пећине у приземљу која је била Краљичина станица. Лорд Динасел, Луус-Кинзин господар Царског двора, поздравио ју је док је силазила из капсуле. Затим су њих двоје прошли између редова почасне гарде, коју су чинили витезови из Луус-Кинзине кућне чете и њене Тигрове гарде.

Хелена-Чионе се сместила у свој ландо „Процесија“ – кочију толико оптерећену драгуљима и племенитим металима да су осовине морале бити направљене од ултралепљеног челика. Била су потребна четири велика Пробуђена слона да је вуку. Седела је на врху, испод невидљиве куполе од нановлакана, на каучу који је такође био и столица за излазак. На први знак невоље, бацила би је право на доњу палубу кочије, где је оклоп њене сигурне коморе био на нивоу ратних бродова.

Слонови су се тешко извукли из улазног тунела Краљичине станице, праћени колонама Тигрових гардиста који су маршировали са обе стране. Сви чланови Принцезе Конгреганције седели су на каучу окренути ка Хелени-Кјоне. Не да су је гледали; били су превише заузети окретањем, показивањем, кикотањем и махањем. Три километра испред, државна кочија Каролин-Амаје се кретала, вучена од стране осам Пробуђених медведа. Хелена-

Хиона је са гађењем зурила у то. Могла је да разуме да би проширење Веракове флоте ловачких бродова користило њиховим Великим породицама, али задуживање Талох-Теа било је неопростиво. Да ли више не зна како да игра Велику Игру?

До подножја Царске палате било је петнаест километара дуж градског Великог булевара, оивиченог џиновским белим храстовима. Иза дрвећа, испуњавајући паркове, налазили су се грађани престонице - милиони њих. Хелена-Кионе их је посматрала равнодушно, повремено подижући руку у заповедничком маху, признајући њихово постојање.

Крунисање је био уобичајени туробни ритуал. Хелени-Кионе је била мистерија како је то било могуће. Дворана за устоличење у палати била је запањујуће елегантан амфитеатар од живог камена, који је омогућавао публици од шест хиљада чланова Велике породице да сведоче преносу власти - хиљаду из матичног система сваке краљице, плус хиљаду из заједничког феуда самог Келована. Политички значај је био огроман. Церемонија је била дубоко дирљива и достојанствена, а хор савршен. Па ипак, ево је поново, по сто двадесет први пут од почетка Царског споразума, потпуно досадна.

Док је служба одмицала, почела је да се осврће по огромној публици, сви тако смртоносно одлучни. Наравно да јесу; ниједан од ових ефикасних бесмртника није желео да било шта крене по злу. Ово је био крајњи камен темељац њихове владавине.

Али ако није одиграла своју улогу, ако је уништила темеље... Па, ко зна шта би се могло десити?

Док се кезила због чисте глупости те идеје, срела је поглед високог Небеског човека близу задњег дела вишеслојних седишта у амфитеатру. Нешто у вези са њим, не само колико је привлачан и младалачки изгледао, одјекнуло је. Чинило се да дели њено презриво забављање целом овом смешном церемонијом. Знала је да је млад, да му је ментална линија кратка, да је можда чак и први живот. Права младост код Царског Небеског човека била је попут ауроре, увек видљива онима са искуством, инстинктом брушеним миленијумима. Узвратио јој је осмех - заправо више као осмех.

Хелена-Кионе је поново усмерила пажњу на престо, где је седела Каролијен-Амаја.

Каролиен не мора да изгледа тако самозадовољно; то је тако непристојно, а ипак сваки пут…

## 60

Разменила је значајан поглед са Рамоном-Урсулом, исти онај поглед који су увек делиле када би Каролијан ступила на престо. Затим је био ред на краљице да пољубе царски прстен, њихово признање да је Каролијан-Амаја нова царица. Пошто је она требало да ступи на престо следећа, Хелена-Кион је била прва, и то је био само пољубац; о томе су расправљале пре седам хиљада година. Њихове позиције су биле једнаке. Нико овде неће клекнути.

Након признања четири краљице, уследила је Каролиен-Амајина проглас о прихватању, након чега је уследила последња химна - дирљива ода славе - и то је било то. Хелена-Кионе се трудила да не жури из амфитеатра у балску дворану Озреак палате, где се одржавала прослава поводом вазнесења.

„Пиће“, рекла је Хелена-Кјоне, нестрпљиво пуцкетајући прстима док се њена пратња затворила око ње. И ово је претило да постане традиција. Њено огорчење, нестрпљење, потреба да остави иза себе устоличење. Не своје, наравно.

Шта није у реду са мном?

Лорд Валдије-Мимир јој је пружио чашу охлађеног пенушавог розеа, са саосећајним изразом лица. „Браво, госпођо.“

Погледала је преко балске дворане, где је свака од осталих краљица била окружена својом пратњом. Каролиен-Амаја се смешила и била је срећна, поздрављајући чланове Велике породице који су се ређали да јој честитају. Хелена-Кионе је угледала неколико винидских угледника у реду и суздржала се да се не намршти.

Онда је добијала своју реплику, размењујући исте ћаскање са претерано жељним члановима Велике породице, жељним да покажу своја прелепа нова младалачка тела домаћина, предлажући предузетничке планове, надмећући се за краљевску подршку езотеричним научним пројектима или тражећи пласмане у морнарици за нове рођаке. Није могла то да наметне вишим дворјанима; покровитељство је било највреднија роба у Крунском Доминиону. Осим тога, познавала је већину чланова Велике породице миленијумима. Затим су ту били и „новајлији“, Велике породице које су се истакле тек у последњих неколико хиљада година. А такође…

„Грофе Бекет, величанство“, објавио је лорд Валдије-Мимир.

Био је то младић из задњег дела амфитеатра. Био је висок, ако не баш њене висине. Његова кестењаста коса била је дуга и благо неуредна, што му је давало помало дивљи изглед, толико различит од осталих превише маникираних

## 61

Царска небеска бића су се гомилала у балској дворани. Његови мали украси од крвавог камена давали су му изглед побуне, што јој је било фасцинантно. И није имала друго име домаћина.

„Здраво“, рекла је суво и пружила руку. Додир његовог неуронског индукционог јастучића о њен био је најкраћи од свих контаката, али самоперцептивни поздрав је био живахан. Био је живахан и енергичан, поштовао је крунисање и био је одушевљен што је представљен.

Једва је њена изванредна личност могла да га не награди осмехом. „Ти си нови живот“, рекла је.

„Бојим се да је тако, Величанство.“

„Уплашен?“

„Моја породица је релативно мала. Ово је први пут да смо заступљени на крунисању.“

„А ви сте члан породице који је добио позив?“

„Да.“

„Мора да си се много трудио за то.“

„Човек ради шта може, Величанство.“

„А одакле си?“

„Уиксик. Имамо тамо имања. И нека предузећа.“

„Ах, да. Не сећам се да сам икада био у посети.“ Што је био учтив начин да се каже да снаге Винида никада нису напале тај свет током рата који се завршио Споразумом. Није било довољно важно.

„Била би нам велика част да нас икада удостојите својим присуством, Величанство.“

„И свиђа ти се тамо?“

„Заиста мислим. Пун је потенцијала — као и сви светови којима је Јато благословено.“

„Путовали сте ван нашег домена да бисте видели ове светове?“

„Нажалост, још не, Величанство. Али једног дана хоћу. Живимо тако дуго, а то је огроман универзум пун чуда. Каква је сврха тог живота ако га не можете потрошити да бисте искусили бесконачно?“

„Заиста.“ Благо је нагнула главу напред, гледајући га мирно. „Ја никада нисам напустила Крунски Доминион.“

„Нисам хтео да вас увредим, Величанство“, рекао је брзо.

„Ништа није заузето. Драго ми је што вам доминион пружа прилику.“

„Одлучан сам да то искористим максимално.“

„Добро. А сада, молим вас, уживајте у пријему.“

## 62

Док се Бекет повлачио, лорд Валдијер-Мимир је почео да представља следећег госта.

—

Фину је било стресно облачити оклоп; то је била тачка без повратка. Тим са којим је био у сигурној кући били су сви професионалци, већ су имали репутацију коју је он тежио да постигне. Није желео да буде онај кога ће сматрати слабом кариком. На тренутак је размислио да узме благи спреј да смири живце - један брзи шмрк не би шкодио; није као да бих се вратио у хаос - али је на крају одлучио да то не учини. Овде сам јер сам прави за операцију. Не треба ми спреј да то докажем.

Јатрас је изабрао осам људи за елиминациони тим. Свако од њих је имао своје прилагођено оклопно одело, почевши од Џекса у његовом гломазном тактичко-јуришном моделу: колекцију бруталних црних металних сегмената испрљаних десетинама површинских ожиљака и образаца експлозија. Али је имао снагу да носи две маграил цеви високог калибра постављене на рамену, у случају да наиђу на неочекивано јак отпор. На супротном крају борбеног спектра била је Лилијанина лагана био-веар мишићава одећа, која ју је чинила да изгледа као ојачана рвачица чија је кожа била огољена. Финово сопствено одело био је скелет актуатора од пенастог метала који је носио металокерамичку композитну љуску. Тесно је пристајало преко његовог термо-регулаторског пододела, али је имало толико компоненти гладних енергије, а било је херметички затворено, да му је био потребан начин да расипа топлоту коју је његово тело емитовало. Оклопар од кога га је купио пет месеци раније заклео се да скелет актуатора потиче од Осталог Духа - киборг војника направљеног пре осамнаест хиљада

година и кога су Путници пронашли. Спољни делови љуске били су из другог модела Гхоста, антикинетички и отпорни на енергетске ударе.

„Бићеш безбедна као да си у палати Царске Небеске Краљице“, хвалила се када је Фин прегледао одело у њеној радионици. „У то време су знали како да направе праву технологију оружја.“

Фин је невољно пристао. То га је коштало скоро свих ват-сати које је тада зарадио на илегалним операцијама, и никада није зажалио што је потрошио новац.

Када је тим био спреман, почели су да додају специјализовану опрему коју је Јатрас обезбедио. Фин је био детињасто узбуђен због комплета за уп: четири навоја која су се налазила око његових чизама и рукавица. Технологија Остатка садржала је молекуларна везива, што му је омогућавало да се држи готово сваког чврстог материјала. Он

63

Гледао је са благом завишћу како Јатрас даје Џексу серију специјализованих граната за његове рамене пушке. Али бар су сви добили комбинезоне за ноћне духове које су носили преко оклопа. Материјал је потицао од стелт омотача свемирског брода из доба Остатака, тако да би били готово невидљиви за већину сензора визуелног спектра и за радар. Све што су требали да ураде јесте да избегавају стајање испред светла, што би их оставило савршено видљивим.

„Могу то да урадим“, рекао је Фин Лилијани.

Није одговорила. Сада када су били на дужности, понашала се као да се синоћ никада није ни догодило – став који је он дивио, иако је било тешко не схватити то лично.

Старији чланови породице Кинитаи састали су се у осам сати – стратешка седница која је требало да траје до једанаест. Залазак сунца у Заита Ситију био је одмах после девет. Дронови величине инсеката са

шифрованим комуникацијама посматрали су како њихове лимузине стижу и спуштају се у подземни паркинг небодера. Када је њихово присуство потврђено, цела операција је пребачена у активни статус. Тим је изашао из сигурне куће и ушао у два мала камиона. Имали су људске возаче; Јатрас није остављао распоређивање зависним од контроле саобраћаја ЦИ.

Док су се возили кроз Заита Сити, Финово одело је примало слику са камера камиона, омогућавајући му да посматра како ноћне улице пролазе. Кварт поред канала, са улицама пуним клубова, барова и ресторана, оживљавао је; свака зграда је изгледала као да носи блистави холограмски премаз од кичастих слика, мамећи гомилу унутра, обећавајући им ноћ њихових живота.

„Јуришне крстарице су спремне да изроне“, објавио је Јатрас преко своје шифроване комуникације. „Лансираћемо ракете чим будете имали улаз.“

„Разумем“, рекла је Лилијана. „Четири минута од зграде за изградњу мета.“

Камере на камионима су показале Фину да се крећу ка центру града. Путеви су били шири, са високим палмама засађеним дуж централног парка; зграде су биле софистицираних облика, њихови структурни стубови су се грациозно савијали, осветљени блиставим бојама. Пажљиво одржавани тргови били су лишени људи који су шетали усред фонтана и уметничких фотонских скулптура.

„Последња провера опреме“, одсечно је објавила Лилијана.

„Дијагностика“, рекао је Фин свом менаџеру одела.

„Ради“, одговорило је. „Унутрашње системске функције номинално. Ћелије су деведесет седам процената напуњене.“ Екран на његовој кациги приказивао је детаљну графику

стримери низ визуелне преносе. Није их детаљно проучавао, само се уверио да нема ћилибарних икона. „Све зелено“, одговорио је.

Његова десна рука инстинктивно је посегнула за ЈуБастером на појасу. Сензори у рукавици су препознали физички контакт, а менаџер одела је приказао податке о оружју на екрану у траци љубичастих и зелених симбола. ЈуБастер је био разлог зашто је пристао да прихвати посао када му га је Ијане понудио. Туча је туча. Ако противник крене по тебе усред рације, са активним оружјем, нека буде тако, али Фин није мислио да би могао да изврши чисто убиство. То није био баш најпоноснији морални избор у његовом животу, али бар је могао да га оправда пред собом.

ЈуБастер је морао бити примењен на потиљак, али не ударањем о мету; није требало да нанесе физичку штету. Морали сте или да се прикрадете мети и изненадите је - што није било лако с обзиром да је ЈуБастер био диск пречника петнаест центиметара који је изгледао као геода окружена зубима кружне тестере, са окидачем на полеђини - или је мета морала бити притиснута и ЈуБастер чврсто примењен. Такође, морао је да оствари директан контакт са главом мете; није радио кроз кацигу панцира. Фин је знао да ће операција елиминације завршити са опцијом два; мете се неће предати ЈуБастеру без јаке борбе. Већ је одлучио да ће користити нервни омам да их омамљи. ЈуБастер би и даље радио чак и када буду без свести. Његов пулс је био дизајниран да обрише мозак мете од сваког сећања и особине личности. Особа у телу би била мртва, док би биолошке функције тела настављале неометано, а мождане ћелије остале нетакнуте. Још увек су били живи, што их је чинило новорођенчетом, без обзира на њихове године. Могли су бити поново одгајани и образовани, али никада више не би били они први.

Фин је чак чуо језиве приче о победнику који је тело свог бившег непријатеља одгајао као своје дете, а новог родитеља је волео као што само дете може. Међутим, то се неће догодити вечерас. Чим би старије чланове Квинитаја погодио ЈуБастеров пулс, тим за елиминацију би се брзо евакуисао. Њихова породица би се бринула о њима, одгајајући их у истим традицијама као и увек. Могао би да живи са тим. Можда. Надамо се да ће Астерија разумети.

„Тридесет секунди“, рекла је Лилијана. „Ослобађам дронове дубоког сагоревања.“

Камиони су скренули на Роузмаунт авенију, где се налазило седиште Кинитаија. Рој од педесет дронова полетео је са крова.



камиона: биоваре конструкције које опонашају краљевске лептире који су се током целе године ројили око свеприсутних биљака гримизног јасмина у граду. Предајници у њиховој антени почели су да уносе злонамерни код у спољне сензоре небодера.

Врата са стране камиона су се отворила. Фин је искочио, неколико секунди иза Лилијане. Брзо су прешли поплочани трг, стигавши до широких мермером обложених стубова у подножју небодера.

„Овде ћемо сазнати да ли су се придржавали грађевинских прописа“, промрмља Лилијана. „Надајмо се да инспектори нису забележили превише мита.“

Фин је погледао горе. Мрачна кула се протезала у вртоглаву даљину у ноћно небо, тамни празан правоугаоник попут врата која секу у топли сјај маглине. „Активирајте пењање“, рекао је менаџеру одела. Четири јаркоплаве иконе су затреперile на екрану. Испружио је руке отворених руку и ударио десним дланом о мермер. Чврсто се залепио, мало молекуларно везиво пењања је закључало његову структуру за сјајну камену површину. Икона је затреперила зелено. „Почните аутоматско пењање.“

Одело је преузело контролу, актуатори удова су му померали ноге и руке. Био је задовољан што није покушао да се супротстави покретима док му је тело померено у чучањ, ноге су се савиле нагоре како би причврстиле „амортизере“ ђоновима чизама за зид. Затим су му се руке покренуле. „Амортизери“ су се укључивали и искључивали редом док је започињао своје унапред одређено јурњаво пењање уз предњи део небодера. У сваком тренутку су увек била два „амортизера“ залепљена

за фасаду, омогућавајући његовим другим двама удовима да се померају на место, брзо га носећи навише.

Његова почетна брига била је да је Лилијана можда била у праву и да површина небодера није имала одговарајућу затезну чврстоћу да подржи оклопно одело. Али чак и када се попео са мермерне основе на стаклене прозоре, ништа није пукло нити се улегнуло. Фин је само пустио одело да настави да се креће. „Блокирајте поглед надоле“, рекао је менаџеру одела. Визуелни приказ кациге се сузио. Имао је поверења у древне артефакте Остатка, верујући да ће га одело одвести до педесетог спрата. Сумњао је само у себе; вртоглавица од гледања доле сада би га сигурно претворила у мрмљајући желе.

Гледајући горе. Увек. Кула се смањивала узнемирујућом брзином, стварајући утисак да јури у поцепане, блиставе облаке маглине. Имао је сто шездесет пет метара да пређе. Оклопно одело је превалило раздаљину за тридесет девет секунди. Док је носило Фина горе, све његове сумње и живци су нестали, а поново их је заменило невероватно зујање.

## 66

Једва је чекао да акција почне. А ова мисија је била од велике важности. Можда ће чак бити и она која ће ми донети пажњу Путника.

Свих осам одела стигло је до линије прозора на четрдесет деветом спрату. Финов дозатор на надлактици испустио је термобушну траку, која се одмотала преко прозора поред њега, формирајући широки круг.

„Јесу ли сви спремни?“ упита Лилијана.

Сви у тиму су потврдили. Њихово одбројавање је синхронизовано.

Две секунде касније, осам комплета термопробојних трака је детонирало, пробивши право кроз прозор. Фин се лансирао у небодер пре него што су крхотине стакла пале пет метара. Кренуо је напред, силоси за ноге и руке избацујући прашину. Импулси електронског

ратовања ударали су о мрежу зграде, док су блиставе тачке светлости горели на хиљаду степени док су се вртјеле, испуњавајући ваздух сјајем и димом.

Три корака. Био је у дугачкој просторији за пријем. Типична корпоративна ексцесија: али скупе софе су почеле да тињају од напада плеве, дебела, жива маховина се смежурала у хрскаве црне праменове. Још два корака, мишићи одела напрегнути до максимума, готово претварајући његове кораке у скокове. Сада је био десет метара унутра. Двоструке закривљене степенице надвијале су се право испред, уздижући се до следећег спрата, где се окупио старији Кинитај. Навигациона графика је означила леву кривину, водећи га даље. Зидови са обе стране били су пола бронзани кедрови панели, пола стакло - предњи делови масивних акваријума где је љубичасто-бела светлост обасјавала бајковите коралне гребене. Јата изузетно шарених риба су шокирано летела около док су бежала од застрашујућег бљеска плеве.

Један од акваријума се разбио, а Финов софтвер за управљање оделима је активирао упозорење о агресији услед близине. Зид воде се излио, преливши преко пријемне собе директно испред њега. Упозорење о агресији пратило је гранату испаљену иза њега. Кретао се пребрзо да би се зауставио и улетео је у воду до колена. То је било у реду; није била претња. Навалила је око његових ногу. Још два акваријума су се распала у тренутку када су их погодиле гранате. Инстинкт му је говорио да их његов тим неће лансирати. Огромне реке воде које су се сливале преко пријемне собе нису им давале никакву предност - заправо супротно.

Лилијана је то потврдила, вичући: „Одбрана!“

Графика агресије је црвено заблистала на Финовом дисплеју на кациги. Још граната је летело кроз ваздух - поново су долазиле отпозади. Руководилац одела је зауставио његов спринт, приморавајући га да се скочи плитко. Чаф

Рафали су вриштали из његових силоса за руку како би збунили механизам за нишањење који је испуштао гранате.

Фин је ударио у таласе док су се преливале по поду. Сензори одела су пратили гранате док су нестајале у великим таласима који су се изливали из акваријума. Дошло је до чудне детонације.

„Упозорење за Ксеепен“, изјавио је менаџер одела.

Фин је чуо за то. Оружје из доба Остатака. Када би ударило у воду, проширило би се, запремина би се повећала неким невероватним фактором. Да ли је било стотинама пута веће од првобитне запремине? И брзо.

Могао је то и сам да види. Огромне каскаде воде постале су снежно беле док су се надвијале навише попут цунамија.

„Ксипена!“, заурла Фин. „Изађи из тога.“ Заједно са оделом су се пењали по клизавом поду, покушавајући да учврсте вучу док се оно надувавало навише и напоље застрашујућом брзином. Менаџер одела је поново укључио уређаје. Бескорисни. Неумољива таласа ксипене преливала је око његових млатних удова, онемогућавајући му било какав хват. Затим га је главни део шуштавог ширења ксипене преплавио. Његов визуелни дисплеј је поцрнео. Остала је само навигациона графика, која га је оријентисала, показујући му теоријску руту до најближих врата…

Фин се бацао около, ноге су му измицале испод стопала. Ксепена је успорила сваки покрет. Вештачки мишићи одела су, међутим, наставили да се крећу. Газио је кроз муљ, али се и даље кретао; инерцијални сензори за навођење су то показивали. Метар. Пола метра. Онда је кретање постало заиста тешко - нешто што је увек сматрао немогућим у оклопном оделу. Ћилибарна графика се упалила, упозоравајући да се мишићи одела приближавају својим границама напрезања. Ксепена је почела да се стврдњава.

„Не!“ узвикну Фин у паници. „Могу ли да употребим гранату?“

„Негативно“, одговорила је управа одела. „У овом окружењу се неће одвојити од одела. Детонациони шок ће вас убити.“

Финове ноге су престале да се померају док га је ксенофома стегла као бетон.

„Термопробојна трака?“ Прсти су му се и даље мрдали, инстинктивно се пробијајући до слободе.

„Поклопац диспензера се не може отворити.“

„Мој моћни мач! Активирај. Активирај сада!“

Сечиво је исклизнуло из футроле за подлактицу, глатко сечећи пут напред кроз ксенопену до своје пуне дужине од шездесет центиметара. Није могао



више није померао прсте, а камоли руку. Није могао да користи сечиво да изреже рупу кроз чврсту ксенофому.

„Јууууук!“

Графика је лојално извештавала да му је дисање било пребрзо, срце убрзано. Паника, подстакнута адреналином, му је мешала мисли до неповезаности. Покушао је да се смири. Успори дисање, хајде, одело ти обезбеђује ваздух. Добро си.

Проучавао је графиконе, стварајући слику своје ситуације. То је можда била грешка. Камере су биле потпуно празне. Чак ни звучни сензори нису могли да детектују никакве вибрације. Пена је све пригушивала.

Тело му је било заробљено у получучњу, са савијеним рукама и ногама, попут спринтерског старта који се замрзнуо усред искорака навише.

Жив сам сахрањен.

„Срање. Колико дуго ће ме одело одржати у животу?“

„Ово окружење је изузетно негостољубиво. Нагомилавање топлоте ће достићи критичне нивое у року од деведесет минута.“

„Деведесет минута?“ вриснуо је.

„Тачно. Ксеепен је ефикасан изолациони материјал. Ваше пододело усмерава топлоту вашег тела у радијаторе одела, али они више нису у стању да расипају никакву топлоту. Искључио сам све системе осим регенератора ваздуха и процесора.“

„Срање. Постоји ли неки начин да се прође кроз ксенофому?“

„Немам никакву методологију у досијеу.“

„Мора да постоји нешто?“

„Немам никакву методологију у досијеу.“

„Шта да радим?“

„Непознато.“

„Али… али…“

Фин је гледао како му се бројке откуцаја срца поново враћају нагоре. Знао је да не може да се помери, али се напрезао уз ужасно стежућу љуску одела. Све што је то радио било је да га боли.

„ПУСТИТЕ МЕ ОДАВДЕ!“

„Та опција тренутно није доступна. Биометрија показује да можда доживљавате психолошки стрес. Предложио бих вам да узмете седатив.“

Очајнички је желео да врисне, али је знао да ће једини звук који ће изаћи бити жалосно јецање. Хтео је да удари челом о



нешто чврсто и тврдо, да удара песницама у фрустрацији. Материјал пододела му је давао мање од милиметра покрета.

Када је проверио приказ времена, прошло је само четрдесет пет секунди откако га је ксеепена прогутала. „Откажи приказ времена.“

Светлеће зелене фигуре су нестале, остављајући за собом мало драгоцених симбола. Тама као да га је стезала попут физичке силе. Без тог приказа би заиста био сам, леш који може да размишља. Све што је остало била је суперсвест о својој ситуацији и до чега је она довела.

„Не, заправо, приказујте време.“ Намрштио се на цифре када су се поново појавиле. Минут и педесет три секунде откако је ксенофома детонирала.

Фин је почео да јеца. „Ко ми је ово урадио?“ кукао је. „Ко? Зашто?“

„Препоручујем седатив“, рекао је руководилац одела.

„Не“, дахтао је. То је био кукавички излаз. Док има живота, има и наде. Рекао је да нико никада није заробљен овако. „Чекај.“ Време је сада било два минута и тридесет две секунде. Не могу да издржим још сат и по овога. Полудећу, а онда нећу имати другог избора него да патим. „Благо“, рекао је. „Благ седатив, довољан да ме успава, али не и потпуно онесвести.“ Можда, ако будем маштао, Граса ће бити ту за мене.

„Потврђено. Дајем седатив.“

„И треба да ми кажеш када почне да пролази.“

„Потврђено.“

„И попуните екран кациге сваким сигналом са спољних сензора, чак и ако они ништа не региструју.“

„Потврђено. Максимални приказ сензора.“

Светлосне мрље су се кретала и цвркутале око њега у тако бајковитим шарама да је Фин помислио да стоји усред неонске кише. Осмехнуо им се. Биле су пријатне. „Музика“, промрмљао је. „Дерохфордова симфонија број осам, снимак Филхармоније Санта Росе.“ Чак и у овој крајњој деградацији, његови корени су били нераскидиви; он је заиста био Џалгори-Тобу до горког краја. Честитам, мајко, ти се последња смејеш.

„Потврђено.“

Оркестар је почео да свира. Фин је издахнуо од опијеног блаженства.

—

## 70

ШЕСТ САТИ НАКОН крунисања, када се заморна забава око пријема коначно завршила, Хелена-Кионе је уведена у кружну канцеларију за надзор на врху палате. Била је мања него што су људи мислили, али поглед на град са њених пет закривљених прозора био је импресиван. Постојала су само два комада намештаја: сто за којим је седела царица да би званично управљала Круном и овални камени сто за победу око којег су се краљице окупљале на Савету царице.

Хелена-Чионе је села са стране и погледала доле са задовољним осмехом. Камен је био издубљен, а затим испуњен провидним полигласом како би се у њега уградио скелет. То је било једно од сећања које је увек уносила у свако тело домаћина. Зубери-Дулсина, Сада и Заувек Краљица Келована - како је тада била позната - није достојанствено прихватила пораз. Већи део леве ноге скелета је недостајао. Краљица Инеса је то одбацила испаљивањем спектралног гаса: метком чврсто обмотане мономолекуларне траке која се одмотала

при удару, цепајући Зубери-Дулсино месо и кости у пену гримизне каше. Након тога, њих петоро су држали вриштећу краљицу како би сама Хелена могла да јој удари ЈуБастер на чело, елиминишући једном за свагда узнемирујућу претњу коју је садржао. Гледали су - неки стоички, неки се смејући као вештице - како се Зубери-Дулсинин мозак чисти од сваке мисли и сећања, бришући њену већ древну линију ума из постојања. Онда је краљица Рамона, као и увек неспретна, претерала и сипнула криоболицу прашине на Зубери-Дулсинину главу. Оружје је уништило сваку молекуларну везу на коју је наишло, појединачни велики део лобање и сада мирног мозга који се у њој налазио.

Недостатак тако великог дела лобање увек је прилично покварио ефекат победничке таблице, помислила је Хелена — иако је вилица била вешто раширена, као да још увек испушта тај последњи жалосни врисак.

Каролијен-Амаја је лично поздрављала сваку краљицу чим би ушла. Њено ново тело домаћина било је младо: седамнаест година. Сјајна гавран коса падала јој је скоро до струка, уоквирујући дугачко лице са кожом тако белом да је могла бити албино.

Све су биле криве за ту сујете. Ново тело домаћина било је обавезно када сте започињали свој ред као царица. Период владавине био је шездесет година, или смрт домаћина, шта год се пре деси. И нико није желео да почне са старим телом. Упркос свом цинизму да је све поправљено, Хелена-Кионе је признала да је бити царица изузетно стресно, чак и за небеско тело.

## 71

Луус-Марсела је седела поред Хелене-Кионе и упутила Зубери-Дулчинином скелету неприкривени тријумфални осмех који је изгледао тако погрешно на тако заводљиво младом лицу. Док су остали присуствовали пријему, Луус је прошла кроз сукцесију. Њено ново тело домаћина било је чак млађе од Каролиен-Амајиног. Хелена-Кионе је сумњала да је Луус намерно изабрала ову принцезу да би се подсмевала

новој царици. Имала је тамномаслинасту кожу и класичну Тицијанову косу, кратко ошишану како би јој дала вилењачки изглед. За разлику од осталих краљица које су још увек биле у својим раскошним крунидбеним регалијама, она је изабрала једноставну белу хаљину која је показивала колико је њена нова домаћин мишићава.

„Заборавила сам колико се слободно увек осећам након што се одрекнем престола“, рекла је срећно. „Желим да изађем и да се гола купам у језеру Кизак усред ноћи — можда са неколико нових Лордова.“

„О, молим вас“, промрмља Инеса-Пијерина. Глава јој је била уоквирена звездастим бљеском наранџастих рогова од крвавог камена, који су подсећали на грубу скулптуру изласка сунца. То је помогло да нагласи њен бес када се суочила са Луус-Марселом. „Ово је Савет царице. Контролишите своје хормоне и понашајте се у складу са тим.“

Луус-Марсела јој је показала прстом.

„Даме!“, узвикну Каролијен-Амаја иза свог стола. „Хвала вам што сте потврдили моје именовање и присуствовали овој седници. Нажалост, морам да отворим Савет непријатном тачком дневног реда.“

„Мара Јама“, промрмља Рамона-Урсула.

„Заиста. Претпостављам да је свака морнарица пружила потпун, и искрено речено, полухистеричан, брифинг?“

„Дакле, једна од њихових флота лети поред Хоа Квинзуа на путу ка Капо Фроису, где ће се вероватно напунити горивом и поново кренути својим путем за неколико векова“, рекао је Луус-Марсела. „То их и даље ставља пет светлосних година од нас.“

„Ценим што се тренутно осећаш ослобођено“, хладно рече царица, „али присуство Мара Јаме, чак и пет светлосних година удаљених, није нешто што можемо схватити олако. И не ценим што посећују Капо Фроа да се снабдеју горивом, чак и ако је то само на неколико векова пре него што поново оду. Можда бисмо их назвали доминионом, али они не играју Велику Игру као ми остали.“

„Напротив“, весело рече Луус-Марсела. „Они су мајсторски играчи. Зато их се доминиони толико плаше.“

„У најгорем случају“, рекла је Инеса-Пијерина, „наше морнарице могу да их победе.“

## 72

„Наше морнарице могу да униште већину њихових бродова цитадела ако нападнемо њихову флоту“, узвратила је Хелена-Чионе. „Али ми чак ни не знамо колико флота Мара Јама има у Кентаури јату. Ја, на пример, не желим да проведем следећих двадесет хиљада година борећи се против свих њих. Наш доминион, који је искован уз велику цену“ – прстом је куцнула по површини стола и њиховом побеђеном непријатељу испод – „постоји да би обезбедио стабилност својим грађанима због нашег јединственог начина размишљања. Рат није стабилно стање.“

„Доминион Каралакс“, рекла је Каролијен-Амаја чврсто. „Доминион Утра. Доминион Џодијан. Сви они имају једну заједничку ствар.“

„Који је?“

„Сви су ближи флоти Мара Јаме него ми. Више су забринути од нас.“

„Могле би се створити ситуације“, рекла је Инеса-Пијерина с одобравањем. „Познато је да се непознати бродови појављују на незгодним местима. Било би инцидената. Ако постоје докази о умешаности Мара Јаме, зверства која су позната по томе што су починили...“

„У савезу смо са Утром“, оштро је рекла Рамона-Урсула. „Не желимо да дозволимо да Голаренски Доминион прошири свој утицај тамо.“

Царица је слегнула раменима. „Инеса износи валидну поенту. Од њих две, кога бисте више волели као непријатељски настројене суседе?“

Хелени-Кионе је пажња почела да лута. Већ је знала какав ће бити исход. Сви су знали. Само су детаљи морали бити договорени. А они ће се ускоро променити, када архонти Крунског Доминиона почну своје тихе манипулације. Ситуација је била променљива; нове тактике ће морати да се усаврше и примене. Вероватно ће бити потребно две или три хиљаде година да се овај проблем у потпуности поништи - једна од десетина стратегија које је Крунски Доминион омогућавао ван својих непосредних граница. Границе које ће се неизбежно мењати, ширити.

„Можда ћу ипак путовати у нове звездане системе док их прогутамо.“ Намрштила се, збуњена нетипичном мишљу. Одакле долази ово незадовољство? Негде у њеном уму, лутао је осећај, остаци самоперцептивног поздрава грофа Бекета. Тај осећај младалачке слободе био је тако светао контрапункт њеној сопственој личности: озбиљног, строгог владара, који се труди под хиљадама година одговорности за Крунски Доминион. Па ипак - она је била та која је омогућила да све његове могућности постоје. Могућности које никада није могла да сазна.

Како је то бити он? Бити било који нови живот?

## 73

„Значи, сложиле смо се?“ рекла је Каролијен-Амаја. „Хелена?“

„Да?“

„Повећање војног буџета.“

„О. Да. Одобравам.“

Каролиен-Амаја ју је збуњено погледала. „Врло добро, онда. Следећа тачка је проширење рударских квота ХеСи.“

Пет сати је Хелена-Кионе седела на заморном саветовању док су разматрали ставке које ће Каролијен-Амаја морати да донесе, политике

које ће спроводити, стратешке маневре које ће оркестрирати у име доминиона током наредних шездесет година.

Када је било готово, Хелена-Кионе је изашла до своје пратње која је чекала.

„Како је било, госпођо?“ упита лорд Валдијер-Мимир.

„Традиционално“, рекла је, као да је то најнепристојнија клетва коју је знала.

„Драго ми је.“

„Небитно. Желим да упутите грофу Бекету позив на наш двор; делује као авантуристички тип који жели да путује. Може да почне са Винидом.“

Лице лорда Валдије-Мимира остало је потпуно равнодушно. „Да, госпођо.“

Дивила се очевој смирености. Млади гроф није био њен уобичајени тип. Винидов двор и велике породице су можда били скандализовани, али довођење свеже крви у њено биолошко наслеђе било је здраво и разумно.

Џокер. Какав сам бунтовник.

Задовољно се осмехнула.

—

ДРАМАТИЧНА ДЕРОЧФОРДОВА симфонија завршила се када је ураган протутњао кроз Оперу Санта Росе, а сваки инструмент је вриштао у поремећеном нескладу док су се вртјели. Пахуљасти покривач умирујућих светала претворио се у оштре графике.

„Шта?“ застења Фин у ужасу.

„Дат је стимуланс. Спољашњи слушни сензори детектују буку.“

„Шта? Каква проклета бука?“ Зурио је у приказ времена. Био је заробљен осамдесет три минута. Само поглед на фигуру учинио га је веома свесним колико му је врућe. Врућина која му је отежавала дисање - а када би ипак удахнуо, било је болно, пржило му је месо изнутра,



заверавајући се са свеобухватним осећајем печења који га је полако гњечио.

„Директно храњење“, рекао је менаџер одела.

Фин је тада чуо: висок звук, који је постајао све гласнији. Она врста кукања која би могла бити— „Бушилица“, викнуо је избезумљено. „То је вежба.“ Чак је и његово узбуђење изгледало да боли. „Хеј, хеј. Овде сам! Помоћ. Помозите ми, молим вас. Молим вас!“

Звук бушења је постајао све гласнији, а затим се завршио чврстим звецкањем које је Фин чуо и без сензора. Бушилица је ударила у одело.

„Да!“ Било је близу његовог рамена. „Можете ли да избаците топлоту из одела кроз ту рупу?“

„Негативно.“

„У реду, урадиће то. Знају да сам овде. Хајде!“

Бушилица је тихо зујала док се повлачила, а затим се звук поново појачао. Овог пута је ударила у његов потиљак. Сензори гранате су хватали више звукова - зујање. Вибрације су почеле да се шире по оклопу са свих страна. Бушилица се поново покренула, ударајући у доњи део његовог врата.

„То мора да је добро“, рекао је. „Покушавају да пронађу радијаторе, зар не?“

„Непознато.“

Овог пута бушилица се није зауставила, а бука коју је производила док се окретала као да је Фину затресла зубе. Дивље је викао, као да се бори против напада.

„Упозорење на напад. Покушај пробијања оклопа изнад главне процесорске јединице.“

„Шта? Где је то?“

Могао је да осети брзо дрхтање између лопатица, а јачина звука је била као да му сечиво пробија бубне опне. „Стоп, не стоп!“

„Спољашњи оклопни слој угрожен.“

„Немој—“ Екран је нестао, потапајући Фина у потпуни мрак. Страшни звук бушења се утишао у ништа. „Не. Не, немој.“

Све што је сада могао да чује било је сопствено отежано дисање. Врућина је постајала неподношљива. Онда је заиста осетио како му нешто удара о леви лист. Покушао је да помери ногу, али оклоп није реаговао.

„Стани. Уништио си процесор. Системи мог одела ће се искључити. Потребан ми је ваздух. Одело ми је давало ваздух.“

Механички звук пуцања одјекнуо је дуж његовог одела. Осетио је како му се цело тело тресе. Модули оружја. Скидају их. Био је престрављен да ће згњечити оклоп чиме год да су били.



користећи га да га ослободе; та или нека од његових муниција би детонирала када би се са њом погрешно руковало.

„Шта радиш?“

Тада је почело лупање чекићем. Заправо је било гласније од бушилице. Викао је у безизражајном бесу и није могао ни да га чује.

Зачуо се дуг, застрашујући звук крцкања, а хладан ваздух је обасјао доњи део његове кичме. Знао је да се тамо налази велики овални сегмент оклопа, одмах испод грејача. Која год механика да су користили, откинула га је са скелета актуатора.

„Хеј! Хеј, чујеш ли ме?“

Могао је да осети — прави физички осећај који му је струјао живцима — како му се пододело скида са коже одмах изнад задњице. Затим су га ударили у кичму струјом од педесет хиљада волти.

—

БОЛ ЈЕ НАГЛОМИО ФИНА да се потпуно освести док су му скидали кацигу, вукући и увијајући као да заиста није важно да ли ће му глава отпасти заједно са њом. Последњи трзај, снажно му је згњечио нос уназад, и крв му је потекла из ноздрва док је бела светлост бљеснула око њега. Није могао ништа да разазна. Руке које су га држале за рамена су га пустиле и он се срушио на под, дахтајући и јадно јецајући. Поткодело које му је практично печело кожу док је био заробљен сада је било ледено и влажно. Мишићи су се слабо грчили.

„Здраво, фармерко.“

Фин је жмиркао, трепћући у сјају, покушавајући да схвати шта види. Лежао је раширен на поду уништене пријемне собе, у подножју сложених кривудавих степеница. Иза њега, храпава литица од ксенофоме испуњавала је простор између пода и плафона. Велика шупљина је била исклесана - активност која је расула комаде пене свуда, заједно са остацима његовог оклопа. Двоје људи у индустријским егзоскелетима стајали су са обе његове стране, опасно изгледајући алати за одржавање склопили су се у отворе за подлактице. Четири чувара обезбеђења у лаком оклопу стајала су између њих, презриво гледајући надоле. А тачно испред њега...

„И тебе су ухватили“, узвикнуо је очајно.

„Ох, стигли су ме одавно“, весело рече Лилијана. „Упозорила сам те: ако циљаш на царицу, мораш се побринути да не промашиш. Али видиш, царица зна да ће људи увек покушавати да затраже престо за себе. Зато запошљава људе попут мене: да открију све јадне мале завере кретена попут синдиката. Чије вође, узгред буди речено, тренутно посећујемо.“

„Ми? Ви сте…?“

„Квинитајско обезбеђење. И проклето добар у свом послу, ако могу тако да кажем.“

„Али…синоћ—“ Чак и док је то говорио, могао је да чује колико јадно звучи.

Стиснула је усне. „О, Астеријине сисе, толико си проклето бескорисна да је то срамотно, баш као и цела твоја дебља од срања, паразитска, претерано размажена породица. Уживала сам синоћ. Било је смешно. Толико си се трудила.“

Фин се плашио да ће поново почети да плаче, понижење је било тако јако. Све време је знала да је он Џалгори-Тобу. Окренуо се да погледа мочвару ксенофоме. „Шта је са осталима?“

„Мислите на грађевински отпад који смо створили када смо реновирали пријемну собу? Биће бачен у море, баш као и сво градско смеће.“

„Можда су још увек живи!“

„Сумњам. Не сада. Твоје одело је било изненађујуће добро. Нисам баш очекивао да ћеш преживети.“

„Па, шта — шта сад?“ Удахнуо је, говорећи себи да не моли, да не ради ништа због чега би се ова ђаволска кучка могла подсмевати.

Лилијана је чучнула и ставила руку испод његове браде, забацујући му главу уназад тако да је морао да је гледа. Потпуни недостатак емоција на њеном лицу га је уплашио. Коначно је схватио да се само играо плаћеног грубијана. Никада не би достигао њене висине, без обзира на то колико послова је прихватио, колико искуства је стекао. Његов неуспех је био апсолутан.

„Проблем си ми, фармерко, и то ме нервира. Твоја мама још увек има утицаја код Царских Небеских; Санта Роса им је важна. Скоро колико и Заита Сити. И у неком тренутку ће желети да зна шта се десило са њеним кретеном малим дечачићем. Дакле... шта ће се десити је следеће: Изабраћемо неко мирно место где те нико никада неће пронаћи.“ Осмехнула се. „И оставићемо те.“

# ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

"

ФИН СЕ ПРОБУДИО уз мноштво болова. Када би покушао да се помери, сваки од њих се претворио у оштар бол - посебно у ребрима. Испустио је тихи крик.

Јосијас се насмејао. „Ах, спавач се коначно буди.“

Фин се трзнуо и успео да се усправи. Све његове повреде су интензивно пулсирале, али заправо није осећао хладноћу. Подигао је прсте, прегледајући их тражећи знаке промрзлина. Изгледали су добро испод слојева прљавштине и крви.

„Како си?“ упитала је Ели.

„Па, добро, мислим. Хвала ти што си ме пронашао синоћ. Ја не... не бих успео.“ Фин је погледао унутрашњост склоништа које је извајао. Ћебе је било постављено преко отвора, а дневна светлост је сијала по ивицама. Није имао појма колико је дуго спавао.

Ели је клекнула поред њега и пружила му флашу. „Ево, то је кафа. Могу да скувам мало прокарбоксилних кришки на ватри ако желиш.“

„Наравно.“ Отпио је гутљај. Било је топло и није имало укус кафе – више је личило на танку чорбу од печурака. „Лепо.“ Схватио је колико је гладан и почео је да гута.

Упутила му је полуосмех. „Набавила сам ти одећу. Приближно је твојој величини. Нисмо имали много тога за избор; само оно што је у ормарићу за преживљавање у свемирском авиону.“

„Ово је у реду, хвала“, рекао јој је док му је пружала сиве комбинезоне од синтетичке тканине. „Одакле је дошао тај свемирски авион напољу? Ви сте Путници, зар не?“ Чак и док је то говорио, знао

је да греши. Били су толико другачији од било ког Путника којег је икада срео.

„Заиста смо превалили дуг пут да бисмо стигли овде“, рече Јосијас срдачно. „Кренули смо из Евномије.“

Фин му је учтиво упутио осмех. Човек је изгледао можда десет година старији од Ели, али га је она звала деда. Ипак, било је довољно уобичајено да постоје искривљене разлике у годинама међу породицама Путника. Релативистичка дилатација времена правила је пустош у хронологији; чак је чуо за случајеве када су деца постајала биолошки старија од својих родитеља. „Не знам Еуномију. У ком је то доминиону?“

Јосијас и Ели су разменили погледе.

## 78

„Астероид“, рече Јосијас очекивајући.

„Извини?“

„Озбиљно, дечко мој? Никад ниси чуо за Еуномију?“

Фин је извињавајући се слегнуо раменима док је гурао ноге у сиви комбинезон. „Јасто Кентаури има преко милион насељених светова, тако да не, немам.“

„Милион?“ упита Ели запрепашћено.

„Па, не знамо, зар не? Нико не зна, осим можда Елохима. На крају крајева, они су их створили.“

„Ко су Елохими?“

„Шта?“

„Дечаче мој“, рече Јосијас мирно, „Јуномија је астероид у Сунчевом систему. Једно од најуспешнијих ванземаљских друштава које смо икада изградили. Стигли смо овде на арци, Дилиџенту, коју је моја компанија изградила у бродоградилиштима Јуномије.“

Фин је гледао час Џосијаса, час Ели. Ниједно од њих двоје није изгледало као да му се смеје. „Астеријина гузица! Озбиљно мислиш, зар не?“

„Па, да.“ Јосијас је звучао повређено.

„Дођавола, последњи пут када је лађа стигла у Крунски Доминион било је пре око три или четири стотине година. Када си ти стигао овде?“

„Пре шест месеци“, рекла је Ели. „Дилиџент је у високој орбити око гасног гиганта удаљеног неколико ајних јединица. Покушавали смо да схватимо сигнале које смо примили са свих настањивих светова, али они користе заиста чудну енкрипцију.“

„Дакле, Ели и ја смо ризиковале све да бисмо дошле овде у извиђачку мисију једним од наших међупланетарних шатлова“, рекао је Џосијас. „Желели смо да сами видимо један од Зелених светова које је сигнал обећао и да се уверимо да ћемо бити добродошли пре него што пошаљемо Дилиџенту да лети овде. Али када смо успорили у орбиту, наш брод је почео да се бави грешкама. Озбиљним грешкама. Никада нисам видео да толико система откаже; то је теоретски немогуће. Морали смо да се катапултирамо у свемирском авиону.“

„Крунски Доминион има планетарну одбрану, чак и за своје људске светове“, рекао је Фин. „Да сте улазили у орбиту, а да нисте обавестили Анучину контролу лета, одбрамбена мрежа би вас обележила. Изгледа као да вас је погодио вирус дубоких опекотина. Имали сте среће. Да вас то није покварило, вероватно би се пребацили на нешто физичко.“

„Чак је и свемирски авион почео да отказује“, горко је рекла Ели. „Чудо је што сам нас спустила целе.“

„Не слушај је, Фине, скромна је. Ели је најбољи пилот кога имамо. Нико други нас не би могао оборити.“

„Хвала, деда.“ Стидљиво се осмехнула. „Заправо, добро сам се снашла за некога ко никада раније није ни видео планету, а камоли слетео на њу.“

„Је ли ово први пут да си на планети?“ упита Фин са неверицом.

„Да.“

„Није мој“, рекао је Јосијас. „Рођен сам на Еуномији, али сам посетио Земљу пре него што смо отишли.“

„Не! Ходао си по Старој Земљи? Земљи? Правој Старој Земљи?“

„Наравно. Ништа страшно, дечко мој. Али признајем да је тада било прилично ужасно.“

„Чекај. Колико дуго путујеш?“

„Напустили смо Солнце 2280. године нове ере. Мислим да смо били последњи брод који је отишао. Веста није имала много људи да изгради још. Већина осталих насељених астероида је била напуштена.“

„2280. године? Нема шансе! Ово је 42.350. Како можеш још увек бити жив?“

„Ах, то је због озбиљно лошег избора правца. Летели смо у супротном смеру од јата Кентаури када смо напустили Сунце. Тако да је сигналу Зелених светова требало много времена да нас сустигне. Онда смо морали да се окренемо и летимо све до овде. Чак и са релативистичком дилатацијом времена, требало је времена.“

„То, плус деда је био суспендован током лета.“

„Свакако јесте. Платио сам за Дилиџент. Имам право да видим неке резултате инвестиције. Морам признати, нисам очекивао ништа овако.“ Показао је по склоништу. „За почетак, како си, дођавола, савио камен својим умом?“

„Ово је изданак живог камена“, рекао је Фин. „То је врста био-опреме, али на бази силиката. А ја сам уранski човек, способан за неуронску индукцију. Зато сам смислио облик који сам желео и наредио му да прерасте у то.“

„А како вршите неуронску индукцију?“

Фин им је показао подлогу на длану. „Поставите било које две подлоге заједно физички – биолошке или електронске – и неуронски сигнали ће проћи између њих, од ума до ума или од ума до мреже.“

„Сигнали?“

„Сећања. Упутства за ливестомон, наређења животињама, команде за умрежавање рутина, чак и разговор између људи — са додатним емоционалним нагласком.“

„Фасцинантно“, рекао је Јосијас. „Могу ли и ја добити један?“

## 80

„Па, не. То је генетски низ. Али постоје нека места која продају био-вер имплантате за које тврде да могу да обаве посао.“

„Примећујем велику дозу скептицизма у тој изјави.“

„Искрено, никада нисам упознао никога ко је заправо имао један. Али тако се доживљавају.“

„Хајде да то за сада оставимо по страни“, рекла је Ели. „Дошли смо у извиђање јер желимо да знамо шта ће се десити са свима на Дилиџенту

ако одлетимо на једну од настањивих планета. Хоће ли нам бити дозвољено да се населимо?“

„Да. Небеска бића су дозволила мојим људским прецима да се населе након што је њихова арка чула сигнал Зелених светова. Закон о људској заједници је још увек на снази.“

„Небеска бића?“ Јосијас је подигао обрве. „Да ли овде живе прави анђели?“

„Не, нису анђели. Само први људи који су стигли у Кентаури јато, још у Ери Зоре. Почели су да користе неке прилично опсежне генетске модификације и на крају су се уздигли у Елохим.“

„Елохими?“

„Прва Небеска бића. Толико су напредна да више ни не знамо како изгледају. Они су тераформирали све ненасељиве планете Јата у еденске светове за живот људи. Такође су изградили Небеска врата—“ Угледао је израз на Елијином лицу. „Тачно. Капије повезују путеве квинтесенције између звезданих система. Олакшавају Небеским бродовима путовање између звезда.“

„Невероватно“, узвикнуо је Јосијас. „Дакле, ове Елохим ствари су провалиле путовање брже од светлости?“

„Не. То је немогуће; брзина светлости је апсолутна. Али Капије дозвољавају звезданим бродовима да путују брзином светлости од 0.999 између њих. И не требају им масивни фузиони погони и гориво за убрзање. Капије то раде за њих, а успоравају их на другом крају.“

„Још увек сам јако импресиониран.“

„Дакле, Елохим Небеска бића су ти које морамо питати да ли можемо да живимо овде?“ рекла је Ели.

„Не, ово је Крунски Доминион. Мораћете да питате царицу — па, њеног представника. Царицу није много брига шта људи раде, све док поштујемо закон.“

„Царица?“ Јосијас се подсмехну. „Шта је ово, да ли сви играте улоге Европе осамнаестог века?“

## 81

„Не“, рече Фин равно. „Империјална небеска бића поседују и контролишу шест главних звезданих система и имају велики утицај одмах изван наших граница. Пре хиљада година водио се свиреп рат како би се планете Крунског Доминиона довеле под јединствену власт. То је царство, у реду, као и сваки доминион. Неке од њих су апсолутне диктатуре, неке су демократије, неке су чак и појединачни домиони, а ту су и номадске флоте станишта попут Доминиона Мара Јама, и можете захвалити судбини што ваш арклеј никада није наишао на њих.“

„Тачно. Дакле... можемо једноставно да слетимо и почнемо да живимо овде?“

Фин је за тренутак испио последњу гутљику чудне кафе, размишљајући о импликацијама. „Технички — правно — да. Али постоје проблеми.“

„Као што?“

„Па, за почетак, немаш новца.“

„У реду. Шта се овде сматра валутом?“

„Киловат сати.“

„Дилицент има фузионе генераторе. Колико киловата желите?“

„Да, али биће у орбити.“ Фин се зачудио. „Велико је, зар не? Не можеш га спустити?“

„Не, али смо са собом понели педесет летелица за десант насеља, а оне имају хиљаду тона свака. Натоварене су сваком машинеријом која

вам је потребна за оснивање друштва. Укључујући и фузиона постројења.“

„Претпостављам да је то опција. Узгред, знам поуздано да локалне власти неће бити превише одушевљене да се примитивне летелице те величине спуштају кроз атмосферу.“

„Хеј!“, протестовала је Ели.

„Када си се приближио Ануши, видео си свемирски лифт?“

Невољно је климнула главом. „Да.“

„Али када се спустимо“, рекао је Џосијас, „како год да изведемо наше људе и опрему на површину, можемо почети да тргујемо и купимо себи мало земље?“

„Људи не поседују земљу у Крунском Доминиону. Они су њени чувари; све је закупљено од Небеских.“

„То је скандалозно. Да ли ми кажете да су људи грађани другог реда?“

„Не. То... није баш тако. Ми смо само одвојени од Небеских, то је све. Тако је најбоље. Не можемо се придружити њиховом друштву. Они су, у основи, другачија врста. Сви они, не само Царски Небески.“

„Мени то звучи као проклети апартхејд“, љутито рече Јосијас.

## 82

„Не, не. Они су тераформирали еденске светове; они су изградили доминионе. Ипак, већина њих нас сматра—“

„Да?“

„Па.“ Фин је неспретно слегнуо раменима. „Мало… инфериорно.“

„Гадови.“

„Али царица је дозволила нашим прецима да се населе. Ми доприносимо економији Крунског Доминиона, а имамо и сопствену интерну економију. Та комбинација нам даје приступ свим врстама напредне технологије - медицини, на пример. Очекивани животни век човека у Крунском Доминиону је сто седамдесет година. Мирно је, захваљујући владавини царице. Стабилно је - то је огромна ствар у Крунском Доминиону; њихови умови могу живети вечно, тако да се цео њихов етос врти око одржавања стабилности. И верујте ми, неки доминиони уопште не дозвољавају људима никаква права боравка. Било је много аркада које су морале да покушају да живе на световима Остатка.“

„Шта је, дођавола, то?“

„Некада су то били еденски светови. Али постојао је рат — заправо ратови, множина — између група у развоју које су стигле до Кентаури јата. Све је почело пре око осамнаест хиљада година. И било је то заиста лоше време за живот; сукоби су трајали скоро шест хиљада година. Много тога се тицало територије, па су тада људи почели значајно да се модификују. Ти стари првобитни људи су се поделили на десетине — стотине — небеских врста, које су све желеле примат. Толико планета је претрпело бомбардовања из свемира или велике војне инвазије са прилично ужасним оружјем. Када је све било готово, Елохими су почели да граде Небеска врата како би подстакли трговину и поставили су неке основне законе за њихово коришћење. Тада су се појавили доминиони. Они се и данас боре за доминацију, али су то претворили у неку врсту џиновске церебралне игре; данас се све своди на стратегију, економију и идеологију. Они се и даље повремено физички боре, али то је последње средство.“

„Дакле, Преостали светови су старе ратне зоне?“

„И још горе. Њихове биосфере пропадају. Читави континенти су токсични и прекривени древним оружјем. Верујте ми, Крунски Доминион је рај у поређењу са њима.“

„Али ништа никада не може бити наше“, рекао је Јосијас. „Не без истинског власништва. Како можемо да се вратимо Марљивима и кажемо људима да је цело путовање, свака жртва коју су њихови преци поднели, била узалудна? Све што икада можемо бити је



подстанари у туђој цивилизацији, без права гласа, без независности за нашу културу, без слободе. То је пола живота.“

„Распартавате се око правних дефиниција. Мислим, технички, ја...“ Фин је стао. Погледао је час Џосијаса, час Ели. Обоје су га радознало посматрали. Идеја која му је управо пала на памет изазвала је налет адреналина. Било је смело, али ако је успело...

„Да?“ упита Ели.

„Ја поседујем земљу.“

„Мислио сам да си рекао да људи не могу да поседују земљу.“

„Ја сам уранski човек“, рекао је полако. Мисли су му јуриле, покушавајући да сложи ствари у логичан низ. Све то време проведено у проучавању хиљада закона, прописа и директива које су управљале Гондијаровим друштвом – године за које је мислио да их је потрошио узалуд – можда би коначно могло бити корисно. Било је дивно иронично. Ограничења од којих је ризиковао све да би побегао, коцкање које га је скоро коштало живота, можда би му заправо могло помоћи да постигне свој циљ.

„Да“, рекао је Јосијас. „Па? Можеш да разговараш са камењем.“

„Не. То је више од тога. Много више. Гледајте, урани су—“ Није могао да их погледа у очи; било је непријатно што је то морао да изговори наглас. „Ми смо рођаци Царских Небеских Бића. Биолошки рођаци. Једна од првих ствари коју су Царска Небеска Бића себи дала била је неуронска индукција, како би могли да наставе линију ума.“

„Минимум—“

„Није битно. Поента је у томе да су урани настали када су Царска Небеска, хм, нашла људског љубавника.“

„Дакле, ви сте мешанци“, рекао је Јосијас.

"Деда!"

„Шта? Само говорим истину. Фин овде разуме како универзум функционише. Је л' тако, дечко мој?“

„Па, да. Дакле, уранци су нека врста горњег слоја бирократије на људским световима.“

Јосијас је кликнуо прстима и вучјим гласом се осмехнуо. „Али бити уранski је наследно, зар не?“

„Да. Мора бити тако, јер смо ми ти који могу да комуницирају са Небеском мрежом, која се користи за легалну регистрацију. ЦИ управљају и финансијским системом.“

„СІ?“ упита Ели.

## 84

„Конструишите интелигенцију. Веома паметни вештачки умови. Али не и свесни; нико никада није успео да мрежи пружи самосвест.“

„Дакле, новац је сав њихов?“ рекао је Јосијас.

„Не, то је наш новац.“

„Али то је њихова валута, њихова финансијска мрежа, они одређују каматну стопу и они су регулатори.“

„Па, да. Њихова економија је успостављена много пре него што смо ми стигли овде. Дозволили су нам да је користимо.“

„Веома љубазно од њих. Али то их ставља на чело ваше економије. А ко год да води економију има крајњу политичку и друштвену контролу.“

„Не, ми смо демократија; имамо савете.“

„Можете ли гласати за промену монетарног система? За оснивање сопственог трезора?“

„Наше друштво није такво. Изграђено је за стабилност. Ако постоје проблеми, уранци сарађују са Небеским бићима да их реше.“

„Да. Назвао сам то: Европа осамнаестог века. Ти ниси бирократија, ти си аристократија.“

„Није тако“, протестовао је Фин. Образи су му се врео, и није могао да се натера да им призна своје титуле. Или положај своје мајке…

„Али уранци су посебни“, неуморно је наставио Јосијас. „Имате привилегије које обични људи немају. И имате награде које су резервисане за вас. Све зато што обављате прљави посао одржавања људи у реду за ове Царске Небеске.“

„Бити уранski становник није лако. Мрзео сам оно што је требало да радим. Зато — па, зато сам и завршио овде, овако.“

„Шта год кажеш.“

„Али признајем да постоји привилегија поседовања земље. И ја је имам. Поседујем много земље на Гондијару.“

„Благо ти“, намргођено је рекла Ели.

„Ако сте заиста сигурни да желите сопствену институцију, са својим правилником и културом унутар границе, размотрићу да вам је продам.“

Јосијас се заљуљао уназад и почео да се кикоће. „О, хоћеш ли сада?“

„Да.“

„Па како то да га никада ниси продао никоме другом, некој другој јадној групи људи који желе да осете укус слободе?“

„Зато што се све своди на економију.“

85

„У реду. Реци ми више. Знам понешто о тој теми.“

„Друштву је потребан основни минимални број становника да би било самоодрживо. Земља коју поседујем – иначе се зове Хафнир – налази се на обали. Има добру климу, свуда има изданка живог камена од ког уранијум може да изваја куће, а површина је двадесет хиљада квадратних километара – лако довољно велика да издржава малу популацију, рецимо два или три милиона.“

„Мала популација?“ рекао је Јосијас.

„Двадесет хиљада квадратних километара?“ упита Ели. „То је величина неких земаља на Земљи.“

„Да, али тамо нико не живи. И немам никакве користи од тога.“

„Дакле, нема никакву вредност“, рече Јосијас замишљено. „Али потенцијално…“

„Тачно. Да је имало људску популацију, било би вредно. За њих.“

„Па зашто се нико други није понудио да га купи од тебе?“

„Свако на Гондијару има посао. Царица гарантује добробит и основне животне услове сваком грађанину кроз устав насеља. Рекао сам вам, наше друштво је мирно и стабилно. И већ има више него довољно простора да се једноставно прошире постојећи градови, места и пољопривредна имања.“

„Нико није немиран? Нико не жели да се извуче испод чизме свог угњетача?“, рекао је Јосијас. „Тешко ми је да у то поверујем.“

„Имамо људе који живе и дишу слободом за људе. Они су Путници. Али они имају ту слободу у звезданим бродовима које поседују. Посећују друге звездане системе, друге доминионе. Тргују, а неки од њих посећују светове Остатака да би сакупили стару технологију. То их чини богатим - или их сломи. То је оно на чему завидим. То је оно што желим за себе.“

„Ах“, промрмља Јосијас срећно. „Слобода за људе који овде живе није комад земље без владе која вам говори шта да радите. То је лет међу звездама. Авантура бесконачног.“

„Да!“

„Али мој народ, на Дилиценту, је сит звезданих летова. За њих је живот на планети под огромним небом са далеким хоризонтом оно што жуде. То је разлог зашто смо напустили Солнце. Сан о новом почетку на новом свету.“

„Тачно. А ако њихова деца желе нешто другачије, све им је то доступно на Гондијару.“

„У реду, угризаћу. Која је цена? Шта желиш за ову земљу?“

Фин му се дивље осмехнуо. „Вредни.“

—

## 86

Ели Апони једноставно није знала шта да мисли о Фину, човеку који је пао са неба. Његов долазак је био довољно луд, али ствари о којима је говорио: небеска бића и џиновски светови и аристократске културе и његов ум који наређује камену да се обликује... Била је подједнако фасцинирана колико и уплашена од њега и масивне цивилизације

доминиона коју су пронашли. Наравно, сан о новом свету био је једини сан који су сви на броду Дилиџент делили и у који су веровали. Ипак, некако није била уверена да је Финова понуда Хафнира била слатки пад на планету који су тражили.

Али не можемо више да летимо, не више. Нико то неће толерисати. Било је довољно тешко ући у орбиту око гасног гиганта и „посматрати“ два орбитална појаса настањивих планета. Никада раније није чула толико неслагања на броду; било је застрашујуће близу отворене побуне. Само страх од непознатог и узнемирујућа технологија коју су могли да открију, омогућили су капетану да одржи ауторитет.

Њен деда је то знао; могла је то да види у начину на који је разговарао са Фином. Било је то више као испитивање, удубљивање у детаље. На свој начин, Јосијас Апони је био застрашујући као и Крунски Доминион. Ели га је познавала само годину дана; заправо је била седам пута удаљена од свог претка. То је учинило бити официр много тежим него што је то било за све њене колеге, јер је цео живот провела у сенци легендарне личности која је изградила Дилигента: успавану икону у срцу арке. Док је девета генерација путника преузела управљање Дилигентом, Јосијас је достигао готово митски статус.

Пробудио се из стагнације када је брод-арка завршио успоравање у систему Келован. Нико није био сигуран да ли би могао бити оживљен после тако дуге хибернације. Прошло је триста деведесет година, по бродском времену, откако је последњи пут био будан. Тада су примили сигнал Зелених светова. Капетан је тада желео његово одобрење пре него што окрену брод и одлете ка јату Кентаури.

Захваљујући тој одлуци, били су у звезданом систему са више настањивих планета. Али сигнал Зелених светова никада није поменуо да ће сви бити насељени. Било је неправедно жалити се на то, знала је; светови нису били поново насељени када је сигнал послат, пре више од двадесет хиљада година. Па да ли је донео праву одлуку за нас?

„Рекао си да су се твоји преци населили на Гондијару пре осамсто година? Па како то да је остало толико празне земље?“ рекла је док су ручали.

Испржила је Фину још једну туру прокарбоксилних кришки и додала површну пасту у наан хлеб. Јео га је, али је могла да примети да му се укус заиста не свиђа.

„Гондиар је чврсти џин“, рекао јој је Фин. „То је свет ниске густине, тако да је гравитација иста као Земљина, али је површина четири пута већа. А океан покрива четрдесет пет процената.“

„Колико је ваше становништво?“

„Две милијарде. Обично имамо прилично велике породице.“

„Шта је са Небеским бићима? Колико их има?“

„Они не живе на Гондијару. Неки га посећују, углавном да провере своје предузеће или имање сваких неколико деценија. Ох, и ту је Канцеларија гувернера. То је Небеска владарка; мењају се сваки пут када дође нова царица. Али они само потписују све званичне буџете које уранске маркизе подносе сваке године.“

„Мени звучи као објава на некој листи лудих људи“, рекао је Џосијас. „Па зашто онда Небеска бића не живе тамо?“

„Ниска густина масе значи веома низак садржај метала у стени. То отежава индустрију. Сав метал мора бити транспортован из других светова — углавном са овог света, Анузе — и срушен са орбиталних торњева. То је скупо. Тако се Гондијар развио као аграрни свет. Снабдевамо храном друге светове.“

„То не може бити економски исплативо.“

Фин је само слегнуо раменима. „Светови попут самог Келована поносни су што су нетакнути пољопривредом. Велике породице имају огромна природна имања и не желе да их пољопривреда уништи. Онда

су ту сва свемирска станишта. Изградња фарми у свемиру је заиста неисплатива, посебно када већ имате нас да их снабдевамо.“

„Дакле, стално уклањате органску материју са Гондијара? Мора да се ради о милионима тона годишње. То не може да помаже биосфери.“

Ели је посматрала како се Финове усне трзају у школском осмеху. „То је цикличан процес. Гондијар извози четири милијарде тона свеже хране сваке године; то је два,3 милиона тона које се дневно пењу уз сваки орбитални торањ. Онда се, хм, отпадна материја враћа нама и прерађује у ђубриво за фарме.“

Јосијас је направио готово идентичан осмех. „Увозиш четири милијарде тона срања годишње?“

„Да, господине.“

„У реду“, рекао је Јосијас. „Шта је са овим светом?“

88

„Ануша има велику рударску индустрију, која храни многе друге људске индустрије. То је прљав, тежак посао. Опет, ствари које Небеска бића воле да избегавају.“

„Дакле, уранци и овде воде ствари?“

„Да. И открио сам да изгледа да играју активнију улогу у својим подухватима на Ануши него ми на Гондијару.“

Морали су да сачекају дан да Финове повреде зацеле. Ели је желела да чека дуже, посебно због сломљених ребара, али он је тврдио да медицински спрејеви из његовог спасилачког модула убрзавају ћелијску регенерацију. А када су се пробудили следећег јутра, унутрашњост склоништа је била приметно хладнија. Фин је рекао да је то зато што је део његовог вајања рекао ћелијама да предају своју енергију како би загрејале под и плафон. Изданак је умирао како би их одржао топлим.

Није била сигурна да то одобрава; видела је стотине сати документарних снимака Старе Земље на Дилиценту; посматрала је све већу злоупотребу животне средине, како се читаве шуме секу и крајње последице. Изданак живог камена није био баш исто што и дрво, признаје се - ништа тако лепо за почетак - али је ипак саосећала са његовим крајем.

Ели је саставила ранчеве за себе и Јосијаса. Фин је задржао сиви комбинезон, а испод је носио пар мајица, а преко њих џемпер; термо чаршав је носио у џепу, који је могао да користи као пончо ако пада снег. Била су два карабина. Један је задржала за себе, а други дала Јосијасу. Фин се није противио.

Кренули су низ планину, пробијајући се кроз шуму и њено растиње прекривено снегом. Она је водила пут, одређујући спор темпо. Последње што је сада желела било је да угане зглоб.

„Какве животиње живе овде?“ упитала је.

„Немам појма“, одговорио је Фин. „Али ово није густо насељена регија, тако да је вероватно реч о неким стандардним копненим животињама: козама, медведима, дивљим свињама, рисевима; затим неким химодима.“

„Који су?“

„Значно модификоване животиње. Већина њих је промењена како би попуниле нишне еколошке функције, помажући у одржавању и ширењу тераформирања, али неке су само украсне или престижне – изумрле, неке експерименталне, можда неколико Пробуђених.“

„Пробуђен?“

„Животиње којима је генетски побољшана неурологија, што им олакшава разумевање говорних команди. Њихова величина је повећана,“

такође.”

„Хо да!“ Јосијас се весело насмејао. „Значи, стигли су чак до јата Кентаури?“

„Извините?“

„Генетичари су почели да експериментишу у том правцу непосредно пре него што смо напустили Солнце. Неколико аркада је понело неке од нових 'Пробуђених раса' на брод. И Дилицент је то урадио, али су сви изумрли пре него што сам први пут био извучен из суспензије.“

„Стварно?“ упита Ели; нико то никада није поменуо.

„О, да“, рекао је Џосијас. „Кад се осврнем, не верујем да је била најбоља идеја дати мачкама више разумевања. Сећам се да ми је капетан тада рекао да их то само чини још тврдоглавијим.“

Пут кроз шуму био је тежак. Ели није баш ценила колико је планина велика. Штавише, сваки пут када би се крошње дрвећа провалиле, све што је могла да види биле су још планина, већина њих са врховима изгубљеним негде горе у непрекидном тамном облачном покривачу.

Тек касно поподне су коначно прешли преко линије дрвећа, излазећи на мрачно снежно поље. Нагиб се спуштао неколико километара пре него што је стигао до дна стрме долине.

„Хајде да пронађемо неки избочинак“, рекао је Фин.

„Наравно“, сложила се Ели. Изгледао је исцрпљено.

Очистили су врхове неколико хумки пре него што су пронашли једну. Фин је извео свој магични трик са вајањем, и избочина је почела да испушта гласне звуке пуцкетања. Ели је знала да антропоморфизује, али за њене уши звуци су били попут самртних крикова бола.

То је само чудна страна биљка, рекла је себи. Не буди сентиментална. Не овде. Не можеш је себи приуштити.

Следећег дана, Фин јесте изгледао боље. Медицински уређај на његовој подлактици је ипак имао више зелених симбола. Кренули су ка дну долине, што се испоставило као варљива удаљеност. После пет сати стигли су до реке која је била чврст лед прекривен пола метра дебљине снега. Жбуње које је обрубљивало обалу подсећало је на чврсте снежне скулптуре. Барем је ледена површина била довољно равна да кретање буде мало лакше.

До поподнева су стигли до краја долине и открили да је река само притока која се спаја са оном из суседне долине. Испред њих је био дугачак котлина где је снег био обликован ветром у ролне и



саструги усмерени нагоре: пуст терен који чувају депресивно високе планине.

Пронашли су избочину живог камена неколико стотина метара од залеђене реке, а Фин га је извајао у још једно склониште.

Требало је још два дана, након што се река спојила са још три притоке које су се вијугале из уских долина, док коначно нису видели крај. Последња долина била је дугачка десет километара, формирана између планина које су биле мање од оних иза. Међутим, биле су много стрмије, стварајући назубљене зидове од голог камена. Оскудан ред дрвећа држао се уз подножје, готово затрпан снегом који се срушио са литица и пукотина изнад.

Било је још дрвећа: усамљена зелена стаза древних импозантних храстова која се протезала од врха долине до—

„Зашто би неко то градио?“ упита Ели запрепашћено.

Далеки крај долине био је окружен најфантастичнијим замком, са зидинама које су никле са обе стране и блокирале целу долину попут савршено равних литица. Зидови су имали конусне осматрачнице на сваких километар, протежући се триста метара у ваздух. Ели је помислила да морају бити направљене по узору на рогове једнорога, јер је сваки од њих био обликован спиралним каналима који су се стапали у оштре торњеве. Сам замак је био груба тврђава окачена изнад два џиновска лука која су омогућавала реци да тече испод. Застрашујући кутијасти бедеми доминирали су хоризонтом, застрашујући чак и на удаљености на којој је стајала од њега.

„То је живи камен“, рекао је Фин. „Све што је потребно да би се добио жељени облик је време.“

„Другачији економски принцип“, рече Јосијас замишљено. „Мислим да сада почињем да разумем.“

„Али зашто?“ упита Ели.

Фин је зурио у импозантну грађевину, а затим се окренуо да размишља о планинама и долинама иза њих. Испустио је уздах препознавања. „Зато ме је овде и оставила.“

„Причаш ли о свом бившем?“ упита Ели.

„Да.“

„Па шта је ово место?“

„Претпостављам да је то старо Небеско ловиште.“

„Рекао си да Небеска бића не воле Анушу“, рекао је Јосијас. „Гравитација је прејака.“

„Чини им се непријатно“, рече Фин замишљено. „Што би додатно погоршало ово искуство.“

„Какво искуство?“

„Ништа не може да изађе из ове долине“, рекао је Фин. „Или барем ниједна животиња. Све што живи у долинама узводно одавде је заробљено; нема много створења која ће се пењати на те планине. Затим, изградња зидина замка претворила је ово у џиновски резерват дивљачи.“

„Небеска бића лове? Животиње? Ради забаве?“ упита Ели запрепашћено. „Али... ово је међузвездана цивилизација. Како се то може догодити? Како су могли то даураде? То је варварство!“

„Узбуђење јурњаве“, рекао је Фин. „То је у нашој природи.“

„То није у мојој природи!“

„Дакле, тамо ће бити Небеских бића?“ упита Јосијас оштро.

„Не. Напустили су овај свет када смо ми стигли и почели да га рударимо за њих. Ово је стара колиба која припада Небеској Великој Породици, део њиховог имања од пре хиљада година.“

Ели је љутито погледала огромну грађевину. Помисао да би се народ софистициран као што су очигледно били Небески бићи вратио праисторијском људском дивљаштву била је подједнако шокантна колико и застрашујућа. Али, Фин је рекао да су уништили читаве планете у својим ратовима из Доба Остатака.

Уз незадовољно фрктање, кренула је ка почетку зелене стазе.

„Дакле, Небеска бића су прилично декадентна, зар не?“ упита Јосијас док су он и Фин ишли за њом. „Претпостављам да када достигнеш врхунац, једини пут је доле.“

„Можда“, рекао је Фин. „Никада нисам заиста размишљао о томе. Царска небеска бића испуњавају своје животе како год желе,

препуштају себи како год желе, јер могу.“

„Без обзира на цену по животну средину и друге животе“, одбруси Ели.

„Имате веома прошлоцентричан поглед на то какво би друштво требало да буде“, одговорио је Фин.

„Можда. Или се можда само стидим што смо се у ово претворили.“

„Постоје и други доминиони који се веома разликују од Крунског доминиона.“

„Нисам сигуран да би требало да се овде населимо, деда.“

## 92

Џосијас се насмејао. „Ах, драга моја, молим те, могу ли да гледам када то будеш свима причала на Дилиценту?“

За промену, осетила је довољно снаге да га изазове. „Да ли кажеш да грешим?“

„Кажем да не мислим да свет, будућност коју желиш, постоји. Живот је компромис. То мораш да научиш.“

„Фине, рекао си да у Јату постоје милиони светова?“

„Да.“

„Толико смо дуго летели. Издали бисмо сваку генерацију на Дилиценту ако не бисмо покушали да остваримо сан који их је одржавао на путу свих тих векова. Мора да постоји један ненасељени еденски свет.“

„Престани“, рекао је Фин.

„Нећу стати! Јеби се. Ово ми је важно. Како живимо своје животе је __“

„Не, стани“, поновио је. „Ово су трагови.“

„Шта?“ Погледала је доле у дугачке линије урезане у снег у коме је стајала. Било их је можда десетак, дубоких четири или пет центиметара, све су се пружале паралелно. Кривиле су се до отвореног краја зелене стазе. „Каква животиња то прави?“

Фин ју је запрепашћено погледао, а затим се борио да се не осмехне. „То нису животињски трагови. Ово су направиле моторне санке.“

„Рекао си да у ложи не живе небеска бића.“

„Да.“ Фин је деловао забринуто. Погледао је са стаза назад ка планинама из којих су изашли, а затим низ зелени пут. „Хм, можда имамо проблем.“

„Да ли смо ушли на туђи посед?“ упитао је Јосијас.

„То је једно тумачење. Али не и правно.“ Дубоко је уздахнуо. „Вратимо се на реку.“

„Зашто?“

„Нисмо баш толико видљиви тамо доле.“

„Шта није у реду?“ упитала је Ели.

„Можда постајем параноичан, али после онога што ми се догодило…“

„Да ли те твој бивши лови?“

Фин је почео журно да се враћа ка обали реке. „Не. Гледај, људи у Крунском Доминиону нису савршени. Већина јесте, али и даље постоји криминал.“

„Наравно да постоји, дечко мој. Људска природа.“

„И пороци.“

93

„Ах. Ово звучи обећавајуће.“

„Имамо неких проблема са дрогом на Гондијару. А постоји једна — рекаул — која је заиста популарна. Производи се само овде на Анучи.“

„Дакле, биљка од које потиче расте овде?“

Фин је забринуто погледао назад ка планинама. „Рекаул не долази из биљке. Екстрахује се из Моакше.“

„А шта су Моакше?“ упита Ели.

„Они су једна од врста Променљивих.“

„Виле размењују децу у доминионима?“ рекао је Јосијас у неверици.

„Не, то су Мењоликци у митологији. То су, па... генетски инжењеринг није коришћен само да би људи еволутивно напредовали. Нека Небеска бића, посебно у Ери Остатка, користила су тај процес да, хм, крену попречно; да попуне нишу. Углавном да би обезбедили ратнике хуманоиде, али постојали су и други специјализовани задаци за које су Мењоликци били дизајнирани.“

Ели је готово избегавала да пита. „За коју нишу су Моакше биле дизајниране?“

„Памћење. Били су дизајнирани да памте ствари. Створени су са способношћу неуронске индукције, тако да су им се могле дати информације и пренети их назад. Информације које нисте желели да поверите електронској мрежи. Били су резервне копије, живе јединице

за складиштење. Никада нису много коришћени, или не у било којој историји за коју знамо.“

„Па шта раде овде? Рекао си да је Ера Остатка била пре хиљада година.“

„Мењоли су били исти као и све остало у то доба — одбацивани су ако нису били од користи. Неки Мењоли су касније формирали сопствена друштва, а неки су изумрли. Неки су једноставно наставили како су могли. Чак имамо и неке — Гате — који су део нашег друштва на Гондијару.“

„А Моакша?“

„Група Моакша се нашла на Ануши. Људи су сазнали за рекаул и од тада их искоришћавају.“

„Шта ради рекаул?“ упита Ели невољно. Могла је да види колико се Фин мучи, што није било добро.

„Омогућава вам да се сетите“, рекао је. „Узмете мало рекаула, малу количину, и помислите на добар тренутак у свом животу: ваш први пољубац, забава, дан који је био готово савршен, загрљај родитеља. Рекаул ће извући целокупно сећање из вашег мозга и преплавити вашу свест.“



са њим. Поново проживљавате цело то искуство, тренутак по тренутак, у потпуној сензорној репродукцији. Кажу да је то као путовање назад кроз време.“

Ели је морала да проведе неко време размишљајући о томе. Било је толико ствари које би волела да поново посети, али опет, живот на броду Дилиџент није баш био једно дуго путовање у земљу чуда. „У реду“, рекла је на крају. „Видим како би то привукло људе.“

„Превише“, рече Фин са жаљењем.

„Дакле, мислиш да у замку има Моакша?“

„Можда, да. Банде их ухвате и извуку рекаул.“

„Дечко мој, када кажеш екстракт...?“

„Рекаул је неурохемикалија коју производи жлезда у мозгу. То је изузетно сложен органски молекул који нико није успео да синтетише. И може се издвојити само из живог Моакше. То значи да вероватно имају гомилу Моакше унутра, затворену као стока. И постоји само толико рекаула колико можете издвојити пре него што им мозак почне да се пропада због његовог недостатка.“

„За име Бога!“, викнула је Ели.

„У реду“, рекао је Јосијас. „Али зашто мислиш да су овде? Јеси ли чуо за ово место раније?“

„Не. Само— Све има смисла, то је све.“

„Како?“

„Банде хватају Моакшу. Прилично су ретке и довољно су паметне да знају да остану дубоко у дивљини и избегавају контакт. Али ово—“ Његова рука је обишла планине. „Ова размера је нешто друго. Питао сам се зашто нисмо видели ниједну животињу — чак ни лисицу, а камоли медведа или вука. Претпостављам да је ова банда имала масовни лов, или годишњи, и побила све предаторе. Дакле, Моакше су заузеле долине; то је постало њихово место за размножавање. Оно из ког не могу да побегну.“

„Не!“ Ели је руком покрила уста.

„Да“, рече Фин јадно. „Значи, банда долази овде на моторним санкама и користе инфрацрвене сензоре да их прате.“

„То је нељудски!“

„Знам.“

„А ови људи“, рекао је Јосијас. „Ова банда, они живе у тој тврђави која нас је овде затворила?“

„Ако сам у праву у вези свега осталог, да.“

95

„Разумем. И претпостављам да нас неће само пустити да прођемо кроз тај зид и пожелети нам срећан пут?“

„Нема шансе.“

Ели је поново проучила баријеру. Површина је била глатка, а стеновити зидови долине са обе стране били би немогући за пењање без опреме. „Ти речни лукови испод средине замка“, рекла је. „Можемо проћи тим путем. Вода је залеђена; биће као пут.“

Фин је одмахнуо главом. „Не знам. Небеска бића која су га првобитно вајала би се тога сетила.“

„Зато се приближавамо и погледамо“, рекао је Јосијас. „А ако су лукови блокирани, онда ћемо видети да ли постоје неки други путеви којима можемо да се провучемо.“

„Можеш да направиш један“, рекла је Ели нестрпљиво. „Претворила си избочине у склоништа. Можеш да натераш сточни камен да нам отвори тунел кроз зид.“

Финов израз лица није био охрабрујући. „Не функционише то тако. Тај зид је стар хиљадама година. Унутра ће бити много мртвог живог камена - већи део зграде, заправо, као дрво иза коре на дрвету. Осим тога, ко зна где је контактна сијалица? Ово је затвор, који су изградили неки од најпаметнијих, најсуровијих људи у галаксији.“

„Остало нам је хране за још само два дана“, рекла је кичасто. „Хоћеш да седиш овде док не понестане?“

„Не.“ Фин је удахнуо. „Претпостављам да не.“

—

ЧАК И СА ТРИСТА МЕТАРА ДАЉИНЕ, Ели је могла да види да неће проћи кроз речне лукове. За почетак, сваки је био испуњен дебелим решеткама од живог камена како би се спречило да прође било шта веће од веверице. Гране и лишће су се заглавили у њима још док је вода још текла, стварајући плутајућу дрвену брану. Онда је река почела да се леди. Велики комади леда ударили су у решетку, стварајући гомилу разбијених фрагмената леда. Још леда се обрушило на то, клизећи по врху – процес који је очигледно трајао недељама док се река коначно није потпуно заледила. Оставио је за собом провалију од оштрог леда, слојевитог попут седиментних стена, која је скоро досезала врх сваког лука.

„Дођавола!“, узвикнуо је Јосијас док су чучали иза високих жбунова залеђене трске. Сунце је било иза њих, његови последњи зраци су обасјавали зид,



пресијавајући се од назубљеног леда. „У реду, дечко мој, шта ћемо сада?“

Ели је посматрала како Фин збуњено гледа свог деду. Чак и после неколико дана у његовом друштву, он јој је остао енигма; често је деловао збуњено око овог света као и она. Па ипак, неке ствари које јој је тако лежерно објаснио биле су толико ван њеног уобичајеног нивоа да је скоро убедила себе да је он један од Небеских. Није да му није веровала, али неки доказ би био олакшање. А његов став је био чудан. Био је толико љубазан и учтив да је лако могла да поверује да има аристократско васпитање, али га уопште није узнемирао лов из спорта.

Схватила је да га гледа очекујући. Он је то видео и спустио поглед. Неправедна сам, ослањајући се на њега за све. Али ми једноставно још увек не разумемо довољно о овој цивилизацији. Незнање је било подједнако досадно колико и срамотно. Путовали смо светлосним годинама у звезданом броду да бисмо стигли овде. Како можемо тако мало знати?

„Видиш ли пролаз?“ упитала је док је сунце залазило иза планина.

„Једини пролаз је кроз главна врата“, рекао је Фин. „Видиш, лево од реке.“

Погледала је тамо где је показивао, у подножје зида. Било је довољно сумрака да открије високи лук који је окруживао масивна метална врата. До њих је водила рампа, испресецана мноштвом трагова који су збили снег у блатњаве поточиће. Више, дуж подножја кула замка, светла су сијала на неколико места. У мислима је могла да замисли целу грађевину током њеног златног доба, са стотинама запаљених прозора, што је чинило топлим, гостољубивим местом, где би се ноћу одржавале забаве после лова попут средњовековних банкета, вероватно уз музику и плес.

Слика се распала док је Ели одмахивала главом, изнервирана на себе. Хајде, фокусирај се. „Схватила сам“, рекла је. „Али како ћемо отворити ту звер? А ако то урадимо, знаће, зар не?“

Фин је направио гримасу. „Па... можда. Зависи.“

Јосијас се одушевљено насмејао. „О, дечко мој, знаш како да се провучеш, зар не? Снашао си се. Знао сам да хоћеш.“

„Рекао сам можда“, одговорио је Фин дефанзивно. „Морамо да се приближимо капији.“

„Зашто? Шта је на капији?“

„Надам се да ће бити контролна кутија. Људи који возе моторне санке не могу увек да се ослоне на то да ће им је неко унутра отворити.“

„Зар неће бити потребна шифра или нека врста кључа? Скенирање мрежњаче?“ упита Ели скептично.

„Да, наравно. Али сви електрични системи у Крунском Доминиону су законски обавезни да имају сијалицу за прикључак — посебно на људским световима попут Анузе. То омогућава Царским Небеским Бићима да имају приступ свакој подмрежи.“

„И ти можеш да му приступиш“, рекао је Јосијас. „Можеш да хакујеш цео замак.“

„Па, не. И даље би ти био потребан код за повезивање са било којим системима података. Али постоји једна ствар коју сам прилично сигуран да могу да урадим.“

„Шта је то?“

„Искључи све.“

—

ИЗБЛИЗА, зид замка је био још импозантнији. Чекали су још сат времена да сумрак избледи. Онда се видео само бледи одсјај из маглине негде изнад густих облака који су прекривали долину. Њих троје су се прикрали рампи.

Фин је дрхтао, чак и са термо-чаршавом чврсто стегнутим око рамена. Долина се испуњавала танком измаглицом ситних честица леда. Сваки дах га је додатно хладио. Претпоставио је да је једина добра ствар у вези са овим то што ће смањити ефикасност било каквих сензора. Ако их је уопште било око врата.

Једноставно није могао да одлучи да ли би банда инсталирала неке. Сигурно би, ако би имали сензоре, били са друге стране зида у случају да власти покуцају на врата? Али онда би власти могле једнако лако да

слете авионима у долину и прићу са ове стране. Али ако је замак био мета препада, зашто би се власти трудиле да им се прикраду?

Након смешне унутрашње дебате која му је пробудила мисли, престао је да брине о целом питању. Није као да су имали избора; врата су им била једина шанса.

Упркос томе, чучнуо је док се приближавао врху рампе, сва чула су била спремна за оглашавање аларма. Збијени снег је тихо шкрипао под његовим ципелама. Изнад њега, зид замка био је мрачно присуство које је само постајало све више са сваким кораком напред.

## 98

„Колико би времена требало да достигне ову величину?“ шапнула је Ели.

„Зид? Вероватно век. Више времена је потребно да главни део барбакана порасте; много је сложеније.“

Стигли су до лука, а Фин је почео да испитује структуру. Сама врата су била повучена пола метра уназад: груба метална плоча, ослоњена на пет великих шарки. Постојаће актуатори за отварање те ствари; ниједан човек не би могао да их отвори. Међутим—

„Ах“, рекао је тихо. „Ето га.“ Било је тешко видети у оскудној светлости маглине, али у главној су била уграђена мала врата. Три и по метра висока и два широка: праве величине за Небеског брода. Са стране је била контролна табла. Била је много новија од врата, инсталирали су је људи који су пренаменили замак.

Његов последњи страх, да ће банда извадити сијалицу, био је неоснован. Као што је и сумњао, њено уклањање је било превише тешко и скупо.

Фин је скинуо рукавицу и дишуо на сијалицу минут, покушавајући да је загреје.

„Шта чекаш?“ шапнуо је Јосијас хитно.

Фин је ставио руку на сијалицу. Била је болно хладна, што је покушао да игнорише. Сензори сијалице су детектовали његов контакт и информације су почеле да пристижу у њега. Припремио се за аларм. Ништа.

Затворио је очи и фокусирао се на основни системски мени који му се појавио у мозгу. Распоред мреже се смрзнуо - не најјаснија слика икада формирана, али довољно добра. Унутар замка налазила се мрежа података, потпуно затворена за њега. Али испод тога лежала је архитектура управљања енергетским колима, врста топологије са којом је био упознат. Није се радило само о вајању живог камена у цветне пупољке, са чиме су се он и његов близанац играли током детињства; такође су проводили сате повезани на мрежу палате, примењујући основе манипулације неуроподацима на начине које њихов тутор није одобравао. А последње две године тајних мисија дале су му много дубље разумевање Анучиних рутина управљања мрежом.

Није било много тога са чиме би се могло радити у замку. Није било везе са планетарном мрежом, тако да није могао никога да позове у помоћ. Не бих знао кога да позовем сада када се Ијане враћа у Гондијар. То га је вратило на његов првобитни план, да искључи ствари. Прошао је кроз...

99

пажљиво је прегледао струјна кола, мапирајући све системе који троше струју и све у стању приправности. „О, срање“, промрмљао је.

„Шта?“ шапнула је Ели, панично се осврћући око себе.

„Имају духове.“

„Духови?“

„Па, то су оно што ми зовемо ратничким андијима - андроидима. Били су уобичајени у Ери Остатка. Небеска бића су изградила милионе - можда милијарде; нико не зна са сигурношћу. Још увек постоје легије њих на световима Остатка, остављених када је рат завршен или је планета уништена. Прилично су вредни ако можете да их спасете, а њихово интегрисано оружје је смртоносно. Немам појма како су прокријумчарени до Анузе. Путници их обично продају људима на планетама попут Лидона.“

„Да ли знају да смо овде?“

Фин је прегледао све податке које је могао. Пет Духова било је прикључено на високонапонско коло, пуњених. Сваки од њих је имао по неколико унутрашњих енергетских ћелија. Веома пажљиво је представио њихове рутине управљања. Као што се надао, били су то древни Небески неуроподатаци, створени да се споје са мислима Небеског. То му је много олакшало руковање него груба оштрина људског софтвера, којем је увек био потребан ниво преводиоца. Ово је имало мекшу текстуру, попут пријатне топлине поздрава старог пријатеља. На кратак тренутак, процесори за управљање енергетским ћелијама били су део његовог сопственог ума. Ставио их је у дубоко стање суспензије.

„Не. И деактивирао сам их.“

Онда је само требало да каталогизује све остале машине, светла и грејаче који троше струју. Било их је стотине, већина са подсистемима. Горе, у кули изнад врата, била је банда која је живела. Оставио је та кола укључена, тако да нису схватили да нешто није у реду.

„Иза ових врата постоје неке велике собе“, рекао је тихо. „Неколико њих има много активне опреме. Претпостављам да је то операција рекаула. Ту су и моторне санке, које се пуне. Чекај – са друге стране зида, постоји заиста велики одвод енергије. Проклетство, да! То је скимерфоил.“

„Који је…?“

„То је као авион, али са заиста кратким крилима и снажним млазницама. Ослања се на ефекат крила у земљи за узгон. Савршено за путовање преко воде или равног леда, попут реке. Кладим се да је то оно што користе за путовање до обале.“

## 100

„У реду, па, то је вероватно наш најбољи пут за бекство“, рекла је Ели. „Можеш ли да га управљаш?“

„Могу да се повежем са његовим системима, наравно. Чекај.“ Почео је да испитује мрежу летелице. „Могу да уђем кроз управљање напајањем. Закључавам контролни нексус, кодиран према мом неуронском обрасцу. Готово. Сада га само ја могу користити.“

„Одлично, али ипак морамо да отворимо врата.“ Ели је гестом показала на огромну празну плочу испред њих.

„О. Да.“ Посветио је пажњу механизму браве уметнутих врата, преусмеравајући струју дуж појединачних кола. Брава је кликнула. Фин ју је несигурно гурнуо и она су се отворила.

Задржао је дах чекајући узвик који би означио откриће. Тишина.

Пре него што је могао било шта да каже, Ели је скинула карабин и прошла. „Чисто“, рекла је тихо.

Фин је кренуо за њом унутра. Врата су се отворила у широки лучни тунел који се протезао све до испод замка. Дуж врха била су окачена светла; смањио је напон тако да су била пригушена. То би им могло дати малу предност ако би их неко од банде видео, пар секунди да се склоне. Осветљавали су моторне санке и гомиле сандука. Двеста метара даље, на другом крају, био је лучни пролаз идентичан оном испод којег је стајао; уоквиривао је бљутави трепер светлости маглине. „Нема капије“, рекао је.

Ели се осмехнула. „Хајдемо.“

Кренули су низ тунел. Са обе стране су водили пролази, већина неосветљена. Неколико њих је водило назад до широких степеница. На пола пута тунела, јарка светлост је сијала из широког улаза.

Ели је застала поред њега, спремајући свој карабин. Фин се притиснуо уз зид и брзо, опрезно завирио унутра.

Отворила су се у велики ходник. Поглед на оно што је било унутра му је стегнуо мишиће. „О, срање.“

„Шта?“ прошиштала је Ели.

„Моакша.“

Гурала се око њега да види себе.

Ходник је био дугачак сто педесет метара и висок двадесет. Судећи по свим тезгама са обе стране, првобитно је био намењен као нека врста штале — мада за које животиње, Фин није био сигуран. Тезге су биле велике, тако да су вероватно припадале Пробуђенима. С обзиром на то да је замак некада припадао Империјалној...

## 101

Небеска бића, претпоставио је да су то носорози или слонови, омиљени коњи Царских витезова Крунског Доминиона.

Сада је у шталама било смештено преко четрдесет Моакша. Фин никада раније није видео ниједног уживо и сматрао их је узнемирујућим. Већина Променљивача били су хоминоиди, али Моакше су биле четвороножне. Претпоставио је да су небески генетичари циљали на кентаура; свакако су Моакше биле величине малог коња. Али доњи део тела није био само непропорционалан; по његовом осећају, био је и ван равнотеже. Све четири ноге биле су груписане на предњем крају и више су личиле на руке. Још чудније, предњи пар је био најљудскији, иако су имале само четири прста. Задњи удови су били дужи, јако мишићави и вијугави, са копитима. Иза

њих, преостале две трећине доњег дела тела су се спуштале, али не као реп; остало је исте ширине пре него што се на крају проширило и формирало широко копито. Тако је Моакша балансирао, на пет тачака.

Из доњег дела тела, изнад удова, уздизао се витак торзо, људског типа, али са веома широким раменима. Глава, од спљоштеног лица до задњег дела лобање, била је двоструко дужа од главе нормалног човека, са дебелим гребеном позади попут обода шешира. Две мале кљове вириле су из задњег дела вилице, савијајући се испод уста - што Фин није могао баш да схвати. Нису се могле користити за јело, а положај их је спречавао у било каквој претећој агресивној функцији.

Не да је могао много да види главу. Сваки заробљени Моакша патио је под шлемом обликованим у облику лобање, који је био причвршћен медицинским протезама. Плетеница каблова вијугала је од шлема до блокова машина са стране кабине.

Ноге сваког Моакше биле су везане тракама за косу, као и горњи део трупа и руке. Фин је могао да види да је то чисто претеривање. Тела су им била безвољна, погрбљена уназад, ослањајући се на дебело задње копито. Чак и без везивања, нису никуда ишли. Под сваке бокса био је прекривен изметом и повраћањем што је указивало на дуготрајну окупацију.

„Шта им, дођавола, раде?“ закукала је Ели. Изгледала је као да ће заплакати.

„Издвајање рекаула“, рекао је Фин. Било га је срамота што је ово прва ствар коју су она и Џосијас видели од Крунског Доминиона. Има много више од овога код нас – није мислио да је то рекао наглас.

„Морамо их ослободити.“

## 102

Део њега је желео да каже не. Да морају да изађу, брзо. Да је ослобађање јадних Променљивача превелики ризик. Уместо тога, Фин

је пожурио до прве кабине и ставио руку преко сијалице са стране блока опреме. Процес уметања игле за сакупљање у Моакшину нервну жлезду и присилног вађења рекаула био је сложен, али искључивање је било једна команда. Покренуо ју је. „Потребно је око пет минута да се игла извуче“, рекао је. „Покријте улаз док ја узмем остатак.“

Фин се кретао низ ред тезги, пуштајући Моакшу. Када је завршио са последњом, угледао је сталак са мегрејл пушкама. Искушење да зграби једну било је јако. Онда је угледао пластичну кутију на поду поред оружја. У њој се налазило дванаест сребрносивих цилиндара величине његове подлактице, од којих је сваки имао сићушно зелено светло на врху. Фин их је одмах препознао: боце ниске температуре, које се обично користе за транспорт осетљивих биолошких материја. Рекаул!

Криво је погледао преко рамена. Ели и Џосијас су и даље посматрали улаз у шталу.

Вреди богатство. И није као да можеш да га вратиш у Моакшу.

Неодлучност је била зверска. Свака секунда коју је протрађио била је опасна за све њих.

Не. Осим тога, ја нисам дилер дроге.

Његово сопствено јадно искуство у рехабилитационој клиници и даље је горело снажно и јасно. Не могу да уништавам животе, не после Грасе. Горко-слатко сећање на њу га је прогањало. Поново је погледао у боце.

Док је завршио са последњим упутствима за искључивање у другом реду сепареа, први Моакша је почео да се помера. Фин је пришао и извадио енергетски мач од десет центиметара који је био у ранцу за преживљавање. Лако је пресекао траке за заштиту од лопти, а Моакша се заљуљао. Фин је подигао руку и додирнуо длан Мењачиног, покрећући своје самоопажање.

То је било сећање које га је запањило. Толико сећања згуснуто у један ум. О животима проживљеним у суровим брдима који се протежу преко хиљаду година уназад, преношеним кроз генерације. Искуство

безбројних прошлих лета где су шуме блистале под сунчевом светлошћу, њихово зелено лишће тако јарко као дивље цвеће које је благословило ливаде у долини. О језерима, водопадима и рекама, вода чиста и хладна док је заронио. О генерацији за генерацијом породице, пећинама и дрвеним склоништима које су...



кретало се између. Зиме, где је снег љубио земљу, претварајући свет у ледену дивљину, једнако спектакуларну по себи као и лета. Време које им је природа дала да се зауставе и обнове.

Ово мора бити оно што Небеска бића доживљавају својим менталним линијама.

Онда је дошао скорашњи век, време страха и ужаса док су их људи прогонили. Прелепе планине које су толико дуго биле уточиште сада су биле бедеми затвора. Животи и сећања су уништавани сваке године. Млади и стари Моакша подједнако; људима није било стало.

А сада бол. Бол који је расцепао лобању и испунио је бескрајном ватром.

Фин је повукао руку, дрхтећи од гађења и чуда, кожа му се најежила од фантомске агоније. Никада није познавао церебрални мултиверзум других живота попут оног који се налази у Кавијевој глави. Нити тако јак бол.

Кави: Моакша која га је сада замагљено гледала. „Хвала ти, Минстериалис Финбар“, прохрипела је гласом промуклим од недостатка воде. Руке су јој се подигле ка језивом шлему док су се медицинске протезе откључавале. Скинула ју је, зуби су јој цвокотали од беса и олакшања док јој је мала трака гримизне крви цурила низ чело.

„Жао ми је“, задихано је промрмљао. „Учинићу све што могу да извучем тебе и твоје људе.“

Кави је покушала да устане, али су јој четири доња уда и даље била превише исцрпљена. Фин је посегнуо за флашом која је била одмах унутар кабине и подигао је према њој. Стиснула ју је у рукама и прогутала воду. Када је попила неколико гутљаја, стиснула му је руку.

„Нема излаза“, рекао му је њен ум директно кроз неуронску везу. „Не за нас. Не док нас ови људи лове.“

„Разговараћу са властима. Саслушаће ме. Зауставиће ово.“ Али издајничке сумње су му се провлачиле кроз мисли, немогуће их је било сакрити од ње. Влада би могла да саслуша, можда би послала некога – на крају. О, дођавола, а шта ако Лилијана поново крене за мном? Морам да одем са ове планете, и то брзо.

„Не можемо чекати.“

Кривица га је натерала да баци поглед на сталак са маграил пушкама. Још кривице је издигло начин њиховог коришћења у први план његових мисли, знање је струјало кроз неуронски интерфејс. Открио је шта зна о распореду замка.

„Хвала ти, пријатељу Минстериалису Финбару Чарлсу Луису Грифину Џалгори-Тобу. Ти си оно што би сви људи требало да буду.“

## 104

Фин је пустио стисак пре него што је још кривице могло да излети из његових хаотичних мисли. Кретао се равномерним путем низ клупе, секући локтраке Моакша који су се будили од ефеката кациге.

„Шта се дешава?“ упита Ели. Она и Јосијас су заузели положаје са обе стране улаза у шталу, будни због било какве активности у дугачком тунелу напољу.

„Морамо да одемо“, рекао им је. „Овде ће бити обрачуна.“

Кави се коначно попео и отишао право до сталака за оружје.

„Да ли треба да помогнемо?“ упита Ели.

„Не.“ Није био сигуран да ће Моакша победити, а стални осећај кривице му није дозвољавао да то изговори наглас.

„То није наша борба, драга моја“, рекао је Џосијас. „И наша је одговорност према свима на Дилиџенту. Не заборавите то. Они се ослањају на нас.“

Ели је погледала Фина, лице јој је било тешко од несигурности.

„Требало би да идеш“, рекла је Кави. Носила је једну од пушака са маграила. Иза ње, половина Моакша се сада кретала. Стискали су се за руке, размењивали мисли. Неколико њих је узимало пушке.

„Имаш моју реч да ћу рећи властима“, рекао је Фин. „Ово ће се завршити.“

Кави је сагнула главу.

„Хајдемо одавде“, рекао је Фин.

Журили су кроз тунел, не трудећи се много да буду тихи. Непосредно пре него што су стигли до краја, видели су како Моакша излази из штале и нестаје уз степенице ка горњим нивоима.

Глобални крило је чекало на залеђеној реци, на крају давно заборављеног пристаништа за стоку, чије су се ивице полако распадале. Летелица је имала ред од четири гондоле компресорских млазница на врху трупа, одмах иза прозора кокпита, затим пар крила са стреличастом стрелицом на пола дужине и велики репни авион са стреличастом стрелицом уназад. Фин је мислио да је направљен да превози можда двадесет људи.

„Када си рекла кратка крила...“ сумњичаво је рекла Ели.

Умирујуће се осмехнуо док је искључивао дебели кабл за напајање који је био прикључен одмах иза гондоле. „Зар није то разлог зашто си

прелетео галаксију, да видиш невероватне нове ствари и да те задиви сјајна нова технологија?“

„Ова гомила ђубрета припада музеју. Назад на Земљи!“

„Не свађам се“, рекао је Џосијас. „Али, драга моја, то ће нам спасити душе.“

## 105

Фин је отворио врата. Упалила се трака пригушеног секундарног осветљења дуж врха уске кабине. Кренуо је напред до једног пилотског седишта напред. Конзола је била небитна. Ударио је руком по сијалици и активирао мрежу скимерфоила. Компресори су почели да се окрећу. И најбоље од свега, топао ваздух је шикнуо из отвора дуж плафона.

„Седите“, срећно је позвао. „Идемо одавде.“

## 106

# ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

"

Хелена-Чионе је знала да нешто није сасвим у реду када је започела другу недељу трудноће. Не да је било шта погрешно, само по себи, али је била трудна толико пута - чак и у свом садашњем телу домаћина - да је знала какво би то искуство требало да буде.

Леди Тарат-Бенци, краљевска акушерка, прегледала је снимак. „Ништа није у реду, госпођо“, рекла је намрштено. „Али једна оплођена јајна ћелија је свакако чудна. Поготово за вас.“

Краљица је зурила у слику и стиснула усне. Није била сигурна да ли би требало да буде љута или забављена, па се задовољила флегматичним тоном. Иако је можда потајно била мало задовољна. Опет та ствар са џокерицом. Никад баш онако како мислите да ће бити.

—

МРЕСТИЛИШТЕ се налазило у крилу краљичине приватне виле, која је сама била део огромне палате Гамалдум, званичне краљевске резиденције у срцу Винидове престонице, величине града. Кружна соба једноставног стила, са лучним нишама око зидова и непретенциозним фрескама шумских пропланака у пролеће, чије су се шарене сенке мењале у спором ритму са даном напољу. Благи мириси испуњавали су ваздух, а у позадини се чула нежна мелодија, испрекидана повременим цвркутом птица. Хелени је требало неколико векова да се одлучи за свој оптимални избор, и осим повременог надоградње, мрестилиште је остало исто током већег дела њене дуге владавине.

„Лепо, као нека соба за медитацију у бањи“, рекао је лорд Бекет када га је принцеза Јомана увела. „Веома мирно.“

Јомана је задржала равнодушан израз лица.

Хелена-Кјоне му се осмехнула са најдубљег дела кауча у средини собе. Потапшала је јастуке поред себе. „Хајде, седи.“

Јомана га је оставила и отишла да седне са осталим принцезама. Свих пет је било присутно, традиција која сеже до почетака Царских Небеских Царстава - сама по себи мамурлук из њиховог људског порекла. Принцезе су биле ту у случају да се деси незамисливо и Хеленино тело домаћина умре.



током мрестења, у ком случају би пренела своју менталну линију у једну од принцеза. Лично, Хелена-Кионе је сматрала да је то једна традиција превише. Али као и скоро сваки аспект њеног невероватно дугог живота, постала је непроменљива. Сада је једноставно сматрала да је присуство пет принцеза пријатно утешно - што је била цела поента мрестилишта.

Лорд Бекет је седео поред ње, нервозан и нестрпљив као сваки отац који је постао први пут. Две бабице у белим хаљинама су се уселиле; и оне су биле њене ћерке, чланице парохије од претходних домаћина. Девојке које никада нису биле изабране да носе линију ума. Чланице парохије су имале веома одређену границу од петнаест година, након чега је дечја личност почела да добија довољно снаге да се одупре угошћавању туђег ума. Скоро половина старијег двора била је директна породица Хелене-Чионе; њихова лојалност је била апсолутна.

Једна од бабица је ставила центиметар широк биомониторски диск на Бекетову слепоочницу, док је друга раскопчала пертле на врху његове свечане хаљине за прелазак, откривајући му груди. Хелена-Кионе је помислила да бабица има дрзак осмех док је то радила, али је вео отежао разазнавање.

„Опусти се“, рекла му је Хелена. „Радила сам ово раније — више пута.“ Пружила је Бекету руку, коју је он прихватио.

Чим су се њихови неуронски индукциони јастучићи додирнули, његове мисли су се провукле у њену свест баш као што су се њене провукле у његов ум. Осетила је како га вртлог сећања прожима, жеља и радост њихових страствених поподнева, узбуђење и понос што је изабран за краљичиног љубавника, наклоност и поштовање које је развио према њој у њиховом кратком времену заједно, благи стид због наде да би једна од њихових ћерки могла постати принцеза конгрегант, готово недозвољени оптимизам да ће тада бити краљевска домаћин.

„Нема ништа лоше у томе.“ Њене мисли су га умиривале. „То је дивна особина код оца. Да то нисам осетио код тебе, не бих те позвао да дођеш у моју кућу.“

„Још увек не могу да верујем да си то урадио/урадила.“

„Забавили смо се, зар не?“

„О, да.“

Тада јој је разлика у годинама заиста постала очигледна, начин на који његова младалачка наивност није ништа крила од ње, али она је, са својим хиљадама година живота и лукавства, пажљиво држала своју забринутост. Није му рекла о необичности да је оплођена само једна јајна ћелија; није желела да поквари његово истинско одушевљење што је краљевски отац.

## 108

Први знак да је њено тело спремно за мрест био је спори дрхтај који јој је прошао уз торзо. Није било непријатно; више као да је хладан поветарац прошао кроз собу. Као одговор, Бекет је упутио радознао поглед, као да није био сасвим сигуран шта се дешава. Заиста јој се допала његова директност.

„У реду је“, рекла је и погладила га по челу. „Ово је лакши део.“

Климнуо је главом са нестрпљивом напетошћу. Њене контракције су се полако убрзавале. Импулси које је њено тело генерисало прелазили су кроз везу њихових чврсто стегнутих руку и почели да утичу на њега. Гледала је како му се зној појављује на челу, који су љубазне бабице нежно брисале.

Коначно, како се њено време приближавало, његов стомак се заталасао у складу са њеним сопственим контракцијама. Ивица његове торбарске торбе која се протезала преко његових груди одмах испод грудне кости почела је да се отвара, цурећи амнионску течност док су се његове телесне жлезде будиле њеним порођајем.

Хелена-Кионе је изнесла јаје глатко као и увек. Било је то клизаво јајолико тело дужине шест центиметара. Главна бабица, носећи беле памучне рукавице непробојне за неуралне импулсе, предала јој је јаје. Као и увек, мисли ембриона биле су бесконачно мале док га је држала међу длановима, али је могла да осети почетке свести. Њене сопствене неуронске рутине спроводила је гумена љуска јајета, испуњавајући незрели ум ембриона својим јединственим менталним потписом. Када се девојчица коначно родила, Хелена би јој улила сложенију рутину размишљања, и више пута како је одрастала, њени дарови би обезбедили неуронску скелу која би подржала потпуни пренос Хеленине личности у девојчин мозак.

„Дајем нашој ћерки име Тира“, формално је рекла Бекету.

„Дивно име.“ Дрхтавим рукама је узео јаје и полако га спустио у своју торбарску торбу, очи су му се напуниле сузама од емоција док је тонуло дубоко у њега. За неколико минута, пупчана слузница торбе ће се срасти са површином јајета и почети да одржава ембрион. Испустио је дубок, олакшан удах, као да је управо подигао тежак терет.

„То је прилично застрашујуће“, дахтао је.

Додирнула га је по образу. „Бићеш сјајан отац.“

„Хвала вам“, одговорио је, благо задихан. „У реду, спреман сам за следеће.“

Хеленин осмех се стврднуо. Па, ту је била аномалија, коначно на виделу. Обично би се жена из Царског Небеског гнезда родила четири или пет...



јаја. Било шта више од тога би претерано оптеретило очеве органе током његове фазе трудноће. Сећала се да је пре неколико векова измрестила седам јаја, што је скоро докрајчило човека.

Бабице и принцезе су дипломатски скретале поглед са кауча, мада је Хелена-Кјоне могла да види како се неке девојчице подсмехују. „Драга моја, постоји само једно јаје.“

„Шта?“ Бекетов израз лица је био израз неразумевања. „Мислио сам… Увек постоји… још.“

Изгледао је тако изгубљено, патећи од готово физичког бола, да је само желела да га загрли. И када сам икада некоме пружила толико наклоности? „Не увек“, рекла је нежно. „Ове ствари су у рукама судбине и Богиње. Ако је тако суђено, онда је тако.“

Спустио је главу. „Надао сам се да ће једно од наших потомака бити син. Он ће бити мој домаћин, без обзира што је ово тело још младо. То сам желео више од свега. Желим да ти одам почаст.“

„Жао ми је. Али помисли колико ће Тира бити јака а да те не мора делити са браћом и сестрама. Сигурна сам да ћу је радо прогласити принцезом чланом Конгрегације.“

„Да. Да, наравно.“

„И не сумњам да ћеш имати још деце са дворским дамама. Твој следећи син домаћин биће из одличног рода Велике породице.“

„Хвала вам.“

Након што је бабица обукла Бекета у дебелу горњу хаљину, одвео га је дворски службеник. Требало је да се настани у једном од апартмана унутар Фелсијанског крила палате, где су смештени сви краљевски потомци до петнаесте године. Руке је заштитнички прекрстио преко стомака док је одлазио. У томе је, барем, био сасвим нормалан.

Хелена-Кјоне је тужно одмахнула главом и одвојила тренутак пре него што је отишла у купатило апартмана да се истушира и измасира. Сат времена касније, вратила се у своју уобичајену одору и била је спремна да са лордом Валдије-Мимиром обави дневни преглед званичних владиних података.

# ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

„ПОМОЋИ ЋЕ ТИ У КАРИЈЕРИ. Знаш, на тихи начин.“

Теренс Вилсон-Флечер је и даље мислио да је то једна од највећих лажи које му је икада речено, а као неко ко је био у полицији Санта Росе последње четири од својих двадесет пет година, чуо је гомилу глупости.

Није баш био нарочито амбициозан када је дипломирао на Колеџу округа Хатон у Санта Роси са сертификатима из права и рачуноводства. Придруживање полицији му се једноставно чинило мало исплативијим од праксе у адвокатској фирми или финансијској кући. У сваком случају, Нисел, рођак у другом колену који је био детектив инспектор у округу Фарелок, подржао је његову пријаву, чинећи пријем формалношћу. Породица је породица, на крају крајева, а његова је била стара, могла је да прати своју лозу до најранијих аркада које су стигле у Крунски Доминион. Чак су и дали свом имену цртицу у част Царских Небеских Бића. Не да им је то много користило; нису били урани. Али ипак, Вилсон-Флечери су били познати као добри, солидни грађани.

Завршио је полицијску академију за три месеца, уздигнут осећајем грађанске дужности који су му стално наметали. Чињеница да је био полицајац ставила га је на оштру ивицу борбе против криминала, прављења промене, побољшања живота људи чувајући их безбедност. И као и сви државни послови, долазио је са загарантованим приходима и добрим могућностима за напредовање. Није морао да брине о будућности.

Једини проблем је био, како је убрзо открио, што је деведесет девет посто полицијског посла било неизрециво досадно. Углавном су постојале две врсте криминала у Санта Роси. Прва и вредна пажње, биле су банде, које су водиле софистициране рекете и преваре, и продавале дрогу и илегалну технологију. Као Вилсон-Флечер, Теренс је имао изоштрен осећај моралне дужности; није било ништа што би

више волео него да буде распоређен на прву линију фронта, разбијајући њихове илегалне активности. Међутим, Ленерц Мо, командант окружне станице Васодан, имао је сасвим другачије идеје о томе шта би почетници требало да раде. Тако га је његова патрола видела како се бави свим осталим, што се сводило на чишћење пијанаца са улице, решавање ситних крађа и решавање породичних спорова. У основи је био социјални радник са значком. Све до смене, осам



месеци након почетка условне казне, када је позван да прекине тучу која се излила из клуба на источној страни округа.

Као почетник, радио је ноћну смену три од пет недеља. Није се жалио - нема смисла - а осим тога, то је било још једно признање мантре доброг искуства. Злочини почињени ноћу су обично били суровији, физичкији, јер су грађани пили и шмркали недозвољене спрејеве, коцкали се и суочавали се у ситним свађама. Као последица тога, облачио се у лагани оклоп - у основи тамни комбинезон који је имао пристојан распон одбојних својстава, и кацигу са сензорским визиром која је чинила да ноћне улице Санта Росе сијају једнако јарко као под подневним сунцем.

Његово патролно возило био је жиростабилизирани бицикл, којим је смео да вози пешачким улицама. Такође је имао пар седишта за Рокса и Лекси, два Пробуђена Алзашана који су га пратили у патроли. Створења су му била довољно пријатна, али сигурно никада не би желео да их види како јуре на њега у бесу. Били су скоро упола мањи од њега, а деведесет посто тога су изгледали као мишићи - док су преосталих десет посто били зуби.

Возио се булеваром Ортаго када је стигао позив на његово подручје локалне самоуправе. Немири на авенији Рениje; два мушкарца у насилном сукобу.

Теренс је био удаљен мање од триста метара. Нагло је скренуо и притиснуо папучицу гаса; неке ствари је једноставно најбоље радити ручно. Укључила се сирена и стробоскопи на мотоциклу, а градски менаџер саобраћаја је наредио свим возилима дуж руте да се зауставе како би имао слободан пут.

Његови сензори на визира су зумирали тучу када је био стотину метара удаљен: Два мушкарца су се тукла на земљи, крв на лицима и песницама, док је неколико посматрача стајало около не знајући шта да ради. Туча је била довољно далеко од улаза у ноћни клуб Лазар да се службеници на портиру нису могли мешати.

Видео је како се подиже сечиво.

„Упозорење: нож“, упозорио је Алзашане.

Лекси је зарежала у знак потврде, мрдајући њушком. Месец дана који је Теренс провео тренирајући са двојицом Пробуђених дао је и псу и човеку времена да се међусобно прочитају. Пробуђени можда нису могли заправо да говоре, али је њихов говор тела био потпуно јасан Теренсу.

Зауставио је мотор петнаест метара од места где се десила гужва, жироскопи су га држали усправно. Пролазници су сада викали, а неколико њих је и вриштало. Неки су се брзо повлачили.

## 112

„Широко се крени, клешта“, рекао је Теренс Алзашанима. Скочили су из бисага као да су лансирани на шине.

Спустио је ногу са бицикла. „Детектовано енергетско оружје“, упозорио га је менаџер оклопа. Љубичаста икона се појавила изнад две фигуре које су се бориле. Теренс јој је препознао. „О, срање.“ Обука га је натерала да се бацио ка земљи. „Доле, доле“, викнуо је псима.

Борац са пиштољем за машере је испалио оружје на свог противника, који је хтео да забије моћни мач у његову лобању. Ко год да је назвао оружје из Ремнант Ере очигледно није имао апсолутно никакве маште. Зрак који је емитовао је пуцао биолошке ћелије, па је Теренс видео како се нога жртве претвара у густу супу и прска по путу.

Некако, усред налета мучнине и панике, успео је да нанишани свој нервни застој брзином и глаткоћом која би учинила његове инструкторе у академији поносним. Оба борца су клонула.

Лекси је одмахнула главом и раменима, честитајући Теренсу на добром гађању.

И тада се живот Теренса Вилсона-Флечера мало закомпликовао. Болничари су извршили херојску тријажу и одвели жртву пуцњаве из пиштоља у најближе одељење за трауму. Теренс, као први полицајац на лицу места, извршио је хапшење. Извршио је скенирање мрежњаче, потврђујући идентитет починиоца као Јунеса, кога је телевизијска мрежа означила као могућег члана банде.

Поносан, благо шокиран и веома задовољан, Теренс се са својим сада полусвесним хапшењем вратио у затворенички вагон назад до станице. Ноћни официри су почели да уводе Јунеса у процедуру пријема затвореника. Теренс их је гледао како секу мушкарчеву кошуљу откривајући груди са неколико тетоважа банде, док су му леђа била један грифон чија су наранџасто-црна крила полако лепршала. Почели су да прелазе сензорски штапић преко њега, скенирајући имплантате оружја.

Ленерц Мо је ушао и посматрао неколико секунди. „Теренце“, рекао је неутрално, „реч, молим.“

Теренс се увек осећао помало кривим кад год би га шеф приметио. Мо је провео шездесет шест година у полицији, споро, али сигурно пењање до команданта станице, пример истрајности новим регрутима. Осим што Теренс није могао да замисли да би неко преузео вођство од њега. Човек је био превише груб, увек превише љут на своје полицајце

и почетнике. Није било охрабрења, само стални ток проналажења мана. Теренс је претпоставио.

113

требало је да буде чврст, али праведан приступ, класични тврдокорни ветеран, који улива поверење и поверење у нову генерацију официра. Али све што су млађи чинови станице Васодан радили јесте да су покушавали да га избегну.

Физички гледано, Мо је био крупан човек, висок највише два метра. Последњих година му се и ширина повећавала, што су Теренс и неколико полицајаца нагађали да је разлог његових излива лошег расположења. Увек је носио пуну униформу, која је на екваторијалној врућини Санта Росе чинила да му се кожа боје ебановине сјаји од зноја, чак и уз климатизацију зграде.

Онда је ту била његова коса. Официри са дугим радним стажем рекли су да је чак и пре десет година била црна као угљена кичма. Сада је корен често био сед како се повлачио даље уназад. Већину јутра, запослени на станици који су се састајали са шефом бацали би брз, неупадљив поглед на његово теме. Неколико пута месечно имало би бледозелену нијансу, споредни ефекат терапије за обнављање фоликула: једна од ретких медицинских процедура које њихово здравствено осигурање није плаћало.

Вероватно зато што не функционише, одлучио је Теренс.

Шеф га је одвео у мензу. Три официра су се збила за столом, умачући меноли кексе у чај. Мо је нагло нагнуо главу и они су устали и отишли. Затим је Мо искључио камеру на Теренсовом оклопу.

„Јесам ли урадио нешто погрешно?“ упита Теренс нервозно.

„Не. Али сада морате да донесете одлуку.“

„Господине?“

„Овде можеш да изабереш какав ће ти бити живот, Теренсе. Јунес је прилика за тебе.“

„Да, он је члан банде. Ухватили смо га; нема шансе да избегне осуду.“

„Тачно. Али то је краткорочна перспектива. Па, реците ми, како мислите да вам иде пробни период?“

Теренс је почео да црвени. „У реду... претпостављам.“

„Да ли ти? Из извештаја којима сам приступио, делује прилично обично.“

„Управо сам ухапсио члана банде, господине.“

„Осумњичени члан банде. Немамо доказа да је повезан са било ким, а камоли са Станвар8.“

Теренс је зурио право у команданта. Да, дефинитивно зелено; заправо му се шири до ушију. „То није било у етикети.“

„Не, није било. Полицијска мрежа не садржи гласине или трачеве. Али ја знам.“

114

„Дакле... Не, извините, не разумем. Која је прилика?“

„Ако желиш, можеш га заменити, претворити у свог доушника.“

„Могу ли то да урадим? Још увек сам полицајац на условној слободи. Мислио сам да само виши официри управљају доушницима, неко из обавештајне дивизије?“

„Ја сам виши официр. И оно што ћу вам рећи биће речено само једном, нити ћете то икада поновити. Да ли разумете то?“

„Да, господине.“ Теренс је одједном постао веома радознао.

„Постоје одређени људи, ван и изнад полиције, који желе да прате наше друштво – посебно незадовољници организације „Људско ослобођење“ и они који тргују предметима из периода „Остатак ере“. Повезан сам са тим људима.“

Напољу и горе? Да ли мисли на Царска Небеска бића? „Али Људско Ослобођење није проблем. Па... јесте? Мислим, ослободити нас од чега?“

„Угњетавачка владавина Небеских, ако прочитате њихов манифест.“

„То је једноставно глупо.“

„Покрет Q-I-X је такође био прилично активан овог месеца. Али онда увек покрећу сваке године када добијемо нову царицу. То је постојана мала легенда.“

„Они су део Покрета за људско ослобођење?“ упита Теренс изненађено. Три пута у последњој недељи био је у одреду који је морао да уклони активисте Q-I-X (Краљица у егзилу) са железничких пруга које су водиле до орбиталне станице Санта Росе. Протестовали су због хране узгајане на планети која се износи са света. „Наша храна за наша уста“ је била песма.

Било је, помислио је у то време, глупо на толико нивоа. Гондијарова економија се окретала око пољопривреде; није имала ништа друго да понуди. Сваки континент на огромном свету био је прекривен огромним површинама пољопривредног земљишта и имања; сектор је производио довољно хране да прехрани више него двоструко већу популацију. Сваке године извозио је четири милијарде тона производа до градова-станишта на георингу планете, а одатле даље до десетина небеских астероидних станишта. Добар проценат је чак нашао пут до небеских светова Келовановог система. Само орбитални торањ Санта Розе носио је скоро два и по милиона тона дневно до георинга. Затим, ту је била и једнака тежина „терета“ који је ишао и у другом смеру.

Да су протестанти Q-I-X успели по своме, економија Гондијара би се урушила, сведући планету на катастрофално сиромаштво. А све се сводило на слепу веру у идеологију. Основно веровање Q-I-X било је да краљица Зубери-Дулсина никада не би деградирала и експлоатисала људе система Келован онако како су то чиниле краљице и царица. Она би...



дозволило им је да поседују земљу и тргују са ким год желе, и да бирају сопствену владу: дугачак списак свих ствари које су некада имали на Старој Земљи - очигледно. Следбеници Q-I-X били су уверени да је Хепри, најстарија од Зуберијевих принцеза, избегла покољ краљевске породице Келован и да живи у егзилу док гради огромну морнарицу како би повратила свој престо и победила остале краљице. Када се Хепри врати, тврдили су, третираће људе као равноправне грађане, дајући им суверенитет, а систем Келован ће постати светионик наде и демократије за све људе Кентаури јата.

Теренс је целу ту идеју сматрао потпуно смешном. За почетак, у време Царског споразума није било ни људи у Крунском Доминиону, тако да чак и да је Хепри преживела, мало је вероватно да су људи били део њених планова. У сваком случају, Споразум је потписан пре хиљадама година. Ако је заиста постојала краљица у егзилу, она би до сада већ кренула. Што се Теренса тиче, цела гласина о К-И-Х морала је бити нека врста преваре коју води банда.

„Људи који чине Покрет за људско ослобођење не делују сви из једног уверења; то је више као синдикат незадовољника“, рекао је Мо. „Имате идеологе попут Q-I-X, преко једноставних економских профитера попут Путника, до револуционара који желе да окончају владавину царице на Гондијару; сви они појачавају и искоришћавају опште незадовољство за сопствену корист, што их чини полуполитичким. Поента је у томе што заједно стварају проблеме, Теренсе. А нико на Гондијару не жели проблеме.“

„Али полиција се не меша у политику.“

„Тачно, зато што овде на Гондијару — захваљујући царици и њеним маркизама — ми заправо немамо никакву политику осим локалних питања попут доделе новца за школе, болнице и грађанске институте. А та једноставност значи да је ово стабилно друштво које користи свима. Крунски Доминион је диван пример трајности. Зато ми верујте када кажем: сви желе да тако и остане.“

„Архонти су ти који се баве политиком доминиона“, рече Теренс изненађено. „Али они нису заправо забринути за људе, зар не? Мислио сам да су играли своју Велику игру против других доминиона.“

„Рецимо само да неколико промишљених акција предузетих довољно рано значи да не морају да се баве унутрашњим људским протестима. Што је начин на који треба да се одржи. Не желите да Царски витезови, на пример, одлуче да смо проблем, зар не?“

## 116

„Астерија не!“

„Тачно. Дакле, овај ниски ђубре, Јунес, повезан је са врстом људи на које одређене особе треба да пазе. Оно што он може да нам пренесе, вама, у вези са њиховим активностима је релевантно. Људи – важни људи – могу да процене информације које он може да пружи и да предузму мале акције како би исправили све што би могло да поквари статус кво. Али само ако га регрутујете.“

„У реду, разумем. Али зашто не урадиш ово?“

Мо се благо осмехнуо и показао на себе. „Имам осамдесет седам година. Примам командантску плату, а за неколико година ћу се пензионисати. Очекујем да ћу провести још педесет година са добром државном пензијом, плус малим бонус системом који се додељује зато што сам добро радио. Дакле, људи морају да наставе тај посао. Ти си из добре породице и мислим да си довољно паметан.“

Теренс се скоро насмејао када је схватио шта се дешава. Регрутује ме агент једног архонта како бих могао да регрутујем доушнике. „И то би ми било корисно“, рекао је полако, готово као питање.

„Нећете добити неограничен новчић Трезора; ово тако не функционише. Не постоји брз пут до богатства. Међутим, постоје предности, у каријери, ако играте игру. И увек је добро имати утицајне пријатеље.“

Било је толико ствари које је желео да пита, али... Дугорочна игра, то је обичај Кентаури јата. „У реду“, рекао је одлучно. „Али мислим да не могу да користим Јунеса. Ускоро ће одслужити око тридесет година затвора.“

„Ако би избегао све оптужбе, признали бисте га.“

„Распартао је нечију ногу са илегалним машером, господине!“

„Теренсе, мораш ово да знаш: Ако желиш да будеш добар момак, не можеш бити фин момак. Да би победио банде, мораш победити банде. Банде не маре за законе које поштујемо, зато мораш да се бориш против њих на њиховом нивоу; то је једини начин да победиш. Одлуке које доносиш, акције које предузимаш, могу бити непријатне, знам. Али то је оно што је потребно. Дакле, јеси ли спреман да донесеш ту одлуку?“

„Шта треба да урадим?“

—

ДВА САТА КАСНИЈЕ, Јунес је седео у притворској ћелији, зглобова везаних за сто, обучен у јаркоплави полицијски комбинезон и



папуче које му нису баш одговарале. Ефекат нервне блокаде је нестао, остављајући га да изгледа као да се опоравља од гадног мамурлука. Није била лоша аналогија, помислио је Теренс. Део обуке на академији

је био да кадети примају инјекцију нервне блокаде мале снаге како би знали са чиме имају посла. То није био забаван дан.

Теренс је сео насупрот Јунеса.

„Одјеби“, промрмљао је Јунес.

„Ниједан адвокат неће доћи да вам помогне“, рекао је Теренс. „Нећу ово снимати.“ Натерао је свој најбољи, бесстрасни израз лица грубог момка.

Јунес је сумњичаво зажмурио. „Хоћеш да ме премлатиш да признам? Ти? Ха!“

„Лепа храброст“, ругао се Теренс. Јунес је био само неколико година старији од њега. Било је готово иронично, обојица су били на почетку својих каријера, обојица на неочекиваној прекретници. „Прва добра вест је да Алдор, ваша жртва, неће подићи оптужницу.“

„Шта?“

„Немој. Само немој. Знаш да је Алдор повезан са екипом Родона, у реду? Претпостављам да је то разлог зашто сте се свађали, нека полу-замерка између банди толико стара да се нико не сећа како је почело. Да ли би дао доказе против њега? Не, и не бих те тражио. Било би бесмислено; кодекс банде ти не би дозволио. Дакле... То ти оставља само мој извештај. Моја камера је све снимила.“

Јунес је слегнуо раменима, покушавајући да схвати шта се дешава.

„Поседовање машера је аутоматска казна за убрзање старења од пет година; то ће вас довести до биолошке старости од тридесет година, зар не? Али коришћење машера? Само ћемо вас провести поред судије који ће вам дати казну од двадесет година старости и још двадесет у затвору. Ваше тело ће имати шездесет пет година када изађете. Ко ће вас препознати? Заправо, ко ће вас уопште сада препознати? И то ако убрзивач старења правилно делује. Тешко је израчунати дозу. Једна таблета за припрему и... Па, могли бисте остарити тридесет година,

четрдесет. Поготово ако неко подстакне фармацеута у погрешно време. То је познато.“

„Шта је, дођавола, ово?“

„Још нисам поднео извештај. Ако је некако погрешно поднет, па... бићеш пуштен.“

„Па, срање. Да ли је ово изнуда, полицајче Вилсон-Флечер? Да ли тражите мито овде?“

## 118

„Без мита. Само желим информације.“

Јунес му се презриво насмејао. „Имам код, сећаш се?“

„Наравно. Али то је флексибилан кодекс, а ја волим да знам шта се дешава у мом округу — ко је у покрету, ко има договор. Све док не будеш глуп у вези са овим, имаћеш имунитет од било које активности о којој ми кажеш. Овлашћен сам да то понудим, а немаш појма колико то мрзим.“

„Баш ме брига. Одјеби!“

„У реду, али имаћеш шездесет пет година када завршиш. Размисли о томе. Један позив на мојој ЛНК закрпи чини све ово званичним и стварним.“ Подигао је зглоб да покаже закрпу од два центиметра на надлактици, чији је обод светлуцао благо љубичасто. „Или... с времена на време ме храниш мало трачева. На тај начин, можеш да живиш свој живот. Добар живот. Ово није издаја твог кодекса; помаже нам обојици да се попнемо. Ти си финансијски човек, знам то, а не улични војник као јадни стари Алдор. Можеш стићи до врха уз мало примене памети. И прихватање ове понуде је заиста веома паметно.“

„А ти ћеш бити шеф полиције града“, подсмехнуо му је Јунес.

„Нешто слично.“

„У реду. Хајде онда. Ја ћу то преузети.“ Одмахнуо је зглобовима. „Пусти ме.“

Теренс се суморно осмехнуо. „Не. Не смеш то да радиш.“

„Шта да урадим? Слажем се.“

„Наравно да јеси. Слажеш се зато што мислиш да можеш да изађеш и да ме храниш глупостима ред за редом. Али ово тако неће функционисати. Једини начин да одавде изађеш јесте да будеш уверљив.“

„Шта?“

„Особље станице ће спровести целу истрагу, а онда ће нас за неколико дана, када не пронађемо ништа, ваш адвокат приморати да вас пустимо.“

„У реду, да, разумем.“

„Не, још увек не знаш. Дакле, ево шта ће се десити: сваку информацију коју ми даш, проверићу. Ако није позлаћена, царицом сертификована аутентична вест о кретенима који се лоше понашају, поднећу вечерас извештај. Ако престанеш да будеш мој редован добављач, ја подносим извештај. Нема временског ограничења за оно што си управо урадио; ти и ја ћемо играти ову игру читав век, и могу да те искључим кад год пожелим. Зато ме немој разочарати.“

„Кад изађем, јебаћу ти мајку курву! Чујем да сада глатко иде. Има доста вежбе.“

## 119

„Сада смо на правом путу. Избегаваш ову оптужбу тако што ћеш ми пружити своју прву корисну информацију, а када је потврдим,

пустићемо твог адвоката да нас претекне. Сада ћу те оставити, јер ми је потребно да ово добро размислиш. Када се вратим сутра ујутру на рочиште за захтев за старатељство, можеш ми рећи какав је одговор.“

„Убиће ме. Ако икада сазнају, мртав сам!“

„Знам. Видео сам тела људи који прећу преко банди. Нико од њих није умро чисто и брзо. Зато ти дајем времена да о овоме размислиш.“

„Какве гаранције ћете ми дати?“

„Не постоје записи о овом споразуму, ништа чему судија или политичар могу приступити. Информације које ћу прикупити не иду ни у једну мрежу. Што сте ми вреднији, то постајете сигурнији. И, колико год чудно звучало, имате моју реч.“

„Реч проклетог полицајца?“

„Изгледа тако, али озбиљно размислите како ја, полицајац на условној слободи, могу да понудим овакву понуду.“ Значајно је погледао Јунеса. „Наспавај се. Видимо се ујутру.“

—

Јунес је, наравно, одустао. Невољно, љутито, са жестоким негодовањем према Теренсу које никада није избледело у годинама које су уследиле, али је почео да открива детаље о активностима Станвар8, заједно са свеобухватним списаком различитих екипа банде. Компромит је био довољно добар да Теренс превари још три члана банде.

Већина информација које су им прослеђивали била је тривијална; међусобна ривалства, љубоморе и доживотне замерке унутар Станвара8 одвијале су се као посебно дисфункционална породица. Ако ништа друго, то је помогло Теренсу да демистификује банде. Нису били криминални генији, већ само злобни и похлепни мафијаши, а најпреварнији и најсуровији су се пели до врха.

Међутим, међу свим тривијалностима постојао је стални прилив њихових контаката, договора са Путећим династијама Санта Росе,

локалним званичницима, па чак и неким окружним одборницима. Управо она врста информација коју је Ленерц Мо желео. Ко год да је на крају дошао до њих, њихово одобравање је почело да се манифестује. Теренс је прошао пробни период без икаквих проблема, а затим, пошто му је Мо додељивао добре случајеве, стигао је до поручника после три...



године. Уз то је дошао и веома пристојан градски стан у украшеној каменој згради на авенији Севр. Затим је, током четврте године у полицији, примљен као детектив приправник – један од најмлађих полицајаца примљених на курс.

Можда је звучало импресивно, али како је убрзо открио, бити млађи детектив – чак и са Моовим ненаметљивим покривањем – није било гламурозно. А пошто је био успешан у изградњи своје листе доушника ван стандардног полицијског посла и радног времена, имао је још мање времена за себе. Зато је баш ове суботње вечери, када је требало да изведе Анабет на њихову тромесечну годишњицу брака, пратио Јунеса кроз источну страну Васодана, где су стамбене зграде биле мање, а предузећа не толико успешна. Улице су и даље биле широке, са централним редом високих стабала која су пружала шарени хлад током дневне врућине. Ноћу, холограмске рекламе су се вртеле кроз гране попут мрмљања светлећих птица. Шарене боје које су бацали мешале су се са сјајем лукова уличних светиљки, стварајући опалесценцију која је парирала магличастој светлости неба изнад. То је олакшавало праћење Јунеса пешке. Још важније, рекламне траке су биле добар заклон за цимех дронове-инсекте које је Теренс распоредио да прати своју мету.

Опрема коју је добио за подршку својим разним операцијама га је узбудила. За њега је то потврђивало да заиста ради за архонта. Када би дошло до операције, све што је требало да уради јесте да каже Моу шта жели, а носач би му оставио пакет. Сви системи које су садржали били су Небеске технологије, што их је чинило имуним на детекцију од

стране хардвера који су Путници снабдевали бандама - углавном лидонских војних јединица, заједно са неким справама из Ремнант Ере. Такође су му омогућавали да посматра са пристојне физичке удаљености, смањујући ризик.

Као вечерас: Колвин, старији поручник Станвара8, рекао је Јунесу да се састане са својим познаником ван света по имену Дагон и да га упозна са Гивојем Енфоом. Јунес је био мрзовољан због задатка, али је заинтересовао Теренса јер су Енфои били највећа Путничка династија у Санта Роси. Име Дагон, међутим, није било регистровано као долазак ни на једну од Гондијарових орбиталних кула. Само по себи, то би навело Теренса да обрати пажњу, али било је ту још нечега. Зашто би неко са другог света тражио од Станвара8 да га упозна са Енфоом? Ако је Дагон Путник, не би му било тешко да посети Енфое; Путници јесу.



стално су се бавили послом. Та врста чудности је вредела истраживања.

Откако је почео да води Јунес, Теренс је био све више изненађен размерама Покрета за људско ослобођење. Није био ни сасвим сигуран како да га назове; организација је била превише формална, подразумевајући нешто уређено, док је ово било неухватљивије. Лабаво удружење људи, не баш пријатеља, које се протезало широм Санта Росе. Долазили су из државне службе, подземља, трговачке класе. Једини људи који нису изгледали укључени били су урани; али као државни службеник, Теренс је чврсто веровао у афоризам: бескорисни урани. Вероватно би били подједнако неспособни за револуцију колико и за управљање.

Нико ко је био укључен у покрет „Људско ослобођење“ није учинио ништа лоше, признао је у неком тренутку током своје друге године посматрања. Осим фанатика Q-I-X, није било грађанске непослушности нити криминала. То су били само људи који су познавали друге људе са истим мишљењем, попут клуба само за чланове, који су тихо помагали једни другима док су одржавали веровање. Паралела између тога и

његове сопствене ситуације га је насмејала. Али то је био клуб који никада није био рекламиран нити отворено говорио о свом постојању. Мо и архонт иза њега били су у праву; то је била идеологија. „Људско ослобођење“ је био политички покрет.

Оно што још није открио јесте да ли постоји неко ко би се могао класификовати као вођа, или чак члан одбора. Било је превише нејасно за то. Све што су икада радили јесте да су пружали подршку једни другима.

Теренс се надао да ће вечерашњи састанак пружити неки наговештај учешћа ванземаљаца у акцији Ослобођења Људства. Можда нека средства или оружје из Доба Остатка. Е, то би био прави пробој.

Ко зна, рекао је себи док је Јунес скретао у авенију Бауме, ово би ми коначно могло помоћи у каријери. Што га је навело да се подсмехне самој себи. Његов напредак у полицији је ишао добро захваљујући његовом невидљивом спонзору, али је дошао са друштвеном ценом. Анабет је била сјајна, медицинска сестра друге године у тиму за биомеханичку трансплантацију органа, надајући се да ће напредовати до тимова који су се бавили већом наградом: врхунским клонираним органима узгајаним у кадицама. Али ју је његово оптерећење послом обесхрабривало, баш као што је то учинила и Јозефина пре ње. Тиха помоћ коју је добијао почела је да личи на изолацију. Баш као и Мо. Што је ужасан начин живота.

Слика са јата инсеката-дронова репродуковала се преко његовог сочива. Јунес је скренуо преко авеније Бауме и ушао у простор за седење на отвореном.

## 122

„Флиш Дијаманта“ – ограђеног дела тротоара са столовима и великим саксијама папрати. Дуж авеније Бом било је десетине сличних места, која су почела да се пуне посетиоцима који су изашли да уживају у

вечери. Управо онакво место какво би Анабет уживала, помислио је огорчено.

„Лешкај“, рекао је менаџеру јата дронова. То је био део новог, софистицираног дела који је Мо обезбедио. Некако није морало да користи мрежу Санта Розе да би остало у контакту са дроновима.

Инсекти цимехи су се послушно уздигли и лебдели у опуштеном кругу десет метара изнад места за седење „Fleesh Diamond“. Њихови сензори су хватали лица и LNC кодове свих који су користили бар, као и људи који су пролазили.

Теренс је сео испред другог бара мало даље низ авенију. Јунес није знао да га прате; сложили су се да ће једноставно поднети извештај. Али Теренс, увек сумњичав према Јунесу, није хтео да се ослони на човеков исказ.

Јунес је пришао Гивоју Енфоу, који је седео за столом са две атрактивне младе жене, обе обучене за клуб у малим, уским одећама. Гивој му се насмешио, пружајући дроновима савршен поглед. Путник је био у касним двадесетим, поседовао је онај тамнопути згодан израз лица који се Теренсу одмах није допао. Изглед, лежерно самопоуздање, савршено кројена ручно јакна и свилена кошуља, дискретан накит, укључујући Лоренцов сат који је вероватно коштао више од Теренсове годишње плате - све је то указивало на новац и достигнућа. Гивој је рођен привилегован и то је искористио, развивши се у онај урбани момак са којим би сви желели да буду пријатељи - осим Теренса.

„Јунес, драго ми је да те опет видим“, рече Гивој пријатељски. „Седи. Шта пијеш?“

Насупрот томе, Јунес, који је имао приступ обиљу новца, изгледао је јефтиније. Његова одећа - кожне панталоне и шарени прслук од крокодилске коже - били су скупи, али му је некако недостајала личност да их носи са било којим стилом. Није било важно што су се обојица добро снашли; разлика у друштвеним нивоима између детета са улице и детета из виле била је вртоглава.

Јунес је стајао око стола, неодлучно гледајући две жене. „Немамо баш времена. Требало би да вас одведем...“

„Наравно да имамо. Ја плаћам.“

123

Неизвесност се преливала преко Јунесовог лица. Теренс је то много пута видео током година. Јунес је волео уређен свет. Вероватно га је зато Станвар8 користио да им среди новац.

„Па, наравно. Једно брзо, онда.“ Јунес је извукао столицу.

Слика је затреперила. Теренс је посматрао како се икона слива низ једну страну његовог сочива, трепери и распада се на бесмислене пикселе пре него што се поново формира. „Ажурирање статуса“, упитао је управника јата.

Слика седишта у Флиш Дијаманту почела је да се бледи, постајући тамна, а затим се распадајући. „Шта је, дођавола?“

„Контакт је изгубљен“, јавио је управник јата.

„Шта?“ Теренс се окренуо у столици да погледа преко авеније где је Јунес седео. Поглед су заклањали дрвеће и пешаци; погоршавали су га глобус кабови, бицикли и скутери који су се бешумно кретали дуж централне руте. „Како можеш да изгубиш контакт?“ То је била цела поента коришћења Небеске технологије за трговачке летелице; радила је савршено и била је имуна на све што је било доступно на Гондијару. Ох! Гивој је можда нешто понео са свог последњег звезданог лета. Или Дагон, ко год да је.

„Квар сигнала ваздушно-десантних јединица“, јавио је управник јата. Теренсу се учинило да то звучи стидљиво. Нерадо је устао и платио конобарици која му је управо доносила пиво. Прошетао је тротоаром док се није нашао директно преко пута Флиш Дајмонда. Две младе

жене су још увек седеле за столом, али није било ни трага од Гивоја ни Јунеса.

„Јао, срање!“ Пожурио је преко пута, избегавајући саобраћај. Није било ни трага од њих на тротоару. Да ли су ушли у бар? Али ако уђе и провери, Јунес би га могао видети. Није могао то да ризикује.

Ако су отишли, није знао куда — осим ако то није био клуб „Dark Paradise“ десет блокова низ авенију. Био је у власништву Станвара8 и служио им је као главно место пословања. Али није могао да оде тамо по инстинкту. Осим тога, није било шансе да само уђе тамо претварајући се да је цивил. Станвар8 је водио досије о свим градским полицајцима.

Преостала је само једна опција, и он је добро знао да је то губљење времена. Померио се неколико шанкова ниже и сео за сто који му је пружао добар поглед на Флиш Дијамант. Ако су Гивој и Јунес ушли у бар, постојала је мала могућност да ће изаћи напоље када се састанак заврши. Није био убеђен. Неко је знао да су под надзором и да има могућност да онеспособи јато; не би направили грешку да се појаве на видном месту.

## 124

Али процедура је најважнија. Зато је наручио пиће и удобно се сместио да посматра.

Сат времена касније, две жене су отишле. Деведесет минута након тога, Теренс је одустао и отишао кући, љут што није имао слику Дагона. Морао је да позове Јунеса прво ујутру и пита га шта се десило.

—

Теренсова ЛНЦ закрпа га је пробудила у пет и по. Отворио је очи на продоран сигнал и схватио да је сам у кревету, што га је само учинило још јаднијим. Када је погледао закрпу, њене латице су се расклопиле у

паучинасти круг од петнаест центиметара. На њој се појавило лице Ленерца Моа.

„Нисам ништа ухватио синоћ, шефе“, рече Теренс замућено. „Јато је било онеспособљено, тако да знам да смо на трагу нечег великог.“

„Онеспособили су дронове?“

„Да.“

„Дођавола, нисам мислио да ико може то да уради. У реду, можеш ме касније обавестити, па ћемо се договорити шта нам је следећи корак. У међувремену, надам се да ти је униформа чиста.“

„Па, мислим да јесте. Зашто?“

„Време је да проведеш неколико сати на високим службеним дужностима. Имам посебан посао пратње за тебе.“

# ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

Планете су фасцинирале Ели. Тако велике, тако лепе. Кинокс, први који је икада видела, био је гасни гигант пет астрономских јединица удаљен од Келованове звезде. Када је Дилицент ушао у орбиту милион километара од његових бледозелених и плавих облака, придружила се свима осталима у свом одељку, гледајући кроз велике прозоре за посматрање када су се штитови од зрачења коначно спустили. Читав живот је провела у међузвезданом простору, због чега јој је било тешко да поверује да толико чврсте материје заправо постоји. Па ипак, ту је била.

Након тога је уследио прилаз Анучи и чудо целе светле планете са својим океанима и континентима који би могао да подржи живот - ништа мање од откровења за некога ко је живео у прстену за одржавање живота на аркади. Провела је сате на командној каучу међупланетарног шатла, хипнотисана настањивим светом који је растао испред њих. Били су пола милиона километара удаљени када су угледали невероватну орбиталну кулу која се протеже од екватора до астероида у геостационарној орбити. Десетине свемирских летелица маневрисале су око ње, њихови блистави јонски погони бацали су спектралну измаглицу око стене. Тада је ударио први талас кварова.

Тако је доживела Анош на начин који никада није очекивала, након чега је уследио Финов бизаран долазак у њен живот. Било је то узбудљиво и збуњујуће време откако су напустили тврђаву нарко-банде. Глинасти брод је летео несигурних метар изнад залеђене реке неколико сати да би стигао до естуара где је лед уступао место сланој плимној води. На ушћу реке, пројурили су поред светала малог рибарског града, са три велике полукружне камене луке за стоку. Неколико рибарских посада и трговаца који су остали у луци нису обраћали пажњу када су се усидрили на празном везу. У ствари, намеравали су да их игноришу.

„Све што треба да урадим јесте да пронађем банкарску конзолу“, рекла им је Фин док су улазили у град. Унутар мале камене зграде са једном просторијом налазиле су се три конзоле једноставног изгледа. Нико други није био унутра. Гледала је како Фин ставља руку на сијалицу за повезивање и затвара очи да би комуницирао са финансијском мрежом. Неколико минута касније, конзола је избацила мали диск од ебановине. Фин га је тријумфално подигла. „Тржни новчић. Учитао сам довољно на ово са свог главног рачуна да нас троје вратимо у Гондијар.“

„Хм“, рекао је Џосијас, неимпресиониран. „Само још једна финансијска апликација.“

## 126

Фин га је игнорисао и вратио руку на сијалицу да наручи локалне услуге из комерцијалног сектора мреже планете. Након још неколико минута док је ћутке наручивао читав списак артикала, рекао је: „Поднео сам извештај о банди рекаул регионалној полицијској станици.“

Начин на који је то рекао, гледајући директно у њу, био је као да тражи одобрење.

„Одлично“, рекла му је.

Вратили су се ка скимерфоилу. Током наредних пола сата, неколико торби се извукло из мрака. Мале коцке су садржале одећу, још медицинских производа, три закрпе за инфлацију и кутије са топлом храном.

Ели је неодлучно грицкала пицу коју јој је понудио насмејани Финац. Правили су пице на Дилиценту, али као и све, произведене су из каца. Сигурно никада нису биле овако укусне. Њен други залогај је био пола парчета. „Шта си још наручила?“ упитала је.

Довршавали су профитероле, преливајући их чоколадним сосом који није био ни налик ономе што је она познавала као чоколаду, када се

поред њих зауставило овално возило.

„Глобекаб“, рекао је Фин. „Сви људски светови у Крунском Доминиону их користе.“

Глоубкаб их је возио кроз ноћ до малог града. Одатле је Фин изнајмила авион да их одвезе до престонице, Свифтвила. Вожња уз орбитални торањ имала је сањив карактер, омогућавајући јој да посматра све више и више планете како се одвија испод њих.

Имали су резервисана места на Дилопу, међупланетарном теретном броду са људском посадом који је превозио педесет хиљада тона рафинисаног алуминијума и челика у Гондијар, где би га екструдери претворили у пољопривредне машине. Занимљиво је да брод није деловао много напредније од Дилиџента — мада је то можда било због њене претеране упознатости са бродским системима уопште. Технологија је била софистициранија и компактнија, али функционалност је била иста. Осим хране. Храна је била уједначено одлична у поређењу са аркадом.

Током једанаестодневног лета, Фин Џалгори-Тобу јој се сасвим допао, а тај помало досадан начин на који јој се несвесно обраћао с висине дао му је благу природу, што је било сасвим у супротности са његовом тврдњом да је нека врста срећног војника. Био је пун таквих чудних парадокса. Али очигледно је имао амбицију, што она није могла да замери. И имао је потпуно исту врсту...



очај због бескрајне монотоније која је долазила са животом у који се он родио, а који је она имала.

Био је и он занимљив – или барем оно што је знао да јесте. Све што је икада знала био је живот на броду, тривијални, али некако доминантни трачеви, и досадна рутина која је чинила сваки дан без краја. Сада је имала историју целог Кентаури јата да слуша – хронику која је била десет пута дужа од људске историје на Земљи пре него што је Марљиви

отишао. Није ни чудо што је проводила што више времена у његовом друштву.

Када су стигли до Гондијара, њено запрепашћење Анучином орбиталном кулом потпуно је засенило седам Гондијарових кула, а затим је поново скочило захваљујући георингу - петљи која је опкољавала целу планету око геостационарне орбите, причвршћена за астероиде сидра кула, подржавајући стотине индустријских станица и масивних станишта која су била распоређена дуж ње. Фин је истакао да то није савршен круг. Гондијар је био бинарна планета; други настањиви свет, Атапедија, кружио је око ње два милиона километара далеко. Био је нешто мањи од Земље, али је вршио снажну плимску силу. Сходно томе, георинг је пројектован тако да омогући благо гравитационо избочење које је пратило Атапедијину орбиту на начин на који плима прати Земљин Месец.

„Небеска бића су прилично добра у мегаструктурама“, рекла је Фин невољно док је отворених уста зурила у панораму.

„Да ли и људи живе у становима?“ упитала је. Већина споро ротирајућих цилиндара које је могла да види мора да су били дугачки сто педесет километара. Није могла ни да схвати силе напрезања на лежајевима који су их повезивали са прстеном. Наука о небеским материјалима је свакако била невероватно футуристичка као што је и очекивала.

„Не, ми смо само—“ Зауставио се. „Имамо целу планету само за себе.“

„Само ти је дозвољено да будеш на планети?“

Климнуо је главом у знак потврде. „И Хај Роса, где пристајемо.“

Ели је била разочарана што нису видели никаква Небеска бића када су пристали код Хај Розе. Финови описи владе у јату Кентаури су је прилично заинтригирали. Рекао је да у Хај Рози, граду који је окруживао астероид сидро куле, постоје нека Царска Небеска бића: чланови Великих породица који су поседовали разна имања и

предузећа на Гондијару и агенти за међупланетарне теретне флоте. Али они су се држали својих одељака.

Њих троје су спустили једну од капсула низ кулу до Санта Росе, седећи у великом салону за посматрање на доњој палуби, који је имао зид од пода до плафона од савршено чистог ултравезаног угљеника.

Капсула се одвојила од површине астероида са стране планете и почела да убрзава. Ели је нестрпљиво посматрала како се Гондијар појављује испод њих. Чак и са ове висине, могла је да види да је много већи од Анузе. Континенти су били огромни, а она је била очарана споро покретним траговима блиставо белих облака.

„Нећемо заиста видети Санта Росу док не стигнемо до атмосфере“, рекао је Фин. „Угао је потпуно погрешан до тада. Али почећете да добијате представу о томе колико је Гондијар велики.“

Осмехнула се колико је опуштено звучао. У његовом гласу била је топлина коју није често чула. „Драго ти је што се враћаш кући?“

„Срећан сам због разлога што се враћам“, одговорио је дефанзивно. „Нико у нашој породици никада није био близу оваквог договора.“

„Можемо ли одавде видети Хафнир?“

„Само, мислим.“ Показао је на обалу и почео са нежношћу да описује предео. Жељније, помислила је, него што би требало да буде неко ко је тврдио да је равнодушан према њему. Затим је детаљно описао како је његова породица успостављена као управници префектуре Санта Роса и околних територија за савез разних Небеских Великих Породица које су поседовале права на земљу. Како су закони о наслеђивању и култура Крунског Доминиона модификовани за уранске планете и разлике—

„Не мислиш ваљда озбиљно“, излетело је Ели неверично. „Небески људи су ти који затрудне?“

„То није... Не, они носе бебу до термина након што женка затрудни“, рече Фин неспретно.

Није могла да одлучи да ли јој се руга. Упркос свим његовим префињеним манирима, Финов смисао за хумор као да је стагнирао у тринаестој години. „Никако. Како се ембрион, знаш, може померити?“

„Постоји церемонија мрешћења. Тада се премештају.“

Ели је почела да се кикоће. Заиста је уживала у начину на који је Финово цело лице светлело јарко црвено.

„Веома је достојанствено“, рекао је са повређеним поносом. „И веома значајно. Тада се уноси први неуронски потпис. Припремом ембриона



рано након зачећа, дете ће бити спремно да прими родитељски ментални ток када за то дође време.“

Упутила је оштар поглед на Џосијаса. „Не бих дозволила ниједном претку да ми отме тело. Да ли то и ви радите?“

„Наравно да не. Уранski људи нису царска небеска бића. Нисмо... друштвено или биолошки дизајнирани за наставак менталне линије.“

„Делује ми јако чудно“, рекао је Џосијас. „Зашто царска небеска бића једноставно не клонирају заменско тело и не пребаце се у њега? Људи су о томе причали још крајем двадесетог века.“

„Зато што је то вештачка акција; морали бисте имати функционалну висококвалитетну индустријску цивилизацију да би то функционисало. Царска небеска бића би могла бити враћена у камено доба — у реду, признајем да је то сада мало вероватно — али ако би се то десило, они са опсежним начином размишљања би и даље могли да наставе. Њихова способност је саставни део врсте, нешто што не зависи од вештачке интервенције и технолошког друштва.“

„Дакле, деца одрастају очекујући да буду њихови родитељи? То је испирање мозга – буквално.“

„Не. Ово је њихова култура, која је биолошки изведена. Сасвим је природна.“

„И даље је потпуно чудно.“

„Шта се дешава са децом која не буду изабрана да носе линију размишљања?“ упитала је Ели.

„Они одрастају и постају нове индивидуалне личности, другачије од начина размишљања својих родитеља.“

„А онда имају децу која настављају њихов нови начин размишљања?“

„Да. Једно дете хоће.“

„И рекли сте да сте наследили способност неуронске индукције од Царских Небеских Бића?“ упорно је питао Јосијас.

„Наша породица јесте, да, пре много генерација, када је први аркијски брод стигао овде.“

„Не, ниси. Дечко мој, жао ми је, али то је трагично лажан купопродајни уговор.“

„Шта?“

„Потпуно срање. Генетика не функционише тако.“ Џосијас се нагнуо напред и тихо проговорио тако да га нико други у великој осматрачници није могао чути. „Ниси потомак Царских Небеских Бића.“

Фин је стиснуо мишиће вилице. „Моје порекло, господине, није доведено у питање.“

„У праву си, није. Гледај, мали, Царска Небеска бића су потпуно другачија врста од нас. Не знам која је луда генетичка лабораторија еволуирала њих и њихову ствар са мушкарцима који раде трудноћу бебе у твојој Ери Зоре, нити како су то урадили. Али веруј ми, знам довољно о основама. Не постоји начин да би одрживо људско потомство могло настати од Небеског бића и човека који су се једне ноћи лепо заљубили. Физиологија је потпуно другачија; једноставно не дозвољава укрштање на старомодан начин.“

„Стварно? Па како онда објашњаваш моје постојање?“

По први пут икада, Ели је видела нешто што се ближило стиду, а можда чак и тузи на дедином лицу. „Иста врста лабораторије која је правила Царска Небеска бића уклопила је једну особину у људски ембрион. А то је била неуронска индукција; некако су је фиксирали да буде доминантна особина. Направљени сте да радите одређени посао за њих. Исто као и Моакша.“

„То су глупости. Ја нисам Променљивац!“

„У реду. Ако је ова недозвољена љубавна веза била толико велика ствар, како се звао твој предак? Ти си аристократија овог света, зар не? Поносан си на своје порекло, па ко је био први уранијум Џалгори-Тобуа? А ко је био Небески тата?“

Ели је нелагодно посматрала како Фин љутито гледа у Џосијаса. Неколико пута му се вилица отворила, али речи нису излазиле. „Јебите се“, рекао је коначно и одјурио на другу страну салона.

„О, деда!“, укорила га је.

„Шта? Само указујем на оно што је очигледно. Потребна му је доза искрености у животу, јер је тај дечко озбиљно скренуо с правог пута.“

„Тај дечак је наша једина нада за дом који ће нашем народу дати достојанство.“

„Ааа.“ Џосијас је одмахнуо руком у Финовом правцу. „Сетиће се. Када се то деси, захвалиће ми се.“

Ели је заронила главу у руке. „О, дивне звезде. Хибернација ти је стварно дала шут, зар не?“

Сада је Јосијас изгледао повређено. „Хеј, нема потребе за тим. Осим тога, мој мозак је савршен. И твој је, заправо.“

„Ја... Шта?“

„Рекао сам ти да знам све о додавању вештачких секвенци људском геному.“

„Деда, о чему причаш?“

131

Шаљиво јој се осмехнуо. „Мој отац је имао неке модификације клицинске линије, захваљујући свом деди.“

„О, дођавола. Ово се не дешава!“

„Ми смо осе, ти и ја.“

„Шта је то, дођавола?“

„Органски рачунари. О. Ц. Осеес. Не да је ико користио тај термин после неког времена.“ Прсти су му правили наводнике. „'Проблематична номенклатура'. Проклете ледене комете; испаравају ако их досегне усамљени сунчев зрак. Људи попут њих су разлог зашто је Земља завршила овако како јесте, ако мене питате. Нико од њих није имао муда. Било је толико ствари које су могле да се ураде.“

„Престани. Шта то значи, органски рачунар?“

„Способност саванта. Побољшана је без стварања друштвених потешкоћа примаоцу.“

Ели га је само гледала, не знајући да ли је бесна или уплашена. „Да ли кажеш да сам генетски модификована?“

„Побољшано, душо, побољшано. Зашто мислиш да си тако добра у математици и науци и да имаш готово беспрекорно памћење? Али ми Апонис не правимо галаму око тога; превише смо отмени. То само значи да смо бољи — па, паметнији — од већине људи.“ Задовољно се осмехнуо.

„О, за име света. И мислила си да је ово право време и место да ми кажеш?“ Устала је и отишла до места где је Фин седео. Његов израз лица је био меланхоличан. Скоро се окренула.

—

ФИН ЈЕ МРЗО ЗУРИО у шири предео испод. Терминатор је био неколико сати иза Санта Росе, полако се крећући ка западу, откривајући широке плаве кругове језера Фридејл. Породица је држала јахту у једној од ексклузивнијих марина тамо, а он је провео неколико дугих лета пловећи око малих острва, истражујући их са Отилијом и њиховим пријатељима. Успут се питао шта сви они сада раде. Требало би да се поново јави с обзиром на то да је прошло само неколико сати пре него што су стигли до подножја куле. Отилија, барем...

Када је подигао поглед, Ели је стајала поред кауча, гледајући га несигурно. Он јој се осмехнуо.

„Жао ми је због деде“, рекла је док је седала поред њега. „Он је прави диносаурус.“



Фин ју је збуњено погледао. „Чуо сам за њих. Они су као земаљски змајеви, зар не?“

„Шта је земаљски змај?“

„Нема везе.“

Показала је на зелено земљиште испод. „Па шта сада гледам?“

Фин је остатак спуштања провео играјући се туристичког водича, показујући географију док нису стигли до атмосфере. Онда је било време да објасни град, који се простирао по земљишту испод њих.

Санта Роса се простирала на брдовитом терену, али су врхови били релативно ниски, што је омогућавало парковима и блоковима од сточарског камена да обавијају падине. Орбитални торањ се спуштао на високо брдо које се налазило директно на екватору Гондијара. Векови ширења и ископавања претворили су брдо у кошницу пећина, окружену са четири стотине квадратних километара железничких депоа, складишта, силоса за жито, постројења за прераду хране и предузећа за складиштење увозних резервоара. Шине су биле изузетно сложен сплет тамних линија, које су се увијале око разних комплекса. Изразит контраст у односу на остатак града, где су блокови од сточарског камена, окружени парковима и рекама које су се одливале са брда, формирали неправилну закривљену мрежу беле и зелене боје, прошарану заводљивим сребрним бљесковима када би сунце обасјало воду.

Коначно, капсула је потонула у станицу. Искрцали су се у собу за регистрацију, што је омогућило грађанској конзоли да упари слику лица са њиховим ЛНК кодом.

„То је то?“ упита Џосијас, збуњено погледавши своју налепницу са ЛНК-ом док се на њој појављивала икона потврде. Латице су се поново савиле у чврст круг.

„Желели сте нешто бирократскије?“ упита Фин.

„Не. Али очекивао сам… не знам. Нека питања?“

„Зашто? Регистровао сам вас обоје за ЛНК код још на Анучи. Ово је Небески Доминион; било ко из целог Кентаурског јата може да се

појави овде. А сада регистар Гондијара има ваш код да вас контактира ако дође до проблема.“

„Шта ако бацим свој фластер?“ упитала је Ели.

„Зашто би то урадио?“

„Тако да могу да избегнем откривање од стране власти.“

„Па, претпостављам да ако би већ урадио нешто криминално, могао би.“ Није поменуо да је церемонијално скидање нашивке са старим кодом била прва ствар коју је урадио када је напустио свој претходни живот.

133

„Дечко мој“, рекао је Џосијас, „само сам очекивао да ће ови светови бити мало више... свесни безбедности?“

„О, разумем. Па, ако урадите било шта што се сматра претњом по Крунски Доминион, полиција може прилично брзо да вас пронађе. Доступно им је много система за грађанско праћење. Неупадљиви су, али су ту.“

Џосијас је слегнуо раменима. „У реду. Добро. Прошли пут када сам био на Земљи, била ми је потребна цела фаланга телохранитеља.“

„Шта си погрешно урадио/урадила?“

„Ништа. Била сам милијардерка. Много људи је то мрзело.“

„Шта је милијардерастра?“

„Предузетник који зарађује много новца од свемирске индустрије. То је заиста покренуло политику зависти.“

„Наравно.“ Фин је схватио да им је причао све о доминионима и свом свету, али није много питао о Солу када су га напустили.

Изашли су у салу за доласке, дугачку, мермерну пећину са тунелима који су водили до разних линија метроа. Кочија са њиховим пртљагом пратила их је метар иза њих.

„Ићи ћемо надземном линијом до...“ Фин је заћутао. Рамена су му се резигнацијом спустила док је мрмљао: „О, срање.“

Било је много њихових сапутника који су пролазили кроз салу за доласке, поздрављајући породицу и пријатеље који су чекали у узбуђеним групама, журећи ка перонима за жичаре или ка реду за глобус такси. Ту је био и ред од двадесет полицајаца који су стајали мирно у својим зелено-белим униформама, са љубичастим беретkама са плавим пером. Сваки је носио широки каиш, готово невидљив испод црних цилиндара опреме причвршћених за њега. Футроле на сваком куку носиле су нервни заштитник и магипистол. Иза сваког полицајца, Пробуђени Алзашанин чекао је готово непомично, полуседећи као да је спреман да скочи. Сама њихова величина чинила их је изузетно претећим.

Задужени официр је иступио напред и салутирао, његова златна плетеница је блистала у јаком светлу дворане. „Минстеријалис.“

Фин је погледао дуж реда полицајаца, непријатно због начина на који су сви гледали право испред себе, не сретајући се са његовим погледом. Мрзе ме, знао је. Неколико њихових Пробуђених Алзашана испуштало је тихи звук, који је био или тешко дисање или урлик. Остали новопридошли који су излазили из собе за регистрацију почели су пажљиво да посматрају сцену. Руке су подигнуте да би се ухватиле камере.



„Па, да, ухватио си ме. Ха. Могу ли нешто да учиним за тебе?“

„Добродошли кући, господине. Ја сам детектив Теренс Вилсон-Флечер. Додељен ми је задатак да предводим вашу пратњу. Маркиза вас чека.“

„Она јесте?“

„Да, господине. Ваша службена лимузина је паркирана напољу. Одвешћемо вас до ње.“

Џосијас се нагнуо. „Дакле, да ли је ово део ненаметљивог полицијског надзора?“

Ели је снажно гурнула деду.

„Па, добро. Наравно. Ово су моје, хм, колеге, Џосијас и Ели. Они ће ме пратити.“

„Господине, треба да вас испратим“, одлучно рече детектив.

„Драго ми је да то чујем, детективе“, одбруси Фин, тако лако се враћајући у улогу надменог министра, сина маркизе - потпуно бескорисног уранског гњаважења, оног који је издавао наређења нижим функционерима, а не их послушао.

Детектив Теренс Вилсон-Флечер је оклевао, што је била грешка.

„Уверавам вас да ће моја мајка бити одушевљена што ће их примити. На крају крајева, они су разлог зашто сам се вратио.“ Пуцнуо је прстима ка Ели и Џосијасу, а затим кренуо ка луку који је био приватни излаз породице. У глави му се родила тиха молба да га обоје прате. Слика је, на крају крајева, овде била кључна.

Јесу, и секунду касније детектив је пожурио да их сустигне сада када је изгубио иницијативу. Хитно је сигнализирао пратњи да се построји. Полицајци су формирали редове са обе стране Фина и његових гостију и марширали брзим темпом, а њихови овчари су корачали поред њих. Али је носач шкрипао док је пратио, што је помало покварило ефекат заповедничке команде који је Фин тежио да постигне.

Лимузина је била дугачко овално возило, са чврстим доњим делом каросерије и провидним кровом. Њена задња врата у облику крила галеба била су отворена. Фин је зграбио свој ранац са сандука и увео све унутра. Имала је десет седишта, по пет са сваке стране, гломазних због својих дебелих јастука. Он је сео напред; Ели се сместила преко пута њега, а иза њих су били Џосијас и Теренс Вилсон-Флечер. Пратила су их само два полицајца, заузевши задња седишта; остали су ушли у полицијско возило заједно са великим Пробуђеним псима.

Фин је ставио руку преко контактне сијалице. Врата су се отворила, а кровна завеса се наместила. И даље су имали савршен поглед напоље, али за свакога напољу, лимузина је сада била сребрни мехур.

## 135

Теренс Вилсон-Флечер је изгледао изнервирано што је Фин преузео контролу, али није ништа рекао. Лимузина је лако исклизнула из станице на подигнути аутопут који се протезао преко околних железничких депоа и индустријских комплекса. Каблови пруге били су изнад њих као да су џиновски пауци били заузети плетући себи титанску мрежу преко Санта Росе. Гондоле су јуриле по њима, улазећи и излазећи из огромне планине станице иза.

„Жичаре?“ рекао је Јосијас изненађено. „Имате жичаре?“

Фин је слегнуо раменима не осврћући се. „Ваздухопловни путеви? Наравно. Санта Роса је углавном брда. Каблови су бољи начин да се пређу преко њих и заобиђу него тунелирање кроз гранит.“

Ели се осмехнула. „Дивно.“

Аутопут се спуштао низбрдо и спајао се са градским булеварима и авенијама. Древни, кремасти камени блокови уздизали су се са обе стране, попут литица са балконима. У приземљу су се налазила комерцијална предузећа која су се водила иза посребрених стаклених прозора, док су станови испуњавали горње нивое. Широки централни резерват низ сваку авенију заузимали су вековни храстови Вестинго

чији су врхови били готово у равни са крововима камених зграда. Били су испреплетени са пространим жакарандама, са којих су гроздови љубичастог и белог цвећа падали на пут.

„Фине, прелепо је“, рекла је Ели, осмехујући се призору. „Овако сам се увек надала да ће планета изгледати.“

Помислио је да је чак видео и бљесак влаге у њеним очима, али та изјава јој је изазвала чудан намрштени поглед Теренса Вилсона-Флечера.

Лимузина је обилазила широке градске паркове и прелазила преко више мостова, пењући се низ падине, а затим се брзо спуштајући.

„Чекајте! Они!“ рече Јосијас узбуђено док су се возили дуж авеније Нонпур. „Јесу ли они Небеска бића?“

Фин се брзо осврнуо док је лимузина пролазила поред блока који је углавном био засебан канцеларијама. Неко је исписао графит „Q-I-X“ два спрата у висини гримизном бојом.

Мора да су користили дронове, помислио је, или Пробуђене мајмуне.

Блистава слова је уклањала екипа из Гата која је надгледала грађанске радове. Њихов рад је довео до тога да се велика количина пене за чишћење слије низ зид и проспе по тротоару.

Теренс Вилсон-Флечер је зурио у велике хуманоидне Ченглинге, а затим поново у Џосијаса. „Не, нису“, рекао је огорчено.



„Они су Гати“, објаснио је Фин, забављен детективовим ставом. „Променљивци дизајнирани за тежак физички рад.“ Намигнуо је Теренсу Вилсону-Флечеру. „Опустите се, детективе. Ово им је први пут у систему Келован.“

Незадовољни детектив је неодобравајући погледао Џосијаса. „Али... како то да не знаш како изгледају Небеска бића?“

„Ја сам директно сишао са арке са Сола“, рекао је Џосијас срећно. „Не знам ништа.“

„Ти си… шта?“

Фин је подигао прст. „Хајде да то задржимо за себе док те не упознају са мојом мајком, хоћемо ли?“

Лимузина је скренула на Жозет Гринвеј који је пресецао парк Македа. Зетијанска палата била је три километра директно испред: камена грађевина која је потпуно обухватила заобљено брдо у средишту парка.

Ели је у тишини показала на спој кула и кристалних купола и упутила Фину испитива поглед.

„Зетијанска палата“, рекао је несигурно. „Мој дом.“

„Одрастао си у томе?“

„Да. Па, не баш све. Маркиза има приватно крило за своју породицу, где сам заправо одрастао. Затим, постоји део за званичну државну резиденцију. Велики део су извршне и судске канцеларије.“

Хтела је нешто да каже, али се задовољила само збуњено одмахивањем главом.

„Лепо“, приметио је Џосијас. „Мислим да је заправо већи од Дилиџента.“

Прошли су поред главних капија, па испод високог Лучијиног лука у средишту фасаде у прво двориште, затим кроз још један тунелски пролаз и зауставили се испред Сибила крила, у којем су се налазиле главне државне собе. Фин се надао да ће отићи право у приватно породично крило, али не, његова мајка је очигледно одлучила да покаже своје незадовољство формалношћу.

И да, ту је био ред палатских стражара у пуном сребрном оклопу, који су га чекали на Великом степеништу које је водило до улаза. Капетан гарде, чији је оклоп био утиснут небеско плавим грбом Џалгори-Тобуа, пришао је задњем делу лимузине. Блистава фигура стајала је мирно поред врата са крилом галеба и салутирала.

Фин се накратко поигравао идејом да нареди лимузини да се одвезе, али је сумњао да њен возач можда неће послушати.

## 137

„Минстериалис, стигли смо“, рекао је детектив Теренс Вилсон-Флечер.

Упркос себи, Фин је био импресиониран како је тако клинички неутралан тон могао да пренесе толико сарказма.

—

ПРЕДСОБА сале Тајног савета била је пространа, са сводним плафоном и луковичастим прозорима који су гледали на формалне вртове друге терасе.

Стари вајари су некако успели да наведу корење палате од живог камена да апсорбује ситне честице мермера и базалта, заједно са прашином племенитих метала, што се све стопило на површини живог камена, стварајући бајковито украшене шаре. Као додатак томе, у нишама су се налазила древна уметничка дела, док су лустери који би се могли помешати са малим галаксијама висили на златним ланцима.

Јосијас се дивећи осврнуо пре него што је упитао: „Да ли паркирате много теретних авиона у овом хангару?“

Након двадесет минута седења и чекања на украшеној, али неудобној столици, бес је коначно потиснуо досаду у Финовој глави. Породична свађа је једно, али намерно понижавање је сасвим друго.

„Дакле, твоја мајка је прилично заузета?“ упита Јосијас док су почели свој двадесет пети минут чекања.

„Не, није“, промрмља Фин. Још једном је погледао капетана који је тако тихо стајао десет метара даље. Ко год да је био, кацига му је била затворена. Фин је претпоставио да би одобрили његову фрустрацију. Особље палате је поштовало његову мајку и не одобравало је било коју породицу која би је разочарала. Заправо, напустити је било је нечувено.

На другом крају предсобља настала је комешање и једна од великих двокрилних врата се отворила. Отилија је ускочила док је сребрна оклопљена рука комично махнула ваздухом иза ње. Окренула се и показала језик несрећном стражару. „Фини!“, вриснула је и потрчала преко сјајног пода.

Фин је већ журио да поздрави своју сестру близнакињу. Сударили су се, а она га је обгрлила рукама, чврсто га стиснувши.

„Где си био? Шта си радио? Била сам толико забринута!“ Одгурнула га је и ударила га по руци. „Никада ниси звао нити оставио поруку на мом имању.“ Још један шамар. „Лоши брате!“

Подигао је руке у знак предаје. „Извини!“

## 138

„Лоше!“ Још један шамар.

„Ау. Нисам могла да позовем.“

„Зашто да не? Ооо, јеси ли радио много илегалних ствари? Знам да си био на Ануши; одатле си управо стигао. Како је било? Да ли је било страшно узбудљиво? Или је било мрачно и опасно?“

„Минстеријалис Отилија“, протестовао је капетан. „Маркиза је замолила да минстеријалис Финбар сачека сам док га она први не види.“

Отилија се окренула ка пуковнику. „Ајша, знам да се то ти крије у том глупом оклопу. Не буди таква учмала. Он је мој брат и страшно ми је недостајао! Само зато што си згодна у кревету не значи да ми наређујеш.“

„Минстеријалис Отилија!“

„О, буф.“ Зграбила је Фина за зглоб и ударила његовим дланом о свој.

Њено самопоимање било је као да има пахуљасто штене које срећно скаче у његовој лобањи. Фин је одговорио са ироничним дивљењем, признајући да му је и она недостајала. Такође је постојала и нит кривице што ју је оставио.

„Требало би да мислим!“

„Морао сам да одем одавде; душа ми је умирала“, извињавајући се, рекле су јој његове мисли. „Нисам могао никоме да кажем. Нисам могао да ризикујем.“

„Знам. Ово место је и мени понекад као затвор“, признала је; око мисли јој се вио талас негодовања.

„Али сам пронашао нешто“, рекао јој је. „Нешто невероватно. То ће све променити за мене. Може и за тебе, ако желиш.“

Очи су јој се засветлеле од задовољства. „Шта?“

„Прво морам да разговарам са мајком.“

„Ти си једна прљава, покварена задиркивачка особа.“ Бацила је поглед на Џосијаса и Ели. „Па, зар није прелепа! Срећнице, увек добијеш најлепше девојке. Кладим се да се и она туца као демон.“

„Отилија!“ Прекор је био помешан са забавом због тога како је увек говорила оно што осећа и поштовањем што никада није дозволила да је породична очекивања ограничавају.

„Је ли зато овде?“ упитала је. „Да би мама потписала венчаницу за тебе?“

„Не, ништа слично томе.“

„Ха. Не можеш сакрити од мене колико ти се свиђа, чак и да је не делимо.“ Рекавши то, склонила је руку са његове, прекидајући неуронску везу.



веза.

Осмехнуо јој се и чврсто је загрлио. „Никад нисам помислио да ћу бити оволико срећан што сам код куће.“

„Па, немој се усудити да нас поново оставиш!“

„Видећемо.“

Отилија га је разиграно намрштила и пришла Ели. „Здраво, ја сам Отилија. Ја сам сестра близнакиња тог идиота.“

„Видим. Драго ми је што сам те упознао.“

„Добро, желим да знам све. Почни са: Како сте се вас двоје упознали?“

Ели му је упутила несташан осмех. „Једног дана је неочекивано свратио.“

„Желим све да чујем. Уз пиће. По могућству у бару — мада би и клуб био прихватљив.“ Окренула се ка Џосијасу. „Здраво.“

Јосијас се дубоко поклонио, затим јој узео руку и лагано је пољубио у зглобове. „Зовем се Јосијас Метју Апони. Ја сам власник брода Дилиџент и усамљени луталица између самих звезда. Такође сам деда

драге Ели. Али од свега на данашњи дан, највећа ми је част да те упознам, Минстериалис Отилија.“

„О, боже“, рекла је Отилија. Трепнула је од изненађења, а затим се осмехнула својим најкокетнијим осмехом.

Фин је преврнуо очима и видео да Ели ради потпуно исту ствар. Био је непријатно свестан колико је Отилија увек била заинтересована за људе ван Гондијар-нормалног.

„Надам се да ћеш остати код нас“, рекла је Отилија. „Сигурна сам да можемо наћи неколико слободних соба негде у близини.“

„То би било дивно“, рече Јосијас љубазно. „Веома сам радознао у вези са вашим друштвом. Било би награђујуће искусити што више тога.“

„Радо бих показао било ком Финијевом пријатељу све замршености које могу да савладам.“

„Отилија“, рече Фин упозоравајуће. Пречесто је видео тај њен процењивачки поглед.

„Пропустићемо конзервативну страну“, рекла је. „Тако је досадно.“

„Као у твом животу, тако и у мом.“ Јосијас се очаравајуће осмехнуо.

Отилији је требало доста времена да поново погледа Фина. „Знаш кога је мама задужила да преузме сав твој посао чувара, зар не?“

Направио је гримасу. „Извини.“



„Немој. Нисам знао да имања којима си управљао имају толико извршних фондова.“

„Да, обвезнице имовине се саме брину о себи, заправо. Администрација је увек само формалност - типична породична неодговорност. Заправо нема шта да се ради, то је један од разлога зашто ја...“ Заћутао је.

Театрално је уздахнула. „Како смо уопште у сродству? Сврха свега зависи од тога како усмераваш новац и утицај који наша породица има. Ако можеш да пронађеш нешто што треба да радиш, твој живот заиста има смисла. На тај начин нећеш бежати у фантастичне потраге.“

„Јесам нешто пронашао.“

„Спољашње, да, јер никада ниси добро погледао овде. Знам како да искористим утицај који имам. Потребни су труд и време, али постижем резултате.“

„Знам. Гат би много горе патио без твог покровитељства. Увек ме је импресионирало како се залажеш за њих.“

„Хвала вам“, рекла је слатко. „И сада пате још мање. Наш новац је заправо благослов ако се правилно усмери.“

„Добро. Ја... Чекај, шта? Јеси ли користио—“

„Средства са вашег имања за њихову добробит? Да.“

Финов почетни бес што је трошила новац од његовог имања брзо је угашен налетом срама. Можда је требало да урадим нешто слично, нешто мање себично. „Колико?“

„Много, много“, подсмехнула се.

„Минстеријалис Финбар“, рекао је капетан. „Мајка ће те сада примити.“

„А, у реду.“

Отилија му је злобно намигнула. „О, и само да знаш, старија сестра је унутра са њом. Уживај.“

Фин је застењао од ужаса. Претпостављао је — заправо се надао — да ће на овом састанку бити само његова мајка. Надуо је образе и исправио леђа, а затим прешао преко углачаног пода предсобља до грандиозних врата која су се отварала испред њега.

—

Сала Тајног већа била је заправо већа од предсобља: одјекујући ходник са дугим столом од ташовог дрвета у средини. Двадесет столица са високим наслонима стајало је око њега. Столица његове мајке била је највећа, постављена на пола једне стране. Седела је тамо обучена у пуну маркизину регалију: хаљину од



тамнољубичаста са пругастим зеленим горњим делом сакоа који је имао два реда превеликих златних дугмади поређаних напред. Коса јој је била строга фризура, коју је држала тијара од латица орхидеја украшених драгуљима.

Прилично шокантно, била је старија него што се Фин сећао, са борама око очију, а њене некада оштре јагодице сада су биле опуштеније. Да ли сам ја узрок томе? Да ли се заиста бринула за мене? На тренутак су га њене очи посматрале са дубоком тугом пре него што су се вратиле својој уобичајеној резервисаној равнодушности.

Његова старија сестра, Зелинда, седела је у столици десно од маркизе. Млађа верзија њихове мајке, само што није било ничег младалачког у вези са њом. Зелинда, као наследница, увек је деловала средњих година чак и у његовим најранијим сећањима - резервисана, презрива, никада се није придружила играма своје браће и сестара - стање које је обликовало њено лице као и њен ум, исцрпљујући обе од сваке радости.

„Мама“, почео је са помирительским осмехом без срца. „Зели, драго ми је да те видим... Ох.“ Његова сестра је очигледно била трудна. Некако није могао да је замисли како води сексуалне односе. Њен муж,

Хајан, био је двадесет година старији од ње, професор књижевности о древној Земљи на универзитету Санта Роса. У то време су деловали као савршен спој - двоје људи без икаквог интересовања за било какве иоле људске активности. „Честитам“, рекао је искрено. Некако је успео да не излапи: Ко је отац?

Кратко му је климнула главом у знак потврде.

„Мама, могу ли да вам представим своје колеге, Јосијаса и Елеонор Апони?“

„Заиста“, рекла је његова мајка без трунке интересовања. „Финбаре, толико си нам проблема изазвао, а да не помињем патњу коју си нанео свом оцу.“

Али не и ти, међутим.

„Требало је јадној Норико читава вечност да скине ту мрљу са твог стола. А делове Кардисијусове статуе морали смо да однесемо специјалистима за рестаурацију у Метрополитен музеју. Обновили су је, али још увек нисам сигуран да је нос сасвим како треба.“

„Трагедија. Мајко, ја—“

„Не.“ Изговорено тоном који је увек терао Финово тело да се скова. „Доста ми је твоје непромишљености. Можеш ли да замислиш какву би штету нанео угледу породице да је вест о твојој апсурдној ескапади постала јавна?“

„Страшна штета“, сложила се Зелинда. „Требала би нам читава генерација да повратимо свој статус.“

142

Фин је удахнуо. „Доста ове фарсе. Није ме брига за наш положај. Никада ме није ни брига. И то је добро, јер сам ти нешто донео. Невероватну прилику.“

„Финбаре, говорим ти. Вратићеш се својим дужностима, у круг своје породице, и о овом несрећном инциденту се више никада неће говорити. Твоја сестра и ја ћемо саставити распоред јавних догађаја на којима ћеш се појавити, где ћеш гласно и јасно објаснити да си био на пољопривредном колецу у провинцији Даичи како би помогао у управљању Хафниром и Којатом.“

„Продао сам га.“

„Ти... шта си продао?“

„Луке.“

„Не можеш продати своје имање“, одбруси његова мајка.

„Мајко, Џосијас поседује аркадски брод Дилиџент. Управо су стигли у систем Келован, а аркадски брод чека у орбити око Кинокса. Потребан им је дом, мајко, а ја сам им понудио Хафнир.“

„Ово је смешно. Јеси ли се поново разболела? Јеси ли поново користила спрејеве на Ануши? Ох, та ужасна девојка је имала тако страшан утицај на тебе! Мораћемо да те вратимо у клинику за опоравак.“

„Не користим спрејеве! Арка је стваран.“

„Не знам ко су ове две особе, али да је неки брод успорио у систему Келована, знао бих за то. Царичина морнарица прати све бродове који долазе.“

„О, Дилиџент кружи око Кинокса, у реду“, рекла је Ели. „Помогла сам у исцртавању вектора успоравања.“

„Стварно? Плазма издувних гасова било ког брода који успорава са релативистичке брзине били би видљиви месецима широм система. Морнарица би их открила.“

„Тачно, али смо користили наше ентропијске погоне за успоравање. Они су без реакције, не користе плазма испуштање. Затим, када смо

били близу Кинокса, користили смо јонски погон. Ефикасност је иста као код фузионе плазме, али без температуре.“

Чак ни Фин то није очекивао; збуњено је зурио у Ели. „Користила си ентропијски погон?“

„Да. Зашто?“

„О, слатке звезде“, рекла је његова мајка. „Ентропијски погон! Активан! У систему Келован.“ Упутила је Фину бесан израз лица. „Јеси ли знао ово?“

143

„Не.“

„Шта није у реду са ентропијским погоном?“ упита Ели. „Сваки брод-арка је био опремљен ентропијским погоном. Је л' тако, деда?“

„Да.“

„Оштећује простор-време“, рекао је Фин. „Конкретно, исцрпљује замах из локалних поља тамне енергије.“

„Како то оштећује простор-време?“

„Омета линије квинтесенције које су избацили бродови Елохимских путања. Ентропијске погоне су забранили Елохими на крају Ере Остатка. И они су смртно озбиљни у вези са спровођењем те забране.“ Фин је погледао мајку. „Али брод-ковчег није могао да пређе путању када су улетели у систем. Капије Раја још увек раде, зар не?“

Климнула је главом, стиснувши усне. „Врло добро. Санта Роса ће радо прихватити сву вашу посаду. Одредићу вам нови округ за пребивалиште, а изданци живог камена биће обликовани у стамбене блокове за вас. Међутим, морате летети бродом до Високе Росе користећи само свој јонски погон. Ни под којим околностима не смете

користити ентропијски погон. Када се пристанете, мора бити демонтиран и одложен од стране надлежних органа. Обавестићу Канцеларију гувернера о својој одлуци.“

„Веома сте љубазни“, рече Јосијас, љубазно климајући главом, „али одбијам.“

„Извините?“

„Основни комерцијални преговори; никада не прихватајте прву понуду.“

„Немате другу понуду. Нити ће је бити.“

„Није тачно. Већ имамо Финову понуду. Ако нам прода Хафнир, поседоваћемо земљу. Све што нам нудите је могућност да изнајмљујемо своје куће и обрађујемо туђу земљу или посао. Не бисмо имали праву слободу. Не би требало да вас изненади што бих то одбио.“

„Не може ти продати Хафнир“, рекла је. „Људи не поседују земљу у Крунском Доминиону.“

„Заправо, мајко, могу. Вероватно боље од мене познајеш законе о власништву из устава насеља и изузеће за уранске људе. Све што је потребно је твој потпис.“

„Које никада неће бити дато. То је наше имање. Доделила га је породици сама царица у замену за нашу помоћ у управљању Санта Розом.“



„То је безвредна парца земље коју остатак нашег породичног поседа мора да субвенционише — исто као и сви остали бескорисни комадићи земље које поседујемо, а са којима не радимо ништа.“

„Ако могу, госпођо“, рекао је Џосијас, „био бих вам захвалан на прилици да објасним како ће ова трансакција користити вашој породичној имовини, као и вашем личном угледу.“

Фин је почео да преиспитује своје мишљење о Јосијасу док је човек износио стратешку економију развоја имовине попут Хафнира са технолошки вештим становништвом. То је била Финова почетна идеја, практично хватајући се за сламку да би себи набавио свемирски брод, али Јосијас је очигледно то радио у својој глави. Човеково разумевање финансија и економије било је изванредно, а да не спомињемо ауторитативно и опсежно. Изнео је одличан случај – како би поседовање земље мотивисало људе на начин на који једноставан боравак и плаћено место у лиценцираном предузећу никада не би могли. Како ће генерације које долазе видети продају Хафнира као паметан потез, који користи целој префектури Санта Роса, и истаћи је као пример. „Ви и ваша ћерка бићете ти које ће људи памтити као визионаре“, закључио је. „Ви ћете донети промене, напредак, а истовремено ћете осигурати јачање постојеће друштвене структуре. То је велико достигнуће.“

Фин је пажљиво посматрао како му је мајка мудро климала главом. „Размотрићу твој предлог“, рекла му је. „Звучи веома занимљиво.“

—

„ПА... ШТА САД?“ упита Ели.

Док су били у сали Тајног савета, Отилија је организовала један од гостинских апартмана у породичном крилу палате. Када су Ели и Јосијас завршили са одушевљењем величином и декаденцијом својих нових одаја, њих четворо су седели на веранди Финовог стана, гледајући преко доњих купола палате и града иза ње.

„О, схватили смо“, рекао јој је Фин.

„Рекла је да ће размислити о томе.“

„То је мамин начин да каже: јебено да!“ рекла је Отилија са осмехом.

„Стварно?“

„Проћи ће недељу дана пре него што те позову да ти кажу да је љубазно пристала. Све мора бити размотрено, одмерено и упоређено са преседаном. Али да. Упркос свему, она је крута у вези са исправним начином.“

## 145

Ствари се морају урадити, она није глупа. Додавање економске имовине ових размера допринеће стабилности живота на Гондијару, а то је разлог постојања наше породице.

„Зато што је стабилност једини циљ краљица“, додао је Фин. Подигао је своју чашу пенушавог вина. „Стога је то циљ породице Џалгори-Тобу. Живели за нашу племениту владавину.“

„Вођење“, рекла је Отилија док су се куцнуле чашама. „Водимо по вољи царице.“

„Морам рећи, ово је једно бизарно друштво“, рекао је Јосијас.

„Не свиђа ти се?“

„Рецимо само да мислим да има простора за побољшање.“

„Звучиш као Покрет за људско ослобођење.“

„Шта је то?“

„Гомила чудака“, брзо рече Фин. „Ово је добар живот за људе овде, а исцедио си неке велике уступке од мајке.“

„Лаже“, весело рече Отилија. „Побегао је од овог доброг живота.“

„Драго ми је што јеси“, промрмља Ели.

„Толико је добро да ми је отворило очи за друге могућности“, ругао се Фин свом близанцу. „Знак истински просвећеног друштва.“

„Просветило ме је“, рекла је Отилија.

„Није битно зашто си отишао у Анушу“, рекао је Џосијас. „Исход је тај који је важан. Зато хајде да се концентришемо на то да Марљивог доведемо до Високе Розе и да све спустимо на земљу.“

„Хеј, Фини и ја можемо да ти помогнемо да почнеш да вајаш изданке живог камена у Хафниру“, рекла је Отилија. „А има и много уранијума из других породица, наше генерације, који се овде гуше. Сви ће оберучке искористити прилику да ураде нешто корисно и практично.“

„Вероватно, да“, сложио се Фин.

„Мораћеш да одлучиш како желиш да изгледа нови главни град Хафнира“, рекла је Отилија Јосијасу.

„Ово.“ Ели је махнула руком према Санта Роси.

„Стићи ћеш тамо“, рече Фин свечано.

Ели му је упутила пријатељски осмех. „Хвала.“

„Па како ћемо се вратити Дилиџенту након што твоја мајка потпише које год правне глупости смисле адвокати овог света?“ упита Џосијас.

„Унајми међупланетарни свемирски брод“, рекао му је Фин.

„Звучи скупо.“



„Да, али као што сте можда приметили, породица Џалгори-Тобу је прилично финансијски стабилна.“

„Мислила сам да се сама пробијаш кроз галаксију“, задиркивала га је Отилија. „Поносна и независна, показујеш прст својој вољеној породици.“

„Јесам, али ово је званична ствар. После тога, када будем поседовао Дилиџент, почећу да користим свој новац, а последње што ћете видети од мог усправног прста је када нестане у Рајским вратима.“

—

ЈЕДАН КАМЕН БЛОК ЗА СТОКУ једноставно није био довољан за династију Енфо, па су преузели два и ангажовали уранског архитекту да заједно изваја горње спратове, формирајући лучни тунел изнад улице која се налази између њих, спајајући ентеријере у пространи тродимензионални лавиринт где су сви живели и обављали своје послове на планети. Резиденција се налазила у округу Колофе у Санта Роси, одмах изван железничких станица које су окруживале орбитални торањ. Путници никада нису волели да се удаљавају далеко од свог приступа свемиру.

Финов глобусни такси је прошао испод барокне капије у унутрашњем дворишту док је сунце залазило. Гивој је стајао тамо и чекао га. Чим је Фин изашао из глобусног таксија, пожурио је да га поздрави са широким осмехом и испруженом руком—

Фин је упознао Гивоја у усамљеним данима након што је окренуо леђа својој породици. Млади Путник је већ летео међузвезданим летовима, што му је давало извесну дрскост, и није поштовао Финово наслеђе, што је - чудно - била врста комплимента. Међутим, директно је рекао Фину да би уранијум могао бити користан за његову династију. Фину није сметало да се према њему поступа као према роби. Било шта што би га приближило његовом циљу да лети ван система. Зато је Гивој послао поруку Ијани и рекао Фину да га пронађе када стигне до Анузе. Сада су се вратили у круг.

Једна од првих порука која је стигла до Финовог ланчаног превозника након што је слетео на станицу у торњу Санта Росе дан раније била је од Гивоја.

—

Финово сећање на остатак вечери било је магловито. Гивој је за ту ноћ преузео стару собу у подруму, приредивши забаву за рођаке са којима је био најближи, заједно са гостима из трговаца из Санта Росе. Он



инсистирао је да упозна Фина са две младе жене. „Ебани и Палави, моје рођаке“, објавио је. Фин једва да је стигао да их поздрави пре него што му је Гивој дао неколико чашица новке охлађене на готово криогени ниво. Фин се скоро загушио док му је хладно пиће струјало низ грло.

„Чуо сам за оне гадне представе у Заита Ситију“, викнуо је Гивој преко музике. „Шта је пошло по злу?“

„Кучка по имену Лилијана. Двоструки агент породице Кинитај“, промрмља Фин.

„О, човече, то ти је проклета Ануша. Сви се туцају за већи бонус. Више нема лојалности. Никад се не враћам.“

„Ни ја.“

Гивој се насмешио и сипао још пар шољица новке. „Прошлост је мртва. Само је будућност жива, сан који треба пробудити.“

„Летим у будућност!“, викнуо је Фин и испио свој гутљај из једног махуна.

„Само нам дајте тренутак“, преклињао је Гивој своје рођаке. „Досадни пословни разговори.“ Одвукао је Фина у сигурну кабину. „Јеси ли био озбиљан када си ме звао?“ упитао је, одједном се отрезнио. „Можеш ли да набавиш проклети брод за лађење?“

Фин се снажно концентрисао, трепћући да би га фокусирао. „Да. Пристаће код Хај Розе за неколико месеци.“

„Кучкин сине! Немам појма како си извео тај посао, али свака част, човече, свака част!“

„Хвала, то ми много значи кад дође од тебе. Али прво, морам да изнајмим међупланетарни брод. Могу да платим.“

„Можеш? Колико си зарадио на Ануши?“

„Породица Џалгори-Тобу ће финансирати лет.“

„У реду, сада сам заиста импресиониран. Морам да те упознам са дедом Узомом. Свако ко поседује аркброд био би изузетно добродошао у нашу династију. А оно што се догодило у граду Заита доказало је да имаш озбиљне мушкарце.“

Фин је знао да је Узома основао династију Енфо, онаква особа на чијој страни је Фин заиста морао да буде ако је заиста желео да се одрекне овог поседовања Дилицента. „Нисам размишљао толико унапред“, слагао је.

„Знам. Нико не зна док не мораш. Мој савет: Не остављај да буде прекасно за склапање савеза. Ми не управљамо само звезданим бродовима, имамо и неке пристојне астроинжењерске станице у Високој Рози. Арк броду мора бити потребно одржавање када пристане. Дођавола, лети већ двадесет хиљада година, зар не?“

„Нешто слично, да.“



„Па, почни да размишљаш. И сигуран сам да би Ебани или Палави уживали у потписивању уговора како би то постало званично.“

„Је ли…“

„Размислите о предностима. Наш династички дом је фантастично место за одрастање деце. Брзо се навикну да старе од својих родитеља.

Погледајте мене. Само сам осамнаест година млађи од Узоме по биолошком сату, а он је основао династију пре сто осамдесет осам година. Можете летети свим дуготрајним мисијама које желите и не морате да бринете о својој деци. Онда - ко зна? - они на крају буду старији од вас када почну да лете у својим мисијама. Поента је у томе да је ваш дом увек овде, увек гостољубив, увек пун породице. А Енфои немају традицију забијену у задњицу као ви.“

„Да“, Фин полако климну главом. „Видим то.“

„Добар човече. А сада да се вратимо на журку и да ти набавимо нешто за спавање.“

—

ВЕРОВАТНО СЕ ДЕСИЛО. Фин се свакако пробудио у кревету са Палавијем следећег јутра - касно, али са озбиљним мамурлуком. Срећом, није имао остатке омамљености од спреја; није поново пао тако ниско. Упркос томе, није се могао сетити много тога од претходне ноћи, а свакако ничега након што су се попели до њеног стана на осмом спрату са погледом на унутрашње двориште. Ни пре тога није било много тога. Гивој га је дефинитивно у неком тренутку упознао са Узомом, која је била толико интензивна да је Фин једноставно знао да је пропустио сваку шансу да буде позван да се придружи династији. Чак ни вест о поседовању Дилиџента није изазвала ни трачак интересовања на широком, бездушном лицу оснивача. Узома је посматрала Фина и Гивоја са истим нивоом разочарања као што је Финова мајка гледала своју децу.

Можда је то увек ствар за главу истакнутог домаћинства.

Није се искрадао након што би се пробудио; бар је имао неко достојанство. Остао је на кафи и кроасанима у заједничкој трпезарији на трећем спрату. Он и Палави су пријатно ћаскали, сложили се да би било лепо да се поново нађу некад када им се распореди поклопе.

Тек када је стајао на порти-кошеру чекајући глобус-такси, схватио је да се ти распореди вероватно никада неће уклопити. Већ је жалио због

претеривања од прошле ноћи, али након стреса од...

149

Ануша, враћање старом начину живота за забаве било је превише лако. Осим што је једини пут када је заиста уживао у таквим ноћима био са Грасом.

Био сам слаб. Превише сам се трудио да се повежем са Гивојем, то је био проблем. Сетио се шта је Јосијас рекао: Никада не прихватај прву понуду. Па, били су му потребни Енфои да стигну до Кинокса, али када Дилиџент пристане код Хај Росе, мораће да дају пристојну понуду ако желе да послују са Финбаром Џалгори-Тобуом, власником звезданог брода.

Путовање назад до палате био је први пут да је заиста био сам од катастрофалне мисије на Ануши. Могао је заправо да размишља о томе шта је покренуо. Размере тога. Смелост!

Знао је да је претерао, да је то била реакција на Лилијану и терор којем га је изложила. Преживевши, преварио је себе да је непобедив. Али у стварности, био је само још један Џалгори-Тобу, последњи у дугом низу синова који нису ништа урадили. Чак и сада, то наслеђе је остало; пратио је вести из Ануше. Није било помена о банди рекаул, никакве истраге, никакве рације. Брза акција власти била је нешто што би само бескорисни ураничар очекивао.

Ова нада, међутим... сан о поседовању свемирског брода: био је опијајући. Једини пут када је икада осетио тај ниво сигурности било је када је био са Грасом. Не би му се смејала због тако узвишених амбиција. Охрабрила би га, хвалила, дивила се ономе што покушава - за разлику од његове сопствене подсвести.

Када је стигао до палате, отишао је право у свој стан и запечатио врата. Ранац који је понео са собом из Ануше био је у закључаном сандуку. Извадио га је и отворио рајсфершлус. На дну се налазила једна

од термоса ниске температуре, чије је зелено светло непрестано светлело.

Фин никада раније није узимао рекаул, али је знао како. Доза је била доступна на Гондијаровој мрежи, једноставном неуропретрагом. И још увек је имао свој стари спреј заједно са комплетом за мешање испарљивих материја из времена када су он и Граса били заједно.

Одмерио је дозу која би га на неколико сати уронила у Браунтајм – назван по Ерику Брауну, неурологу из Лидона који је открио својства лека. Сићушна капљица неурохемикалије је уметнута у неутралну испарљиву течност да би је пренела кроз крвно-мождану баријеру. Убацио је бочицу у механизам за прскање и легао на кревет. Фокус, то је био кључ. Морао си да се фокусираш на тачан тренутак који желиш. Људски мозак је био лукав гад, а залутала мисао као



Рекаул би дејство призвало погрешно сећање. Било је толико ужасних прича о томе како се ум игра триковима. Само покушај да се сетиш нечег лепог могао би да призове његов антоним - мучну несрећу у којој се физички бол одвијао пуним интензитетом, гледање катастрофе којој си сведочио или трауму из детињства савршену у сваком мучном детаљу.

Лежање на кревету био је добар почетак. Пумпао је спреј и удахнуо. Кревет у Грасином студентском стану није био нимало толико велики, али ако би затворио очи, тканина и мекани душек били су слични. Њен стан се налазио на трећем спрату студентске зграде, са прозорима који су били у јакој хладовини старог дрвета магнолије напољу у дворишту. Танки сунчеви зраци успевали су да се пробијају кроз сићушне празнине између његових сјајних листова. Боцкали су зидове од живог камена, прелазећи преко листова поезије које је окачила. Све је писала на правом папиру, са прецртаним редовима и свежом прозом исписаном у празнинама. Пошто је писање на екрану било лишено осећања, објаснила је док се он нагињао да их прочита. Екрани, процесори,

тастатуре, аудио транскрипција са функцијом фонетског тезауруса била је механичка, лака... Поезија би требало да буде толико тешка да ти душа искрвави речи на папиру.

Огледао се око себе да се диви њеној снази. Било је то фасцинантно. Док су се нестрпљиво свлачили, свирао је стари снимак нумере коју је свирала једна челична гитара. Затим се тканина кревета притиснула уз његову кожу, а мирис прашине и древних спрејева испунио му је ноздрве док су цело поподне провели испреплетени, откривајући савршено људско уточиште до ког ниједан брод никада није стигао. Грасин осмех је био пун обожавања док га је миловала по образу. „Верујем у тебе“, обећала му је.

Сузе су му, сада као и тада, текле низ лице.

„Могу ја ово“, обећао јој је фатаморгану док се удаљавала. „Могу да оставим овај свет иза себе. Овог пута како треба.“

Хладан вечерњи поветарац дувао је кроз отворене прозоре његовог палатног апартмана. Смеђе време је трајало сатима, баш као и то изгубљено, дивно поподне. Никада није очекивао да ће рекаул бити тако стваран. Сви описи и гласине били су стварни; било је као путовање у прошлост. Његов пригушени ЛНЦ патч је приказивао седам порука и неодговорених позива, два од његове мајке. Фин је застењао и кренуо под туш.

# СЕДМО ПОГЛАВЉЕ

"

УПРКОС СВИХ ИНФОРМАЦИЈА које је Јунес пренео током година и награда које је донео, Теренс Вилсон-Флечер је и даље сматрао финансијера банде гњаважом првог реда. Увек је врцао, често не пружајући сасвим потпуну слику, инсистирајући на повластицама. Два пута је сумњао да Јунес подмеће ривале у Станвар8, како би могао да се унапреди када буду ухапшени. Упркос томе, доушник никада раније није покушао да га избегне. Претња гоњењем због коришћења пиштоља за машере увек се показала довољном да га држи под контролом. Осим тога, његова издаја Станвара8 значила је да не би издржао ни десет минута на улици ако би Теренс икада то открио.

Зато је било подједнако иритантно и досадно што је деактивирао свој ЛНК код након што га је Теренс изгубио из вида код Флиш Дијаманта. Од тада није враћен, јер све поруке које је Теренс послао током јутра нису испоручене. То, у комбинацији са смешном пратњом за Џалгори-Тобу Минстеријалис, није нимало побољшало његово расположење.

Вратио се у свој стан одмах после поднева да се пресвуче из свечане униформе и послао је још једну поруку Јунесу са алијас налога, тражећи састанак. То није био учтив захтев. Порука се вратила означена као неиспоручени. Доста је било доста.

Менаџер закрпе ЛНК-а, Ленерц Мо, му је обезбедио неку врсту нискоквалитетне Небеске ЦИ, која је пружала функције које чак ни полицијска управа није имала.

„Када је било време и место искључења?“, упитао га је.

„Код лнц за Јунеса је завршен у четири и шеснаест ујутру. Локација: Авенија Вињон, блок Роблин, стан пет девет.“

Теренс је довољно добро знао ту адресу: Јунесов стан. Али било је чудно време да се приступ заврши, осим ако није било одмах након што

се Јунес вратио кући после бурне ноћи са Дагоном и Гивојем - што није била неразумна претпоставка. Али зашто би искључио свој ЛНЦ патч? И зашто га не би поново активирао након што се отрезни? „Да ли још неки патч или систем тренутно приступа чвору у том стану?“

„Не.“

„Да ли је неки други систем приступао томе у четири и шеснаест?“

„Не.“

## 152

„Проклетство.“ Скинуо је панталоне. Никако се није враћао на станицу у свечаној униформи. „У реду, прати тај ЛНК код и реци ми када поново постане активан.“

„Потврђено.“

„Сада позови Анабет.“ Почео је да отвара фиоке, тражећи нешто да обуче.

„Хеј, ти“, рекла је Анабет.

„Здраво и теби. Извини због синоћ, али сам резервисао сто у Вавину за вечерас. Свира бенд.“

„Био је дуг дан. И имали смо заказану додатну операцију замене бубрега за ово поподне. Нисам могао да је одбијем; потребан ми је новац.“

„Разумем, наравно. У колико сати завршаваш?“

„Можда осам. Али, Теренсе, нећу желети неки велики, отмени оброк после тога.“

„Наравно. Хоћеш ли да дођеш код нас? Можемо да наручимо доставу; шта год желиш.“

Уследила је дуга пауза, која му се заиста није допала.

„У реду. Али вероватно ћу само заспати на твојој каучи.“

„У реду је. Само желим да те видим.“

„Слатка си. Кад сазнам када ће се операција завршити, обавестићу те.“

„Волим те.“

„Видимо се касније.“

Позив се завршио, оставивши га благо обесхрабреним. Мислио је да није могао ништа више да уради.

Када је коначно стигао до станице Васодан, остала су му три актуелна случаја која је требало уредно поднети. Требало је да се појави на суду за два дана због посебно тешког случаја напада, који је морао да прегледа пре него што разговара са окружним тужилаштвом. Такође, постојале су још две оптужбе за злостављање у Гату против власника предузећа за пружање грађанских услуга које је требало истражити.

После четири сата доброг рада, још увек није завршио заостале послове. Анабет је позвала у пет и четрдесет да му каже да ће завршити до седам. „Дакле, ја ћу стићи до твог око осам.“

„Одлично.“ Тада је схватио да Јунес још увек није поново укључио свој ЛНК патч. Отказао је приказе на конзоли и зео. „Можете ли да видите да ли му је патч искључен или је само у режиму приправности?“



„Искључено је“, одговорио је његов менаџер закрпе.

Теренс је забацио рамена и протрљао очи. Холограмски екрани су му увек замагљивали вид. Огледао се по канцеларији, надајући се да нико не може да види колико се кривим осећа. „У реду. Приступите градским камерама на Авенији Виљон и погледајте њихове записе за данас. Покрените препознавање лица за Јунеса.“

„Јунес се данас није појавио у Авенији Виљон.“

„Шта он, дођавола, ради?“ промрмља Теренс. Није био баш упознат са тим подручјем, али Роблин блок је вероватно имао задњи улаз. „Приступите данашњем дневнику за сваку градску камеру у кругу од три блока од Роблина. Потражите Јунеса.“

„Он се данас нигде не појављује у подручју претраге.“

„Покрените претрагу уназад. Када је последњи пут ушао или изашао из Роблина?“

„Јунес је стигао у Роблин блок јутрос у три четрдесет два.“

„Свирај.“

Слика је имала одличну резолуцију. Видео је како се такси зауставља испред хотела Роблин. Јунс је изашао, обучен у одећу коју је Теренс памтио са синоћњег неуспелог надзора. Прешао је преко тротоара и ушао у предворје хотела Роблин.

„Па шта онда?“ упитао је уз уздах.

—

ЧЕТРДЕСЕТ МИНУТА КАСНИЈЕ полицијски аутомобил је оставио Теренса испред Роблина. „Чекај ме“, рекао је возачу возила.

Роблин је био висок пет спратова, његови балкони су били затрпани великим саксијама чије су биљке висиле са дугим листовима и шареним цветним букетима преко балустрада. Француски прозори су били отворени, а становници су седели на својим балконима, хватајући ружичасто вечерње сунце. Деца су узбуђено викала у близини. Мириси

кувања ширили су се унаоколо. То је била онаква удобна, безбедна четврт у којој су људи желели да живе.

Питам се да ли знају каква је Јунес ниткова.

Лифтом се попео из јавног хола на пети спрат. Полицијске шифре нису отварале приватне станове. Налог би му омогућио да насилно уђе, али би се појавио у грађанском регистру, а Станвар8 би желео да зна зашто је Јунес претрпео рацију.

## 154

Теренс је погледао на оба краја ходника да се увери да је празан, а затим је прислонио своју нашивку уз браву. „Отвори“, промрмљао је. Небески техничар није нимало журио да откључа стан.

Нашао је Јунеса у дневној соби, још увек у одећи од прошле ноћи. Метална бејзбол палица му је разбила лобању. Теренс је знао да је то оружје убиства, јер је лежало на земљи поред Јунесовог леша.

Менаџер закрпа му је дао безбедан шифровани lnc за Ленерц Мо.

„Поглавице, имам проблем“, рекао је Теренс и објаснио шта је пронашао.

„Проклетство“, промрмља Мо. „У реду, не желимо да ико зна да је Јунес био твој вандосијерски доушник. Убацићу анонимну поруку у мрежу станице, пријављену пре сат времена, у којој ћу тврдити да су забринути за Јунеса. Усмериће је на тебе јер си био претходни полицајац који га је хапсио. То ти даје ваљан разлог да будеш сада тамо.“

„Хвала.“

„Сачекај пет минута док не средим поруку, па позови наредника за дежурством и пријави тело.“

„Схватио сам.“

„Имате ли идеју ко је ово урадио?“

„Није ми рекао да је у невољи. Станвар8 сигурно има много ривала, али сумњам да би избацили Јунеса. Он је био за новац, а не за спровођење закона. Нема знакова да је мучен због приступа налогу. То је само један ударац тупим предметом у главу. Али, шефе, то је била јака сила. Разбили су му лобању као да је љуска јајета. Нисам сигуран да бих могао тако јако да ударим.“

„Неко у оделу за моћне мишиће?“

„Можда. Кад покренемо камере... Ах, чекај.“ Теренс је чучнуо и проверио Јунесову руку. „Нека то буду два ударца; нападач је и њему смрскао руку. Јунесова закрпа се искључила јутрос у четири и шеснаест. Мора да су прво њу погодили и зато нису издали узбуну за хитну медицинску помоћ.“

„У реду, шта мислиш? Алдор се коначно осветио за своју ногу?“

Теренс је зурио у леш. „Не могу то да искључим, али ово се догодило само неколико сати након што је неко синоћ упропастио мој надзор. Нема шансе да је то случајност.“

Форензичке дронове су почеле да стижу десет минута након што је Теренс позвао наредника за деском у Васодану. Два су слетела на балкон и испустила јато малих мобилних сензорских јединица које су подсећале на металне бубашвабе са



превелике антене које су се стално трзале. Теренс је морао да се држи подаље од леша док су се они раширили и почели да снимају сцену мноштвом вештачких чула.

Затим је морао да наложи осам полицајаца који су послати да обезбеде подручје и почну да узимају изјаве из суседних станова. Коначно је стигао и тим мртвозорника, проклињући градски саобраћај и неадекватне менаџере за усмеравање саобраћаја што их нису брже довели тамо.

Виши мртвозорник је користио инструменте за мерење ћелијског распадања и потврдио време смрти. Теренс је климнуо главом у знак захвалности, јер нико у канцеларији за дигиталну анализу још није почео ревизију, тако да му није званично речено када је Јунесова закрпа пукла.

„Да ли је то био неко у оделу за моћне мишиће?“ упитао је док је мртвозорник почео да мери рану.

„Прва претпоставка би била да; дефинитивно је постојала нека врста појачања. Ако је човек држао палицу, морао би бити изузетно јак да би нанео толику штету.“

„Мишићни имплантати?“

„Најмање што се тиче.“

Теренс се повезао на мрежу станице и покренуо претрагу за познатим члановима банде којима је појачана снага. Било је депресивно дуго.

Дигитална канцеларија је коначно одредила тим за случај, а Теренс им је рекао да је први приоритет да провере све који су ушли у Роблин у периоду од двадесет сати пре убиства и да виде када су и да ли су изашли. Убрзо су пронашли празнину у снимцима градских камера које су покривале уличицу низ западну страну блока од тренутка када се Јунес вратио до зоре.

Стигла су три техничара из форензике и почела да узимају узорке из подручја које су идентификовале мобилне сензорске јединице. Теренс је познавао једну од њих, Химену, која је била у другој години рада у техничком одељењу полиције. До сада су јој те године додељена три његова случаја.

„Ударај и бежиш“, објавила је док је улазила кроз врата стана. „Био је то бандитски напад.“

„Како то закључујеш?“ упитао је.

Рука у рукавици је гестикулирала около. „Убица није претражио стан, тако да нису ништа хтели. Његов део је прво погођен како би се спречило било какво медицинско узбуњивање. Био је то професионалац.“

„Изгледа да ништа не недостаје, али никада нећемо сазнати. Једина особа која би нам могла рећи је наш пријатељ овде.“

156

„Да ли је дигитални идентификатор украо медицински дневник његове закрпе?“

„Још не. Зашто?“

„Било би занимљиво видети му откуцаје срца непосредно пре првог ударца.“ Химена се сагнула да проучи Јунесов леш и подигла му повређену руку. „Судећи по углу ударца у његову руку, ударен је отпозади. Ако је био опуштен када је ово почело, онда је неко кога је познавао био овде са њим. Банде то раде, зар не?“

„Да. То је иницијација. Ако убијеш свог друга или поручника, онда шефови знају да заиста имаш оно што је потребно.“

„Па?“

Осмехнуо се. „Обавестићу дигитални сервис да је то приоритет.“ Његове латице су се отвориле да му кажу да Анабет зове. Било је осам и тридесет. Није приметио.

„О, срање. Прихвати позив.“

„Идем кући“, рекла је Анабет. „Завршили смо. Никад ме више не зови.“

„Анабет, ја стварно—“ Позив се завршио.

„Ау, јебем га!“

Химена се саосећајно тргла. „Ауч. Извини, Теренсе.“

„Претпостављам да сам знао да ће доћи.“

„Хеј, она је лекарка, зар не?“

„Да.“

„Моје мишљење: ако баш лекар, од свих људи, не може да се носи са вашим нередовним радним временом, па…“

„Хвала.“

„Узећу узорке.“

—

СЛЕДЕЋЕГ ПОПОДНЕВА, Теренс је стигао у Моову канцеларију на формални преглед случаја.

„Заштићени смо“, рекао је шеф чим су се врата затворила. „Зато ми реците шта заправо имате.“

Теренс је знао да не би требало да се узбуђује због сазнања да је све што су рекли заштићено Небеском технологијом, али је у последње време почео да схвата колико посла ради за шефа и њиховог архонтског контролора у поређењу са фокусирањем на своје детективске случајеве. Бринуо се да му је то заправо више задовољавајуће него полицијски посао. Инфилтрирање у банде и Људско ослобођење били су достигнућа која су припадала само њему.

„Не колико бих желео“, невољно је признао. „Дигитална ревизија је открила неке аномалије у снимцима са градских камера, па претпостављамо да их је убица изменио.“

„Дакле, професионалац?“

„Или то или познају неког ко је управљао подацима, што такође имплицира да је ово био професионалан посао. Онда је ту и природа убиства. Мртвозорник је потврдио да је сила удара палице била већа него што природни људски мишићи могу да произведу. Било је то одело или неко са имплантатима. Због тога званично наводим да се сумња на убиство од стране банде.“

„Али…?“

„Осим ако Станвар8 није знао да је Јунес мој доушник, немају разлога да га убију. И не видим како би могли знати. Моја друга два доушника у банди, Емилијано и Аксел, говоре ми да је Станвар8 јако бесан што је један од њихових најбољих трућара новца мртав. Дакле, осим нас, једина друга особа која зна је онај ко добије информације које ја прикупим.“

Мо му је уморно упутила осмех. „Можеш да их избројиш.“

„Да, отприлике јесам. То нам оставља шта год се десило након што је мој надзор разбијен. Пре годину дана, Јунес је сакупио новац за Станвар8 како би склопио неколико послова са Гивојем Енфоом, купујући технологију коју су Енфоови донели у Санта Росу. Не мислим да је то чак ни било нешто из Ремнант Ере; највероватније је то била војна биотехнологија из Лидона коју Станвар8 користи да би командовао ривалима. Али Јунес је тај који познаје Гивоја. Колвин познаје Дагона, и он је тај који каже Јунесу да направи упознавање. Не знамо ко је Дагон нити шта жели са Гивојем, али један од те двојице заиста није желео да шпијунирам њихов састанак и има технологију да уништи дронове. Онда, неколико сати касније, Јунес је мртав.“

„Свако ко може да уништи те дронове може да измени записе градске камере“, размишљао је Мо.

„Да. Имају технологију која може да победи нашу, а то може да дође само са других планета. Наш убица мора бити или Гивој или Дагон.“

„Није то Гивој.“

Теренс је радознало погледао поглавицу. „О?“

„Ниси једини који је данас проверавао. Моји извори кажу да се Гивој вратио у резиденцију Енфоеових у пола два тог јутра. Колико год то вредело, записи градских камера показују његов долазак.“

„Одакле је дошао? Ако знамо где је отишао након што ми је побегао код Флиш Дијаманта, можда ћемо моћи да добијемо његову слику.“



Дагон.“

„Његови записи о путовању у глобубеку су обрисани. Нема евиденције путовања, нема путничког налога.“

„Дневници управљања градским саобраћајем?“

„Не. Ко год да је ово урадио зна наше процедуре. Био је темељан.“

„Мора да је Дагон“, рече Теренс озбиљно. „Предузео је велике кораке да се сакрије од нас.“

„Да. Његов техничар је уочио дронове који прате Јунеса, тако да је Јунес био слаба карика која би га могла разоткрити. Због, Јунес. Ако је спреман да убије само да би нас спречио да га уопште видимо, мора да има јак разлог.“

„Дођавола, распоређивање дронова је био мој избор.“

„Ох, молим те, немој да почнеш да кривиш себе. И за твоју информацију, особа за коју радимо је сада званично заинтересована — веома заинтересована. Од нас се тражи да употребимо сва расположива средства да идентификујемо Дагона.“

„Шта то тачно значи?“ упита Теренс нелагодно.

„Постоје две особе које могу да идентификују Дагона“, рекао је Мо, „али не можемо да потврдимо да га је Гивој заиста срео.“

„Дакле, остаје нам Колвин. Он је тај који је рекао Јунесу да упозна Дагона са Гивојем.“

„Да.“

„Он је виши поручник банде. Неће нам ништа дати.“

„Не у полицијском разговору, не. Мораш да га преобратиш.“

„О, Астеријина гуза.“

—

ТРЕБАЛЕ СУ ТРИ НЕДЕЉЕ да се постави замка. Мо је искористио једног од својих контаката у династији Енфо да гарантује за Теренса, који се представљао као Путник са опремом из Доба Остатака на продају.

Теренс је ценио симетрију. Био је то увод који је ово започео; сада ће други то окончати.

Место размене било је у једном од стотина комуналних и сервисних тунела који су се протезали испод железничких станица у подножју орбиталне куле. Теренс је морао да носи кинетички оклоп и једноделни распршивач енергетског снопа испод одеће. Осећао се као да ставља велику светлећу мету на којој пише „Ово је замка“.

„Биће све у реду“, рекао је Мо док се припремао у полицијском мобилном теренском центру. „Колвин и његови чувари ће носити исту врсту заштите. Очекиваће да имате основну заштиту. Ако је нисте имали, тада би били сумњичави. Осим тога, постојаће само пет секунди пре него што их тактички тим елиминише. Они су ту да се баве, тако да неће доносити одлуку о пуцању у том временском оквиру. Нико то не ради.“

Теренс није ни на тренутак поверовао. Биле су то само уобичајене охрабрујуће глупости, али је прихватио.

Напетост док је чекао на одређеном месту у тунелу имала је физички ефекат. Иако је био са два искусна члана тактичког одреда, мучнина је претила да га обори на колена, а могао је да осети како му се дрхтави руке. Онда су се у тунелу појавила светла.

Мо је био у праву; када се то десило, десило се брзо. Возило које је превозило Колвина се зауставило, а пет чланова банде је изашло, отворено носећи пушке са оквирима и цевима за довод граната које су се вијугале око ранчева са оквирима. У бунилу, Теренс се питао да ли су схватили да би испаљивање толике експлозивне снаге срушило цео тунел, убивши све. Његово мишљење о Колвину - који је морао да им одобри ношење толике ватрене моћи - пало је за још један ниво.

Није то било важно. Остатак полицијског тактичког тима држао се врха тунела, обучен у мат црна панцирна одела. Пуцали су из својих пиштоља за нервни џем пре него што је размењена и реч.

—

Улазак у чекаоницу станице изазвао је Теренсу оштро сећање. Била је то иста она у којој је интервјуисао Јунеса пре толико година. Колвин је био крупан човек, његову надувену грађу потврђивао је уски бели прслук који је откривао обиље набреклих мишића. Седећи за столом, успео је да остави Теренсу непријатан утисак да би само могао да подигне руке и да би се траке које су га држале распрсле попут

папирних марамица. Док је Јунес зрачио младићевим гневним пркосом, Колвин, старији и углађени, говорио је свету да он контролише ситуацију.

Теренс је сео преко пута њега и посматрао како импулси љубичасте и наранџасте светлости полако теку дуж Колвинових линија тетоваже попут гондола дуж градских каблова. Неки од симбола били су ознаке банди; други



уметнички наглашена величина мишића. После минута тишине, Теренс је рекао: „Морам да ажурирам нашу евиденцију; нисмо вас навели као некога ко има мишићне имплантате. Илегална клиника специјализована за Лидон био-опрему, зар не?“

Колвин се није ни потрудио да слегне раменима; његов презир се само мало појачао.

„Занимљиво је“, рекао је Теренс. „Јер те та снага чини мојим главним осумњиченим за Јунесово убиство.“

Сићушни трептај несигурности прекинуо је илузију кул момка. „Нисам убио Јунеса. Био ми је пријатељ. Ви сте кретени који не могу да пронађу његовог убицу.“

„Кажеш „пријатељ“; мислиш „члан банде“.“

Лагано слегање раменима.

„Није ме брига ко га је убио“, рекао је Теренс. „Санта Роса је боље место за то. Оно што желим од тебе су информације.“

Колвин му се насмејао у лице. „Глупи кретену! Претиш ми да ћу примити технологију Остатака из твоје бездушне операције? Добићу пет година убрзања старења и осамнаест месеци копања кромпира на

фарми Винскомб. Али ако вриштим, учинићеш да то нестане? С ким, дођавола, мислиш да разговараш, сероњо мало!“

„Не дајем никакве понуде у име града.“

„Хм? Па шта је, дођавола, ово?“

„Шанса за преживљавање.“

„Претиш ми, полицајче?“

„Јунес је био доушник.“

„Одјеби.“

„Зар се никада ниси питао како је прошао кад је пуцао на Алдора машером?“

„Не.“ Колвинова храброст је посустала. „Наш адвокат је разбио твој лош случај. Знам да су два адвоката тужилаштва сврgнута у чистаче јер су погрешили у вези с тим.“

„Ја сам био полицајац који је хапсио. И ево ме.“

„Никако, дођавола. Јунес је знао—“

Теренсов осмех је био дивљи. „Настави: Јунес је знао све о финансијама Станвара8. Што значи да је знао организациону структуру, имена, преваре, злочине. Ствари попут отмице Хозата; ставио си Леонарда и Себастијана на то. Квентатико: то су били Емилио и Северин. Фатима, Елуан и Беноа воде твоју дистрибуцију њушка из блока Тин на булевару Л'Абеј. А након што се јадна Грета Кригер ухватила...“

„Ухапшени, ко је преузео ваше анонимне благајничке рачуне за округ Лакана?“

„Кучкин сине!“

„Могао бих да наставим.“

„Тај мали гад.“

„Знам. Невероватно, зар не? Нико не би посумњао у Јунеса. Али шта је са тобом? Да ли би Рафаел поверовао да си ми доушник?“

„Он зна да нисам, кретену.“

„Стварно? Јер сутра, када будеш на суду и будеш притворен, бићу тамо да те браним. Рећи ћу судији како је твоја сарадња помогла да се разоткрију десетине чланова Станвара8. Па, управо су твоје информације омогућиле да ухапсимо Бастијана. Чуо сам да је Рафаел био озбиљно љут што је његов рођак одслужио десет година у Винскомбу.“

„Нико неће наседати на те глупости!“

„Хоћеш да се кладиш у живот на то?“

Колвин се бацио преко стола колико год су му траке за лице дозвољавале. „Да!“

„Јер ако не, могу да учиним да све нестане. Нестаћу из твог живота заувек. Све што ми треба је једна ствар од тебе. То чак није ни повезано са Станвар8.“

„Шта?“

„Дагон. Ко је он? Где је он? Зашто је на Гондијару?“

„Зашто желиш да знаш о њему?“

„Заинтересован сам. Сада ми реци, да ли је вредно да умреш да би заштитио Дагона? Обоје знамо шта ће ти Рафаел урадити ако га натерам да поверује да си ти доушник.“

„Никако.“

„Онда ми само реци где могу да га нађем. Овде смо само ти и ја. Ништа се не снима. Једна адреса; тако је лако. Десет секунди и слободан си код куће.“

Колвин је стиснуо вилицу. Теренс је помислио да је то од неодлучности; знао је да је човека изнервирао најјаче што је икада могао. Било је сад или никад. Али Колвин је почео да испушта стењајући звук дубоко у грлу.

„Хеј. Треба ми одговор.“

Колвиново цело тело се задрхтало.

„Срање. Да ли се гушиш?“ Теренс је почео да се пружа преко стола. Колвин је добио грчеве, цело тело му се дивље трзало. За једно гадно



секунда Теренс је помислио да ће заиста успети да се извуче из локтрака. Онда је испустио мучан крик.

Теренс се тргнуо уназад, гледајући са неразумевањем како Колвинова кожа почиње да црвени и да се добијају пликови. На последњи тренутак њихови погледи су се срели, и он је видео ужас у Колвиновим очима који је био чиста помахнитала животиња. Онда је његов бели прслук почео да тиња.

„Шта је ово, дођавола!“, викнуо је Теренс.

Колвин је експлодирао у пламену, сваки део његове коже је пламтео готово невидљивом плаво-белом бојом. Црни дим је шиштао из врхова

треперавих пламенова, брзо се вртјећи око стола. Мучни врисак се угушио.

Врућина ватре обасјала је скамењеног Теренса у исто време када се осетио смрад. Заглушила је његов крик гађења док се срушио уназад. Противпожарни аларм је почео да вришти.

Врата су се отворила нагло и два ватрогасна ендика улетела су унутра. Колвин је сада био само грудва плавог пламена, која је тонула на под док су се сто и столица топили под њим. Два млаза пене су га погодила. У почетку су се једноставно претворили у пару, толико је јака била топлота. Али полако су напредовали, гасећи подмукле пламенове. Стигла су још два ватрогасна ендика. Пена је почела да доминира, гушећи пећ која је тридесет секунди раније била људско тело.

Руке су зграбиле Теренса за рамена и он је извучен у ходник, неконтролисано повраћајући.

—

ПЕТНАЕСТ САТИ КАСНИЈЕ Теренс је укочено ушао у Ленерцову Моову ординацију. Болница га је задржала преко ноћи на посматрању. Када је отпуштен, лекар је био више забринут због његовог шока него због благих опекотина на лицу и рукама које је задобио од врућине Колвиновог тела које је горело. Преписан му је благи седативни спреј, који је нерадо користио.

„Само на пар дана“, рекао је лекар љубазно. „Док не схватите шта се догодило.“

Теренс је одговорио празним погледом. Како, дођавола, очекујеш да то схватим?

Отишао је кући и сео у столицу, не знајући шта да ради - једе, спава, тушира се, враћа се на посао? После сат времена његова радна јединица је примила позив од Мо,

молећи га да уђе. „Не због дужности. Само треба да разговарамо.“

„Наравно.“ Тада је подигао руку до лица. Фластер је био потпуно нетакнут, док је кожа на његовим прстима била црвена испод блиставог мелема који му је болничар нанео. Руке и лице су били утрнули. Као и његове мисли.

У глобтаксију, на путу ка станици Васодан, удахнуо је седативни спреј. Знао је да делује када је видео Матеа д'Алвара како седи у канцеларији са Моом. Командант полиције Санта Росе га је брзо процењивачки погледао и одлучно климнуо главом. Ни Теренса није узнемирила особа која је седела на другој столици. Никада је није упознао, али је тачно знао ко је она.

„Па, госпођо“, рекао је несигурно. Удобност изазвана спрејом учинила га је срећним што је види. Није га посебно занимало зашто.

„Нисам овде званично“, рекла је Зелинда Џалгори-Тобу. „Али ћу обавештавати једно одељење у Канцеларији гувернера о нашем положају. Да ли разумете?“

Теренс је желео да се осмехне. Сазнање да је Џалгори-Тобу део архонтове операције прикупљања обавештајних података на Гондијару га је веома опустило. А укључивање команданта полиције је такође имало савршеног смисла, објашњавајући како је Мо могао да делује онако како је то чинио.

„Детектив Вилсон-Флечер је свестан својих одговорности, госпођо“, рекао је Мо.

„Да, госпођо, јесам.“

„Добар човек“, рекао је д’Алваро.

„Па шта се десило?“ упита Теренс. „Је ли га погодио мазер?“

„Немамо апсолутно никакву идеју“, рекао је Мо. „Форензичари су детаљно претражили просторију за задржавање и није било доказа да је мазер или рендгенски ласер продро кроз зид станице. На чему бисмо требали бити захвални; све што би могло да удари тако дубоко у станицу убило би десетак полицајаца, или више, на путу унутра.“

Теренс се трзнуо. „Па какве теорије имају форензичари? Дођавола, седео је метар од мене.“

„Немају никакве теорије. Све што можете извући из њих је да је то морало бити нека врста оружја из доба остатака, али не такво које нико раније није видео. Изгледа да је изазвало спонтано сагоревање.“

„Одлучили смо да је званична тврдња да је Колвин био радикални присталица Q-I-X“, рекао је Матео д’Алваро. „Оружје из ере остатака које је покушавао да користи...“



за куповину били су намењени за нападе на грађанске циљеве. Када је знао да ће бити заробљен, прогутао је запаљиву гранату и употребио је у покушају да убије полицајце. Брза реакција службеника станице Васодан и опреме спречила је даље губитке живота.

„Да ли ће људи веровати у то?“ упитала је Зелинда Јалгори-Тобу.

„Искрено, госпођо, ко ће се бунити? Не могу да замислим како Станвар8 скаче и каже: 'Не, није био лудак из Q-I-X-а, био је један од нас.'“

„Хтео је да проговори“, рекао је Теренс. „Знам. Притисак који сам користио је деловао. Хтео је да ми каже за Дагона. Онда... бам.“

„Просторија за задржавање је била заштићена“, рекао је Мо.

„Дронови које сам користио прексиноћ требало је да буду неоткривени. Дагон има приступ технологији која је боља од јединица

које смо ми добили.“

Зелинда Џалгори-Тобу се неудобно померила у столици. „Зато сте овде, детективке. Људима са којима радимо је потребно тело.“

„Извините?“

„Обдукција коју ће извршити градски мртвозорник неће ни близу открити која га је направа убила; њихови инструменти су превише груби. Колвинове остатке треба прегледати напреднијом технологијом. Ви ћете га отпратити до орбиталне куле. Биће послат на Хај Розу и... Па, после тога можемо само да нагађамо.“

„Срање. Шта је са Дагоном? Да ли га још увек јуримо?“

„Ни под којим условима“, рекла је. „Наш заједнички пријатељ у канцеларији гувернера је био веома јасан по том питању. Дагон мора да претпостави да нас је осујетио, а ми не знамо шта да радимо. Тренутно, он је изнад нашег платног разреда. Неко други ће се бавити тим проблемом.“

Теренс је желео да постави толико питања. Наравно, знао је да не може; то је био део договора. Када сте на дну пирамиде, не питате какав је поглед са врха. Али увид у то колико је прикупљање небеских обавештајних података било распрострањено широм Санта Росе (и вероватно остатка Гондијара) и колико је дубока њихова невидљива контрола над људским друштвом заправо ишла, био је фасцинантан. Гледајући уназад, било је очигледно да ће Џалгори-Тобуси бити део тога.

Ко други?, питао се. Била је то готово забавна игра.

Добро је одиграо када је полицијским комбијем, у пратњи два тешко наоружана члана тактичког тима, одвезао до канцеларије мртвозорника. Да ли су они део архонтове организације? Њих тројица нису проговорили. Превише

забринути да ће их остали пријавити због постављања погрешног питања, због ометања њихове тихе помоћи.

Нервозна заменица мртвозорника предала је хладни ковчег са Колвиновим остацима. Теренс није морао да јој да потврдни код. Дакле, је ли и она једна од нас?

Комби их је превезао преко уздигнутог аутопута изнад железничких станица, до подножја брда поред станице, где се тунел спуштао и дуго савијао. Теренс је био прилично сигуран да велики утоварни простор у који је комби стигао није много коришћен. Једна хуманоидна фигура је чекала, стојећи поред вагона са равним кровом. Носили су црни оклоп какав Теренс никада раније није видео – облик кациге је био чудан – и били су високи три метра.

Пакао, право Царско Небеско биће.

Теретни механизам комбија је склизнуо хладњак на колица. Теренсова зашивка је исписивала једноставну поруку: Ја преузимам одавде. Отпуштено.

Колица су се откотрљала до широких отворених врата на задњем делу утоварног простора. После тренутка паузе, оклопљена фигура се окренула и кренула за њима.

Теренс је схватио да задржава дах и издахнуо. „Хајдемо одавде“, рекао је пратиоцу.

—

КАДА СЕ ВРАТИО КУЋИ, поново је помирисао седатив и остатак дана провео спавајући. Срећом, није било ноћних мора.

Пробудио се уз поруку од Химене на свом имању: Чуо сам шта се десило. Имаш озбиљно лошу недељу. Ако желиш пиће да се опустиш, позови ме.

Прочитао је двапут. Да ли је и она једна од нас? Ах, срање, стварно морам да престанем да узимам спреј, претварам се у параноичног хрта за њушкање.

„Позови Химену“, рекао је срећно менаџеру закрпе.

# ОСМО ПОГЛАВЉЕ

"

Упркос томе што је мноштво високих кула, грандиозних купола и крила зигурата палате Гамалдум заузимало запремину нормалног града, становницима је ипак било потребно више простора. Сходно томе, било је готово исто толико нивоа испод земље колико и изнад. Ниједан од подрума није био стамбени простор; уместо тога, у њима се налазила практична опрема неопходна краљици Хелени-Киону да задржи контролу над системом Винида и његовим интересима ван њега.

Једанаест нивоа испод основе Фелсијанског крила где су живели верници, седам великих пећина усечених у камену чувале су низове опреме за тренинг за девојчице. Било је то тихо место, где су гласови и механички звуци тихо одјекивали од закривљених камених зидова, стварајући утисак обилне активности. Стварност је била мало другачија; ретко је било више од четири или пет људи у просторијама за тренинг истовремено, а често и мање.

Та мала употреба је била један од разлога зашто је Тира уживала у својим туторијалима тамо доле. Заиста је могла правилно да се концентрише без ометања својих такозваних сестара. Сада када је била у шестој години, инструктори конгрегације су се фокусирали на технике неуроподатака. Хелена је била позната по томе што није користила своју индукциону плочу за повезивање са дигиталним системом последњих хиљаду година, а шапат у палати је говорио да је пре тога било врло мало прилика. Али мозговима у телима која су била домаћини њеној менталној линији била је потребна основна вештина рада са модерним мрежама, за сваки случај...

Последња два месеца, Тирини инструктори су јој давали сложеније симулације лета. А данашња је била права звер. Почело је са Сејбером, сивободним десантним бродом средње величине, типом који су користили Хеленини Империјални витезови. Тира га је спуштала са орбиталне јуришне крстарице на активно бојно поље које су њене снаге

нападале. Браниоци су имали напредну противваздушну одбрану, што је значило да је морала да изводи дивље маневре избегавања док је аерокочила из орбите. Бујица хиперсоничних пројектила испаљена је према њој и са земље и са борбених авиона. Њен Сејбер није имао исту маневарску способност као ловци, али је узнемирујућа брзина пројектила од петнаест махова имала рањивост. При таквој брзини, корекција курса је била приметна након велике удаљености.

## 167

Носила је борбени оклоп, непокретна у командном јаму брода за слетање, огрлицу од ружичастог злата која је чврсто држала контактну сијалицу великог капацитета уз неуронску интерфејс подлогу на врху кичме, употпуњену контактним сијалицама које је чврсто стезала рукама. Било је као да је продужила своје живце у Сабљу попут сложеног коренског дендрита, дајући јој директну контролу над сваким системом.

Вектори пројектила који су се приближавали исцртавали су лење математичке линије по њеној перцепцији док су њен ум и ЦИ за управљање летом Сејбра извршавали тренутне прорачуне, логика и инстинкт су се стопили. Шиљци и пераја су избили из трупа Сејбра, стварајући нагло скретање, а затим окретање. Чак и са савршеним амортизацијом оклопа, осетила је како јој тело лупа док се Г-сила нагло мењала. Затим се Сејбр преврнуо и нагло затресао док су труп авиона ударале јаке аеротермодинамичке силе за које није био пројектован.

Током периода од три секунде, пет пројектила је пролетело на безопасној удаљености, а њихова брзина их је толико заостала да никада не би могли да се окрену и појуре је. Мрачно се осмехујући, Тира је исправила Сабљу, а затим је забледео док се није нашао вертикално на репу, успоривши се за осам ге. Још једна група пројектила је бљеснула.

Изравнај. Изведи неправилан, потпуно непредвидив маневар у облику слова S. Затим још једно - и последње - успоравање. Лети на

двеста метара висине брзином од четири маха, спуштајући се иза одбрамбене зоне копнених снага. Сва чула на опрезу, јер—

Тамо.

Злобно се насмејала док је ралија пројектила јурила ка њој, њихова велика подзвучна брзина давала им је маневарску способност која је хиперсоничним авионима недостајала. Њена брзина је била довољно мала да ослободи рој чувара из дозаторских капсула. Ваздух око Сабре се претворио у сферу блиставих звезда. Експлозије су цветале док су пројектили детонирали унутар ње.

А онда је пала, подупирачи при слетању снажно су ударали у земљу, избацујући прскање земље и камења.

„Браво, Тира. Твоји одговори су били примерни“, рекао је командант лета Коларн-Хектор.

„Хвала вам, господине“, одговорила је док се гравитација враћала у нормалу.

Симулационе слике су избледеле, а она је отворила очи и угледала једноличан тиркизни сјај око своје кациге. Подаци о Сабљи су јој нестали из главе и дубоко је удахнула.

168

Чуло се неколико гласних звецкајућих звукова, а сјај се променио док је обична светлост улазила унутра. Симулациона капсула у облику јајета се отворила, а њена горња половина се телескопски подигла нагоре. Била је окачена у средишту неколико кардански носача, који су се налазили на крају петнаестометарске центрифужне руке.

Сишла је низ мердевине на под коморе. Делови њеног одела су се отворили и она је изашла. Коларн-Хектор је стајао испред ње, климајући главом у знак одобравања - покрет који је натерао његове увијене рогове од крвавог камена да се замахну унаоколо.

„У стварности, након свега кроз шта сте га провели, броду за десант би била потребна озбиљна анализа напрезања пре него што му се дозволи да поново лети. Али свака част.“

„Тестови оптерећења су небитни“, рекла му је. „Моја мисија је била да спустим Витезове, и то сам и урадила. Процена мојих неуронских одговора на проблеме које ми је симулатор лета бацио је једино што је важно.“ Њен длан је додирнуо малу сијалицу за повезивање на спољашњој страни одела и унела је неколико инструкција у њу.

„Тачно“, рекао је замишљено док је одело одлазило ка складишту. „Био сам импресиониран што сте избегли последњу ракетну баражну ватру. Већина верника има тенденцију да попусти своју будност када се нађу унутар кордона копнене одбране.“

„Стварно? Мислио сам да је то очигледно место за лансирање ракетне баражне паљбе управо због тога.“

„Разумем. Трудићу се да будем мање предвидљив за твоју следећу симулацију. Имаш одличан фокус за своје године, Тира.“

„Хвала вам, господине.“

„Дозвољено ти је да будеш срећан, знаш.“

„Бићу срећан када будем домаћин мисаоног канала наше краљице.“

Коларн-Хектор је уздахнуо. „Наравно. Па, са овим резултатима си дефинитивно на добром путу да будеш изабрана за принцезу.“

Коначно је себи дозволила уски осмех. „Вратићу се сутра.“

„Сутра ћемо спроводити вежбе модификације мреже.“

„Добро. Морам да знам како да све контролишем.“

Коларн-Хекторов крвави камен му је скоро прекрио чело, али је остало тек толико коже да се види подигнута обрва. „Сасвим. Добро вече, парохијанте Тира.“

„Инструктор Коларн“, рекла је формално.

—

## 169

ЛИФТ ЈЕ ПОПЕО на девети спрат фелсијанског крила палате у облику полумесеца. Отворао се на широки пролаз са колонадом који се протезао дуж спољног зида, са прозором високим пет метара целом дужином, са погледом на широко двориште са цитрусима и фонтанама.

Четири њене сестре из цркве чекале су је иза једног од стубова на другом крају. Са десет година, Разара је била најстарија и сви су очекивали да буде изабрана за једну од пет принцеза када садашња старија принцеза постане престара да буде домаћин. Поред ње је стајала Клависа, која је имала само осам година, али је већи део тих година провела мучећи Тиру. Затим су ту биле Ромина и Ђана, које су биле сестре из истог гнезда. Њихов отац, лорд Лнио-Еган, увек је сматрао Бекета нискородним аутсајдером који се некако преваром пробио до палате. Мишљење које је уживао да шири по двору.

Клаустар је био готово тих, што је њихов шапат учинило чујним. Ни стуб није био довољно широк да их сакрије. Бљесак је био гримизне и шафране тканине, типичне за раскошне хаљине које су монахиње носиле како би показале своје богатство и породични статус.

Тира је наставила да хода док јој се на уснама појављивао мрачан осмех. Ситуација је била готово идентична слетању које је управо одиграла у симулацији - била је близу врата свог стана, безбедна, ништа не слутећи; потенцијални нападачи из заседе су претпоставили да је опуштена и да ништа не слути. Кораци су јој били тежи, водећи рачуна да одзвањају равномерно на поду од камена боје рђе како би нападачи из заседе могли лако да прате њен положај. Док је прелазила последњих двадесет метара, скретала се преко пода тако да буде близу стуба када до њега стигне.

Када се стуб нашао директно између ње и осталих, марширала је на месту секунду, а затим је изненада јурнула око стуба, крећући се ка њима с леђа док су журили у манастир, очекујући да ће се суочити са њом директно. Тира је широко отворила руку и ударила је Клависи по потиљку, где је био изложен неуронски јастучић. Разара, која је била на челу - наравно - управо је приметила да нешто није у реду, да њихова намеравана жртва није тамо где је требало да буде.

Тирин неуроудар је био директан. У њеном уму, слике и повезана чула били су оштри и јарки, покретани сировим бесом - менталним еквивалентом берсеркерског беса подстакнутог адреналином. Ужарена слика била је понос Пробуђених тигрова које је познавала из палатских штала: џиновске звери које реже, чељусти широм отворене тако да су им главе биле само јама пуна слинљивих очњака. Начин на који је



Улепшавале су их, имале су кожу од црних крљушти које су их претварале у језиву инкарнацију ванземаљске другости. Њихова величина и моћ биле су застрашујуће док су се обрушавале на Клавису у некој влажној пећини без могућности бекства. Брутална фантазија погодила је Клависин неслутећи мозак силом већом од свега физичког. Десетак фобија је изашло из њене подсвести, шокирајући сваки мишић укочен осим гласних жица. Испустила је продоран крик.

Тира је наставила напред док се Клависа срушила на земљу, њени дрхтави удови ударали су о камени под. Тира је била мања од својих противница, али када је ударила у Ђану, инерција је била довољна да обори преплашену девојку на земљу. Удар је извртуо Тиру, а Разара је видела њен тренутак, замахнувши песницом. Погодила је Тирино лево око са стране. Инстинктивна одмазда је послала Тирину руку да је ошамари по Разарином уху. Истовремено, снажно је испустила један, ултра-фокусирани неуронски импулс. Није било индукционе плоче тамо, али под екстремним околностима, импулс Царског Небеског могао је да продре кроз кожу и кост и резонује са нежним филиграном

нервних влакана испод. Физички шамар је појачан пулсом, због чега се Разара затетурала, хватајући се за страну главе.

Ударац у лице натерао је Тиру да се пресавије, на ивици губитка равнотеже док су се она и Разара тетурајући удаљавале једна од друге. Једва је могла да разазна како Ромина прави корак напред, прелазећи у борбени чучањ. Неизвесност је успорила њене покрете.

„А шта се овде дешава, даме?“ упита глас.

Тира се ухватила за око док се исправљала, трудећи се да се не трзне, или — још горе — да не заплаче. Лорд Мајкол-Каликс, један од управника двора, стајао је у дворишту и посматрао их.

„Ништа, господине“, рекла је Разара, одмахујући главом као да је прекривена нечим непожељним.

„Ништа?“

„Да, господине“, рекла је Тира. „Управо смо вежбали наш турнир. Забавно је.“

Лорд Мајкол-Каликс је погледао Клавису, која је још увек била на земљи, хватајући ваздух као да се скоро удавила. „Забавно?“

„Да, господине.“

„Не изгледа забавно. Мени изгледа као повреда.“

„Као верници наше краљице, морамо се увек понашати максимално добро током тренинга и вежбања, господине“, рекла је Тира. „То је оно што сви наши



кажу инструктори. И ми играмо на том нивоу.“

„Да“, рекла је Разара. „То је да бисмо могли да поштујемо нашу Садашњу и Заувек Краљицу показујући да је наша оданост Њој апсолутна.“

„А ти“, рекао је Клависи. „Да ли те је једна од твојих сестара неуроударила? Да ли је то део турнира?“

„Не, господине“, задихано је рекла. „Остала сам без ваздуха од пада.“

„Хмм. Више пута вам се говори да је коришћење неуропунча опасно; зато вам је експлицитно забрањено да га користите чак и у свађама међу браћом и сестрама. Не поштујете нашу краљицу тако што ћете се бесно нападати. Ваши формални квалификациони испити су право и прикладно место за ваше напредовање. Овакво основно понашање је нешто што бих очекивала од људи. Ви сте Царске Небеске Биће, и то сестре из конгрегације. То је титула која се може одузети по нахођењу Њеног Величанства. Ако чујем за још неки сукоб међу вама петоро, бићу приморана да јој поменем ову епизоду. Да ли разумете то, даме?“

„Да, господине“, одговорили су мрзовољно, спуштених глава, усана стиснутих од непријатељства и негодовања.

„Добро. А сада трчи.“

Разара је испружила руку и помогла Клависи да устане. Тира је пружила руку ка Ђани, осмехујући се са слатком злобом. Ђана ју је игнорисала и устала поред своје сестре. Под будним оком Лорда Мајчала-Каликса, четворица нападача из заседе кренула су низ дугачки клаустар. Тира им је окренула леђа, климнула главом Лорду Мајчалу-Каликсу и упутила се ка свом стану.

„Четири против једног, је ли било?“ тихо је рекао лорд Мајкол-Каликс.

Тира је стајала потпуно мирно, окренута од њега. „Покушаћу да следећи пут буде праведније за њих.“

—

ЊЕН ОТАЦ ЈЕ БИО у својој радној соби када се вратила. Била је то спљоштена, мехураста комора која се конзолно надвијала са стране Фелсијанског крила - једна од стотину која је пружала станарима панорамски поглед на град. Тира је увек мислила да престоница изгледа као парк из којег су изникли сужени бели и плави торњеви. Свака од тих стилских грађевина била је окружена дрвећем поређаним у сложеним шарама за које је замишљала да су симболи који се могу правилно прочитати само из ваздуха. Данас, урбано



Пространство је блистало од касног поподневног монсуна који је зграде оставио клизавим, а шумовите паркове обавијене свиленкастом маглом.

Бекет је седео у својој омиљеној столици, јарко наранџастој хемисфери која је стајала на једној нози. Била је окружена закривљеним холографским приказом сложених математичких симбола које Тира није разумела. Окренуо се, лице му се подигло од забринутости када је видео њене повреде. Холограм је затрепнуо и он је склонио руке са контактних сијалица столице.

„Душо, шта се десило?“ упитао је док се извлачио из дебелог јастука и журио ка њој.

„Рој кучки“, промрмљала је, док се борила да сузбије сузе.

„Опет Разара?“

„Да.“

Обгрлио ју је рукама, што јој је омогућило да наслонити главу на његове груди. Загрљај је био топао и утешан, и коначно је себи дозволила да се опусти. „Знала сам да чекају. Била сам спремна за њих.“

„Добро.“

„Добио сам добар неуро-удар на Клависи. Оборио је на земљу.“

„То је моја девојка. Али мораш бити опрезан.“

„Шта хоћеш да кажеш?“

„Имаш јак ум, душо. А озбиљна штета нанесена верници дисквалификовала би је да буде принцеза. Међутим, агресор би могао бити избачен из палате. Двор се мршти на вернике који наносе прекомерну штету својим сестрама.“

Збуњено га је погледала. „Али искушења…“

„Знам. Међутим, они су одобрени од стране суда, осмишљени да процене специфичне способности код верника. Постоји разлог за то; краљица и двор желе да виде демонстрацију вештине и тактике, а не само беса и злобе. Морате показати да можете да се контролишете у аренама за суђења.“

„Покушаћу, оче. Хоћу.“

„Знам. Осим тога, проблем са неуро-ударом је што је заправо прилично груб.“ Помиловао ју је по коси и осмехнуо се. „Наша породица није богата и готово декадентна Велика породица Винида, али имамо одређене способности које преносимо кроз генерације. Наш живот је напоран на периферији, и давно се од нас захтевало да развијемо храброст како бисмо могли да повратимо свој статус. Неуронске рутине које ће вам помоћи у вашем успону до Краљичиног домаћина и даље постоје. То је против традиције Империјалног Небеског за мушкарца,



чак и отац, да нам пренесе такве дарове од мајки, али прошли смо кроз пакао да бисмо дошли до ове тачке: ништа мање од саборне ћерке.“

„Али... мој ум би требало да буде неокаљан ако треба да постанем краљица домаћин. Треба само да примим краљичине дарове. Она би знала да имам стране способности.“

„Обично, да.“

„Али шта?“ упитала је нестрпљиво. Узбуђење и одлучност отерали су сав бол из њене модрице која је споро бујала. „Молим вас, оче. Имате ли нешто што ће ми дати предност?“

„Као први корак, постоји ментална техника за организовање вашег ума. Да га разложите, ако желите. Неки од тих одељака могу бити скривени од краљичиног испитивања ваших мисли. Она никада не би сазнала за додатно знање које вам могу дати. Знање које је ваше наслеђе.“

„Да!“, сикнула је. „Ти си најбољи отац на свету!“

„Ово је ризично, али ако будемо успешни, следећи пут када Хелена буде контактирала вас да вам додели поклон, неће моћи да вам каже да имате места у глави где можете да сакријете додатна знања и технике од ње.“

„Тренираћу тако напорно са тобом, оче. Заиста хоћу.“

„Неуспех ће значити наш крај“, упозорио ју је. „Бићемо избачени из палате — ако будемо имали среће.“

„Ако будем имала више неуронских способности, бићу боља Краљица Домаћица. И нећу те изневерити. Нећу изневерити нашу породицу.“ Стиснула је усне од ужаса. „Мрзим начин на који те зову Једнометник иза твојих леђа. То је тако увредљиво. Ако сам Краљица Домаћица, никада се више неће усудити то да кажу.“

„Толико сам поносна што си ми ћерка. Ово можда јесте издаја, али у теби видим толико од твоје баке.“

„Драго ми је.“

Прстима је прелазио преко стране њеног ока, које је почело озбиљно да пулсира. „Прво, хајде да ставимо шал на то. Требало би да зарасте преко ноћи. Не можемо те пустити да сутра идеш на тренинг са модрицом.“

„Знам. То би био знак слабости.“

„Било би.“

„А принцеза није слаба“, рецитовала је послушно.

„Није потребно суђење да би људи видели твоју снагу.“

„А након што шал буде стављен?“ преклињала је.

„Почећемо. Онда, ускоро, бићеш краљица. Затим царица.“

174

Одмахнула је главом због његове глупости. „Тајминг је сасвим погрешан за то, Хеленино домаћинско тело је још младо. И постоји огроман број сестара чланица парохије које се такмиче за наслеђе. Разара није чак ни најгора од њих.“

„Није битно колико их има, јер то мораш бити ти. Ти си нада Крунског Доминиона, Тира. Ти си наша судбина.“

175

# ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

НИЈЕ БИЛО МНОГО међупланетарних бродова попут Илумна. За почетак, комерцијални транспортни бродови који су радили унутар Келован система били су углавном небески теретњаци који су користили јонске погоне на фузиони погон како би обезбедили константно убрзање при ниској гравитацији. Њихов терет је могао да достигне масу и до четврт милиона тона и да му треба неколико месеци да прелети између два настањива планетарна појаса.

Илумн је био много мањи, бржи брод — изграђен и у власништву Енфоа, пројектован за носивост од око хиљаду тона у специјализованим теретним капсулама. Такође је постојао простор у кабини за превоз путника. Његов фузиони јонски погон је обезбеђивао константно убрзање од једне ге, тако да чак и када су Гондијар и Анушка били на супротним странама звезде, време његовог лета је било осам дана.

На први поглед, Илумн је био сто педесет метара неусклађених модула растегнутих дуж централне кичме носача. Читава колекција била је обавијена хаотичним сплетом цеви и каблова. Постојала су два гомила резервоара реакционе масе. На предњем крају, гомила тороида обухватала је примарни одељак за одржавање живота како би обезбедила додатну заштиту од зрачења, док су на задњем делу, сфере сјајне попут огледала формирале прстен око кичме, где су биле смештене између пет фузионих генератора Илумна и цеви за јонски погон. Термални радијатори су насумично вирили из десетина модула и одељака за опрему дуж целе дужине брода, попут биомеханичких крила која се никада нису сасвим правилно формирала.

Његова капетанка, Суин Енфо, провела је двадесет година летећи између настањивих планета система, али чак ни она никада раније није летела до Кинокса.

„Лет траје седамнаест дана“, рекла је Фину док се укрцавао.

„Хвала вам што сте нас повели“, одговорио је.

Слегнула је раменима. „Ви плаћате, а Гивој је рекао да је ово невероватно важан лет, за све нас.“

„Неки више од других“, рекао је Јосијас.

Сујинино округло лице га је проучавало. Иако је Илумн проводио доста времена под убрзањем, више времена је проводио у нултој гравитацији између летова. Чак ни лекови за физио-стабилизацију које је узимала нису могли да спрече надимање ткива које је настајало од течности које су јој се накупљале у глави када је брод био пристао. И



Исти лекови који су јој одржавали кости чврстим, а срце јаким, дали су јој и благо сиви таласи на кожи. „Рекао је да си овде дошла на арци? Са Сола? Стварно?“

Јосијас јој се насмешио. „Свакако јесте.“

„Хм. Па, видећемо.“

Пошто су били једини путници, Фин, Ели и Џосијас су могли да бирају између кабина. Фин је погледао дијаграм распореда брода на својој налепници са ЛНК-ом и кренуо низ централни пролаз, цилиндричну цев дуж срца одељка за одржавање живота. Користио се само када је брод био у слободном паду, па је био обложен танком беж тканином која је носила мрље настале од неколико деценија рада. Исте те деценије су такође виделе да се пролаз користи за провлачење додатних црева и каблова током безбројних реновирања и модификација проширења, сужавајући његову ширину и чинећи амортизацију небитном. Свемирски бродови су били скупи награди за људе у јату Кентаури. Једном изграђени, одржавани су што је дуже могуће, а Енфои су летели Илумном сто десет година. Фин је сумњао да је много тога остало од оригиналне структуре или опреме; све је замењено када је достигло крај свог животног века. Нове компоненте би

могле бити произведене од стране људских астроинжењерских фабрика, или би власници користили спасену технологију из Ремнант Ере — што је довело до интензивних проблема компатибилности са постојећом машинеријом, захтевајући још један слој прилагођених уређаја и софтвера за интеграцију. Стандардизација није била начин рада Путника.

„Одржавање мора да је ноћна мора“, промрмља Ели док се грациозно провлачила око механизма оштрих ивица од цеви и зујавих мотора који су вирили у пролаз.

„Сви свемирски бродови су скупи за одржавање“, одговорио је Фин. „Није битно да ли је у питању међупланетарни брод попут овог или звездани брод.“

„Али ништа није исто. Илумн никако не може да понесе довољно резервних делова; одељак за залихе би био исте величине као и брод.“

Слегнуо је раменима – грешка у слободном паду. Ухватио се за носач цеви и употребио га да се поново стабилизује. „Овде има много технологије из доба остатака, која користи ултравезани материјал. Траје заувек – отприлике. А људски системи на броду могу се раставити на молекуларном нивоу и поново одштампати. Структурни елементи су, наравно, другачији. Све што је директно изложено свемиру, тај материјал се вакуумски аблира, хаба од зрачења и термички...“



напрегнути. Морају се потпуно заменити када се достигне њихов век трајања отпорности на вакуумски замор.

„У реду, разумем. Морали смо све да реконструишемо на Дилиценту. Било је девет заустављања за рафинирање минерала током путовања, када су астероиди ископани због њихових елемената. И воде. Рударење комета је много опасније од вађења руде или угљеника из чврстог астероида. Комете су нестабилније него што мислите.“ Уста су јој се искривила од жаљења. „Изгубили смо људе. Маму, заправо.“

„Жао ми је.“

„Немој бити. Имала сам само четири недеље, тако да је ово моје нормално. Навикла сам на то. А лед који је помогла да се извади је оно што нас је довело довде. Била је успешна.“

„Свакако јесте“, рекао је Јосијас.

Ели је пустила прст да клизи преко плетенице каблова за пренос података који су били обмотани око решетке. „Па како то да је ово само међупланетарни брод, а не звездани брод? Мислио сам да си рекао да су Рајска врата много ближа настањивим планетама него Кинокс. Требало би да Илумну буде лакше да дође до њих.“

„Ох, Илумн може да стигне до Рајских Врата без проблема; удаљени су само један зарез осам AJ од другог настањивог појаса. Али то није проблем.“

„Шта је?“ оштро је упитао Јосијас.

„Сваки брод који уђе кроз Капију убрзава се до брзине светлости од 0,999. Затим лети дуж путање – линије квинтесенције – док се не приближи Капији Раја на другом крају, што га успорава тако да када стигне, његова орбитална брзина се тачно поклапа са брзином Капије.“

„Па зашто Илумн не може да прође кроз Капију?“

„Убрзање“, рекао му је Фин. „Капија убрзава брод до релативистичке брзине за мање од минута. То је преко пола милиона g. Ништа физичко не може то да издржи, не без помоћи. Зато су Елохими развили оно што називају ZPZ генератором, ефектором оквира нулте тачке зоне. Он фиксира сваки атом у броду и његове путнике на место. На тај начин цела структура може да издржи силу убрзања. Потребна је феноменална количина енергије, али генератор то извлачи из линије квинтесенције, на исти начин као што то ради механизам убрзања.“

Ели га је фасцинирано гледала. „Пола милиона гија? То је лудо!“

„Да.“ Фин се неспретно провукао око ограде која је уоквиривала улаз на палубу пет, где су се налазиле све путничке кабине. Ели га је пратила грациозним пируетом око ивице. Ухватила је његов гримасу и насмешила се. „Шта?“

Фин је осетио топлину руменила на образима. „Крећеш се тако глатко овде, то је све.“

„Рођен сам на свемирском броду. Слободан пад ми је природан као ходање.“

„Тачно.“

„Овај нулти генератор омогућава летење између капија?“ упорно је питао Џосијас.

„Некако“, рекао је Фин. „Мислим да наука која стоји иза тога је чак и изнад већине небеских врста. Људи са нашим мозгом примата немају шансе.“

„Говори у своје име“, промрмља Јосијас. „Дакле, мораш имати генератор стазе да би користио Рајска врата?“

„Да.“

„И претпостављам да их Небеска бића продају Путницима?“

„Погрешно претпостављате. У сваком случају, Елохими их граде — мислимо. Небеска бића изгледа имају монопол на њихову куповину. Барем ниједан човек никада није успео да успостави контакт са Елохимима. Једини начин да човек дође до генератора нулте тачке јесте да га спасе из олупине. То их чини највреднијим артефактом у целом Кентаури јату за Путника. То представља слободу једнаку Небеским. И верујте ми када кажем да су такве олупине озбиљно оспораване.“

„У реду, па како ћеш да набавиш један за Марљивог? Зато ти је и потребан, зар не?“

Фин климну главом, осећајући руменило у образима. „Да.“

„Имаш ли генератор?“ упита Ели.

„Још не. Али хоћу.“

Јосијас му је упутио вучји осмех. „Један проблем по један, хеј, дечко мој?“

„Да, један проблем по један.“

„Дивим се томе“, рекао је Јосијас. „Са правом одлучношћу, све је могуће.“ Зауставио се испред отвора за кабину 505. „Ово сам ја.“

Фин није морао да проверава распоред на својој парцели; 505 је била највећа кабина на Илумну. Могао је да каже не, да изазове Јосијаса; на крају крајева, његова породица је плаћала лет. Али, не правити сцене било је дубоко укорењено.



Уместо тога, неутрално се осмехнуо и неодређено показао прстом низ ходник. „Узећу пет-нула-осам.“

Јосијас је ушао у 505 не рекавши ништа.

„Ја сам онда у пет-нула-шест“, рекла је Ели док су се врата затварала за Јосијасом.

Фин је отворио своју кабину и осврнуо се. Ели је такође отворила врата своје кабине. Гурнула је торбу унутра, пуштајући је да одлети. Погледали су се. Она се насмешила и шутнула зид, скачући попут птице грабљивице право кроз Финова отворена врата. Проверио је да ли је ходник празан и пожурио за њом.

—

ILUMN JE UBRZAO od Haj Roze brzinom od jedne desetine g sve dok se nisu našli na pola miliona kilometara od Gondiara, a zatim je posada povećala snagu fuzionih reaktora dok ubrzanje nije dostiglo jednu g. Bio je to gladak let, sve do poslednjeg dana.

Фина је пробудио аларм његовог индукованог крпа. Лежао је лицем надоле на чаури за спавање уског кревета, руке неспретно увијене испод себе тако да је Ели, која је лежала поред њега, имала доста простора. Промешла се када је он извукао руку и замућено завирио у свој индуковани крпасти кревет.

„Шта се дешава?“ упитала је Ели.

„Бродови“, промрмља Фин збуњено. Није био сигуран да ли правилно чита дисплеј. „Кабина: светла упаљена.“

Плафонске траке су обасјавале малу просторију зеленкастом светлошћу. Дочекао га је обично веома добродошао призор Ели у једној од његових мајица, која јој је једва прекривала кукове.

Зажмирила је од светла. „Који бродови? Где?“

„Ем... управо су се појавили. Десет хиљада километара су удаљени, поклапају се са нашим вектором.“

„Шта то значи, тек се појавио?“

„Илумнови сензори су их тек сада детектовали — срање.“

„Шта?“

„Били су прикривени унутар омотача нултог спектра. То значи да су то небески ратни бродови.“

„Али... мислио сам да је твоја мајка ово разјаснила са Небеским бићима?“

„Она јесте.“

Командни мост брода „Илумн“ налазио се на четвртој палуби, изнад кабина. Имао је пет извршних конзола распоређених око велике холограмске сфере у средини одељка. Помоћне станице посаде биле су постављене око закривљених зидова који су углавном били екрани.

Када је Фин стигао, није био сасвим изненађен када је видео Јосијаса како седи на једној од станица. Успоставили су контакт са Дилигентом пре петнаест сати, и Јосијас је од тада готово непрекидно разговарао са аркадом.

Сујн Енфо је била за својом командном конзолом, непрестано гледајући у централну холограмску сферу. Тројица њених официра су седела за својим конзолама, мрштећи се на екране, мрмљајући упутства бродској мрежи.

Фин није могао баш да разазна слику у сфери. Две мутна сиво-зелена мрља су плутала у центру, подрхтавајући као да покушавају да побегну из сензорске браве. Док је посматрао, мрље су се расле, постајале јасније, и оно што је видео коначно је имало смисла.

Небески ратни бродови имали су профил дебелог врха стреле, али ту се свако поређење завршавало. Били су огромни - дугачки најмање триста метара и скоро исто толико широки. Сиво-сиви труп оног најближег њима био је испресекан тамним линијама и злокобним шиљатим избочинама. Све више и више се откривало док се задња стелт сфера која ју је обухватила полако увијала у чврсте спирале око шест дугачких кракова јарбола. Материјал сфере био је дебљине само микрона, али са молекуларном структуром способном за акутну рефракцију закривљености - ефекат сличан гравитационом сочиву. Чак и да је један од Илумнових телескопа погледао право у један, све што би видели била је мрља у маглини која је већ била препуна неправилних вртлога.

Потпуно спуштени јарболи су се спустили у труп, а изразит облак јонског погона изронио је са задње стране, издужујући се како је постајао светлији.

„Не разумем“, рекла је Ели. „Како су могли да се поклопе са нашим вектором ако до сада нису убрзавали?“

„Били су под убрзањем“, рекла је Суин Енфо. „Али када су прикривени, шта год да јонски погон користи за реакциону масу производи савршено неутралан издувни облак. Ниједан од Илумнових сензора не може то да детектује. Можда други Небески ратни бродови могу, али не и људи. Мислимо да је то нека врста активног молекула који преусмерава свој енергетски потпис када га активира погонски механизам, али нико не зна са сигурношћу.“

„Да ли нас пресрећу?“ упита Фин.

181

„Не.“ Капетан је махнуо руком ка екрану испуњеном сложеном графиком. „Само се држе мирно.“

„Дакле, састаће се са Дилиџентом када и ми?“ рекао је Џосијас.

„Изгледа тако.“

„Зашто?“

„Ако бих морао да погађам, то би било да се уверим да је Дилиџентов ентропијски погон онемогућен.“

Ели је погледала свог деду. „Боље да им то кажеш; биће много веома нервозних људи на броду. Не желимо да било ко претерује.“

Климнуо јој је главом.

„Можеш ли добити бољу слику?“ упита Фин.

„Могу“, рекла је Суин, „али нећу. Морали бисмо да пошаљемо цело јато микросателита према њима, а ко зна како би ти гадови реаговали на било шта што дође.“

Ели ју је узнемирено погледала. „Колико су заправо лоши Небески бићи?“

„Лоше“, промрмља Сујн.

„Они су... Само мораш да поштујеш прописе које су поставили“, рекао јој је Фин.

„Чврсто, али поштено“, рекао је Јосијас. „Је ли то све?“

„У основи“, признао је Фин.

Сујн је презриво фркнула. Фин ју је прошетао погледом, а она је на крају слегнула раменима.

„Позови их“, рекао је. „Шта је најгоре што може да се деси?“

„Мрзим што морам да им се предајем.“

„Учтиво питање: Зашто су овде? Можда питајте да ли можемо да помогнемо.“

„Ово је лоша идеја.“

„Док је ћутање када се два ратна брода дестелтирају поред нас позитивна слика?“

„Срање!“ Наручила је комуникациону коренску плочу и почела да говори.

Био је то кратак разговор. Лорд командант Арлејн, капетан ратног брода ХМС Неутрон Сејбер, обавестио их је да су на верификационој патроли и да ће се укрцати на Дилицент како би проверили деактивацију илегалног ентропијског погона.

„Укрцавање?“ упита Суин.

„Потврђено.“

182

Фин је пришао Сујиној конзоли. „Капетане, ово је Финбар Џалгори-Тобу, министралис Хафнира, који делује у име канцеларије гувернера Гондијара. Овлашћен сам као инспектор канцеларије тачно за—“

„Никога није брига ко си. Моја једина брига је да се ентропијски погони аркброда искорени. Њихово довођење у Крунски Доминион је практично само по себи ратни чин. Ако пружиш отпор, твој аркброд ће бити уништен.“

„Арка није знала—“

„Ћути. Одред царских витезова ће се укрцати на ковчег и осигурати потпуно поштовање закона царице и Елохима.“

„Наравно да ћемо сарађивати, капетане. Све што тражим јесте—“

„Носећи сноп је нестао“, рекла је Суин. „Више не слуша. Не да је икада слушао.“

„Звучао је лепо“, рекао је Јосијас.

„Постоји мала културна подела—“, поче Фин.

„Култивишите ме, дођавола“, рекла је Суин. „Мисле да смо нижи од бактерија. Да не знам боље, рекла бих да је мржња према нама део њихове ДНК.“

„Осим што нас не мрзе“, рекао је Фин. „Нисмо довољно важни.“

„Стално себи то говориш, ураниче. Они нас посматрају, затварају нас у планетарне кавезе својим прописима, а њихово спровођење је

брутално.“

Фин је храбро осмехнуо Ели. „Претерује.“

„Летела сам међузвезданим летовима“, рекла је Суин. „Видела сам како се Небеска бића опходе према људима тамо у Кентаури јату. Понашају се као да смо животиње. Нисмо чак ни специјализовани као њихови Променљивци. То нас чини мање него бескорисним у њиховим очима.“

„А ипак, ево нас на људском свемирском броду, из људског света који има најбољи животни стандард у стотину светлосних година“, одбруси Фин.

„Животни стандард који нам је диктиран пре стотина година. Онај који не смемо да мењамо. Захваљујући вама и вашима.“

Фин је поцрвенео. „Стабилна цивилизација која траје више од осамсто година је достигнуће без премца у целокупној људској историји на Земљи. Дакле, да, поносан сам што је моја породица одиграла своју улогу у одржавању те стабилности.“

Ели се накашљала. „Па зашто онда желиш да одеш?“

„Ја... То је... Ништа ми лично није остало на Гондијару, то је све. То није неуспех нашег друштва.“

„Дечаче мој, живиш у палати“, рекао је Јосијас. „И управо си рекао колико си поносан на своју породицу.“



„Да, али... можда смо били превише успешни“, рекао је неспретно. „Овде нема шта неко попут мене да постигне. Али Гондијар је изузетно користан за већину.“

„Вау“, подсмехнула се Суин. „Ако то није прича о привилегијама, онда не знам шта јесте.“

Фин је стиснуо зубе. Капетан га је подсетио на његове колеге студенте прве године на универзитету - презриве и огорчене због његовог имена и наслеђеног положаја. Прошло је ужасних неколико месеци пре него што је упознао Грасу. Још једном, помисао на њу га је навела да се запита да ли би она одобрила оно што сада ради. Криво је погледао Ели.

„Ово ми је занимљиво“, рекао је Јосијас. „Стварно кажеш да се твоје друштво није променило осамсто година?“

„Наравно да јесте“, протестовао је Фин. „Огромно је порастао.“

„На који начин?“

„Шта?“

„Величина становништва? Економија? Технолошки? Нећу питати о друштвеном контексту.“

„Наравно по величини“, рекао је Фин. „И успело је да то уради на начин који минимизира неједнакости. Оно што имамо је за завиду. Много посетилаца се одлучује да остане.“

„Какви посетиоци?“ упита Суин.

„Већина оних из Лидона, за почетак.“

„Да, па, све је релативно.“

„Али да бисте проширили своје становништво, ваша економија мора да расте са њим, да би вас издржавала“, рекао је Јосијас.

Фин се намрштио. „Тако је отприлике.“

„Али економија се не мења због технолошке еволуције“, промрмљао је Јосијас. „Ви само проширујете оно што већ постоји?“

„Наравно.“

„Да, и ја сам то претпоставио. Зато су и донели правило да нема нове технологије. Све се жртвује на олтару стабилности.“

„Не сме се дозволити да се ратови из Доба Остатка понове“, аутоматски рече Фин.

„Веома племенито.“

„Сасвим“, рече Фин задовољно. Али када је погледао како се Јосијас осмехивао, није био сасвим сигуран да ли се човек слаже са њим.

## 184

—

ФИН је провео маневар састанка на мосту, посматрајући слику Дилиџентове одлучности у централној холограмској сфери. Била је велика. Џосијас и Ели су је довољно често описивали, али видети стварност како израња из таме била је сасвим другачија врста знања.

Током последњег сата, сишао је са моста у одељак за посматрање на палуби два, са шест великих прозора за заштиту од зрачења који су пружали директан поглед на космос. Кинокс је био гасни гигант скромне величине, али је ипак успео да се протеже преко пола универзума изван трупа, светлуцајући на слабој сунчевој светлости. Дилиџент је лако био доминантна карактеристика док се ширио. Ели га је држала за руку, узбуђено брбљајући док су се црте појављивале, описујући их са љубављу.

Централни цилиндрични део био је дугачак километар, а погонски системи су заузимали скоро половину дужине. Шест великих токамака у облику крофне окруживало је центар, надвишених изнад лавиринта цеви и модула у којима су смештене њихове помоћне машине. Испод тога налазило се пет тамних додекаедара који садрже енигматичне погоне ентропије, који су били много мањи него што је очекивао.

Гломазни резервоари смештени у скелу од носећих подупирача одвајали су их од дугих цеви јонских ракета, које су заузврат биле готово невидљиве испод гомиле танких пераја за одвођење топлоте.

Испред токамака налазио се теретни одељак, група великих конусних тела за слетање збијених једно уз друго: возила за једнократну употребу која би се аерокочницом спустила на површину планете, испоручујући сву машинерију неопходну за успостављање технолошког друштва.

„Веће је него што сам мислио“, рекао је са страхопоштовањем. Што су се више приближавали, то је постајао све фасцинираније. Признаћу то за пар сати. Ја. То није само свемирски брод; то је практично летеће станиште!

Испред тела за слетање, гомила огромних вретенастих лежајева држала је два прстена за одржавање живота, који су били пречника седамсто метара и ротирали су се у супротним смеровима како би се међусобно уравнотежили. Фин је очекивао танке прстенасте наруквице, мање верзије прстенастих станишта која су била причвршћена за георинг. Уместо тога, сваки прстен је био састављен од појединачних сфера пречника сто метара. Док је брод убрзавао, прстенови су били непокретни, а сфере оријентисане тако да су њихове унутрашње палубе биле под правим углом у односу на правац лета, обезбеђујући уједначену гравитацију. Сада када су се прстенови ротирали око централног дела, сфере су се окренуле...



кроз деведесет степени унутар њихове колевке носача, омогућавајући центрифугалној сили да створи ефекат гравитације.

Фин није могао да сакрије осмех који му се ширио по лицу. Ово је било потпуно оправдање свега кроз шта је прошао, свих срања која му је живот нанео. Гледајући свој трофеј, све што је могао да осети био је блистави осећај похлепе и задовољства. И до ђавола скромност и

стидљивост које му је васпитање покушало усадити. „Победио сам!“, шапнуо је.

„Победила у чему?“ упитала је Ели.

„Живот.“ Чврсто ју је загрлио.

Преостали предњи део централног дела Дилиџента био је намењен хангарима и доковима за низ помоћних летелица, од веће врсте међупланетарног шатла који је одвео Ели и Џосијаса до Ануше, преко капсула за одржавање, до јата аутоматизованих сервисних дронова.

На самом врху, оквир дугих, закривљених подупирача ширио се попут голог оквира кишобрана, протежући се преко обода прстенова за одржавање живота. Сваки подупирач био је прекривен блиставим златним тракама генератора магнетног поља, дизајнираних да држе јонски облак на месту испред брода, штитећи га од удара међузвездане прашине док лети релативистичком брзином.

Фин је чежњиво погледао огромни брод. Био је чак и већи од Небеских ратних бродова који су се учврстили десет километара даље. Док је претраживао гломазне резервоаре за гориво, намрштио се на пеге по њиховој површини. Било је толико пруга и мрља на дебелој термоизолационој пени да је то било готово апстрактно уметничко дело.

„Шта је то проузроковало?“, упитао је.

„Пена?“ упита Ели. „Само одржавање уз помоћ старења и вакуумске аблације. Поправљамо и крпимо кад год је потребно.“

„А. Да, схватио сам.“

„Летимо већ скоро пет стотина година бродског времена“, рече Јосијас лукаво. „То је огромно хабање, дечко мој. Зато је толико уграђено.“

Сада када је знао шта да тражи, Фин је постао свестан колико варијација постоји; ниједан модул није био потпуно исте боје.

Изолација и пена за заштиту од удара биле су различите старости, што је сведочило по различитим нијансама сребрно-беле боје у које су се распале. Било је делова обојених у рђастоцрвену, јарко зелену, чак и црну на неколико места. Мислио је да ниједна два панела термалног радијатора нису иста, као да је сваки био...



произвео је други извођач радова. И носећа конструкција која је повезивала цео централни део имала је исти проблем. Могао је да види подупираче који су били исте дужине као и њихов сусед, али потпуно другачије дебљине због материјала од ког су направљени.

Неколико тимова за одржавање радило је дуж греда. Посматрао је мале групе капсула за одржавање и сервисних летелица како лебде око трулих и поломљених сегмената. Фигуре у свемирским оделима држале су се за структурне елементе, манипулишући прецизним алатима; за Фина су то биле примитивне школьке, нимало налик на одела за заштиту која су Путници користили.

—

ФИН, ЕЛИ И ЏОСИЈАС су помоћним шатлом прелетели до Дилигента. Ели је дала Сујн шеме за ваздушне коморе Дилигента, омогућавајући енфоској астроинжењерској станици на Хај Роси да конструише адаптер пре него што Илумн полети.

Пристали су уз једну од предњих станица. Велика група људи чекала је у припремној комори иза ваздушне коморе. Жубор који је почео чим су Ели и Џосас упловили кроз отвор био је електричан: узвици питања, узвици радости, блистави осмеси. Онда је све престало док је Фин кренуо за њима.

Није то унапред схватио, али погледи које је сада примао били су пуни неверице, као да се неко митско створење укрцало на брод. Дилиџент је био затворено окружење; сви су рођени на броду, живели

на броду и умрли на броду. Није било никога новог; никога споља. Никада нису видели човека који није био члан њихове породице.

Ја сам ванземаљац, схватио је. Будућност коју су њихови преци кренули да открију.

„Финбар Џалгори-Тобу?“ Висока, мишићава жена се гурнула напред, игноришући Јосијаса док је пролазила поред ње. Носила је плавољубичасти комад одеће од неке сјајне тканине, са високом крагном која се заштитнички савијала око основе лобање. Неколико малих справа било је чврсто скривено у џеповима: један на десној руци, два испод врата, пар на куку. Такође је нешто светлело бледозелено у њеном уху. Еквиваленти фластера? претпоставио је Фин. Није било ничега на њеном кратком левом рукаву. Вероватно нема потребе, помислио је; њена лева рука је била вештачка, отворени оквир боје бакра и сребра који је обухватао витке црне актуаторе који су покретали зглобове и беле пластичне прсте. Стидео се начина на који је зурио,



али није могао да се обузда. Рука није била нимало налик цимех јединицама које су неки Путници користили. Ово је било тако архаично механичко, попут неког сложеног уметничког дела, али је радило тако глатко да је знао да није.

„Да“, прогутао је кнедлу.

„Ја сам капетан Дежан. Добродошли на брод Дилиџент.“

„Хвала вам. Част ми је... ваша путовање овде је апсолутно невероватно. У име Крунског Доминиона, добродошли сте у систем Келован“, рекао је Фин формално. Трудио се да не набора нос или да не кија. Ваздух је имао јак мирис. Неко време није могао да га смисли, док није схватио да мирише на све.

„Заиста. Дакле, ти си тај који је купио Дилиџент?“ упитала је док је гледала директно у Јосијаса.

„Да. У замену за вашу земљу.“

„Наша мала нација“, претенциозно га исправи Јосијас.

„Да ли је убацио и Бруклински мост?“ упита Дежан.

„Па... не. Шта је то?“

„Нешто што смо оставили за собом. Баш је добро, зар не, Јосијасе? Вероватно би му данас требало још више одржавања него Дилиценту.“

„Извините капетану“, рекао је Јосијас. „Она има веома сув смисао за хумор.“

„Дилицент је способан за лет, зар не?“ упита изненада узнемирени Финац. Опрема у припремној соби није била толико старомодна колико једноставно излизана. Све је одавало своје године. Попут пене и подупирача трупа, екрани, модули и каблови који су избледели временом лежали су поред новозамењених верзија, а њихов контраст је само истицао отмено пропадање брода. Није претпостављао да је много људских машина радило пет стотина година, иако је технологија из Ере Остатка и даље функционална после хиљада година. Али Дилицент је трајао вековима и десетинама хиљада светлосних година. Може да пређе последњих неколико JJ.

„Стићи ће до Келована“, рече Дежан иронично. „После тога, није мој проблем. Је л' тако?“

„Па, да.“

„Осим ако не желите да останем капетан?“

„Ја... Да ли би ти желео/желела?“

„Много сам о томе размишљао у последње време. Претпостављам да сам престар да се смирим и имам породицу као што се очекује на планетама. На овај начин, могу да видим нове светове и да наставим да радим оно што најбоље знам. Какву плату нудите?“

„Сигуран сам да бисмо могли нешто да преговарамо. Поздравио бих капетана који је упознат са бродом.“

„Добро је знати. Штета што ти пријатељи са бродова који те прате делују мало мање гостољубиво.“

„Извињавам се. Империјална морнарица није јака у дипломатији. Морам вам рећи, Кентаури јато је осетљиво на употребу ентропијских погона.“

„Стварно?“ Додирнула је прстом своје ужарено уво. „Ваши морнарички људи ће ускоро пристати.“

„Капетане, ово остаје ваш брод, наравно, али бих вам саветовао да сарађујете са Витезовима.“

„Витезови?“

„Да. Носиће озбиљно наоружање.“

„Јебем то. У реду. Шта саветујеш?“

„Веома ограничен контакт. Желе да посете ентропијске погоне и провере да ли су инертни. Да ли постоји директан приступ одавде?“

Дежан је застала на тренутак, а затим сагнула главу. „Да. Коридор један. Простире се целом дужином инжењерског сектора.“

„Радо ћу посредовати — колико год ми дозволе, у сваком случају. Предложио бих да их ти и ја испратимо, заједно са тимом из твоје инжењерске посаде који може да деактивира погоне.“

Показала је на једну од особа које су се држале за омчу на зидовима одељка. „Ово је шеф Октаин. Он ће деактивирати ентропијске погоне за вас.“

Фин се упутио човеку ускогруди осмех. Био је низак и изгледао је као да се приближава свом рођендану у првом веку. Рука му је инстинктивно кренула ка готово ћелавој глави, трљајући је као да је јако збуњен.

„Како планираш ово да урадиш, шефе?“ упита Фин.

„Немам појма. Претпостављам да можемо физички уклонити далеководе са главних довода токамака.“

„Да, витезови би можда желели нешто мало трајније. Да ли постоје компоненте које можете уклонити, нешто за шта би веровали да Марљивци не могу поново да произведу?“

„Можемо да направимо било шта у шеми погона. Заправо, можемо да направимо потпуно нови ентропијски погон од нуле ако морамо.“

„Астеријина гузица! Немој им то говорити, важи?“

„Схватио сам.“

189

„Размислите које ће компоненте изгледати импресивно када их уклоните, а ми ћемо вам их предати. Је л' тако?“

Октаин се консултовао са капетаном Дежаном, који му је само благо климнуо главом.

„Наравно“, рекао је шеф.

—

ПОМОЋНО ЛЕТИЛИЦЕ са брода HMS Neutron Saber нагло је убрзавало и успорило, завршивши двадесет метара од пристанишног дела брода Diligent, држећи се савршено мирно. Фин, који је посматрао

на једном од екрана брода-арке, одмахнуо је главом. „Прави се хвалисав.“

Као да је желела да потврди његову процену, летелица се окренула за деведесет степени, а затим се преврнула. Њена цев за спајање била је поравната директно са ваздушном комором.

„Зар немају адаптер?“ упита Дежан. Цев је била дугачка пет метара, направљена од неког сјајног сребрноплавог материјала. Није имала видљив механизам на свом отвореном крају.

„Не треба ми један“, рекао је Фин.

Крај цеви за прикључивање се раширио, попут уста које се пуште. Затим се затворио око ваздушне коморе Дилиџента, спајајући се са ободом како би завршио пољубац.

„Импресивно“, промрмља Октаин.

У тиму за пријем било их је седам: Фин, Ели и Јосијас, са Дежаном, Октаном и два инжењерска техничара. Сви су били нервозни, чак и Фин. Знао је да Витезови често користе Пробуђене животиње када се распоређују. Узнемирујућа сећања из детињства када је играо превише импресивних драма стално су га мучила; Витезови су у тим играма користили Пробуђене крокодиле у свемирским мисијама. Свирепа тела водоземског порекла су се истакла у маневрисању у нултој гравитацији.

„Притисак се изједначио“, рекао је Дежан.

Фин је уперио поглед у отвор широк два метра. Три царска витеза су улетела у припремну комору. Били су сами. Никаквих борбених дронова, нити Пробуђених.

„Драги господару“, промрмља Октаин.

У својим оклопима, витезови су били високи преко три метра, а чланци и зглобови су им били опремљени канџама за пењање, попут металних клешта за ракове. Могли су да ухвате било коју избочину, што

им је побољшавало способност да лете у слободном паду. Не да су канџе биле лако уочљиве. Њихов оклоп је био сјајно црн и сребрн са



нека чудна рефрактивна површина која их је смештала у центар запањујућег сјаја. Фин се питао да ли је направљен по узору на егзокожу силиката, која је позната по томе што је тешка за фокусирање.

„Ја сам лорд Терел-Пано“, загрме један од одела. „Ко је овде главни?“

Фин је зурио у Дежана. „Ја сам Финбар Јалгори-Тобу.“

„Добро знам ко си, Ураниче. Ко је главни?“

„Јесам. Капетане Дежан. Добродошли на брод Дилицент, лорде Терел-Пано.“

„Одвешћете ме директно до ваших илегалних јединица за ентропијски погон. Свако одбијање или покушај обмане резултираће тренутним погубљењем десет чланова посаде.“

„Нема разлога да било коме претите. Нисмо непријатељски настројени ни у ком погледу. Марљиви је овде из истог разлога као и ваши преци: да тражи нови миран живот на новом свету.“

Лорд Терел-Панов шлем се окренуо у њеном правцу. „Ако сте то желели, нисте требали да долазите у Кентаури јато, капетане.“

„Пратили су сигнал Зелених светова“, огорчено рече Фин. „Баш као и сви остали овде.“

„Ви“, одбруси лорд Терел-Пано. „Последње упозорење, ураниче. Тишина.“

Фин се нејежи. Поштовање према Царским Небеским Бићима био је најизраженији део његовог наслеђа. Зато су Џалгори-Тобуси постојали:

да помажу. Да служе достојанствено и часно. Али овај Витез је намерно покушавао да застраши и присили. Једноставна љубазност би довела до сарадње. Али не, они морају да покушају да покажу колико су јачи, колико моћни. Све зато што себе сматрају супериорнијима.

Из велике даљине чуо је себе како говори: „Моју породицу је поставила сама царица да јој помаже у управљању људским пословима у систему Келован. Ако имаш проблем са тим, обрати се Њој.“ Али импулс беса је нестао брзо као што се и родио, остављајући га да се осећа глупо што изазива лорда Терел-Паноа. Укочио се, скоро затворивши очи, очекујући енергетски удар или удар сечива.

Али лорд Терел-Пано је само одбацио глас. „Тако ви кажете, капетане, водите.“

Група је путовала дуж ходника број један: широка цев са уметнутим светлосним тракама које су се протезале целом дужином, стварајући присилну перспективу дужине која је изгледала много дужа него што је Дилиџент заправо био. Два дебела стуба у средини биле су шине за лифтове на платформи, које је посада користила док



Арка је била убрзана. Сваки део који је опслуживао имао је мрежу ходника која је кружила око цеви, опремљену сопственим сетом ваздушних комора.

Фин је, наравно, био најмање вешт у пливању у слободном паду. Док су стигли до нивоа ентропијског погона, зглобови и руке су га болели од исправљања покрета. Пролаз ентропијског одељка имао је пет ваздушних комора.

Капетан Дежан је ставила руку на панел поред првог.

„Шта је то?“ упита лорд Терел-Пано.

„Брава за идентификацију палма“, рекла му је.

Фин се трудио да му лице остане без израза. Човече, али овај брод је заиста стар.

Ваздушна комора је била кратка цев која је водила директно у један од додекаедара које је видео током приласка. Унутра је била препуна великих, неспретно постављених делова машина које су биле слабо осветљене и тешке за маневрисање. Још једном, Фин је могао да размишља само о томе колико једноставно све изгледа.

„Уклонићемо главне доводе енергије и иницијаторе Вудвардове фазе љуске“, објаснио је капетан Дежан лорду Терел-Пану. „Без њих, погони ентропије једноставно неће функционисати. Октејн, ако бисте могли да почнете са декомисионирањем, молим вас.“

„Капетане.“ Шеф је повео двојицу техничара дубље у тродимензионални лавиринт апарата.

Фин је остао поред улаза, посматрајући им ноге како вире из разних отвора где би се повремено извијали док су се или повлачили или увлачили дубље у утробу ентропијског погона. Витезови су имали проблема у претесном одељку, њихови оклопи су стругали по металним кућиштима.

„Каблови за напајање су искључени“, зачуо се пригушен глас.

„Скинуо сам поклопац за инспекцију са јединице иницијатора.“

„Вратите све компоненте овде да витезови могу да виде како се уништавају“, рекао је Фин.

„Требаће око петнаест минута да се искључи довод протона“, одговорио је Октаин.

„Доста“, рече лорд Терел-Пано после још неколико минута. „Ти, Октане, изведи свој тим.“

Октаин и његови техничари су полако изашли из машинерије у рикверц. Један од техничара је носио иницијаторску плочу. Био је то једноставан црни правоугаоник дугачак пола метра, за којим су се

вукли каблови за пренос података. Фин није имао појма шта је то заправо...



био је: витално важна иницијаторска плоча или комад изолације. Сумњао је да лорд Терел размишља на сличан начин.

„Користићемо термичке индукционе гранате“, објавио је лорд Терел-Пано.

„Је ли...“ поче Фин.

„Још једна реч“, одбруси лорд Терел-Пано, убодући оклопљени прст у Фина.

Два витеза која су га пратила испружила су руке, мале силосне цеви су се отвориле откривајући зелени сјај. Мали тамни јајолики облик је излетео и нестао међу машинама коморе.

„Бомбе?“ Октаин је узвикнуо у страху. „Не, не, не! Комора неће издржати—“

„Тишина“, рече лорд Терел-Пано. „Ово су индукционе гранате. Њихов топлотни пулс ће једноставно искривити компоненте вашег илегалног погона.“

„Али—“, Октаин се обратио капетану.

Фин је ухватио Дежанов поглед и брзо одмахнуо главом.

„Изађите напоље, молим вас, шефе“, рекао је капетан резигнираним тоном.

Фин се повукао низ цев ваздушне коморе. Октаин и техничари су испловили из машинске коморе. Шеф је очигледно желео да још протестује, али је стиснуо усне од беса. Витезови су кренули за њима.

Када је последњи напустио отвор, светлост је затреперила унутра, а црвени сјај се разбуктао. Електрични лукови су накратко бљеснули. Светла у тунелу ваздушне коморе су постала црвена. Растопљене капљице су излазиле кроз ужарене пукотине које су се топиле, праћене честим прскањем шумеће течности док су се расхладни кругови под притиском прекидали.

Зачуо се гласан прасак, јак бљесак, и преостала светла су се угасила. Фин и остали су се инстинктивно сагнули, а затим журно повукли у ходник број један; врата ваздушне коморе су се брзо затворила и огласила се сирена. Дежан је додирнула један од својих електронских модула и звук је нестао.

„Следећа вожња“, рекао је лорд Терел-Пано.

„Наравно.“ Капетан Дежан је лебдела дуж решетке пролаза и ставила руку на панел за скенирање ваздушне коморе.

Витезовима је требало четврт сата да униште преостале одељке за ентропијски погон. Када су завршили, вентилатори са решеткама око пролаза су гласно зујали док су усисавали млазеве расхладне течности и чудно мирисне паре које су излазиле из одељака пре него што су их отвори ваздушне коморе затворили.

193

Лорд Терел-Пано се вратио до првог додекаедра и брзо га прегледао. „Обавестићу Царску морнарицу да имате дозволу да кренете ка Гондијару“, рекао им је.

„Хвала вам“, рекао је Фин, приморавајући се да звучи љубазно.

Лорд Терел-Пано је прогунђао и скочио са стазе. Три витеза су великом брзином пројурила ходником један, остављајући за собом збуњене људе.

Капетан Дежан јој је додирнуо уво. „Нико не сме да им стане на пут. Само их пустите да оду.“

Октаин је неверично гледао Фина; вратио се код унутрашњег отвора првог додекаедра. „Не могу да верујем да су то управо урадили!“

„Знам. Жао ми је. Они заиста схватају одбрану Крунског Доминиона веома озбиљно. С разлогом.“ Када је бацио поглед уз ходник један, три витеза су скоро била ван видокруга.

„Не“, рекао је Октаин. „Мислио сам да не могу да верујем да су толико глупи.“

„Шта?“

„Наравно, сада не можемо да користимо ентропијске погоне, али све што су те гранате урадиле јесте да су истопиле помоћне системе подршке првог нивоа. Могли бисмо да их поново изградимо за месец дана.“

„Астеријина гузица, мислиш да су главни погонски системи још увек нетакнути?“

„Да.“

Фин је зурио у Октаина, па у капетана. „Никада, никада никоме немој то рећи, разумеш?“

„Наравно“, рече Октаин намргођено. „Али мислио сам да би Небеска требало да буду десет пута паметнија од нас. Како нису могли да знају?“

Сви су погледали у Фина.

„Нико у Крунском Доминиону није видео ентропијски погон пет стотина година“, рекао је полако. „Чак је и познавање његових принципа забрањено.“

Када је бацио поглед кроз отворени отвор, пара која се вирила из растопљене опреме смањила се на неколико црвенкастих праменова. Морао је да призна да га је цела епизода изненадила и више него умањила његове погледе на Небеска бића. Требало је да буду интелектуални супериорнији човечанству, али су се понашали више као гангстери са значком него као било какав угледан ауторитет. Можда покушавају да сакрију комплекс инфериорности кроз демонстрацију физичке снаге? Дакле, нису толико напредни од нас колико себи говоре, а то се манифестује у приказивању застрашивања баш као и сваки други...



уплашени насилник. На крају крајева, Марљиви је снажно подсећање на то колико су њихови преци заправо били јаки и храбри.

„Као званични инспектор Канцеларије гувернера, овим потврђујем да су ентропијски погони уништени.“ Само то што сам рекао било је задовољавајуће. Ако се тако понашају према нама, можда би требало да почнемо да показујемо мало више независности.

„Добро речено, дечко мој“, рече Јосијас с одобравањем.

„Хвала вам“, рекао је Фин. „Капетане?“

„Да.“

„Позив моје мајке свима на Дилиценту да се населе на Гондијару, под условима које је Јосијас преговарао, сада је активан. Молим вас, поставите курс ка мојој матичној планети.“

Капетан Дежан је изазовно погледао Јосијаса. „Најбоља понуда?“

„Најбоља понуда“, рекао је Јосијас.

„Врло добро. Моје задовољство, Минстериалис.“

# ДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

ВИНИДОВА ПОПОДНЕВНА СУНЧЕВА СВЕТЛОСТ струјала је кроз дугачке прозоре од пода до плафона док је Макаио-Јалбо ходао дужином огромног ходника. Налазили су се на најмање педесет спратова високо у крилу Киста, гледајући доле на западни део палате Гамалдум, где су зидови од живог камена на неколико торњева стварали нивое џепова. Вертикална шума је израстала из џепова, стварајући утисак као да талас вегетације надира из паркова испод. Витки водопади сливали су се између дрвећа у елегантним каскадама које се смањују, док су јарко обојене птице летеле кроз збркасте крошње.

Фараџи га је повукао за рукав готово чим су ушли у дворану. Након свих међузвезданих путовања која су недавно предузели, дечак је сада имао десет година, висок и мршав, са густом кестењастом косом која је некако увек изгледала као да пркоси уредном шишању. „Отац?“

„Шта је било?“ Као и увек, Макаио-Јалбо се потрудио да не звучи иритирано. Постајало је прилично напорно. Фараџи је развијао импулсивну црту коју Макаио-Јалбо није одобравао, упркос неколико неуралних образовних дарова који су га водили ка манирима који су били прикладнији његовом статусу. Дечак такође није почео да се физички попуњава колико се очекивало.

Фараџи се приближавао низу великих прозора. „Мислиш ли да можемо одавде видети принцезе?“

„Не, сине. Фелсијанско крило је око четири километра источно одавде.“

„Ох.“

Макаио-Јалбо је искористио кратку тишину да се јахач смири у његовим мислима. Била је то иста она мирна личност коју је користио

за састанак са Оломом. Иронично, с обзиром да се овог пута састајем са својим шефом.

„Кога ће краљица изабрати да буде домаћин њеној менталној линији?“

Макаио-Јалбо се уверио да је јахач потпуно интегрисан и искористио је његову дисциплину да ублажи свој одговор: „Ниједна од садашњих принцеза, искрено се надам. Наша милостива краљица Хелена-Кион је тек неколико година угошћена својим садашњим телом. Ове принцезе се бирају само у случају нужде.“

„Отац?“

„Да.“

196

„Зашто немате још синова? Већина на Краљевском двору има много потенцијалне деце домаћина.“

„Ово је тежак посао којим сам благословен. Временски притисци не иду у корист архонта.“

„Шта је са физичким опасностима?“ упита Фараџи оштро. „Можда мисија која укључује борбу?“

„Надаш се да ћу умрети?“

„Не! Наравно да не.“

„Бојим се да је доба када су се архонти стављали на прву линију било каквог сукоба одавно прошло. Када ме будете угостили, то неће бити узбудљив живот. Само анализирање бескрајних количина веома досадних информација – и мислим заиста бескрајних. Када се анализирају, издајете упутства представницима, који говоре својим асистентима да преносе поруку даље, и тако се то одвија низ линију док

активни оперативац на крају не изврши потребну акцију. Толико смо удаљени од стварних догађаја у простору и времену да у неким случајевима никада не сазнамо какав је био исход.“

Фараџи је направио гримасу. „Да, оче.“

„Али ми смо витално важни за краљицу и Крунски Доминион.“ Чак и док је то говорио, питао се зашто се уопште труди да лаже. На крају крајева, дечак ће га ускоро угостити. Затегнутост у његовом телу док је ходао била је довољан доказ за то. Мишићи су га ових дана превише болели, а зглобови су били укочени; његов крвни камен је толико порастао да је представљао активни терет. Требало би само да наставим са тим. Па ипак, невољност је и даље прогањала неки дубоки део његовог ума. Дечак је био... није био оно што сам се надао. Али, ко од њих икада јесте?

Права брига је била прихватање. Макаио-Јалбо је задржао своју позицију током последњих девет тела домаћина. Посао архонта га је сада дефинисао, а помисао да би могао некако да не добије одобрење Гахиџи-Лорена након што његову менталну линију угости Фараџијево тело била је незамислива. Па ипак, Гахиџи-Лорент, као главни архонт Винида, добио је коначно одобрење, након дужег самоперцептивног размишљања. Злогласни разговор за посао са шефом.

Зато се бринуо да ће начин на који се Фараџијева личност развијала ван устаљеног стања бити непожељан аспект његове тренутне ултрапрофесионалне личности, оне која га је чинила тако савршеним за тежак задатак смиреног праћења и анализирања људских активности у систему Келован и утицаја који се ширио ка споља. Људи су били толико нестабилни; није могао никоме другом да верује да ће их посматрати. Нико их није разумео тако добро као он, и захваљујући Анучи и растућој заједници Путника Гондијара, Келован је био...

најрањивији систем у Крунском Доминиону на њихово лоше понашање — барем по његовом мишљењу. Могућност да једна од Путничких Династија набави неко штетно оружје из Доба Остатка повећавала се са сваком деценијом која је прошла.

Проблем је био у томе што је Фараџи још увек био млад. Људи су, наравно, успели да се претворе у млађа тела. Али што је дуже чекао, то су веће аберације расле.

Требало је боље да испланирам. Мисао за коју је био сигуран да је много пута раније размишљао када се неизбежни тренутак сукцесије поново окренуо.

Стигли су до краја ходника. Испред врата испред њих стајао је један сто. Фараџи га је гледао с поштовањем, жељан признања. Није лош момак. А шапат у палати је био интензиван због Хеленине-Кионеове очигледне склоности ка неочекиваним погодностима када је у питању наслеђивање. Нова чланица парохије, Тира, била је главна тема разговора на двору. Наводно је била усамљени потомак, што је било једноставно чудно.

Макаио-Јалбо је сабрао мисли и благо се осмехнуо Фараџију. „Хајде сада, можеш да сачекаш овде док уђем. Видиш она уздигнута поља, она што изгледају као џиновски столови?“

„Да, оче.“

„Верујем да су то полигони за вежбање птица у шталама Госпе од палате. Знате, овде имају Пробуђене орлове. Изгледа да је то прави призор.“

„Стварно?“

„Јави ми шта видиш.“

Фараџи је пожурио до прозора. Макаио је благо климнуо главом ка фигури која је седела за столом.

Леди Оски-Ежени је била главни поручник Гахиџи-Лорента много пре него што је Макаио дошао на ту позицију. Свако ново тело које је изабрала за свог домаћина менталне линије било је изузетно слично претходном, што је довело до читавог поглавља палатских шапата посвећених томе како је то успела.

Гледала је како се Фараџи притиска уз стакло. „Баш је блистав.“

„Што је светлост интензивнија, то дубље допире.“

„Сигуран сам да ће се ублажити када те буде угостио.“

„Заиста.“

„Можеш проћи.“

Гахиџи-Лорентова канцеларија била је готово једнако велика као и ходник који је водио до ње. Садржала је два комада намештаја: велику столицу са карданским зглобом и неколико



холограмски пројектори око њега и закривљени, удубљени простор за седење испред прозора.

Винидов главни архонт стајао је испред прозора, прекрштених руку иза леђа. Прикладно шефу краљичине безбедносне агенције, његово лице је било скривено иза филиграна од крвавог камена сребрне и бронзане боје, док је црно-гримизни плашт са високом крагном штитио његово тело. Није се померао. Није било појма колико је старо његово тело домаћина. Иако је маска од крвавог камена била свеобухватна, није имала никакве израслине, што је његовом врату давало слободан опсег покрета.

Макаио није чак ни знао које је боје човекова кожа; једноставно није било довољно видљиво да би се проверило. Такође је био уверен да

фина филигранска маска стално мења своју конфигурацију, што је чинило неком врстом крвавог камена за коју је икада чуо.

Гахиџи-Лоран је испружио руку, руком у рукавици показујући на удубљена седишта. „Молим вас, седите.“

„Господине.“ Макаио-Јалбо је покушао да се лако спусти у бледозелени јастук, одлучан да не испусти старачки јаук док му ноге шкрипе. Проклети крвави камен је превише тежак.

„Има више чапљи у престоници ових дана“, рекао је Гахиџи-Лоран, поново се окрећући ка прозору. „Јеси ли приметио то?“

„Ах... не баш, господине. Не проводим много времена овде.“

„Наравно да не. Али дужи интервали између посета би сигурно учинили прогресивне промене видљивијим, зар не?“

„Да сам орнитолошки склон, претпостављам да би повећање популације било приметно током година.“

„Нисам орнитолошки настројен, али примећујем. Не могу да се обуздам. Испуњавају небо. То су наша језера и водени путеви, видите; главни град их има толико. А чапље су прелепе, посебно велика бела чапља. Пружамо им савршен амбијент захваљујући свим тим рибама које порибљујемо и обнављамо. То их охрабрује, верујем. Не постоји тако нешто као несташица хране за чапље.“

„Видим.“

„Дакле, њихов број се само повећава. У дивљини заправо немају предаторе, осим јастребова, неких змија и нечега што се зове ракун. Наравно, јастребове можете наћи како лете по већим шумама у граду, али се обично уводе као плен за Пробуђене птице. Добра обука, разумем. Што се тиче осталих, па, једва да нас муче змије.“

„Заиста, господине.“

„Претпостављам да се питате какве ово везе има са нашим планом?“

Макаио-Јалбо је уредно склопио руке и размислио. „Чапље су метафора за људе.“

„Зато ми се свиђа што си ми архонт за људска питања. Разумемо се. Људи такође постају све бројнији. Не уништавамо чапље зато што су лепе и украсне. Не уништавамо људе зато што су економски корисни. Међутим, ако се потпуно не контролишу, обоје би уништили своју околину. Једу; размножавају се; серу. Ниједно од њих није добро у одржавању свог света чистим и уредним. Превише глупо, у суштини.“

„Ту ми долазимо на сцену.“

„Ти“, рекао је Гахиџи-Лоран. „Ту ти долазиш на сцену, Макаио. Ослањам се на тебе да ћеш људе одржавати у реду.“

„Уранићи раде импресиван посао управљања, иако су само Променљивци. Уставне структуре на нашим људским световима пружају стабилност. И ја пратим знаке нестабилности, како економске тако и политичке. Задовољство ми је да служим нашој краљици на овај начин.“

„Да, али не гледаш баш добро, зар не?“

„Господине?“

„На крају крајева, сада има много људи. Само префектура Санта Роса мора да има тридесет милиона.“

Макаио-Јалбо је био задовољан што је изабрао државника-јахача да заузме место за састанак. Суочавање са Гахиџи-Лораном је увек било искушење, али главни архонт је данас изгледао посебно изазован. „Четрдесет три, осам милиона на последњој ревизији.“ Али то знаш.

„Четрдесет три, осам милиона људи“, понови Гахиџи-Лоран као да је број значајан. „А то је само једна од Гондијарових префектура којом

надгледа маркиза.“

„То је важно подручје, господине. Стално га пратим.“

„Да ли? Заиста да ли?“

„Да.“

„Ваша мрежа у Санта Роси има тридесет седам агената, ако се добро сећам. То је, у сваком случају, оно што ваши извештаји тврде.“

„Тридесет седам активних агената и осам контролора.“

„Тридесет седам агената за четрдесет три, осам милиона људи. Да ли верујете да је то адекватан однос, Макаио?“



„Нису само агенти у питању, господине. Они, заузврат, воде велики број доушника, одабраних да покривају заједнице које највероватније изазивају проблеме – путнике, криминалне банде, богата предузећа која ће вероватно прећи преко граница. Поред тога, имам мрежне доушнике који анализирају огромну количину података, прате трендове и политичке покрете.“

„Не би требало да буде никаквих политичких покрета. То је део вашег посла.“

„Они почињу, ми их видимо и прекидамо их пре него што уопште почну да буду проблем. У Крунском Доминиону нема отцепљених људских група; нема револуционара или побуна. Реч закона је најважнија, и то је наша реч.“

„Ипак, као и са чапљама, сада има више људи. Требало је да проширите своју мрежу у складу са тим. Требало би да постоји стотину контролора, хиљаду агената, двадесет хиљада доушника.“

Макаио-Јалбо је морао да одоли пориву да протрља лице. Да није знао боље, рекао би да се зноји испод крвавог камена. „Доушници су посебно бирани због свог положаја у—“

„Колико сте доушника у систему Келован недавно изгубили? Рецимо, у последњих десет година?“

„Осам, господине.“

„А то укључује и јадног драгог Колвина?“

„Колвин није био доушник, господине.“

„Приступио сам извештајима. Испитивао га је агент, Теренс Вилсон-Флечер. Који је био у истој просторији, верујем, када се он једноставно... распламсао на прагу да буде укључен у Вилсон-Флечеров тим доушника. Нисам стручњак, али сматрам да је тај тајминг помало сумњив.“

„Да, господине.“

„Како неко други зна ко је у вашој мрежи?“

„Моји контролори су можда под надзором.“

„Или постоји цурење.“

„Не верујем. Агенти које користимо су лојални.“

„Па, то очигледно треба истражити. Још један пропуст са твоје стране.“

„Осигураћу своју организацију, господине.“

„Верујем да је и Вилсон-Флечер имао проблема са технологијом надзора.“

„Рој дронова је имао проблем током осматрања.“

# 201

Гахици-Лорентова цела маска од крвавог камена се трзнула, сваки мали елемент је померио из равнотеже, а затим се вратио уназад. „Наша технологија? Наша технологија је била покварена? На људском свету?“

„Да.“

„Ниједан човек то није урадио.“

„Свестан сам да су у то умешани агенти другог архонта, господине.“

„Дакле, који је то архонт? Што води до важног питања: Који доминион? Шта раде на Гондијару и зашто?“

Макаио је исправио рамена и изговорио најтеже речи за било ког архонта. „Не знам.“

„Све се ово дешава пре доласка Долода, гвозденог егзотика? Веракове Велике Породице имају велика улагања у Анушина предузећа; све ће бити умањено ако праћка гвозденог егзотика у блиску орбиту око Келованове звезде буде успешна. Време је зрело да други архонти створе проблеме, зар не?“

„Пронађи ћу било какву операцију која се спроводи против нас, господине.“

„Хоћеш ли заиста?“

„Апсолутно.“

„Када?“

„Неодређено. Али нико не може остати скривен заувек, посебно ако је овако активан. Појавиће се образац.“

„Ако можеш да видиш образац, он је иза тебе. Мораш постати проницљивији у свом лову.“

„Ја сам проницљив, господине.“

„Ово је Крунски Доминион. Немамо друге доминионе који слободно воде активне игре унутар наших звезданих система. Ако ништа друго, то је увредљиво за мене лично. Да ли сам јасан?“

„Да, господине.“

„Добро.“

„И, Макаио-Јалбо, твоје наслеђе је смешно закаснило. То је образац, који вероватно искоришћавају наши противници. Сваки пут одуговлачиш – стање ствари које је потпуно неприхватљиво. Потребна ми је свежа крв за ово. И имаћу је, на овај или онај начин. Је ли то јасно?“

„Да, господине.“

„Ова операција, каква год да је, биће обустављена. Мреже наших противника биће демонтиране. А људи ће се вратити у стање у којем најбоље служе нашим потребама: пасивно.“



„То је мој циљ, господине.“

„Драго ми је да то чујем. Слободно.“

—

Теренс Вилсон-Флечер био је једини путник у људском салону на дну вагона куле док је овај почео да се спушта ка Виниду. Знао је да је то за људе јер су седишта, свих десет, била људске величине. Такође је имао провидни зид, пружајући му диван поглед. Планета је била мања од

Гондијара, по размерама близу Старе Земље. Али су се боје истицале. Некако, биле су живописније него на Гондијару. Када је напустио своју матичну планету – пре шест недеља и осам дана – гледао је како се смањује испод њега док се пењао на кулу Санта Роса, знајући да никада неће видети ништа лепше. Сада није био тако сигуран. Океани су овде изгледали чистије тиркизно, смарагдна вегетација континената богатија, а облаци су заслепљивали чак и са тридесет пет хиљада километара изнад.

Можда само осећам носталгију за домом, помислио је, или вероватније планету. Читаво путовање је провео сам. Ох, његова кабина на броду Ноут била је довољно пријатна: три собе, са погледом у салону и свим садржајима које је могао пожелети. Али био је то небески брод, тако да му није било дозвољено да изађе из кабине током лета. Није чак ни знао каква је врста брода Ноут, теретни или путнички брод; можда чак и приватна јахта или транспортни брод безбедносних служби. (Иако је сумњао да није.) Није био ни сигуран колико је велики; поглед на кабину гледао је само напоље.

Након што је примљен у Небески део Хај Росе, његов ЛНК део је имао веома ограничен приступ мрежи, а свакако није било прозора у транзитним таксијима и ходницима без гравитације којима је путовао. Људска жена је надгледала његово безбедносно скенирање пре него што му је било дозвољено да се укрца. Није била баш најбољи саговорник, игноришући његова питања.

„Иди право у своје одаје“, рекла му је након што му је узео узорак крви, а затим клизио кроз уски обруч за скенирање. „Локација је на твојој територији. Не покушавај да је напустиш; није ти дозвољен приступ било ком другом делу брода.“

„Хвала вам“, рекао је, постиђен колико је кротко звучао његов глас, али њено безизражајно лице је било застрашујуће. „Хм, моје торбе?“ Махнуо је руком ка

његов пртљаг, који је био у корпи даљинског управљача. Мало возило га није пратило кроз обруч.

„Биће овде када се вратиш.“

„Али…“

„Шта год вам је потребно, само реците свом менаџеру кабине. Бродски произвођачи ће то произвести за вас.“

Уздахнуо је и ушао у цев за ваздушну комору. Није имао избора, али га није ни било откако му је Ленерц Мо рекао да је позван на конференцију о Виниду.

„Винид?“ Теренс је вриснуо на команданта.

„Да.“

„Али то је Небески свет, једна од престоница.“

„Драго ми је што си у току са актуелним догађајима и политиком у Краљевском доминиону. Али, случајно се ту одржава и Краљевска заједничка конференција о спровођењу безбедности.“

„Шта је то, дођавола? Никад нисам чуо за то.“

Мо га је кисело погледао. „Ни ја, до сада. Изгледа да је само неколико одабраних људских делегата позване да иду. Изгледа да те неко сада сматра једним од високолетача.“

„Шта? Ко ме је позвао?“

„Стигло је преко канцеларије гувернера.“

„Жао ми је, али не могу да идем.“

„Да, можеш.“

„Не разумеш. Управо сам се верила.“

„Па, честитам. Да ли је то Химена, жена из техничког одељења са којом се забављаш?“

Теренс се није могао сетити да је то рекао Мо; држали су то у тајности, користећи трачеве са станице. „Да.“

„Лепо.“

„Али систем Винид је светлосну годину удаљен — а онда исто толико назад, плус време лета до Рајске капије. То ће бити две и по године за све овде.“

„Ово је добро.“

„Добро?“

„Ако је заиста посвећена овоме, сачекаће док се не вратиш.“

„О, Астеријина гузице, не можеш веома озбиљно да мислиш!“

204

„Теренсе, слушај ме: ово није неки учтив позив да ти помогнем у каријери због посла у обезбеђењу који си обавио. То је наређење, и то не од мене. Идеш.“

—

ВИНИДОВ ГРАД, у подножју куле, настављао је да се шири док се кочија спуштала ка њој. Док су стигли до врха атмосфере, Теренс није био сигуран да ли је град уопште права реч. Можда насељавање земље? Било је зграда, мноштво њих - запањујућих зграда. Многе од њих су имале врхове који су вирили у облаке; никада није знао да стока може толико да нарасте. Али растојање између импресивних грађевина било је подједнако огромно, од којих је већина изгледала као нетакнута шума или беспрекорни парк који је био домаћин рекама и водопадима.

У даљини је угледао брдо које је било прекривено каменим зградама нормалне величине. Онда, док је кочија успоравала последњих пет километара, његов мозак је коначно схватио перспективу. Није то било брдо са каменим структурама, већ све од камена, са терасастим вртовима и вертикалним бодљама које су израстале из њега.

„Нико неће веровати у ово“, промрмљао је.

Вагон куле се спустио у масивну зграду станице, замењујући чудесни поглед празним металним зидом. Укратко су се појавили бљескови различитих спратова, хала пуних машина или возила, а онда су се коначно зауставили. Теренс је дубоко удахнуо и проверио свој ЛНК патч. Повезао се са мрежом, али је мени био празан.

Отишао је до врата и притиснуо дугме. Остала су затворена. „Да, баш“, промрмљао је. Није проклињао своје домаћине (отмичаре?) што су кретени. Био је прилично сигуран да ће га посматрати нека врста обавештајног агента.

Неколико минута касније, врата су се отворила. Теренс је са неразумевањем зурио у фигуру која је стајала тамо. Била је хуманоидна, али не и налик било ком Мењачику за кога је икада чуо.

„Поздрав, детективе Вилсон-Флечер. Ја сам Џоларн“, рекла је фигура. „Добродошли у Винид.“

„Па, хвала.“ Теренс је знао да је гледа и покушао је да скрене поглед, али то је деловало подједнако грубо. Џоларн је био тако ситне грађе, са танким удовима и ћелавом главом која је допирала само до Теренсових лактова. Можда је био дете, али оштра љубичасто-црна униформа коју је носио говорила је другачије. Његова



Лице му је било уско, истакнуте кости и упали образи давали су му мршав профил, што су његове очи, мачје боје, са вертикалним капцима,

чиниле још необичнијим. Окер кожа је такође била чудна. Била је сува и... љускава, схвати Теренс изненађено.

„Имам задовољство да будем ваш водич током вашег боравка“, рекао је Јоларн.

„Добро. Могу ли да питам ко вас је доделио?“

"Макаио-Фараји, наравно."

„Да. Да ли је он још један делегат конференције?“

„Каква конференција, детективе?“

„Заједничка конференција о спровођењу безбедности.“ Она за коју сам жртвовао две и по године свог живота у путовању, а можда и Химену.

Јоларн је нагнуо главу на једну страну. „Не знам шта је то.“

„Астеријина гуза. Зато сам овде!“

„Ви сте овде као лични гост Макаио-Фараџија. Верујем да је велика част за људе што су позвани у Винид. Никада раније нисам видео некога попут вас. Морате бити веома важни.“

„Не баш, не.“

„Ваша скромност је дивна. Молим вас, пратите ме.“

Теренс је једва успео да се обузда да не каже: Да ли имам избора? Једноставно је кренуо за малим хуманоидом. „Немој се увредити“, рекао је, „али нисам видео никога попут тебе раније. Шта, хм, радиш овде?“

Јоларн поново нагну главу; било је то готово као трзај. „Ја сам Дин. Овде смо да служимо Царским Небеским Бићима.“

„Разумем.“ Што је, нажалост, и учинио. На Јоларновом потиљку био је мали наборани део коже. Био је прилично сигуран да је то неуронски интерфејс; сличан је оном на длану уранића. Заиста гадна слика му се запенила у глави, велика рука Царског Небеског која стеже ту главу, издајући наређења.

Теренс је бацио поглед на Џоларнове руке да види да ли и тамо има јастучића и схватио је да броји прсте и тражи мрежне паучине. Престани, рекао је себи љутито. Ово је Кентаури јато. Људи увек неће знати готово ништа о њему.

Џоларн га је увео у празан ходник, много мањи од оних које је видео како пролазе кроз станицу. Чекало га је сферно возило. Теренсу је изгледало као већа верзија глобусних таксија из Санта Росе, што је било благо утешно.

206

„Куда идемо?“, упитао је.

„На наше насеље“, рекао је Џоларн.

Што није значило ништа, али Теренс се радовао што ће изблиза видети масивне, елегантне зграде града. Био је разочаран. Возило је улетело право у тунел.

„Дакле, хоће ли ово икада изаћи на површину?“ упитао је после неколико минута.

„О, не“, рече Џоларн. „Користимо сервисне цеви. Само Царска Небеска путују изнад земље. Наше присуство тамо би било неприкладно.“

„Зашто?“

„То је њихов град, на њиховом свету.“

—

Прошло је још тридесет минута пре него што је Теренс осетио како возило успорава. Без упозорења, тунел се завршио и они су прелазили благо таласасто тло са обиљем високог дрвећа, које је изгледало као да је све у цвету. Угледао је разне двоспратне и троспратне куће између ниских падина.

Возило је нагло скренуло и закотрљало се преко густе траве. Какво год да је било вешање, одржавало је вожњу импресивно глатком. Зауставили су се испред једноспратне кружне зграде од камена са лучним зидовима и надвишеним кровом. Сваки лучни пролаз био је испуњен клизним стакленим вратима.

„Ово је твој смештај током твог боравка“, рекао је Јоларн.

Ентеријер је подсећао Теренса на вилу са пет звездица на обали; била је подељена попут парчета торте на различите собе. Бамбус је био у великој мери заступљен у великом дневном боравку, некако уклопљен у камен за животиње као да је био конструкција. Могао је да види базен у башти.

„Веома лепо“, рекао је.

„Драго ми је што вам је то прихватљиво“, рекао је Јоларн. „Шале је направљена за вас.“

„Шалиш се!“

Бронзани талас се проширио по Јоларновој рептилској кожи пре него што се брзо вратио у окер. „Не, не бих се шалио на ту тему. Наша је жеља да вам је овде удобно.“

„Извини! То је само израз одакле ја долазим. То значи да сам импресиониран.“

„То је добро.“ Јоларн је показао на три цилиндра висока један метар у задњем делу дневног боравка. „Ово су ваши добављачи.“

„Да, произвођачи. Имао сам их на броду.“

„Ово су добављачи, детективке Вилсон-Флечер. Не знам шта су фабриканти.“

„Исто је— У реду. Добављачи; тачно.“ Теренс је проверио свој ЛНК патч; заиста је сада имао везу са управником куће, са истим функцијама фабрикатора које је имао на Чвору.

„Да ли желиш да ти спремим оброк?“ упита Јоларн.

„Не хвала. Могу се снаћи.“

„Да ли постоји још нешто што могу да учиним за вас?“

„За сада сам добро.“

„Постоји опсежна библиотека људских драма и интерактивних садржаја.“

„Обавезно ћу то проверити.“

„Такође садржи музику и књижевност из многих епоха и владавина.“

„Мислили сте на све; то је веома љубазно.“

„Да ли да се вратим касније да видим да ли вам нешто треба?“

Теренс је могао да осети колико је сићушни Променљивац био забринут и осећао се благо кривим што га је иритирао. Очигледно је да је Деан био дизајниран са сервилном природом - скоро као Гат, али са много већим интензитетом. „Био бих вам захвалан.“

Јоларн се осмехнуо, што је на његовом лицу изгледало помало претеће. „Драго ми је да могу да помогнем. Ако вам нешто затреба у међувремену, молим вас, обавестите управника куће.“ Показао је на

сребрну фигуру која је стајала у задњем делу собе. „Андроиди ће вам служити у мом одсуству.“ Сребрна ствар је била хуманоидна, али без главе, направљена од металног лима дебљине једва неколико милиметара. Теренс је претпоставио да је то нека врста уметничког дела.

„То је анди?“

„То је андроид.“

„Тачно. Ми их једноставно зовемо андији.“

„Веома пријатно.“

„Схватио сам. Ох, још једна ствар?“

„Да?“

„Када ћу упознати овог Макаио-Фараџија?“

„Макаио-Фараџи ће те позвати када буде спреман.“

„У реду, онда.“

## 208

—

КАКО СЕ ИСПОСТАВИЛО, Макаио-Фараџију је требало четири дана да великодушно изда позив – дане које је Теренс сматрао изузетно досадним. Већ је провео толико времена сам на лету овде, али то је било у звезданом броду, за име Астерије! Неко попут њега никада не би нормално напустио Гондијар, а камоли путовао ван система – и то баш у Винид, од свих места. То је било искуство за уживање, нешто о чему ће причати унуцима. Ово је било искушење.

Одлучио је да би то могло бити буквално. Да видимо колико дуго човек може да издржи пре него што полуди. Зато је стиснуо зубе и пливао два пута дневно, наручивао здраве оброке од добављача, гледао неке драме и питао се шта Химена ради. Када Џоларн није био у близини, андроид му је носио оброке и сређивао. Теренса је то узнемирило. Хуманоидни андрији на Гондијару су били крупни, а њихови удови су били цилиндрични модули, док ова машина једноставно није била како треба. Кретала се савијањем својих равних ногу са гипкошћу течности. Када би се уврнула, цела се савијала; није било зглобова. Па ипак, иако је била танка, била је јака, способна да подигне намештај у дневној соби да би га преуредила; првог дана Теренс је прилично детињасто одлучио да тестира њене способности.

Често се налазио напољу, само да би се извукао из његовог присуства. Или мислим на домет?

Није било ограде, па је ишао у шетње, избегавајући честе тропске пљускове. Било је примамљиво да види колико далеко може да стигне пре него што га Дин љубазно замоли да се окрене или га можда андроиди потерају, у стилу Пробуђених овчарских паса. Али на крају је помислио да би то могло бити мало глупо, посебно ако је заиста био тест. Зато се приближио неколико оближњих зграда. Колико је могао да разазна, то су биле куће за још Дина; свакако се напољу играло много млађих Ченгелинга. Све њихове кућне послове обављали су мршави андроиди. Никада није видео Империјалног Небеског.

„Ово је наш насеље“, рекао је Џоларн када га је питао.

„Подељење чега, тачно?“

„Имање Газиз. То је Велика породица којој припада Макаио-Фараџи.“

„У реду, шта се онда дешава у овом делу?“

„Овде живи Дин.“

„Али не и Царска небеска бића?“

Јоларн је био прилично запањен том идејом. „Наравно да не! Ово је њихов град, не наш.“

„Да ли Дини имају град?“

„Не. Добијене су нам парцеле.“

„Одлично.“

„Да, јесте.“

После другог дана, питао је библиотеку да ли имају неке историјске текстове. Списак је био опсежан. Усавршио га је до оснивања Крунског Доминиона и сместио се. Усред свих краљевских ривалстава и променљивих савеза између Великих породица, сукоба и битака, погубљења краљице Келована, јадни стари Дин никада није ни поменут.

Четвртог дана, Јоларн је објавио: „Сутра ћете присуствовати Краљевском суђењу као гост Макаио-Фараџија.“

„Време је било, проклето“, промрмља Теренс. „У реду, шта су онда Краљевска испитивања и шта да носим?“

„Краљевска суђења су најважнији друштвени догађај године. С поштовањем бих предложио свечану одећу.“

Теренс је направио гримасу. „У реду, онда је то свечана униформа.“

—

ДОБАВЉАЧ ЈЕ НАПРАВИО савршено скројену униформу полицијске управе Санта Росе, са квалитетом тканине много бољим од оне коју је Теренс имао код куће. Чак и док ју је облачио следећег јутра, знао је да је зелено-бела униформа грешка. Погледао се у огледало и пажљиво извукао плаво перо из беретке. Када је Џоларн стигао у једном од округлих возила испред пансиона, перо је лежало напуштено на кревету.

Било је то још једно путовање тунелом, много дуже од првог. На крају су стигли до подземне пећине. Теренс је дискретно заборавио да подигне своју љубичасту беретку са седишта возила када је изашао. Џоларн га је пратио до лифта.

„Зар не идеш са мном?“ упита Теренс док су се врата отварала.

Јоларн се промуцано насмејао. „Детективе, не смете ме толико задиркивати. Драго ми је што сам провео време са вама. А сада вам желим срећу у животу.“

„Хвала. Видимо се после, онда?“

210

„Не, нећеш.“

„Ваа—“

Врата лифта су се зашушкала и затворила.

„Јао, срање“, промрмља Теренс док се лифт брзо подизао. Да ли је то била претња или упозорење? Астерија, престани да будеш тако проклето параноична!

Врата лифта су се отворила, и врућа сунчева светлост га је натерала да трепне. Пратио је бљесак заслепљујуће светлости клицање велике гомиле.

„Здраво Теренсе, не смета ти ако те зовем Теренсе, јеси ли детективе, то је тако формално у сваком случају, здраво, зовем се Макаио-Фараџи.“

„Хм.“ Теренс је заклонио очи од сунца и зажмирио ка високој фигури испред себе. Макаио-Фараџи је био висок око два и по метра, са спљоштеним лицем и широким, златним очима за које је Теренс помислио да би могле бити вишеслојне. Његово широко чело имало је пар малих избочина са обе стране, које су морале бити прото рогови,

прекривени филиграном финих сребрних и тиркизних линија. Упркос томе, изгледао је младалачки - готово адолесцентски - што није било оно што је Теренс очекивао. Али опет, подсетио је себе, физички изглед је био небитан за свакога чији се начин размишљања вероватно протезао неколико хиљада година уназад. Торзо Небеског је био веома широк и, за разлику од људског, није се сужавао до струка, остављајући утисак моћне масе сакривене у некој врсти лепршаве тунике која је била помало милитаристичка. Генерално, имао је присуство које је Теренс сматрао дубоко застрашујућим.

„Молим те, молим те“, рекао је Макаио-Фараџи, смешећи се и дозивајући. „Овамо, човече, хајде да те сместимо, склонимо се са овог сунца, овде је увек светло, али Санта Роса је такође на екватору, тако да би требало да се навикнеш, зар ниси понео наочаре за сунце, нема везе, наћи ћемо добављача да ти избаци зум сочива твоје величине, хајде, хајде.“ Почео је да се удаљава, и даље охрабрујуће дозивајући.

После тренутка, Теренс је кренуо за њим и почео да се осврће. Налазио се у огромном амфитеатру од живог камена где су сви нивои били подељени у одвојене зоне. Сви су имали групу павиљона направљених од јарко обојене тканине са породичним хералдичким заставама које су се вијориле изнад њих. Сваки је био испуњен Царским Небеским Бићима који су се одмарали на седиштима или окупљени око столова са храном. Већина њих је навијала због вреве активности на огромном поду арене скоро стотину метара испод. Све што је Теренс могао да уради било је да зури у гомилу; било је бесмислено чак и покушавати да сакрије своју фасцинацију. Велики део Царских Небеских Бићи био је прекривен крвавим каменом. Теренс је чуо за то, али никада раније није видео ту ствар. Изгледало је као да се полако уграђују у хроматски камен, попут хуманоида.



трансформишући се у инсекте, само што је оклоп био погрешне величине и претежак. Чудно, сви су носили одећу преко сегмената крвавог камена. А што се тиче неких украшених украса на глави…

Макаио-Фараџи је стигао до малог павиљона са уским отвором на предњој страни. Биле су само две столице - једна велика и једна људске величине. „Седи овде молим те, Теренсе, ово неће дуго трајати, заправо у трен ока у перципираном времену, што је апсолутно најбољи начин, зар не?“

Све се дешавало тако брзо и у таквом окружењу сензорног преоптерећења, Теренс је једноставно урадио како му је речено.

„Не мислим да ће ово болети, али ће вероватно бити узнемирујуће и запамти да не осуђујем да смо превише различити за то, ох, и човече, могао би да повраћаш после, зато буди спреман.“

„Шта си ти—“

Али Макаио-Фараџи је стајао испред њега, раширених руку и брзо се кретао да их стегне са обе стране Теренсове главе. Накратко су се појавиле линије које су светлеле биолуминисцентном љубичастом бојом на длановима и прстима Небеског, зрачећи из неуралних јастучића.

Теренс је почео да се укочи и устаје са столице да се склони с пута када му је глава полудела. Ураган живописних сећања избио је да му се заврти у лобањи, вриштећи сваким звуком који је икада чуо. Његова свест је могла да види само раштркане тренутке.

„Ово је оно што смрт доноси“, вриснуо је у тихом ужасу, док ти је живот пролазио испред лећа. „Перверзња срања ме убијају!“

„Не, не човече, није то уопште то, стварно ми је жао, требало је да те мало боље упозорим, моја грешка, али сам стварно морао да будем сигуран да је мој шеф потпуни кретен и да ме притиска због посла, тако да је ово био једини начин да те ослободим кривице.“

Теренс је замагљеним видом зурио у очигледно поремећеног Небеског, а затим повраћао. Макаио-Фараџи је отплесао уназад, али не довољно брзо.

„Вау човече, то је то, извади то, бићеш боље за минут, нема физичке штете, читање је баш као вртоглавица, нема смисла, једноставно јесте.“

„Никаква јебена штета?“ зарежао је Теренс. „Управо си ми разбио главу као јаје! То је био мој живот који си ми уништио. Мој живот!“

„Не, не, не разумеш, само сам користио нити појачивача да покренем реакцију кривице која се повезује са било којим појединачним сећањем које то садржи и ставља их у први план, а човече, не радиш ни за кога другог.“

212

Чист си, што је одлично за обоје, сети се најгоре ствари коју си икада урадио, једина ствар која те још увек пече је Каријан Удвин.

„Ћути!“, бесно је сиктао Теренс.

„То што је тип вара са једном сестром је заиста невероватно, али са обе њене сестре је монументално.“

„Ућути, гад!“, викнуо је безобзирно. Сузе су му се сливале низ лице од ударца.

„Извини друже, видим да ти је ово јако лоше, нисам то хтео.“

„Како можеш да не разумеш? То је било мучење. Ментално мучење.“

„Брате.“ Макаио-Фараџи је подигао руку у знак смиривања, од које се Теренс тргнуо тако снажно да је замало пао са столице.

„Бежи од мене!“

„Извини, извини.“

„И престани да причаш тако брзо. Ох, Астеријина задњица, моја главо.“ Зграбио је главу обема рукама, гримасирајући се од бола који је

неумољиво пулсирао у сржи његове лобање. Сузе су почеле да му теку низ зглобове.

Макаио-Фараџи се несигурно трзао. На крају се сагнуо и рекао: „Нисам. Знао. Извињавам се. Сада. Видим. Морало. Је. Било. Ужасно. За. Тебе. То. Није. Била. Моја. Намера. Моје. Индукцијске. Побољшачке. Мреже. Су. Калибрисане. За. Небеске. Мозгове. Не. Људске. Кунем се. То. Се. Никада. Неће. Десити. Поново. Имаш. Моју. Реч. На. Част. Породице. Газиз.“

Теренс је остао у тишини док је смиривао дисање. Главобоља је почела да бледи, али не и стид; никада стид. Ох, Каријан, никада нисам хтела да те повредим. Била сам права кретенка тада. Покушао је да врати свет у фокус.

Макаио-Фараџи је стајао неколико метара даље и замишљено га гледао.

„Ко си ти, дођавола, уопште?“ упита Теренс.

Небески је подигао прст. „Тренутак, молим вас, још увек напуштам тог јахача. Претпоставио сам да би ти било удобније са људском личношћу.“

„Шта?“

„Небеска бића користе јахаче да би изменила нашу личност. Мислио сам да ће та персона бити лакша за тебе; она је обликована по узору на људске обрасце понашања.“

„Та персона је апсолутни кретен. Колико је то право ти?“

„Шала. То је добро.“

Теренс га је промрштио. Небески човек је направио корак уназад и усправио се. Било је чудно, али Теренс је некако могао да примети да се Макаио-Фараџи променио. Другачији став тела и некако више није изгледао тако младолик. Знао је да је сада пред њим прави Царски Небески човек.

„Молим вас“, рекао је Макаио-Фараџи. „Можете се освежити у задњем делу павиљона. Онда, када будете спремни, желео бих да вам објасним шта се дешава.“

Теренс је слабо климнуо главом и прошао кроз отвор на задњем делу павиљона. Било је то купатило (људске величине) готово једнако луксузно као оно у пансиону у насељу. Имало је и добављача. Наручио је шорц и широку мајицу, заједно са сандалама. Стигле су уз звук пинга док се туширао.

Након што се обукао, морао је да скупи храброст да поново изађе. Још увек је био дрхтав и немало уплашен. Никада није било ни једне дивље гласине коју би Царски Небески могли да прочитају у мислима. Али тај дубоки део његовог мозга који га је привукао полицијском послу, потреба да реши проблем и нада се да ће свет учинити бољим местом, гурао га је напред. Шта је тачно Макаио-Фараџи проверавао? Читај ми шта? Мора да има неке везе са Колвином.

Небески га је чекао — у чистим ципелама, приметио је Теренс — и у једној руци је држао чашу светлог пива, а у другој наочаре за сунце. Спољашњост чаше за пиво имала је танак филм кондензације, а пена је била густа. Изгледало је савршено. „Нисам то схватио из твог ума“, учтиво је рекао Макаио-Фараџи. „Твоја жеља је била у датотеци коју је Ленерц Мо преузео.“

Теренс је климнуо главом и узео хладно пиво. Имало је укус као што је и изгледало.

Седели су на столицама испред павиљона. Небеска бића на најближим седиштима су погледала преко њих, а затим наметљиво скренула поглед.

„Па шта ја то гледам?“ упита Теренс.

Макаио му је пружио сунчане наочаре. „Имају функцију зумирања. На крају крајева, далеко смо од акције.“

Теренс је затражио увећање од свог инфрацрвеног везника и његов поглед на арену се брзо проширио. Доле на песковитом поду водила се нека врста битке. Веома уредна битка. Две формације Царских Небеских Јахача које су јахале велике Пробуђене ратне слонове маневрисале су једна око друге у успореном плесу. Онда би све застало како би се омогућило пару јахача да се боре.

214

Први пут када се то десило, Теренс се трзнуо. Чак и са ове удаљености могао је да чује ударац када су масивне мотке за витешки турнир ударили. Нагнуо се напред, жељан да види шта ће се даље десити.

„Гледате Краљевска суђења“, објаснио је Макаио-Фараџи. „То је тродневни фестивал вештина, јунаштва и музике.“

„Музика?“

„Да. Све чете Витезова имају маршираjуће оркестре.“

„У реду.“

„Немој превише да ме потцењујеш, Теренсе. Јахање на леђима Пробуђеног слона у формацији док свираш тубер, бубњеве или кларокорд захтева значајан таленат.“

„Претпостављам да јесте. Али не могу да замислим чему служи.“

„Утисак, пријатељу. Све се врти око тога да се остави утисак.“

Теренс је пустио део „пријатељу мој“. „За кога? Људи знају колико си моћан, а ми никада не видимо никога осим гувернера на вестима ЛНК-а једном годишње.“

"За њу." Макајо-Фараџи је показао.

Краљевски трибина је била очигледна. За почетак, била је највећа, са најсветлијим павиљонима. Такође је имала и неку врсту војних стубова око себе. Краљица Хелена-Кион је била једва видљива како седи на подигнутом подијуму у средини, светлуцава тачка небеско плаве боје. Теренс је зумирао.

„Зато сам вас и позвао овде“, рекао је Макаио-Фараџи. „Требало је да вам оставим утисак колико сте важни. Не верујем да је човек видео нашу Сада и Заувек Краљицу више од два века. Морао сам да добијем посебну дозволу да бисте уопште били овде. То је велика част, чак и ако сами тако не верујете. И предстоји вам један догађај, Прво искушење, за које верујем да ћете чак и ви сматрати да је понижавајуће.“

„Ја… не сумњам. Хвала.“

„Драгоцен си ми, а самим тим и целом Крунском Доминиону.“

„Мислим да претерујеш.“

„Имун на ласкање, дакле?“

„Мех, свако прија мало похвале.“ Отпио је још један гутљај пива. „У реду, види, очигледно си ме изабрао за нешто, па хајде да будемо искрени. Јеси ли ти тај који добија све информације које Мо и ја прикупљамо?“

„Да, ја сам архонт одговоран за Винидове интересе у систему Келован.“

„Да погодим, колико година се тиме бавиш је поверљиво.“

„Триста тридесет седам.“

„Шалиш се — не, не шалиш се, зар не? Дођавола, то је дуго време заглављено на једном послу.“

„То није посао, то је привилегија. Али ја сам добар у ономе што радим.“ Благо намрштено лице појавило се на Макаиовом лицу. „Или сам био до сада.“

„Рекао си да ти шеф прави проблеме.“

„Заиста. Забринути смо што се наши тимови за прикупљање информација показују мање ефикасним него што су некада били. Делимично је то због малог броја оперативаца које имамо, а затим постоје и неки необјашњиви пропусти.“

„Говориш о Колвину, зар не?“

„То је свакако истакнут пример, да.“

„Какав је био резултат обдукције коју сте извршили?“

„Колвина није убила технологија из Доба Остатака. Била је убијена из Небеске, садашње ере. Пронашли смо трагове молекула нано-биомеха у његовом крвотоку. Када су активирани, изазвали су сагоревање разних масних ткива у његовом телу. Било је све само не спонтано. Нано-биомеханик је морао да обезбеди архонт. Чињеница да је био праћен унутар ваше полицијске станице потврђује да овај архонт има успостављену организацију агената који су тренутно активни.“

„Проклетство.“ Бљесак покрета на небу изнад амфитеатра привукао је Теренсову пажњу. Неколико огромних Пробуђених орлова летјело је надоле у све мањим круговима. Започели су акробатски приказ, обрушавајући се један на другог увијајући се, окрећући се, летећи обрнуто у паровима, а затим мењајући редослед. Схватио је да сви имају јахаче и одмахнуо је главом. „Узимао си ми узорак крви пре него што ми је било дозвољено да се попнем на Чвор.“

„Врло добро, Теренсе. Ленерц Мо је био паметан што те је регрутовао. Да, проверили смо. Твоје тело је без икакве биомеханичке контаминације. Између остале опреме коју ћу ти обезбедити, биће и сензор за праћење сваког будућег покушаја да те заразе.“

„Хвала. Па каква је тачно моја будућност?“

„Финансијски, далеки рођак за кога никада нисте чули је управо преминуо и завештао вам је фонд, чинећи ваш начин живота далеко удобнијим него код било ког нормалног јавног службеника; уживајте у томе уз моје поздраве. У полицији вам предстоји каријера која је сталан успон ка врху током наредних двадесет година. Ленерц Мо ће се пензионисати када се вратите; заменићете га на месту.“



мој шеф операција у Санта Роси. Желим да ми изградиш нову мрежу оперативаца и доушника – много већу него што тренутно постоји.“

„Мислим да могу то да урадим. Више истог, али већег.“

„Тачно. Ниво подршке коју ћу вам пружити биће знатно већи од оног који је добио Ленерц Мо.“

„У реду, али тешко ми је да схватим разлог. Зашто се још један доминион меша у Санта Росу? Мислим, имамо много Небеских предузећа у граду, сигурно, али људи су потпуно одвојени од вас. Ништа што нам доминион уради неће утицати на вас.“ Показао је на краљичин павиљон. „Кладим се да она једва зна да постојимо.“

„О, она зна, Теренсе. Можда није очигледно, али наша краљица има дужност да осигура да су сви делови њеног краљевства стабилни. А мој је посао да ту стабилност спроведем где је то потребно. Архонти делују преко посредника – нешто што безбедносне агенције раде још од времена Старе Земље. Ми смо невидљиви генерали посредничких ратова. Циљ ове Велике Игре коју играмо је увек да ослабимо и дестабилизујемо ривалске или суседне доминионе, дозвољавајући им да

буду апсорбовани у наше. Таква трулеж никада не почиње на врху, већ се увлачи кроз запуштене пролазе у темељима. Њено Величанство неће занемарити Гондијар, Теренсе; не може. Учинити то би значило поткопати саму себе.“

„Астеријина гузица“, промрмља Теренс.

„Нешто се дешава у Санта Роси, нека врста коагулације злогласних активности људи који би могли да оштете Крунски Доминион. Пронађите то; разоткријте то за мене, Теренсе. Али за ово морате да прикупите информације - много информација. Тако се гради знање и разумевање. Прикупљање информација је темељ свих архонтских активности.“

„Даћу све од себе.“

„Знам. Ах, Прво искушење сестара чланица конгрегације ускоро почиње, гледајте. Обратите пажњу сада; ово је оно што сам желела да видите. Зато сте овде: да бисте били сведоци будућности, да знате да је наша Сада и Заувек Краљица стварна и вечна. Да ће она одржавати Круну стабилном, а стабилност гарантује мир и просперитет – за све.“

Теренс је почео да размишља да би људски јахач са којим је Макаио-Фараџи почео могао бити пожељнији. „Чак и људи?“

„Да, пријатељу мој, чак и људи.“

Теренс је попио своје пиво, и док су последњи џиновски ратни слонови излазили из арене, рој малих машина је изашао и почео да глача



низ земљу и уклањајући клизаве мрље. Орлови су одлетели. На нивоима око њега, Небеска бића су се дизала на ноге. Није му била потребна никаква неуронска веза да би доживео талас ишчекивања. Његово сопствено откуцаје срца се убрзало од очекивања.

Велика врата на другом крају арене су се отворила и Пробуђени носорог је истрчао напоље. Гомила је почела да навија.

Теренс се намрштио док се нагињао напред, жмиркајући у оклопљену фигуру која је јахала звер. Његове наочаре су се увећале. „Тај витез изгледа мањи од оних на слоновима. Мислим, и даље је већи од мене, али…“

„То није витез“, одговорио је Макаио-Фараџи са жестоким осмехом. „Ово су сестре чланице конгрегације.“

„Верници?“

„Краљичин потомак, њене ћерке. Оне ће показати Њеном Величанству, и свима нама, да ће бити достојне посуде за краљевски ум ако буду изабране за принцезу.“

„Ћерке? Колико година има то дете?“

Још великих Пробуђених животиња излазило је уз бурно навијање гомиле. Теренс је видео тигрове, лавове, крокодиле, комодске змајеве и створења која су вероватно имала неку врсту вучјег порекла на Старој Земљи... свака са својом младом јахачицом, која је поносно држала копље или мач.

„Верујем да је верница која јаше носорога Разара; има једанаест година“, рекао му је Макаио-Фараџи.

„Имају једанаест година? Чекај, хоће ли се борити?“

„О, Теренсе, твоје гледиште је толико људски усмерено. Ограничава те. Ми смо другачија врста од тебе, са веома другачијом културом и етосом. Покушај да будеш отвореног ума.“

„Отворени мин — како је могуће да ово радите деци?“

„Ово нису деца, не у вашем људском смислу незрелих одраслих. Наши потомци су потенцијални домаћини за нашу менталну линију. У овој фази, њихови умови нису јединствени као што су умови ваших

потомака. Уместо тога, обдарене су неуронским рутинама својих родитеља. Они које видите у арени пред собом су сви незрели аспекти Њеног Величанства.“

„Дакле, они су као, шта, ментални клонови краљице?“

„Не баш, не. Захваљујући свом разноврсном биолошком наслеђу, почињу да развијају индивидуалне особине. Али то не постаје проблем за домаћине док не напуне око петнаест година, након чега почињу да се развијају у нове и посебне личности. За оне који на крају буду изабрани да буду домаћини, ми…“



Прихвати и цени чињеницу да ће део њихове младалачке личности играти улогу у начину размишљања одраслих. Па, можда то не схваташ, али ово тело које ме сада угошћује некада је било прилично импулсивно. То нас одржава свежима, Теренсе.“

„Да, али ово?“

„Овде говоримо о будућој краљици. Селекција мора бити ригорозна. Сви наши потомци се процењују на подобност за домаћинство, али чланови Њеног Величанства морају да испуњавају највише стандарде. Ово испитивање је само прва формална процена којој ће проћи. Све што се од њих данас очекује јесте да покажу своју контролу над Пробуђеним под стресним околностима. И одлучност. Другим речима: морају бити смели.“

„Значи, неће се међусобно поубијати?“

„Па... наравно, има повреда, а смртни случајеви су увек за жаљење. Зато поштујемо нашу славну краљицу; она је буквално спремна да умре за нас. Прво искушење је потврда њене љубави према свом народу. Који већи доказ може бити да је она у праву да седи на трону и командује нама? Али то је будућност за једну срећну сестру чланицу конгрегације. Данас су правила једноставна. Од сваке чланице конгрегације се

очекује да изврши један јуриш на другу, и притом дође у контакт са њиховим оружјем. Чим се тај јуриш заврши, то постаје тест вештине, омогућавајући им да избегавају једни друге док маршали не сигнализирају да је свака од њих успешно завршила јуриш. Наравно, будући да су краљевске чланице конгрегације, све су спремне да изврше много јуриша како би доказале своју достојност. Постаје веома тактички.“

„Невероватно“, промрмља Теренс. Неки део њега је желео само да оде, као да је само гледајући саучесник. Али цела та помисао је изазивала неку врсту страшне привлачности.

Грубе Пробуђене животиње су почеле да се постројавају у два уредна реда да поздраве краљицу када је последњи верник истрчао у арену. Свуда око Теренса, навијање је замрло. „Мора да се шалиш!“, узвикнуо је.

—

КРАЉИЦА ХЕЛЕНА-ЧИОНЕ је сматрала да је ово Краљевско суђење помало незадовољавајуће. Свакако, витезови су се борили вешто, како појединачно, тако и у сукобима чета, трке између егзотичних Пробуђених биле су узбудљиве, а музика привлачна. Било је само…

Колико сам их до сада видео/ла?



Завалила се у своју раскошну столицу и сркала златно вино са острва Вандомеда на Еавронгу. Довољно пријатно вино, али можда не и најбоља берба. Изнад ње, Пробуђени орлови су завршавали своје обично задивљујуће акробацијске трикове.

„Врло добро“, рекла је, лењо аплаудирајући. „Молим вас, пренесите моје поздраве команданту ескадриле.“

„Наравно, Величанство“, рекао је лорд Валдије-Мимир.

Подигла је прст. „Можда…“

„Да, госпођо?“

„Можда би могао да размотри разноврснији асортиман маневара за следеће Прво суђење.“

„Ја ћу дати предлог.“

Хелена-Кион је чула пригушено кикотање иза своје столице, које је долазило од принцезине конгрегације. Позвала их је да прићу. „Ћерке, шта ми радимо све време у свим друштвеним ситуацијама?“

„Понашајте се пристојно“, узвикнули су углас.

„Па хајде да покушамо да то применимо у пракси, зар не?“

„Да, краљице мајко.“

Хелена-Кион је разменила поглед са Леди Бекворл-Лидијом, њеном дворском коњушарицом и главном принцезом која се бори за њих. Обе су се осмехнуле. Садашње принцезе су биле живахне, а Хелена-Кион је већ планирала да неколико њих постави на двор након што прерасту принцезе.

Доле, на поду арене, припремао се терен за Прво испитивање.

„Мајор Сискала-Ингрид?“

Командантка Краљевске тигрове гарде иступи напред, обучена као и увек у свој сребрно-кристални оклоп. „Госпођо?“

„Мислим да смо спремни да почнемо. Мислите ли да ће се ове године лепо понашати?“

„Подсетила сам их да су овде само да посматрају, госпођо. Јасно сам им ставила до знања шта ће се, а шта неће толерисати.“

„Врло добро“, рекла је Хелена-Кјоне. „Пустите их унутра.“

Мајор Сискала-Ингрид је лупнула петама и повукла се. Неколико тренутака касније, десет Краљевских тигровачких гардиста испратило је петнаест очева верника Првог суђења напред. Постројили су се поред подијума на којем је седела Хелена-Кјоне.

220

Како је традиција налагала, њихова једина одећа био је кратки саронг. То је била традиција коју је она започела пре око пет хиљада година. Пре тога, било је случајева када би огорчени очеви наставили борбу својих ћерки право испред ње. Краљевска гарда је морала да интервенише више пута; последњи пут када се то догодило, убили су обе бивше супруге као упозорење другима. Од тада, очеви су носили саронг и ништа друго, показујући тако да су ненаоружани. Стражари иза њих, с друге стране…

Хелена-Кјоне их је љутито погледала. „Момци, понашајте се лепо, молим вас.“

Осмехнуле су се победнички и обећале да ће наравно успети. Задовољно је климнула главом, приметивши колико је Бекет изгледао напето у поређењу са осталима. Њена гвоздена дисциплина спречила ју је да му упути охрабрујући осмех. Тог дана није било фаворита међу очевима или њиховим верницима; никада их није ни било, иако је знала да двор увек тихо води књигу о исходу. Према речима леди Бекворл-Лиди - њеног канала до правих трачева из палате - Разара је била данашњи фаворит. Јадна Тира није била високо оцењена; очигледно није била популарна међу својим сестрама. Вероватно ће постојати пакт да се удруже против ње у арени.

Хелени-Кјоне је освежено вино и она се усправила у столици. „Обавестите маршале да смо спремни за прво суђење.“

Свуда по амфитеатру, племићи Великих породица устали су на ноге. Аплауз двеста хиљада Царских Небеских Владара био је задовољавајуће громогласан као и увек.

Доле, велике Пробуђене животиње појавиле су се кроз главна врата арене и почеле да прелазе подијум. Хелена-Кион је била задовољна када је видела како су се верници држали, стабилно и постојано. У њеном уму, сећања прикупљена из десетина сећања са Првог суђења борила су се за пажњу. Узбуђење, одлучност да се успе, страх, утицај светлости и топлоте док су јахали. Бес Пробуђеног коња који је морао бити потиснут неуралним контактом, бука гомиле, загушљиви лагани оклоп. Увек је било преплављујуће.

Ипак, увек тријумфујем.

Верници Првог суђења су почели да се ређају када се појавио последњи. Хелена-Кјоне ју је запрепашћено погледала. Судећи по реакцији гомиле, није била једина у свом изненађењу. Краљевски прст је потражио једног од њених пратњи и заповеднички га позвао.

## 221

„Величанство.“ Леди Сузан-Габријела, господарица штала, поклонила се у струку.

„Да ли ме очи варају, леди Сузан-Габријел? Да ли конгрегантkиња Тира заиста јаше једнорога?“

Нервозна леди Сузан-Габријел баци поглед на под арене, где је Тира, обучена у лепршаву белу хаљину и носећи кратак сребрни мач, седела на једнорогу чија се платинаста грива пресијавала на поподневном сунцу. Смех се проломио дуж нивоа амфитеатра. „Да, Величанство“, признала је.

„И изгледа да не носи никакав оклоп.“

„Не, Величанство.“

„Да ли јој је ово суђење правилно објашњено?“

„Да, Величанство; најсажетије.“

„Да ли су је њене сестре вернице натерале да изабере једнорога?“

„Не, Величанство. Испробала је све Пробуђене у вашим шталама. Требало јој је недељу дана; била је изузетно темељна. На крају је рекла да је једнорог најкомпатибилнији.“

Неки инстинкт који Хелена-Кион није могла баш да објасни, натерао ју је да прорачунато погледа лењу девојку. Заиста, неочекивани поглед. Када се суочила са Бекетом, видела је да су му живци сада попуштени. Уместо тога, његов израз лица је био огроман понос. Са обе стране, остали очеви нису ни покушавали да сакрију своје осмехе.

„Врло добро, онда.“ Хелена-Кјоне је устала. Одушевљена публика која је испуњавала амфитеатар се утишала. Сви верници Првог суђења подигли су оружје у знак поздрава.

Дугачка гримизно-скерлетна свилена трака лепршала је у краљичиној руци. Пустила ју је да падне.

Шест верника најближих Тири одлучило је да максимално искористи лак напад и наредило је својим коњима да јурну директно на рањиву фигуру обучену у бели шифон. Остали су усвојили конвенционалнији курс и једноставно су кренули једни на друге, узвикујући своје најдивље ратне покличе.

Чак и са два алигатора, сабљастим вуком, комодским змајем и паром носорога који су галопирали ка Тири, њен коњ је остао непомичан. Навијање и повици сада задивљене гомиле достигли су врхунац. Тира је мирно склонила руку са неуронске јастучића на потиљку једнорога. Једнорог се и даље није померао. Носорог и комодски змај били су најближи свом беспомоћном плену; њихови јахачи су спустили копља, спремни за победоносни ударац.



Тира је ставила два прста у уста и испустила продоран звиждук. Пробуђене животиње свих осталих јахача одмах су почеле бесно да се

пропињу на тај звук. Већина јахача је одмах избачена чим су изгубили контролу, преврћући се кроз ваздух и падајући на песковито тло уз ударце који су ломили кости. Огромна гомила је уздахнула углас. Они верници који су успели да се одрже само су додатно разбеснели своје коње тиме. Превелике животиње су почеле да се пропињу вертикално, увијајући се с једне на другу страну у масивним извијањима. Копља и мачеви су секли кроз ваздух док су вриштећи верници покушавали да одрже стисак обема рукама. Један по један су падали. Копита звери од шест, седам и осам тона газила су их изнова и изнова, разбијајући оклоп и кашајући месо. Бујице крви и искиданих органа прскале су по земљи. У неким случајевима, Пробуђени који су се ослободили својих јахача ударали су у оне којима су верници још увек махали по леђима, избацујући их из седала.

Током целог покоља, Тира је наставила мирно да седи на свом подједнако мирном једнорогу док су мучни крици парали ваздух на све стране. Убрзо је покољ завршен. Тира је испустила још два брза звиждука, а фрктајући, гневни Пробуђени су се повукли од измучених лешева.

Амфитеатар је био потпуно тих. Шездесет метара од блиставог једнорога, једна од оклопљених фигура је јадно застењала и преврнула се. Из бројних павиљона одјекнула је баража охрабрујућих повика док се Разара тетурајући подигла на ноге, крв је цурила кроз зглобове сегмената њеног оклопа.

Тира је вратила руку на једнорогов јастучић за врат. Пратећи правило да сваки члан вере направи барем један јуриш, Пробуђена животиња је почела да галопира напред. Упозоравајући позиви су се чули кроз редове, руке су дивље гестикулирале. Једнорог је достигао галоп и спустио главу.

Разара се окренула ка звуку тутњаве копита таман на време да види како Тира високо подиже мач у жестоком изазову. Елегантни рог са дијамантским врхом пробио је Разарин оклоп директно изнад њеног стомака, пробијајући је, а затим је једнорог подигао главу, подижући је са земље и издижући је изнад свог јахача. Тирин мач се забио дубоко у доњу страну браде њене сестре вернице уз монументални хор

узбуњених крикова. Крв је шикнула док је каротидна артерија била пресечена, преплављујући и једнорога и јахача гримизном бојом.

223

Дуго је Разара висила изнад једнорога, крв јој је прскала широко. Онда је Тира извукла мач једним брзим, глатким покретом, и Пробуђена животиња се ослободила језивог терета.

Њено Најављеније Величанство, Садашња и Заувек Краљица Винида, промрмља: „Јеби ме!“

У шокираној тишини сви су се окренули ка њој. Требало је тренутак, али она се осмехнула са тужним дивљењем и почела да аплаудира.

Тренутак касније, свих двеста хиљада Царских Небеских Бића у амфитеатру је навијало за свог новог шампиона уз урлик одобравања.

Тира је сишла с коња, склонила крвљу натопљену косу са лица и формално се поклонила краљевском павиљону.

Хелена-Чионе је љубазно климнула главом у знак потврде, а затим се окренула ка реду запањених, узнемирених очева парохије. „Изведите их одавде“, рекла је мајору Сискала-Ингрид. „Одмах.“ Њен поглед је пронашао Бекета. Није била сасвим изненађена када је видела да има исти смирен, очекивачки израз као и њихова ћерка. „Он остаје.“

„Да, госпођо.“

Хелена-Кион је поново позвала несрећну леди Сузан-Габријелу напред. „Никада не дозволите да се то понови.“

Дрхтећа газдарица штала се дубоко поклонила. „Да, госпођо. Жао ми је.“

„Нема потребе за извињавањем. Било је спектакуларно. И морамо признати, конгрегантким Тира јесте показала савршену контролу над

Пробуђенима према правилима Првог суђења. Можда би требало да те она научи како да им наметнеш трајне неуронске команде.“

„Како Њено Величанство жели.“

„Не треба ми дворска луда, Сузан. А сада иди доле у арену и види да ли можеш да повратиш контролу над тим Пробуђеним.“

Хелена-Кион је бацила поглед на ред принцеза, чију је ранију радост заглушила забринута збуњеност, приметивши оне две које су се мучиле да сакрију своје неодобравање. „Хајде, драге девојке, ово је била одлична лекција за вас: никада се не дајте заварати изгледом.“ Док је пролазила поред Бекета, упутила му је жив осмех. „Честитам. Сада ћу пажљиво пратити њен напредак.“

# ЈЕДАНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

АРКАДИЈИН МЕСЕЦ је био необичан за Путнички звездани брод, који је обично био конгломерат разнородних модула различитих технолошких нивоа, заглављених дуж централне носеће кичме носача. Уместо тога, Аркадијин Месец је био геодетска сфера златних решетки која је садржала осам јајоликих елемената који су могли да клизе по унутрашњости сфере, реконфигуришући свој положај у складу са статусом лета брода. Изграђен је давно у неком доминиону близу језгра Кентаури јата, где је био познат под другачијим регистрационим кодом. Свако ко би погледао те глатке небескоплаве јајолике облике претпоставио би да Аркадијин Месец има небеско порекло, и вероватно би био у праву, али није било начина да се то са сигурношћу сазна; било је много модификација од дана када је изграђен. Свакако његова капетанка, импозантна Андино, никада није говорила о томе како је на крају постала њен власник. Најближе што је икада пришла откривању своје прошлости било је то што је рекла да је из Путничке династије у Доминиону Кичи, који је сам заузимао неколико звезданих система непријатно близу рубова Доминиона Вечне Једногласности који је владао центром Кентаури јата. Зашто је сада одлучила да своје комерцијалне операције базира у и око Крунског Доминиона није било познато. Причало се да се не може вратити у Доминион Кичи још око хиљаду година.

Марселуа није било брига. Капетанов недостатак радозналости према њеним чартер летовима био је награђујући за обоје - готово једнако важан као и њен недостатак морала на летовима који су захтевали употребу оружја, слање одреда плаћеника на планету или пресретање и сукоб са другим бродом Путника. Њен једини захтев био је новац. Никада није тражила разлоге, а он их никада није наводио. У том погледу, њихов однос је био савршен.

Једина мана Марчелуове професије била је та што је повремено морао да лети у систем белог патуљка, Малакбел, како би сакупио

одређене предмете у име свог шефа. То га је чинило нелагодним, чак и на Месецу Аркадије, са његовим застрашујућим оружјем. Никада нисте знали шта ћете тамо срести. Једина настањива планета био је Лидон, а та дефиниција је била сумњива. Људска популација која се тамо населила током последњих неколико векова била је променљива, са племенским коренима разних аркада које су их овде довеле, што је и даље стварало политичке проблеме и постављало градове-



држава против града-државе, на свеукупну штету биосфере планете. Да би његова нелагодност била још већа, за њим су биле расписане потернице у готово свим тим градовима.

Затим, ту је било и јединствено окружење звезданог система које је требало узети у обзир. Поред тога што се налазио одмах изван Посејдонове маглине, Малакбел је имао своју планетарну маглину, пречника 0,4 светлосне године – густи вртлог гаса и прашине за који легенда каже да је настао током колапса звезде у њен садашњи облик као резултат Рата формације. Без обзира на стварни разлог, бели патуљак је био нестабилан, шаљући масивне млазеве ултра-јаког зрачења и снажне плазма токове насумично. Овај колосални енергетски излаз био је довољан да флуоресцира планетарну маглину до те мере да је понекад личила на дневно небо. Другим речима, осим ако нисте имали врхунске сензоре Царске морнарице, сваки свемирски брод који је прелазио Малакбелов систем летео је готово наслепо. Визуелни сензори свакако нису могли да разазнају ништа даље од пет хиљада километара, а чак је и најбољи радар био ограничен на седамдесет хиљада километара због феноменалног нивоа јонизације маглине.

Наравно, то је значило да није било много бродова који би могли да вас прате. Али ипак, Марчелу је лет провео на мосту Аркадијиног Месеца, повезан на бродску мрежу, са сензорима који су директно улазили у његов визир.

Капетан Андино је убрзао брод до шест гравитационих степени. Већи астероиди и метеоритски ројеви звезданог система били су сви мапирани, али би била потребна само стена масе само неколико килограма да удари, и брод би био уништен. Чим су напустили Рајска врата, Марчелу је могао да осети како се потисак мења за неколико процентних поена сваких неколико минута, док је бродска мрежа пратила залутале делове планета и астероида који су уништени током Рата формације и вијугала око њихове путање.

Пет и по дана након што су стигли у Малакбел, астероид са којим су се састајали изронио је из споро вртложних облака блиставе планетарне маглине.

„То је то?“ упита Андино скептично.

„Мора бити“, одговорио је Марселу са подједнаком сумњом.

Њих двојица су седели у хемисферичним лежајевима за убрзање на мосту, чији је активни гел јастучић био у усправном режиму. Марчелу није био сасвим сигуран да ли је капетану потребна било каква заштита од убрзања при великој гравитацији.



маневре, јер су јој ноге и руке биле замењене цимешким удовима. Наравно, није изабрала козметичке замене. У правом стилу меховског братства, њени су били обложени металним сегментима, са спољним хидрауличним актуаторима на сваком зглобу. Њени прсти су били брутално механички, са ситним зупчаницима и месинганим актуаторима. Само су врхови правили уступак људским чулима својим тактилним јастучићима. Мишиће врата употпуњавао је низ клипова стопљених са кључним костима, подржавајући базу лобање. Није било очију; уместо тога, мале црне цеви у облику сочива вириле су из дупљи. Није знао колики проценат њене коже је синтетички, али је сумњао да је одговор прилично велики. Било је узнемирујуће грубо, али је био

сигуран да је то поента. Свакако ју је учинило много јачом него што би то икада учинили трансплантати мишића.

Остатак посаде је имао сличне нивое замене цимецима. Као и са њиховим бродом, нико није знао одакле им је порекло. Био је само тихо срећан што људи у овом делу Кентаури јата никада нису усвојили тренд надоградње мехова. Па... осим имплантата за побољшање борбе, у сваком случају.

Марселу се вратио холограмској пројекцији да проучи неименовани астероид. Његов неправилан облик био је дугачак четири километра, а најшири три. Чудно глатка површина била је необичне нијансе тамно мат зелене, и Марселу је само по погледу знао да је, каква год да је била оригинална површина, накнадно била обложена генетски прилагођеном астрогљивицом. Споре су развијене током Ере остатака, са идејом да се њима засеје астероид, а затим се вековима касније врате и открију да су споро растуће гљивице прогризале свој пут кроз руду, споро одвајајући метал од стене. С обзиром да је ово био систем Малакбел, снажно је сумњао да су гљивице заражене нановирусима или једноставно мутирале од изузетне количине зрачења коју је емитовао бели патуљак.

„Занимљива густина“, промрмља Андино. „Нижа је од пене на врху твог капућина. Који год метал да је требало да извуче, одавно је нестао.“

„Има ли неких активности? Брод у близини или кабина за одржавање живота унутра?“

„Не колико Аркадијин Месец може да детектује, не. Чему си се надао?“

„Један мој пријатељ.“

Слегнула је раменима, хидраулика њеног тела је цвилела на прагу слуха, очигледно незаинтересована. „Шта желиш да урадиш?“

„Боље да одем тамо и погледам.“

—

Марселу је лагано облачио своје АЕГИС одело. Основно напредно одело за ванлетелице и копнене упаде било је школька под притиском, скројена по његовом телу - иако је прошло доста времена откако га је последњи пут носио. Можда би требало више да вежбам, посебно у нултој гравитацији, помислио је док је увлачио стомак како би се сегменти трупа могли затворити. Свакако је било уско. Слотови за прилагођавање су му омогућавали да причврсти лагани потисник и неколико интегрисаних алата - ништа што је било конкретно оружје, али алати за сечење би свакако могли да изазову озбиљну штету ако је потребно.

Последња провера система и био је спреман.

„Постоји неколико потенцијалних приступних тачака“, рекао му је Андино када је био у ваздушној комори. „Сада пролазимо кроз инфрачервену комору.“

Скенирања су се материјализовала на визиру његове кациге, показујући три кружна удубљења на неравној површини. Изгледало је као врхови шахтова који су дубоко упадали у унутрашњост.

Спољна врата ваздушне коморе Аркадијиног Месеца су се отворила, и треперава светлост маглине је ушла унутра. Гљивични астероид је био удаљен два километра, слабе варнице су прескакале по његовој тупој површини док су га ударале супернаелектрисане честице прашине. Сензори његовог АЕГИС одела су га усмерили и оријентисали. Наредио је менаџеру одела да га одведе до најближег окна.

Био је то нервозан лет од два километра, што је било смешно. Видео је борбу десетак пута, укључујући и два у свемиру. Путовање од два километра није било ништа. Осим... ово је био Малакбел. Било шта је могло бити тамо напољу у светлим вртложним маглама. Удаљеност

овде га је чинила рањивим на начин на који то ватрена борба никада није учинила.

Ако ме је архонт желео мртвог, постоје много једноставнији начини.

АЕГИС одело га је одвело до врха окна. Иако је било кружно, није било нимало налик кратеру - само окно са глатким странама које су нестајале у таму. Ладар његовог одела послао је рубински лепезу преко њега, показујући му да се база налази стотину метара дубље.

„Улазим“, рекао је.

Андино није одговорио.

Потисници одела су испуштали благе млазеве гаса, и он се спустио у таму. Јарка светла на кациги су се упалила готово истог тренутка. Гљивични зидови окна били су исти као површина астероида. Није знао да ли су исечени у овај облик или је то природно. Нешто програмирано у генима гљива што их је учинило много софистицираним од рударења спора? Кружиле су гласине да су неке од Келованових Великих породица - оних најлојалнијих краљици Зубери



—побегла је у Малакбел након што су је остале краљице победиле и убиле током Споразума. Имало је смисла. Неизмерна запремина свемира, пречника четири светлосне године, могла је да сакрије било шта.

Дно шахте био је раван слој неког провидног ћилибарног материјала. Марчелу је испружио једноставну металну сонду из своје рукавице и боцнуо површину слоја. Тупи врх је продро као да је течност. Веома вискозна течност, чија је лепљивост држала на месту. Светло кациге није могло да продре до краја, али је био прилично сигуран да то није оно што је испуњавало целу унутрашњост астероида.

Невољно се окренуо тако да му је кацига додирнула ћилибарну површину, а затим је активирао гасне потиснике. Било је као да рони у меласу.

Када је потпуно потонуо, гасни потисници су постали бескорисни. Почео је да се пробија напред – заиста се осећао као да се бори кроз меласу – али су му се руке коначно ослободиле. Извукао се напоље и нашао се у другом делу окна. Десет метара испред њега, преко њега је била растегнута друга ћилибарна плоча. Руководилац одела га је обавестио да у овом делу постоји танка атмосфера од кисеоника и азота, која је регистровала притисак од шест процената стандардног атмосферског притиска. Зидови гљивица били су прошарани дендритским нитима које су слабо светлеле. Функција појачавања светлости његовог одела показала му је цилиндрични простор као да је на пуном дневном светлу.

Направи гримасу због лепљивих мрља ћилибарне масе која се залепила за АЕГИС одело и прешао на други лист.

У окну је било укупно седам плоча, све размакнуте десет метара. Атмосферски притисак је био мало виши у свакој празнини. Када је коначно пробио у централну пећину астероида, атмосфера је била до шездесет осам процената стандардног притиска. Међутим, није било шансе да скида кацигу. Можда је то била мешавина кисеоника и азота, али сензори одела су му показали да је то супа биолошких молекула.

Пећина је била дугачка више од километра, са гљивама које су се неправилно ширили на исти начин као и напољу. Између грба су се налазиле и стотине дубоких, уских седла, а све су биле прекривене ћилибарним слојевима. Нелагодно је осврнуо око себе. Његова животињска чула су инсистирала да је протумаче као неку врсту инсектицидне кошнице, са луткама смештеним у свакој шупљини. Слојеви су овде, међутим, били много тањи, са стално присутним сјајем биолуминисцентних дендрита једва видљивим кроз ћилибар.

Његов комуникациони дисплеј му је показао да је инверторни ланац који се враћао на Аркадијин Месец неактиван, блокиран густом масом гљивица. Док је опрезно лебдео дуж пећине, покушавајући да обрише гомиле ћилибарних гљивица, послао је општи сигнал. „Хало?“

„Марселу, баш је лепо од тебе што си дошао.“

АЕГИС одело није могло да утврди порекло сигнала; био је свесмеран. „Сахдија?“

„Заиста.“

Једноставна гласна потврда није ништа учинила Марчелуовим живцима. До сада је његово регрутовање и наређења увек стизала преко даљинских контаката. Лични састанак није био нешто што је икада очекивао. Бринуо се због разлога. „Где си?“

Сензори одела су скенирали око себе. Да ли се неке од тих сенки у шупљинама креће?

„Овде сам са тобом“, одговорио је Сахдијахин глас са призвуком забаве. „Али нисам у свом гравитационом облику, тако да би ти мој изглед могао бити узнемирујући.“

„Гравитациони облик? О, срање. Јеси ли ти Мара Јама? Знам да се они трансформишу у тело.“

Смех који се вратио имао је језив одјек. „Не. Ја представљам сасвим другачији интерес. Ја сам грађанин Талох-Теа.“

Што није била утеха којој се Марселу надао. Као и Мара Јама, Талох-Те су били номадски доминион - десетине хиљада звезданих бродова који су мигрирали по хиру преко Кентаури јата. Разлика, коју су Талох-Те стално истицали, била је у томе што су они били трговци, док су сви признавали да су Мара Јама луди психопате, без икакве емпатије или поштовања према било коме другом, и понашали су се у складу с тим. „Хоћеш ли ми дати доказ за то?“ Иако је претпостављао да је чињеница да тренутно није био везан за мучилиште довољан доказ.

„Не. Ви сте један од мојих агената у овом сектору Кентаури јата. Време да покажете моралну чврстину било је када вам се мој представник први пут обратио. Али ако сте забринути, запитајте се ово: Шта сте урадили у моје име што је унапредило циљ Мара Јаме?“

„Ма хајде, ја чак ни не знам шта је узрок Мара Јаме. И никад заправо не видим последице акција које предузимам за тебе: смрти, саботаже. Претпостављам да су превише суптилне.“

230

„Разумна процена. Генерално говорећи, Мара Јама у овом делу Кентаури јата желе да преузму власништво над ХеСеом. То би обезбедило гориво за њихове флоте за еоне који долазе.“

„У реду. То је вероватно. Али Крунски Доминион има прилично ефикасну морнарицу.“

„Јесте. За овај век — и за следећи. Али запамтите, ја и моје колеге архонти размишљамо у смислу најмање векова. Дестабилизација доминиона успостављеног онако како су га изградили Империјални Небески Бићи био би дугорочан пројекат.“

„Зато им само реци шта знаш о Мара Јами.“

„Реците коме у Крунском Доминиону? Пет краљица одлично показују јединство када је у питању Престо Царице, и многи њихови интереси су усклађени. Међутим, њихове фракције у матичним звезданим системима играју уску верзију Велике Игре, као и сви ми.“

„Добро. Шта желиш да урадим у вези са Мара Јамом? Допада ми се идеја да стојим сам против њих. За то ће ми требати неко врућe оружје, можда пар бојних крсташа.“

Садија се насмеја. „Ништа тако драстично. Много је акција у Великој игри које се дешавају свуда око тебе. Једна од њих је почела да ме збуњује.“

„У реду, угризаћу.“

„Ниво активности архона у Санта Роси се повећава, без икаквог разлога који тренутно не могу да утврдим. Заиста, винидски архонт је недавно предузео необичан корак позивајући једног од својих људских агената, полицајца по имену Теренс Вилсон-Флечер, да буде сведок верника његове краљице на Првом суђењу.“

„Буквално немам појма о чему причаш.“

„Такав сусрет лично може значити само једно — директну неуронску процену. Архонт је желео да утврди ван сваке сумње да је Вилсон-Флечер лојалан.“

„Је ли прошао?“

„Вратио се у Гондијар жив, па би се могло претпоставити.“

„Хоћеш ли ме проценити?“

„Талох-Те то не раде. Новац је гаранција која постоји између нас. То, и верујем да знаш да ме не треба издати.“

Марчелу се трудио да говори мирним гласом, да покаже да га ни на који начин не плаши; не, господине. „Поштујем своје уговоре. Зато сте ме уопште и контактирали, зар не? Ви сте истражили.“



„Сасвим. Признајем да сте били један од најдоследније ефикасних оперативаца које запошљавам, тако да ћу вам пружити велики степен оперативне слободе у вашој проширеној улози.“

У сигурности своје кациге, Марчелу се широко осмехнуо. „Што тачно значи?“

„Морам да будем у току са активностима архонта у Санта Роси.“

„Драго ми је да помогнем. Како желите да то решим?“

„Проширићеш своју мрежу доушника, посебно оних у подземљу и администрацији префектуре. Прикупљај информације за мене. И Марчелу…“

„Да?“

„Дискретно, молим.“

„Разумем.“

„Обавештајни подаци су кључ архонтских операција. Што више знамо, боље разумемо ситуацију. Посебно желим да знам шта је изазвало ову ескалацију. Желим да сазнам да ли неко покушава да дестабилизује Гондијар.“

„Зашто би ико желео то да уради? То је свет ужасан као богиња; људи тамо су само небеска стока. Чак и да цело место изгори до темеља, то не би ништа значило Крунском Доминиону.“

„Велика игра има много потеза, а сада флота Мара Јаме пролази ивицу Крунског Доминиона.“

„Мислиш да постоји веза?“

„Не погађам када су у питању акције у Великој игри. Прикупљам информације и процењујем.“

„Схватио сам.“

„Драго ми је да то чујем. Мојим осталим представницима биће наложено да вам пруже било какву финансијску и материјалну помоћ која вам је потребна. С обзиром на расположиве износе и на то да сте човек, спреман сам да толеришем извесну личну корист са ваше стране, али будите опрезни.“

„Ушао сам у ово широм отворених очију.“

„Добро. Шаљем ти пакет података који садржи контактне кодове.“

„Хвала вам.“

„Има још једна ствар. Једноставна ствар.“

Нешто у гласу је натерало Марселуа да се трза. Лаке мале услуге никада нису биле. „Да?“

232

„Судбина је чудна ствар. Она управља свима нама и не може се избећи. Ако је то оно што је суђено да буде, онда је тако. А данас је судбина испоручила арку систему Келован. У овом посебном тренутку наше историје, не могу игнорисати њен долазак.“

„Стварно? Дођавола, нисам мислио да их је још увек могло бити. Мора да је летело вековима. И успели су? Браво за њих.“

„За њих, да. Али упркос њиховим годинама, лађобродови су импресивни. То ме узнемирава. Мислим да не би било прикладно да их Путник стекне, зар не?“

„Какве би користи имао Путник од лађе?“

„За аркброд? Ниједан. Али теоретски, сваки брод може бити опремљен ZPZ генератором стазиса, чиме би се претворио у звездани брод. То би увело снажан случајни фактор у овај део Кентаури јата, што не могу дозволити, посебно с обзиром на тренутне околности. Зато хајде да осигурамо да аркброд има часно пензионисање, зар не? И поново: дискреција је кључна.“

„Препусти то мени.“

233

# ДВАНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

„ ” АПСОЛУТНО НЕ. НЕ.

Фин се намрштио, мислећи да је погрешно чуо. Пре два дана, провео је доста времена у нултој гравитацији након што је Дилиџент пристао код Санта Росе, а познато је да накупљање течности при слободном паду утиче на слух. Зато је рекао: „Молим?“

„Не“, одлучно је поновила његова мајка.

„Али, мајко, Дилиџенту је потребна поправка.“

„Драго ми је да чујем да тако озбиљно схватате безбедносне процедуре летења свемирским бродовима. Међутим, породица не може преузети никакву одговорност за ваш лет.“ Покретала је Аугусту, своју бебу унуку, на колену. „Не може, зар не? Не, не, то нема никакве везе са нама. Не, нема.“

Аугуста је испустила звук који је можда био кикот или влажно подригивање. Фин се трудио да се не намршти, али је било тешко; његова новорођена нећака је била бизарно неумесна у невероватно формалној сали Тајног савета. Готово једнако неумесна као што је била на коленима његове мајке.

„Али…“ Очајнички је погледао своју сестру Зелинду. Никада је није видео тако исцрпљену. Њено обично безизражајно лице некако се погрбило, очи једва отворене, уста у сталном зевању.

„Шта си, дођавола, очекивао?“ рекла је уморно. „Дозволили смо ти да препишеш Хафнир против сваког преседана који је наша породица икада поставила. А сада одрасти и покажи мало одговорности за оно што си постигао.“

Псовање његове сестре било је толико изненађујуће да му је требало мало времена да се разбесни. „Дилигент је оно што сам постигао.“ Што је била истина; био је одушевљен што је власник. Међутим, лет назад за Гондијар открио је неке неочекиване проблеме. Његова прва посета једној од сфера за одржавање живота на аркади била је шок. Наравно, кривио је себе; Дилигент се толико разликовао од било ког свемирског брода који је познавао. Сфера је била стамбена, тако да је унутрашњост била испуњена са девет цилиндара постављених тако близу да су се скоро додиривали. Сваки од уских отвора имао је стуб светлих светала који су се протезали уз њих, сијајући на ружичастом крају спектра, што му је изазвало главобољу после неколико сати. Сваки цилиндар је био подељен на палубе високе три метра, окружене уским балконом, што је становима унутар давало „отворени“ простор. Спољашње преграде цилиндара биле су прекривене живим зидом бујних воћних биљака како би се додала природна свежина.



ваздух. Фин је знао да би требало да остави утисак неког тропског урбаног окружења, али све што му је падало на памет био је скучен градски блок кратких, трошних кула окружених коровом.

Агрономске сфере су биле још горе, подељене хоризонтално како би се максимизирала површина где би бескрајни хидропонски прагови могли да узгајају површе под истим интензивним ружичастим светлом, док су у основи сфере гљивични биореактори варили мртве биљке како би произвели импресивну разноликост гљивица које су прерађене и штампане у храну.

Фин је био уверен да ће његовом дигестивном систему требати година дана да се опорави од хране коју је јео на путовању. Било је заиста ужасно.

Такође, након векова непрекидног рада, унутрашњост сваке сфере била је мозаик поправки и реновирања који је некако наставио да се покреће. То је било осим седам сфера које су потпуно отказале и

декомпресовале се. Арка никада није имала ресурсе да их врати у живот.

„Само му је потребна реновација“, рекао је намргођено.

„Онда предлажем да затражите кредит од финансијске куће или банке“, рекла је његова мајка.

„Али то је већи брод него што су куће за људске финансије навикле.“

„Честитам.“ Направила је гримасу према малој Аугусти. „Ујак Финбар има највећи брод, да, има.“

„Не видим зашто ми породица не може авансирати новац који ми је потребан да га спремим за лет“, рекао је Фин. „Када добијем неке чартер летове, то ће генерисати добру дивиденду. Као што ће Хафнир.“

Челична равнодушност његове мајке се враћала; могао је чак видети како јој се црта лица укочила. Нежно је вратила Аугусту Зелинди. „Ја нисам банка, Финбаре.“

„Заправо, јеси. Мислим, технички си прва дама благајне Санта Росе.“

„То је државнички став, кретену“, рекла је Зелинда. „Нема никакве везе са породицом. Јеси ли се уопште појавио у школи?“

„Али… Дилиценту је потребна поправка да би могао да лети у међузвезданим мисијама.“

„То није породични проблем. Ти си створио ову смешну ситуацију, баш као што си нас напустио зато што је нека боемска шмрка превише њушкала и спавала са тобом.“

„Зар ти—“

„Не!“ одбруси Зелинда. „Сама си се у ово уплела. Толерисали смо то и пристали на Хафнир договор јер би то могло — баш би могло — имати неку економску корист за Санта Росу за сто година, а довољно смо саосећајни да преживелима обезбедимо место за живот. То што то организујеш не чини те неком врстом финансијског генија — чак и ако си се сам сетио тога, што сви знамо да ниси; само папагајски понављаш Џосијаса као да је неки гуру. За почетак, нема смисла преуређивати своју глупу антику, јер чак и да је способна за лет, нема где да одлети, јер немаш ЗПЗ генератор, зар не? Први и најважнији део технологије који мораш да набавиш пре него што добијеш брод. Мислим, за некога ко пуни главу глупостима о Путницима, како си могао да пропустиш нешто тако очигледно?“ Застала је када је Аугуста, ненавикнута на тако груб глас своје мајке, почела да се тресе. Зелинда ју је нежно љуљала. „А сада погледај шта си урадио.“

„Нисам... Слушај, знам да ми треба ЗПЗ генератор. Имам контакте и требало би да могу да се договорим са њима.“

„Можеш ли да набавиш ЗПЗ генератор?“ оштро је упитала његова мајка. „Ти?“

„Да, ја“, пркосно је одбрусио. Пре неколико месеци, он и Ијане Енфо нису разговарали ни о чему другом осим о томе како да набаве звездани брод. Детаљи нису били сасвим јасни - превише алкохола је било у питању - али Ијане се хвалила како су генератори стазе најбољи терет који Путник може да набави, што им дозвољава да наведу било коју цену. Само је требало знати ког Путника да питате. А Фин је имао прилично добру идеју где да почне: Гивој Енфо. Зато се суочио са мајком и сестром, одбијајући да покаже било какву несигурност.

„У том случају“, рекла је његова мајка, „честитам.“

„Дакле, платићеш поправку када будем имао генератор?“

„Не“, рекла је изнервирана Зелинда. „Да ли уопште слушаш шта си причала? Свако ко има брод способан да лети кроз Рајска врата може да прикупи готово неограничену количину финансирања од банака да би

финансирао свој лет. Када га будеш имала, више ти нећемо бити потребни. Тада ћеш се доказати.“

„Па... да, очигледно.“ Само сам се надао малој помоћи после свега што сам до сада сам постигао. Чак и трунчици поштовања.

„У међувремену“, брзо је рекла његова мајка, „имаш одговорност да помогнеш преживелима да се сместе у Хафниру. За почетак, за њих треба изградити читав град од камена за живот.“

„Али морам да набавим ZPZ генератор. Јосијас може да се снађе…“

236

Заћутао је док су га мајка и сестра гледале са потпуно истим, узнемирујућим, презривим изразом. На тренутак је чак помислио да то ради и мала Аугуста. Стварно?, беснео је у тишини. Чак и сада, након свих мојих достигнућа, након што сам ти показао да могу сам да се супротставим и да се суочим са препрекама о којима немаш ни слутње, и даље нећеш да помогнеш? Зар немаш ни грама поштовања према мени, својој рођеној крви и месу?

Њихова лица су му рекла одговор на то.

„Људима које си овде довео потребна је твоја помоћ“, рекла је Зелинда. „Да ли си толико егоцентричан да ћеш занемарити своју моралну обавезу?“

„Не“, промрмљао је.

„У животу нема пречица, Финбаре“, рекла је његова мајка. „Надала сам се да ћеш чак и ти то до сада схватити.“

„Да, мајко.“ И уз то је скоро могао да чује како се капије породичног кавеза поново затварају око њега.

—

ФИН ЈЕ ПОСМАТРАО БЕЗ КОМЕНТАРА како излазе из глобусног таксија, а Џосијас је запрепашћено зурио у Оквел Манор. Са грандиозном централном ротондом од благозлатног ливеног камена, окруженом са десет високих обелиска високих триста педесет метара, са белозлатним спиралама на врху, зграда је била видљива десетинама километара преко Санта Росе. Пре шест стотина тридесет година, наоружана похлепним намерама, Маријама Камара-Рјана је ангажовала познатог уранског вајара-архитекте да створи грађевину ненадмашног шарма и раскоши како би подигла углед своје породице. Прва ћерка истакнуте уранске породице, удата за рођака у другом колену маркизе Џалгори-Тобу, њене друштвене амбиције довеле су је до врха друштва Санта Росе. Али ривалства са другим уранским породицама, лош избор династичких бракова за њену децу и мањи финансијски скандал који је њено приватно имање било приморано да отплати, довели су до тога да њена грана породице падне у немилост и значај.

Имање Оквел пратило је судбину породице, његова унутрашњост је пропадала неколико векова пре него што ју је поверилац претворио у станове. Затим је била разноврсно комерцијално средиште за дизајнере по мери и микрофабрике, уточиште за уметнике, а у једном тренутку неко је чак претворио џиновски централни атријум у акваријум за лептире. Пре два века, непромишљене модификације су направљене на доњим нивоима ротонде како би се претворила у позориште, а онда када



које су банкротирале, штале за успешније породице из високог друштва чије су се оближње виле препуњавале рођацима. Ниједно од ових поглавља његовог живота није било посебно успешно, иако је спољашњост и даље задржала свој грациозан изглед.

На крају, Отилија је преузела пропалу шталу и претворила Оквел Манор у уточиште за Гате — на велико разочарање угледних породица округа.

„Па зашто смо, тачно, овде, дечко мој?“ упита Јосијас.

„Отилија је паметна“, рекао је Фин њему и Ели. „Она ће знати шта да ради.“

Ели се осмехнула Јосијасу. „Можеш да сачекаш напољу ако желиш.“

Игнорисао ју је.

Огромни лучни улаз отварао се у сводни клаустар, који је водио све кроз ротонду до цилиндричног атријума у центру. Финов део инжењерског центра их је довео до одељења у клиничком крилу светилишта, које је некада било низ државних соба са високим плафонима чији су луковичасти прозори гледали на башту атријума. Оригинална богата орнаментација је одавно уклоњена, а замењена је редовима великих кревета.

Јосијас је радознало погледао око себе. „Шта је ово, земља дивова?“

Ели га је упозоравајуће погледала. Он је само слегнуо раменима.

У одељењу је било око двадесет Гата. Фин је претпоставио да би могли деловати застрашујуће ако нисте навикли на њих. За њега су Гати били диван народ, створен са нежном и кротком неуронском патологијом. То је надокнадило њихову величину, са висином која је у просеку износила око три метра, док су им грађе биле снажно мишићаве испод дебеле коже боје бледе рђе. Њихова снага је била намењена да обезбеди радну снагу која би могла да обавља напорне понављајуће задатке у време када андроиди нису увек били доступни или приступачни током Ере Крусибла. Могли су се наћи у многим Доминионима Кентаури кластера, иако је мало Небеских друштава сада имало икакву потребу за њима.

Људи су, међутим, пронашли мноштво послова за њих – врсту слабо плаћених, тешких и прљавих послова које људи једноставно нису желели да раде. Њихова послушна природа их је изложила експлоатацији од стране предузећа за радну снагу, која су имала уговоре о аутсорсингу за основне индустријске и пољопривредне услуге. Судови су гонили злостављајуће менаџере када би неко подигао

оптужнице, али мало ко се тиме замарао, јер нико заправо није приметио услове под којима су Гати патили, нити животни стандард који су били приморани да трпе када би потписали уговор са...



послодавац. Злостављање које су трпели у Санта Роси смањило се последњих година, а Отилија их је подржавала, али постојала су друштвена ограничења у ономе што чак и Џалгори-Тобу може постићи.

Гати на одељењу носили су тогу коју је већина њихове врсте волела: једноставну платнену хаљину са везицама на рамену. Већина њих су биле медицинске сестре, са неколико техничара који су радили са гомилама основне медицинске опреме која је стајала поред сваког кревета.

Фин је био узнемирен што је више од половине кревета било заузето. Његове симпатије према великим Ченглинзима сезале су још од његове петнаесте године када је Отилија открила шта ће постати њен циљ живота.

Његова сестра је седела на ивици кревета на пола одељења. Тихо је разговарала са Гатом који је лежао на њему, док су још двојица стајала поред ње. Фин се тргнуо када је видео повреде које је Променљивач задобио. Велики комади грофлеша били су нанети на његову кожасту кожу. На основу онога што је знао о тучама, Фин је претпоставио да га је неко озбиљно претукао, вероватно неком врстом палице или металне шипке. Гатови су имали карактеристичне округле носеве, али овај му је био скоро потпуно згњечен у лице.

Отилија се осврнула и слабо се осмехнула Фину. Видео је да је плакала. Када је устала, загрлио ју је. „Жао ми је“, рекао је. „Шта се десило?“

„Претукли су Пабла“, рекла је, показујући на Гата у кревету.

„Зашто? Ко је то урадио?“

„Била је то борба у кавезу.“

„Шалиш се! Мислио сам да је мама томе стала на крај.“

„Јесте. У Санта Роси. Али не у Гранд Амину; то је префектура маркизе Темпис-Енсет. Њих то не занима.“

„Пакао.“

„Рената му је жена“, рекла је, показујући на жену из Гата на крају кревета која је сагнула главу ка Фину. „Она и Хелио, њен брат, довели су га овде.“

Фин се намрштио. Лице Гата није било природно изражајно — њихова кожа је била превише дебела да би црте лица могле да пренесу мале покрете мишића — али њихове очи су то надокнађивале. И никада раније није видео ниво туге који је обузимао Ренату. „Како су доспели овде?“ упитао је.

„У возу.“

„Сами по себи?“

„Да.“



„То је смело.“

„Морали смо“, шапнула је Рената. „Пабло је јако повређен, крварио је изнутра и споља. Сви знају помоћ Оквел Манора. Твоја сестра је светица.“

„Претпостављам да јесте“, рече Фин, овог пута без икакве ироније.

„Па, шта се десило?“ упита Ели.

„Говоре Паблу да мора да се бори. Он то не жели. Љути су на њега.“

„Гадови су му дали дрогу — ону за коју су мислили да ће га учинити агресивним“, рекла је Отилија. „То није успело, па су га претукли, надајући се да ће га то покренути. Наравно, није успело; Гати нису тако грађени. Рената ми је рекла да је само седео тамо и плакао.“

„Много ми је жао“, рекла је Ели.

„Он је сада овде безбедан“, рекла је Отилија и умирујуће ставила руку на Ренатину подлактицу. „Сви сте безбедни.“

Фин је држао руку око рамена своје сестре док су напуштали одељење. Знао је колико ју је коштало да буде присебна, сналажљива директорка Оквела. У себи је и даље била његова сестра која је, са петнаест година, плакала данима када их је мајка натерала да је прате у посету једној добротворној организацији Гата, и обоје су научили како се људи опходе према Променљивцима.

„Не можеш се лично интересовати за сваки случај“, рекао је тихо када су се вратили у манастир. „Превише је.“

„Ако ја нећу, ко ће?“

„Много људи, судећи по изгледу“, рекао је Јосијас, показујући на људско особље које се шета около. „Инспиришете људе да раде са вама. Потребно је више од само доброг циља да би се привукло способно особље. А ово место је свакако сјајно.“

„Да, претпостављам“, рекла је Отилија уморним гласом. „Ја само... желим да будем сигурна да добијају прави третман, знаш?“

„Прави лидер учи да делегира. Ви микроменаџирате, што је организациона мана. Пустите особље да ради свој посао без вашег надзора над њима. На тај начин можете провести време организујући стратегију. Постићи ћете много више. Верујте ми.“

Отилија је невољно климнула главом. „То има смисла, претпостављам.“ Удахнула је. „Извините. Управо сте допутовали из

палате. Шта желите?“

„Није важно“, рекао је Фин. Било је значајно то што је прва особа коју је потражио након тако великог разочарања био његов брат близанац, али онда у његовом



Имајте на уму да су увек били њих двојица против остатка породице. Криво је погледао клиничко крило. „Сада није право време.“

„А. Мама је рекла не, значи?“

„Да. Породица ми неће позајмити ни један једини ват. То је лудо. Марљива има потенцијал да заради богатство, али све што жели је да ме поново увуче у тим.“

„Не, не жели“, рече Отилија зналачки. „Њена пажња је сада усмерена само на малу Аугусту, следећу наследницу. Ја више нисам ни резервна. А што се тебе тиче, сумњам да јој је стало ако одлетиш низ Рајска врата. Твој одлазак би био политички мање срамотан за породицу.“

„Хеј!“

„Ипак је истина, зар не?“

„Да“, рече Фин мрзовољно. Није могао да погледа сестру; знао је колико ће пећи њен победнички осмех. Онда је схватио да је Отилија нагнула главу на једну страну и да га непрестано гледа. „Шта?“

„Стратегија“, рекла је. И њен осмех се пребацио са Фина на Џосијаса. „То је оно што нам је обојици потребно, зар не?“

„Стратегија покреће галаксију“, рекао је Џосијас слежући раменима. „Она вас такође доводи тамо где желите да идете, све док сте спремни да се довољно трудите. Јесте ли?“

„Ох, сасвим сам спреман. Ако Рената може возом да путује између градова, ја могу да пронађем уточиште за Гат.“

Фин се насмешио. „Преписаћеш једну од својих земаља Гатима да би им дала независну државу? То је сјајно, Отилија. Хеј, ти си грофица од Фернвика; то је скоро поред Хафнира.“

„Не буди глупа“, одбруси Отилија. „Никада не бих натерала маму да то потпише. Била је довољно љута када сам купила Оквел Манор. Не, покажи ми.“

„Шта?“

Зграбила га је за руку. „Вредни! Покажи ми.“

Њихови индукциони контакти су се додирнули. Финов понос је процветао док је показивао своје вештине. У поносу није било срамоте. Ово је оно што је постигао сам, без помоћи своје омражене породице.

Открио је његов сјај у орбити изнад Кинокса, како је његово запрепашћење расло како је права величина постајала очигледна. Моје, само моје!

„Хо, смири се тамо, Пробуђени Тигре“, прекори га његов близанац кроз њихову везу.

241

Затим је показао поглед који је клизио дуж дугачке кичме машина аркаде – астроинжењерска технологија довољно напредна да их носи преко десетина хиљада светлосних година, али истовремено невероватно примитивна са трепћућим светлима и великим цевима. Затим се спустио у сећање унутар сфера за одржавање живота, светле, врућe, бујне баште у свемиру, аристократску оранжерију егзотичног лишћа издигнуту директно из Земљиног парног доба.

„Ено!“ рекла је Отилија. „Баш ту.“ Њена рука се одвојила од Финове, прекидајући богат ментални вид. Широко се осмехнула. „То је то.“

„Шта?“ упитао ју је збуњено.

„Дилиџенту су потребни људи који стално раде како би све те древне машинерије функционисале – много људи, људи које не можете да приуштите. То је права штета. Када те сфере за одржавање живота почну да отказују, суочићете се са каскадним ефектом. Уклоните једну, а остале ће морати да преузму тај посао. А не могу, зар не? Јер тренутно већ раде на својим границама. Осим тога, управо људи који су стручњаци за њихово одржавање излећу из вашег дивног брода да би сишли овде. Потребно вам је више од пуког преуређења; потребни су вам чланови посаде. Хиљаде њих. А где ћете их наћи? Чак и Путнички бродови превозе само десетак техничких стручњака током лета. Потребно вам је стотину или више људи који раде пуно радно време само да би сфера за одржавање живота, у којој се налазе инжењери који одржавају остатак брода, и тако даље... Чак и ако добијете комерцијални терет или своју најглупљу фантазију до сада о спасавању технологије из Ремнант Ере, мораћете да поделите сваки профит између најмање десет хиљада људи. Каква је то плата?“

„У реду“, рекао је Фин, изнервиран њеним нападом на његово достигнуће. „То је проблем; никада нисам рекао да није. Само ми је потребан почетни капитал да бих направио тај први лет.“

„Не, не требају. Потребни су вам људи. Људи који неће напустити брод када им платите један ват годишње. Људи који су тамо зато што тамо желе да буду, зато што ће бити безбедни у вашем мини-станишту. Људи који могу лако да одржавају те основне старе машине.“

„Уф“, дахтао је када је коначно схватио о чему она говори. Окренуо се и загледао се дуж дворишта у Оквелсово клиничко крило. „Мислиш...?“

„Да! Гат.“ Ухватила га је за обе руке, поново се повезујући са њим, додајући емотивни подстицај свакој мисли коју је улила у његов ум.

„Зар не видиш? То је савршено решење. Могу да живе ван света, далеко од свих



предрасуде и мржњу са којима се суочавају овде доле. Њихово мало друштво где су коначно безбедни. Ви им пружате дом – прави дом – а заузврат добијате посаду која одржава Дилигента потпуно оперативним за њих саме, као и за вас. Видео сам то у вашим сећањима; Дилигент има инжењерски капацитет да производи сопствене резервне делове. Гати то могу. Нису добри само за копање јарака или дизање камења; они су и добри технички оператери. Њихови мозгови су већи од наших; само слепа нетолеранција верује да гломазно тело значи глупост.“

Фин је полако климнуо главом док је обрађивао идеју, са само малим трзајем зависти што се сам није сетио тога.

„Паметно решење“, рече Јосијас са дивљењем. „Права самопоуздана акција.“

Отилија му је кокетно упутила намрштени поглед, а затим се окренула ка Фину. „Љубоморан, заправо?“ подсмехнула се.

„Шта?“

„Смислио сам решење. Зато си и дошао овде, зар не? Да ја спасем дан — и твоју задњицу.“

„Добра идеја“, одмах је узвратио ругајући се. „Можда чак и успе.“

„Астеријине сисе, успеће! Сада се можеш концентрисати на прави проблем.“

„Набављам ЗПЗ генератор“, признао је.

„Да. Да ли треба и то да ти решим?“

„Не. Знам људе који би могли да помогну. Само ми треба услуга од једног твог пријатеља.“

—

ИЗДАЈНА ЖУРКА одржана је у вили једне старије уранске породице, Линвуд-м'Фет, чија је прва ћерка и наследница, Котја, била најбоља пријатељица Отилије заувек. Гости су обично били искључиво из млађе генерације друштва Санта Росе, уранских породица које су помагале у надгледању цивилне администрације или су имале вековне везе са предузећима Небеских Великих Породица које су биле темељ економије Гондијара.

То је значило да се Фин поново вратио међу своје одвратне. Сви који су се гурали у собе пространог рецепционог крила виле били су лепи, или барем елегантно дотерани за ту ноћ. Хаљине и одела коштају богатство, знао је, што је било смешно, јер већина њих једва...



покривао је све. Његово неодобравање је расло. Што је више разговарао са Јосијасом, то је више разумео економију. Не само институционалне финансије које је учио да би могао да управља својим имањима, већ и личну економију и како је она допирала до живота свих на Гондијару и Ануши. Окружен таквим прекомерним расипништвом, био је изненађен што није приметио Гондијарову разлику у богатству када је био са Грасом. Али, признао је себи, био је тако површан тада.

Котја их је одушевљено поздравио када су стигли.

„Хвала ти што си позвала Гивоја“, рекао јој је Фин када се извукао из запетљања; забава је била савршен параван за посао — посебно онај који је њега занимао.

„О, не“, одговори Котја стидљиво. „Ти увек познајеш најзанимљивије људе.“

„Не буди тако скроман. Мораш да познајеш праве људе да би се докопао издаје.“

„Човек ради шта може“, ругао се Котја. Инсистирала је да сама нанесе спреј против издаје. „Без изузетака“, прекорила је када је он пристао. „Није фер према другима ако ниси примио дозу.“

Фин је уздахнуо и пустио је да му да дозу. Издаја је била тренд стар скоро две недеље. Неко је донео серију низ кулу Санта Росе, биомолекул из Ремнант ере који се налазио на површини ока, а затим је реаговао на специфичне хормоне који се ослобађају у крвоток активирајући своју биолуминисценцију. Хормони на које је ова посебна серија била подешена наводно су били индикатори људског узбуђења. Очи корисника би светлуцале индиго, што значи да бисте буквално могли да видите светлост у њиховим очима када су укључене.

Док су улазили на забаву, врискови смеха су проломили разговоре док су људи хвалили или весело порицали сјај своје издаје.

„Искреност о сексу“, насмеја се Џосијас. „Сада знам да сам у будућности.“

Отилија му се насмејала, а Фин је видео како јој се љубичасти сјај шири по очним јабучицама.

„Хајде да попијемо нешто“, рекао је Ели. Није могао да а да не гледа у дубоки изрез њене хаљине, све до пупка.

Она му се громогласно насмејала.

Колико год да је Фин мрзео такве догађаје, тајно је био задовољан колико су његови вршњаци показивали искрену радозналост према ономе што је урадио са Хафниром. Мислим, ко нема огромне парцеле неискоришћене земље као део свог имања,

што је породицу неизбежно коштало богатство да издржава током година? Можда је био луд, Џалгори-Тобу који се одрекао титуле, али је урадио нешто другачије и имао користи од тога. Луда корист, признајем - али то је био Фин за тебе, увек црни коњ. На крају крајева, шта би човек уопште могао да уради са бродовским бродом? Али ипак... Развој, заправо поновно проширење имања након толико векова пажљиве равнотеже: изванредно.

Стари пријатељи, далеки познаници, људи које раније није срео: сви су били заинтересовани да чују какви би планови могли бити могући са новонасељеним Хафниром. Можда мало пробно партнерство у његовом подухвату? Јосијас би се у том тренутку глатко умешао, човек који је ходао по Земљи! Очи су сијале од свакојаког интересовања.

Фин је разговарао са Мунани о побољшању саобраћајних веза са Хафниром — можда би њено породично превозничко предузеће размотрило финансијски улог у маграил пруги која иде поред постојећег аутопута? — када је угледао Гивоја Енфоа са друге стране собе и кренуо тамо. Гивој је радио своју уобичајену ствар, стојећи у средишту седам фасцинираних младих уранића, прави живи Путник који их је одушевљавао својим тако искреним причама о летовима на егзотичне планете и спасавању опасних награда из Остатка ере. Фин се скоро насмејао маестралној позоришној представи, начину на који је Гивој стално успостављао контакт очима са најлепшим паром, њихово готово блиставо дивљење било је увод у одвођење забаве у катакомбе виле где је Котја припремио пећине спремне да приме везе било које величине.

Издаја је Фину још више олакшала посматрање како се магични трик изводи. Наравно, морао си поседовати Гивојеву харизму - бонус несташлучког интензитета који је био потпис вођа култа кроз историју - да би се договор закључио. Значајно је да Гивојеве очи нису чак ни имале сјај.

Гивој га је угледао како посматра и одушевљено се осмехнуо што је ухваћен на делу, један играч до другог. Следеће чега се Фин сетио је да је Гивој привремено прекинуо своје екстравагантно завођење гламурозне, лаковерне омладине из високог друштва Санта Росе. „Рећи

ћу вам тачно шта се десило касније“, обећао је свом кругу обожавалаца. Они су се невољно одвојили.

Гивој је одушевљено загрлио Фина и Ели и одвео их од разочаране публике. „Фине, човече, морам да ти се захвалим што си ми средио позивницу. Ова журка је невероватна.“

„Нема проблема. Котја је једва чекао да те има.“

„Је ли сада била?“

245

Ели је превртнула очима.

„Шалим се!“ Гивој се насмејао.

Прешли су главну салу и ушли у један од мањих салона. Пар младића стајао је испред камина, љубећи се бурно, а очи су им гореле интензивним издајничким сјајем.

„Жао ми је, момци“, рече Гивој весело, „али ће нам ова соба требати само на минут.“

„Придружи се или пронађи своју собу“, одбрусио је један од мушкараца.

„Погрешно те разумем“, рече Гивој, а осмех му се учврсти. „Излази одавде, кретену. Одмах.“

Човек је хтео да приговори, али га је партнер повукао за руку: и није вредно жалбе. Отишли су, светлост им је пала. Гивој је затворио двокрилна врата за њима. Окренуо се ка Фину и Ели, а осмех му се ширио. „Успео си“, викнуо је. „Фине, успео си! Набавио си себи брод-арку. Не да сам сумњао, али... Астерија! А та богињом проклета ствар је огромна.“

Фин је чвршће стиснуо Елину руку. „Групни напор.“

„Да, да, наравно. Па шта?“

"Је ли...?"

„Моја понуда.“

Фин је морао добро да размисли да би схватио о чему Гивој говори. „Ах, тачно. Да, па, придруживање династији Енфо је заиста велика ствар. Примамљиво је.“

„Наравно. Разумем то“, рече Гивој озбиљно. „Узми колико год ти је потребно времена. На крају крајева, ускоро ћеш имати векове на планети. Али то није разлог зашто овде разговарамо, зар не?“

„Не“, опрезно се сложи Фин.

„Па зашто си ме онда позвао овде?“

„Имам аркадски брод. Желим звездани брод.“

„Да. То није тако лако, као што знаш.“

„Хајде, Гивој. Ако ми неко може дати вектор до ZPZ генератора, то си ти.“

„Наравно, наравно, да.“ Упутио је Ели осуђујући поглед. „Знаш ли шта је заправо издаја?“

„Немам појма“, рекла је. „Фантастична наука о будућности?“

„То је прошлост“, рекао јој је Гивој. „Видео сам то раније, на неколико различитих светова. То је из аптеке из Доба Остатака: нека врста биомолекула коју комплет може да програмира да реагује са одређеним хормонима. Ми“

Мислим да је то било намењено да лекари могу да прате стање пацијента брзим погледом. Помислите на труд, интелигенцију, индустријске капацитете који стоје иза такве ствари. Затим узмите у обзир ране Небеске људе који су је створили, живели су пре више од двадесет хиљада година. Дакле, дефинитивно је прошлост. И шта ћемо са тим? Насмејаћемо се на журци и видети ко је напаљен.“

Ели је неспретно погледала Фина, тражећи савет.

„Друга ера, другачије норме понашања“, рекао је Фин, чвршће стежући Ели.

„Наравно“, рекао је Гивој. „Али та злоупотреба, тај недостатак уважавања, људима сада лако пада. А то је само један сићушни молекул. Тражиш од мене ЗПЗ генератор! Људи чак ни не разумеју основну математику која стоји иза тога, а камоли како тај ку*ац заправо функционише. А то је награда која ће ти дати звезде, човече. Звезде! Можеш да прелетиш чисто преко Кентаури јата ако га поседујеш. То је најближе што ћемо икада бити божанском чуду.“

„Знам то“, рече Фин пажљиво. „Нико не цени шта ЗПЗ генератор значи више од мене.“

„Да ли ти? Зато што то много значи. Можда људима који не гледају на свет као ти.“

„Да ли је то примедба на моју рачун што сам уранијумски?“

„Не нужно. Учинио си своју побуну; поштујем то. Оно што треба да знам је колико далеко иде тај пркос.“

„Колико год мора“, одговори Фин без оклевања.

„А ти?“ упита Гивој Ели, не скидајући поглед са ње.

„Нисам део ове језиве структуре коју сте ви овде изградили. Не занима ме каква је ваша глупа локална политика. Али рећи ћу вам сада,

не свиђа ми се начин на који људи бивају заповедани од стране Небеских бића. Упознао сам неке од њихових Витезова. Они су срање.“

„О, да.“ Гивој задовољно климну главом. „Витезови. Имао си среће што су ти били први. Тако си видео Царске Небеске животиње уживо, а не ову претварају да су цивилизација са којом се заваравају. То је све што сви на Гондијару виде.“

„Драго ми је што наилазим на твоје одобрење“, подсмехнула се.

„Наравно.“ Окренуо се ка Фину. „Постоји цена за генератор.“

„Знам.“

„Стварно? То је више од новца. Сиђи овом путањом и нема повратка. Добијеш ЗПЗ генератор, постајеш Путник. Не овако глупо.“

247

„џентлмен истраживач, фантазија о којој си сањао. Ово је права ствар, човече.“

„Шта желиш у замену за генератор? Реци ми!“

Гивој је застао на тренутак. „Дилиџентов ентропијски погон.“

Фин то уопште није очекивао. „Шта?“

„Чуо сам да су Витезови само разбили помоћну опрему, да она још увек може да ради.“

„Како си то знао? Тек смо пре пар дана пристали код Хај Розе.“

Гивој се самозадовољно осмехну. „Да, али чији те је брод династије одвео тамо?“

Фин се намрштио. Био је сигуран да то никада није поменуо пред Сујн или њеном посадом. Нити је Ели. Џосијас, међутим... Стиснуо је усне. Информација је увек била права валута Путника. Требало је да схватим.

„Али није ти дозвољено да користиш ентропијски погон“, излетело је Ели.

„Тачно.“ Гивој се насмешио. „Не можемо их користити јер се заигравају са простор-временом и спречавају Елохиме да постављају линије квинтесенције кроз делове простора кроз које је ентропијски погон пролетео. То није нужно лоша ствар.“

„Зашто?“ упита Ели. „Која је сврха блокирања линија квинтесенције?“

„Рецимо само да неки људи — људи, на пример — имају користи од тамних сектора где звездани систем не може бити повезан са другим доминионима кроз Небеска врата. Можда би то чак назвали слободом.“

„Да ли је то циљ Путника?“

„Један од њих. Велики. Не претпостављајте да смо хомогена група, али неки људи које познајем вам нуде ову размену. Ја сам само посредник. И морам рећи, не мислим да ћете добити бољу понуду.“

„Претпостављам да нећу“, рекао је Фин.

„Је ли то да, Фин?“

„У чему је цака?“

Гивој се благо трзнуо. „Па, мораш да одеш и покупиш га. Мислим, ове ствари не стоје по тајним складиштима.“

„Бројке. Где?“

„Терик Папуан. Али не брини, наша династија има брод који ће те тамо одвести.“

„Терик Папуан?“ рекао је Фин шокирано. „Мислиш на Варгрида?“

„Не. Варгрид је бинарна звезда — ако смеђег патуљка уопште можемо назвати звездом. И у сваком случају, удаљена је тридесет две АЈ од примарне звезде. Бићеш потпуно безбедна. Човече, сви превише драматизују око Варгрида.“

„Зато што се нико не враћа одатле!“

„Не идеш у Варгрид, у реду? Генератор је у олупини небеског ратног брода у великој старој кометној орбити око звезде Терика Папуана, и враћа се да би се поново приближио.“

„Разбијени ратни брод“, понови Фин сумњичаво.

„Да. Мислимо да је то један од бродова Актору Армаде. Астерија зна довољно њих које је Варгрид напао у бици код Ултимакса. Човече, то би било нешто за видети!“

„И баш случајно имате орбиталне координате ове олупине?“

Гивој се подсмехнуо и отворио кошуљу. На његовим грудима тетоважа сложених вектора и симбола се упалила, тињајући црвено као жар.

„Наравно да.“

—

СЛЕДЕЋЕГ ЈУТРА, Фин се пробудио испод познате плитке куполе плафона своје спаваће собе, док је гола Ели лежала на душеку поред њега, једном руком преко његових груди. Сунчева светлост је обасјавала ружичастим сјајем дебеле завесе које су прекривале лучне прозоре веранде.

Није му се у потпуности свиђао његов раскошни стан у палати и све удобности које је пружао; то је била само цена кирије за живот у њему. Проблеми уранског друштва, рекао је себи строго.

У сваком случају, после прошле ноћи знао је да ће ово бити један од последњих пута да се овде пробудио. Полако се нагнуо и нежно пољубио Ели у раме. Није се померила, па ју је поново пољубио, прелазећи на њен врат и осетљивију кожу за коју је знао да је тамо. Сада је она одговорила тихим јауком и померила се, осмех јој је додирнуо усне.

„Добро јутро“, рекла је са срећном поспаношћу.

„Добро јутро.“

Пољубила га је. „Дакле, синоћ сам донела одлуку.“

„Да? Добро. Па, о чему?“

„Људи из Дилиџента, сви моји стари пријатељи, сада се удаљавају од мене. И што дуже остају у Хафниру, то су даље.“



шта ћу добити. Зато морам да донесем одлуку. Да ли да се вратим код њих и надокнадим изгубљено време, или да изградим живот овде?“

„Ох.“ Фин се трудио да не звучи разочарано; био је захвалан што није било биомолекула из Ремнант Ере способног да се засветли од те емоције, јер би му управо сада очи гореле. „Наравно, па ако је то оно што желиш.“

„То је била моја одлука: Нећу. Идем са тобом.“

# ТРИНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

ЛЕСТАРИ ЈЕ УБРЗАВАО на једва десети део g, што је омогућило Фину да се лако извуче кроз отвор у осматрачницу звезданог брода Путник - одељак који је вирио из цилиндричног дела за становање попут пругасте стаклене шкољке. Ели, много грациознија у кретању при ниском g, већ је стезала једну од ручки поред врха прозора, држећи се мирно док је гледала напоље. Стотину километара испред звезданог брода Путник, гигантска Небеска врата која су водила до Терика Папуана засенчила су кружни део Посејдонове маглине.

„То уопште није застрашујуће“, рекла је док се Фин сместио поред ње.

„Да. Никад га раније нисам видео“, признао је.

Елохим машина је на свом улазном крају имала пречник од близу сто педесет километара: купола од неке тамне металне супстанце која је слабо светлуцала у преливима маглине. Њена површина је била испресецана концентричним прстеновима, који су се смењивали са жлебовима. Средишња трећина се закривљавала надоле попут кратера, зидови су се глатко спуштали у отвор који је био широк добрих петнаест километара.

„Ту идемо“, показао је Фин, трудећи се да звучи зналачки.

„Не шалиш се?“ подсмехнула се.

Иза огромне куполе, главни део Капије се протезао додатних осамдесет километара, а њено језгро је био цилиндар густо збијених езотеричних машина окружен низом нежних наруквица на крају здепастих жбица. Није било прозора, ни светала; ништа се није померало нигде по целој структури.

„Знаш, заиста помало личи на џиновски ракетни мотор“, рекла је Ели. „Онај који би се користио за померање месеца.“

Без упозорења, ивица улазне куполе заблистала је блиставом плаво-белом светлошћу. Фотонски талас је нахлио ка унутра, искривљен ребрима и жлебовима док се сливао преко површине. После неколико секунди, испунио је централни отвор и распламсао се навише попут ужарене фонтане. Фину се учинило да је угледао сићушну тачку како се увија у његово срце. Затим су Рајска врата поново пала у мрак.

„Вау!“ вриснула је Ели. „Шта је то било?“

## 251

„Брод улази кроз Капију.“

„Је ли експлодирало?“

„Не.“ Осмехнуо се. „Замислите количину енергије потребне да се убрза чак и хиљаду тона до брзине светлости од 0,999. Сва та енергија се држи унутар линије квинтесенције између упарених Небеских Врата, и то је феноменално. Одатле долази моћ за убрзавање звезданог брода, а Небески звездани бродови могу бити величине станишта средње величине. Мислимо да Елохими напајају Врата енергијом инфра-звезда; то је патуљаста звезда смештена унутар колектора енергије тако да није видљива у визуелном спектру, али и даље зрачи у инфрацрвеном.“

„Дајсонова сфера?“ упита Ели.

„Да – отприлике. Првобитни концепт је увек био замишљен као метод коришћења укупне производње звезде, замишљен као рој сакупљача енергије – толико њих да њихове орбите потпуно обухватају – а не као једна љуска са пејзажом унутар које је популарна култура има. Каква год да је њихова метода, Елохими усисавају укупну производњу патуљка, коју каналишу дуж проводних линија до својих Рајских Врата.“

„Колико има рајских врата?“

„Нико не зна. Па, ниједан човек, свакако. Али у Кентаури јату постоји преко десет милиона звезда, и свака која има Еденски свет има или је имала везу са својим суседима преко Рајске Капије.“

„Проклетство, а дедина генерација је мислила да је пресецање станишта у астероид макроинжењеринг.“

„Да. Није ни чудо што их зовемо Небеска бића, зар не? Неке од цивилизација овде су у основи царство богова, са Елохимима на врхунцу.“

„Али Елохими дозвољавају било коме да користи Небеска врата?“

„Да — чак и ми, обични људи. Само треба да се појавите у свемирском броду који има ЗПЗ.“

„А када будемо имали једног за Дилицента, можемо ићи било где у јату Кентаури?“

„Да. Та светлосна олуја коју си видео када је брод напустио овај систем била је само мало цурење енергије из линије квинтесенције током фазе убрзања. Биће још један светлосни спектакл на другом крају када се брод успори; излазна Небеска врата пумпају своје релативистичко енергетско стање директно назад у линију.“

„Дакле, функционише као систем успињаче?“



„У основи да. Једини губитак енергије долази од природног цурења, што је, као што можете да замислите, само по себи прилично импресивно. Али биће стотине — вероватно хиљаде — бродова који ће истовремено користити квинтесенцијску линију, због чега је њена густина енергије на звезданом нивоу. Буквално. Постоје звезде које умиру и не садрже толико енергије.“

„Звучи невероватно опасно. Шта се дешава ако дође до квара?“

„То је Елохимска технологија, тако да морамо да верујемо у њу. Имајте на уму да постоји довољно бродова Путника који се никада нису вратили — или се још нису вратили. Иако сам склон да мислим да су погинули шетајући се по световима из Доба Остатака, или искушавајући срећу са Небеским бићима; неки од њих су прилично агресивни. Молите се Астерији да никада не наиђемо на брод Мара Јаме.“

„То је охрабрујуће.“

Пољубио ју је. „Трудим се најбоље што могу.“

Обоје су скренули поглед са врха прозора док се улазна страна Рајске капије поново распламсала. Фин је ставио руку на сијалицу за повезивање на оближњем панелу и прегледао Лестаријеве податке о лету у реалном времену. „Ми смо следећи.“

„Да. Проклетство, три зарез осам светлосних година за четрдесет пет сати!“

„Само у протеклом времену брода. За све на Гондијару, то ће бити три зарез осам година.“

„Онда још пре три зарез осам година.“

„Плус време које проводимо у Терик Папуану. Реално гледано, бићемо одсутни осам година.“

„Дуго времена.“

„Само за оне које остављамо иза себе. Можда пар месеци за нас.“

Израз несигурности прелетео је преко њеног лица. „То је... још увек се навикавам на ту идеју.“

„Зашто?“ упитао је, искрено радознао. „Време лета Дилицента било је само неколико векова за све на броду. Али ви летите већ четрдесет

хиљада година.“

„Перцепција“, рекла је суморно. „Нисмо имали референтну тачку. Али ово... Када се вратимо у Гондијар, моћи ћу да видим. Знаћу шта сам пропустила.“

„Жаљење?“

„Не знам. Јавићу ти за осам година. То је ако се уопште вратимо.“

„Хеј, ако помаже, Дар преласка ће бити лансиран за минут. Астерија ће се побринути за нас.“

Ели је превртнула очима. „Тачно, велика помоћ.“

## 253

„Немој да га удараш.“ Подигао је палац, на којем је још увек била мрља осушене крви тамо где га је Табија Енфо, први официр Лестара, убола. Дар је био ритуал који је пратио сваки Путнички брод. Свака особа на броду је послушала, дајући кап своје крви, која је мућевито загрејана тако да није остало ништа осим неколико честица прашине. Сви су заједно стављени у малу стаклену бочицу, која је испаљена у отвор за улаз у Капију Раја непосредно пре него што је сам брод ушао. То је био принос, доказ да је посада поштовала богињу Астерију и желела да јој се захвали на дару звезданих летова који су она и њени Елохими дали Кентаури јату.

„Још увек не могу да верујем да смо то урадили“, рекла је Ели збуњено. „Од свих места у галаксији, људи овде још увек обожавају божанство. Управо си рекао да су Небеска бића богови.“

„Мислим да је то углавном људска ствар“, рекао јој је Фин. „Наше поштовање Астерије проистекло је из веровања да је она послала сигнал Зелених светова. На крају крајева, пратили сте тај сигнал довде, зар не? Ако то није чин вере, не знам шта јесте.“

„То је била основна практичност. Још нисмо пронашли настањиви свет када смо примили сигнал Зелених светова.“

„Сигнал те је довео до мене“, рекао је.

„Авв.“ Пољубила га је.

„Ако желите да сазнате више, Басил Енфо је лестарски пастор, као и наш службеник за процену артефаката Остатка“, рекао је Фин. „Сигуран сам да ће радо објаснити доктрине.“

„Нема шансе. Чекај, да ли верујеш у њу?“

„Астерија? Нисам сигуран.“

„Агностик, а? Мислио сам да си рекао да сви Путници верују у њу?“

„Они то раде.“

„Дакле, то је за тебе дилема.“

Незграпно се осмехнуо. „Свакако јесте. Знаш ли шта би капетан Узома урадио теби или мени да смо одбили да дамо крв Даровима?“

„Не.“

„СДЕ.“

„Шта је то?“

„Спонтани директан излазак. У основи: право кроз ваздушну комору — са свемирским оделом ако имате среће.“

„Шалиш се!“

„Не. Дакле, деликатна тема око наших бродских другова, је л' да?“

„Дођавола. Да, у реду, пазићем шта причам“, рекла је мрзовољно.

Фин се окренуо док није гледао кроз задњи прозор куполе. Лестаријев моторни део надвијао се над цилиндричним модулом за одржавање живота, који је био дугачак само шездесет метара и постављен под правим углом у односу на осу потиска. Када су се укрцали, Узома им је рекао да је то древни резервоар за гориво небеског свемирског брода. Са љуском направљеном од ултравезаног керамичког материјала, био је за редове величине јачи од било ког трупа који су људи направили, отпоран на ударе микрочестица. Унутрашњу палубу и системе изградила је и инсталирала једна од астроинжењерских компанија породице Енфо у Хај Роси. Био је обложен мрежом чврстих носача, што му је омогућавало да поднесе огромно оптерећење између три тупа причвршћивача за терет на предњем делу брода и инжењерског дела изнад главних мотора.

Гломазни одељак реакционог погона који је могао да види састојао се од две директне линеарне фузионе ракете - цеви дугачке двеста метара и широке четрдесет, које је сам Ута Енфо спасао пре осамдесет година из олупине Небеског брода који је лутао у Хемору иза Тинаје. Биле су способне да испоруче више од осамнаест хиљада тона потиска свака. Лестари су имали само четири хиљаде тона, па су ретко коришћени пуном снагом док се не би спојили са теретом велике масе; убрзање од девет ге које су производили уништило би свако људско тело ако би било изложено дуже од неколико секунди. Разговори на броду током лета ка Рајским вратима приказивали су драматична бекства Лестара под високим ге из светова Остатка и непријатељских бродова. Фин је проценио да је отприлике једна од пет прича вероватна.

Тренутно, Лестари се приближавао ка улазном крају Рајске капије брзином од једне десетине g, а потисак је долазио из његовог секундарног (људски изграђеног) погона: осам јонских потисника распоређених око инжењерског одељка, покретаних помоћним фузионим генераторима. Једва је могао да види танке катаракте њихових издувних гасова како лепршају позади. После белог џиновског пламена главних мотора, деловали су јадно.

Када су напустили Хај Розу, Фин је био изненађен колико се широк плазмени облак ширио иза њих; очекивао је да ће то бити танак, ултраинтензиван млаз какав производи већина Небеских бродова.

„Да, али ово је оно што имамо“, рекао је Окими-Сал Енфо неозбиљно када је Фин то показао. Он је био Узомин син и техничар задужен за фузионе системе Лестара, што га је чинило најближим официру главног мотора који је брод имао. Његов муж, Јору Енфо (Лестаријев



(техничар за свемирску помоћ), насмејао се. „Оно што он мисли је: нема појма како раде. Је л' тако, душо?“

Окими-Сал је испружила средњи прст. „Ево, употреби Астеријино сидро.“

„Они су Небески“, наставио је Јору. „Дакле, искрено, имамо среће што је неки мрежни велемајстор успео да намешта интерфејс са њиховим контролним колима. Све што можемо да урадимо јесте да их укључујемо и искључујемо и мењамо потисак у корацима од пет процената. Највећи посао који моја драга има је да се увери да пумпе за довод горива хелијум-три исправно раде.“

„Нажалост, истина је“, призна Окими-Сал. „Искрено, о та два мотора знамо онолико колико и о ЗПЗ. Па, осим што су то најскупљи мотори који су се користили на свим Енфо звезданим бродовима. Пију Не-3 брже него што Базил испија пиво у отвореном бару, нека му Астерија благослови душу.“

„Али ми смо јединствени брод Енфоа“, рекао је Јору. „Зато је овај лет такво изненађење. Гивој је сигурно опљачкао ризницу наше династије да би вас финансирао.“

„Шта да кажем?“ одговори Фин са лажном скромношћу. „Веома сам важан за вашу династију.“

„То су ми рекли“, рекао је Тоше.

Гивој је инсистирао да стручњак за безбедност пође са њима. „Радио сам са Тошеом раније“, рекао им је. „Има доста борбеног искуства на планетама и у микрогеолошким ситуацијама попут ове у коју се ви упуштате.“

„Мислиш да ће бити борбе?“ упитала је Ели.

„Астерија, надам се да не! Ово би требало да буде мала, тиха мисија сакупљања. Али та олупина је изузетно вредна чак и да нема ЗПЗ генератор, зато желим да будеш спремна за све евентуалности. Већ имаш брод који те може високом брзином одвести од било каквих проблема. Тоше ће те штитити када будеш на планети на Терику Папуану. Никада себи не бих опростио да ти се нешто деси.“

Фину је било очигледно да је Тоше неко ко може да се снађе са собом. Његова лична близина чинила је Фина нервозним на неком фундаменталном нивоу. Имао је Лидон биоваре мишићне калемове у рукама и ногама, као и дугачке нити које су му се протезале уз грудни кош: врста побољшања о којем су људи са којима је Фин радио на Ануши увек причали да ће себи набавити. Први утисак је био да има змије које му се гнезде испод коже. И било је нешто у његовим мршавим цртама лица што га је чинило да делује удаљено, а томе није помагао ни начин на који је једно око било испупчено као да је отечено од инфекције. Када су се заједно попели на орбитални торањ, поносно је рекао...

256

Око им је било очна оса; могла је сама да лети около у домету од око стотину метара, показујући му шта може да види. „Помаже ми да пронађем мете“, објаснио је.

„Немаш појма каква је породична политика била укључена у наговарање Узоме да пристане на ово“, рекао је Окими-Сал. „И искрено, још увек немам појма како је Гивој добио Утину подршку.

Мислим, без увреде, Фине, али видео сам Дилиџента код Хај Росе. То је невероватан брод, али опремити га ЗПЗ генератором? То је лудо на нивоу земаљског змаја.“

„Ипак, ево нас.“

—

БРЗ ЗВИЖДУК се зачуо унутар модула за одржавање живота на Лестарију. Натерао је Ели да се тргне и брзо погледа ка отвору куполе. Увек проверите свој излаз. Аларми никада нису били добар звук на свемирском броду; то јој је било дубоко укорењено у мозгу. Одмах је била спремна на звук изласка ваздуха.

„Сада ће пуцати, гледај“, рекао је Фин.

Пратила је где је показивао. Један од куполастих комадића опреме на спољном омотачу модула за одржавање живота окретао се како би се поравнао са невероватним Рајским вратима ка којима су јурили. Још увек није могла да схвати нивое енергије укључене у Елохим машину. Производња целих звезда?

Десило се готово пребрзо да би око могло да види. Мали млаз гаса из куполе, и тачка је одлетела и готово тренутно нестала.

„Шаљемо Ти све што јесмо и молимо Те да нам пружиш Твоју заштиту у нашем бекству, великодушна Госпођо“, певуши Фин.

„Издашна Госпођо“, промрмља Ели, потпуно несигурна да ли је то добро схватила. Читава идеја је била глупа; машине су биле што је могуће безбожније. Али опет, није јој се свиђао СДЕ.

Фин јој је упутио благи осмех, што је можда била, а можда и не стидљива захвалност. „Хајде да се вратимо унутра“, рекао је.

Бацила је последњи поглед на Капију пре него што се спустила низ мердевине испод отвора куполе. Невероватни сјај маглине скоро је нестао иза артефакта Елохим, лако за ред величине већи од највећег

астероидног станишта икада изграђеног на Солу. Десет милиона звезда у јату Кентаури,



већину њих повезују ова чудовишта. Да, универзум је заиста чуднији од маште.

Чим се спустила испод отвора, он се затвори. Фин је ходао што је брже могао у условима ниске гравитације. Ели га је пратила без напора, пазећи да се не смеје његовој неспретности. Ћилибарна светла су се упалила дуж плафона ходника.

„Зашто нисмо могли да останемо у куполи?“ упитала је. „Зрачење од уласка кроз Капију?“

„Не. То није добро место за боравак после... Па, људи могу да пате од неке врсте психозе након скока фрејма.“

„Шалиш се. Шта, ниједан људски мозак не може да издржи призор хиперсвемира?“

„Шта је хиперпростор?“

„Нема везе.“

„Види, нисам требао рећи 'психоза', извини. Тако једноставно кажу трачеви. Али неки људи - не много, ово је веома ретко - могу доживети неку врсту стања снова када их ЗПЗ смести.“

„Дакле, сањате током фазе убрзања?“

„Па... У реду, технички сваки атом је инертан када је уоквирен ЗПЗ-ом, али молекули и даље имају вибрације; све то има везе са енергетским условима апсолутног нултог стања. Стога је људски мозак врло слабо свестан протока времена. Познато је - и наглашавам колико је то слабо - да има утицај на основну психологију сањача у оквиру.“

„Шта, дођавола, сањају?“, упитала је узнемирено.

„Нико тачно не зна. Али видите, нисмо сигурни у којој временској стопи сањају. Да ли је то неколико минута колико смо у бродском времену током ЗПЗ-а и убрзавамо до релативистичке брзине, или су то месеци изван брода који пролазе тамо напољу у простор-времену? Постоји дисконекција, видите. Неки људи теоретишу да је то извор проблема - да на неком животињском нивоу, мозак опажа разлику, да се ткиво стварности увија. Ко зна како подсвест реагује на то?“

Стигли су до малог салона за посаду на палуби, а Фин је журно сео у једну од столица.

Ели је стајала над њим, намрштена. „И баш сада ми кажеш? Минут пре него што уђемо кроз Капију? Немам ни времена да ме избаце због јереси.“

258

„Извините, извините; нисам навикао на људе са другачијим културним пореклом. Сви на Гондијару знају све о сањању у оквирима; учимо о томе у основној школи. А начин на који објашњавам основне ствари попут те звучи као да разговарам са дететом.“

„Говорити ми да ће мој мозак ускоро осетити да се универзум цепа на пола није баш елементарно, Фине!“

„Жао ми је. Заиста јесам. Нема ништа друго лоше у вези са путовањем кроз Капију, обећавам. Молим вас, седите сада.“

Дуго га је гледала љутито; његова очигледна нелагодност била је мала награда за његову глупост. „Схваташ да сада не могу да одустанем, зар не?“

„Па... Да. Нисам размишљао. Али никада те не бих намерно сатерао у ћошак. Гледај, овде сам и мој осећај самоодржања је огроман. Милиони људи - дођавола, стотине милиона - тренутно лете Елохимовим стазама.

Заиста је безбедно.“ На тренутак је изгледао криво. „Много безбедније него релативистички летети у аркади.“

Ели га је намрштила. „То је био подли, паметан коментар.“

„Покушавам да то ставим у перспективу.“

Наставила је да га гледа бесно — иако је невољно признала да је то добра еквиваленција. „Идиот си“, рекла је и села поред њега. Док је то чинила, убрзање Лестара је нестало. Причврстила је каиш седишта, држећи се за јастучић, стежући трбушне мишиће како би се прилагодила профилу седишта.

„Надокандидићу ти се, кунем се“, рече Фин журно. „Летење на Дилиџенту биће највећа авантура коју човек може имати у јату Кентаури. Видећемо чуда, Ели. Само чекај.“

„Улазак на капију за тридесет секунди“, објавио је капетан Узома преко разгласа модула. „Ако не седите, дижите се на задњице, људи. И нека се Астерија смилује на све нас.“

Ели се затекла како у себи одбројава. Без икакве припреме. Није имала ни најмању идеју да ли треба да се припреми у случају да почне да сања, или да разбистри мисли, или да помисли на сладолед...

„О, и биће мало дезоријентације када изађемо из ЗПЗ“, рекао је Фин. „Само да знате. Није то ништа.“

„Ништа?“

Узомин глас је објавио: „Укључивање ЗПЗ-а.“

Ели је видела како Фин пружа руку, покушавајући да дохвати њену шаку како би је могао охрабрујуће ухватити. Отворила је уста да проговори. Чекај, ако не разумемо генератор стазе, како можемо да покренемо тестове функционалности на њему?

Да ли Путници уопште спроводе тестове функционалности? Сваки сиђушни систем на Дилигенту имао је дијагностички софтвер који га је стално анализирао. Да ли је ово као цеви фузионих ракета, само се надаш да ће радити када притиснеш прекидач за укључивање? Ох, сраааап—

Нешто чудно се десило. Ни застрашујуће ни болно, само... није како треба. Дневна соба је заблистала у много оштрију резолуцију. Шта год да је гледала, било је савршено јасно, као да је била само неколико центиметара удаљена. Тада је схватила да јој се очи не окрећу и не фокусирају, већ да је њен ум концентрисан на предмете који су их терали да искачу из позадине. Онда је некако угледала таму како расте иза њеног поља перцепције. Светлост је постала сфера која се смањује, њена спољна граница јури ка њој брзином светлости, осим што није била брзина светлости, не унутар релативистичког брода где су све енергетске функције биле суспендоване.

Баш када се колабирајући мехур фотона затворио око ње, салон се нагло поново материјализовао иза њега. Обе слике су се сударile док су стизале до ње. Налет сјаја од два таласна фронта који су се ударали један у други био је интензиван, због чега се згрчила док се инстинктивно трзала уназад. „Вау“, прогутала је кнедлу.

„То је то“, рекао је Фин, гледајући је забринуто. „Завршили смо. Сада се крећемо по линији квинтесенције. Јеси ли добро?“

Ели није могла да суздржи нервозан смех који је изашао из ње. „Света му!“

„Знам.“

„Стварно?“

„Па... не. И мени је ово први пут.“

Наградила га је превртањем очима.

„Летимо релативистички између звезда“, рекао је са дечјим одушевљењем.

Ели је откопчала каиш са седишта, гледајући како крајеви одлеђу. „И нисам психотична. Двострука победа.“

„Да. Мислим да сам и ја добро.“

„Фин.“

„Да?“

„Мораш да почнеш да ми причаш о свим својим културним основама; свему што Гондијарови десетогодишњаци знају целог живота, у реду? Ако већ знам, рећи ћу ти и можемо да пређемо на следеће.“

„Тачно.“

„Дакле, шта вам је очигледно у вези са овим летом? Да ли ће успоравање при изласку бити исто искуство као што смо управо имали?“

„Наравно, али заиста морамо бити спремни за то.“



„На који начин?“

„Па, нисмо сигурни када ће се то десити.“

„Шалиш се!“

„Не. Гледај, ЗПЗ је исти као и фузионе ракете. Укључи се, искључи се; то је сва контрола коју имамо. Излазна капија се некако повезује са генератором, или постоји нека врста сигнала садржаног унутар линије

квинтесенције, који она детектује, па када смо на правој удаљености, поново уоквирује Лестаре, а Капија нас успорава.“

„Да ли кажете да не знамо где смо? Не навигирамо?“

„Не. Летимо дуж линије, у реду, и отприлике знамо колика нам је брзина, и знамо колико су Келован и Терик Папуан удаљени, тако да можемо приближно да утврдимо где се налазимо. Али... не тачно. То нам даје прозор када знамо да ће доћи до успоравања и да ће се ЗПЗ активирати, али то траје око два или три сата.“

Упутила му је тужан осмех. „Није баш онако како сам замишљала да ће напредна друштва која нас чекају изгледати.“

„Да. Видим то.“

„У реду. Шта још?“

Лукаво се осмехнуо. „Постоји свет који се зове Бина око осам светлосних година одавде. Има кристално језгро.“

„Занимљиво, претпостављам.“

„Кристал је попут џиновског фотонског процесора, са толиким капацитетом да може да предвиди будућност.“

„Никако!“

„Наводно. Тамо постоји древни Небески град, а у граду је Храм Бесконачних Сутрашњица. Он израчунава све могуће будућности за вас унутар неке врсте неуронске стварности.“

„Немогуће.“

„Кажу да се врло мало људи икада аутује, јер постају опседнути тиме да свој живот учине савршеним, па стално испробавају нове, где доносе мало другачије изборе у кључним тренуцима да виде како ће се одвијати.“

„Дођавола. Шта још?“

„Заборављене Голддропс.“

„Који су?“

„Биоминирани астероиди који су пречистили сво злато у својој руди. Само стоји тамо у махунама по површини, спремно да неко дође и...“



пожњети све. Онда су ту Рисичи, небеска бића која живе на Глешерима, леденом свету. Ако сте мислили да Царско небеско друштво има луде ритуале, ови момци то подижу на потпуно други ниво…“

—

НА ПОЛА ПУТА КРОЗ КАПИЈУ током транзитног путовања, капетан Узома је сазвао конференцију мисије у главном салону. Ели је стигла до кружног одељка поред моста, који је вероватно био најуредније место на броду. Помогло је то што је то био једини одељак који није имао зидове и плафон са причвршћеним модулима за одржавање живота, електронским панелима и екранима који су вирили, и неуредним мрежама жица и црева разбацаним попут модерних курзивних хијероглифа. Уместо тога, био је обложен уредним бисерно сивим панелима са ивицама које су производиле топао сјај, а једини прекиди у њима били су отвори за разне диспензере за храну и пиће. Дугачак сто је имао удобна места за десет људи.

Укључујући Ели и Фина, у салону је било осам људи, сви држећи се за каишеве од тканине на ономе што би требало да буде плафон када буду убрзани. Столице су игнорисане; одржавање седећег положаја у слободном паду било је као вежба у теретани за развој трбушних мишића. Било је исто као и код Дилицента, приметила је забавно. Људи су се увек оријентисали као што би се оријентисали у гравитацији - инстинкт који су људи следили откако су први астронаути кружили око Старе Земље.

„Имамо седамнаест сати до почетка нашег прозора за излаз“, рекла је Узома када су се сви сместили. Била је жена у педесетим годинама, а Ели је мислила да је много тих година провела у свемирским бродовима; зглобови и лице су јој имали оток какав је настао од дугих периода накупљања течности у слободном паду. Црни поткет који је носила такође је откривао мале црне пластичне компоненте стопљене са месом на надлактицама и грудном кошу. Меди-симбионти, рекао јој је Фин, обезбеђују додатне хормоне и друге биохемијске супстанце како би надокнадили дугорочно физиолошко распадање у микрогеј окружењима нанетим људском телу. Сва посада Енфоа их је имала.

„Желим да вам објасним шта ће се десити када прођемо кроз капију Терик Папуан“, наставио је Узома. „Ако су векторске координате које имамо за олупину тачне, требаће нам отприлике осамдесет два сата да стигнемо до ње.“

262

„Шта се дешава ако неко други прати нашу путању и види куда идемо?“, упита Тоше.

„Статистички мало вероватно“, рекла је Табија Енфо, први официр Лестара. „Али осим ако већ нису ближе олупини, мораће се јако потрудити да би стигли тамо пре нас. И не заборавите да можемо да убрзамо много јаче него што ће они моћи. Лестари не изгледају као нешто посебно, али су права звер када је у питању погон.“

„Хвала ти, Табс“, рекао је Узома. „У реду, то је први услов за излазак. Провешћемо га и лет до олупине у лежајевима са високим гравитационим напоном, за сваки случај.“

Ели је узнемирено погледала капетана. „До којег нивоа гравитације идете?“

„То нећемо знати док се ситуација не појави — ако се уопште појави. Само се припремамо за сваку евентуалност.“

„Нећу моћи дуго да издржим на пет г“, рекла је Ели.

„Примљено на знање.“

„А ако до рушевина дођемо без проблема?“ стоички је наставио Тоше.

„Јору и Базил, идите тамо и направите прелиминарну процену. Не знамо много о овом објекту, осим што би требало да буде велики. У најбољем случају, Базил ће идентификовати генератор; извући ћемо га и јурити право ка Келованској улазној капији.“

„Ха“, насмеја се Базил Енфо. „То је још мање вероватно него да нас неко тера да стигнемо до рушевина.“

„Како то?“ упита Фин.

Ели је посматрала како га је евалуатор Остатака Лестара погледао погрдно. Бејзил је био у раним осамдесетим, а његови меди-симбионти нису деловали много ефикасно у сузбијању задржавања течности у његовом телу. Ноге су му изгледале вретенасто за торзо који су морали да носе, а године су му дале опуштене подбрадке и дивље беле обрве које су истицале сваки израз лица, чинећи да чак и благо неодобравање изгледа као подсмех. Помислила је да је недавно доживео неку несрећу, јер му је глава била прекривена крастама од ожиљака који су још увек зарастали.

„Веруј ми, младићу“, рече Бејзил и отпи гутљај кроз сламку своје флаше. „Ако је у овом систему олупина, онда је од Актору Армаде. Ниједан Актору брод није лако испитати, а још мање лако извући било шта из њега. Зато Брејкервил постоји у овом систему који је Астерија напустила. Не иди...“



„не веровати нашој капетанкињи — Астерија је благословила — када прича о „најбољим могућим сценаријима“, јер су то потпуне глупости.“

Сисао је још течности. Ели је била прилично сигурна да није кафа или чај.

„Хвала ти, Басиле“, оштро рече Узома. „Планирамо за све непредвиђене ситуације, али очекујем да ћу Лестарија причврстити за олупину и запалити за Терика Папуана. Однећемо га у Брејкервил и ангажовати један од њихових тимова да изолује и извуче генератор, заједно са свим осталим вредним стварима.“

„У реду“, рекао је Фин. „Ви сте стручњак. Капетане, ако већ морамо да идемо на Терик Папуан, желим да будем на планети са олупинама.“

„И бићу уз вас“, рекао је Тоше. „Морамо да обезбедимо нашу инвестицију од самог почетка, како би ти глупи Флексали правилно разумели ситуацију.“

„Како желиш“, сложи се Узома. „Само запамти, ти добијаш генератор, то је био договор са Гивојем, али све остало у олупини припада овој посади.“

„Схватио сам“, рекао је Фин.

„Шта ће се десити ако нас пресретну док летимо са олупином до Терик Папуана?“ упитала је Ели. „Чини се вероватнијим него да нас бродови јуре до олупине.“

„Ох, стварно се надам да неће“, рекао је Узома уморним тоном.

„Па... зашто?“

„Наши одбрамбени модули су са ратног брода из Доба Остатака. Проклето су скупи, а резервну муницију је тешко пронаћи. Не брините, моји Лестари могу сами да се брину о себи.“

Ели је осетила како јој се уши загревају. Била је сити тога да ништа не зна. „Хвала.“

„У реду, онда“, рекао је капетан. „Наш прозор за излазак почиње за седамнаест сати. Молим вас, сви проверите своје лежајеве за убрзање и

не остављајте то за последњи тренутак. Гледам те, Јору.“

Дакле, повремено спроводе дијагностику, помисли Ели. Хвала Астерији на томе.

—

ШЕСНАЕСТ САТИ КАСНИЈЕ видео сам Ели у склоништу модула за одржавање живота. Сви осим четворо чланова посаде моста били су тамо са њом и Фином. Мост је, наравно, имао своје фотеље за убрзање.

## 264

Митерис Енфо, пилот Лестаријевог свемирског авиона, показао јој је како да покрене дијагностику кауча. Поступак је био више од провере да ли системи раде; прилагодио је потпору њеном телу. Ели је била импресионирана каучима. Личили су на саркофаге без поклопца.

„Хвала“, рекла је док се пена коначно слегла око ње.

„Нема проблема“, рекао је. „Послушај мој савет: због Астерије, обавезно иди у тоалет одмах испред прозора. Не знаш колико ћемо дуго бити у њима, и веруј ми када кажем да не желиш да користиш њихове тоалете осим ако баш не мораш.“

Ели му се насмешила. „Схватила сам.“ Погледала је ка Фину који је висио пола метра изнад своје фотеље за убрзање. „Нисам стручњак, али мислим да би требало да лежиш у њој лицем нагоре.“

Осмехнуо се. „Мислим да си можда у праву. Само минут.“ Рука му се стегла око сијалице на контролној табли кауча, а лице му је попримило онај одсутни израз који ју је тако фасцинирао.

Испод њега, пена се заталасала и потпуно укочила. Пустио је сијалицу и окренуо се, а затим се повукао доле. Пена се искривила када ју је додирнуо, а затим се обликовала као што је то учинила са Ели. Није је изненадило што је процес за Фина био много бржи.

„Дакле, и овде можеш да контролишеш системе?“ упитала је тихо.

Огледао се по одељку. „Интерфејс је сав људски код, али су основне рутине мреже Империјалне Небеске, као и јединице у којима се покрећу.“

„Дакле, можете ли да управљате ЗПЗ генератором?“

„Мислим да је то капетанова прерогатива. Не би јој се допало да се неко петља са протоколима.“

„У реду. Шта је са фузионим ракетама?“

„Исто важи и за нас. Ми нисмо посада, Ели.“

„У реду. Ако мислиш да је начин на који их сада користе најефикаснији, не проверавај софтвер. Мени једноставно делује помало глупо, имати нешто тако критично као што су главни мотори, а једва можеш да управљаш, а не можеш ни да покренеш дијагностику. Мислим, ако заиста постоји дијагностичка функција, зар капетан не би требало да зна?“

Посматрала је како му се неодлучност прелива преко лица, пазећи да сакрије своју забаву. Знала је да сада неће моћи то да пусти. Било је помало утешно што је људска мотивација иста, не...

## 265

Није било важно у ком сте веку рођени; само је требало пронаћи праве речи које ће вас покренути.

Фин се сместио на кауч, не гледајући је, и поново ставио руку преко сијалице. Затворио је очи.

—

Ели је лежала на каучу за убрзање сат и двадесет минута када се то догодило. Није било никаквог упозорења. Склониште се изненада пребацило на онај јасни ниво јасноће који није могла сасвим да схвати. Тама се затворила око њега, смањујући њен универзум. Онда се стварност вратила у блиставом удару.

„Излаз потврђен“, објавио је Узомин глас. „Спремите се. Потврђујемо локацију капије.“

„Јеси ли добро?“ упита Фин тихо.

Ели је размислила о томе. Не осећам се психотично. „Да. Хвала.“

„Била си у праву“, рекао јој је док су остали у склоништу брбљали од олакшања.

„Јесам ли?“

„Фузиони мотори. Постоје читави слојеви оперативних рутина које Лестаријев интерфејс игнорише. Функционишу са најнижом ефикасношћу. Мислио сам да јесу. Небески фузиони погони обично имају веома другачији профил издувних гасова.“

„Реци јој“, сиктала је.

„Хоћу. Кад стигнемо до рушевина.“

„Добре вести“, рекао је Узома. „Капија је тамо где смо и очекивали. Окими-Сал, започните секвенцу паљења мотора.“

„Можда ћу прво о томе разговарати са Окими-Салом“, рекао је Фин.

„Добар потез.“ Ели се насмеши.

Убрзање је глатко порасло до једног ge. Ели је затражила од управника кауча слику са спољних сензора. Пројектор директно изнад ње приказивао је звездано поље. Половина слике била је испуњена вртлозима и таласима Посејдонове маглине, као да је то дно универзума.

„Звезде“, рече Фин у чуду.

„Да?“

„Келован је унутар маглине, сећаш се? Никада их раније нисам видео овако голе. Невероватни су.“



„О, тачно. Нисам на то помислио. Никада нисам имао никакав други поглед осим овог док Дилиџент није ушао у маглину. У реду, чим се сретнемо, попећемо се на куполу и моћи ћемо да их добро видите.“

Фин се насмешио. „Састанак.“

—

Ели је провела наредних четрдесет један досадан сат, све до превртања, на каучу за убрзање, делећи досаду и нелагодност са остатком посаде у склоништу. Сви су били разумно дисциплиновани првог дана, али после тридесет сати лежања на јастуцима у облику форме, било је превише. Били су добри, нису се удаљавали далеко од својих кауча, али би било брзих одлазака у тоалет и пића загрејаних у микроталасној пећници. Ели је седела на ивици кауча уместо да лежи ничице. Посада је много причала, па је сазнала много више него што је желела о омиљеним теоријама о рату са Ултимаксом који је опустошио Терика Папуана у Ери Остатка. Провела је неколико сати манипулишући сензорским сигналима трупа, на крају добивши нејасну слику удаљеног смеђег патуљка унутар његовог мегаструктурног кавеза - иако сензори Лестара нису били довољно добри да разазнају појединачне стубове Варгрида. Сам Терик Папуан је био чудан полумесец сивих и белих боја, са болесно зеленим екваторијалним океаном.

Онда је уследио преокрет. Осам минута без гравитације док су фузиони погони били искључени, и Табија је пажљиво окренула брод за сто осамдесет степени помоћу њихових потисника за контролу реакције док се фузионе ракете нису усмериле ка тачки састанка. Сви у

склоништу су се послушно вратили у своје кауче. Сила гравитације се брзо вратила на стандардну гравитацију.

Ели је сачекала неколико минута да се увери да је све у реду, а затим је отишла до микроталасне да загреје врућу чоколаду. И даље је била изненађена, а можда и помало завистна, колико је сва храна у систему Келован била добра.

„Још један брод је на нашем вектору лета“, рекао је Узома.

Ели се очајнички осврнула. Сви остали у склоништу изгледали су подједнако запрепашћено. Затим су сви почели да се враћају на лежајеве за убрзање.

Када се откотрљала у савршено обликовано удубљење, холограмски пројектор изнад ње је почео да емитује слике сензора звезданог брода. Тачно у центру звезданог поља угледала је дугачку, интензивну линију фузионог пламена.

267

„Где је?“ упита Фин.

„Седамнаест хиљада километара далеко“, рекао је Узома. „Брзо се приближавамо.“

„Како то да смо га тек сада открили?“ рекла је Ели. „Чак би и Дилиџент могао да уочи тај издувни гас са пола милиона километара.“

„Било нам је забрањено нашим издувним гасовима“, рекла је Табија. „Ко год да су, на истом су курсу као и ми, тако да су нас пратили од Капије.“

Ели је бацила поглед на Фина и упутила му раздражен поглед. Он је одговорио скрушеним слегањем раменима. Микроталасна је зазвонила, обавештавајући Ели да је њена чоколада готова. Направила је гримасу.

„Никако ово није случајност“, рекао је Узома. „Фине, колико непријатеља имаш?“

„Ово нисам ја“, протестовао је. „Зашто би ме неко желео убити?“

„Шта је са Анушом? Чуо сам да се тамо доле догодило нешто лоше.“

„Па, да, али ово...? Никако. Постоје јефтинији начини да се реши свађа него да се изнајми свемирски брод да пуца на нас. Ко то ради?“

„Желе ЗПЗ генератор“, рекла је Ели. „Сви ми стално говоре да је то највреднији комад спаса који Путник икада може да стекне. Циљ наше мисије је процурео. Мора да је тако. Нису знали где је олупина, па су нас пратили.“

„Још увек не знају“, рекао је Фин.

„Да, раде. Чим бисмо се окренули и почели да успоравамо, могли би да одреде наше место састанка, довољно близу да скенирање открије олупину.“ Осетила је како јој се грло стеже док је импликација тога постајала очигледна. „Срање, то такође значи—“

„Више им нисмо потребни“, сложи се Узома. „Табија, активирај одбрамбени под седам, пустите рој пикета. Окими-Сал, почни да мењаш наш потисак, искриви нашу путању.“

„Реци нешто!“, натерала је Ели Фина.

„Као на пример?“ одбрусио је.

„Лансирање откривено“, рекла је Табија. „Непријатељски систем је управо испалио девет пројектила. Потисак од десет g. Формација латица. Стиснуће нас.“

Ели је са ужасом посматрала како сјај звезданог брода који их је пратио скаче увис, ширећи се у деветокраку звезду док су се пројектили удаљавали од ње. Појединачни издувни млазеви су се протезали, опонашајући ужарени цвет који се отвара у знак зоре.

„Борбене станице“, наредио је Узома.

## 268

Ели се трудила да не ахне док се њена лежаљка за убрзање брзо окренула за деведесет степени. Иза њених ногу, уски део зида склоништа се подигао, откривајући малу металну комору. Лежај се увукао право у њу. Каишеви су се обавијали око њеног тела попут жељних змија, притискајући је док се јастук ширио, затварајући се око њених груди. Једини део који јој је остао откривен било је лице.

„Шта је, дођавола?“ промрмљала је. Иза ње се зачуо тежак звук затварања дебелих врата.

„У реду је, Ели“, рекао је Финов глас. „Угурани смо у капсуле за спасавање. Имаш ли их у Дилиџенту?“

„Не овако.“ Чамци за спасавање на броду Дилиџент могли су да приме стотину људи. Не да је имало сврхе користити их ако би се катастрофа догодила док су још међузвездани. Није била сасвим уверена ни да ће овај бити од користи, посебно ако Лестари буду погођени оружјем из Доба Остатака које су сви обожавали. Али, боље ништа него ништа, рекла је себи.

„Контраватра“, наредио је Узома. „Потпуно распоређивање пикета. Окружите нас.“

„Покреће се“, потврдила је Табија.

„Бејзил, активирај неутронијумску каскадну капсулу. Астеријина гузица, нисам хтео да је користим. Никада нећемо наћи другу.“

„Да, госпођо“, промрмља стручњак за Остатке.

„Можеш нам помоћи“, промрмља Ели.

„Како?“ изазовно је упитао Фин.

„Вас двојица“, рече Узома љутито. „О чему се свађате?“

„Искористио је своју уранску способност да прегледа твоје оригиналне рутине управљања фузионом ракетом“, рекла је Ели, свесна кривице која ће се управо ширити Финовим цртама лица. „Много су моћнији него што мислиш. Што значи да могу да нам помогну у одбрани, баш као плазма бафер који је Дилиџент користио када смо летели релативистички.“

„Брзо причај“, наредио је Узома.

—

Чим је Аркадијин Месец напустио Капију Терика Папуана, Марчелу је позвао податке сензора звезданог брода. Лестари је било прилично лако лоцирати. Са њихове позиције, његови џиновски, ексцентрични фузиони перјаници чинили су га најсјајнијим објектом у систему.

269

Лежећи у својој софи за убрзање на мосту, полупотопљен активним гел јастучићима, Марчелу је посматрао како светли бљесак у облику печурке клизи преко звезданог поља. Екран је почео да се пуни љубичастим и смарагдним векторским линијама док је Аркадијина Месечева мрежа лоцирала и пратила звездане бродове који су изашли из Капије пре Лестарија. Били су на векторима који би их одвели директно до Терика Папуана. То је била прилично честа дестинација за Путнике, који су желели да купе технологију спашену из Актору Армаде доле у Брејкервилу.

„Лестари је удаљен нешто више од пола милиона километара“, рекао је капетан Андино. „Убрзава при једној ге.“

„Хајде да кренемо за њима“, рекао јој је Марчелу.

Чак и кроз активни гел на каучу, могао је да осети како дрхтаји пролазе кроз Аркадијин Месец док су се појединачни елементи који су

чинили брод реконфигурисали унутар сфере златних решетки. После неколико минута, фузиони погон се упалио, испуштајући једну танку катаракту плазме на сто двадесет милиона степени. Простирала се више од триста километара пре него што се распала у лепршавом вртлогу паре која се брзо распадала кроз спектар све док њени ретки остаци нису постали неразлучиви од позадинског сјаја Посејдонове маглине две светлосне године удаљене.

„Моћи ћемо да утврдимо куда иду у тренутку преокрета“, рекао је Андино. „Са погоном окренутим од нас, биће најрањивији на наше стршљенове. Не да је њихов погон ионако од велике користи као одбрамбени екран; његова температура је тако ниска.“

„Добро. Када елиминишемо Фина и Енфое, желим да нас одведеш до било ког дела Актору брода куда се упућују и да га разнесеш у ваздух.“

Капетан Андино је заправо подигла главу са активног гела да га погледа. „Шалујеш се, зар не?“

„Не. Циљ је да се осигура да Дилиџент никада не постане звездани брод. Не можемо га уништити када је пристао код Хај Росе, што значи уклањање овог ЗПЗ генератора ван домашаја било кога. Не знам какав су договор Енфои склопили са том одвратном реликвијом Џосијасом, али ова лудост сада престаје.“

„Само да се зна“, рекао је Андино, „луд си што одбијаш прилику да набавиш ЗПЗ генератор. Имаш ли уопште појма колико су ретки? Можеш да тражиш колико год желиш цену. Путничке династије ће продати своје душе за један.“



„Елиминишемо Лестаре, па генератор“, рече Марселу чврсто. „Онда се враћамо у Келован.“

„Не морамо. Размисли о овоме: Аркадијин Месец може да лети било где у Кентаури јату. Не знам за кога радиш, али нас никада неће моћи

пронаћи.“

Марчелу је тихо активирао неколико својих уграђених оружја. Није му се свиђао начин на који је разговор текао; није било карактеристично за Андиноа да на овај начин доводи у питање његова упутства. Главни разлог због којег је фаворизовао коришћење Аркадијиног Месеца био је начин на који је она без поговора прихватала захтеве повеље, без обзира на то какви су ти захтеви били. „Имам посла у систему Келован.“

„У реду, али по мом мишљењу, правите грешку.“

„Уживај у свом „рекла сам ти“ онда.“

Аркадијин Месец је убрзао до једне ге и поравнао се са вектором који би јурио Лестаре преко папуанског система Терик.

Четрдесет један сат касније, Марчелу је посматрао како се таласасти издувни гасови другог брода своде на ништа. Сензори су открили сићушно сребрно зрно које је прелазило маглину.

„Окрећу се“, рече Андино одушевљено.

Марселу је осетио како се убрзање Аркадијиног Месеца повећава, омогућавајући им да се приближе Лестарима. „Колико дуго ћете моћи да пуцате на њих?“

„Када почну са успоравањем и након што одредимо место састанка за вас. Желим да вам се приближим што је могуће више.“

„Зар им то неће омогућити да пуцају на нас?“

„Да. Онда се све своди на то ко има најбоље оружје из Доба Остатака. А, Марчелу, имамо два гама ласера са Ц пумпаним гама зрацима са брода Мара Јама. Не питај!“

„У реду, званично сам импресиониран.“

„Добро. Аркадијин Месец може да испали било коју ракету коју испале на нас; имају ефикасан домет од осамсто километара. Сумњам да имају само контролне пунктове. Сламхорнети имају више независних подмуниција, као и гомилу пулсера за електронско ратовање. Прогореће кроз сваку одбрамбену заштиту као да је направљена од сира. Можеш одмах да потпишеш мој бонус ако желиш.“

Гледао је како се Лестаријеве фузионе ракете поново пале, производећи корону светлости која је мерила преко стотину километара у пречнику. „Претпостављам да нам то даје нешто у шта можемо да циљамо“, промрмљао је.

## 271

„Схватио сам“, узвикну Андино минут касније. „Знам куда иду — па, унутар сфере пречника милион километара. Аркадијин Месец може да пронађе глобус кабину у тој запремини.“

„Избаците их“, рекао је Марчелу.

Аркадијин Месец се затресао док је девет стршљена напуштало своје силосе. Гледао је како је, неколико секунди касније, Лестаријев фузиони облак почео да флуктуира. „Шта раде?“

„Мењају курс, покушавају да покваре пресретање. Не бришите, штрефови имају доста маневарске способности. Не могу да побегну.“

Марчелу је видео круг ситних звезда како бљескају са непријатељског брода.

„Тако сам и мислио“, рече Андино задовољно. „Иду на одбрану од стране пикета.“

Значајан сунчев одсјај са Лестаријевих ракета нагло се смањио на два сићушна млазева. Њихов интензитет се појачао ка љубичастој боји.

„Шта раде?“ упита Марчелу.

„Нисам сигуран. Поново се окрећу, заокружују се за пуних сто осамдесет стопа. То је чудан маневар избегавања. Да ли мисле да могу да нас претекну? То је лудо. Ох, како - шта? Изгледа као да им се температура перја мења.“

„Шта мислиш под 'мења се'?“ Фузиони издувни гасови Лестарија сада су били готово невидљиви, сведени на тачке светлости. Марчелуов поглед је прешао на тактички дисплеј, видевши да се растојање између два брода и даље брзо смањује. Сламхорнети су били мање од осамдесет секунди удаљени од своје мете.

„Њихова температура расте“, рекао је Андино. „Сто педесет милиона степени. Сто осамдесет. Астеријина гуза, двеста тридесет!“

Марчелу је зурио у слику Лестара. И даље само сићушне две светлосне тачке, али много, много светлије него раније, достижући болни интензитет индига. Међутим, не шире, схватио је; не као што су им некада били издувни гасови. Дакле, уместо широке, морају бити... „О, срање!“

Андино је вриснуо у престрављеном бесу. Аркадијин Месец се нагло трзнуо и убрзао до девет ге за мање од пет секунди. Марчелу је вриснуо од бола док су му ребра покушавала да згњече сваки орган у трупу—

—

ФИН је затворио руку око сијалице и приступио командним рутинама фузионих ракета. Сада већ позната топологија се одвијала унутар његовог...



мозак. Не да му је то дало икакво поверење у примену старих небеских рутина на практичан начин. Али теоретски…

Издао је серију неуроподатака инструкција. Перцепција коју је добијао о фузионој плазми се променила како су контролне рутине биле

пробуђене из свог неактивног стања, мењајући заштитна поља ракета. Лестари су користили једну тачку умерене компресије да би рекомбиновали млаз хелијума-3 и деутеријума. Али само се део горива фузио, а ослобађање енергије загревало је остатак масе, која је пролазила кроз МХД прстенове, ширећи се и генеришући огромну количину електричне енергије – која није коришћена јер су Лестари имали сопствене токамак реакторе.

Сада је отказао индукциони режим и почео да повећава поље везивања, продужавајући га даље дуж цеви дуге двеста метара. Процес фузије се повећавао, претварајући све више и више горива, повећавајући излаз енергије, што је заузврат повећавало укупну температуру плазме. Широки бакља на којој су се Лестари налазили почео је да се скупља, сужавајући се како је плазма све чвршће и чвршће стискана појачаним заштитним пољем. Као резултат тога, облак је почео да се издужује.

Истовремено, Фин је извукао податке сензора из мреже звезданог брода и почео да прати девет долазећих ракета. Те информације су директно унете у Лестарове навигационе рутине. Брод се нагло окренуо, секући танке линије плазме у џиновском луку преко међупланетарног простора, све док се две фузионе ракете нису усмериле назад ка другом броду.

Фин је затим подигао фузијску компресију на максимум. Чак је и он био изненађен ефикасношћу процеса, који је довео до наглог пораста температуре плазме за преко триста милиона степени. Резултујућа брзина избацивања достигла је релативистичку брзину, шаљући млаз да се шири преко десет хиљада километара.

Контролисао је његов правац ситним манипулацијама. Чак и скретање танког снопа ужарених честица за милиметар док је напуштао крај цеви послало би врх облака који се проширио стотинама километара даље.

Није чак ни морало бити посебно прецизно. Све што је Фин требало да уради јесте да га засече напред-назад у правцу долазећег пројектила, и погодак би му био загарантован. За неколико секунди, свих девет

пројектила је сведено на гомиле фрагмената који се шире и вртје по звезданом пољу док су емитовали смртоносни талас јаког зрачења.

273

Оба издувна гасова су прешла преко непријатељског звезданог брода док је овај нестајао под великим убрзањем, играјући се по његовој површини неколико милисекунди. Његови издувни гасови су одмах нестали, праћени крицима посаде Лестара.

—

Аркадијин Месец је достигао десет ге када су стршљенови били погођени хиперенергизованим издувним гасовима Лестара, а затим су још јаче убрзали. Марчелу је желео да врисне од муке коју је његово тело трпело док су му се ребра ломила, а гладовање кисеоником га је прогресивно гушило, али није имао ваздуха у спљоштеним плућима ни да зацвили. Грч га је погодио када се сада већ неподношљива тежина његових оружја-имплантата померила унутар његових подлактица, цепајући огромну количину мишићног ткива. Прво је једно раме ишчашило, затим друго, а мучан бол му је говорио да му се тетиве бицепса и кључне кости такође цепају под неумољивом силом ге. Његов вид се већ смањивао док је плима црнила надирала.

Онда га је још једна екстремна сила гурнула у страну. Срећом, још увек је био заробљен у фотељи за убрзавање; иначе би био бачен преко моста. Мучно убрзање од једанаест г је нестало, само да би га заменило дезоријентирајуће вртоглаво окретање. Свуда око њега, носачи моста, панели и цеви светлуцали су живописним статичким мрежама. Аларми су завијали. Мали пламенови су избијали из вентилационих отвора ормарића са опремом. Апарати за гашење пожара су се укључили, млазнице су израњале са плафона и прскале беле млазеве на изворе топлоте.

„Пада се мрак! Пада се мрак!“, викну Андино. „Омотавају се омотачи нултог спектра.“

Страшно окретање није престајало. Марчелу је повраћао - грч мишића који је био патња за његово повређено тело. Једноставно није било дела њега који га није болео. Одвратна течност је прснула по каучу и плафону изнад.

„Шта се управо десило?“ прохрипео је.

„Сине јебеног кучке!“ пљуну Андино. „Ударили су нас својим плазма издувним гасовима. Астеријино дупе, били смо дванаест хиљада километара далеко! Унос енергије је био невероватан. Били смо у потоку само милисекунде, али половина наших енергетских кола је изгорела, а наша стресна структура и даље покушава да испразни енергетско преоптерећење.“

Марселу је имао осећај као да ће поново повраћати. Окретање му је убијало унутрашњи слух. „Можете ли нас стабилизовати? Молим вас?“

274

„Никако. Тренутно се понашамо као да смо мртви. Погон је искључен, а наши стелт омотачи покривају спољну структуру. Ако сада почнемо да палимо потиснике за контролу реакције, постоји шанса да ће њихови сензори то детектовати. Знаће да смо преживели. Бићемо као патке на жртвама.“

„Срање. У реду, али мислим да ми је потребна медицинска тријажа, Енди.“ Бол у ногама и рукама га је паралисао. Осећао је како му крв цури из носа и посумњао је да му излази и из ушију. Мале куглице крви су се одвајале од његовог лица и тетурале се преко моста. Крајичком вида видео је како Андино подиже главу, танки клипови са обе стране њеног врата се полако издужују. Поглед на њу, недостатак оштећења на њеном телу са његовим ојачавајућим биомеханичким компонентама, изазвао је налет љубоморе.

„Астерија!“, промрмљала је забринуто. „Види— Чекај, сада одобравам једну.“

Велико статичко пражњење неколико метара од Марчелуовог кауча натерало га је да се трзне. „Колико је брод лоше?“

„Нисам сигуран. Тренутно се само надам да је већи део наше тканине нултог спектра нетакнут. Нисам је распоредио док нас нису погодили, и три сегмента се нису развила, али остатак изгледа у реду.“

„Шта су урадили са својим фузионим издувним гасовима?“

„Играли су дугорочну игру. Дођавола, Лестари тако лете откако су Енфои спајали све те комадиће отпада. Морам да признам Узоми, то је савршена камуфлажа: сакриј своје супероружје на видном месту. Сви су мислили да су те ракете на ивици потпуног отказа; њихова брзина фузије је била једва изнад тачке рентабилности. И све време су могли да репрофилишу поље затварања да би постигли максималну ефикасност кад год су хтели. Претворили су их у релативистичке топове.“

„Хм. Добро је знати.“ Окретање брода је поново изазивало вртоглавицу код Марчелуа. Једва је могао да разазна мале инсектоидне даљинске управљаче за одржавање који су сада пузали по зидовима и плафону моста; није било шансе да су људска дела. Једна од већих верзија журила је дуж његовог торза, вукући пипке попут бича преко његове крвљу натопљене тунике.

„О, срање, Марчелу“, промрмља капетан. „То нису добре статистике. У реду, Енди ће те сада успавати на тријажи. Док ће те закрпити уз помоћ неколико јединица хитне помоћи. Добродошао у мех-братство.“

Тама му је поново обузимала мисли, овог пута доносећи са собом арктичку хладноћу. „Немој— О, срање.“ Изгубио је свест.

ПЕТСОТИНА МЕТАРА од Лестара, олупина брода која им је била циљ полако се котрљала преко озрачених ивица Посејдонове маглине. Фин га је посматрао кроз врх куполе, покушавајући да разуме шта види. Имао је отприлике полукружни облик, попут кришке воћа, али онај који је био деформисан јаким силама увијања. Дуга, равна ивица тамо где је била најтања изгледала је релативно нетакнуто. Одатле се сивозелени труп постепено ширио према закривљеном ободу који је био сав од назубљених металних зубаца. Профил је одавао његово порекло као комада који је ишчупан из много већег брода.

Јору је пилотирао инжењерски модул према њему, док је Басил седео на његовој задњој решетки за утовар у оклопном свемирском оделу. Мало возило у облику коцке испустило је млаз гаса из својих малих потисника и зауставило се десет метара од олупине. Што се тиче размера, Фин је могао да замисли само муву која зује уз лимузину.

„Не изгледа добро“, рекао је Базил преко комуникационог канала.

Фин је испустио раздражен уздах. До сада се већ навикао на вечно суморно расположење специјалисте за Остатак, али је то постајало заморно.

Окренуо се и проверио монитор, који је примао слику са камере капсуле. Могао је да види откинути руб олупине, откривајући унутрашњост која је изгледала углавном чврста, њена неравна површина испуњена малим овалним рупама - црвима у воћу. Јака светлост их је обасјавала док је олупина полако окретала своју оштећену површину према сунцу. Светлост је продирала само неколико метара низ рупе.

Фин је искористио своју неуронску везу да отвори везу са капсулом. „Зашто да не? Мени изгледа прилично неоштећено.“

„Да, и ту је твој проблем. Ово је стандардни Актору дизајн. Мислимо да је то нека врста комбинације између Небеских механичких екструдера и синтетичке биологије; у суштини, сакупили су сву неопходну машинерију у тродимензионалну решетку, а затим око себе изградили остатак брода.“

„Јесу ли узгајали своје бродове?“

„Најбоља теорија... Узгајали смо их, екструдирали, дефазирали њихове молекуле, бацили чаролију призивајућег ефекта – поента је у томе да, ако је ваш генератор заиста негде тамо, не постоји начин да га извадимо а да не разбијемо структуру.“

276

„И то не можемо да урадимо овде“, убацио се Узома. „Морамо то да однесемо у Брејкервил. Флексали тамо доле знају шта раде.“

„Тачно“, рекао је Фин. Било је неизбежно, али се тајно надао да ће генератор једноставно бити утоварен у теретни контејнер како би Лестари одлетео назад у Келован. „Колико ће то трајати?“

„Требаће дан или два да се причврсти и стабилизује олупина. Анализа масе каже да тежи нешто мање од шездесет хиљада тона. Дакле, то није проблем за наше фузионе ракете — посебно сада. Хвала ти, Фине.“

„Нема на чему.“

„Не ризикујем опекотине од једне гравитације; само Астерија зна какве би факторе стреса то изазвало на ову ствар. Зато ћемо се држати тачке два, која нам даје осамнаест дана да се спустимо у орбиту. Састаћемо се са станицом за праћење Баблтауна на Пет.“

„Пет?“ упита Фин.

„Терик Папуан има пет месеца. Највећи и најудаљенији се зове Један, тако да је следећа орбита у—“

„Да, да, разумем.“

—

ФИН ЈЕ ПРОВЕО ДОСТА времена наредна два дана у куполи посматрајући како посада причвршћује Лестаре за олупину. Табија их је маневрисала близу, поравнавајући звездани брод директно дуж осе ротације, а затим је ускладила ротацију. Када су се синхронизовали, померала их је напред док трио причврсних плоча Лестара није додирнуо труп олупине.

Под Басиловим упутством, требало је двадесет сати да их правилно причврсте. Око обода сваке плоче било је десетак рупа кроз које су забили дугачке стубове у олупину, а затим их залепили епоксидом активираним вакуумом. Када је то било урађено, Узома је натерао Фина да поново активира фузионе ракете. Поново их је покретао на највећој ефикасности, полако их пригушујући док нису убрзавали комбиновану масу Лестара и олупине на пет процената гравитације. Затим је скренуо издувне гасове у супротним смеровима, супротстављајући се ротацији. Шест сати касније отказали су ротацију. Фин је повећавао потисак током шест сати док цела масивна маса није убрзала на два g.

Узома му је брзо показао палац горе са друге стране моста. „Ако ти планови за Дилиџента не успеју, имаш посао специјалисте за вожњу.“

277

„Чекам те овде“, рекла му је весело.

Одмахнуо је главом. „Нема назад сада.“

—

ТО ЈЕ БИЛО ЗУЈАЊЕ којег је Марселу прво постао свестан. Брзо окретање мотора, или бушилица, можда неисправан систем за одржавање живота... Шта год, било је проклето досадно, посебно са овако јаким мамурлуком. Застењао је.

„Здраво“, зачуо се глас из даљине. „Вратио си се.“

Марселу је препознао синтетизовани глас, због чега је оклевао да отвори очи. Ако још увек имам очи.

Стидљиво је отворио очи. Препознао је клинику Аркадијин Месец: цилиндрични одељак који је био једва већи од кревета за који је био привезан. Десетак хируршких руку било је савијено у своја удубљења око њега, попут мучилишта спремног да ослободи своје најгоре. Узнемирујући број интравенских цеви лабаво је лебдео у нултој гравитацији, укорењен у јастучићима за спајање разбацаним по његовом телу попут жилавих пијавица.

„Срање“, шапнуо је. Обе његове руке имале су металне мишићне клипове који су се протезали од лактова до рамена, подупирући удове од крви и меса. Резови где су се спајали са његовим костима били су прекривени бледоплавом пеном. Лева нога му је била обавијена потпорњама црног егзоскелета. Још горе, груди су га болеле од утрнуле топлине за коју је знао да је последица дубоких резова. „Шта си урадио?“

И-кдрена-Четири се појавио изнад њега. Чак је и име Месечевог доктора са брода Аркадија чинило да звучи као део опреме. Марчелу је сумњао да је то вероватно поента. Доктор је имао више киборг механизама него било који други члан посаде. Гледајући га сада, било је могуће да је он само људски мозак пресађен у шасију Духа из епохе Остатка. Небитна мисао: Ако је то истина, како је допринео Даровима Пролаза? Отворио неки вентил негде? Удови И-кдрене-Четири сигурно нису имали преостало биолошко ткиво, нити је мршави црно-месингани торзо имао довољно запремине да смести цео низ људских органа.

„Добро си“, рече И-кдрена-Четири охрабрујућим тоном. „Замене које сам направио се лепо интегришу са твојим оригиналним компонентама.“

„Компоненте! Мислиш на моје органе?“

„Нема потребе да будеш мехофоб“, рече И-кдрена-Четири мрзовољно. „Био би мртав без тих резервних делова. Људско биотело је

једноставно



није способан да преживи суровост свемирског ратовања.

„Колико... Колико мене?“

„Мишићи ваших удова су били тешко покидани померањем имплантата оружја, а заузврат су избацили зглобове из равнотеже. Повећао сам вам покретљивост егзопротезама, док су оштећени мишићи обмотани мрежом да би зацелили. Унутар ваших груди сам вам исушио и поново надувао плућа, али њиховој функционалности тренутно помаже инфузор кисеоника док се не опораве.“ Метални прст је кликнуо о решетку од осам центиметара у средишту Марчелуове грудне кости. „Зато то немојте блокирати одећом; потребан јој је стални проток ваздуха. Поред тога, ваша слезина, јетра, један бубрег и део дебелог црева су били уништени до те мере да се не могу поправити. Заменио сам их еквивалентним компонентама цимеха. Неколико костију је било сломљено; сада су обложене керамичким мрежама ради додатне чврстоће уколико поново будете изложени маневрима велике гравитације. Добре вести, са ваше тачке гледишта: ваше срце је остало нетакнуто.“

„Слатка Астерија!“

„Молим вас, останите мирни; емоционални преоптерећени стрес ће бити сузбијен супресантима из фармацеута који сам уградио у вашу лобањску шупљину. Углавном лучи лекове како би подстакао ангажовање старог ткива са новим компонентама, али одржавање ваше неуралне стабилности је део постоперативне процедуре. Концентришите се на чињеницу да бисте, да нисте примали цимек, сада били мртви. Позитивне ствари у животу су оно што вам омогућава да кренете напред.“

„У реду.“ Инстинктивно је подигао руку да додирне чело, али серво мотори су имали значајно кашњење, па је зауставио покрет пре него

што је завршен. „Чекај. Колико дуго сам овде?“ Сама количина аугментације је морала да траје сатима да се имплантира, дуже…

„Наш сусрет са Лестарима био је пре два и по дана.“

„Астеријино срање. И још увек нисмо под струјом?“ Док је то говорио, схватио је да је Аркадијин Месец барем зауставио своје паклено окретање.

„Штета од релативистичког топовског пуцња била је велика. Наши интегрални даљински управљачи за одржавање и даље поправљају велики број система.“

„Знамо ли где су отишли? Можемо ли да их прогонимо?“

„Молим те, Марчелу, не узбуђуј се због догађаја са којима више нисмо повезани. Требало је много труда да те доведем у ово стање. Не желим да морам да започињем нове поправке. Зато без наглих покрета. У ствари, сведи све покрете на минимум. Не желим да поново почнеш да крвариш.“



„У реду, примам, али морам да разговарам са Андином. Молим вас. Смањићу темпо, али не могу дозволити да Лестари дођу до тог ЗПЗ генератора.“

„Врло добро, али ћу стално пратити ваше виталне знаке. Ако приметим било какав претерани ниво стреса, даћу вам седатив.“

„Разумем, докторе. Биће добро.“

И-кдрена-Четири и пар медицинских даљинских управљача са рукама налик пипцима пребацили су Марселуа и неколико његових медицинских справа за подршку на фотељу за убрзање. Она се ухватила за танке транзитне шине које су се вијугале кроз брод и клизила га на мост.

Андино је била тамо, један каиш преко стомака ју је везивао за фотељу за убрзање. Одељак је био жива од кретања док су бродски биотехнолошки даљински управљачи јурили около вршећи разне поправке. Њене цеви сочива су тихо зујале док га је прегледала.

„Доктор каже да ћеш преживети“, рекла је.

„И он ми је то рекао.“

„Додаћу операцију и ваше нове компоненте на фактуру.“

„Добро је знати да ти личност није нарушена.“

„Само мој понос. И Аркадијин Месец.“

„Колико брзо можемо поново да убрзамо?“

„Озбиљно?“ Показала је на његово опуштено тело. „Ово није било довољно?“

„Можете ли да оспособите Аркадију за лет на Месец?“ стрпљиво је упитао.

„Требало би да будемо у могућности да укључимо погон за још седам до десет сати.“

„У реду, где је онда Лестари?“

„Сусрели су се са оним делом Актору олупине због којег су дошли овде. Ако је унутра имао ЗПЗ генератор, онда га нису могли извадити. Уместо тога, прикачили су се за њега и тренутно су на путу ка Терик Папуану. Претпостављам да ће га одвести у Баблтаун, а затим авионом пребацити до Терик Папуана у Брејкервил да га расставе.“

„Сада када знамо колико су моћне њихове фузионе ракете, можемо ли да останемо ван њиховог домета и покренемо напад из дистанце?“

„Наравно да можемо, али то нам само ствара исти проблем. Могу да униште све што можемо да испалимо на њих много пре него што нам се

доближи до ефективног домета.“

„Астеријина гуза.“

„И не желим да летим са Аркадијиног Месеца на неку праву удаљеност док не будемо имали озбиљне застоје. Имамо проклето добар капацитет за микрофабрику на броду за израду резервних делова, али он има ограничења. Потребна нам је пристојна астроинжењерска станица да бисмо произвели сложеније системе који су захтевали...“



куцају од преоптерећења снагом. Две омотаче нултог спектра су се спржиле док су се распоређивале, тако да имамо покривеност само седамдесет осам процената. За сада је довољно, али не знам где ћемо наћи замену за њих; та тканина је скоро једнако ретка као и ЗПЗ генератори. Такође нам треба још хелијума-3 и деутеријума; три наша резервоара су се поделила и испустила вентил.“

Марселу је затворио очи да размисли. „Дакле, ионако морамо да идемо у Терик Папуан, због поправки и још горива?“

„Да. Баблтаун на Петој има неке донекле пристојне објекте. Свакако могу да нас поправе. Али после тога се враћамо право у Келован, где могу да нам обезбедим одговарајуће преуређење у Анучином орбиталном торњу. И, Марчелу, то ће бити огроман рачун. Већи од чартер обвезнице коју си подигао.“

„Код тебе је увек новац у питању, зар не?“

„Да. То чини живот веома једноставним.“

„Не брини; могу да платим. Дакле, моје прво велико питање: Ако пристанемо у Баблтауну, хоће ли Лестари знати да смо то били ми?“

„Могу добро да претпоставе, али сигурно не могу ништа да докажу. Не да овде постоји суд. Уговори управљају овим звезданим системом, а

новац их спроводи. Сви полажу обвезницу код Гонзалез банке; она је изузетно независна. Мора бити, то је једини начин да јој се верује. Осим тога, не мислим да Лестари имају икакве слике Аркадијиног Месеца. Колико они знају, њихов релативистички хитац нас је разнео у парампарчад. Рећи ћу компанијама на Пет да смо се ухватили у енергетски импулс док смо спасавали Актору технологију. Не бисмо били први брод коме се то десило.“

„Онда је то Баблтаун.“

„Дакле, разумете, нећемо користити оружје када будемо на Пет — не против Лестара или локалних тешких теретних свемирских авиона. Ниједан од бродова који су тамо усидрени не би благонаклоно прихватио непријатељску акцију, а да не помињемо власнике Баблтауна. Простор око Терика Папуана је у основи неутрална зона.“

„Не желим да поново пуцаш на Лестаре. Обрачунаћу се са Фином када буде доле у Брејкервилу. Што нас доводи до мог другог питања: Да ли је мој теретни контејнер још увек нетакнут?“

# ЧЕТРНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

Требало је осамнаест дана да се Лестари и његов огроман терет сретну са Петом, малим, најдубљим месецом Терика Папуанаца. Пре десетина хиљада година, када је планета била нетакнути еденски свет, неко је летео са астероидом богатим рудом у орбиту од четири хиљаде километара изнад екватора као индустријски ресурс. Константно рударење смањило је његов првобитни пречник од пет стотина километара на неправилну грудву ширине двеста четрдесет километара. Део избаченог материјала се вратио у дебели сиво-смеђи реголит који је прекривао већи део његове површине до дубине од десет метара - изузетак је био кружни кратер где су рударске машине још увек полако секле преосталу руду.

Град мехурића се налазио поред рудника: решетка сребрних металних транзитних цеви које су повезивале десетак великих стамбених сфера које су биле полупотопљене у реголит. Структуре су имале мало прозора, а многе од њих нису имале светла унутра; такође су биле приметне рупе са излизаним ивицама у неколико сфера. Сам по себи, мали корпоративни астроинжењерски град био је потпуно неупадљив дом за неколико хиљада људи. Али из његовог средишта уздизао се торањ дугачак педесет километара, носећи каблове и шине за капсуле за подизање, лако велике као било шта што се пење уз орбитални торањ Санта Розе. Врх торња се претварао у скелетни диск широк десет километара, са огромним обручима фабрикатора вакуумског таложења који су стајали на врху. Око обода, дугачки портални пристаништа протезала су се ка споља, омогућавајући бродовима Путника да пристану поред великих теретних свемирских авиона у облику делте и мноштва маневарских тегљача велике масе и инжењерских капсула. На врху сваког пристаништа, монтажни оквири су држали разне комаде древних олупина док су се припремали за путовање до Брејкервила.

Поглед са Лестара се није променио ни једног дана док је капетан Узома преговарао са астроинжењерским компанијама о аерокочном мехуру. На крају су постигли договор са Милеровим Слипстримом, који је сарађивао са Вилсон Редушн и Рековер доле на планети. Након што је уговор коначно договорен и регистрован код Гонзалез банке, Лестари се одвојио и предао олупину групи маневарских тегљача, који су је пребацили до једног од пристаништа.

## 282

Фин и Ели су провели наредна три дана посматрајући како се мехур аероковица ствара. Фабрика за таложење паром у власништву Милеровог Слипстрима постепено је екструдирала џиновски елипсоид - чврсту пенасту амалгамску структуру, сјајну као полирано сребро. Долазила је од две идентичне половине, двоструко дуже од олупине коју су тегљачи одвукли до пристаништа. Наговорили су их да се позиционирају са обе стране плена и спојили. Њихова унутрашња површина била је низ колевки, прилагођених ласерски мапираном шаблону површине олупине како би је савршено ухватили. Пет великих аутоматских заваривача провело је тридесет сати пузећи дуж шава, спајајући два дела.

„Да ли се ставља под притисак?“ упита Ели.

„Не“, рекао јој је Јору. „Унутрашњост мехура остаје у вакууму док не стигне до Брејкервила. То помаже са узгоном; посебно да се убаци у канал пристаништа.“

Пар аеродинамичних погонских пакета са високим закривљеним перајима био је причвршћен са обе стране горње површине аеродинамичног кочионог мехура.

„Време је да кренете ако желите да се сретнете са њим на разбијачком доку“, рекао је Узома Фину док се школька аерокочница одвајала од краја пристаништа. „И молим вас запамтите, Табија је мој представник тамо доле. Она има командна овлашћења над свима вама.“

„Мислила сам да си рекао да овде нема правног оквира“, рекла је Ели.

Узома се вучјим осмехом насмешио. „Нема. Само треба да одлучиш да ли желиш превоз кући мојим бродом. Надам се да ти је то разјаснило проблем са ланцем командовања?“

„Да, то ми јасно говори, капетане.“

Укључујући и њиховог пилота, Митериса, њих шесторо се пребацило у мали Лестаријев свемирски авион у облику врха стреле. Његова кабина је имала места за осам путника. Тако се Тоше сео одмах иза Митериса, а следећа места су заузеле Грсија и Ичика Енфо, који су били на бродском списку као обезбеђење, остављајући Фина и Ели да заузму задња седишта, са малим прозором који им је пружао ограничен поглед напоље.

Митерис их је одвојио од инжењерског одељка Лестара иза модула за одржавање живота, активирајући њихове потиснике за контролу реакције како би их одвео даље од звезданог брода. Град мехурића се смањио.

Тоше се окренуо у столици и погледао Фина и Ели. „У реду, вас двоје, ево шта ће се десити. Пре него што слетимо, сви ће обући лаки оклоп. Није ме брига ако је неудобан; не скидајте га док се не вратимо у орбиту. Све време остајемо у групи; Грсија, Ичика,



и ја ћу бити видљиво наоружани да обесхрабримо сваку глупост. Наш је посао да вас заштитимо. То значи да радите оно што вам кажем, када вам кажем.

„И ја ћу носити“, рекла је Табија.

„Руковао сам оружјем“, рекао је Фин.

„Честитам“, рече Тоше оштро. „Јеси ли понео пиштољ који ти је познат?“

„Па, не.“

„Онда не губи моје време.“

„Колико је опасно тамо доле?“ упита Ели.

„Обично, не много“, одговорила је Табија. „Посаде бродова су познате по томе што решавају спорове у баровима на забаван начин, али сви поштују договор о разбијању. Овде нема крађе артефаката. Компаније из Разбијања оштро нападају свакога ко уништи њихов углед поштења и реда. Морају; њима су Путници потребни колико и они Путницима. Међутим, сада је у питању ЗПЗ генератор. То је довољно да нам привуче чак и једног од Астеријиних следбеника. А већ је био један покушај да нам га одузму.“

„Мислиш да је било више од једног брода за нама?“ упита Ели.

„Процењивао сам бродове који су усидрени на пристаништима Баблтауна“, рекао је Тоше. „Постоје два, Обријана-Му и Аркадијин Месец, који имају оштећења компатибилна са ударом из нашег фузионог издувног система.“

„Преживели су?“

„Претпоставили смо да је наш нападач уништен јер након тога нисмо могли да откријемо брод. Међутим, могли су одмах да се угасе. Удар из нашег издувног зрака не гарантује аутоматско убиство.“

„Дакле… ова два брода?“

„Не знам. Обојица су овде на поправци, оба капетана тврде да су претрпели екстремни енергетски импулс док су покушавали да спасу технологију Акторуа. Постоји дуга историја сличних инцидената у овом систему. Олупина Акторуа је позната по опасности.“

„Ипак, помало случајно.“

„Да. Зато мораш да следиш упутства која сам ти управо дао. Остајемо заједно. Састанци, оброци, шта год, сви смо тамо. Такође, заједничка спаваоница.“

„А када ми затреба тоалет?“ упита Ели огорчено.

„Имам неке даљинске управљаче са сензорима поља“, рекла је Грсија. „Пронашла сам их на Браксаламу. Поставићу периметар. Биће све у реду.“

„У реду.“

## 284

Свемирски авион је пратио аерокочнице док је напуштао Пет. Фин је дуго посматрао како се његови потисници пале, мењајући његову орбиту из кружне у елиптичну, са перигејем од двеста осамдесет километара. На тој висини, термосфера би почела да делује кочним снагама на широку доњу површину трупа мехура. Изгубио би брзину, падајући дубље у атмосферу и повећавајући коефицијент кочења. Убрзо након тога, пао би испод орбиталне брзине. Потисници би затим поново променили његов нагиб, најбоље користећи његову минималну аеродинамику, омогућавајући му да клизи надоле. Спуштање би трајало тридесет хиљада километара - скоро пуни обим планете - до слетања у екваторијални океан педесет километара од обале Брејкервила.

Лестаријев шатл, са својим елегантнијим профилом, имао је другачију путању спуштања, а његова широка делта крила омогућавала су му брже кочење уз одржавање ниског термичког оптерећења. Када су потврдили да је аеродинамички мехур на путу надоле, Митерис је активирао деорбитални паљење, и деведесет минута касније спустили су се испод надзвучне брзине десет километара од Брејкервила.

Фин је био фасциниран и узнемирен призором Терика Папуана откако су успорили и ушли у орбиту. Поларне капе су биле огромне; између њих су покривале две трећине површине планете. Настале су као резултат нуклеарне зиме која је задесила планету након Ултимакс

рата. Све што је лежало између њих било је екваторијално море и неколико архипелага. Тамо нису живеле животиње; цела планетарна фауна је изумрла за мање од годину дана, јер су биљке увенуле због драстичне температурне инверзије, а оне које су можда преживеле хладноћу биле су осуђене на пропаст због сталног мрака док су облаци заклањали небо током првих пет миленијума.

Сада је само море подржавало живот, мада нико није био сигуран одакле алге долазе. Најбоља теорија је била да је нека Небеска фракција покушала да поново покрене процес тераформирања у неком тренутку током Ере Крусибла. Ако је то било тачно, нису успели. Покривеност површине океана алгама била је апсолутна, формирајући непрекинуту кору дубоку два метра. Деловала је као супресор кретања, спљошћавајући све таласе који су покушавали да се подигну усред хаотичних плимских сила које је вршило пет месеца.

Шатл је улетео у дневну светлост док је терминатор прелетео изнад Брејкервила. Бледи плавозелени живи тепих простирао се до хоризонта са обе стране мале летелице, успевајући да изгледа беживотније од сивог острва испред њих. Брејкервил је био град металних зграда које су се протезале неколико километара од обале. Све су биле једноспратне, њихови панели...



заварени или епоксидно лепљени заједно насумично. Гледајући их у бледој светлости зоре, Фин је схватио да је сваки направљен од закривљених делова аеродинамичких кочионих мехурића који су исечени и извучени на копно.

Где су били исечени било је очигледно. Пре Ултимакса, острво је било подводни вулкан који је огољен спуштањем нивоа мора, благо нагнута хумка базалта са дубоким пукотинама које су се зрачно ширили од заобљеног врха. На страни острва Брејкервил, двадесет пукотина је ископано дубље и шире тамо где су допирале до воде, стварајући правилне улазе дугачке стотине метара. Свака од њих имала је низ

ционских лукова који су се савијали изнад њих, стазе за мобилне порталне кракове који су носили тешке машине за сечење и дизалице које су висиле са кавезима величине камиона.

Девет вештачких улаза имало је тела за подизање аерокочница заглављена у њима. Њихове горње површине биле су у различитим фазама процеса демонтаже; од једног који је имао неколико рупа исечених на себи до три које су потпуно уклоњене, откривајући необичне комаде олупине ратног брода Актору које су спустили.

„Сада разумем“, промрмља Ели поред њега док је зурила кроз мали прозор.

Фин се дивљено насмешио. „Да, и ја.“

Слетели су на дугачку писту изнад града и прошли поред низа великих теретних свемирских авиона. Фин је посматрао њихове металокерамичке трупове, истрошене и изгореле од превише аерокочница за излазак из орбите и недовољног одржавања.

Напољу је било хладно, једва изнад нуле. Док је силазио низ степенице, Фин је пожелео да је обукао капут. Тамни флексибилни оклоп није изгледао као да задржава много топлоте.

„Шта је то мирис?“ упита Ели, наборајући нос од ужаса.

„Комбинација слане воде и алги“, рекла је Табија. „Навикни се. Овај океан је остао са огромним садржајем соли након што је вода мигрирала у глечере. Људи су прилично сигурни да су алге генетски модификоване посебно за Терика Папуана; морало би бити тако да би преживео овакав океан. А сунце ће правилно изаћи за отприлике сат времена, што ће загрејати површину, што ће мирис учинити јачим.“

Даврукс их је чекао на ивици њихове паркинг зоне, виши шеф тима из Вилсонове компаније за смањење и опоравак. Био је висок скоро као Небески човек, обучен у прљаву плаву комбинезонску одећу преко своје знатне масе. Чинило се да му глава нема врат, са брадом и подбрадцима који су му вирили из крагне комбинезона.

„Неко прескаче дијету“, рекла је Ели себи у браду док су ходале по сивом кременом тлу.

Фин није могао да верује да је то рекла, а онда је схватио... „Даврукс је Флексал. Сви овде су.“

„Шта?“

„Флексал. Они су Ченглинги. Брејкервил је њихов град.“

„Ох. Срање. Извини.“ Поцрвенела је.

Даврукс се осмехнуо посади Лестара. „Вилсон Редукциони и Рековер вас поздравља у Брејкервилу.“

„Хвала, Даврукс“, рекла је Табија.

„Драго нам је да те поново видимо, Табија“, одговорио је велики Променљивац. „Ценимо што си нас поново изабрао, иако ће овај договор вероватно довести компанију у банкрот.“

„Нас“, исправила га је Табија. „То ће нас довести до банкрота, толико крадеш са врха.“

„Ха! Ви Путници сте сви исти, искоришћавате нас, цедите крв и мишиће из наших вена да бисте остварили профит. Бедних тридесет процената вредности која се никада не поклапа са глупом проценом проценитеља. Ништа се не мења.“

Она се осмехнула. „Не, хвала Астерији, ништа не ради.“

„Дакле, имате једну велику која прска?“

„Да. За око тридесет минута. Шездесет хиљада тона.“

Звиждунуо је у знак одушевљења. „Лепо.“

„Јеси ли спремио колибу за нас?“ упита Тоше.

„Да. То је одмах изнад залива Портисхед. Најбољи који наша компанија поседује. Све је за вас, како је договорено. Ја ћу вас одвести.“

Фин је био само благо изненађен када су три глобус кабина доскочила из оближњег хангара. Дефинитивно су били исти они које је користила Санта Роса, само од пре четрдесет година. Као и велики свемирски авиони, имали су најосновније одржавање.

Митерис је отворио теретни отвор на задњем делу трупа шатла. Грсија и Ичика су почели да истоварују пртљаг тима. Фин је посегнуо за својим капутом.

„Желим да полетиш са земље за пет минута“, рекао је Тоше Митерису. „Шатл је превише рањив док стоји овде на свемирској луци. Позваћемо те поново када завршимо овде.“

„Прихватио сам.“

287

—

КОЛИБА СЕ НАЛАЗИЛА на гребену изнад једног од докова у ушћу: дугачка зграда, чији је већи део била једна соба опремљена са десет кревета и округлим трпезаријским столом. У задњем делу су се налазила три мала купатила. Грсија је отворила једну од својих торби и извадила низ малих сензорских куглица. Даљински управљачи величине шаке истрчали су из торбе и појурили по поду колибе попут радозналих мачића са хромираним оклопом.

Протресла је кугле. „Поставићу их.“

Даврукс је стиснуо усне. „Запамти, ниси параноичан—“

„...ако заиста желе да те ухвате“, заврши Табија. „Карте на столу, Даврукс. У возилу је ЗПЗ генератор.“

„Слатка Астерија. Шалиш се.“

„Срећом не.“

„Проклетство, требало је да претпоставим да си имао нешто овакво када је Узома попустио на тридесет посто. У реду, ово мења неколико ствари. Појачаћу нам обезбеђење.“

„Могу ја да се побринем за нашу заштиту“, рекао је Тоше.

„Не сумњам, али ово је за мој тим. Толико новца чудно делује на главе људи, чак и овде. Не желим да мој тим буде у опасности. И требаће нам пристојна пратња када будемо транспортовали ваш генератор са дока до теретног свемирског авиона.“

„Лоцирање и вађење генератора има апсолутни приоритет“, рекла је Табија. „Нећу се препирати око броја који ће нам проценитељ дати за остатак. Ви нам плаћате седамдесет процената, а ми одлазимо са генератором.“

„Вилсоново смањење и опоравак не прекида договор.“ Пружио је руку.

Табија га је свечано стиснула.

„Плима је у сумрак, за једанаест сати“, рекао је Даврукс. „Тада ћемо моћи да се укрцамо у мехур. Покупићу те када наши тегљачи буду на ушћу дока.“

—

ДЕСЕТ САТИ КАСНИЈЕ, Даврукс се вратио у ложу са три глобус кабриолета.

„Људи са њим“, рекла је Грсија, очи су јој биле скривене иза траке на визира, који јој је слао податке са сензора које је поставила. „Астеријина гуза, то су Силикати! Два су.“

Тоше је одмах узео мазерски карабин, а затим отворио кутију са борбеним дронима за ваздухопловство.

„Је ли то још једна врста Мењолике?“ упита Ели Фина.

„Не.“ Није могао да сакрије осмех који му је прелазио преко усана. Никада није замишљао да ће видети силикат. „Они су…“

„Проклетство“, рече Ичика туробно.

„Нису проклети. Измењени. Постоје ова јаја из Доба Остатака—“

„Ванземаљац“, инсистирао је Ичика.

„Остатак или ванземаљац. Нико не зна.“

„Нису ванземаљци“, рече Табија раздражено. „Нема ванземаљаца у Кентаури јату. Астеријини Елохими су створили Зелене светове од неплодног камења које кружи око сваке звезде. Свако благо којим смо благословени има земаљско порекло.“

„У реду.“ Фин се закашља. „Па, у сваком случају, ова јаја трансформишу људско тело. То је гомила чврсто увијених кристалних влакана. Када додирну човека, почињу да се расплићу и некако спајају са твојим телом формирајући егзоскужу, што је у основи оклоп.“

„Користећи сопствено месо као храну да би нарасло довољно да вас потпуно прекрије.“ Ичика се стресе. „Као ванземаљски паразит.“

„Војници то сматрају освећењем од стране Астерије“, рекла је Табија. „Силикат постаје много више од човека. Чак и Небеска бића имају поштовање према њима.“

„Такође их је проклето тешко убити“, рекао је Тоше, стављајући додатне пакете енергије на појас. „Сви останите иза мене. Грсија, Ичика, бочни положаји, покривајте ме.“ Навукао је кацигу и отворио врата.

Даврукс је изашао из водећег глобус кабине и испружио руке. „Полако, друже.“

„Силикати остају у глобусном таксију.“

„У реду.“ Даврукс се окренуо и направио покрет рукама као да му каже „смири се“.

„Ко су они и зашто су овде?“ упита Тоше.

„Ово је Дејв, и — а, Дејв.“

„Је ли то шала?“

„Не. Слушај, с обзиром на то што ми је Табија рекла да је у том мехуру, претпоставио сам да ће ти можда требати појачање.“



„Не треба ми.“

„Док то не урадите. Слушајте, ангажовао сам додатно обезбеђење за пристаниште, али ви ћете бити рањиви овде. Покушавам да помогнем.“

„Не познајем те.“

„Али Табија то ради.“

„Табија“, довикну Тоше преко рамена. „Знаш Дејва и Дејва?“

„Не. Извини, Даврукс.“

„У реду је. Барем разговарај са њима, друже. Овде морамо да направимо договор; имаш нешто што желе.“

Тоше је оклевао тренутак. „Идем код тебе. Ако се неко приближи ложи, моје колеге ће отворити ватру.“

„Астерија! Наравно, у реду.“ Даврукс је погледао један од малих дронова који су лебдели изнад главе. „Немамо никакво оружје.“

„Добро.“

Фин није могао да одлучи да ли да стави кацигу или не. Вирио је кроз полуотворена врата, покушавајући да види шта се дешава. Тоше је стајао поред Даврукса, разговарајући са фигурама у глобусном таксију. Много се махало рукама. Затим се Тоше враћао у колибу.

„Па?“ упита Табија.

„Можда, Фин?“

„Јесте, да?“

„Можете ли се повезати на градску мрежу?“

„Наравно.“ Ставио је руку преко фластера, притискајући малу контактну сијалицу. „У реду, имам приступ. Није баш најсофистицираније.“

„Уђите у књигу евиденције Гонзалез банке и погледајте када је извршена уплата за Харијаса.“

Фин је позвао банкарски портал. Рутине мреже Брејкервила биле су шкрипава крпица. Пријављивање у банку – једину у насељу – трајало је дуже него што је желео, секунде уместо микросекунди. „Постоји уплата од Инни Ре-Клејм на Џаријасов рачун пре седамдесет три дана.“

Тоше је размишљао о томе. „Тачно, то одговара.“

„Одговара чему?“ упита Табија.

„Према Даврuксу и Дејвовима, били су у систему Л'трета када су их Царијанци ангажовали као обезбеђење за своју мисију овде. Обавили су свој посао и чували сву Актору технологију коју је Јни Ре-Клејм извукла из њихових олупина. Изгледа да је то била серија бродског оружја.“

290

—нека луда, моћна ствар која је чинила становнике Брејкервила веома нервозним.“

„Јесу ли пронашли изобличења Q-љуске?“ упита Табија оштро.

„Можда. Опрема је кварила свуда по граду без икаквог разлога. Сви су били веома срећни када је спас утоварен у теретни свемирски авион и одлетео до Царијаса. Сви осим Дејва и Дејва.“

„Гадови су их оставили“, рекла је Табија.

„Да.“ Погледао је кроз отворена врата ка глобус-таксијима. „И ко ће сада бити довољно глуп да одвезе пар бесних Силиката одавде у њиховом звезданом броду? То је цена коју наплаћују за помоћ.“

„Дакле, моја одлука?“ упита Табија.

„Узома је био прилично јасан у вези са ланцем командовања.“

„Да ли их желиш?“

„Астерија, не. Али... ако је тај брод који нас је напао преживео, нема боље помоћи у борби.“

„Не знам, то је добра прича.“

„Зато сам и натерао Фина да провери. Ако су стигли овде пре седамдесет три дана из система Л'трета, који је удаљен осам и по светлосних година, нема шансе да су део мисије која нас циља.“

„Да ли знају да се враћамо право у Гондијар?“

„Знају. Није их брига за нашу дестинацију; само желе да оду одавде.“

„Разумљиво“, рекао је Фин. Није могао да замисли да је овде заглављен: нема животиња, нема биљака, само бескрајан, суморан призор сивих стена које воде до болесног океана. Било је то потпуно супротно Гондијару, са његовим просперитетним градовима и бујним пејзажом.

Табија га је игнорисала. „Шта мислиш?“

„Силикати имају част, сви то знају“, рекао је Тоше. „Ако кажемо да, поставићу их на дужност на периметру, чисто да будем сигуран. Када теретни свемирски авион који носи генератор полети, онда нам се могу придружити у шатлу и ми ћемо летети до Лестара. Али - то је твоја одлука.“

„Срање. У реду. Свиђа ми се идеја да су на нашој страни. Али ти си тај који ће им рећи да им не верујемо довољно да бисмо им дозволили да се приближе олупини.“

Фин је први пут видео Тошеов осмех. „Нема проблема.“

—

291

Ели није баш знала шта да очекује када су изашли до глобус-таксија. Финов разговор о силикатима као некој врсти биопаразитског оклопа оставио ју је да размишља о љуштури попут заштите од зрачења у свемирском оделима. Уместо тога, фигуре које су се попеле да разговарају са Тошеом биле су голе. Заиста голе. Могла је да разазна љуштуру налик кварцу која им је прекривала цело тело, али њена провидност ју је потпуно изненадила. Егзокожа је заменила сваки центиметар њихове природне коже. Вечерња сунчева светлост се преламала од ње у тупом призматичном сјају, стално флуктуирајући док

су се кретали, али је и даље могла да види све мишиће, тетиве и крвне судове испод. Били су као живи анатомски модели. Било је изузетно узнемирујуће.

„Како их то може учинити чврстима?“ тихо је упитала Фина.

„Егзокожа је заправо влакна, а не један лист“, рекао јој је. „Невероватно су чврсто испреплетена, али омогућавају потпуну флексибилност.“

„У реду, вау, то је… импресивно.“

„Ипак, постоји цена. Јаја су синтетички организам, тако да њихово повезивање иде дубље од физичког нивоа. Нека од влакана се спајају са продуженом мождином домаћина тако да могу да обезбеде основну контролну неурологију над егзокожом.“

„Свиђа ми се твој интерфејс пад?“

„Не баш. Јаја нису свесна, али имају тактичке парадигме које се комбинују са мислима домаћина и постају инстинктивне.“

„Срање. Дакле, они манипулишу домаћинима?“

„Не. Домаћин је и даље примаран. Видите, јаја су створена са једном сврхом: да побољшају људску борбену ефикасност. То подразумева више од повећања снаге; она такође боје изглед домаћина. Силикати... развијају другачију психологију од нас након процеса везивања. Они виде универзум у смислу претње и користи. Могу да бирају за који циљ се боре, али живе за ту борбу.“

„Паклена ватра.“

„Али када једном одаберу на којој ће страни бити, остају при томе. Претпостављам да је то главни разлог зашто им Тоше и Табија нуде договор. Нису дволични. Ако кажу да ће нас заштитити, хоће.“

„Тачно.“

„О, и само да те упозорим, нису баш друштвени.“

„Хвала.“

Преговори нису дуго трајали. Два Дејва су деловала иритирано условом да треба да раде само по периметру око аеродинамичног кочионог мехура.



када је то било у заливу Портисхед. Сложили су се, али не са добром вољом. Заправо је била импресионирана начином на који је Тоше остао при свом ставу пред њима.

Таксији су их све одвезли низ падину до Портисхеда. Пет великих колосека вијугало је преко великог вештачког залива, док су дугачке групе скела низале обале са обе стране, заједно са тешким машинама и десетинама бубњева обмотаних дебелим цревима. Гледајући сву опрему, Ели је видела дугачке мрље од закорале соли, цватова рђе и трагове уља који су говорили о операцији на ивици одрживости. Свему је била потребна надоградња или замена.

„Колико је стар Брејкервил?“ упитала је.

„Мој народ је дошао овде пре око пет стотина година“, рекао јој је Даврукс. „Напустили смо Доминион Релеу након што Небеска бића више нису имала потребе за нама. Њихов доминион није признавао аутономију за Мењачине. Живели смо на тој планети хиљадама година пре него што су они стигли, али то није вредело ништа.“

„Много ми је жао.“

„Не буди тако. Овде имамо сврху. Радимо, тргујемо са Путницима. Живот је леп.“

Ели се побринула да не баци поглед на бедне зграде Брејкервила. Колико је лоше било на Релејуу да мисли да је ово побољшање? „Шта

купујете од Травелерса?“

„Храна, углавном из Гондијара. Ништа овде не расте. Компаније за људски инжењеринг такође снабдевају наше машине.“ Показао је на Портисхед. „Ништа од овога није Небеско.“

Глоубкаби су се зауставили поред неких малих зграда стотину метара од тупог врха залива. Око тридесет пет флексала стајало је тамо, гледајући дуж залива у тамни океан иза. Било је мноштво светала које се њихало иза обале. Када је изашла, Ели је видела да је дебели слој алги само неколико метара испод врха обале. Мирис слане воде овде је био много гори него што је био у колиби.

Неколико пахуљица пало је са мртвог сивог неба, спуштајући се на земљу. Ели је окренула лице да их поздрави и била је награђена леденим трнцима на образима.

„Стави кацигу“, оштро јој рече Тоше док је излазио из другог глобус-таксија. „Не желим поново да је скинем.“

Одупирала се превртању очима док је навлачила гломазну ствар преко главе. Магнетна огрлица је шкљокнула, а звуци споља су се утишали. Она



схватила је да је и мирис нестао. Дакле, можда и не би било тако тешко држати кацигу све време. Такође јој је пружала прилично добро видно поље.

Светла дуж свих стаза су се упалила, преплављујући залив интензивним плаво-белим светлом. Чинило се да је то само учинило површину алги тамнијом. Напољу, иза отвореног краја залива, светла су се ширила напред.

„Увећај“, рекла је Ели свом менаџеру одела.

Визир је затреперио, а затим се поглед проширио напред. Могла је да разазна огромну масу аерокочног мехура. Његов нос је био прекривен динама вискозних алги које су се уздизале из воде десет метара као да га булдожер копа, а затим су почеле да клизе низ стране. Шест тегљача са дубоким трупом причврстило је ужета за мехур и полако га усмеравало ка улазу.

Пре него што је нос стигао до почетка улаза, први пар тегљача се одвојио, затим други, а последњи пар се одвојио одмах након што је нос прошао испод прве стазе. Инерција мехура је била толико велика да њихов одлазак није изгледао као да прави икакву разлику. Ели је видела како се испред носа формира прамчати талас.

„Хоће ли то—“, почела је.

Троми талас је ударио у крај залива и прелио се преко ивице. Бујица алги је клизила напоље. Ели се није померила, јер нико други није. Флексали су одушевљено навијали.

До тада је цео аерокочница почела да се тресе. Чудно пригушено тутњање се појачавало. Талас алги био је висок само двадесет центиметара када је стигао до Ели. Упркос томе, његова снага ју је изненадила; тетурала се док је покушавала да одржи равнотежу. Чврсто је зграбила Фина, који је био подједнако нестабилан. Трома вода јој је неколико минута бујала око чланака док је тутњава мехура који је шкрипао по дну залива одјекивала преко Брејкервила.

Бука је утихнула и вода се окренула, враћајући се у океан, остављајући све скеле и бубњеве прекривене слојем капајуће воде. Ели и Фин су се поново стегли, борећи се против отпора.

„Велики мехур“, срећно је објавио Даврукс. „Нисмо имали овај већ неколико година.“

Флексалов тим је почео да гази напред кроз преосталу бљузгавицу алги. Стазе су оживеле, њихове дизалице су подизале беле куполе под притиском на горњу површину мехура. Радне платформе су спуштене.

око погонских пакета. Неколико сати касније, подигнути су и стављени на камионе са двадесет точкова.

Ели је стајала са Фином и Тошеом док се осам купола под притиском, постављених дуж кичме мехура, активирало. Унутар њих, ласерски резачи су секли кроз пенасти амалгам, стварајући рупе ширине три метра. Када су сви завршили, Флексалова посада је ставила штитнике за уши. Отвори на свакој куполи под притиском су се истовремено отворили, а ваздух је улетео уз шкрипу од које су Ели зуби зацврчали чак и кроз кацигу.

„Нема више шта да се види вечерас“, рекао је Даврукс када се звук коначно утишао. „Сада почињемо да одсецамо врх мехура. Ово траје петнаест сати. Онда почињемо раскид за тебе.“

Када су се вратили у подне следећег дана, Ели је била запањена колико је посла урађено. Десетине ужета било је причвршћено за доњи део мехура, протежући се уназад до стране улаза како би целу ствар учврстили на месту. Већи део горње површине мехура је нестао, исечен на сегменте електронским сноповима на краковима стазе. Сваки од огромних закривљених делова амалгама је затим подигнут дизалицама и спуштен у океан иза мехура. Пошто је амалгам био вакуумски пен, плутали су. Тегљачи који су донели аерокочни мехур до обале сада су били заузети вучењем делова.

Даврuксов тим је такође био заузет постављањем дугих скела понтона како би премостио јаз између ушћа до откривених олупина унутра. Стражари су стајали на крају сваког моста, носећи невероватно грубе оклопе који су подсећали на цилиндричне резервоаре за гориво из којих су изникле руке и ноге. Два топа, тежи него што би било који човек могао да носи, била су монтирана на рамена, а чудни мали сензорски инструменти на врху су непрестано скенирали около.

Ичика и Грсија су их опрезно погледале када су сви прошли и кренули преко моста на врху залива.

„Где су Дејвови?“ упита Ели.

„Горе“, рекао је Тоше. „То је добар видиковац.“

Нагнула је кацигу уназад, гледајући чврсту стазу која се надвијала над предњим делом олупине. Силикати се нигде нису могли видети, али је било стотине места за скривање међу машинама.

На крају моста била је постављена преносива колиба, чије су кратке ноге почивале на остацима. Даврукс је изашао да их поздрави. Ели је знала да не би требало, али је ипак скинула рукавицу и сагнула се да додирне остатке. Сивозелена супстанца је била хладна под њеним прстима и



благо храпаво, као да је нека врста песка била у смеши када се формирала — како год да се формирала. Једна од многих рупа била је у близини, широка нешто више од метра и направљена од исте супстанце. Тама испод обода гутала је сваку пахуљицу која би у њу пала.

„Спремни смо да започнемо процену“, рекао је Даврукс.

„Запамти“, рекла је Табија.

„Да, баш. Генератор има приоритет.“ Пљеснуо је рукама. „У реду, људи, сензори и комуникације укључени – и крећемо!“

Ели није баш знала шта да каже када је скинуо чизме, али се натерала да ћути када је почео да откопчава његов комбинезон. Наг, изгледао је још мање људски, а више јајетастог облика. Његове ноге су биле само пар мањих елипсоида који су вирили из доњег дела трупа; исто је важило и за руке. А његова глава није изгледала као да има било какав врат, већ само лице на горњем делу тела. На тако корпулентном човеку, ткиво би се увукло у велике наборе, али Даврuксово месо је деловало чврсто.

Даврукс је ставио танке слушалице и подигао металну кутију поред својих слонових стопала. Када је Ели скренула поглед, видела је како се и остали Флексали који су стајали на олупини такође скидају.

„Шта се дешава?“ упитала је на безбедном каналу који је повезивао оклопна одела.

„Мапираће унутрашњост“, рекла је Табија. „Ратне летелице Акторуа су познате по чудним унутрашњим распоредима. Сваки је јединствен, а камере које носе показаће нама и проценитељу шта се заправо налази унутра.“

Ели је погледала са Даврукса на рупу према којој је ишао. „Али како ће они ући тамо?“

Њен једини одговор био је анонимни кикот.

Док је стајао на врху рупе, Даврукс је почео да се мења. Почело је са његовим ногама, које су се полако издуживале. Сео је на ивицу рупе и извадио малу сензорску коцку из кутије, вукући за собом прљави жути кабл за пренос података.

Доња половина његовог торза почела је да се издужује, клизајући у рупу.

„Како му, дођавола, то успева?“ упита Ели.

„Флексали су дизајнирани да буду рудари“, рекао јој је Фин. „Имају течни мишићни систем, са сопственом циркулаторном мрежом тако да могу да га пумпају по свом телу да би се преобликовали. Небеска бића су их направила да буду невероватно јаки, а такође и довољно вијугави да прођу кроз уске пукотине у стенама.“



Половина Даврuксовог тела је сада склизнула у рупу. Док је Ели гледала, почео је да мења облик својих руку, истежући их у танке, гипке

удове. Скоро као пипци, помислила је.

По целој олупини, голи Флексали су преобликовали своја незграпна тела како би могли да се увуку у рупе, вукући за собом сензорске каблове. После пет минута, сви су се спустили унутра, провлачећи каблове за пренос података иза себе из металних кутија које су оставили на врху.

„Хајде“, рекла је Табија. „Хајде да видимо шта ће пронаћи.“ Отишла је до процењивачке колибе и отворила врата.

Троје старијих Флексала седели су унутар колибе, посматрајући низ екрана који су прекривали задњи зид. Слике које су приказивали биле су збуњујуће мрље сиво-зелених цеви и сенковитих шупљина. Тачно у средишту колибе налазила се холограмска коцка. У њој се материјализовао низ танких љубичастих линија, кривих у чудним правцима.

„То су тунели“, рекао је Тоше. „Дајте им пар дана и картографисаће целу олупину.“

„Биофабрички уређај“, довикнуо је један од проценитеља. „Тешка штета, дакле стање осам.“

Ели је завирила у екране, покушавајући да види о ком Флексалова жена говори. Квалитет слике и даље није био баш најбољи. А камере су се стално кретале, њихајући се док су Флексали напредовали.

„Да ли то нешто вреди?“ упита Ели.

„Вредност је кумулативна“, рекла је Табија. „Постоји много појединачних компоненти које ће Путници платити да би их користили на својим бродовима и у астроинжењерским станицама. Теретни контејнер пун спашене Актору опреме увек ће платити лет овде. Са комадом олупине ове величине, сви очекују да пронађу бродско оружје; ту лежи прави новац. Ми смо испред свих, јер већ знамо да овде постоји ЗПЗ генератор. Или барем твој пријатељ Гивој каже да постоји.“

Два истраживача Флексала стигла су до уских, неправилних комора чији су зидови имали јарко наранџасти мермер.

„Фототермални цеви. Стање два“, изјавио је проценитељ.

„Мрежни чвор, средњи капацитет. Стање пет.“

Ознаке су почеле да се појављују у холограмској коцки.

Ели је прешла на приватни канал са Фином. „Колико је велики био Актору? Мислим, ови тунели... Не могу да замислим да би људима било удобно у њима чак ни у слободном паду. Било би горе за Небеске.“



„Чудна чињеница“, одговорио је Фин. „Ми заправо не знамо како изгледа Актору. Пет векова спасавања њихових олупина, а нико никада није пронашао тело. Мало је језиво кад размислиш о томе.“

„Ако не знате како су изгледали, како знате да нисте пронашли тело?“

Насмејао се. „Добра поента. Увек мислимо да су Небеска бића већа од нас, али у ствари, наше знање о било ком од њих је смешно мало. Ко зна да ли су Актоуи уопште били хуманоиди?“

—

ДВА САТА Тоше је посматрао како се светлећи објекат олупине шири унутар холограмске коцке. Профил откривених тунела и комора поклапао се са шифрованом топографском датотеком коју је његов менаџер одела пројектовао преко визира.

„Ви останите овде“, рекао је Фину, Ели и Табији. „Ја ћу прегледати периметар.“ Рекавши то, покупио је торбу и напустио колибу пре него што су могли било шта да кажу. Напољу, поподневно сунце било је скривено иза још једне бљутаве завесе облака која је дошла са океана.

Поново је падао снег, слабашан падавина ситних пахуља које су се топиле готово чим би додирнуле било коју чврсту површину.

Грсија је стајала на крају понтона за мост близу колибе, док је Ичика била на врху ушћа са једним од Флексал стражара.

„Желим претрагу границе“, рекао им је.

„Осамнаест дронова круже“, пожалила се Грсија. „Покрили су цело подручје Портисхеда. Ништа нам се не прикрада. Нико се није приближио ни на стотину метара од виле.“

„Добро. Али рутина је слабост коју сваки јуришни одред може да искористи. Зато ћемо се сами претресати насумично. Протрести то.“

„Наравно“, рекла је досадним тоном. „Како је унутра?“

„Полако“, признао је. „Хајде да почнемо.“

Тоше је остао поред колибе док је Грсија пришла Ичики. Њих двоје су почели пажљиво да обилазе ивицу залива Портисхед.

„Убаците слепу тачку у дронове“, наредио је менаџеру оклопног одела.

„Потврђено.“

Сишао је са понтона који је препречио мост и ставио торбу испод његовог краја, а затим се брзо пробијао преко рушевина до једне од рупа које



Није имао кућиште сензорског релеја поред себе. Менаџер одела му је пустио слике које су произвели дронови који су летели изнад њих. Његово одело се сада уопште није појављивало.

Рупа је била овалног облика, са тунелом који је водио надоле под малим углом. Са оклопом на себи, једва је била довољно широка да стане у њу. Клизио је дуж ње десет метара пре него што се спустила скоро вертикално. Пад од три метра довео га је у једну од шупљина које су имале толико купа које су вириле из зида да је изгледало као спелеотемска пећина. Већина купа је била на врху са неком врстом справа које није могао ни да класификује. Постојали су улази у још три тунела. Навигациони дисплеј на његовом визиру му је показао којим да крене.

У следећој шупљини, пет метара ниже од претходне, зидови су били прекривени металним кристалима који су светлуцали индиго рефракцијама када би их осветлио светлом своје кациге. Мастиљаве сенке су се увијале унутар њих као да су се уплашили светлости. Тоше није био сигуран зашто, али је стекао утисак да је кроз комору прошло много енергије.

Хоризонтални тунел који га је одатле извео имао је цеви које су изгледале као људи, причвршћене за зидове. Отварао се у комору довољно велику да може да устане. Зидови глатки попут стакла били су прошарани црним кружним мрљама пречника четрдесет центиметара са шкољкастим отворима у средини.

Приказ на његовом визира се променио у дијаграм коморе, издвајајући један од кругова. Извадио је танак алат из торбице за муницију на појасу и убацио обликовани крај у отвор. Савршено је одговарао.

„Хвала, шефе“, промрмљао је и окренуо ручку у смеру супротном од казаљке на сату.

Црни круг се издизао неколико центиметара из зида, а затим се отворио. Унутра је била тупо златна цев, дугачка метар. Пажљиво ју је извадио. По први пут није било потребе за древном технологијом; била је то једноставна кутија, са копчом на једном крају. Отворио ју је и извадио пушку са затварачем. Његове усне су испустиле одушевљен звиждук. Снајперска пушка је имала свој мит међу Путницима као једно од ретких оружја из Доба Остатака које је могло да пробије ултра-

лепљени оклоп. Основа цилиндричне кутије садржала је педесет аеродинамичних пројектила који су очигледно деловали хипербрзином.

Тоше је вратио црни поклопац на место и провукао се кроз тунеле. Било је тешко вући златну посуду са собом, али је успео да изађе на отворено у разумном року, знојећи се унутар свог оклопа.

## 299

Снежне падавине су се приметно повећале док је био у рушевинама. Пожурио је назад до проценитељске колибе и ставио посуду у торбу.

„Откажи слепу тачку“, рекао је менаџеру одела.

„Потврђено.“

„Добро, вас двоје, како је?“ упитао је Грисију и Ичику.

—

Флексали су пронашли ZPZ генератор седам сати након почетка процене. Налазио се у комори дванаест метара од горње површине, близу задњег краја мехура.

„То су добре вести“, рекао је Даврукс.

Табија је уздахнула. „А лоше?“

„Није тако лоше. Генератор је заправо унутар две коморе. Проблем је што је уграђен и у структуру између њих.“

„Ти Астеријом проклети Актору чудаци.“

„Зато нас запошљавате. Можемо то да скратимо, али ће нам то додати још један дан.“

„То је како јесте“, рекла је резигнирано.

Већ је био сумрак када је посада Флексала организовала ископавање. Даврукс је прерасподелио истраживаче у зону око генератора, мапирајући сваки тунел, комору и део опреме. Генератор је био вредан, али остали системи древног ратног брода нису били безначајни. Све ће то бити извучено док буду копали.

Ели је желела да буде напољу и да посматра када крену. Тоше је гунђао, али је на крају пристао, па су, са Грсијом и Ичиком на стражи поред њих, сви људи стајали на врху олупине, десет метара од места где је Даврукс давао инструктаже својим људима.

Светла на стазама су била упаљена и сијала су надоле. Снег је уступио место јадној ситници која се капљала по свима оклопима, капајући са руку на сивозелену површину олупине. Десетине дебелих црева су одмотане са бубњева на обалама залива. Ели није била сасвим изненађена када је видела да је десет њих било прикључено на пнеуматске чекиће са вештачким дијамантским сечивима. Пола туцета Флексала се вратило у рупе, носећи са собом пнеуматске чекиће и усисна црева. После минут је могла да их чује како се крећу унутра. Даврукс и један од помоћника су попрскали наранџасте линије по олупини, а остатак тима са пнеуматским чекићем је кренуо унутра.

## 300

Структура брода Актору имала је исту затезну чврстоћу као тврди бетон испод сечива са дијамантским врхом. Велики комади бетона су се подизали да би их усисна црева покупила. Пажљиво гледајући комаде, Ели је видела да су провучени танким цевчицама. „Јесу ли то вене?“

„Вероватно“, рекла је Табија. „Ратне лађе Акторуа заиста имају потпуно биолошку атмосферу.“

„Дакле, узгајали су их око механичких компоненти?“

„Какав год да је одговор, да или не, то је небитно.“

„Али ако га ретроинжењеришемо, можемо да научимо, можемо да се подигнемо на њихов ниво.“

„Бићеш добар Путник са тим нивоом оптимизма и покретачке снаге, али много тога што видимо је несхватљиво, попут генератора. Ту је и мали проблем што људи има милионе према један. Кентаури јато припада Небеским телима; они су буквално изградили наше светове, сети се.“

„Њихови преци, можда. Али мора постојати место и за нас.“

„Једног дана, то је сан. До тада“ – Табија је гестом показала на тим Флексала који ископавају рушевине – „копамо тражећи остатке.“

—

Марселу је чекао док операција спасавања није потрајала други дан. Знао је да је ЗПЗ генератор пронађен и да Флексали из Вилсонове јединице за редукцију и опоравак копају до њега. Сада је било време када ће њихова пажња бити усмерена на процес вађења, њихова почетна будност је опадала. Надзор флексалских стражара око Портисхеда открио је да имају само најосновније оружје, иако су двојица од њих носила нешто што је изгледало као гранате „Урчин“.

Терик Папуан једноставно није био спреман за насиље већег нивоа. Ослањали су се на репутацију и равнотежу да би се заштитили. То је вековима функционисало прилично добро јер је свим укљученим странама било потребно. Али сада су његове потребе биле јаче. Сахдија је желео дискретно решење. Што се Марселуа тиче, дискреција у овој мисији је престала када су Лестари усмерили своје фузионе топове на Месец Аркадије.

Седео је у кабини камиона са равном платформом, наређујући возачу да га извезе из града стазом паралелном са обалом. Било је десет сати увече, а Териково поуздано лоше време пружало му је

доста заклона. Суснежица се вијорила у ваздуху напољу. Управљач погоном је стално пријављивао деградацију сензора како се бљузгавица накупљала на шасији, па је Марчелу морао да се зауставља на сваких петсто метара и брише сочива.

Није било пријатно. Андино је користио штампаче на Аркадијином Месецу да му направи нову гардеробу, скројену да одговара његовом новом профилу цимека. Одећа је пропуштала доста леденог ваздуха да му охлади тело. Клипови на његовим рукама су били најгори, заправо су проводили хладноћу у његово ткиво; био је сигуран да може да осети како му мраз пузи дуж хумеруса и палијатуре где су биле спојене са мехом. Такође је био ирационално заштитнички настројен према својој решетки на грудима, коју су његова кошуља и капут остављали откривеном. Пахуљице леда су се стално таложиле на њој. Мора да постоји унутрашњи филтер, али И-кдрена-Четири то никада није заправо потврдила.

Камион се коначно зауставио одмах изнад линије плиме, где су остаци мртвих алги формирали црну, масну кору на стени. Судећи по томе колико је било видљиво изнад слојева живих алги, плима је била још неколико сати удаљена. Изашао је из кабине и вратио се до контејнера: једноставног металног кубоида дугачког шест и високог два метра. Десетине су биле нагомилане у свемирској луци Брејкервила, баш као што су биле на безброј светова. Никога није било брига када шатл са Аркадијиног Месеца донесе још један; свакако нико у свемирској луци није тражио да га провери. То је била лепота поверења и укорењене рутине. Путници су доносили празне контејнере и пунили их сакупљеном Актору технологијом како би се вратили из система. Саобраћај је био једносмеран; нико није доносио технологију у Брејкервил. Наставио је шараду последњих неколико дана, преговарајући са компанијама Флексал за превоз опреме Актору, играјући улогу трговца шансерима, стапајући се са околностима.

Када је ставио руку на биометријску таблу контејнера, једна његова страна се подигла. Унутра је осамнаест Духова чекало у режиму приправности. Тамна метална тела са четири руке и четири ноге, уредно пресавијена са стране. Њихови сегменти су се тако чврсто уклапали да су могли бити било која индустријска машина. Низ

ћилибарних и зелених светала дуж плафона контејнера показивао је да су им ћелије за напајање потпуно напуњене.

Марселуов ЛНК патч је послао њихов активациони код. Упркос себи, направио је пола корака уназад када су се отворили. Преузео их је од једног од Сахдијахових контаката у станишту Анучине орбиталне куле, који га је уверио да су им оригиналне рутине избрисане. Њихове нове људски кодиране рутине учиниле су их потчињеним само њему. Упркос томе, били су Остатак.

302

Ера технологије, тако да неки дубоки део његовог мозга није баш веровао у њих. Видео је превише Духова у акцији током година. Могли су бити непредвидиве звери.

Бацио је поглед дуж обале у правцу из ког је дошао. Брејкервил је бацао магловит сјај у даљини. Портисхед је био најсветлија зона, велика светла на његовим путевима сијала су кроз суснежицу.

Његова закрпа је покренула брзу анализу система, потврђујући да је профил мисије учитан у сваком од Духова. „Крените“, рекао им је.

Искочили су са платформе и марширали до обале, крећући се са четири ноге попут рака, чучањ који им је држао центар гравитације ниско. Један по један су улазили у воду док нису нестали испод алги.

Марчелу је извукао моторни бицикл са задњег дела камиона – лака акција захваљујући снази коју му је дао његов нови цимех – а затим је дао менаџеру погона још једну инструкцију. Камион са равном платформом се спустио низ плитку падину и у океан. Његов замах је био довољан да га понесе све до средине. Гледао је како се алге затварају око њега уз готово животињски звук сркања. Задовољан што нема доказа да је икада био овде, сео је на бицикл и вратио се у град.

—

Било је близу поноћи када су Фин и остали одлучили да заврше посао. Даврукcов тим је добро напредовао током другог дана. Не тако брзо како би желели, али то је била бољшовска природа свих остатака Актору. Ископавање се успорило готово одмах када су Флексали стигли до првог слоја закопане опреме. Већина њих је оставила велике пнеуматске чекиће по страни и почела да ради са мањим бушилицама и ручним длетима. Мале и средње компоненте су извађене из чудне сивозелене структуре и утоварене на колица. Када се напуне, одвезене би дуж мостова и даље до великог Вилсоновог дворишта за прераду „Редукција и опоравак“. Када стигну тамо, биле би очишћене – задатак који је одузимао много времена и труда, а аутоматизација би била прескупа – и добијена би коначна процена пре него што би се отпремиле у једно од великих складишта свемирске луке.

Када су наишли на јединице средње величине, тим их је гризао одозго и одоздо, чупајући кућишта и одвајајући их



каблове за напајање и пренос података док нису били слободни да их извуку витлом. Рад се обављао у сменама, са само четворочасовном паузом у раним јутарњим сатима када би пад температуре заледио сваку површину, чинећи рад превише опасним.

Док су кренули назад дуж врха олупине, Фин је видео како проценитељи напуштају своју колибу. Деведесет процената унутрашњости олупине сада је било мапирано. Била је богата Актору технологијом, укључујући три залихе бродског оружја. Преостали чланови истраживачког тима су се извлачили из рупа и паковали своје сензоре.

„Прво оброк или спавање?“ упита га Ели док су устајали на мосту поред колибе.

„Спавај“, рекао јој је. „Још се нисам прилагодио времену у Брејкервилу.“

„Да, грицкам цео дан.“

„Можда прво туширање?“ Допустио је да то звучи надано. Имали су кревете један поред другог у колиби, али то је било све. Заједничка одлука толико очигледна да нису ни разговарали о њој: нема секса док су остали били у креветима поред. Купатило је, међутим, пружало извесну приватност.

„Можда ујутру“, одговорила је.

У тону није било много ентузијазма, па је то пустио. Осим тога, ношење оклопа цео дан је било напорно. Био је уморан и заиста је желео прави туш чим се врате.

Тоше и Даврукс су ходали испред њега, дубоко у разговору док су пролазили поред колибе. Ичика и један од флексалских стражара чекали су на другом крају моста. Алге испод моста биле су скоро на врху залива, благо се таласајући од замршених плимских сила Терика Папуана.

Фин је подигао руку у знак поздрава. Ичика је подигла своју руку да махне у знак поздрава. Рука се одвојила од њеног тела и завртела се кроз ваздух.

Фин се смрзнуо, утрнуо ум и тело.

Дуга фонтана крви шикнула је из Ичикиног одсеченог рамена. Њено тело је дуго остало усправно, а затим је плаво-бела експлозија детонирала у подножју њене кичме, а блистава светлост је тренутно заклонила њено тело. Поред ње, Флексал стражар је експлозијом бачен у ваздух, његови рамени пиштољи су се отргли са носача. Ударио је у ивицу ушћа и преврнуо се, заронивши у празнину између зида ушћа и мехура. Тепих од алги се проширио када је слетео на њега, а затим се вратио да га прогута док је тонуо у воду.

Фин није био сигуран да ли се сагнуо или га је експлозија плазма гранате оборила. Шок је избрисао неколико секунди сећања. Нашао се на све четири и гледао у расипајућу љубичасту сферу енергизованог ваздуха. Није било ни трага од Ичике, ниједног дела ње није било. Отворио је уста да врисне када је још једна од ужарено светлих плазма експлозија избила са моста директно изнад алги. Пресекла је део. На секунду се под испод Фина трзнуо, а затим га је гравитација снажно повукла надоле. Почео је да клиза низ поломљени део заједно са Тошеом, Ели и Давруксом. Руке су му дивље махале док је схватао да ће, ако настави даље, склизнути са назубљеног краја и упасти у исти отвор где је стражар управо пао.

Оклоп не плута!

Руком је зграбио један од стубова ограде и држао га. Ели га је зграбила за ногу док је пројурила поред њега. Погледао ју је, чувши како је дахта преко комуникационог канала. Глупост је била у томе што поломљени део није био ни под неким великим углом, већ је био клизав од блузгавице и воде. Чиста паника је појачавала сваку опасност до максимума.

„Схватио сам те“, вриснуо је.

Тоше је заглавио ноге у металну решетку пода, док се Даврукс једноставно откотрљао бочно са моста. Зачудо, Табија је била на коленима, држећи се за ограду.

Нешто се померило. Фин се поново фокусирао иза поцепаног краја моста. Црна метална рука са шест прстију стегнута за врх зида залива. Друга се појавила и зграбила стену поред ње. Руке су извукле здепасто цилиндрично тело из алги. Још две руке су извукле оружје, здепасти бацач граната и пиштољ са дебелом цеви за маграил.

„Јао“, зацвили Фин. „Дух.“ И био је потпуно сигуран да иако је његов оклоп довољно тежак да га повуче на дно залива, нема шансе против било ког од оружја које се окретало у његовом правцу. Припремио се—

Продорно звиждукање карабина са магимпулсним митраљезом зачуло се негде иза њега. Појачани експлозивни пројектили ударали су у зид улаза где се Дух пењао. Изгубио је стисак док се стена распадала и скатрљала назад у неуредне алге.

Грсија је чучала, замахујући карабином с једне на другу страну, тражећи још мета.

305

Тоше се брзо подигао на ноге. „Склоните се. Биће их више од једног.“

„Заклон?“ упита Фин збуњено. Није било заклона. Налазили су се на равном комаду рушевина са десетинама светлих светла са пута које су их осветљавале, окружени воденим јарком са три - сада два - уска моста преко њега.

Чудно пригушен тутњав експлозије допирао је из—

„Шта?“ Ели је дахтала.

Чуло се још експлозија. Фин није могао да види никакве плазма бљескове или чак хемијске пламенове. Нису га ударали ударни таласи. Успут се осврнуо. Флексал тим око места ископавања био је сав равно на површини олупине, збуњено се осврћући око себе.

Још један низ експлозија уследио је брзо једна за другом. Овог пута је осетио како се цела олупина тресе.

„О, слатка проклета Астерија“, викнуо је Тоше. Потрчао је до ивице олупине и завирио преко ограна. „Срање!“

„Шта је то?“ упита Даврукс.

„У води су. Користе набоје да пробију љуску мехура.“

Даврукс је пожурио до њега. Фин је пажљиво пратио и ризиковао да баци брзи поглед преко ивице олупине. Између неравне ивице олупине и глатке металне љуске мехура налазио се размак од пет метара. Десет метара испод обода, широка рупа је била пробита кроз метал. Чврсти млаз воде је млазевао хоризонтално и ударао о страну олупине. Погледао је према предњем делу мехура, где су још три отвора слала бујице; позади, још два.

Олупина се затресла од још једне пригушене експлозије.

„Плима је. Поплавиће целу олупину“, узвикнуо је Даврукс ужаснуто. „Моји људи су још увек унутра.“ Окренуо се целим телом ка Тошеу. „Ко, дођавола, ово ради?“

„Немам појма“, рече Тоше промукло.

„Дух!“, викну Грсија. Њен магнезијумски пулс је поново завио.

Фин је видео још једног Духа како се пење преко ивице мехура на другој страни олупине. Нестао је иза мноштва експлозија, тетурајући се уназад. Неколико плазма граната је излетело из њега, једна је ударила у зид колибе, а друга је детонирала о површину олупине.



„То га није убило“, повика Табија. „Видела сам како пада, али је био нетакнут.“

Даврукс је трчао брже него што је Фин мислио да је могуће према свом тиму поред ископа, вичући им да сиђу у ископавање и сакрију се.

„Исто важи и за нас“, заурла Тоше. „Сви ви, у рупу. Сада! Грсија, помери се. Раде као јединица; циљаће на тебе.“

Фин је зграбио Елију за руку. „Хајде“, наговорио је. Почели су да трче преко површине олупине, чучнувши. Фин није имао појма куда

заправо иде. До сада се чинило као да је цела олупина избушена рупама; сада су сви нестали.

Са стране залива, Флексал стражари су отварали ватру, њихово оружје је тутњало док су испаљивали тешке пројектиле. Дух се попео на предњи део олупине, капљући алге и воду. Све четири руке су се испружиле, свака рука је држала тешко оружје. Ласерски вентилатори су прскали, тражећи мете. Три експлозије су детонирале на и око њега. Како су се експлозије стишавале, његов торзо се окретао око кукова. Фин није могао ни да види плик на његовом црном кућишту. Отворио је ватру на стражаре.

„Ено!“ вриснула је Ели.

Фин је видео рупу три метра даље. Слетео је поред ње. „Уђи“, викнуо је. Ели је заронила главом напред, псујући док је летела. Чак и када су јој колена нестала испод површине, Фин се бацао за њом.

Иза њега, још оружја је пуцало. Чуо је карактеристично шуштање енергетског зрака који је пробијао чврсту површину. Затим је урођен у таму и ударао у Елине ноге, обоје су падали кроз ваздух неколико метара пре него што су пали на под.

На једну ужасну секунду, вратио се у своје моћно одело обавијено ксенопеном. Али овде се још увек могао померити. Нешто га је гурнуло. Зачуо се јаук - његов или Елин; није био сигуран. Његово колено је свакако било сноп врелог бола. Спектралне зелене линије су се вијугале преко његовог визира и конфигурисале се у статусни дисплеј.

„Светла“, зајаукала је Ели.

„Не!“ рекла је Фин док су светла њене кациге осветљавала комору. Била је то овална шупљина, висока нешто више од два метра и дугачка четири, са зидовима прекривеним дебелим провидним слојем, кроз који су се једва виделе златне и платинасте структуре налик папратима. Из ње је водило неколико тунела. „Видеће светлост.“

Искључила га је. „Шта је ово место?“

Финов визир се пребацио на инфрацрвено светло. Облици лишћа унутар зидова сада су били црни као угљенасти гас. Његови сензори су регистровали звук пуцњаве.

307

„Мислим да је то један од бродских мрежних чворова.“

„У реду. Значи није пуно оружја? Не може нам помоћи?“

„Не. Извини.“

Гласна експлозија негде је затресла зидове коморе.

„Шта ћемо да радимо?“ упитала је Ели.

„Не знам. Духови су прилично смртоносни. Мислим да Флексал стражари немају много шансе.“

Ели је допузала до једног од тунела у поду и отворила визир. „Много ваздуха излази из овога. То је вода, зар не? Вода улази из рупа око ивице олупине? Поплавила је.“

Направио је гримасу, срећан што јој је кацига спречила да то види. „Да. А ниво плиме је знатно изнад нас. Немамо дуго. Јебено! Зашто ми Тоше није дао пиштољ?“ Погледао је назад у тунел на крову низ који су се срушили. „Идем горе.“

„Пронађи то, одмах!“

„Вода ће нас ускоро натерати да изронимо. Нећу заправо излазити, само ћу остати близу врха. Видећу да ли могу да се одатле повежем на мрежу Портисхеда.“

„Можете ли позвати помоћ?“

„Не знам ни кога да позовем“, признао је јадно. „Још једна компанија за осигураче?“

„Да! Имају читава складишта оружја Актору.“

„Тачно. Али они су километрима далеко, чак и ако су одмах реаговали.“

„Силикати, дакле! Где су они?“

„Да, добар потез. Ако могу да се повежем на интернет, могу да покушам да разговарам са Дејвовима. Биће и сензора. Могу да видим шта се дешава горе.“

„У реду. Само — буди пажљив. Немој баш да избацујеш главу.“

„То је план.“

Оклоп није био много појачан, али је мало помогао док се враћао уз тунел. Неко на врху олупине је и даље пуцао. Неколико људи, судећи по звуку.

Фин се зауставио када му је глава била метар од ивице тунела и учврстио се на ноге, држећи се на месту. Било је много доступних чворова, што му је омогућавало да се повеже са Портисхедовом мрежом. Прегледао је архитектуру. Сензори су били први; пронашао је стотине њих на пругама и њиховим...



опреме. Комбинована слика му је пружила савршен поглед из птичје перспективе, гледајући одозго на врх олупине.

Први брзи снимак: једанаест Духова се крећу по врху рушевина. Један је само пет метара од своје рупе. Јебено!

Нешто га је ударило. Греда или пројектил, није имао појма. Једна од његових ногу се искривила, увијајући га.

Други Духови су пуцали вертикално. Делови мреже на пругама су отпали.

Дејвови сигурно пуцају на њих.

Седам Духова се приближавало ископинама. Сензори су показали да Фин има седамнаест Флексала доле у кратеру који су управо ископали; двојица од њих су се угурала у мале рупе. Нико од њих неће успети да изађе.

Један од Духова на крми олупине је експлодирао снажно, а његов ударни талас је затетурао неколико других. Није имао појма шта га је погодило. Низ мањих експлозија је прострујао преко олупине иза колибе. То је био Дејв; Финови сензори су га управо ухватили како се нагиње преко ивице пруге - чудна преливајућа фигура. Брзо се сагнуо назад.

Тројица Духова су узвратила ватру на њега. Носачи пруге су били поцепани, комади су се вртјели кроз ваздух и ударали о олупину. Фин се трзнуо. Неколико их је слетело близу његове рупе. А Духови су и даље напредовали на ископавању.

Астерија, то ће бити масакр.

Његове мисли су прелетеле кроз структуру мреже.

Тамо.

Кола велике снаге. Напајала су ласере и електронске зраке који су исекли горњу половину мехура. Команде које је издавао њиховим рутинама биле су инстинктивне, повезујући податке сензора и актуаторе.

На три стазе, једанаест великих апарата за заваривање електронским снопом се окретало. Док су се померали на позицију, видео је како још један од Духова експлодира. И даље није могао да види шта то ради.

Љубичасти сноп је трептао између задње стазе и Духа, јонизација се прелила из моћног рендгенског ласера. Духов цилиндрични торзо се сломио, емитујући лепезасти реп варница. Његови удови су се срушили, бацајући га да клиза преко олупине. Његове руке су наставиле да се трзају, као да још увек покушава да циља оружјем кроз било какву електронску парализу која је погађала остатке његових процесора.

309

Електронски зрачни топови су завршили са поравнањем и почели да прате Духове испод. Фин их је напајао. Зрачни топови су били дизајнирани да раде на мање од метра између њих и површине коју су секли. Са стазама које су се издизале до сто двадесет метара на својим врховима, Фин није имао времена да спусти механизме зрачних топова. Зраци су изгубили фокус након пет метара, деградирајући у круту муњу. Нису били нарочито прецизни, али нису ни морали бити. Површина рушевина где су ударили распала се у каскаду суперенергизованих честица које су се винуле у небо. Фин је делимично померао зрачне топове, шаљући тачке удара да јуре Духове. Расули су се импресивно брзо, али не брзо као муња. Удар у Духа би преплавио тамно тело, заглавивши му удове док би се масивне статичке мреже раширile око њега. Права штета је настала када би електрични талас продро у енергетске ћелије или оквире за муницију. Како би детонирали, цело тело би се распало у блиставе фрагменте.

Неколико секунди након Финовог напада, сви преостали Духови су почели да пуцају ка пругама, и он је почео да губи велике делове мреже. Каблови за напајање су се кратко спојили, а електронски топови су се угасили. Оно што је остало од Финовог сензорског покривања показивало му је да Духови и даље пуцају навише.

Још један од њих се распао.

Прва колосечна стаза је почела да се савија под баријером, увијајући се док су јој се ломиле структурне греде. С муком је падала, преврћући се на следећу. Друга колосечна стаза је почела своје тешко урушавање.

„О, не“, закукао је Фин. „Не!“

„Шта се дешава?“ упита Ели.

„Слатка Астерија, Дејвови су на тој стази.“ Док је говорио, два Силиката су пала са распадајуће стазе. Његови преостали сензори су пратили њихов пад, показујући му како им руке лудо машу. Затим су се обоје срушили на олупину.

—

ЧИМ су Флексал стражари почели да пуцају, Тоше се спустио у најближу рупу у рушевинама, његов лагани оклоп је звецкао о затворене зидове док је падао. Тунел је био дугачак само метар, отварајући се у хемисферичну комору испуњену низовима гумених додекаедара попут надреалистичких нити ДНК. Откидали су се од зидова док су се његове чизме



запетљао се са њима, смањујући ударац његовог пада. Бела, па наранџаста светлост је треперила низ рупу изнад њега док се ватра око рушевина појачала.

Отворио је торбу и извукао затварач. Меци у дну златне кутије били су означени бојама. Изабрао је оне са обогаћеним експлозивом и убацио пет у оквир пушке.

„Отвори визир“, рекао је менаџеру одела. Када се подигао, оптичка оса се одвојила од његове очне дупље и излетела. Визир се затворио за њом.

Наредио је оптичкој оси да одлети назад уз тунел и пратио је користећи дубоко приањајуће ђонове свог оклопа да би се попео назад. Лако.

Оптичка оса је изронила из тунела. Тоше је престао да се пење, чучнувши одмах испод отвора. Осина слика му је показала шест Духова који су глатко и ефикасно елиминисали Флексал стражаре док су остали напредовали ка ископу.

Дефинитивно сам овде због генератора, онда, помислио је. Али ако знаш за њега, зашто би га уништио? Можеш сам да одредиш цену за једну од тих ствари.

Тоше је знао да је овде у питању нешто више од обичног пиратерије, али није могао да схвати шта.

Тренутно небитно.

Опстанак је био једино што је било важно.

Менаџер одела је истакао најближег Духа и комбиновао га са графиком циљања закључника. Тоше се ослонио ногама на зид тунела и изашао из чучња. Горња половина његовог торза се подигла изнад ивице, већ усмеравајући закључник ка циљу.

Отпуштен/а.

Готово је зажалио што је употребио пушку из Ремнант Ере. Било је то врхунско оружје за убице, направљено за прецизност и елеганцију. Његова употреба у овој ситуацији била је близу светогрђа.

Али… обавило је посао. Дух на крми олупине се распао у облаку енергије и тињајућих иверја. До тада се Тоше већ поново спустио испод обода. Оптичка оса му је показала да се гломазни механизми за сечење на прузи померају.

Менаџер одела је истакао још једну мету. Тоше се исправио, рефлекси и тренинг контролишући своје мишиће са зен-тачношћу. Борбена машина у облику човека.

Већ се спуштао на сигурно када је Дух експлодирао.

Ужарени бљескови чудно крутих муња ударали су у рушевине у заглушујућем завијању. Изненађење је натерало Тошеа да застане. Било је као да се сама Богиња Астерија спушта са неба да растргне Духове. Неки од њих су побегли, прогоњени осветољубивим муњама.

Фин, схватио је. Фин се морао повезати на мрежу. Дивљи осмех одобравања подигао је усне. Тај бескорисни уранијум има муда. Поново се појавио, додајући још једног Духа укупном броју. Изнад њега, муња је отказивала. Једна од пруга се савијала, њене структурне потпоре су пуцале. Хтела је да се сруши опасно близу ивице његовог тунела.

„Срање!“

Тоше се одмах спустио назад у комору и припремио се. Шина се срушила на олупину, њен удар је био још гласнији од грмљавине муње. Чудне додекаедарске нити су се заљуљале. Пукотине су се појавиле на крову коморе, али је издржала. Његова оптичка оса му је сада показивала силикате како падају кроз ваздух и разбијају се о врх олупине.

„О, да!“, клицао је. „Ово би требало да буде добро.“

Посегнуо је за закључником који му је испао из стиска.

„Тоше?“ дахтала је Табија. Извлачила се из тунела на другом крају просторије. „Шта се дешава напољу?“

„Управо нам се срушила стаза. Не брините, силикати су се срушили са њом.“

Уследио је још један страшан тресак. Комора се затресла. Тоше је помислио да се цела олупина можда померила; под је изгледао као да је под мало другачијим углом.

Табија је викнула уплашено. „Велика Астерија.“ Њене рукавице су гребале по лелујавим жицама додекаедра, помажући јој да се извуче из тунела. „Шта да радимо? Чекај, је ли то закључак?“

Тоше је чвршће стиснуо снајперску пушку у рефлексу кривице. Срање, она зна шта је то. Али наравно да би знала. Била је Енфо, права Путница. Заправо му се Табија баш свиђала, али није могао себи да приушти њена питања.

„Одакле је дошло? Ниси га понео са собом. Да ли је било у олупини? Да ли је Гивој знао да је овде као генератор? Одакле толико зна о овој олупини? Знам да је—“

Тоше је испалио завршну цев. Његова цев је била тридесет центиметара удаљена од Табије. Пројектил је пробио њен лаки оклоп као да је од папира.



детонирала је, тренутно разарајући њен цео торзо и производећи ударни талас који је разбио сегменте оклопа. Еруптирала је крв, прекривајући сваку површину коморе, укључујући и Тошетов оклоп.

„Па, дођавола“, застењао је.

—

ФИН ЈЕ ЧУО КАКО ЈЕ ИСПУШТАО МУЧЕНИ ЈАК док су два Силиката ударала у олупину. Дебели цилиндрични топови које су користили зазвецкали су. „Не, не, не!“

„Јесу ли се добро евакуисали?“ упита Ели.

„Пали су. Мртви су. Било је преко стотину метара дубине—хм.“ Престао је да прича. Последњи преостали сензори са којима је био повезан показали су му да силикатна тела светле јарко ружичасто-златном бојом. „Шта?“

„Шта хоћеш да кажеш?“

„Они су...“ Дејв и Дејв су стајали усправно, њихова тела су блистала попут Астеријиних анђела. „Никако. Не могу да верујем. Истина је!“

„Фин!“

„Чекај, показаћу ти.“ Наредио је свом инверторном корнеру да пошаље сензорске сигнале на Елијино одело како би могла сама да се увери.

„Горе“, узвикнула је. „Живи су? Рекао си да су пали. Како то раде?“

„Мислио сам да су све то глупости“, рекао је у неверици. „Нека врста пропаганде да се људи подстакну да их запосле.“

„Шта се дешава?“

Са страхопоштовањем је посматрао како су Силикати почели да трче. Били су брзи, њихове ноге су биле попут мрље светлости. Један се сударио са Духом. Удар је био као граната без експлозије. Силикат је буквално откинуо руке Духу, а затим кренуо на ноге. Десило се за само неколико секунди. Силикат је спринтао на следећег Духа.

„Њихова егзокожа има функцију управљања енергијом“, рекао је Фин. „Ако их погоди кинетички пројектил, влакна апсорбују кинетичку енергију. Они затим могу да користе ту енергију као део побољшања своје снаге. И управо су пали са стотину метара.“

„И то им даје енергију?“

„Тај утицај? Апсолутно. Али не толико као—“

313

Један од Духова је користио сва четири оружја која је носио да испали рафал пројектила на Дејва. Почео је да сија попут сунца, његова феноменална брзина се повећавала док је јуришао директно у ватру. Када је погодио Духа, коронална каскада светлости је прогутала

обојицу. Хиљаде иверја са Духовог тела разлетеле су се у свим правцима док се цело његово тело распадало. Силикат је јурио напред попут одметнуте соларне комете.

Тридесет секунди касније више није било Духова.

Фин се измигољио из рупе да посматра како оба Дејва трче преко моста. Скочили су у воду прекривену алгама. Два огромна облака паре су се издизала увис, осветљена изнутра дречавом, флуктуирајућом светлошћу.

„Зашто су то урадили?“ упита Ели без даха.

„Расипање енергије, претпостављам“, рекао је Фин. „Постојаће ограничења у погледу тога колико могу да складиште интерно. Мораће некако да се реше вишка.“

„Хеј“, позвао је Даврукс.

Фин се окренуо ка Флексалу, отварајући визир. „Јеси ли добро?“

Велики Мењалица се нагнуо напред. Фин је схватио да је то најближе што је могао да приђе климању главом.

Више Флексала је излазило из ископа, осврћући се око себе у збуњености - и бесу. Фин је могао да види како то расте. То се поклапало са бесом који је горео у његовој глави.

„Мој тим је жив.“ Даврукс је показао на уништене стазе које су се простирале преко рушевина. Трећа, која се још увек надвијала изнад главе, злослутно је шкрипала. „Електронски зраци су морали да елиминишу десет тих ствари. Јеси ли то био ти? Знам да урани могу бити инфохеологи.“

„Да“, призна Фин. „Жао ми је. Духови су ти разнели ушће.“

Даврукс је пљунуо. „Живи смо. То је захваљујући теби и Дејвовима.“

Сви су се окренули ка мосту док су два Силиката почела да се пењу на зид улива. Руке су им клизале по алгама. Неки од Флексала су притрчали да им помогну.

„Добра борба“, рекао је Дејв.

„Разбијен“, сложио се други.

„Духови су лаки.“

„Мораш да се шалиш!“ рекла је Грсија. Лагано се извлачила из рупе у рушевинама. Ишло је споро; греда од срушеног



Преко њега је лежала стаза. Даврукс је искорачио напред, раширивши руке. Одгурнуо га је у страну. Фин је проценио да је морао бити тежак преко тоне.

„Жива си“, рекла је Ели срећно.

„Да.“ Грсија је гунђала док се извлачила, стењући при сваком покрету. Њен оклоп је имао неколико трагова опекотина и мноштво удубљења. Пукотина у облику звезде процветала је на визиру њене кациге. „Проклетство, ово је последњи пут да носим оклоп без икаквог пристојног јастучића.“

„Пуповање!“ прекинуо је Тошеов глас. „Пуповање? Мислиш да ти је то потребно? Јебеш то!“

Фин никада није чуо Тошеа тако напетог. Њихов шеф обезбеђења је увек био смирен и фокусиран, оличење ратничког команданта. Када се осврнуо, видео је Тошеа како им прилази несигурним кораком пијанца. После тренутка, Фин је приметио клизави гримизно-црни филм који је прекривао његово оклопно одело. „Слатка Астерија“, шапнуо је, не желећи да призна шта је тај капајући премаз. А Тоше је носио—

Тоше је испустио кацигу. Туп ударац о земљу свима је говорио да је још увек пуна.

Ели је вриснула од ужаса. Фин је пао на колена као да га је погодио нервни слом.

„Мора да су Табију ухватили са гранатом“, брбљао је Тоше. „Нашао сам је у комори кад сам излазио. Ништа друго није остало. Ништа.“

„Наћи ћемо их“, сикта Грсија. „Колико год времена било потребно, династија Енфое се неће смирити док не сазнамо ко је ово учинио. И имаћемо страшну освету над њима. Кунем се самом богињом Астеријом.“

# ПЕТНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

ГЛОБЕКОБ КОЈИ СЕ ЗАУСТАВИО испред полицијске станице централног округа Санта Росе изгледао је као стандардни модел. Да је неко професионално пратио заменика оперативног директора Теренса Вилсона-Флечера, можда би приметио да га је сваког дана увек исти возило довозило и одвозило. Почео је да га користи неколико година раније. Лично возило би га учинило превише упадљивим међу његовим полицијским колегама, па је урадио оно што су урадили многи шефови банди и тихо купио себи глобекоб. Као начин да се неприметно креће по граду, био је непобедив. Био је опремљен прилагођеним системима које је испоручио Макаио-Фараџи, дајући му неке веома софистициране способности, и не мали број одбрамбених способности у случају да ствари икада крену по злу.

Увек је проводио време на путовањима прегледајући извештаје оперативаца. Макаио-Фараџи му је дао ЛНК код за обавештајног агента који је користио аналитичке рутине далеко изнад свега што је полиција имала. Али чак и тако, волео је да скенира што више њих. Убедио је себе да постоје одређени аспекти понашања које аналитичар никада не би могао да уочи.

Двадесет седам минута након што је напустио Централну станицу, глобусак скренуо је на Бароу авенију - шумски пут окружен храстовима и црним врбама. Гране огромних старих стабала које су се надвијале изнад њих биле су у цвету, са хиљадама џиновских цветних каскада које су висиле попут азурних фењера. Њихове падајуће латице стварале су дебели тепих на авенији. Поподневни пљусак их је вртложио стварајући велике бљузгаве дине око зачепљених одвода, омогућавајући стварање дубоких локви.

Сензори глобус кабине детектовали су нестабилну површину, а управљач погона успорио је до пузања. Тамне, презреле врбине су

ударише о врх глобус кабине, клизајући низ провидну каросерију. Теренс је угледао макаки мајмуне како скачу кроз зеленило изнад главе.

Када се глобус кабин зауставио испод високог трема Чикадо блока, са шасије му је цурила бљута. „Искористите место за прање у гаражи“, рекао је менаџеру вожње. „Онда дођите по мене за деведесет минута.“ Потврдио је позив и возило је одјурило.

Приватни лифт у предворју га је одвео на осми спрат. Зграда Чикадо налазила се на ивици парка Мокено, пружајући им диван поглед преко



Језеро Косман, које је вијугало кроз шуму. Није био најскупљи крај у Санта Роси, али је био онакав какав су волели млади парови који су имали нешто породичног новца за трошење. Он и Химена су се уселили у пентхаус одмах након што су се венчали, пре пет и по година.

Чак ни сада није могао да верује да му је живот постао овако добар. С обзиром на његов ниво кривице и анксиозности због тога што је морао да је остави више од две године, чињеница да је разумела и чекала дала му је велико самопоуздање за будућност. Чак је додала додатни ниво релевантности његовом раду, помажући Макаио-Фараџију да одржи стабилност људског друштва у Гондијару.

Врата су му се откључала и он је ушао у пространи дневни боравак отвореног плана. Сви прозори дуж балкона били су склопљени, што је собу чинило још већом. Химена и Алјан су седели за столом на балкону испод лука од жутих цветних лоза.

Алјан га је видео и појурио са ентузијазмом који само трогодишњаци могу да исијавају. Теренс га је подигао у загрљај, а затим га изнео напоље.

„Јеси ли видео мајмуне овде горе?“ упитао је док се смештао.

„Не!“ одговорио је Алјан. „Да ли долазе?“

„Надам се да не. Уништили би све место ако би ушли. Видео сам неке у дрвећу напољу. Мали гадови су бацали воће на глобус такси.“

Химена га је погледала: језик.

„Високо смо, тата. Шта ако падну?“

„Пљусак!“

„Ооо.“

„Неће пасти“, рекла је Химена журно. „Оне су пењачи природе. И у сваком случају, блок им не дозвољава да изађу на балкон. Управник зграде их обесхрабрује.“

„Шта ако бисмо једног имали као кућног љубимца?“

„Не“, рекоше Теренс и Химена углас.

„Извини, сине. То нису кућни љубимци.“

„А шта је са 'пробуђеним'?“

„Кад будеш старија, причаћемо о кућном љубимцу“, рекла је Химена.

„Пуним четири за три месеца.“

„Видећемо. Али ако ипак набавимо кућног љубимца, то неће бити никакав мајмун. У реду?“

„Шолија има пса.“

„Они су у приземљу.“

„Али—“

„Хеј, пожурио сам кући да те ставим у кревет“, рекао је Теренс. „Хоћеш ли да се играмо приче или не?“

„Да!“

„У реду, иди спреми се за спавање. Одмах ћу доћи. Иди!“

Алјан је одјурио.

„Помоћи ћу ти са пицамом за минут“, довикнула је Химена за њим. Направила је напет израз лица док се полако дизала са столице.

Теренс ју је загрлио, једном руком лагано почивајући на њеном стомаку. „Како је?“ нежно је упитао.

„Можемо летети преко галаксије, тераформирати планете и заменити сваки орган у људском телу било мехом или клоном. Па зашто, ох зашто још увек нема лека за јутарње мучнине?“

Пољубио ју је у чело. „Жао ми је, душо.“

„Добро! Све је твоја кривица.“

Теренс је одлучио да не да очигледан одговор. „Знам.“

„Никада раније нисам завидела Царским Небеским Бићама, али су дефинитивно на правом путу: да натерају мушкарце да изнесу трудноћу до краја.“

На тренутак се Теренс вратио на стадион на Виниду, посматрајући масакр верника док је гомила урлала од одушевљења. „Веруј ми; то није баш онакав напредак какав мислиш.“

„Хм.“ Сместила се назад у столицу. „Тата је дошао да ми помогне са Аљаном данас поподне.“

„Како се снашао?“

„Он има добре намере. Мислим да ћемо морати да обезбедимо одговарајућу бригу о деци раније него што смо планирали.“

„Разговараћу са агенцијом сутра.“

„Хвала вам.“

„И пазите када излазите напоље“, рекао је озбиљно. „Те латице црне врбе су смртоносне; као да је пут прекривен ледом. Окружном већу треба шутнути у задњицу. Требало је већ да их очисте.“

„Разговарао сам са Милијом, на трећем спрату; она ради за округ Ренада. Рекла ми је да је Ескоба, компанија за грађанске услуге, изгубила уговор са општином и банкротирала. Изгледа да су сви Гати које су раније запошљавали отишли.“

„Астеријина гузица, то није разлог! Гати физички не чисте улице. Ово није Стара Земља; имамо грађанске комуналне услуге.“



„Потребан вам је неко да надгледа комуналне услуге“, истакла је. „А Ескобине плате нису биле довољно високе да привуку људе – не људе, свакако.“

„Онда би требало да плате више.“

„Нису могли. Њихов уговор је био заснован на платама за већинску радну снагу Гата. Милија је рекао да су трећа компанија за пружање јавних услуга која је банкротирала у последњих осамнаест месеци. Сви кажу да ће општински порез морати да се повећа.“

„Проклетство. За колико?“

„Ох, као да морамо да бринемо“, рекла је.

„Да, али не могу сви то себи да приуште. Никада раније нисам чуо да се порези повећавају. Знамо колико град мора да потроши по глави становника да би одржао прописани ниво услуге, тако да је наш порез одређен у складу са тим. Веће вековима наплаћује исту стопу. Све у Крунском Доминиону је уравнотежено, због чега се ништа не мења – и ништа се не мења зато што је све уравнотежено. То није ЗПЗ наука.“

„Неће бити неко велико повећање. Тек толико да се исплате људске плате за све старе гатске послове, претпостављам.“

„Правда је у акцији за вас“, рекао је. „Људи нису требало да игноришу начин на који су компаније тако лоше експлоатисале Гат.“

„Да, па, више их није много остало у Санта Роси. Преко осам хиљада њих сада живи у арци.“

„Хм. Не знам зашто га људи још увек зову арка; више као станиште Гата повезано са Високом Розом. Није летео нигде откако је пристао пре седам година.“

Химена је слегнула раменима. „То се дешава када бескорисни уранијум преузме власт. Финбар Џалгори-Тобу није ништа урадио са Дилигентом.“

„Типично. Јесам ли ти рекао да сам га једном срео?“

„Да размислим… О да, толико пута.“

„Да. Па, он је све што очекујете од уранијумца.“

„Наравно, али имигранти са аркшипског брода који су населили Хафнир створили су мноштво нових могућности. Каир је добио франшизу за продају аутомобила за село Рајдмут.“

„Шта? А ко је Каир?“

„Она је Хајлина мајка, на другом спрату.“

„О, да.“ Понекад је Хименина мрежа пријатеља и родитеља у њиховом блоку деловала сложеније од рођака Велике породице.

319

„А Рајдмут?“

„То је округ у Хафниру, нови приобални развој. Граде виле поред плаже. Укључио сам се у пренос садржаја. Лепо је место. Плаже су фантастичне.“

„Желиш да се преселиш у Хафнир?“ упитао је изненађено.

„Не, глупане; то би био други дом. Могли бисмо тамо да проводимо викенде и одморе. Сада када маглев воз саобраћа, путовање ће трајати само пар сати. И, Теренсе, заправо бисмо га поседовали. Не као ово место. То је нешто о чему треба размишљати у будућности, зар не? Добра инвестиција за децу?“

„Поседујеш га?“ упитао је збуњено.

„Да. Људи могу поседовати имовину у Хафниру.“

„Марљиви имигранти могу, не ми.“

„Не, сада је то за свакога. Све што вам треба је потврда о боравку. Не коштају много. Канцеларија Отилије Џалгори-Тобу их издаје. Једини услов је да морате да живите у Хафниру најмање четрдесет дана годишње. То можемо да средимо.“

„Када је ова шема почела? Нисам чуо за њу.“

„Пре неколико месеци. То је бриљантна идеја. Веће Хафнира жели да привуче више инвестиција, а омогућавање инвеститорима да поседују сопствену имовину је најбржи начин да се привуку прави људи.“

„Претпостављам да јесте.“

„Искрено, Теренсе, ово се претвара у праву журбу за новцем. Ако ћемо ово да урадимо, морамо брзо да делујемо, док још можемо да то приуштимо. Каир још увек има пет слободних грудви сточног камења у улици Коув, и једну држи за мене. Громови су поређани у линији педесет метара од песка. Тако је лепо.“

„Химена—“ Очајнички није желео да се свађа са њом.

„И даље можеш да радиш исто време — посебно, знаш: посао број два. Наши одмори чине двадесет осам од тих четрдесет дана, а не бисмо морали ни да се посећујемо сваког другог викенда.“

„Тачно.“ Никада заправо није разговарао са њом о ономе што је она називала „посао2“, обоје су се међусобно сложили на договор „не питај-не говори“. Његов пут у Винид, новац, додатни сати, брза унапређења... Прихватила је да мора да то подели на одељке и да је боље да не зна.

„Имигранти граде себи вредну заједницу“, рекла је озбиљно. „Они су тако вредни радници. Прошло је само неколико година, а њихове фарме већ извозе храну до георинга. Градски трговци су...“



Сви отварају канцеларије тамо. Такође и инжењерске компаније. Онда су ту све оне треће и четврте ћерке Великих породица Санта Росе, оне које не наслеђују, а да не помињемо синове. Нису сви уранијуми бескорисни. Они који иду у Хафнир желе да направе нешто за себе и своје породице. Постављају се као архитекте. На крају крајева, свакој згради од камена је потребан вајар да је започне и да води њен раст. Хафнир је друштво које се дешава, Теренсе. Имамо шансу да се укључимо на самом почетку.“

„У реду.“ Осмехнуо се, више поражено него слагајући се. „Размислићу о томе.“

„Немој предуго да трајеш. Каир је пријатељица, али она мора да оствари продају.“

„Нећу. Заправо, морам да изађем вечерас. И како вам се чини да је ово случајно: идем на састанак на којем говори Јосијас Апони.“

„Стварно?“

„Немој се превише узбуђивати. То је финансијски симпозијум; он је један од пола туцета гостујућих говорника.“

„Зашто идеш на финансијски симпозијум?“

„Заинтересован сам за неке од људи који присуствују, то је све. У Гондијар долази новац о коме бисмо желели да сазнамо више.“

„Аха. Па, покушај да видиш Јосијаса. Он је права инспирација. Можда би требало да га питаш о куповини Хафнира.“

„Да, можда би требало.“

—

Сунце је већ зашло испод хоризонта када је Теренсов глобус-каб стигао до Економског института краљице Јелене у пословном округу Санта Росе. Зграда за сточарство од камена састојала се од велике централне куполе, окружене огрлицом мањих купола. Дрвеће засађено преко трга напољу било је орезивано у савршене украсне купе, а статуе су биле лишене папагајског измета.

Нема овде никакве кризе са комуналним службама, размишљао је док је улазио.

Користио је своју ознаку ЛНЦ-а да пита Лусију: „Где си?“ Била је једна од његових скорашњих регрута; полицајка у полицијској станици округа Маурицио, жељна напредовања. Такође довољно паметна да разуме шта значи бити један од његових оперативаца.

„Управо сам изашла на станици Јагут,“ одговорила је. „Бићу код тебе за два минута.“

321

„Добро. А је ли те видела?“

„Не, господине.“

Теренс се осмехнуо у себи због негодовања у њеном гласу. Захваљујући ресурсима које је Макаио-Фараџи стављао на располагање, његова нова група оперативаца имала је довољно Небеске технологије да директно осматра стотине мета истовремено, а да оне тога нису ни свесне. Али после те неуспеле ноћи са Дагоном и Јунесом, Теренс је желео да његови регрути имају основне вештине за наставак операција ако им напредна технологија буде уништена. Откако се вратио на Гондијар, није било назнака да неко има нешто равно системима које је он могао да распореди.

„Покажи ми седамнаесто јато, циљ“, рекао је менаџеру дрона.

У његовом видокругу се појавио композитни сигнал са инсектицидних дронова којима је Луција покривала свој задатак. Није био као старомодно сочиво; ово је била нека врста биомеханичке мембране која се налазила на ћелијама мрежњаче унутар његове очне јабучице.

Слика му је показала Лилијану како се приближава тргу Института. Носила је неупадљиво црно-бордо одело, неколико комада накита и белу кожну торбицу преко рамена - врсту гардеробе коју су хиљаде радника у пословном округу носиле свакодневно. Свакако је била неупадљива међу људима који су ходали преко трга.

Лилијана је привукла његову пажњу пре четири месеца када се спустила кулом са Хај Росе и резервисала хотел Ејр, који је био један од најскупљих у Санта Роси. У досијеима које је наследио од Ленерца Моа и Макаио-Фараџија наведена је као плаћеник, вероватно из Лидона.

Била је у систему Келован неколико година, углавном радећи на уговорима о корпоративном обезбеђењу на Анучи. До сада није била умешана ни у шта илегално у Санта Роси, али се стално појављивала на забавама са Путницима и високо рангираним члановима банди. Могао је то отписати као некога ко има забаван одмор, трошећи новац на луксузан живот, али из другог угла, она је успостављала контакт са многим људима које је пратио.

Откривање зашто је све био део игре.

Луција је предала контролу над седамнаестим јатом, а Теренс је половином њих одвео авион напред у Институт. Симпозијум је заузео главну салу у централној куполи и неколико помоћних сала за прославе око ивице, где су финансијске фирме имале своје штандове. Већина њих је била



организују забаве, а њихови менаџери средњег ранга нуде пића, канапее и глатко разговарају са потенцијалним клијентима.

„Скенирајте идентитет свих у Институту“, рекао је Теренс управнику јата. Стајао је одмах унутар главне аудиторијумске сале, која је имала потковицу седишта распоређених око подијума. Редови су се пунили, људи су се држали својих пића док су се вукли ка својим местима. Јосијас Апони је требало да наступи за пет минута.

Теренс је сео у задњи ред и концентрисао се на храну коју је јато добијало. Дронови су почели да обележавају присутне. Било је присутно и неколико чланова организације Human Liberation – углавном почетници из финансијских фирми, који су користили бесплатна пића. Три црвене ознаке: рачуновође банди. Један од њих, Јакуб ЛауТри, био је Станвар8ова замена за јадног старог Јунеса. То је имало смисла. Упркос анонимности Т-кованица, морала је постојати нека тачка где се мрачни новац и легитимитет пресецају. Више финансијских компанија у Санта Роси имало је људе који су радили са бандама, свесно или

несвесно. Било је и доста Путника који су се мешали. Занимљиво је да је више од половине њих сада седело у аудиторијуму, чекајући Јосијаса.

Лилијана је ушла у једну од сала за прославе, узела чашу вина пре него што је стала у пројекцију презентације. Јосијас Апони је изашао на сцену уз одушевљени аплауз. Јато дронова је приказивало Отилију како стоји иза сцене, са поносним, одобравајућим осмехом на лицу. Теренс се сетио преплављености коментарима који су га дочекали када се вратио из Винида. Химена није имала приступ ничему другом месец дана. Наследница Џалгори-Тобуа удаје се за бившег власника Дилиџента, човека који је ходао по Старој Земљи. Санта Роса је оговарала о томе већ дуго, са додатним зачином да је маркиза, како се говорило, потпуно не одобравала ту везу. Старији чланови друштва Санта Росе сматрали су то скандалозним, што је погоршало чињеницу да Јосијас није био уранског порекла, чиме је разводњена драгоцена крвна лоза, док су млађи становници града прилично гласно подржавали романтику праве љубави.

Била је то смешна кода за долазак Дилиџента. Теренс се трудио да је игнорише док је успостављао своју нову операцију прикупљања обавештајних података. Сада, гледајући Отилију и видећи колико је искрено срећна, могао је само да закључи да је цела брачна драма била да Санта Роса пати од епизоде масовне хистерије. Можда је његов посао значио да је превише приступао пропаганди Људског ослобођења и Q-I-X, гледајући у таму.



празно, али је сматрао да маркиза није добро реаговала. Па колико се далеко њена лоша процена протезала од породице до владе?

Доле на бини, Викторија Ву, потпредседница благајне Санта Росе, представљала је Џосијаса – и да, употребила је ту фразу: човек који је ходао по Старој Земљи. Теренс није могао да се уздржи од тога да не одмахне главом у ужасу. Било је лудо колико људи данас вреднују.

Можда треба да се променимо? Да се вратимо на оно како је било?

Коначно је схватио колико је Макаио-Фараџи био посвећен када је говорио о Првом искушењу и како је Садашња и Заувек Краљица обезбедила стабилност за све своје милијарде поданика. Хелена и остале краљице Крунског Доминиона биле су посвећене стабилности на начин који никада није могао у потпуности да цени.

Она то ради са својим потомством, својим ћеркама, хиљадама година. Само да би се уверила да су довољно добре да носе њену временски ограничену културу напред, јер то је оно што држи цело ово друштво заједно.

Није само нељудски ум могао да следи тај једини идеал еонима, већ онај који је био потпуно стран.

Антропоморфизовао сам их, признао је, све зато што имају хуманоидна тела. Макаио-Фараџи је био у праву; ми смо потпуно различити.

Лилијана је завршила са гледањем презентације. Обишла је штандове, разговарајући љубазно са разним представницима компаније неколико минута пре него што је наставила. Снимци дроном су показали идентитете оних са којима је разговарала, али нико од њих раније није био означен.

На бини је Јосијас са лакоћом и самопоуздањем говорио о пројекцијама раста и спровођењу фискалне политике, о томе како би растућа економија користила свим деловима друштва и о монетарним инструментима неопходним за помоћ.

Лилијана је ушла у следећу салу за састанке. Теренсу је било тешко да уочи било какву разлику између фирми у овој и претходној. Све су то била стара, успостављена предузећа, породична партнерства која сежу вековима уназад. Дронови у соби су произвели црвену заставицу. Теренс се изненађено усправио. Гивој Енфо је био за једном од штандова. „Приближи се“, рекао је менаџеру дронова. „И скенирај токове података од једног до другог линијског броја.“

Лилијана је наставила своје нежурно кретање по просторији, застајући код неких сепареа. На крају су се она и Гивој угледали. Теренс је био заинтригиран док су се обоје осмехнули, а затим загрлили.

324

Дронови нису ништа осетили, нису размењивали никакве податке, а Теренс је био прилично сигуран да између њих није било ништа физички размењено. Размена је можда била мало превише дуга, Гивој ју је држао за руку чвршће него што је било строго пристојно. Бивши љубавници?

„Ухвати звук“, наредио је Теренс менаџеру дронова.

Гивој: „Изгледаш невероватно.“

Лилијана: „Ниси ни ти тако лоша. Астерија, сада изгледаш млађе од мене.“

Гивој: „То је за тебе релативистичко путовање. Не труди се да се бориш са непријатељима, само узми звездани лет и надживи их.“

Лилијана: „Добар план.“

Гивој: „Нисам имао појма да ћеш бити овде. Заправо, зашто си овде?“

Лилијана: „Импулс у последњем тренутку. Корпоративним типовима је увек потребна мала помоћ из егзотичног бизниса, а ја то могу да пружим.“

Гивој: „Наравно, на Анучи или Лидону. Али овде? Јеси ли већ пецао?“

Лилијана: (смејући се) „Не.“

„Гивој: „Волим оне који су ми рекли.“

Лилијана: „Износим своје име. То је дугорочна стратегија.“

Гивој: „Хајде, потребан ти је неко много старији за твоју специјалност, а не ови млађи паразити.“

Лилијана: „Да.“

Гивој: „Дакле, имаш ли нешто планирано за касније?“

Џосијас је почео да износи аргументе за промену политичке позиције ублажавањем волатилности инвестиционог дуга у обвезницама, што би могло да се оптимизује у будућности ако би се користили сложени дериватни фондови. Његова публика је реаговала празним изразима лица. Нико није желео да призна да није баш разумео шта говори. У том тренутку, Теренс је схватио да је најискренија особа у аудиторијуму, јер заправо није имао појма о чему човек који је ходао по Старој Земљи говори и дозволио је да његово лице то одражава.

Гивој и Лилијана су се преместили у пројекцију, бледе боје холограма су их преплавиле. Шапутао је Лилијани на уво. Теренсу је то изгледало као просидба; Гивојев говор тела био је пожудан, док је Лилијана играла улогу кокетног задиркивања. Шта год да је речено, није се ни до чега довело. Раздвојили су се, напуштајући пројекцију, обоје са задовољним осмехом некога ко је стекао предност.

Теренс није имао појма да ли је њихов сусрет био случајан, истински сусрет старих пријатеља. Нешто у вези с тим није било у реду, али није имао појма шта. Инстинкт. Да ли би она могла бити курир са другог света? Архонтов оперативац? Он



одлучила је да појача надзор над Лилијаном и спроведе дубинску анализу свих са којима је ступила у контакт откако је стигла. А Гивоју је такође био потребан детаљан преглед од стране аналитичара ЦИ.

Публика је почела да аплаудира Јосијасу са свим ентузијазмом људи одлучних да докажу да се поистовећују са свим што је рекао и да га одобравају. Теренс је додао и свој скромни аплауз. Није му ишао лако; није могао да се отресе осећаја да је ово вече био неуспех у размерама које би одговарале његовом покушају посматрања Дагона - ко год то био.

—

ПОСТОЈАЛА ЈЕ КРАЉЕВСКА СПАВАЋА СОБА, а затим је постојала спаваћа соба Краљевске спаваће собе. Прва је била место где је Хелена-Кион заправо спавала сама на кревету са невероватно удобним душеком од сунђера када јој је заиста био потребан одмор - обично пет дана пре сваког мреста, а понекад и када би њено тело домаћина старило. Друга је такође имала велики кревет, допуњен мноштвом меког намештаја обликованог да подржи тело Царског Небеског у неким изузетно љубавним положајима.

Хелена-Чионе се излегла на лежаљку у свлачионици друге собе, чекајући да јој Леди Тихонг-Саз, Господарица Краљевске спаваће собе, испоручи елегантни, танки свилени неглиже који су раније одабрали. На плафону изнад ње, фигуре уклопљене у његов еротски уметнички мурал кретале су се са вијугавом спретношћу. Две слушкиње су јој плеле косу у локне које су биле уметнички везане за неке од њених мамуза од крвавог камена како јој не би сметале током енергичнијих тренутака које је ишчекивала. И то је било дивно ишчекивање. Њена два најновија млада супруга, лордови Фенбулу и Вавик, били су заиста веома млади - браћа из истог потомства, од којих ниједног отац није изабрао за домаћина. Било је нечег прилично пријатног у вези са таквим љубимцима, посебно њиховим истински свежим узбуђењем. Леди Тихонг-Саз им је поклонила неке експлицитне ерогене технике масаже које су примењивали са таквим ентузијазмом.

Из неког разлога, Хелена-Кион је недавно избегавала уобичајене чланове већ постојеће породице великих лордова за своје супруге, уместо тога бирајући младе људе који су се недавно осамосталили. Дворски трачеви, примљени преко увек поуздане леди Бекворл-Лиди, били су све...

узбуђење због ове најновије склоности — која је, како су људи приметили, почела недуго након мандата лорда Бекета.

Зачуло се тихо звонче и врата гардеробе су се отворила. Леди Тихонг-Саз је ушла и поклонила се.

Хелена-Кион се намрштила на обичну хаљину коју је носила; то није био онај одевни предмет који је очекивала. „Шта?“

„Жао ми је, госпођо, али очигледно сте им потребни.“

Хелена-Кионе је уздахнула. „Када то не раде?“

Слушкиње су се повукле, а леди Тихонг-Саз је савила огртач око Хелене док је она устајала.

„Колико је ово званично?“ упитала је Хелена-Кионе.

„О, отприлике на трећем нивоу, рекла бих“, безбрижно је одговорила леди Тихонг-Саз. „Огорчење и тешко повређен его чекају вашу арбитражу.“

„Разумем. А тај осмех на твом лицу?“

„Тира.“

„Мислио сам да је на Другом суђењу.“

„Верници су управо сишли са куле. Преостала четворица.“

„Ах. Врло добро, обавестите господара Валдир-Мимира да ћу се овим позабавити у соби Котаин.“

„Да, госпођо.“

Хелена се истуширала да испере слатка уља која су јој била нанесена на кожу и није журила да је обуче гардероберкама. Свечана одора, али не потпуно краљевска. На крају крајева, ово није била државна брига. Породица, помислила је раздражено, увек породични проблеми ових дана.

Лорд Валдир-Мимир ју је чекао испред Котаин собе. Хелена-Кион му се уморно осмехнула. „Тата, шта је сада урадила?“

„Постојала је оптужба за непримерено понашање током другог суђења. Два верника нису стигла до светионика. Сензорска јата су накнадно лоцирала њихове остатке.“

„Тачно.“ Бацила је поглед на мајорку Сискалу-Ингрид, која је стајала поред њеног оца. „Овде ће бити дат пример. Бићу вам захвална што користите Цболу. Урнебесне оптужбе немају места у мом суду, као ни непримерено понашање током суђења. Какав год био исход, морамо подсетити суд на то.“

„Како желите, госпођо“, рекла је мајор Сискала-Ингрид равнодушно.

Хелена-Чионе је ушла у Котаин собу, полукружну комору конзолно истурену из звоника западног крила. Слој полираног златног храста



прекривао је сваку површину, дрвени еквивалент живог камена, стварајући дрвену пећину која је гледала на престоницу. Иза собе, приближавао се сумрак, а светла престонице су се будила у одговору, милијарда треперавих звезда као да се читава галаксија сместила на земљу.

Четири преживела верника Другог суђења чекала су је. Клависа, Ноасла и Салфина стајале су у реду са својим очевима, док је Тира, мрзовољног изгледа, стајала испред Краљевске тигровске гарде, која је заправо није држала. Нико никада не би ступио у физички контакт са девојком. Она је, на крају крајева, била верник, аспект краљице.

„Па шта имамо овде?“ упита Хелена-Кјоне, не трудећи се да сакрије своју љутњу што је позвана са вечери сензуалног уживања.

Било је присутно још десет припадника Краљевске тигрове гарде. Два од њих су држала лорда Малкилво-Бомона; други пар је држао лорда Бекета.

Хелена је била благо изненађена када је видела да је Клависа једна од преживелих. Ако је Тира намерала некога да убије... Девојка је носила тамнозелено медицинско одело. Судећи по начину на који се љуљала, танке ексомускуларне траке одела биле су једино што ју је држало. Њено бледо лице било је обливено зној ем док се одело борило против инфекције.

„Јеси ли добро?“ упита Хелена-Кионе.

Клависа је благо климнула главом. „Да, краљице мајко, хвала вам.“

Хелена-Чионе је погледала лорда Џолава-Дабнија, Клависиног оца. „Је ли она добро?“

„Она ће извршити своју дужност, госпођо.“

„Није оно што сам тражила, али врло добро.“ Прстом је прелазила између Клависе и Тире. „Јесте ли се вас две поново свађале?“

„Не“, огорчено рече Тира. Љуто је погледала лорда Малкилво-Бомона. „Неправедно сам оптужена.“

„Заиста? Лорд Малкилво-Бомонт?“

„Наша ћерка, парохијанка Валери, је мртва.“

Хелена-Кион се прибрала. „Жао ми је, али зато имамо три Краљевска искушења, како би се та слабост искоренила пре него што може да продре у моју менталну или крвну лозу. Она није прва, нити ће бити последња. Прихватам ово као део терета који носим као ваша краљица.“

„И захвални смо вам на вашој непрестаној жртви“, рекао је лорд Малкилво-Бомонт. „Али и Делфина је мртва.“

„Жао ми је што то чујем.“ Саосећајно је погледала лорда Уалана-Лајона.

328

„Величанство“, одговорио је тужно.

„Друго суђење би требало да буде напорно и опасно“, одговорила је Хелена. „Како би се иначе верници могли доказати у екстремним околностима? У таквим околностима се дешавају смртни случајеви.“

„Ретко“, одбрусио је лорд Малкилво-Бомонт. „На овом суђењу су била два, и она је била тамо. Нису то биле несреће нити лоша срећа, а верници нису били слаби. Она је одговорна.“

„То је, господару мој, изузетно озбиљна оптужба.“

„Стојим иза тога. Ово није случајност. Конгрегантким Тира је социопата; сви то довољно добро знамо. То није снага коју би твоје тело домаћина требало да поседује. То је лоше породично наслеђе лорда Бекета које инфицира твоје неуралне дарове. То је разлог зашто имамо искушења, тако да су све слабости разоткривене.“

„Не понављајте ми моје речи, лорде Малкилво-Бомонт“, рекла је тихим упозорењем. „Тира, драга моја ћерко, јеси ли ти убила Валерија и Делфину? Добро размисли пре него што одговориш. Нема већег злочина од тога да ми лажеш.“

„Не, краљице мајко, нисам. Немам разлога за то. Ово је било Друго суђење, а не Прво.“

Хелена-Чионе је стиснула усне. „Тачно. Али мањи број верника након завршетка испити значи да они који преостају имају веће шансе да буду изабрани за принцезу. И ово не би био први пут да ћерка која се родила

напада сестру током Другог испитивања. Ви сте сви моји аспекти, и ја тачно знам шта сам.“

„Тачно тако“, узвикну лорд Малкилво-Бомонт. „Зато је то и урадила. Две сестре мање!“

Хелена-Кјоне га је ућуткала једним погледом.

„Нисам их убила“, снажно је рекла Тира.

„Врло добро. Сада ћемо ово решити. Тира, најдража моја, потребна су ми твоја сећања.“

Тира се стресла. Не би сви то видели, јер се девојка брзо опоравила, али Хелена је знала. Упркос томе, била је импресионирана колико се брзо Тира контролисала, колико је била пркосна, држећи се чврсто, одбијајући чак и да погледа у правцу лорда Малкилво-Бомона. Хелена је знала шта ће она мислити: признање да је он испод њеног нивоа.

Са спокојним осмехом који није ништа одавао, краљица је пружила руку својој ћерки чланици парохије, дланом нагоре.



Без оклевања, Тира је ставила своју руку на врх, дозвољавајући неуронским јастучићима да се додирну. Повезали су се, а Хелена је призвала сећања на Друго искушење из Тириног ума асоцијативним импулсима подсећања.

—

БИНИЦИ је био прилично типичан еденски месец, тераформирани свет који кружи око Голвакија, супер-Јупитеровог гасног гиганта у систему Винид. Оно где се свет мало разликовао од норме било је то што је плимом био везан за Голваки; такав недостатак ротације смањио је количину сунчеве светлости која је падала на хемисферу окренуту према гасном гиганту.

Гледајући кроз мали отвор на отвору своје капсуле за десант, Тира није могла баш да разазна. Земљиште испод ње је изгледало као да има светлоружичасту нијансу, као да га је преплавио сумрак. Та посебна нијанса је чинила да њене зелене шуме изгледају тамније него на копненој површини, али то је отприлике било све.

Поглед је нестао иза јарког сјаја који је испуштао топлотни штит док је њена капсула падала кроз мезосферу и Г-сила је почела да расте. Уверила се да јој је врат исправљен и правилно подупрт обликованим јастучићима убрзавајућег лежаја. Сада је могла да гледа само директно горе, у основну инструмент таблу. Један мали екран је приказивао основне податке о окружењу капсуле. Није било неуронске сијалице, што ју је узнемирило. Никаква контрола.

Негде недалеко, још пет идентичних капсула је кочило кроз атмосферу, довозећи своје вернике за Друго Искуство. Ово је било фокусирано на издржљивост и самосталност, заједно са основним вештинама преживљавања. Тира је тешила себе да су остали несумњиво нервознији. Од Првог Искуства, њене сестре вернице су се према њој опходиле са изузетним опрезом.

Капсула се тресла док је успоравао на подзвучну брзину. Очитавање висине на екрану јој је говорило да је на три километра висине и да брзо пада. Стиснула је зубе, спречавајући да јој побегне љутити урлик. Нисам толико слаба. Али зависност од система капсуле утицала је на њу више него што је очекивала. Немање права гласа значило је одузети јој разлог постојања.

Петсто метара. Тира није имала појма где ће слетети: планина, шума, вода, пустиња… Била је прилично сигурна да је капсула усмерена на одређену зону; то не би било случајно. Судски маршали су могли управо

довезао је вернике овде авионом и оставио их, али не, удаљено слетање капсуле помогло је да се појача осећај изолације, истичући колико су били сами. Није могло бити ризика од пада; верници су, на крају крајева, били потомци Хелене-Чионе. Друго суђење је почело тек након што је капсула спуштена. То је била традиција, а традиција је била светиња у Крунском Доминиону.

Сто метара. Чула је како се потисници избацују из својих удубљења уз низ тихих кликова. Затим су пуцали - високофреквентно звиждање које ју је натерало да се намршти.

Висина је достигла нулу и она се припремила, али није било ништа више од лаког ударца. Екран се угасио, заједно са свим системима капсуле, укључујући и светла, остављајући је са оскудним осветљењем које је долазило из отвора. Могла је да чује шкрипаве звуке из оквира док је испуштао топлоту аерокочења.

Тирин ранац је био смештен испод кауча. Извукла га је и пронашла нож. Нису им били дозвољени никакви електрични предмети или оружје за тај задатак, па је понела обичну металну оштрицу дугачку петнаест центиметара са назубљеном оштрицом. Држећи је спремну, повукла је ручицу за ручно отпуштање врата. Отворила су се—

Ништа није јуришало, па је пажљиво осматрала околину са свог ограниченог видиковца. Капсула је слетела у уску, неравну јаругу, која се углавном састојала од стеновитих изданака и голе, жућкасте земље. На падинама једва да је било вегетације.

Пожурила је из капсуле и проверила да ли се иза ње ништа не крије. Ведро. Ваздух је био хладан и сув.

Велика надморска висина, одлучила је. Још једна, дужа процена подручја уверила ју је да овде нема ничега што би јој могло помоћи или одмоћи. Изнад ње, Голваки је прекривао цело небо, светли облачни пејзаж боје лососа са танким полумесецом таме дуж једне ивице. То ће се смањивати током наредних двадесет сати како га Биниџијева орбита буде доводила до пуне конјункције.

Било је тешко фокусирати се на такву огромност; примитивни део њеног мозга, који је остао од човека, говорио јој је да може само да се испружи и додирне је.

Фокусирај се, рекла је себи љутито. Та снажна одлучност била је директан неурални дар од краљице Хелене-Кион, што је била једина корисна ствар коју је древна краљица икада учинила за њу.

—

331

„БОЖЕ МЕНЕ“, УПИТА ХЕЛЕНА преко неуронске везе. „Је ли ме тако видиш? Као стару реликвију?“

„Не, краљице мајко, наравно да не. Имаш толико знања да га желим. То сам и осетила.“

„Добар одговор. Потпуне глупости, али добре.“

—

Док је Тира проучавала суморни предео, видела је неколико могућих рута из мале јаруге. Стрми зидови били су високи око двадесет метара. Две стазе које су се уз њих водиле очигледно су биле животињске стазе. Природни и даровани инстинкти терали су је да их избегава.

Тира је обукла свој капут до колена, али га није закопчала; ваздух још није био толико хладан. Био је од обичне смеђе коже, без поставе од панцирне тканине која би је штитила од ножева, зуба, стрела или шта год да је вребало напољу, али је било топло, и назад у палати је воскирала кожу како би осигурала да остане водоотпорна. Панталоне су биле од дебелог тамносивог тексаса; њен ранац је имао неколико танких мајица и хеланки како би могла да се обуче у слојевима ако се нађе бачена на поларном подручју - иако је сада сумњала да ће јој ионако требати ноћу. Осим тога, имала је две флаше воде од једног литра, свака опремљена филтером за када их напуни - под

претпоставком да може да нађе воду. Довољно сувих плочица хране за пет дана, и комплет прве помоћи. Маршали су јој дозволили калем рибарског конца и жицу дугачку један метар за хватање малих животиња.

Знала је да су неке од њених сестара из парохије понеле много више опреме за преживљавање, али је одлучила да то не учини; тежина би је успорила.

Пут који је изабрала из јаруге водио ју је поред јединог видљивог дрвета. Био је то један примерак, једва двоструко виши од ње, и одавно мртво. Време му је оголило гранчице и кору, остављајући неколико голих грана које су се рачвале из дебла попут коштаних прстију који се у самртном грчу пружају ка небу. Провела је двадесет минута ножем да одсече најравнију грану, а затим је одсекла врх мање гране тамо где се рачвала.

—

„ЗАШТО СЕ МУЧИТИ СА тим горњим делом гране?“ размишљала је краљица Хелена. „Не видим како би то могло бити корисно.“



Тирин ум је пламтео од кривице и дрскости.

„Па, хајде да сазнамо“, рекла је Хелена-Кионе.

—

ДОК ЈЕ ТИРА ХОДАЛА остатком пута до врха јаруге, брзо је секла врх дугачке гране док није добила оштар врх. То није било копље које би могла да баци, али би јој свакако омогућило да убоде било које створење које јуриша на њу. А било би и предаторских дивљих животиња; маршали су били веома јасни по том питању.

Попела се последњих неколико метара и осврнула се. Јаруга се налазила на валовитом платоу који је морао бити широк двадесет километара. Тло је било свуда исто: гола песковита земља прошарана камењем и шиљатим изданцима. Била је окружена планинама чије су се километрима високе падине уздизале до застрашујућих стеновитих врхова трајно обавијених снегом. Густи облаци су вијугали дуж долина између њих, лебдећи одмах испод линија дрвећа на свакој падини.

„Велика Астерија“, промрмља Тира. Окренула се за цео круг, и ево је: кула висока осам километара која се уздизала са врха најкраће планине. Јарка бела светлост сијала је на њеном врху.

„Биће упаљено током целог задатка“, рекао је главни маршал шест сестара верница током њиховог последњег састанка. „То је ваша циљна тачка.“

Тира је проценила да је удаљена најмање четрдесет километара, а то је праволинијски. Требало би данима. И сви су знали да последња верница која стигне аутоматски не би била сматрана принцезом.

Кренула је у правцу најниже долине која се вијугаво спуштала ка подножју планине кула. Успут је скинула каиш са капута и расцепила га ножем. Био је еластични, што маршали нису ни доводили у питање, а камоли забранили. После сат времена ходања, стала је и ножем однела мању рачвасту грану, скраћујући је. Када је била скратљива, исекла је еластичне траке на краће делове и везала их за осушено дрво. Није била најбоља праћка у јату Кентаури, али је претпоставила да је тренутно једина на висоравни. Покупила је неколико ситних камења и наставила да хода, пуцајући у мете успут. Још пола сата ју је показало вештом у руковању импровизованим оружјем - довољно да јој стекне самопоуздање да може да обори малу животињу.



—

Хелена се насмеја. „О, то је паметно.“

„Нисам прекршила ниједно правило“, тврдоглаво је рекла Тира. „Шерифи су прегледали све што сам понела са собом, укључујући и моју одећу.“

„Свакако јесу. Свиђа ми се начин на који сте се држали ограничења постављених у оквиру суђења, а истовремено сте их надмудрили. То импровизационо размишљање је веома корисно. Зато ћемо ту малу тајну задржати за себе.“

„Да, краљице мајко, хвала вам.“

—

ИВИЦА висоравни била је стрма падина. Ветар је чупао Тирину косу док је стајала на ивици и тражила пут доле. Дрвеће је почињало око километар испод ње, а облаци су се гомилали у седлу између ње и најближе планине.

Кренула је доле, свесна малих стена које је померила. Погрешан корак овде би био катастрофалан. Када је била стотину метара од ретких борова, чула је завијање животиње негде доле. Тира није била сигурна који је то предатор био, али звук је био добра вест. Живеће од свог плена, што би биле мање животиње. С обзиром на терен, сумњала је да ће наћи нешто попут мрмота међу дрвећем.

Требало јој је пет сати да стигне до дна шуме. Борови су били густо збијени, а шипражје изненађујуће густо, што је успорило напредовање. На пола пута наишла је на поток и почела да хода поред њега. Било је претешко остати близу на многим местима - где је пукотина коју је изгребао била дубока, или камење на обали клизаво од маховине и алги. Али као директан пут, то је био најбољи који је имала. Без пењања на дрво, више није могла да види где је кула, нити долину за коју је мислила да води до ње.

Тло на дну падине било је неравно и прекривено камењем. Висока трава и трска представљале су препреке једнако тешке као и дрвеће. Али бар је сада могла да види пут до долине која је, надамо се, водила

до планинског торња. Светлост светионика била је туробни бљесак у облацима.

Још један сат и поток се улио у мало језеро. До сада је газила, не марећи за галаму коју је правила - вероватно разлог зашто је једини животињски свет који је видела био повремени лет птица.



изнад главе. Иако је била задовољна праћком, знала је да никада неће успети да је погоди.

Сада се, међутим, попела на стену поред језера и сместила се, стрпљиво чекајући. Сумрак, какав је био, неће доћи још седамдесет осам сати, када би месечева орбита заокренула Месечеву орбиту у Голвакијеву умбру. Била је уверена да ће до тада моћи да стигне до подножја куле. Десетогодишњи Царски Небески бик могао је толико дуго да издржи без сна, али морала би бити опрезна. Толики утрошак енергије морао је бити правилно испланиран, а периоди одмора били би неопходни. Била је сигурна да би неко попут Валери само наставио даље без обзира на то; девојчица је у природи била да буде потпуно директна. А једина ствар коју је делила са својим сестрама била је да стићи последња није била опција.

Нешто се померило у трави, шуштање које се постепено приближавало воденој линији. Тира је остала потпуно мирна. Мрмот - ако је то уопште био мрмот - изронио је из траве, трзајући нос док је проучавао воду. Створење је било величине зеца. Тира је сачекала да претрчи поред стене и стигне до водене линије, а затим је замахнула праћком у глатком луку и испустила камен. Ударио је створење по леђима, оборивши га у воду. Док је изјурило, њен други камен га је погодио право у главу, ошамутивши га. Скочила је и снажно лупила, чувши како му лобања пуца.

Био је то први од неколико малих сисара које је успела да убије на свом путовању. Више их је побегло него што их је икада ударила, али

било их је довољно да је одрже. Успоставила је рутину: ходање четири сата, а затим пауза. После две шетње, појела би нешто. По могућству једног од можда мрмота, које би одрала и кувала на малој ватри. На тај начин би могла да сачува штандове са храном док не крене на врх планине. У кратким интерлудијима могла је да је види када би се облаци у долини разишли, на њеним падинама је било мало шума, а доста голих стена за прелазак.

После сваке три смене ходања, натерала би себе да се правилно одмори. Маршалово упозорење на предаторе и повремени крици које је чула убедили су је да се попне на дрво и смести у прегиб високе гране. Сваки пут када би то учинила, пробудила би дар будности од Мајке Хелене: животињско чуло које се дизало попут јахача чувара, остајући активно и будно за опасност која се приближава док су јој остале мисли дремале.

—

335

„ЗАРАЂЕ НИЈЕ УТОЧИШТЕ ЗА СТОКА?“ упита Хелена са интересовањем док јој је прво сећање на пењање на дрво дало осећај грубе коре под рукама, ноге које су се напрезале тражећи ослонац за дебло док се пењала.

„Смањују опције“, рекла је Тира. „Морала бих да смањим улаз након уласка да бих спречила било кога да ме прати. А отварање да бих поново изашла била би ноћна мора; предатор би имао предност када бих се појавила. Ако је у питању чопор вукова, била бих савладана. Али на дрвету могу да употребим штап за убод ако се нешто попне за мном. Ако бих морала да их убијам једног по једног, онда бих то и урадила.“

„Нисам критиковао. Обе методе имају своје предности. Не постоји тачан одговор.“

—

Тирино путовање кроз долину и њене шуме трајало је читаву вечност. Почела је да брине о одморима које је у почетку сматрала неопходним, забринута да ће је сестре престићи - или, још горе, престићи. После педесет сати, морала је да преплива реку. Није била широка, али је комбинована тежина њене одеће и ранца била претешка да би је понела одједном. Морала је да пређе два пута да би све пребацила на другу страну. Неколико пута док је била у води, угледала је велику мачку како се шуња у трави. Личила је на пуму, али са лицем које је било љускаво, а не крзнено, а реп јој је био попут црног бича.

Тира се брзо обукла, дрхтећи снажно док је пажљиво посматрала супротну обалу. Створење није сишло до воде. Када је наставила свој пут, пазила је да не би нашла бољи комад дрвета који би могла да користи као штап за убод. Велика мачка, шта год да је била, изгледала је узнемирујуће моћно.

—

„ТО ЈЕ ДЕВОЛУИРАНИ КРВНИ ЛИГИОН“, рекла је Хелена са тужним сећањем. „То су били пробуђени катаманти које смо дизајнирали за лов пре око осам хиљада година. Испоставило се да нешто у њиховој дубокој неурологији наши генетичари нису могли да исправе, и нису били добре животиње за лов упркос томе што су добијали чврсте инструкције путем неуронског интерфејса.“

„Пробуђени су?“



„Изгледа да тај није. Претпостављам да је то јадни кугар, чији су се преци парили са локалним пумама.“

„Шта си ловио да ти је било потребно да их прогониш?“

„Титански кодијаци. Сада су практично изумрли на Биниџију. Њихова величина значи да им је потребно много хране, па брзо напуштају своје локално окружење; тада нису имали енергетску издржљивост да

мигрирају на свеже пашњаке. Фраза „равнотежа природе“ има толико много примена.“

—

Тира је стигла на доње падине планине кула седамдесет два сата након слетања. Биниџијева орбита је значила да је Голваки сада био полумесец који је прекривао небо изнад. Чак ни тај ноћни део гасног гиганта није био потпуно мрачан. Масивне електричне олује цветале су усред облачних трака величине Месеца, остављајући огромне реке ауроралне флуоресценције које су светлуцале за собом.

Упркос одличним чизмама, Тирине ноге су биле болне и у жуљевима. Панталоне су јој биле поцепане на неколико места, откривајући изгребану и огребану кожу; модрице од разних падова пулсирале су јој на куковима и коленима. Кожа на рукама и лицу је сврбела од безбројних уједа комараца.

Шума испред ње се протезала уз падину неколико километара. Њено дрвеће је готово сва било борово, иако је било тако густо збијено да је деловало закржљало због сиромашног тла. Није много светлости допирало до тла испод, остављајући га злослутно мрачним. И упркос томе што је пазила, Тира није видела друге вернике.

Стајала је педесет метара од почетка дрвећа, уморно гледајући у њих. Гљивични паразити цветања захватили су већину стабала. Изнад шуме, травњаци су се простирали неколико стотина метара пре него што би уступили место голом камену. Са места где се налазила, није било никаквог знака стазе до врха.

Из шуме је цурио поток, па је Тира напунила своје боце воде и попила преко литра, а затим их поново напунила. Затим је појела преостало кувано месо, гутајући горку кашу низ грло.

Још један поглед на импозантну стеновиту падину изнад, затим је проверила свој нови, чврсти штап за убод, поново наоштривши врх. „Идемо“, рекла је себи.

Неколико сати касније стигла је до врха шуме. Шума се показала баш онако жилавом као што је и очекивала, остављајући је уморну и прекривену



непријатне споре налик прашини које су је терале на кашаљ. Штап за убод је углавном користила за пролазак кроз жилаве праменове бршљана који су јој блокирали пут. Док се мучила да се пење, тамни облаци су се надовукли и заклонили врх планине.

Видљива или не, кренула је уз падину.

—

„ЗНАЧИ, НЕМА ОДМОРА?“ прокоментарисала је Хелена.

„Одмарао сам се током планинарења како бих ово могао да савладам одједном. Било би невероватно глупо да ми недостаје енергије и да сада посустанем. Сваки верник који то уради заслужио би да изгуби.“

—

ДОК ЈЕ ХОДАЛА, Тира је жвакала прву од својих плочица хране. Није било дела тела који је сада није болео. Неравни травњаци уступили су место каменитом тлу које се пресијавало од влаге.

Сат времена касније, ходала је преко голе стене, тражећи било какав знак животињског трага. Видела је измет, али је сав био случајан. Низ падину су се сливале ситне млазевице воде, преко којих је лако могла да пређе. Правили су несразмерну буку у мирном, магловитом ваздуху. Облаци изнад су се проредили, повећавајући видљивост. Била је то јадна илузија. Колико год високо да се пењала, који год гребен да прелазила, увек се иза ње откривала још немилосрднија падина.

Уместо да изазива утученост, дозволила је да то подстакне бес. То јој је омогућило да сатом за сатом тера једну ногу испред друге. Измет се

све више приближавао, и коначно се нашла на стази коју је направио неки необјашњив набор у стени. Стаза се увијала под углом у ономе што је замишљала као спора спирала око планине.

Ходала је као аутомат, празног ума, анализирајући тло на неком удаљеном менталном нивоу како би видела где треба да стави свако стопало. Више од две трећине њених плочица са храном је сада нестало, поточићи су пресушили, а остало је само пола литра воде. Према њеној процени, имала је још четири сата до врха, а падина је постајала све стрмија, захтевајући још већи напор од њеног измрвљеног тела. Негде недалеко испред, значајан млаз воде падао је далеко да би се распршио.



стена. Добар знак; поново је могла како треба да пије. Голвакина сунчева страна сада је била мали полумесец који је затварао једну страну неба. Смањена светлост је продубљивала сенке. Један део ње је желео да убрза како не би провела толико дуго у издајничком сумраку, други је желео да буде пажљивија. Клизнути и пасти сада би био крај њеног постојања.

Онда га је чула како се лако уздиже изнад буке водопада: продоран крик испред. Његов контрапункт било је тихо урлање предатора.

Тира је почела да трчи. Њен ранац је глатко пао. Умор је отерао налет адреналина, који ју је дао снагу. Заобишла је камени избочина.

Крхка стаза којом је ишла водила је право кроз водопад. Двадесет метара испред Тире, Клависа је била скоро испод прскања, махнито замахујући каменом у маничној одбрани. Крвава лија, много већа од оне поред реке, ударила ју је предњом шапом. Њено тело је омлитало док се вртјела у ваздуху и ударала о стену.

Тира је јуришала, држећи штап за убод испред себе, његов тупи крај притискајући јој бок. У глави јој је била једна слика: једнорогова глава се спушта док јуриша, рог се усмерава ка Разари. Крваволожац је брзо

подигао главу, откривајући страну врата где су се крљушти стапале са крзном. Тира је наставила да трчи, њени преоптерећени мишићи ногу су се напрезали до крајњих граница.

Блатњави врх штапа за убод пробио је врат крволока. Отпор мишића и хрскавице животиње скоро је зауставио Тиру у месту, а тупи крај штапа ударио јој је у ребра страшном снагом. Насилан болни пулс био је пригушен ограничивачима уграђеним у нервни систем сваког Царског Небеског Бића, иако се истовремено чуо мучан крцкање ломљења ребара. Али преостали замах је држао штап за убод да клизи напред, продирући све дубље и дубље у предаторов врат. Тирине ноге нису престајале да гурају.

Крваволожа је отворила уста да урла, али није изашао никакав звук, само јадно гргољање док му је крв испуњавала дисајне путеве. Грч му је прострујао низ цело тело и бацио га назад у водопад. Удар падајућег потока гурнуо га је са стене да се скотрља низ падину, где је готово одмах нестао из вида.

Запањена Тира је лежала тамо где је пала, борећи се за дах, уста су јој се отварала и затварала попут рибе која се дави у ваздуху. Снажно се концентрисала, протерајући бол до тупог пулсирања низ бок.

339

„Клависа?“

Њена сестра, верница, није се померила. Тира је дошепала до ње. Девојка је још увек дисала. Дуге посекотине од канџи крволока обилно су крвариле по њеном торзу. Тира је пронашла сестрин комплет лекова и извадила спреј живе коже са највишим фактором згрушавања. Пенио се преко рана, затварајући их и формирајући клизаву мембранску кору.

Клависа је застењала док су јој очи затреперile.

Тира је сакрила главу. „Ослободи се бола“, рекла је чврсто. „Хајде, можеш ти то. Концентриши се.“

Клависино јецање је полако замрло. Тира је напунила њихове боце водом из водопада и натерала је да пије.

„Све то“, рекла је. „Изгубио си много крви. Ово ће помоћи.“

После воде, Тира јој је дала неколико плочица хране да поједе. Клависа није имала више ништа. На крају је устала. Тира је ставила сестрину руку око рамена и подигла тежину колико је могла.

Требало им је још шест сати, са многим заустављањима за опоравак, да стигну до подножја куле. Ноасла и Салфина су већ биле тамо. Валери и Делфина никада нису стигли. После још једног дана, маршали су послали ројеве дронова, који су пронашли њихова тела.

—

Хелена-Чионе је пустила Тирину руку. Њена ћерка је зурила право у њу. „Рекла сам истину, краљице мајко. Никада те не бих осрамотила поступајући другачије.“

„Заиста.“ Хелена-Кјоне је изненадила саму себе нагнувши се напред и пољубивши девојку у чело. „Твоје понашање током Другог суђења је било узорно, као и твоја храброст. Свака част.“

„Величанство“, поче лорд Малкилво-Бомонт. „Био сам брзоплет. Безрезервно се извињавам конгреганту Тири.“

„Да, били сте брзоплети“, рекла је Хелена-Кјоне. „Образац понашања сличан неком емоционално преоптерећеном човеку је неуспех који никада не би требало да допринесе мојој лози домаћина. Закључујем да је најбоље што конгрегант Валери није преживео Други тест.“

Мајор Сискала је ударио апликатор по потиљку лорда Малкилво-Бомона између закривљених млазева његовог крвавог камена. Он је вриснуо од шока, а затим му је паника застаклила очи. „Не! Величанство, не, ја сам лојалан.“

„Рационалност, драги мој лорде Малкилво-Бомонт, је кључ поретка који оличава Крунски Доминион. Међутим, награда живота у том поретку долази са ценом.“

Било какав одговор који је лорд Малкилво-Бомонт имао изгубио се у његовом престрављеном, мучном крику док је Кбола наномех, ширећи се његовим крвотоком, почео да вари његове кожне ћелије, претварајући их у гљивицу боје сепије која се брзо ширила ка споља, цуреће гнојну течност из брзо померајућих површинских пукотина. Његова одора се надула, а затим почела да се цепа, дозвољавајући туморским израслинама да се даље шире док је Кбола продирала дубље у његово тело.

После неког времена његови крици су се утишали и престали. Сви у Котаин соби су гледали како се уништено тело наставља надимати све док се последњи делић првобитног меса и крвавог камена лорда Малкилво-Бомона није претворио. Под погледом њихове краљице нико од њих није проговорио, нити су показали било какав знак узнемирености или неодобравања.

„Драге ћерке“, рекла је Хелена-Кјоне када је језиво погубљење завршено. „Честитам вам четворо на успешном Другом суђењу. Радујем се да видим шта можете да постигнете за мене током Трећег суђења.“

—

Клависина четири брата, потомци, радосно су је дочекали назад у свој палатски апартман, наизменично задиркивајући је и бринући се док се мучно пењала у кревет. Тада их је лорд Џолав-Дабни истерао из собе како би се коначно могла одморити.

„Хвала ти, тата“, рекла му је олакшаним гласом и затворила очи. Одело за подршку је интервенисало и убризгало седативе у њен крвоток, одмах је успављући. Сан је био испрекидан; стењала је и дрхтала док су је обузимали непожељни снови. Додирнуо је длаком сијалицу за повезивање на оделима и прегледао дијагнозу. Постојало је

неколико врста инфекција које су јој контаминирале крв, са којима су се носили хемофилтери и фармацеутска средства одела. Више би волео да су бржи, али чак је и Небеска медицинска технологија могла да постигне само толико. Дугачке траке кожне мараме које су јој затварале ране скоро су завршиле плетење регенерисаних ћелија коже. Неће бити ожиљака.

Можда би требало да постоји, помислио је. Превише губимо у временској магли у животу који траје толико миленијума.

341

Изашао је у дневни боравак стана.

„Како је она?“ упита лорд Уалана-Лајон.

„Опоравиће се. Физички. Више бих волео да је брже добила одговарајућу медицинску помоћ. Маршали су дуго чекали пре него што су потврдили да су остали верници мртви. То је омогућило да се инфекције учврсте.“

„Жива је, и због тога сам срећан због тебе.“

„Жао ми је. Делфина је била дивна ћерка.“

„Тренутно је тешко што морамо да размишљамо о нашим ћеркама као о пуким аспектима наше вољене краљице.“

„Недостаје ти?“

„Наравно да, дођавола, желим. Астерија нам није одузела душе када нас је родила. Моја ћерка је мртва. Дронови нису много пронашли од ње. Животиња која ју је напала—“ Лице му се искривило од бола.

„Хајде“, рече лорд Јолав-Дабни, нелагодно због реакције свог пријатеља на губитак. „Седи са мном. Тугуј отворено како доликује.“

Повео их је до дугачке софе. Њих двојица су седели један поред другог. Андроид им је донео велике чаше триста година старе ракије Хоон.

Лорд Уалана-Лајон је узео његову, а затим стегао Џолав-Дабнијеву руку. Традиционални самоперцептивни поздрав био је само куртоаза; Уалана-Лајонове мисли су биле мрачне од нивоа горчине и беса који његово тело никада није одавало.

„Разумем“, рекао је Јолав-Дабни преко везе. Одаје конгреганата у фелсијанском крилу палате никада не би били стављени под надзор. Али оно што је један отац конгреганата рекао, други би вероватно помислили. Људи попут Гахиџи-Калдера и Сискале-Ингрид могли би бити у искушењу да игноришу стандардни протокол ако би посумњали на било какав наговештај да се неко не слаже са краљицом. И колико год се трудио, Јолав-Дабни није могао да заборави погубљење од стране Чболе којем су управо сведочили.

„Сачувај своју побожност“, одговори Уалана-Лајон. „Изгубила сам Лијату у том зверству Првог искушења, сада када ми је Делфина одузета. Две ћерке мог краљевског потомства, жртвоване да би се та девојка, зачета у паклу, унапредила ка Краљици Домаћини. Захваљујем Астерији што су остали делови тог потомства синови.“

„Разумем како се осећаш. Замало нисам изгубила Клавису, али молим те, Уалана-Лајон, пази шта говориш наглас. Трачеви у овој палати могу бити смртоносни.“

„Али зар не видите? Ако она постане Краљица домаћин, не може се рећи какву ће штету нанети нашем доминиону.“

342

„Мислим да заборављаш да је Тира само један аспект наше краљице. Зар се не сећаш шта се управо догодило лорду Малкилво-Бомону? То није било Тирино дело. А Хелена-Кион је одобрила њене поступке у Првом суђењу. Њене реакције сведочимо у Тири. Признајем да су појачане изван уобичајеног за верника, али снага је оно што Хелена

цени изнад свега. Не сумњам да ће Тира постати принцеза после Трећег суђења. После тога, наша судбина је у Астеријиним рукама, нека нас све благослови.“

„Не заборављам“, рекла је Уалана-Лајон. „Моја велика породица је међу оснивачима Винида, након што смо долетели овде из таме. Живела сам међу својим домаћинима више од девет хиљада година и нема положаја у краљевском двору Винида који нисам заузимала. Видела сам десетине хиљада верника које је Хелена изнедрила, а од Споразума, седамнаест њих су биле моје ћерке. За све то време никада није било ниједне попут ове Тире, а Она је толико заслепљена дивљењем према ономе што сматра својим снагама, да не види шта ми остали радимо. Ова девојка факир није у праву.“

„Уалана-Лајон, ово је бол због жалости, говориш—“

„Не. Све је почело тако што се онај јадни Једнометац провукао до супруге.“

„Престани са овим. Опасно си близу издаје!“

„Не плашим се Бекета. Он је корен овога. Шта било ко од нас зна о њему? Никада нисам чуо за његово имање пре него што је Хелени запао за око.“

„То је зато што нико никада не иде у Уиксик. То је рупа, практично свет Остатака, а ипак се он пробијао напоље. Ни мање ни више него позив на Каролиенино крунисање. Изаћи одатле, у овом благословеном добу где се ништа не мења, то је заиста снага. Снага која сада тече у Тириној крви.“

„Потомак који се састоји само од једног детета. То није природно. Он може бити само корак од наших људских предака.“

„Уалана-Лајон, молим те, немој даље ићи овим путем. Можеш бити извињена данас, али неће се добро завршити ако наставиш.“

„Хајде, господару мој, твоја Клависа зна да нешто није у реду са Тиром. Навела је своје сестре да се ругају Тири.“

„Да. И вечно сам захвална што је Тира на крају пронашла снагу карактера да се издигне изнад дечјег непријатељства. Спасила је Клависин живот, Уалана-Лајон. Да је оклевала, да се окренула од крвног заложника ка…“



да се спасила, нико је не би кривио. Али није. Ризиковала је свој живот. За то јој дугујем захвалност.

Лорд Уалана-Лајон се укочи и склони руку са додира. „Јеси ли на њеној страни?“

„Овде нема страна. Ми, који смо почаствовани да будемо супруге, постојимо да бисмо нашој краљици пружили најбољег могућег домаћина. Сам Крунски Доминион на крају зависи од тога. По мом мишљењу, то је тренутно Тира. Да, чак бих је ставио испред своје Клависе након онога што се догодило на Биниџију. А када се опоравиш од свог напада самосажаљења, видећеш да је мој суд исправан. Сада, за љубав Астерије, тугуј у тишини, и молим се да један од твојих будућих домаћина буде онај у коме ћеш повратити разум.“

„Јебем тебе и јебем твоје себично улизице!“ Уалана-Лајон је устала и продорно погледала лорда Џолава-Дабнија. „Запамтите ове речи: Кунем се самом Богињом да ћу разоткрити ову издају коју Онешот чини нашој вољеној краљици.“

Јолав-Дабни је остао да седи док је његов стари пријатељ изјурио из стана. Након што су се врата затворила, испио је остатак ракије у једном гутљају.

„Отац?“ упита Натоан опрезно.

Његов син је стајао на вратима која су водила назад у спаваће собе стана.

„Шта си чуо?“ упита Јолав-Дабни забринуто.

„Оптужио је Онешота — мислим на лорда Бекета — за издају. Шта је под тим мислио? Какву издају?“

„Лорд Уалана-Лион је преузнемирен. Не зна шта говори. Тира је спасила твоју сестру, и за то јој захваљујем.“

„Али шта ће он да уради? Деловао је веома љуто. Никада га нисам видео таквог.“

„Не знам шта ће урадити. Надам се да ће се смирити у наредних неколико дана. Суд не прихвата благонаклоно такве речи.“

„Хоћеш ли га пријавити? То би ти донело наклоност, зар не?“

„У друго време, и из другог разлога, вероватно бих то поменуо архонту Гахиџи-Калдеру. Али не у овом случају. И потребно ми је да и ти урадиш исто.“

„Али—“

„Натоане. Веруј у дарове које сам ти дао. И надам се да то значи да верујеш свом инстинкту. Ако ништа друго, молим те, веруј ми у овоме, јер имам наше



Породични интереси су овде у срцу. Лорд Уалана-Лајон угрожава себе и нећу дозволити да нас увлаче у његове послове. Не говори ништа - ни својој браћи и сестрама, нити никоме. Је ли то јасно?

„Да, оче.“

„Добар дечко. Хајде сада да спавамо, био је дуг дан.“

—

Тира је успела да се сабере док није стигла до њиховог стана у фелсијанском крилу палате. Чим су се врата затворила, испустила је дуг, мучан уздах. „Драга Астерија, мислила сам да ће Сискала-Ингрид свима набити Кболу у задњицу пре него што смо уопште успели било шта да кажемо. Моја мајка је страшна.“

Отац ју је загрлио и чврсто је привио. „Готово је. Малкилво-Бомонт је био злобан лажов и сви то сада знају. А ти си прошла на Треће суђење; то је све што је важно.“

Она је ћутке климнула главом.

Поносно јој се осмехнуо и ушли су у просторију за учење. Напољу је била ноћ, торњеви престонице су сијали попут иверја дуге која је пала са неба. Тира се опрезно спустила на широки кауч. Лева рука јој је кренула ка огромној модрици коју јој је штап за убод оставио на торзу, нежно је испитујући.

„Боли ли те?“ саосећајно је упитао Бекет.

„Није сада тако лоше. Могао сам и без двадесеточасовног чекања на светионику; тамо су имали само основну теренску медицинску помоћ.“

„Па, са позитивне стране, Клависа је имала само исти ниво третмана.“

„Биће добро за неки други дан. Одело за подршку је софистицирано; поправиће јој тело како треба. Штета што се ништа не може учинити поводом поправке њеног глупог мозга.“

Бекет је промрмљао у знак одбацивања. Осмехнувши се, пружио је руку. Њих двојица су се ухватили за руке.

„Како си?“ упитао је кроз њихову неуронску везу.

„Астерија, била сам толико забринута. Сигурна сам да је краљица могла да осети да сам уплашена.“

„Сасвим је природно да сте забринути; тврдња тог копилета Малкилво-Бомона би узнемирила сваког верника, невиног или не.“

345

„Да, али сам се бринула да ће приступити мојим скривеним сећањима; њен ум је невероватно моћан. Једино сам могла да одбијем њене асоцијативне импулсе. Сваки који ми је слала извлачио је из сећања која сам штитила.“

„Ипак си се чврсто држао“, рекао је, а та мисао је била испуњена задовољством.

„Ту је била и моја комплетна помоћ. Можда је приметила да ми више нису остали седативи.“

„Није то учинила.“

„Дакле…успели смо.“ Њена задивљена мисао била је светла и радосна.

„Успела си, душо. Никад не сумњај у себе.“

„Хвала вам.“

„То је твоје наслеђе. И твоја судбина. Сада, желиш ли да ми покажеш шта се десило?“

„Апсолутно јебено лаутно.“

—

ИЗНАД ТИРЕ, Голваки је прекривао цело небо, светли облачни пејзаж боје лососа са танким полумесецом таме дуж једне ивице. Масивне електричне олује цветале су усред нејасних облачних трака, бљескајући преко олуја величине Месеца остављајући за собом огромне реке ауроралне флуоресценције које су светлуцале.

Било је тешко фокусирати се на такву огромност; најпримитивнији део њеног мозга, који је остао од човека, говорио јој је да може само да се испружи и додирне је.

Фокусирај се, рекла је себи љутито. Тај аспект њене одлучности био је директан неурални дар од краљице Хелене-Кион. Што је била једина ствар коју је та подла старица икада учинила за њу - идеја која јој је измамила дивљи осмех на усне. Тира је морала пажљиво да користи скривене дарове памћења у свом уму. Ако би се њено понашање превише разликовало од понашања њених сестара из конгрегације, двор би постао сумњичав. Зато их је користила да појача постојеће особине које су биле Хеленино-Кионинино наслеђе: пре свега снагу воље да тријумфује, да сваки пут докаже да је у праву.

Изненађујуће лако је користила технику скривања коју јој је отац поклонио. Рекао јој је да је наследила од баке, што је вероватно разлог зашто ју је тако лако укључила у своје рутине размишљања. Као једино дете у палати Винида, оставила ју је тако изолованом. Били су она и њен отац заједно против универзума, али овај дар је био од породице;



припадало јој је. Чувала га је, као и сва тајна знања која јој је омогућавала да употреби, попут трајних команди које је могла да пренесе Пробуђенима. Тако софистицирани неурални дарови такође потичу од њене баке, рекао јој је.

Док је проучавала суморни пејзаж, није била сигурна да ли је примењивала методе анализе своје баке или Хеленине. Особине које је наследила од обе жене деловале су подједнако импресивне. То ју је веома заинтригирало у вези са баком, која је морала имати запањујући начин размишљања, и зашто јој отац никада није поклонио никаква сећања на њу.

—

„ХОЋУ, ДУШИЦО“, обећао је Бекет.

—

Тира је проценила да је планина са светиоником удаљена најмање четрдесет километара, и то праволинијски. Требало би данима. И сви су знали да последња верница која стигне аутоматски не може да постане принцеза.

Поново је прегледала висораван, тражећи било какав знак сестре. Било је то савршено место за слетање, тако да је била прилично сигурна да ће остале капсуле бити негде на њему. Остајање на једном месту представљало је ризик да привуче предаторе који су се налазили овде горе, али из даљине је њено крзно било довољно бљутаво да послужи као камуфлажа, посебно ако се није кретала.

Требало јој је петнаест минута, али је коначно угледала фигуру удаљену око километар. Верник се кретала у правцу у којем је Тира очекивала да се креће: ка најнижој долини која се вијугаво пењала до подножја планине светионик. Након што је минут времена провела посматрајући је да би се уверила, Тира је кренула истим путем. Док је ходала, покупила је џеп ситног камења и почела да пуца у мете успут. Још пола сата ју је показало вештом у руковању импровизованим оружјем, довољно да јој стекне самопоуздање да може да обори малу животињу.

Као што је њен отац стално наглашавао, Тира није могла себи да приушти грешке сада када је имала десет година. Није морала само да прође три испитива; то би значило да се квалификује за разматрање као принцеза када напуни једанаест. Морала је да буде изузетна. После Првог испитива, сигурно би



постала је озлоглашена, али иако Друго суђење није било толико драматично, било је такмичарско, а исход, карактер који је показала током наредних неколико дана, биће одлучујући фактор у коначној одлуци Хелене-Кионе.

—

„ПА, САДА СИ ЈИ СИГУРНО показао свој карактер“, рекао је Бекет. „Бићеш најјачи кандидат у целој својој кохорти.“

„Можда. Али ипак морам да прођем кроз Треће искушење.“

„Други чланови наше породице биће вам на располагању да вам помогну да тамо успете.“

„Кажеш то као да су се ти догађаји већ десили.“

„Велике игре се играју деценијама, а чешће вековима. И ниједна није већа од наше, нити се игра толико дуго.“

—

ИВИЦА ВИСОРАВНИ била је стрма падина. Ветар је чупао Тирину косу док је стајала на ивици и тражила пут доле. Дрвеће је почињало око километар испод ње, а облаци су се гомилали. Знала је да је верник кога је пратила прешао негде близу, и видела је још двојицу како се крећу неколико километара иза ње, такође у истом правцу. Та ниска долина била је очигледан правац.

Кренула је доле, свесна малих стена које је померала, звука који су производиле. Када је била стотину метара од ретких борова, чула је завијање животиње негде доле.

—

ЗА СВОЈ ПРВИ прави одмор, Тира је изабрала високи бор и попела се на велику грану петнаест метара изнад земље. Сместила се на њу, наслонивши леђа на дебло. Каишеви ранца су је осигурали на месту. Задовољна да неће пасти ако јој се тело помери док дрема, пробудила је дар будности од Мајке Хелене, животињско чуло које се уздизало попут јахача чувара, остајући будна због приближавајуће опасности док је њено тело тонуло у лагани сан.

То је било сећање на које се усредсредила, дисање се успорава, капци се затварају - непознато протицање времена. Са тим утврђеним у свом мозгу, она је откључала



каишеве и спустио се низ дрво на грану једва три метра од земље.

Ухватила је четири мрмота док је пролазила кроз шуму. Сада је извадила два и распорила им стомаке. Њен комплет прве помоћи садржао је кутију таблета за смирење, које је пажљиво уметнула у лешине, водећи рачуна да су чврсто заглављене. Када су били спремни, везала им је рибарски конац око врата и окачила их о ниску грану тако да висе одмах изнад земље.

Четрдесет минута касније, крволовка се самоуверено попела до подножја дрвета. Погледала ју је, неспретно смештена на грани осам метара високо. Држала је штап за убод спреман у случају да звер почне да се пење за њом. Угледавши га на само малој удаљености, морала је да се потруди да сузбије инстинктивни страх. Крволовка ју је дуго посматрала великим, значајним очима, а затим је отворила чељусти и прогутала оба висећа леша за неколико секунди.

Тира је смирила своје убрзано откуцано срце. Следећих неколико минута било је кључно. Штета, размишљала је, што краљица никада неће видети овај храбри чин; то би је сигурно квалификовало за уздизање на ранг принцезе.

Велика мачка се мотала око дрвета, гледајући је сваких неколико секунди као да је сумњала да нешто није у реду. После неколико минута се благо заљуљала, мишићи су јој олабавили. Затим је полако пала на задње лешеве, велика глава јој је постепено клизила док су седатива деловала. У малим лешевима није било довољно лекова да је онесвесте, али је свакако била веома поспана.

Тира се спустила на земљу, спуштајући се у чучањ. Вероватно би могла да одјури довољно брзо неколико метара ако би то створење сада

скочило - можда довољно да стигне до дебла и почне да се пење. Њен ум се фокусирао на неуронску команду коју је била спремна да ослободи. Послала је експлицитни импулс у своје нервне канале и проверила подлактице. Танке биолуминисцентне љубичасте линије почеле су да светле изнад њених зглобова, а затим су се продужиле до дланова, увијајући се око неуронских јастучића и клизећи низ врхове прстију као да неке блиставе змије путују дуж њених капилара. Мреже за побољшање индукције биле су део породичног наслеђа Уиксика, објаснио је њен отац, тајна коју су вековима чували за себе. Способност која је живот на њиховом пустошком имању Уиксик чинила мало лакшим. Мрежама је био потребан прави импулс да би се активирале, што је породица преносила на оне чланове које су сматрали достојним.

349

„Мало је твојих година коме је дато то знање“, рекао јој је Бекет с љубављу док јој је поклањао секвенцу.

Тира је ударила рукама о обе стране главе крволока и послала неуронску команду у његов поспани ум што је јаче могла, мишићи су се напрезали као да је у питању физичка сила.

Његов ум је био сложенији од ума стандардне копнене животиње, али нимало налик нивоу Пробуђеног. Тира је непрестано убацивала своје команде у њега, читала његове рутине и мењала их, успостављајући сопствене директиве у његовој свести. Велика мачка је режала као да осећа неку физичку нелагодност, али Тирина жеља да остане непокретна победила је њене сопствене реакције ослабљене дрогом.

Остала је тамо, љуљушкајући његову велику главу, пола сата, преуређујући му обрасце мисли као да свира неки магични инструмент, компонујући потпуно нови концерт. Његова покорност и послушност били су њено тријумфално дело, савијање смртоносног предатора својој вољи баш као што је то учинила са свим Пробуђенима у шталама краљичине палате.

На крају је пустила хват и устала. Велика мачка је зевао и тетурајући устала. Укочила се, али она је само стајала тамо, стрпљиво чекајући. Њена рука је додирнула врх њене лобање.

Спусти се, наредила је.

Савило је колена, а она је пребацила ногу преко његових рамена, узјахавши га, водећи рачуна да држи руку на месту, осећајући и смирујући сваки преостали отпор њеним наређењима. Почело је да ходa напред. Тира је пронашла равнотежу на дугим, снажним мишићима који су се таласали испод ње и охрабрила га да убрза ход. Јахала га је двадесет минута, а затим се вратила на дрво.

Са обе руке поново на његовој глави, њене мреже за побољшање растегнуте до максималне осетљивости, читала је његова чула, уживајући у мешавини деликатних мириса који су испуњавали шумски ваздух, удаљеним звуцима који су били толико јасни да су могли бити одмах поред ње. Две њене сестре, које су биле у сабору, ходале су кроз дрвеће на километар од њеног положаја. А звер је раније осетила још један пролаз у близини.

Тира је сишла са дрвета и наредила звери да се удаљи стотину метара и да је прати на тој удаљености следећи пут када буде ходала. Затим се попела назад на дрво и одмарала се како треба сат времена. Сваки аспект њене будне рутине био је упамћен и поново је кренула кроз шуму.

## 350

Дванаест сати касније, направила је још једну паузу и запамтила искуство: пењање на дрво да одспава. Када је то утврдила, поново је сишла и звиждала великој мачки. Њена врхунска чула показала су јој да је сестра чланица цркве удаљена нешто више од километра. Стигле су до ње за десет минута.

Валери ју је, наравно, видео како се приближава. Док се Тира зауставила десет метара пре ње, извукла је нож. Рука која га је држала

јако се тресла док је са крајњом анксиозношћу посматрала великог крволока.

„Како си то урадио?“ упита Валери са неверицом. „Чак нема ни неуронску подлогу.“

Тира је сишла са коња. „Небитно“, одбрусила је.

Звер је скочила напред и насрнула на Валерија.

—

„Твоја техника имплантације неуралне команде је одлична“, рекао јој је Бекет. „Немам више поклона за тебе у том погледу.“

„Хвала вам, оче.“

„А Делфина?“

„Следећи период одмора. После тога, звер ме је пратила уз планину са кулом светионика. Њен сензоријум је био изванредан; тако сам знао да се на горњој падини налази водопад и где је Клависа. Морао сам да сакријем сећања сваки пут када бих је угледао испред себе, била је тако близу. Моја једина брига током целог напада била је да звер неће мировати када јуришам на њу. Издао сам наређење што сам јаче могао, али самоодржање је тешко потиснути код било које животиње.“

„Ипак, успео си. И то је био одличан завршни потез. Три смрти и не би само Малкилво-Бомонт био сумњичав. Али ризиковање живота да би се спасила сестра мења целу перспективу.“

„То такође збуњује Клависи до смрти“, рекла је Тира уз ментални смех.

„Свакако да јесте. Схваташ да сада апсолутно нема повратка?“

„Оче, никада се нисам враћао.“

„Онда мислим да је дошло време да ти покажем твоје право наслеђе. Имам много успомена да ти поклоним, као и једну последњу рутину коју...“

351

твоја бака ми је поверила. Рутина која ће ти осигурати победу.“

„Желим то. Желим то сада.“

352

# ШЕСНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

Ели је провела последњи пут Лестарија до Хај Розе у куполи, посматрајући како се огромна трака станишта и докова града георинга шири све више и више, све док није остало само пејзаж од сјајног метала и тамног композита. Колико год макроструктура била невероватна, поглед на Дилиџента је био оно што ју је умирило. Усидрио је живот који је изненада постао много непредвидивији током последње године.

„Ено га“, рекао је Фин поред ње. „Немаш појма колико је утешно видети га поново.“

Ели је стиснула усне. „Можда бих могла да претпоставим.“

Лестари се упутио ка пристаништу пет километара удаљеном од старог арка.

„Узмимо помоћну капсулу и идемо тамо“, рекао је Фин.

Желела је да буде разумна, мирна и одмерена, али уместо тога је само рекла: „Да, одмах.“

—

ПОМОЋНА КАПСУЛА пристала је на главну инжењерску структуру брода Дилиџент, иза његова два прстена која се ротирају у супротним смерама. Капетан Дежан их је чекао у припремној комори ваздушне коморе. Ели је требало тренутак да се привикне на то да је види са седом косом и приметно исцрпљеним лицем. Капетан је одувек био тако фиксна фигура у њеном животу.

Током последњег дана њиховог приближавања Високој Рози, Ели је преузела све поруке које су јој биле остављене у мрежи Дилиџента. Већина њених пријатеља се преселила на планету, где су жељно

прихватили своје нове животе. Њихове приче су биле све варијанте тога колико је сјајно у Хафниру; и како се баве пољопривредом или воде предузећа. Троје њених бивших сада има децу, што ју је навело да себи каже да је срећна због њих. Али није могла да не примети да је учесталост порука опала после првих неколико година. Током осме године, било их је само пет. И све оне познате црте лица људи са којима је провела живот су се промениле; толико бора од осмеха се појавило на осунчаној кожи.

## 353

Када се последња порука завршила са репродукцијом, питала се да ли би икога од њих уопште занимало што се вратила. То је, више од свега другог, ставило лет на Терик Папуан у перспективу. За три месеца њеног живота, заиста су били одсутни осам година, што се тиче свих на Гондијару. Некако је то деловало неприродно.

Ако наставим ово да радим, изгубићу све због временске дилатације, схватила је. Била је то отрежњујућа помисао – коју је морала веома пажљиво да размотри.

Неколико чланова посаде које је познавала били су у припремној соби са капетаном: Малвин, шеф инжењеринга, и Нглон, надзорник агрономије за одржавање живота за први прстен. Након што је Дилиџент пристао, многи старији чланови посаде су отпутовали на Гондијар и, попут Ели, одлучили да живот на планети није за њих. За разлику од Ели, они су се задовољили удобношћу познатог и одлучили да остану на Дилиџенту.

У комори је био и Гет.

Ели се осмехнула. „Здраво, Пабло. Драго ми је што си стигао овде.“

„Ели“, одговорио је. „Драго ми је видети тебе и брата свеца. Надам се да си лепо провела лет.“

„Да, хвала вам. Па... свечев брат?“ упитала је. Она и Фин су се гледали пуни несигурности.

„Да. Света Отилија нас је довела до овог места где смо сада створили свој дом. Она нас је спасила. Она је сигурно једна од Астеријиних кћери.“

Ели је бацила поглед на Дежана, који је само мало слегнуо раменима.

„Па како иде одржавање?“ упита Фин нестрпљиво.

„Дођите да се сами уверите“, рекао је капетан.

—

Ели је морала да призна да је импресионирана Сфером Један; на крају крајева, прошло је само неколико месеци откако ју је напустила по њеној личној хронологији. Не да је изгледала ново, то никада није био циљ, али Гати су направили огромну разлику у истрошеној сфери која јој је била дом. За почетак, ваздух је мирисао свеже - не баш тако пријатно као на планети, али много боље од ваздуха који је удисала целог живота. Наравно, то је било због броја становника; девет хиљада Гата који су сада живели на броду преузели су пет сфера за одржавање живота, значајно смањујући оптерећење система преосталих петнаест. То је дало великим Мењоликцима времена да очисте и поправе.



Агрономски системи који су вековима непрекидно радили. Чак су и висеће воћке које су прекривале цилиндре у стамбеном простору Једне изгледале живље него раније, помислила је.

„До сада смо ремонтовали девет сфера“, поносно је рекао Нглон. „Укључујући и једну од седам које су отказале.“

„Урадили сте невероватан посао!“, рекла им је Ели.

„Токамаци су такође искључени и обновљени“, рекао је Малвин. „Поново смо близу пуне функционалности.“

Капетанова кабина заузимала је врх централне колоне у Једном, а командна и контролна палуба одмах испод. Дежан је повео Ели и Фина у своју дневну собу, са балконом који је гледао на унутрашњост сфере. Директно напољу, паралелно са цилиндром, налазила се светлосна трака, чија је ружичаста светлост обасјавала сваку површину.

„Спустите то“, наредио је Дежан мрежи у кабини.

Стакло балкона је постало замрзнуто.

„Седите“, рекао им је Дежан. „Нећу вас увредити нудећи вам било шта што смо скували. Гартови су одлични кулинарски техничари, али пиће које неке од ваших пивара на планети производе једноставно је ненадмашно.“ Сипала им је свакоме по чашу виски ја. „Живели.“

Ели је отпила гутљај. Било је глатко и топло и лако је испијало. „Дакле, што је Гат овде горе успео је?“

„И још више. Признајем да им је требало мало времена да се навикну, посебно за стару реликвију попут мене, али су добри људи.“ Стиснула је уста. „И чула сам довољно прича о томе шта су претрпели на Гондијару да знам да је ово најбоље место за њих. Сваки човек који је остао на броду прихвата их онаквима какви јесу.“

„Драго ми је да то чујем“, рекао је Фин. „Потребно нам је да Дилиџент ефикасно ради.“

„Претпостављам да сте били успешни, дакле?“

„Имамо ЗПЗ генератор“, рекао јој је Фин самозадовољно. „Па како је прошла Октаинова рестаурација?“

„Већи део његовог одељења је отишао да живи у Хафнир, тако да поправке нису биле тако брзе како бисмо желели, али је поново оспособио два ентропијска погона. Оба су сада растављена, а

компоненте утоварене у теретне капсуле. Можемо да извршимо замену кад год желите.“

„Морам да обавим један позив“, рекао је Фин. „Даћу вам временски оквир после тога.“



„Добро. Малвин ће морати да зна о каквим захтевима за снагу и термичким оптерећењем говоримо да би инсталирао генератор.“

„Не предвиђам никакав проблем. Не треба му много енергије из Дилиценових токамака, само довољно да га држи у режиму приправности. Када је у питању убрзање до релативистичке брзине, он се директно прикључује на линију квинтесенције и користи енергију ускладиштену тамо. Дакле, морамо га повезати и са Дилиценовом мрежом. На тај начин могу да се повежем са њим и укључим га када се приближимо Рајским вратима.“

„Хмм. Биће нам потребан и резервни метод активације. Без увреде, али имати једну особу са искључивом контролом и разумевањем суперкритичног система није начин на који овај брод лети — не док сам ја капетан.“

„Разумем. Побринућу се да се људски оперативни систем учита у Дилиценту мрежу. У основи, само притиснете дугме за укључивање. Генератор ће урадити све остало.“

„Надам се да си у праву.“

„Ако не ради, улазна капија неће прихватити брод; то је тако једноставно.“

„У реду, добро, одлучи. Морам да признам, осам година на једном месту ми је довољно. Биће добро поново летети.“

Елијина инфлација је отворила своје латице и рекла јој да има позив. Када је погледала Фина, он се збуњено мрштио на своју закрпу.

„Моје је Јосијас“, рекла је.

„Отилија“, одговори Фин.

„Вест се брзо шири. Боље да видимо шта желе.“

—

Гувернерова округла кућа Вила налазила се на источној страни парка Франсиос, одмах изван округа Санта Роса Тауер: елегантна зграда у облику прстена од живог камена, висока десет спратова, чија је спољна фасада била лучна колонада. Прстен је обухватао изванредан умерени арборетум, заштићен од екваторијалног сунца куполом која је била од једног везаног кристала, који је поклонила краљица Рамона четири стотине осамдесет година раније. Клима у башти је циклично мењала цијели распон годишњих доба и могла се похвалити са више од осам хиљада врста чистих врста дрвећа са Старе Земље. У самом центру налазила се група од седам џиновских секвоја већ виших од сто метара - једна за...



сваки од оснивачких звезданих система Крунског Доминиона, при чему централни, и највећи од свих, представља царицу.

Секвоја царице је одувек импресионирала Фина. Као осмогодишњак, желео је да зна шта ће се десити када њен врх коначно досегне врх куполе.

„Нико не зна“, рекао му је отац приликом једне посете. „То је савршен пример сусрета неодољиве силе природе са непокретним објектом који је оличење Царске Небеске Краљице. Мораћеш да путујеш до самог краја времена да би видео резултат.“

„Можемо ли путовати кроз време?“ упитао је фасцинирани млади Финац.

„Не. Али... ако одлетите на другу страну Кентаури јата и назад, то ће вероватно бити довољно релативистичког протеклог времена да видите шта се дешава.“

„Не охрабруј га“, неодобравајуће је рекла маркиза свом мужу.

—

ФИН СЕ ЗАУСТАО ДА С НЕЛАСНОШЋУ ЗАГЛЕДА У ГРУП СЕКОЈЕ ДОК СУ ОН И ЕЛИ журили једном од стаза арборетума. „Мислим да моја мајка криви тату за ту једну идеју, што ме је натерао да гледам даље од Гондијара како бих заиста могао да живим живот који нешто значи.“

„Стварно?“ упита Ели.

„Па, то и сваки душепарајући досадан тренутак проведен одрастајући у њеној палати, где ме чекају само тама и смрт.“

„Хвала твојој богињи што онда ниси развила никакву огорчену меланхолију због тога.“

Пољубио ју је. „Знам. Али кул дрвеће, зар не?“

„Наравно.“

„Мораћемо да Дилиценто одлетимо до Октомале. Кажу да су тамошњи ваздушни гребени величине планине. Нису природни, наравно; то су мета-биоконструкције. Али ипак. Нешто толико велико живо: невероватно.“

„Глупа си, знаш? А сада, можемо ли се молим те усредсредити на то да стигнемо на церемонију на време?“

„Извини. Да.“

Поново је кренуо низ стазу, држећи је за руку. Већи део виле био је забрањен за људе. Нико није знао колико је Царских Небеских Бића живело.



у њему. Неке гласине су тврдиле да је то била само гувернерка, што је Гондијара учинило лошим местом за сваку нову царицу. Људско ослобођење и кретини из Q-I-X су се снажно залагали за ону која је тврдила да се у вили налази стотину чланова царичиног одреда смрти, који су елиминисали свакога ко је ковао заверу против Крунског Доминиона. Није имао појма како је нечему тако глупом икада поверено. Зашто људи то не виде?

Врата Сале за инвеституру су се већ затварала када су стигли. Ушушљали су се унутра где их је дочекало неколико намрштених погледа неодобравања из мале публике. Само је Отилија упутила својој сестри близнакињи блистав осмех док су он и Ели проналазили столице у задњем реду. Фин се изненадио колико му је то значило и колико се она променила. Није се променила, закључио је, већ је порасла. Сада је остављала утисак зрелости, срећом не на исти начин као Зелинда. Није имао појма како је то постигла, али тада: осам година.

Овако је бити Путник. Једносмерно путовање кроз време. Морам да се навикнем на то.

На предњем делу огромне просторије налазила се мала бина. Троје људи су чекало са једне стране. Фин је нејасно препознао двојицу од њих као уране из добре породице. Џосијас је стајао поред њих, са осмехом који је био опасно близу подсмешљивог осмеха.

Гувернер је одржао кратак говор о достојанству и неопходности јавне службе и поздравио тројицу нових одборника у Саветодавном већу за људска питања Гондијара. Њихово чланство је потврђено када се гувернер сагнуо да сваком од њих уручи званичну значку државне администрације.

Фин и Ели су се придружили осталима, устајући и аплаудирајући. Отилија је пришла и загрлила их обоје. Она и Фин су поделили радостан самоперцептивни поздрав.

„Шта ти се десило?“ упита Отилија радознало.

„Толико ствари.“

„Не, мислим, твој ум си и даље ти, али... већи. Више ти.“

„То је оно што искуство доноси. Шта си очекивао? И у сваком случају, исто важи и за тебе.“

„Не мислим тако.“

„Ха. Светост и двоје деце?“ узвикну Фин. „И ниси могла да сачекаш да се вратим пре него што се удаш?“

„Нисам био сигуран да ћеш се вратити.“

„Ох, све смо успели.“



„И…“

„Успели смо да набавимо генератор.“

Отилија је гласно вриснула и поново га загрлила. „Тако сам срећна због тебе. Астеријина задњица, Фине, твој сопствени звездани брод!“

„Знам.“

„О, бум.“ Њен израз лица се претворио у потиштеност. „Одарићемо се. Изгубићу те, Фини.“

„Никад.“ Поново ју је зграбио за руку и послао талас охрабрења преко неуронске везе. „Увек ћемо бити заједно.“

„Да.“ Климнула је главом без уверења. „А ти“, рекла је Ели. „Још увек си са њим?“

„Да. Мало је шанси за Терика Папуана.“

„Хеј!“, протестовао је Фин.

„Имајте на уму да су нас много пута пуцали.“

„Јеси ли?“ упита Отилија, широм отворених очију. „Ко је, дођавола, пуцао на мог млађег брата?“

„Ја нисам твој—ах.“

Отилијин осмех је био чисто зло.

„Не знамо“, рекла је Ели. „И претпостављам да никада нећемо ни знати. Много људи жели ЗПЗ генератор.“

„Па, сада си безбедан. Нико не пуца ни на кога у Крунском Доминиону.“

Фин је показао на Џосијаса, који је разговарао са својим колегама члановима већа. „То је прилично импресивно. Никада нисам био номинован за ово веће.“

„Велико изненађење.“ Смејући се, Отилија је грозничаво махнула Јосијасу. Чим их је угледао, Јосијас је застао и пришао им, широко се осмехујући. Чврсто је загрлио Ели. „Успео си.“

„Наравно да јесмо“, рекла је, благо изнервирана.

„Дечаче мој“, рече Јосијас гласно и испружи руку.

Фин га је прихватио и — самоперцептивни поздрав га је потпуно изненадио. Био је слаб и недостајала му је фокус на који је био навикао, али је потпис Јосијасове личности био довољно аутентичан: добар хумор ублажен огромним самопоуздањем. Фин је одговорио својим стандардним потписом.

„Како...?“, дахтао је.

Осмехнути Јосијас је подигао руку. На кожи су му се налазили танки гребени који су се протезали од зглоба до средишта длана, где су формирали чврсти сплет тачно на месту где би се налазила неуронска јастучица уранијума. Имали су тамну...



нијанса бледе модрице. „Нека врста био-вера, изгледа“, рекао је Џосијас. „Коштало ме је проклето богатство, али вреди. Чак и ако ме све време фантомски сврби.“

Фин је бацио поглед на Отилију тражећи помоћ.

„Много сам била на Хај Роси због Гата“, рекла је. „Нашла сам једног Путника у посети који ми је продао пакет био-опреме. Из Лидона је. Изгледа да су га њихови биотехнолошки чаробњаци развили како би могли да контролишу живи камен. Пронашли су неки начин да га агресивно користе – нешто у вези са убијањем основног слоја. Звучи ужасно, али функционише. Тренирам га.“ Нежно је стиснула мужевљеву руку.

„Па... добро, онда“, рекао је Фин. „Чуо сам за неуронске конекторе компаније Bioware. Нисам раније видео ниједан.“

„Незаменљиво, драги мој дечко“, рекао је Јосијас. „Углавном га користим за повезивање са Гондијаровом мрежом. Права је благодет. Ништа није немогуће у Крунском Доминиону, зар не?“

„Тачно. Па, честитам, узгред.“

„Хвала ти, зете. Твоја сестра је најбоља ствар која ми се догодила вековима.“ Јосијас је намигнуо.

„Мислио сам на пријем у Саветодавно веће за људска питања.“

„Хеј!“ Отилија је ударила Фина по слици. Није било разиграно.

„Ау.“

„Заслужио си то“, рекла му је Ели.

Фин се насмешио. „Озбиљно, свака част, обоје. Када ћу видети своју нећаку и нећака?“

„Лаурела и Душан су као код куће у Хафниру“, рекла је Отилија. „Рекла сам им све о теби, елегантном будућем капетану звезданог брода. Изађи и упознај их.“

„Прво морам да се вратим у Хај Росу. Гивој је рекао да се спрема да заврши посао.“

„То није био предлог“, рекла је Отилија. „Извуци своју задњицу напоље; желим да сама видиш свој највећи успех. Заслужујеш га. И ти, Ели.“

„Мени је у реду“, рекла је Ели.

„Нови воз са стрелом иде тамо директно из града“, рекао је Јосијас. „Траје само неколико сати.“

„Има воз?“ Фин се нејасно сећала разговора са Мунани о томе како се њена породица удружила како би изградила маглев линију до Хафнира. Да ли је то било на забави?

Отилија му је саосећајно упутила осмех. „Осам година, сећаш се?“



„Сећам се. Али биће потребно мало времена да се навикнем на стварност тога.“

—

ФИН је оставио Ели да разговара са Јосијасом и Отилијом и отишао до своје мајке и Зелинде. Раширио је руке да загрли мајку и размени самопроницљив поглед, али њен израз лица га је зауставио снагом ударца у нос.

„Здраво, Финбаре“, рекла је. Усне су јој се раздвојиле у кратак осмех који је деловао чудно на њеном лицу. „Јеси ли имао/ла успешно путовање?“

„Јесам ли имао/ла успешно путовање? О, за... била сам одсутна осам година, мајко!“

„Сасвим. То вам даје времена да се уверите да је све прошло како треба, зар не?“

„Да, мајко. После застрашујуће битке са свемирским бродом и покушаја да нас убију на Терику Папуану, обезбедили смо ЗПЗ генератор за Дилиџента. Нећу још дуго бити ту да срамотим породицу.“

Његова мајка је заправо поцрвенела. „Било је то искрено питање, Финбаре. Драго ми је што те видим. Зашто увек мораш бити тако неспретан?“

„Нисам... О, срање.“ Окренуо се ка Зелинди и пољубио је у образ. Његова старија сестра је поново била трудна; овог пута није био изненађен. „Честитам.“ Успоставио је брзи неуронски контакт како би јој показао да му је искрено драго што је види. „Изгледа да се наша породица множи.“

Зелинда се неискрено осмехнула. „Да. Еверет је сада такође верен.“

„О, то је добро.“ Фин је имао још гори однос са својим старијим братом него са Зелиндом.

„За Варијаку Ришеље-Травер“, рекла је Зелинда, задржавајући Финов поглед. „Сигурна сам да је се сећаш. Зар вас две нисте биле отприлике истих година?“

Фин је једва трзао, мада је сумњао да ће му образи поцрвенети. Он и Варијака су били заједно и пре него што је провео време са Грасом - двоје младих уранаца из добре породице који су живели заједно у престоници и обоје су се страшно досађивали својим шаблонским животима. То није био толико клише колико неизбежно.

„Више не“, рекао је. „Изгубио сам последњих осам хронолошких година због путовања кроз Капију.“

361

„Венчање је за седам месеци“, рекла је маркиза. „Верујем да ово нећеш пропустити?“

„О, претпостављам да би могао“, рекла је Зелинда слатко неутралним тоном.

„Ако сам у систему Келован, буди сигурна да ћу присуствовати“, рекао је Фин. „Али, мајко, знаш да ћу вероватно отићи за само неколико недеља. Еверет ће морати да пронађе себи другог кума.“

„То ће га повредити, сигурна сам“, рекла је Зелинда.

Фин није знао како да одговори на њено задиркивање. Променила се – и то на боље. Како се то десило? Да ли ти деца то раде? Са мајком није. Да ли је то од времена, од осам година? Астеријина будала, једноставно не разумем своју породицу.

„А ти?“ упита Зелинда. „Колико је озбиљно између тебе и Ели данас? Ако се ожениш њоме, шта би то значило од тебе и Јосијаса, питам се? Мислим, Отилија би ти била маћеха, зар не?“

„Зелинда!“, рекла је маркиза неодобравајући. Оштро је погледала Фина. „Хоћеш ли је оженити?“

„Ја... немам појма. Само сам фокусиран на то да Дилиџент поново полети. Још не размишљам о другим стварима.“

„Још увек имаш страх од обавеза?“ ругала се Зелинда.

„Колико год чудно звучало, ја заправо одобравам“, рекла је маркиза.

„О Ели?“

„Ваша набавка ЗПЗ генератора стазиса. Баш бих волео да видим Дилиџент како лети.“

„Хвала ти, мајко.“ Није имао храбрости да пита: А твоје мишљење о Отилији и Јосији?

„Није изненађујуће да је сада, када Гати живе на броду, твоја сестра уложила у то — превише по мом мишљењу.“

„Уложио?“

„Сировине потребне да се сфере за одржавање живота подигну на пристојан ниво нису јефтине.“

„Дилиџент има капацитет да изгради било коју компоненту која му је потребна“, рекао је, иритиран колико је дефанзивно звучао. Или, заправо, чињеницом да је уопште морао да буде дефанзиван.

„Заиста. Али, као што је твоје опсежно школовање морало да је јасно показало, да би се направиле ове компоненте, потребно је имати основне састојке за почетак. А пре тога, производни системи брода морали су бити обновљени да би…“



извршити оно што је у суштини потпуни ремонт. На крају крајева, можете се подићи само до одређене тачке сопственим снагама. Затим, ту су једноставне, али неопходне замене. Имате ли икакву представу колико је вода у возилу постала непријатна након што је рециклирана кроз филтере стотинама година? Не да је вода посебно скупа у Хај

Роси, али рачуни се ипак гомилају. Ново семе за пољопривредне биљке, споре за биореакторе. Могао бих да наставим.“

„Нема потребе, разумем“, рекао је и погледао ка Отилији која је озбиљно разговарала са Ели. Ухватила је његов поглед и осмехнула се. Финов узвраћајући осмех није баш могао да надмаши њен интензитет. Наравно да ће учинити све да Гату пружи пристојно уточиште. „Она је светица“, рекао је тихо.

Маркиза је наборала нос у знак неодобравања. „Тако људи тврде. А сада ћете одлетети од мене.“

Коначно, било је превише. „Па, чему сам се икада овде радовао?“

„Финбар!“, укорила је Зелинда.

„Мој живот је био посвећен обављању своје дужности према царици“, стоички је одговорила његова мајка. „Као и сви из наше лозе откако су људи стигли у овај систем. Због тога, због наше посвећености народу Санта Росе, сви они имају дом, посао, медицинску негу, њихова деца су образована и мирно спавају ноћу знајући да је њихова будућност сигурна на начин који ниједан човек са Старе Земље никада није познавао. То је цена тога што си Џалгори-Тобу, Финбаре – цена коју не мораш да платиш јер ће је твоја сестра платити уместо тебе.“

„Мама, ја—“

„Не. Нисам ти показао колико је важна — колико је витална — наша улога за свакога на овој планети. Време када би добио своје право наслеђе — наслеђе које нема никакве везе са новцем или привилегијама — одавно је прошло. Џалгори-Тобуи нису рођени да би имали лак живот, не на овом свету. Зато сматрам да је најбоље што одлазиш и сам пронађеш свој пут међу звездама Кентаурског јата. Иди са мојим благословом, Финбаре, и знај да сам те волео и да ћу те увек волети.“

Шок од тога што је чуо мајку како изговара те речи оставио га је забезекнутог. На тренутак је помислио да ће заплакати. „Хвала ти, мајко. То ми све значи.“

Овог пута ју је загрлио и загрлио је на један славан тренутак. Затим се окренуо и климнуо главом Зелинди у знак опроштаја. Израз њеног лица био је језив, јер га је савршено разумео, и сам га је носио толико дуго.



много година: затвореник који посматра свет са друге стране затворских решетака и зна да никада неће побећи.

—

ХАФНИР НИЈЕ БИО НИШТА онакав какав је Фин очекивао. То је вероватно зато што никада раније није видео ништа слично. Мали град се толико разликовао од конформистичке архитектуре Санта Росе, па чак и Заита Ситија. За почетак, улице нису имале мрежни систем. Урбанисти (ако их је уопште било) су уживали у томе да сви путеви буду кривудави или секу под оштрим угловима. Паркови – којих је било много – пратили су природне контуре пејзажа уместо да га секу. Није било ни вишеспратних стамбених блокова. Свака кућа је била засебна, са својом баштом.

„Као бебеће виле“, промрмљао је док га је глобусак (срећом, били су исти као и увек) возио од железничке станице до Отилијине куће.

„То је идеја“, рекла му је сестра. „Све ове куће су старе само неколико година, запамти; оне ће расти вековима. И има толико експериментисања. Уранићи који су се показали као наши архитекти су сви одлучни да иновирају.“

„Марљиви досељеници имају записе о архитектури Старе Земље, од узвишене до грубе“, рекао је Џосијас. „То је било откровење за свакога ко је овде одрастао.“

„Видим“, рекао је Фин док су се возили поред зграде која је била гомила дугуљастих кутија, од којих је једна имала мали водопад који се сливао са крова у шанац.

Хафнир се простирао дуж обале, која је била низ дугих, белих, пешчаних плажа. Велики океански таласи су ударали о обалу. Било је много сурфера који су их јахали. Фин их је завидно посматрао.

Отилија и Јосијас су заузели мало полуострво за себе. Њихова кућа је подсетила Фина на гомилу печурака које још нису сасвим изникле из иловаче.

„Ти си га дизајнирао“, претпоставио је.

„Свакако јесам“, весело рече Отилија.

Када се глобусак зауставио испред стакленог лука који је био главни улаз, Лорела и Душан су истрчали напоље. Фин је имао три сата са децом пре него што су их коначно одвели на спавање.

„Они су најбољи“, рекао је Отилији.



„Јесу. Дакле, да ли бисте желели да се бринете о њима цео дан сутра?“

„Астерија, не, нема шансе!“

Насмејала се. „Немој бити нежења ујак целог живота.“

Седели су на веранди с погледом на плажу док је сунце залазило ка хоризонту. „Требало би да имамо добар поглед одавде када Долод коначно уђе у систем“, рекла је Отилија, док се осмехивала ноћном небу. Изнад океана, георинг је био златна трака која је преполовљавала маглину, са танким полумесецом Атапедије који је јарко сијао иза ње.

„Поглед на Долод?“ упита Ели. „Шта је то?“

„Зар ниси чуо? Нова планета се креће ка систему Келован.“

„А?“

„Вероватно нека врста касног доласка из Ере Зоре“, рекла је Отилија. „Елохими су створили све Зелене светове у Кентаури јату. То је подразумевало много померања планета у пристојне орбите пре него што су тераформиране. Мислим, видели сте да Келован има два орбитална појаса настањивих планета. Ништа овде није космолошки природно.“

„Па шта ће бити ово ново?“

„Нико не зна. Биће најближи Келовановој звезди за отприлике тридесет година, када ће Архимедов мотор који контролише његов лет извршити пренос импулса. Када се то деси, постоје два могућа исхода. Или ће ући у орбиту негде око Келована, или ће се праћком облетети око звезде и упутити се ван система ка другом соларном систему.“

„Сада сам заиста све чула“, промрмља Ели.

„Али видевши све то“, рекла је Отилија срећно, „е, то је управо то.“ Окренула се да преклиње Фина и Ели. „Вратићете се због тога, зар не? Морате, Фине. То је догађај који се дешава једном у хиљаду живота.“

„Наравно.“

„Обећавам.“ Подигла је руку. „Право обећање.“

Уз уздах је ставио длан на њен. „Обећаваш“, рекао јој је преко њихове везе и мислио је то озбиљно.

Отилија се намршти. „Ухватила сам ту мисао, Финбар Џалгори-Тобу. Нисам насилник.“

„Ха!“

„Па... само када то заслужиш.“

„Морам сада да идем“, рекао им је Јосијас. „Морам да стигнем на журку.“

„Зар нисмо позвани?“ упита Фин, разочарање није било сасвим глумљено.

„Не таква журка, момче мој. Ово је финансијски састанак краљевских демократа. Новчане паре су тешке, али то је оно што свака политичка кампања заговара од дана када се Брут окупио са неким пријатељима ради брзе и стабилне промене режима.“

„Шта је, дођавола, Регал Демократе?“

„То је политичка странка. Локална, али са великим плановима за ширење. То је одраз онога што Хафнир представља. Наши кандидати су већина у локалном већу.“

„Он је председник странке“, рекла је Отилија раздражено. „Цела ствар је била његова идеја.“

„Једноставно мислим да би људи требало да имају могућност да се изјасне о проблемима“, рекао је Јосијас уз не баш скромно слегање раменима. „Сва гледишта треба изнети и о њима отворено расправљати.“

Отилија се окренула ка Фину. „У скупштини Хафнира седи двадесет пет људи, и сви осим двоје су краљевски демократе.“

„Исплати се имати популарне полисе.“

„Па над чим савет има овлашћења?“ упита Ели.

„Локална питања и порески расходи. То је актуелна тема. Тренутно се бавимо предложеним пројектом кампуса средње школе Хартклиф. Велика расправа: Да ли имамо спортске терене иза зграда или испред?“

„Тачно. Занимљиво“, сложио се Фин.

„То је све?“ упита Ели. „Локални садржаји?“

„Ха!“ застења Отилија. „Шта мислиш?“

„Такође лобирамо код гувернера за ажурираније финансијске прописе“, рекао је Јосијас.

„Мисли либералан“, превела је Отилија. „Поготово када је у питању ублажавање кредитних лимита.“

„Они ограничавају раст. Постојеће законодавство добро функционише за дугогодишње трговачке центре попут Санта Росе, али ми смо другачији.“

„Само за сада.“

„Да, али други људи гледају наш пример и питају зашто им није дозвољен исти неограничени раст вођен тржиштем.“

„И зато је позван да се придружи Саветодавном већу за људска питања“, рекла је Отилија, значајно погледавши Фина. „Капираш?“

„О, да. Држи пријатеље близу, а непријатеље још ближе. То је стандардна стратегија неутрализације коју су овде применили, Јосијасе; ласкаш ми.“



дати побуњенику легитимитет и увести их у мејнстрим. На тај начин нема противљења статусу кво. То је функционисало стотинама година.“

„Кључ овога је легитимитет“, рекао је Јосијас. „Да, поставили су ме на истакнуту позицију у естаблишменту јер ме, као што кажеш, то враћа са хладноће. Али сада, ако ме избаце из савета, то је огромна ствар. Људи ће се питати чега су се толико плашили. Биће ми драго да им кажем – веома гласно и детаљно. Ако ми дозволе да останем, могу да изазовем промене изнутра. Вина за све. Ваша политика овде

практично не постоји после осам векова бљутавости. Можда би то требало оспорити. Да ли си знао да је сваки пропис који је гувернер потписао у целокупној људској историји на Гондијару и даље закон?“

„Па, да.“

„Зар вам се то не чини невероватним? Да ниједан једини закон није преиспитан и утврђено да је мањкав — да ли је икада преиспитан, кад смо већ код тога? То није стабилност којом се краљице хвале, то је стагнација. И неће се добро завршити.“

„Да ли стварно размишљаш да поставиш кандидате у окрузима Санта Росе?“ упита Фин фасцинирано.

„Свако, било где, може се придружити странци, и ако жели да се кандидује на изборима — где год да се налази — сигурно ће имати моју подршку.“

„Мама ће бити одушевљена због овога.“

„Причај ми о томе“, иронично је рекла Отилија.

—

КАССНИЈЕ ТЕ НОЋИ, Фин и Ели су лежали на кревету са отвореним вратима балкона. Топао поветарац је дувао са мора, доносећи звук таласа који ударају о плажу испод. Фин је нежно помиловао Ели по леђима. Она се чврсто привила уз њега у знак одговора. „Морам да одам признање свима из Дилиџента који су се овде настанили. Граде себи пристојну будућност“, рекао је. „У искушењу сам да будем неактиван власник и да Дилиџент водим само као трговачки посао.“

Ели је подигла главу да га погледа. „И да живиш овде?“

„Има и горих места. Био си са мном на Терику Папуану.“

„Шта се десило са голим човеком кога сам посекао са дрвета?“

„Он расте, захваљујући местима где је био и ономе што је видео.“

„Видео си Терика Папуана и много тога из унутрашњости Лестара. Сећам се да си ми причао о бескрајним чудима тамо напољу широм Кентаури јата, како си очајнички желео да их све видиш. Намеравао си да истражиш светове из Доба Остатака и зарадиш богатство спасавајући технологију која је у основи магија. Скоро си заплакао први пут када си видео Дилиџента, био си толико узбуђен.“

„Нисам плакао/плакала.“

„Шта је довело до овога?“

„Не знам. Лаурела и Душан; Хафнир. Фантастично је! Астерија, могао сам да оснујем нови град овде, да људима пружим другачији живот. Једноставно нисам размишљао о томе.“ Што није било сасвим тачно. Њихов један лет до Терик Папуана довео је до два покушаја која су их скоро убила. Одувек је знао да је бити Путник узбудљиво. Али две смртоносне борбе у једном месецу? Не зауставити се и размислити о алтернативама било би непромишљено.

„Фине, немој ово погрешно схватити, али мораш бити нарцисоидни егоманијак као мој деда да би урадио тако нешто. Ниси до тебе; не бих био с тобом да јеси. Читав живот си чекао прилику да путујеш и толико си се трудио да је добијеш. Рисковао си све, Фине.“

„Претпостављам“, рекао је слабо. Била је у праву. Само је желео да може да донесе одлуку и да му се потом не јаве толико сумње. Неодлучност није била особина Џалгори-Тобуа. Обично. Астерија!

„Осим тога, обећао си ми да ћемо видети лидонског змаја уживо. Намеравам да наплатим на томе.“

„Да.“ Уздахнуо је, сећајући се ужасног израза лица своје старије сестре док је одлазио, препуштајући је застрашујућој судбини. „Хоћеш. У реду, Хафнир је била лоша идеја. Имам их много. Извини. Ти и ја ћемо отићи, и то нагло.“

„Не буди тако мелодраматичан. Паметан си; можеш то да играш на оба начина. Натерај Отилијину канцеларију да нам додели држављанство и да затражимо парцелу земље. На тај начин, када се вратимо, увек ћемо имати дом. То је добра идеја, зар не?“

„Да, али — требало би да живиш овде четрдесет дана годишње да би се квалификовао. Бићемо одсутни, понекад и деценијама.“

„Па, сада постоји закон који треба преиспитати и ажурирати.“

„Ти си заиста Јосијасова унука, зар не?“

Надурила се. „Је ли то жалба?“

„Не, госпођо.“

368

—

ДОК СУ СЕ капсулом пењали уз торањ до Хај Розе, Фин је ставио руку преко своје ЛНЦ везе и искористио везу да обави позив. На тај начин је могао директно да разговара, без физичког разговора. То јест, без да Ели чак ни зна да он обавља позив.

Није био сигуран да ће се Варијака Ришеље-Травер јавити. Али јесте, и могао је да примети да користи и директну везу.

„Управо сам чуо за тебе и Еверета“, рекао јој је.

„Хвала ти, Фин. Шта кажеш на то? На крају ћу ти бити снаја.“

„Вари, молим те, немој.“

„Извините?“

„Немој се удавати за њега. Заслужујеш боље.“

„Мало касниш, Фине; наше породице су то већ објавиле. Осим тога, цела Санта Роса зна да си пао у немилост, тако да ниси баш онај супер-повољан улов Џалгори-Тобуа какав си некада био. Али Еверет, сада је савршен избор за некога са мојим статусом. Већ је помоћник секретара председника трезора, што значи да ће водити цело одељење док Зелинда не постане маркиза.“

„Ма хајде, Вари, то није доживотна робија, то је доживотна казна. И у сваком случају, бити Еверетова жена је само почасна позиција, требало би да знаш до сада; он није толико бисексуалан колико се хвали.“

„Брак на нашем нивоу друштва је увек згодан и практичан аранжман; то је оно што све чини тако цивилизованим. То би требало до сада да знаш. Осим тога, волим да делим кревет са њим и његовим момцима. Врућe је.“

„Правиш грешку. У тим аранжманима никада нема места за срећу.“

„Више твоја брига. Фин, душо, стварно мораш да ме преболиш; били смо пре толико, толико година. Астерија, не сећам се ни колико смо млади тада били.“

„Није било тако давно.“ Чак и док је то говорио, знао је да је направио тактичку грешку.

„За тебе, Фин. Хвала! Сада сам осам година старији, сећаш се?“

„У реду, добро; моја грешка. Али ти си била иста као и ја. Мрзела си друштвена ограничења и сва та породична очекивања која су се нагомилала на нас. Ти“



желели смо да изађемо. И још увек можеш да се ослободиш, Вари. Дилиџент је твој пут за бекство. Пођи са нама, направи нешто од свог живота.“

„И провести цело путовање имајући секс у нултој гравитацији са тобом и твојом новом блиставом девојком из дивље Старе Земље? Не хвала. И у сваком случају, нулта гравитација те чини мучним, толико се сећам.“

„Није зато што ти ово нудим. Потребан ти је бољи живот него што Санта Роса икада може да пружи. Сећам се оне ватре коју си некада имао.“

„Фине, бити бунтовник је забавно и узбудљиво само када си тинејџер. Еверет и ја смо одрасли и кренули даље. Он има одговорност за целу економију којом треба да управља, што је још теже због нереда који твој нови зет, ватрене главе, ствара својим средњовековним популарним финансијским глупостима. Шеме за брзо богаћење су само пирамидални трикови самопоуздања. Знаш то, зар не?“

„Наравно. Али то је Еверетов проблем, и он ће бити добар у његовом решавању. Теби покушавам да помогнем.“

„Ја сам ураничанка из старе породице, Фине; рођена сам да будем у друштву. Имала сам своје непромишљене журке и побуну размаженог дечака која је расплакала маму; сви ми то радимо. Онда се смиримо и доприносимо друштву. Само ти ниси. Али бићу искрена, дивим ти се због тога. Искрено, запањена сам што си то дотакла и била тако успешна. Та глупаво чудна ствар са продајом Хафнира и поседовањем свемирског брода, за име Астерије! То је тако типично за тебе, и срећна сам због тебе. Али ја сам девојка која живи на планети и жели сигурност за своју децу и њихову децу. То је оно што је Гондијар. То је оно што је одувек био и увек ће бити. Требало би да будеш мало захвалнији што овакви светови заиста постоје. Ја сам тамо где припадам и не одлазим.“

„У реду. Али морао сам да питам. Извини ако сам те увредио.“

„Ниси. Поласка ми што је неко тако млад као ти уопште помислио да ме јадно остари. Али чувај се тамо, драга моја слатка Финче. Звезде јата Кентаури нису безбедно место за људе.“

—

Фин је било тешко да се не насмеје капетану Дежану када се вратио на Дилиџент. Била је очигледно затечена Дејвом и Дејвом, који су пратили њега и Ели када су се укрцали.

370

„Путоваће са нама“, објаснио је. „Док не стигнемо до звезданог система где могу да пронађу одговарајуће запослење.“

„Па, да“, промрмља Дежан. „У ком својству?“

„Безбедност. Верујте ми, Кентаури јато није увек безбедно као Крунски Доминион. Када смо у трговачким мисијама, требаће нам подршка када се искрцамо. Терик Папуан ме је томе научио на тежи начин.“

„Не шали се“, додаде Ели наглашено.

„У реду. А све ово?“ Показала је на низ тамних металних кутија које су анђели унели кроз ваздушну комоду иза себе.

„Такође и обезбеђење“, признао је Фин. На његово инсистирање, он и Ели су провели осам сати у оружарници у Хај Роси пре него што су се укрцали. Обоје су купили оклопе направљене на Лидону.

„Знаш да ово није ратни брод?“, упита Дежан узнемирено. „Немамо никакво оружје и не постоји начин да учествујемо у било каквој бици. А под учествујемо, мислим: да преживимо.“

„Знам. Не идемо на такве летове. Само тргујемо.“

„Драго ми је да то чујем.“

„Како је Лестари?“

„При завршном приласку.“

—

Марљиви је имао пет хангара на средини брода. Под Малвиновим надзором, преместили су помоћне летелице између њих, решивши се неколико које нису биле могуће поправити. Хангар три је сада био спреман да смести ЗПЗ генератор - чим су две гомиле запечаћених сандука које су се тренутно налазиле у хангару биле уклоњене.

Фин је посматрао процедуру из оперативног центра управника хангара - одељка са дугим прозором који је гледао низ цилиндрични хангар. Шкољкаста врата су се отворила, откривајући Гондијарову ноћну страну у даљини. Лестари су формирали гломазну силуету насупрот њој, држећи позицију триста метара даље, њихове велике фузионе ракете су биле усмерене супротно од арка.

Једна од Дилиценових капсула за утовар се причврстила за прву гомилу сандука и одвукла је у свемир. Друга капсула је одвезла другу гомилу. Обе су се зауставиле на пола пута до Лестарија.

371

„Капетан Узома нам не дозвољава да их приближимо“, рече Дежан кисело. „Изгледа да не верује нашој летелици.“

Фин је ћутао. Прелетевши са Лестара, Митерис Енфо се налазио у малој капсули пилотске палубе, једва већој од кабине од стакла отпорног на радиоактивност. Висио је у средишту мреже преводиоца, која је преносила сваки покрет мишића који је направио до јата потисних блокова на пилотској палуби. Седамнаест њих је стезало оквир композитних носача који су обавијали ЗПЗ генератор. Сваки суптилни трзај био је маестрова команда, палећи јонске потиснике блокова како би генератор тихо спустили у хангар. Фин је морао да призна да су Дилиценове капсуле са својим гасним потисницима биле заиста грубе у поређењу. Узома је можда имао право…

Стезаљке су причврстиле оквир генератора за под хангара.

Фин је паметно поздравио Митериса док су се блокови потисника одвајали од рама и причвршћивали за задњи део капсуле за летну палубу попут пчела које се враћају у кошницу. Митерис се насмешио, а капсула је изашла из хангара. Минут касније, блокови потисника су се спуштали на наслагане сандуке.

„Где их Лестари води?“ упита Дежан.

„Не знам“, рекао је Фин. „А мој савет је да никада не питате. Ко год их жели игра игру на нивоу где ће људи бити повређени.“

„Цифре.“

Док су се врата хангара затварала, Фин је проучавао генератор: четири сфере пречника десет метара од неког сјајног материјала из којих су извиривали дугачки, смртоносно изгледајући гримизни шиљци који су се пробили један у други, закључавајући их у симетрични квартет. Љубичасте варнице су се полако извијале одмах испод сјајне површине, наговештавајући несхватљиве силе садржане дубље у машини.

„Као да су се глобуси посвађали и сва четири изгубила“, одлучила је Ели веселим тоном.

„Је ли живо?“ упита Дежан.

„Дефиниши 'жив'“, одговори Фин. „Извини, не покушавам да будем енигматичан. Колико ја знам, то је машина. Да ли су је Елохими направили или развили, немам појма. У сваком случају, они нису свесни по нашем мишљењу, иако су веома паметни; морају бити да би радили оно што раде.“

„И можеш да разговараш са тим?“

„У теорији. Ти шиљци су сензори који очитавају простор-време, тако да може лако да прими стандардни мрежни ЛНК. Донео сам

комуникациону опрему коју је капетан Узома препоручио, исту као што користе Лестари.“

372

„Изгледа много веће од оног на Лестарију“, рекла је Ели.

„Старији модел, можда?“ претпоставио је Фин. „Не заборавите да је брод Актору са ког смо га спасили настрадао пре око шеснаест хиљада година, на почетку Ере Крусибла.“

„Или би могло бити да је ратни брод Актору био огроман, па је генератор већи да би се то могло прилагодити.“

„Па... да, то би могло бити то“, невољно је признао.

—

РЕМОНТ СИСТЕМА ЗА Одржавање живота на броду Дилиџент Сфера Један обухватала је власникове просторије, две трећине пута уз централни стуб. Заузимала је цео спрат, закривљујући се око језгра стуба са лифтовима и комуналним цевима. Соби су биле подесива повољност, са преградама од украшених бамбусових паравана. У својој глави, Фин их је већ преуређивао.

„То је олакшање“, рекла је Ели док су улазили. „Отерали су дедине уметничке радове. Није био укусан.“

„Могу да замислим“, рекао је Фин.

„А палуба испод је имала његову комору за хибернацију. За то је било потребно много помоћне опреме. Њена потрошња енергије била је већа од обичних просторија целе колоне.“

„Не куди; радило је, зар не? Човек који је ходао по Старој Земљи.“ Почео је да наређује ендијама за пртљаг који су доносили све своје

кофере. „Проклетство, недостају ми праве сијалице за интерфејс. Мораћемо да инсталирамо неке у Дилиџентову мрежу.“

Ели је зурила у поворку кутија. „Донели сте Гондијарове електронске системе, зар не?“

„О, да.“

Храна је била много боља него што се Фин сећао. Те вечери, док су јели оброк од споро куваног лососа са резанцима од зеленог чаја, сумњичаво је погледао велику кутију из фрижидера коју је инсистирао да донесе. „Можда нам то ипак неће требати.“

„Говори у своје име“, рекла је Ели. „Видела сам твој инвентар у фрижидеру. Практично си испразнила кухињу у палати своје мајке. И иако ме убија да то кажем, Гати свакако познају своју агрономију. Да је храна била овако добра раније, вероватно бисмо летели још двадесет година да“



„пронађи цивилизовани звездани систем.“ Подигла је траку лепиње. „Није велика тешкоћа.“

Фин је подигао чашу пива. „Живели сву ту лошу храну због које си се овде зауставио.“

„Имате захтев за приступ посетиоцима“, објавио је Финов ЛНК. Проверио је натпис да види снимак са камере из лифта централне колоне. Гивој је зурио у објектив и махао.

„Признај.“

—

„“ ОВАЈ БРОД ЈЕ ПРОСТО НЕСТВАРАН, ЧОВЕЧЕ“, рекао је Гивој. Седео је у огромној наранџастој глобусној столици близу балкона, који

је гледао на Сферу Један. Његов осмех није силазио откако је стигао. „Нисам раније био унутра. Јеси ли икада био у Дазанону?“

„Знаш да нисам“, рекао је Фин.

„Тамо постоји стари Небески град, напуштен у Ери Крусибла; немам појма зашто. Свака зграда је нетакнута, типичне Небеске структуре, зар не? Али џунгла га је преплавила. Мислим, стварно га је прекрила. Винова лоза тамо је сва генетски модификована, жилава мајка, листови велики као ја и ти, и расту неколико метара сваког дана. Не расту само споља изнад небодера и пирамида; свака соба је препуна корења и осушених листова. То је једини пут да сам икада видео како се живи камен гуши. На свој начин је прилично леп.“ Показао је на стубове Јединог, где су сви балкони били прекривени чупавим биљкама. „Овако не би требало да изгледају свемирски бродови; али, Фине, волим ово. Волео бих да сам знао раније. Смислио бих договор који би теби дао свемирски брод, а мени оставио ово.“

Фин је осетио како Ели јаче стиска његову руку. Седели су заједно на закривљеном каучу окренути према посетиоцу. „Прекасно“, рекла је.

„Да, знам. Договор је закључен. Сви су задовољни. Сви су добили шта су желели.“

„Јесам.“

„И каква сјајна идеја, довести Гат овде горе.“

„Не могу преузети све заслуге за то.“

„Не“, рече Ели љубазно. „Не можеш, зар не?“



Фин је одолео да је двосмислено погледа. „Моја сестра близнакиња је била покретачка снага овде“, рекао је Гивоју.

„Да, Света Отилија. Она је толико тога учинила за Гат. А они су такође сјајан народ, савршени за одржавање Дилиџентове хидропонске машинерије.“ Упутио је Фину нелагодни осмех. „Извини, увек је мало непријатно што морамо да разговарамо о Променљивцима, зар не? Помало ми је жао због њих, а посебно због Гата, што није у реду са мном. Не би требало. Вероватно је то основна предрасуда, гледати их из перспективе друге врсте. Они се не могу променити, видите, зар не? Нису толико прилагодљиви као ми стари основни првобитни људи. Само сам мислио да је то окрутно од Небеских. Мислим, наравно, дати им јака тела, разумем то, али дизајнирати им и неурологију, чинећи их тако кротким? То их оставља заробљене, зар не? То је облик генетског поробљавања, ограничавање на њихову нишу у друштву.“

„Претпостављам да јесте“, сложио се Фин. „Али Дилиџент је велика ниша.“

„И безбедан“, рекла је Ели.

„Надајмо се“, промрмља Фин.

„Шта хоћеш да кажеш?“ упита Гивој.

„Неко други је знао за генератор“, рекла је Ели.

„О, да, то. Тоше ми је рекао.“

„Мислио сам да си једини који зна да то постоји.“

„И ја такође. Водио бих озбиљан разговор са својим контактом — кад бих могао.“

„Зашто не можеш?“

„Мртва је. Само нас четворо је успело да изађе живо из те станице. Последње што је урадила је то што ми је дала координате.“

„Ох.“

„Па шта је следеће?“ упита Гивој. „Јеси ли већ добио чартер?“

„Не“, признао је Фин. „Али да будем искрен, још нисмо ни повезали генератор. Малвин подешава комуникациони систем. Морам да идем и надгледам“, рекао је наметљиво.

„Има ли каквих прелиминарних разговора о терету?“

„Не. Али не брините, имам заказане састанке са агентима за превоз терета у Хај Роси. Чим их ангажујем, можемо почети да прихватамо чартер летове.“

„Добро, да; браво за тебе. Можда и ја имам нешто.“

Фин се насмејао. „Наравно да би могао.“ Његов хумор је избледео када је видео колико је Гивој постао озбиљан. „Само тражим терет. Када се финансијски обезбедимо, почећу да размишљам о истраживању светова из Доба Остатака.“



„Није то. Постоји... предмет који треба да сакупим. Нешто толико важно да ће користити сваком човеку у систему Келован.“

„Претерујеш са продајним наговештајем.“

„Не, нисам. Осим ако ово не вратимо овде, људи ће патити у размерама какви нису познати миленијумима; упашћемо у исто стање у ком смо били на Старој Земљи.“ Пажљиво је зурио у Ели. „Твој лет овде ће бити узалудан.“

„Ма хајде“, фркнула је. „Ово је најстабилније друштво у јату Кентаури. Сви то кажу. И из онога што сам видела, верујем им.“

„У реду“, Гивој је уздахнуо. „Јеси ли икада чуо израз 'гвоздена егзотика'?“

—

ФИН СЕ МОРАО ПРОТРЕСТИ да би се концентрисао на садашњост. Мисли су му биле расуте, лутале су, покушавајући да склопи импликације…

„Да ли ме исмеваш?“ упита Ели сумњичаво када је Гивој завршио са објашњавањем. „Планета на којој пада гвоздена киша? Стварно? Ово је малтретирање, зар не?“

„Не“, рече јој Фин опрезно. „Постоје. Састав планете мора бити баш како треба, и морају бити у орбити довољно близу своје звезде да би се загрејале до праве температуре. Невероватно су ретке.“

„А овај гасни гигант Долод је један од њих?“

„Да“, рекао је Гивој. „Мисија прелета је проверила састав планете; нема грешке. То значи катастрофу за Анучину економију, што ће заузврат утицати на Гондијар.“

„Не баш“, рекао је Фин. Сва она економска предавања којима је присуствовао вртјела су му се по глави; покушавао је да их уклопи у импликације које је Гивој изнео. „Небеска тела су примарно тржиште за гондијарску храну.“

„Одлично, дакле, предајте Анушу финансијској спирали смрти. Ако им се индустрија сруши, ко ће снабдевати Гондијар пољопривредном механизацијом?“

Фин је слегнуо раменима, осећајући се јако лоше због тога, али— „Небеска бића. То за њих неће бити ништа; пољопривредне машине су за њих камено доба. Њихова производња биће сама по себи једноставност.“



„Дакле, њихова контрола над Гондијаром постаће апсолутна. Економско ропство је и даље ропство, само без ланаца.“

„У сваком случају, прилично смо зависни од њих. Будите реални.“

„Знам. Али, хеј, Фине, имаш Дилиџента. Можеш да одеш, тако да нема проблема, зар не? А кога брига за Аношо? Мислиш да су гвоздени егзотични светови попут Долода ретки, шта кажеш на полунезависно људско друштво у јату Кентаури? Можеш ли уопште да наведеш једно које је просперитетно као људски светови у Крунском Доминиону?“

„У реду, да, али—“

„Имамо потенцијал овде — и не мораш ми говорити како је протрађен. Али он је овде, Фине, као нигде другде. То нас чини најважнијим, најдрагоценијим људима у Кентаури јату. Ми смо нада, Фине, супернова примера која пламти пред очима сваког човека. Без обзира на којој се туробној планети налазе, људи могу да погледају у ноћно небо и знају да не морамо бити ништо што је једва толерисано и увек угњетавано. А ако нам узмете Аношш – нашу једину индустријску и технолошку базу – вратите је у сиромаштво испуњена уранска имања, немамо ништа. Нема наде, нема будућности. Одузмите Аношш, и сви људи са Гондијара ће икада бити само закупци. Како би ти се то свидело, Фине? Да се ниси родио сада — да се уместо тога родиш за двеста година — да ли би имао прилику да побегнеш на свемирском броду? Јер то је оно што сада радиш, зар не?“

„Астерија! У реду, разумем.“

„Онда ми објасни“, рекла је Ели. „Говоримо о гасном гиганту који путује кроз међузвездани простор на температури само неколико степени изнад апсолутне нуле већ десет или двадесет хиљада година, зар не? Колико ће времена бити потребно да се та атмосфера загреје до температуре која ће произвести течно гвожђе?“

Гивој је изгледао као да питање разматра као да је сасвим разумно. „Можда век, можда два; зависи колико далеко од звезде коначно уђе у орбиту. Таман довољно далеко да произведе кишу, али не тако близу и врућe да операција сакупљања кише буде неодржива.“

„У реду, дакле, Ануша има те векове да се промени, да инвестира у нове технологије и да се ослободи својих рударских операција.“

Фин се трзнуо.

„О, да“, рекао је Гивој. „Зато што сви знамо да је Крунски Доминион познат по својим револуцијама и трансформацијама. Очекујем да Небески



Велике породице које поседују рударска предузећа у Ануши дотрчаће да потроше своја средства на производне системе који ће унапредити базу људске индустријске науке и промовисати нас до незгодне нове фракције унутар царичиног домена. Јер немамо потенцијал да се извукемо из наше нише.

„Нема потребе да будеш кретен због тога“, рекла је укочено.

Фин је радознало погледао Гивоја. Готово се плашио да постави питање које је изненада постало тако очигледно. „Шта желиш да Дилиџент сакупи?“ У глави је покушавао да смисли оружје које би могло да направи разлику на летећој планети. Све што укључује такав ниво моћи било би потпуно застрашујуће.

„Не Марљиви, Фине“, рече Гивој са тужним осмехом. „Ти. Оно што желим да сакупиш.“

„О, срање. Гивој, шта...?“

„Сва ова прича о развоју и економији је небитна. Чак и да имамо оружје, не можемо да ратујемо против Небеских бића. Шта сте замислили? Тајна флота Путника која уништава индустријске објекте који производе гвоздене сакупљаче кише? Не. Имамо једну шансу, један једини тренутак који је овде важан, Долодов најближи прилаз Келовановој звезди. Тада ће Архимедов мотор извршити корекцију курса. Или ће ући у орбиту и испустити гвоздену кишу, или, могуће,

али сви мисле да је мало вероватно, наставиће ка другом звезданом систему. Оно што ми радимо јесте да се побринемо да буде ово друго.“

„Дакле, угасимо мотор? Без преноса импулса, Долод ће само пролетети кроз Келован систем и вратити се у међузвездани простор, је л' тако?“

Гивојев смех је био оштар. „Овде говоримо о гасном гиганту средње величине, Фине. Не постоји један суперогромни ракетни мотор који врши пренос импулса. Архимедов мотор се састоји од хиљада јединица које лебде кроз атмосферу. Делујући заједно, оне држе планету у мрежи линија квинтесенције. Тако се врши пренос импулса између планета и звезда. Уништавање једне јединице – стотину – неће направити никакву разлику.“

„Како онда?“

Гивојев покровитељски осмех је одмах постао досадан. „Искључујемо га.“

„Шта је, дођавола?“

„Чак и нешто са божанским способностима и софистицираношћу — попут Архимедове машине — има оперативни систем.“



„Да? Па шта?“

„Дакле, не доноси сопствене одлуке. Није свесно биће; програмирано је да обавља своје операције. Али ако можемо да приступимо оперативном систему, једноставно га искључимо.“

„И имаш… имаш шта? Којим оружјем то може да се уради?“

„Знам где се налази копија оперативног система. Желим да одведеш Дилиџент тамо и повежеш се са оперативним системом. Научи како

функционише, Фине. Затим спречи Долода да уђе у орбиту око Келованове звезде.“

Време је затреперило и стало, мада је Фин некако и даље могао да чује како му крв јури по телу. „Ја? Повезати се? Са Архимедовим мотором?“

„Одувек смо знали да ће ово захтевати уранијум. Има их неколико који су у складу са нашим циљем. Добри људи. Али Фине, ти! Повезао си се са Лестаријевим фузионим моторима. Можеш да контролишеш Небеске машинерије. Никада нисам чуо да Узома некога хвали као тебе.“

„Астеријина гузица, мора да се шалиш!“

„Не. Потпуно сам озбиљан.“

„Не могу то да урадим.“

„Зашто да не? Већ си доказао свој таленат. Драга Астерија нас је благословила. Ево те, са овом способношћу, у овом тренутку. Немој ми рећи да ово није судбина написана у великим размерама. Ти си тај, Фине. Ти си тај који ће обезбедити будућност свим људима у овом делу галаксије.“

„Ово је лудо“, узвикнула је Ели. „Не можеш очекивати да ће се он сложити са овим.“

„Зашто да не? Фин је наша највећа шанса за успех. Да ли би људима то ускратио? Видела си успех Хафнира, шта може да постигне неко са визијом и покретачком снагом. Твоја крв, Ели; Џосијас се доказује као инспирација целој генерацији која се буде и схвата шта може да постигне ако јој се пружи шанса. Ако не успемо, ако гвоздена егзотика оде у орбиту, шта ће бити са Хафниром? Све тежње људи које си довео овде, труд и жртва твојих предака током лета - твоје мајке - све ће се то претворити у прах. Могла си исто тако добро да останеш у Сунчевом систему.“

Фин ју је беспомоћно погледао. „Шта да радим?“

„Не знам. Па помозите ми, не знам. Ово је тако монструозно огромно, тражити од вас да ово урадите. Погрешно је и ви то знате“, на крају је практично викала на Гивоја.

„Сила већа него што икада можемо да схватимо послала је планету која лети ка нама“, узвратио је Гивој. „Је ли то 'тачно'? Да ли је 'тачно' немати избор у вези с тим?“

379

„Мислиш ли да уживам што тражим од Фина да ово уради? Питам га јер очајнички желим да успемо, а он је најбољи уранијум кога имамо. Имамо једну шансу, мора да успе.“ Срушио се у столицу, намргођен израз лица му се спустио. „Фине, ако кажеш не, отићи ћу. Без замерке.“

„Ха, у то не верујем“, одлучно рече Фин.

Гивој му се стидљиво осмехнуо. „Да, па. У реду, дозволи ми да мало засладим. Ја ћу платити, наравно. За цело путовање - много више него било који новац за чартер. Довољно да постанеш потпуно независни трговац. После овога, моћи ћеш себи да приуштиш да идеш било где.“

„Имаш толико новца?“

„Да.“

„Династија Енфо је богата, али…“

„Постоје одређени људи — назовите их Људско ослобођење поред вас ако желите, али то је више од тога. Нису сви на Ануши кратковиди корпоративни профитери. Неки чланови већих, просперитетнијих индустријалних породица схватају какав ће утицај жетва гвоздене кише имати на њихово сопствено наслеђе.“

„Последњи пут када сам радио за компанију у Ануши, није се добро завршило.“

„Не слажем се. Види где си завршио. Али—“ Подигао је руке док је Фин почео да протестује. „Не тражим од тебе да ово урадиш сам. Иђи ћу са собом и понећу озбиљну заштиту.“

Фин је погледао Ели.

„Не могу донети ову одлуку уместо тебе“, рекла је.

„Разумем. Оно што треба да знам од тебе је: Ако се сложим, хоћеш ли поћи са мном?“

Дуго је ћутала. „Да. Хоћу.“

„Хвала.“ Окренуо се ка Гивоју. „Мрзео сам свој живот. Моја породица је провела најбоље што је могла на Гондијару, али то ипак није било довољно. Никада нисам видео никакву промену, никакав напредак. Сада је Хафнир то донео. Да, то је мала промена, посебно на планети величине Гондијара, али то је почетак. Моја мајка и све маркизе пре ње провеле су осам стотина година радећи на одржавању пристојног људског статуса у Крунском Доминиону. Никада нисам мислио да је то ишта близу довољно, због чега сам данас овде. Идеја да би се оно мало слободе што људи овде имају могло смањити након свега што су Џалгори-Тобуси урадили не може да опстане. Зато, да, покушаћу да се повежем са оперативним системом Архимедове машине, нека ме Астерија сачува.“



Гивој му је пришао и чврсто га загрлио. „Хвала ти, човече. Градиће ти статуе широм Кентаури јата. Не: месеца. Вајаће целе месеце по твојој слици.“

„Заиста сумњам у то.“

„Наравно да хоће.“

„У реду. Па где тачно, дођавола, да нађемо копију оперативног система?“

„Фабрика у којој су се некада правили Архимедови мотори, наравно. Летећемо за Кингснест.“

„Астеријина гуза! Заиста?“

„О, да. Прво уз кратак одлазак до Кајвала.“

„У реду, момци“, оштро рече Ели. „Доста. Где је Кингснест?“

„Погрешно питање“, рече Фин срећно. „Шта, не где. Знаш да си мислио да је Гондијаров георинг најневероватнија макроструктура икада?“

„Да…“

„Није. Али Кингснест јесте.“

—

КОМИТЕТ НИЈЕ имао име. Заправо, Теренс Вилсон-Флечер није био сигуран да ли се то може назвати комитетом. Свакако није било званично; само три особе са послом које треба да обаве. Састајали су се сваких неколико месеци у соби дубоко испод Зетијанске палате; Теренсов глобус такси га је тамо возио приватним тунелом из обичне стамбене зграде на ивици парка Македа. Вероватно је Зелинда Џалгори-Тобу само сишла низ степенице. Што се тиче Фабила деМедериоса, генералног инспектора Канцеларије за финансијске истраге Трезора, Теренс је претпоставио да постоји тунел између зграде Трезора и палате, јер никада није било другог глобус таксија паркираног поред његовог у малој гаражи.

Осим недостатка прозора, није било начина да се примети да је соба под земљом. Била је раскошна као и све канцеларије високих државних службеника, са кожним столицама и уметничким делима која су била у моди када су наручена.

Разговарали су о напретку у неколико случајева које је Фабило покренуо, пратећи финансије пет особа које је Теренс именовао на њиховом последњем састанку. Ервин Десаи, један од петорице, трговац воћем и истакнути присталица покрета „Људско ослобођење“, примио је велику уплату од анонимног...

381

Трезорски новчић — новац који је користио за подршку неколико одборника Санта Росе који су веровали у људско ослобођење.

„Шта одборници раде са новцем?“ упитала је Зелинда.

„Финансирање присталица и кампања“, рекао је Теренс. „И узимање великог дела за себе.“

„Пратили смо трансфере кроз три новчића“, рекао је Фабило. „Први у ланцу је примио уплату из небеског новчића који је издала и верификовала благајна Тинаје.“

„Одличан посао, хвала вам“, рекао је Теренс. Макаио-Фараџи би био највише заинтересован за то — мада би чак и архонт могао имати проблема да прати порекло новца даље у прошлост. Ко год да је био у систему Тинаја ко је извршио уплату, одавно би нестао. С друге стране, то је био трећи пут у последње две године да су видели финансирање које долази из Тинаје. Докази против подршке ван света и курира Путника били су непобитни, али Теренс и даље није разумео који је циљ.

„Да ли желите да подвргнем Десаија званичној пореској провери?“ упитао је Фабило.

„Не. Знамо ко је он и потврдили смо шта ради; то га чини корисним. Појачаћу праћење које имам на уму. На начин на који Десаи троши новац који је задржао за себе, ускоро ће му требати још. Испоставило се да има љубавницу: Касиљу Порку. Није уранског порекла, али јој је породица добростојећа. То значи да има скуп укус.“

Сви су се на то осмехнули.

„Питам се шта би његов контролор мислио о томе?“, размишљао је Фабило.

„Ако имају икакве памети, то што ће их неко, попут Десаија, уградити у буџет,“ рекао је Теренс.

„Ти си такав циник.“

„Једна ствар коју су моји аналитичари приметили: неколико пута су примећени курири новца како ступају у контакт са кандидатима Регалних демократа.“

Зелинда је испустила раздражен јаук. „Јесу ли прихватили новац?“

„Још увек испитујем то. Проширујем мониторе да видим да ли ће се њихови обрасци потрошње променити.“

„Хвала вам. Ако имате било какав доказ да мој изузетно неугодни зет прима финансирање са других планета како би унапредио своју политику, морам одмах да знам.“

„Наравно.“

382

„Ако Краљевски демократи прихвате средства, желим да се жестоко обрачунате са њима“, рекла је Зелинда Фабилу. „Усадите им страх од саме Астерије. Направите од њих пример, да обесхрабрите друге.“

„Рачунајте на то“, рекао је Фабило.

„Нисам сигуран да Регал демократама требају додатна средства“, рекао јој је Теренс. „Они су више од самог гласача за жалбе попут организације Human Liberation; имају стварне финансијске политике

које обећавају да ће испунити очекивања, а имају и Хафнир као доказ да функционишу како тврде.“

„Иако га нисте видели да прима финансирање ван света, Џосијас и даље успева да изазове проблеме“, рекла је Зелинда. „Ове економске реформе које заговарају Краљевски демократи нису испробане. Можда га не финансира неки други доминион, али се свакако показао ефикаснијим у постизању циљева људског ослобођења него што су они сами. Кандидати Краљевске демократије имају два кандидата у Санта Роси. То није оптимално. Нико не жели да се шире.“

„У реду“, признао је Теренс. „Сва политичка активност ионако иде у моје извештаје. Архонт може да одлучи да ли жели да спроведем детаљније посматрање Јосијаса.“

—

ЗВАНИЧНО, ПОВЕЉА је била да Дилиџент лети до Хоа Квинзуа и Кингснеста како би могли да траже остатке из Ремнант Ере; то је речено капетану Дежану и посади. Фин никада никоме није поменуо оперативни систем Архимедовог мотора, а Ели је такође била дипломатска по том питању. Његово образложење је било да ће Дилиџент оба пута бити у орбити; сав ризик ће бити на тимовима за слетање.

Имао је болан опроштај од Отилије када је дошла у Хај Росу дан пре него што су отишли. Преписао јој је коначно овлашћење да управља оним што је остало од његовог имања, док је она њему и Ели дала њихове Хафнир потврде о пребивалишту.

„Врати се“, рекла му је жестоко док су се чврсто стезали за руку, повезујући се на том дубоком нивоу који су постизали само једно са другим.

„Хоћу. Неће бити још неко време.“

„Колико дуго?“ упитала је са зебњом.

„Тридесет година“, признао је.

„Фин!“

383

„Не љути се. Идем у Кингснест. Биће невероватно.“

„Боље би ми поклонио сваку успомену.“

„Хоћу.“

—

ВРЕДНИ ЈЕ НАПУСТИО ВИСОКУ РОЗУ након што су Фин и Малвин завршили са инсталирањем комуникационе опреме око ЗПЗ генератора и успоставили основну везу. Финов први задатак био је да сазна потребну снагу машине и како је напајати. Малвин је био спреман да произведе било коју потребну индукциону платформу, али је већи део недеље пре лансирања провео пратећи бродске токамаке и јонске погоне док су се припремали за лет, проверавајући њихове перформансе и како функционишу хиљаде нових компоненти. Фину није сметало; требало им је осамнаест дана да стигну до улазне капије за Хоа Квинзу, и желео је да буде веома сигуран да зна шта раде пре него што повежу генератор са извором напајања.

Дан након што су отишли, док је Ели била одсутна и чекала све своје старе пријатеље који су још увек били на броду, отворио је ковчег који је спаковао у Зетијанској палати, онај са својом старом одећом. На самом дну била је бочица са малим зеленим светлом које му је показивало да још увек одржава рекаул на правој температури. Измерио је дозу која би му дала можда сат времена у Смеђем времену. Не треба ми дуже. Само треба да знам да ли сам замишљао оно што смо делили пре свих тих година. Био сам толико сигуран да смо исти.

Лежећи на закривљеном каучу, усредсредио се на дан који је већ био прилично јасан у његовом обичном сећању и удахнуо је спреј.

Бескрајни ходници Зетијанске палате били су му толико познати да није био ни сигуран да ли је то његово сопствено сећање или рекаул који их је насликао око њега. Онда ју је чуо да се смеје и пожурио за њом баш на време да је види како трчи иза угла испред њега. Варијака Ришеље-Травер се дивље кикотала док је журила уз степенице у салу са базеном, а њен отворени огртач дивље је лепршао док је ишла. Базен се налазио на петом спрату породичног крила, заузимајући цео горњи спрат ротонде. Дугачка корита окруживала су ивицу базена, угошћујући зид од палми и цветајућих пузавица; водопад на једном крају употпуњавао је илузију да су у некој дивљој џунгли.

Вари је скинула огртач. Испод је носила црвени бикини. Тинејџерка Фин је била заљубљена и пожудна када ју је видела док је



заронио је у воду. Није чак ни губио време скидајући мајицу, само је скочио. Вода је била изненађујуће хладна, али је њен заносни осмех када је изронио отерао сваку нелагодност. Кикотала се док је пливала кроз водопад. Иза каскаде, налазила се пећина са полицом за кауч дуж задњег зида. Вари се без напора попела на њу, тај разарајући осмех је и даље био на лицу. Фин је кренуо за њом, удови су му се понашали као да их никада раније није користио.

Повукла је мајицу. „Скини је.“

Његова јадна координација значила је да му је требало читаво време да се извуче из мокре одеће.

„И ковчези.“

Биле су му на пола ногу када је пао са клизавог јастучића назад у воду. Смејући се, испружила је руку и помогла му да се врати поред себе.

„Имаш ли спреја по себи?“ упитала је док се он приближавао да је пољуби.

Погледао је у потпуној збуњености своје наго тело. „Па, не. Јесам ли требао?“

„Штета, моја сестра је рекла да спреј може да га учини још бољим.“

Гледајући је с обожавањем док је скидала горњи део бикинија, Фин није могао да замисли како је то могуће. „Одлазим“, поверио се – нешто што никада никоме није рекао, чак ни Отилији. Вари би, међутим, разумео; били су сродне душе.

„Сада?“

„Не! Мислим када будем имала двадесет једну годину — или можда раније. Мрзим овај живот. Оставићу све иза себе: палату, породицу, сву одговорност, све у чему никада нисам имала избор. Желим да будем слободна.“

„Браво за тебе.“

„Пођи са мном.“

Обгрлила га је рукама. „Где?“

„Било где у галаксији желим. Бићу Путник.“

Насмејала се од одушевљења. „То је сјајно, Фине! Већина нас само жели да шмрка спреј и забавља се. Дакле, да, идем са тобом. Јебем наше породице, и јебем овај ћорсокак! Исте смо; обоје смо боље од њих.“ Њене руке су претраживале доњи део бикинија и извукла је ситан млаз.

„Је ли то…?“

„О, да.“ Врх њеног језика се задиркивачки појавио на углу уста. „Хајде да започнемо наше прелепо звездано путовање баш овде, баш сада. Хајде да кренемо.“

сви су иза.“

„Да—“ Једва је изговорио радосну реч пре него што је притиснула врх спреја, држећи га тачно испод његовог носа. Ефекат је био тренутан. Могао је да осети како му чисти крв, живце, ум. Видео је, чуо и осетио све интензитетом за који никада није схватио да је могућ. А прелепа Вари са својим невероватно врелим телом била је у самом центру универзума, и она га је желела. Били су сродни, заљубљени, заувек спојени. Живот никада не би могао бити величанственији од овога.

Њено лице висило је изнад његовог, крунисано мокром косом, осмехујући се светлије од сунца док су почели да се крећу. Екстаза је била застрашујућа у својој снази. Сузе су му се сливале низ образе од чуда.

И она је личила на Ели, што је било фантастично. „Никад ме не остављај“, преклињао је.

„Фин.“

Варијева слика се тресла под притиском сваког преоптерећеног осећаја који је нападао његово тело. Усред свега тога, била је пуна забринутости. „Хвала ти, хвала ти што бринеш“, рекао јој је. Иако је Ели била више него забринута; била је анксиозна.

„Шта си урадио? Шта си узео?“

„Волим те, Вари.“

„Фин!“

А Вари је била Ели, стојећи изнад кауча у Дилиџентовим одајама, са изразом лица који се мењао у бес.

„Јао, срање“, застењао је.

„Шта је ово?“ Ели је тресла празан спреј испред његовог лица. „Шта?“

Тресак је био апсолутан. Дрхтај је прошао кроз Финове руке и ноге док му је кожа постала ледена.

Видела је бочицу са зеленим светлом које је трептало. „О, дођавола. То је рекаул, зар не? Сачувао си мало! Зашто, Фин, зашто? Мислиш ли да је прошлост вреднија од будућности са мном?“

„Не, не, није то. Заиста, није.“ Можда је то било повлачење, али снага његове кривице претила је да му расцепи главу.

„Шта је, дођавола, с тобом?“ викнула је бесно.

„Мој живот“, кукао јој је, волећи и мрзећи своју искреност, али ако би ико могао да разуме, била би то Ели. „Мој живот је оно што није у реду. Свака јадна, бедна богиња - ужасна, срања секунда. Желим да побегнем, ја“



желим да се ослободим тога — од Гондијара, од Крунског Доминиона, од тог карневала чудовишта: моје породице.“

„Шта мислиш да радимо, кретену? Налазимо се на звезданом броду и летимо ка Рајским Вратима. Одлазимо, отишли смо.“

„Али враћамо се. Зар не видите? Гондијар је црна рупа из које никада не могу побећи.“

„О, забога, слушај себе, самосажаљиваче...“ Застала је и удахнула. „У реду. Фине, вратићемо се овде на недељу дана док ти искључиш Архимедов мотор. Једна једина недеља за тридесет година, и све ће бити исплаћено. Не пристајемо код Хај Розе, не посећујемо твоју породицу, већ завршавамо мисију коју само ти можеш да омогућиш. Па зашто ово себи радиш?“ Њен тон се нагло променио, постајући оштар.

„Ко је то уопште био? Кога си се сећала? Је ли то опет била она песникиња?“

„Не, не она.“

„Коме онда? Коме се окрећеш уместо мени, Фине? Срање, имаш ли појма колико то боли? Зашто не мени?“

„Она ми није важна. Она је само неко кога сам мислила да могу да спасем, једном. Али не могу. Биле смо младе, мислила сам да смо исте, али сада знам да никада нисмо биле. Одрасла је у све што мрзим. Требало је да то препознам тада; очигледно је сада када сам се вратила тамо. Мислим да никада нисам заиста напустила прошлост, Ели. Не могу. То је толико оно што јесам.“

„Прошлост је мртва, Фине, али дозвољаваш јој да те прождере. Мораш да престанеш; мораш да је пустиш. Ова опсесија коју имаш својим наслеђем - мислим, погледај се, стање у којем се налазиш! Уништава те.“

„Знам“, јецао је.

„У реду, реци ми, Фине, молим те; шта се овде дешава?“

„Не знам, али... имам те тренутке када је као да неко постоји у мојој глави, али то нисам ја.“

„Добро онда, нема више рекаула, је ли јасно? Од сада, ова боца је нестала. Више прошлости је последње што ти треба. А када се узнемириш, када те ови духови почну прогањати, реци ми! Немој то само држати за себе као неко мрачно благо. Причај ми о томе.“

„Да, да, хоћу.“

„Обећај ми, Фине. Обећај да ћеш ми рећи шта се дешава у твојој глави. Морам да знам, да разумем.“

387

Климнуо је главом, неспособан да је погледа, толико га је било срамота. Ево га, на Дилиценту, свом свемирском броду, циљу који је јурио целог живота, крећући се у мисију која ће спасити будућност две људске планете. А био је толико проклето глуп да је само желео да умре. У име Астерије, шта ме је спопало? „Обећавам.“

388

# СЕДАМНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

БАР ХЕЛИЈУМ6 у станишту Махургад био је Марселуов омиљени у Пана-сеоку, граду који се налазио на врху Анучине орбиталне куле. Био је веома популаран међу посадама бродова у посети жељних опуштања, живе музике и приватне забаве, уз импресиван избор најфинијег пића из Гондијара. Резервисао је сепаре, који је имао прозор уграђен у спољни омотач станишта. Одатле је могао да види незграпну решетку од масивних потпорних носача и путних цеви које су се обавијале око астероида сидра куле, препуног неправилне колекције цилиндричних станишта, индустријских станица, пространих свемирских докова и високих порталних гомила сферних резервоара за гориво.

Сав Анушин извоз се уздизао уз торањ и транспортовао преко система Келован. Већи део су чинили рафинисани метали и минерали из огромних површинских рудника које су одвозили огромни теретни бродови у власништву предузећа Велике породице. Мањи извозни обрт обављао се са Гондијаром, који је куповао мноштво машина у замену за пољопривредне производе. Заједно, те две економске области чиниле су велики обим саобраћаја свемирских летелица које су стално кружиле око Пана-сеока. Путнички бродови који су посећивали Келован преферирали су људске астроинжењерске компаније за преуређење и поправку њихових бродова и фаворизовали су његово тржиште за сумњив терет. Пана-сеок је такође био омиљена локација за искусно особље обезбеђења које је трагало за својим следећим послом.

Држећи се за планету астероида сидро, близу капсуле-куле, Махургад му је пружио фантастичан поглед на планету испод, која се окретала у спором напредовању док се станиште ротирало. Посматрао је са удаљеним интересовањем док је чекао, сркајући пиво. Медуза је стигла до штанда пола сата касније као и увек, визија у уској кожи црној као и њена кожа; коса у дугиним бојама извире из дугих плетеница са интегрисаним механичким нитима које их чине да се извијају попут змија. Одувек му се свиђао номинативни детерминизам који је био

укључен. Ти сложени репови косе садрже систем оружја - јер, зашто да не? Радила је као извршитељ за банду Ануша када ју је регрутовао. Сада је водила неколико доушника о Ануши, од којих је сваки имао своје ресурсе. А док је био одсутан, прикупљала је информације и од његових ресурса у Гондијару.

389

Марселу је активирао своје заштитне уређаје за приватност док је она седала, стварајући једва видљив талас ваздуха преко отворене стране кабине.

Седели су у тишини неко време док га је њен поглед прелазио горе-доле. Светлоцрвена обрва се подигла у знак забаве и питања. „Дакле, рећи ћеш ми како изгледа онај други момак?“

Марчелу није био природно самосвесна особа, али откако се Аркадијин Месец вратио у град-кулу, није било времена да му се цимех замени стандардним протезама. Ценио је снагу коју су му нови делови пружали и чињеницу да му је Док И-кдрена-Четири спасила живот њима, али за некога ко је више волео да остане неупадљив, били су велика терет.

„Много боље него ја“, горко је признао.

„Ауч.“

Гурнуо јој је чашу белог вина преко стола. „Лестари су пронашли ЗПЗ генератор за Финбара Џалгори-Тобуа.“

„Старе вести. Лестари су пристали код георинга Гондијар пре две недеље. Генератор је већ на броду Дилиџента. Према нашим ресурсима у Високој Роси, Гивој је са собом довео одред плаћеника, укључујући - погледајте ово! - пар Силиката. Пре осам сати, Дилиџент се одвојио и док ми говоримо лети дуж вектора ка Рајској Капији. Улазак Хоа Квинзу, да будем прецизан.“

„Срање.“ Његова песница је ударила о сто, остављајући малу удубину на полираној металној површини; још увек се није навикао на своју нову снагу.

„Проблем?“

„Био сам посебно задужен да се побринем да Дилиџент буде пензионисан — а посебно да не постане звездани брод.“

„О, драга. То звучи као да наш уважени Сахдија неће бити задовољан тобом.“

„Проклетство, мораћу да идем за тим. Морам да будем сигуран овог пута.“

„Тек си се вратио. Осам година, Марчелу.“

„Ако не можете да наставите да координирате извештаје са наших ресурса, увек могу да нађем неког другог.“

Медуза је раширила руке у знак предаје. „Могу више него само да се носим са тим; нисам престала да регрутујем и проширујем те ресурсе док си био одсутан. Сада смо у много бољој форми него што смо били раније.“

„Не претеруј. Нећу дуго бити одсутан.“

„Јеси ли сигуран у то?“



„Ако иду у Хоа Квинзу, њихова дестинација мора бити Кајвал. Тамо доле још увек има много Небеских артефаката - свега за чим Путници жуде. Када Дилигент буде у орбити, могу да употребим неку једноставну ретроградну кинетику против њих. То је стари брод. Његова смрт светлосним годинама далеко неће изазвати никакве таласе овде.“

„На броду су хиљаде људи. То би био масакр.“

„Радимо за Небеске, Медузу.“

„Да, али... хајде. Ми смо на врхунцу нашег заната. Требало би да решавамо проблеме једном суптилном акцијом коју нико никада не види, или чак ни не схвати да се догодила.“

„Нисам знао да си гадљива“, рекао је оптужујућим тоном.

„Убио сам довољно људи, знаш то. Али они су се бавили истим послом. Ја или они. То је фер. Убиство десет хиљада људи, то је другачије - посебно зато што не знамо ни који је разлог. Кад смо већ код тога: Зар те не занима шта ће ићи у Кајвал да покупе? Мене занима. И кладим се да ће и Сахдија бити.“

„Могуће. Ово партнерство између Фина и Гивоја је чудно. Разматрам могућност да је једног или обојицу регрутовао Оломо.“

„Стварно?“

„Има смисла као и све остало.“

„И да ли то оправдава масакр?“

„Не, али шта друго могу да урадим?“

„Ако иду у Кајвал по овај мистериозни артефакт, онда ће у неком тренутку напустити Дилигента и сићи на површину да га покупе – зато им је потребан тај одред плаћеника. Површина Кајвала је опасно место, на толико начина. Ако Фин и Гивој погину тамо доле, онда ће и њихова мисија погинути. Нема потребе да се уништи Дилигент. Проблем ужасног масакра је решен. А ако случајно сазнате која је награда пре него што умру, увек можете да нам је вратите.“

„Нас?“

„Моја идеја. То ми даје право на проценат. А одржао си ми целу лекцију о томе како је у реду мало скинути са шминке.“

„Да“, рече сумњичаво. И оно што су Гивој и Фин радили почело је да га мучи, можда више него што би требало. Било би добро да се јави Сахдијаху са неким одговорима, чак и ако није урадио како је архонт тражио и побринуо се да Дилигент не постане звездани брод. „Заправо, ако бих…“

391

Ако поведу одред плаћеника на Кајвал, неки од њих би могли да навале на Дилигента и униште ЗПЗ генератор — или га једноставно украду. Без њега, Дилигент се враћа у статус аркброда — онај који је такође станиште Гата, а не у Крунском Доминиону.“

„Да, мало креативног пиратерије никоме никада није наудило. И испунио би мисију коју ти је Сахдија дао, а да не би правио галаму масакрирајући људе.“

„У реду, званично проглашавам мораторијум на реч масакр.“

Сркнула је вино, покушавајући да сакрије осмех. „Па, шта је план да се не покољу хиљаде невиних?“

„Тренутно у Пана-сеоку постоји неколико плаћеничких тимова и могу их како треба опремити. Овај пут нема јефтиних Духова.“

„Мораћете брзо да се крећете. Имате ли брод који може да стигне до улазне капије на време?“

—

„БАШ МИ ЈЕ ЖАО“, рекао је Андино слатким саосећајним гласом. „Нисам знао.“

„Знаш шта?“ упита Марчелу.

Капетанове очне цеви су глатко зујале, фокусирајући се на његову главу. „Да доктор није могао да поправи терминално оштећење мозга од

којег патиш. Да ли се ти шалиш? Још једна мисија са тобом? Да ли идеш на исту особу која нас је прошлог пута претукла?“

Марселу се хладно осмехну. „Особа, не брод; не Лестари. И уопште, зар не желиш освету?“

„Емоције воде људе на непромишљена места. Не треба ми освета. Са проширеним годинама, једноставно ћу надживети овог бескорисног уранијума који ти наноси толико туге. Неће бити први, нити последњи пут.“

„Будимо реални, капетане. Једино што вас и Месец Аркадије води било где је новац. А ја га имам. Много.“ Зурио је у капетана док је она осврtала по својој кабини, њени актуатори цимеха испуштали су слабе звуке кликтања. Много гласнији механички звуци одјекивали су кроз сваки део звезданог брода док су тимови на доку инсталирали резервне компоненте за оне које су оштећене Лестаријевим фузионим пламеном. Сви делови морали су бити посебно направљени за чудни звездани брод, што је сваки од њих учинило изузетно скупим.



„Да, јеси“, рекла је на крају. „И ти си човек од речи, што је, признајем, изузетно ретко у овим временима.“

„Не тражим од вас да испалите своје непроцењиво оружје Остатака. Само треба да мене и мој тим одведете у Хоа Квинзу, заједно са борбеним бродом за десант и пресретачем са високом гравитационом снагом како бисмо стигли до Дилигента. Кад стигнемо тамо, ја ћу се побринути за остало.“

„Сећам се да је та фраза већ једном из твојих уста изишла. Ипак, ево нас опет.“

„Овај пут је другачије.“

„Ха. А кад бих имао киловат за сваки пут када бих то чуо…“

„Да ли желиш уговор или не?“ У овом тренутку, Марчелу је знао да би сваки други капетан желео да зна зашто, шта је толико важно у вези са овом мисијом? Али наравно, Андино није био било који други капетан, због чега ју је толико ценио. Проблем је био у томе што је она то знала.

„Рекао си да нећемо морати да пуцамо из оружја“, рекла је нехајно.

„Не, нећеш. Дилиџент је арка. Није направљен ни за какву врсту борбе. Нећу доводити тебе ни твој брод у опасност.“

„А ако је то састанак на који се упућују? Сусрет са бродом способним за борбу?“

„Онда браните Аркадијин Месец.“

„Да. Дакле, захтеваћу од вас обвезницу за трошкове оружја.“

Марселу је једва могао да спречи превртање очима. „Што се тебе тиче, новац је све што постоји у универзуму, зар не?“

„Чак је и Астерија плаћала својим следбеницима да пошаљу сигнал Зелених светова.“

Није довољно знао о Светом писму да би то тврдио. „У реду! Обезбедићу вам кауцију за оружје.“

„Увек ми је задовољство да прихватим ваше повеље, Марчелу.“

—

„Драго ми је што те поново видим“, рекао је Марчелу док је Лилијана стигла у његов изнајмљени стан. Налазио се на трећем спрату Махургадовог смештајног прстена, са прозором кроз који се пружао поглед на унутрашњи цилиндрични пејзаж цилиндричног станишта који је искривљавао перцепцију.

„Прошло је неко време“, рекла је са осмехом. „Био си одсутан?“ Упорно је зурила у његов цимех. „Набавио си нека побољшања?“

„Нешто слично.“

393

Обоје су седели на каучу усред дневне собе.

„Посао је ван система“, рекао јој је. „Хоће ли то бити проблем?“

„Не. Ја сам изворни слободни дух, ја; идем где ме соларни ветар однесе.“

„Добро. Плаћаћу стандардне цене, плус награду за убиство и три поена ако донесемо било какве артефакте.“

„Само стандардна стопа? Ми, сиромашни независни извођачи радова, морамо да зарађујемо за живот, знате?“

Марселу је направио гримасу. „Бићеш вођа одреда, тако да ћеш очигледно бити стандардни плус.“

„Добро је знати да имам вредност. Дакле, на планети или у свемиру?“

„Оба.“

„Вау. Звучи забавно.“

„Прво на планету. Онда ћемо посетити Дилицента.“

„Стари брод-арка?“

„Да.“

„Чујем да имају ЗПЗ генератор.“

„Добро сте чули.“

„У реду, онда. Којим бродом летимо?“

„Аркадијин Месец.“

Лилијана је звиждунула са одушевљењем. „Добар брод. Андино има професионалну репутацију.“

„Заслужено.“

„Стварно? Тренутно је на сервисном доку.“

„Да, само поново инсталирам неколико система.“

„Више него неколико.“

Марчелу се намрштио. Требало је да зна да ће Лилијана бити у току са статусом бродова усидрених у Пана-сеоку. „Мало“, признао је.

„Доста термичке штете, претпостављам. Скоро као да га је погодио енергетски зрак.“

„Ви сте професионалац; знате која питања не би требало постављати.“

„Наравно. Дакле, нема енергетског снопа. Више као фузиони издув.“

„Ух—“ Инстинкт се укључио, активирајући Марчелуове борбене имплантате. Бруње су се испружиле из њихових телесних мембрана, а затим се зауставиле. У његовом појачаном виду, Лилијана је била блистави сребрни облик, толико агресорских система у њеној одећи и кожи се активирало. Док је био у његовом телу, све је престало да ради: његови импланти, његов цимех, чак и његови живци. Није могао да се помери,



Није могао ништа да осети. Проклета кучка ме је ударила нервним сломом! Још увек је могао да види… једва.

Лилијана је устала. Извадила је сечиво од двадесет центиметара из футрола јакне. „Ништа лично, разумеш“, рекла је. „Добар си у свом послу, Марчелу. Дивим ти се. Али радиш за погрешне људе.“

Марчелу је испустио грозничав звук док је посматрао како се сечиво претвара у обрис сабласно плаве светлости. „Никада раније нисам видео Черенковљево сечиво“ била је његова последња, прилично глупа мисао.

Лилијана му је гурнула блистави обрис субатомске магле у грло, која је пружала отпор њеном проласку као и ваздух. Искључила је ефекат и сечиво се поново материјализовало. Осим што је било чврсто, његове ивице су биле невероватно оштре. Замахнула њиме у страну, без напора секући месо, кости и цимех. Марчелуова глава је пала на под.

# ОСАМНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

Ели је нехотице застењала када се умирујућа необичност ЗПЗ генератора искључила и нагло је вратила у нормално стање. Седела је у командном и контролном центру Дилигента. Широки полукружни одељак није био нимало налик Лестаријевом мосту, иако је био једини одељак у централном цилиндру који није имао прозоре. Са своја три реда конзола и обичним столицама - не оном врстом кауча за убрзање које се користе на бродовима Путника - Ели је одувек сматрала да је то врста корпоративне конференцијске сале о којој се Џосијас сећао. Дилигенту је недостајала хитност свемирских бродова кластера Кентаури.

И када сам почела овако да размишљам?, питала се.

Али генератор је радио и скок у улазни оквир је био завршен. „Шта знаш, успели смо!“, рекла је срећно. Некако се овај лет разликовао од оног када су Лестари њу и Фина одвели на Терик Папуан. То су били Лестари; наравно, био је то људски звездани брод, али направљен од комадића Небеске технологије, што је она на неком фундаменталном нивоу прихватила као звездани брод. Али ово? Дилигент који користи ЗПЗ генератор да лети дуж Елохим линије квинтесенције? Од тренутка када су се одвојили од Високе Розе, њена подсвест ју је упозоравала да је све то погрешно.

„Још једном“, рекао је Фин са столице поред ње. „Овај пут без шокираног неверовања.“ Скинуо је руку са сијалице на новоинсталираној конзоли Гејтвеј Флајт.

Ели му се слабо осмехнула. Ствари су и даље биле помало непријатне међу њима, иако је Фин сада био много мирнији. Његов смисао за хумор се свакако враћао. „Хајде“, рекла је. „Тај ЗПЗ генератор је стар хиљадама година; нико није знао да ли ће радити.“

„Фин јесте“, рекао је Гивој са своје столице са друге стране купеа. „Фин је успео. Дођавола, знао сам да сам изабрао правог човека за овај посао!“ Подигао им је два палца.

Ели је осмотрила одељак. Капетан Дежан је изненађено трептао док је дезоријентација због скока кадра нестајала. Чинило се да сви екрани конзоле исправно раде. Барем ниједан симбол аларма није трептао, иако је било много ћилибарних икона. Малвин је прегледао



очитавања са токамака, а на његовом лицу је било видљиво неодобравање због података које је добијао.

„Малвин? Статус?“ упита Дежан.

„Непознато. Било је неких чудних флуктуација у магнетним пољима ограничења, и није било разлога за њих. Трајале су само неколико милисекунди. Сада су поново стабилне.“

„У реду. Обавештавај ме. Пабло, молим те, желео бих да ме обавестиш о нашим људима. Има ли каквих негативних последица?“

„Сазнаћу, капетане“, уверио ју је Гат.

„Шта ће се сада десити?“, упита Дежан.

„Апсолутно ништа“, рекла јој је Ели. „Возимо се на линији квинтесенције наредних осам дана. Нема шта да се ради док не изађемо.“ Изговорила је као старац. Могла је да види како Фин потискује осмех.

Дежан је пажљиво прегледао екране конзоле. Половина њих је била празна: спољне камере. „Дакле, летимо мало испод брзине светлости?“

„Да.“

„Паклена ватра! Осећам се као да сам се управо решио мамурлука. Чудно је.“

„Сасвим природно. Скок кадра може то да уради.“

„Наш Дар Преласка се побринуо да се ништа лоше не деси“, рекао је Гивој озбиљно. „Богиња нам се осмехује.“

Ели се трудила да не погледа Дежан. Сви Гати на броду су дали кап своје крви, али је многим старим ветеранима са брода Дилиџент требало мало убеђивања.

—

„ЈЕСИ ЛИ ЗАИСТА веровао да ће генератор радити?“ упитала је Ели неколико сати касније када су се вратили у власничке просторије, три нивоа испод командног и контролног центра.

„Да“, рекао је, вадећи себи пиво из фрижидера. „Или хоће или не хоће. Ако не хоће, ништа се не дешава; не бисмо били у никаквој опасности нити било шта слично. А рутине, колико сам их разумео, потврдиле су његов оперативни статус.“

„А.“ Захвално је прихватила пиво. „Како сам их ја разумела: кључне речи.“

„Још увек се ниси навикао на Кентаури јато, зар не? Технологија остатака, Небеска технологија, направљена је да траје. ЗПЗ генератор нема…“



покретних делова, тако да нема физичког хабања. Ако је његова структура нетакнута, нема разлога да не ради. Сви овде су навикли на ствари које нисмо градили мирно и које раде свој посао миленијумима. Гондијарски георинг је изграђен много пре него што су људи уопште стигли у систем Келован, знате.“

„Претпостављам.“ Смешно се сместила на кауч и отпила гутљај пива. „Барем већина људи изгледа да је без проблема прошла кроз тај скок у кадру.“

„Медицинска ординација је известила да је осам људи завршило у клиникама. Углавном су то старији чланови екипе Дилиџента који су били потресени — благи шок, мисле лекари.“

„Значи, то није сметало никоме од Гата?“

„Не. Мислим да би требало више од тога да се узнемири мозак Гата.“

Гледала га је како се опушта, зуривши у своју флашу пива. Било је тако очигледно да га нешто мучи.

„Шта има?“ упитала је. „Хајде, причај са мном.“

„Стално размишљам о ономе што је Гивој рекао пре неки дан, како их гатска генетика поробљава.“

„Молим те, не брини шта ће рећи; тај човек је једна огромна врећа врућег ваздуха. Лош је као Јосијас, а још је иритантнији — ако је то уопште могуће.“

„Да, али сам увек кривила своју породицу што ме је сместила на место које ми је живот учинило тако јадним. И да, знам; јадна ја, морала сам да патим живећи у палати са више новца него што сам икада могла да потрошим на забаве и њушкање. Не тражим саосећање, Ели, али мислим да коначно почињем да разумем шта сам. Јосијас је био у праву; урани су Мењоликци подједнако као и Гати. Створени су за тежак ручни рад, живот напорног рада; имали смо неуронску индукцију уграђену у наш ДНК да нас претвори у Небеске апаратчике, а то је много горе.“

„Мислим да би се сваки неурански становник Гондијара не сложио са тобом.“

„Ми управљамо светом у име царице. Немамо избора; то су нам одузели када су нам изокренули саме гене како би одговарали њиховим

потребама. То је непристојно.“

„Хајде, Фине, Гондијар је добро вођен. Твоја мајка и њени преци су урадили фантастичан посао. То је врста друштва о каквом су људи на Старој Земљи могли само да сањају. Буди поносан на оно што је твоја породица постигла за све.“

„Стварно? Ова претпостављена стабилност коју имамо? Све су то глупости. Гондијар је затвор. Рађамо се, обрађујемо за Небеске, умиремо. Ништа нам друго није дозвољено, а породица Џалгори-Тобу помаже да се то проклето осигура. То је…“



тако погрешно. Нико не живи на Гондијару — не као што би требало и можемо, када бисмо само имали прилику.“

Ели је морала да обузда свој бес; он заиста није могао да види универзум ни на који други начин осим кроз сопствене филтере. Није било добро што су на његову перцепцију утицали туђи, претерани ставови. И неумерени. Већину тога је покупио од Џосијаса, а ни Гивој који је изговарао своју бескрајну Путничку филозофију није помогао.

„Наравно да становништво живи добрим животом“, рекла је, контролишући своју фрустрацију. „Желите доказ? Деведесет пет процената свих људи на Дилиџенту је одлучило да оде и живи на свету који је ваша породица помогла да надгледа.“

„Надгледати? Ха, то је шала, јер имплицира учешће у развоју Гондијара. Ми нисмо имали право гласа. Наши преци са арка су заменили нашу слободу за сигурно уточиште. То није живот. Нема напретка у свој овој прелепој стабилности; то је мит. Ми смо деца која очајнички покушавају да имитирамо страну културу коју никада не можемо постићи. Имамо маркизе јер оне имају своје краљице. Спречени смо у било каквој оригиналној мисли или активности јер ни оне немају ништа од тога. Па, одлично, то им функционише јер су бесмртни; потребна им је та стабилност да би проживели свој

невероватни живот. Али ми нисмо! Имамо сто седамдесет година ако сте баш срећни, а то је испуњено ничим. Сваки дан је јадна сенка онога што је било пре. Одувек сам то знала дубоко у себи, али сам за то кривила породицу, наш аристократски начин живота. Али нису они - ми! Нисмо ми то сами себи урадили. Ми смо тамничари, да, али затвор није наш.“

„Молим те, Фине, не можеш себи да приуштиш да све што мој деда каже прихваташ здраво за готово, у реду? Познајем га. Основао је Краљевске демократе из једног разлога — не да би унапредио демократију, већ да би себи дао већи утицај. Све што каже звучи изузетно вероватно, чак и разумно. Дај људима избор, избегни финансијска ограничења како би могли да се обогате, можда богати као Џалгори-Тобу, али у сржи то је само пирамидална шема. Онај који ће имати користи од нових слобода и богатства свих осталих је он. Јосијас је политичар на мајсторском нивоу који никада не можеш да цениш.“

„Тако он обавља посао. Хајде, Ели, он је направио Дилиџент.“

„Одличан пример. Шта је био када смо га извадили из суспензије?“

„Не разумем.“



„Човек ван времена. Нико на броду му ништа није дуговао. Није имао практични ауторитет. Економска и правна структура која је изградила Дилиџента нестала је пре десетина хиљада година. Он је био наш гост. Били смо захвални што је изградио арку, али то је било то. И он је био члан породице - легендарни предак. Био сам срећан због тога и дочекао сам га као сваког новог члана породице. Он је све то прихватио и на крају донео кључне одлуке на крају лета да се заустави овде. Летео је до Анузе јер је истакао да је једини међу нама који има икакво искуство са планетом.“

„Па, био је.“

„Наравно. Али он је ту чињеницу искористио као оружје. То је значило да ће он бити тај који ће одлучити да ли можемо тамо да се искрцамо. Онда је искористио тебе; он је тај који је преговарао са твојом мајком о правима насељавања на твојој земљи. То је оно што он ради — искоришћава све и свакога око себе да би се попео до врха.“

„И ви не одобравате?“

„Не. Не баш сасвим. Мислим да је он заправо прилично невероватан; волео бих да сам наследио половину његове одлучности. Али оно што кажем јесте да будете веома, веома опрезни и да му верујете и ономе што каже, а што звучи тако разумно. Све је то за његово добро. Не за ваше.“

„У реду. Видим да је на путу успона кроз Гондијарово друштво, али што се мене тиче, он са собом повлачи много људи тамо горе — укључујући и моју сестру.“

Ударила је флашом о његову и отпила још један гутљај. „Тако је.“

„Питам се какав ће бити Гондијар када се вратимо.“

„Или блистави замак на брду, или димљава рушевина.“

„Мислим да потцењујеш моју мајку. Она никада неће дозволити да се деси нешто лоше.“

„Управо си рекао да желиш напредак.“

„Да. Напредак, култура која се стално развија, никада није лош.“

Сумњичаво га је погледала. „Заиста треба да читаш више о историји Старе Земље.“

—

ПРОЛАЗАК КРОЗ ИЗЛАЗ Скок фрејма био је исти обрт перцепције који је трајао неодређени тренутак. Месеци или милисекунде; људски мозак

Није могао да каже. Завршило се тек када је командни и контролни центар поново постао стваран око Фина. Када је прегледао рутине ЗПЗ генератора, његов ум их је протумачио као дубоке струје које су полако кружиле у океану, огромне силе које грациозно теку својим непроменљивим токовима.

„Знаш шта, успели смо“, рекао је Ели.

Упутила му је саркастични осмех.

Екрани конзоле, који су били празни док су летели дуж линије квинтесенције, почели су да се пуне сликама прикупљеним са спољних сензора Дилиџента. Брод се глатко удаљавао од конкавног диска излазне капије. Половину видног поља заузимала је Посејдонова маглина, док су звезде пламтеле преко остатка. Једна звезда је јарко горела три AJ даље.

„У реду“, рече капетан Дежан. „Астрогација, да видимо колико су добре наше нове звездане карте. Оријентишите нас, молим вас.“

„Капетане“, потврдила је главна астрогаторка, Уеми-Џубали.

„Енфоове звездне мапе су најбоље доступне“, рекао је Гивој. „Сваки Путник у овом делу Јата то зна.“

„Сигуран сам да јесу, али морамо да потврдимо њихову повезаност са нашим системима.“

„Разумем. Али ако бих само могао да кажем да—“

„Капетане“, рече Уеми-Џубали хитно. „Нешто се приближава. Триста километара и убрзава на стотини један g.“

Фин се није могао сетити да је икада раније видео Гивоја изненађеног. Тај израз лица није помагао Фину. Није било много

разлога зашто би се неко састао са новоизбаченим звезданим бродом, а ниједан од њих није био добар.

„Покажи ми“, одбрусио је Дежан.

Сви су зурили у највећи од осам екрана на зидовима командног и контролног центра. Уеми-Џубали је укључила слику са спољне камере, прекривену графиком података који су Фина иритирали. Користио је сијалицу да извуче податке у формату који је могао лако да прати.

На екрану је брод био нејасан сиви полумесец, попут астероида ван фокуса. Светлост маглине је треперила кроз празнине у њему. Прецизнији ладарски повратак му је показао групу сфера од десет метара које су се слепиле у дванаест спиралних нити, које су се саме закривљавале у загонетну епициклоиду.

„Лобс“, рекао је Гивој омаловажавајуће.

„Шта?“ упита Дежан.

## 401

„Три настањиве планете у систему Хоа Квинзу дом су Ратарајан Доминиона. Ратарајан Небеска бића су позната по томе што су острвска и углавном живе на планетама. Живе унутар тих сфера од десет метара.“

„Када су у свемиру?“

„Не, све време. Нема градова ни места ни на једном од њихових света, само сфере. Нико никада није видео Ратарајан Небеског од крви и меса – барем ниједан човек никада није – тако да је теорија да су прошли кроз неку врсту потпуног мех-биолошког спајања и стопили се са сфером. То је као оклоп или нешто слично.“

„За шта, дођавола?“, упита Дежан.

„Добродошли у јато Кентаури. Постоје доминиони много чуднији од овог.“

„И: лобови?“

„Ох. Гомила муда.“

„У реду. Па шта раде овде на излазној капији?“

Гивој је раширио руке. „Немам појма. Као што сам рекао, обично су острвски.“

„Да ли је вероватно да ће напасти?“

„Не“, рече Фин. „Барем не овако близу Капије. Елохими не дозвољавају никоме да се меша у пролаз између њихових Капија. Шта се дешава када се, међутим, налазимо дубље у систему…“

„Да ли Ратарајани обично пресрећу бродове?“

„Никада нисам чуо да се то дешава“, рекао је Гивој. „Њих заправо није брига шта се дешава изван Хоа Квинзуа; веома је ретко да једно од њихових јата бродова прође кроз Капију. Што ово чини чудним.“

„Чудно: занимљиво или чудно: опасно?“ упита Ели.

„Оба? Ниједно? Не знам.“

„Шта ћемо да радимо?“ упита Дежан.

„Надам се да ће успоставити комуникациони канал и рећи ће нам зашто су овде. До тада, ништа.“

„Да ли је тај брод наоружан?“

„Сви лобови имају оружје. Овако велики кластер би био застрашујући. Зато хајде само да сачекамо и видимо. Али, капетане, ако почну да издају наређења, предлажем да их се придржавате. То вам веома снажно предлажем.“

„Савет узет у обзир.“

Гледали су како епициклоид сфера почиње да успорава. Седам минута касније, задржао је место педесет километара даље.

## 402

„Шаљу сигнал ка нама“, рекао је Малвин. „Исти формат као и Хај Роза.“

„Комуникације увек користе тај формат“, рекао је Гивој. „То је отприлике једина константа у целом јату Кентаури.“

„Желео бих да разговараш са њима“, рекао му је Дежан. „Морамо да знамо да ли смо у невољи.“

„Даћу све од себе.“

Позив је био само аудио. „Ја сам Воијкан“, послао је Небески брод. „Говорим у име Ратарајан Доминиона. Потребно нам је да знамо ваш разлог за улазак у наш матични систем.“

„Хвала ти, Воикане. Ја сам Гивој, говорим у име Марљивих. Овде смо да посетимо Кајвал. Желимо да тргујемо са становницима путничких градова. Након тога ћемо напустити Хоа Квинзу.“

„Ваш брод нам је непознатог типа. Потребно нам је да знамо његову природу.“

„Ова врста брода вам је некада била позната. Дилиџент је арка са Старе Земље, која је недавно стигла у јато Кентаури.“

„Војкан утврђује да је такво порекло опасно за тебе.“

„Дилиџент вам се захваљује на вашем суду. Можете ли нам рећи зашто постоји опасност?“

„Пре три године, флота Мара Јаме стигла је у Хоа Квинзу.“

„О, срање“, рекао је Фин шокирано.

„То је непријатан догађај“, рече Гивој пажљиво. „Да ли су кренули против Ратарајан Доминиона?“

„Ратарајан Доминион остаје неповређен. Ратарајан Доминион посматра флоту Мара Јаме док она сада кружи око Верје.“

„Вредни вам захваљује на овом знању. Да ли се Ратарајан Доминион противи нашој посети Кајвалу?“

„Ратарајан Доминион није брига где летите. Наставите на сопствени ризик.“

„Убрзавају“, тихо је рекла Уеми-Џубали.

„То није добро“, рекао је Фин. Видео је како су људи нервозно гледали њега и Гивоја.

„У чему је проблем?“ упита Дежан. „Ко су Мара Јама?“

„Они су номадски доминион“, рекао је Гивој. „Нико заправо не зна колико је сада велики. Првобитно су дошли из Бинаха, али њихове флоте су свуда широм Кентаури јата. Бродови цитаделе у центру сваке флоте су масивни, дуги педесет километара, и имају стотине…“



мањи бродови који их прате — мада је мали овде релативан појам. Они не користе Рајска врата; путују под светлошћу стотинама година да би прешли између звезданих система.“

„И они су агресивни?“

„О, да. Није ни чудо што се лобови понашају лоше. Нико не жели флоту нигде близу свог звезданог система, а камоли у самом систему. Заправо, веома је необично да буду у систему као што је Хоа Квинзу, са напредним доменом. Лобови би могли да пруже жестоку борбу чак и ако би се та флота приближила једном од њихових света. А свемирски бродови—“ Застао је, погледавши Фина.

„А свемирски бродови?“ подстакао је Дежан.

„Добро су познати по томе што циљају на лађобродове“, објави Фин.

„Шта ми, дођавола, имамо што они желе?“

„Људи. Они жртвују људе — на бродовима, планетама, стаништима.“

„Зашто?“

„Тела њихових заробљеника су имобилисана у ћелијама за одржавање живота како би се биомеханичка влакна могла уметнути у њихов мозак. На тај начин, Мара Јама могу да извлаче ретка сећања и емоције за сопствену забаву; то је заиста ужасавајући облик менталне тортуре који се завршава само смрћу. Али то се не дешава, не дуго, дуго времена; медицинска технологија је довољно добра да жртву одржи у животу деценијама. Дакле, жртве су приморане да изнова и изнова проживљавају сваки дирљив тренутак свог живота. Добар или лош, није важно, све док је емоционални садржај јак. И очигледно, аркбродови се сматрају најегзотичнијим спремиштима. Замишљам да би Јосијас био највећи трофеј који би Мара Јама могао имати. Он је потпуно јединствен - човек који је ходао по Старој Земљи. Он мора бити последња жива особа која је то урадила.“

„Слатко срање“, промрмља Малвин. „Значи, кренуће за нама?“

„Нећемо бити овде довољно дуго“, рече Гивој са веселим самопоуздањем. „Лобови су нам управо рекли да флота Мара Јама кружи око де Верје; то је један од гасних гиганата. Допуњаваће гориво. Брод Цитаделе улази у ниску орбиту и спушта цев у атмосферу да би избацио Хе-3. Потребне су деценије да се обнови цела флота. Њихови резервоари ће бити празни после међузвезданог лета. Осим тога, не

знају да смо овде.“ Показао је на један од великих зидних екрана који је приказивао планетарни систем Хоа Квинзу. „Погледајте, де Верја је скоро на другој страни звезде од нас. Кајвал је близу, 1,7 АЈ, а улазна капија Кијочка је две АЈ од тога. Бићемо овде у систему највише пет недеља. То није довољно времена да нас стигну чак и ако сада крену. Фин?“

404

Фин је проучавао дисплеј, огорчен што је добио помоћну улогу, подржавајући Гивојев оптимизам. Постојала су улазна врата на седам ЈЈ од њихове позиције, која су водила до Доганува. Бежање ка томе је, наравно, била најбезбеднија опција, али би то окончало њихову мисију. Гвоздена егзотика би ушла у орбиту око Келована, а неколико векова касније људи би заувек били заробљени у покорности. А флота Мара Јаме код де Верије је тренутно била удаљена преко осам ЈЈ.

„Не можемо себи приуштити да будемо овде дуже од седам недеља“, рекао је. „Ако изгледа да ће мисија Кајвал трајати дуже од десет дана, мораћемо да је прекинемо и одлетимо ка улазној капији Кијочка.“

„Бићемо на Кајвалу три дана, највише четири“, рекао је Гивој. „Искрено, ако до тада не обезбедимо небески брод за десант, никада нећемо.“

Дежан га је дуго и пажљиво проучавао, а затим невољно климнуо главом. „Врло добро. Имамо безбедно ограничење од пет недеља у овом систему; то је ограничење које нећемо прекршити. Фин, ако будеш на Кајвалу дуже од пет дана, Дилиџент ће напустити орбиту без тебе. Јеси ли разумео?“

„Да, капетане.“

„Врло добро. Уеми-Џубали, израчунај вектор ка Кајваловој орбити.“

„Да, капетане.“

—

„ЗНАМ да то стално понављам свуда где идемо“, рекла је Ели, „али никада раније нисам видела ништа слично.“

Она и Фин су били у власниковој просторији, посматрајући како се спољни сензори брода Дилиџент шаљу док је брод успоравао у орбиту од две хиљаде километара изнад Кајвала. Детектовали су седамнаест бродова који су већ кружили око ратом разореног света, сви су били бродови Путника.

Испод њих, стари континенти планете били су тамни, испресецани мноштвом танких линија које су светлеле бљутавом наранџастом бојом. Није било блиставо белих поларних капа, нити облака. Али океански басени - њихов сјај је био блистав.

„Кајвал је једино место где се ово догодило, хвала Астерији“, рекао је Фин. „Постојао је само један догађај Кристални топ.“

„Је ли то оружје које је ово учинило?“

Фасцинирано је посматрала како му се лице мења кроз низ израза; било је као да види његов процес доношења одлука.



„Кристални пиштољ је име које људи имају за то“, признао је на крају. „Делује некако исправно. Једно џиновско, снажно свемирско оружје, и када Кајвал Небески Бићи одбију ултиматум да се предају, неки психопатични адмирал викне: Паљба! Бум!“

„Колико је Кајвал Целестиала живело овде?“

Финово добродушје је посустало. „Можда милијарду?“

„И сви су умрли?“

„Неки би побегли, да су били довољно брзи, али већина: да. Сви су умрли пре шест хиљада година. Било је брзо, хвала Астерији.“

Скоро је рекла: гушење није тако брзо. Али он би то знао. „Дакле, Кристални топ је уништио атмосферу?“

„Да. Кристални пиштољ је такође добро име; кондензовао је молекуле атмосферског гаса у ситне кристале. Вероватно је користио дериват методе коју Небеска бића користе за производњу свог ултравезаног материјала.“

„Зато океани сада овако светлуцају.“

„То више нису водени океани; то су остаци атмосфере. Кристали ваздуха које је произвео су исте величине као зрно брашна и без трења. Дакле, прво су само пали на земљу, или у океане, попут супер финог снежног праха. Кристали који су слетели на земљу почели су да клизе низ падину на којој су се налазили, што их је одвело у реке, а одатле у океане. И одмах након напада Кристалним топом, површина океана је почела да сублимира, јер је површина Кајвала сада била у вакууму. Сва та водена пара била је директно изложена соларном ветру, који ју је јонизовао и однео у међупланетарни простор. Требало је око пет стотина година да океани испаре. Дакле, оно што сада можете видети како светлуца између континената је заправо оно што је атмосфера постала.“

„Срање. О чему је био рат?“

„Не знамо. Једини људи који знају су Ратарајан Небеска бића, а они не говоре — свакако не људима.“

„Дакле, Кристални топ више не постоји?“

„Ко зна? Ако јесте, ниједан Путнички брод га није видео — или ако јесу, нису га препознали. Осим тога, нисам уверен да је у питању било једно оружје. Читава атмосфера Кајвала је елиминисана одједном; вероватније је да су милиони платформи дронова обухватили целу планету.“

„Има смисла.“ Окренула се поново ка екранима. „А оне светлеће линије?“

406

„Реке лаве.“

„Озбиљно? Али они су свуда.“

„Да. Шта год да је био процес Кристалног топа, ударио је и у земљу као и у ваздух, што је ослабило кохезију плашта. Али требало је много времена да се тај ефекат манифестује. Кајвал је постао тектонски нестабилан, и све је горе. Још двеста година и неће нам остати ништа што бисмо могли да спасемо тамо доле.“

—

Десантни брод династије Енфо, „Heads Up“, налазио се у колевци на пола пута трећег хангара Дилиџента. Ели га је гледала кроз прозор за посматрање у припремној соби док се увлачила у свемирско одело. Летелица је била елипсоид боје бисера, дугачка двадесет осам метара. Ако би излазила из орбите ради слетања на планету са стандардном гравитацијом, могла би да понесе тридесет путника у пуном борбеном оклопу, заједно са теретом од петнаест тона. Пошто је био општи десантни брод, а не брод за копнене нападе, имао је само лаку одбрану, која се састојала од неколико ракетних капсула, мазерског покривања од 360 степени и пристојног низа електронских противмера. Погон је долазио из четвороструког јонског погона, што му је омогућавало да слети и на безваздушне месеце, као и на планете са пуном атмосфером.

„Сигурно си спреман за ово?“ упита Фин.

Дубоко је удахнула и окренула се да га погледа у очи. „Шта мислиш после Брејкервила?“

„Брејкервил је имао осамнаест Духова који су датирали још из Доба Остатка. Ово ће бити другачије.“

„Да. За почетак, сада имам борбени оклоп.“

Фин је снизио глас. „У реду. За записник, покушао сам да те одговорим од тога.“

„Мало разговора.“

„Такође, званично, драго ми је што идеш са нама.“

Осмехнула се и пришла да је пољуби. Није се баш десило; крагне њихових свемирских одела су се сударише.

„Хеј, вас двојица.“ Гивојева рука је ударила Фина по рамену, померајући га неколико метара дуж припремне собе. „Ништа од тога, хвала. Обоје морате да сачувате снагу за мисију.“

## 407

Ели је имитирала осмех. Донекле јој се Гивој допадао, или га је толерисала... у основи, није га мрзела. Али његова личност вечног оптимистичног паметњаковића била је снажан тест њене стрпљивости после, рецимо, првих тридесет секунди. За разлику од стандардног свемирског одела које је носила, са својим гломазним слојевима изолације и тканине за термички регулатор која је непријатно стезала свуда, он је имао непропусно одело. Било је из Ере Остатка, хвалио се: кугла сјајне црне морфичке материје која се, једном активирана, шири попут течности по телу носиоца. Морао си прво да затегнеш маску за дисање опремљену комуникацијом преко лица и да је чврсто затегнеш, јер је непропусно заптивање које се формира преко коже тела било апсолутно. Такође, била је дебела само неколико милиметара, тако да није ништа крила. Ели је била дубоко срећна што је испод носио пелену за одрасле.

Пратила је Гивоја кроз ваздушну комору у кабину за кациге. Кабина је била тесна, иако су седишта под углом наводно била довољно велика да приме некога у борбеном оклопу. Закључала је кацигу и везала се близу задњег дела. Већина чланова одреда је већ била у авиону.

Четворица су била у оклопу; Гивој је инсистирао. „Ово је, на крају крајева, Кајвал“, рекао је на брифингу за лет. „Када се спустимо, не опуштамо се док се заправо не вратимо у Дилиценто в хангар.“

Ели је осетила олакшање када је видела да оклоп одреда изгледа слично оделу које је купила у Хај Роси. Ако га је одред користио, онда је морао бити добар. Је л' тако?

Оба Дејва су седела иза ње. Чак се и одред према њима опходио с поштовањем. Фин, како је Гивој никада није престајао да наглашава, био је неопходан за мисију спасавања због свог неуронског интерфејса и разумевања рутина Небеске ЦИ. То ме оставља само као пети точак.

Гивој се везао за копилотско седиште. Хендс Ап је исклизнуо из хангара и извео кратак залет при малој гравитацији како би га одвукао од Дилицента. Пет минута касније, пилот је покренуо дужи залет како би променио њихову орбиталну инклинацију.

Ели је посматрала како сензор приказује слику кроз дисплеј на визира њене кациге. Кретали су се ка терминатору, где је сјај кристалних океана био засенчен ноћу. Убрзо је на црној површини могла да види само реке лаве које су изгледале као малигне ране урезане у кору. Формирале су опсежне мреже које су се ширили из вулкана који су избацивали живе млазеве сумпорне паре натоварене пепелом право увис десетинама километара.

„Припремите се за примарно сагоревање из орбите“, рекао је пилот.

## 408

Хејдс Ап се подигао и окретао око своје осе. Јонске ракете су се укључиле, брзо повећавајући убрзање до два г. Елин дисплеј података о лету показивао је како им се брзина смањује. Спустиле су се испод орбиталне брзине и наставиле да успоравају док нису достигле нулу у односу на тло две хиљаде километара испод. Гравитација их је тада преузела и почела да их вуче надоле. Десантни брод се поново окренуо

и убрзао ка планети. Када су достигли хиљаду осамсто километара на сат, пилот је искључио погон.

Ели је посматрала како се обриси тамне стране шире. Кретали су се ка зони на једном од старих континената са пространим висоравнима испуњеним рекама лаве које су текле дуж ширих долина пре него што би на крају постале тамне и ширили се стварајући огромна поља лаве. Иако су биле тамне, када је прешла на инфрацрвено зрачење, светлеле су од интензивне топлоте коју су зрачиле.

„Надам се да је погодио координате“, промрмљала је Фину. „Идемо ка пуно врућег камења тамо доле.“

„Ту је Натов светионик“, рекао је. „Ниједан од путничких градова се не приближава превише неоштећеном земљишту. Небеска одбрана је лака на окидач. Иронично, то чини тло око поља лаве много безбеднијим за њих.“

Када су били на триста километара висине, дисплеј јој је показао да сензорски импулси почињу да се крећу по трупу авиона. Долазили су са девет одвојених места смештених у неравном тлу испод.

„Дакле, то су небеска једињења?“ упита Ели.

„Да. Видиш, сви су у подручјима далеко од лаве. Оставиће нас на миру све док се држимо курса који нас не доводи близу њих.“

„Дефинишите „близу“.“

„Сто километара је генерално довољно безбедно. То укључује и лет директно изнад нас, због чега нас и прате — у случају да почнемо да скрећемо у њиховом правцу.“

Ели је схватила да чврсто држи наслоне за руке седишта и покушала је да их пусти. Наставили су спуштање у слободном паду док се нису нашли тридесет километара изнад суморног терена. Пилот је поново укључио јонске потиснике.

Ели је коначно угледала град ка коме су се упутили. Широки бљесак беле светлости сијао је по земљи из његових огромних фарова. Могла је да види да се само креће. Мања светла су кружила око њега у даљини.

409

Километар узбрдо, пребрзо падајући за удобност, Хедс Ап је почео нагло да успорава. Ели је снажно гурнута у седиште док је сила гравитације брзо расла. Затим се то завршило последњим ударцем, и пали су.

„Крај реда“, срећно је објавио Гивој. „Идемо, људи.“

Ели је ходала поред Фина док су силазили низ рампу. И да, тло је – поново – било као ништа што је раније видела. Било је релативно равно: земљиште које је некада било плодна иловача, али сада се осећало као чврсто збијени шљунак под ногама након што је шест хиљада година било изложено вакууму. Трава и жбуње које га је прекривало потамнели су до дубоке умбре, као да је излагање вековима без ваздуха био процес који их претвара у ћумур. Свуда где је погледала могла је да види сиво камење са шупљикама, од величине шљунка до грудви величине њене главе, насумично разбацане. Налазило се у плитким удубљењима, а трава око њих била је згњечена у пахуљице.

„Шта се десило?“ упитала је.

„Избацивање вулкана“, рекао је Гивој. „Без отпора ваздуха, пешчана струја може да лети стотину километара, посебно ако је у питању насилна ерупција.“

То ју је навело да нервозно погледа ка звезданом небу.

„Мрачно место“, рекао је Дејв. Приближавали су се зачељу колоне, док је петоро андија носило сандуке са опремом одреда са обе стране.

Путнички град ка коме су ишли имао је неелеганцију која га је одмах дефинисала као дело људске руке: три основне металне коцке наслагане

једна на другу, са десетинама прозора уграђених у зидове. Цеви и мердевине формирале су хаотичну решетку око ње, изгледајући брутално функционално. Изнад највише коцке налазио се подигнути штит од неког дебелог црног материјала који се савијао преко ивица како би га заштитио од избацивања. Широк низ рефлектора постављених високо на предњем зиду претраживао је тло испред себе док се кретао напред на четири пара огромних гусеница, три пута виших од ње саме. Ели је помислила да град можда иде око три километра на сат - довољно споро да га сустигну само ходајући.

У даљини се померало још фарова. Сетила се да је туристички град био окружен њима. „Која су то возила напољу?“ упитала је.

„Извиђачи“, рече Гивој. „Нису само Путници ти који проваљују у Небеска насеља; вулкани и земљотреси су уништили хиљаде њих. Ако било који од Духова који их бране преживи, они лутају површином делујући у режиму пуне агресије. Боре се са браниоцима нетакнутих насеља на које наиђу, и са сваким човеком на кога наиђу.“

410

„Полећем“, објавио је пилот.

Ели се окренула да гледа како се Хедс Ап полеће. Када је био на стотину метара висине, нагнуо се вертикално и снажно убрзао.

Можда је требало да останем у орбити, помислила је. Кајвалов језиви пејзаж врућине и смрти ју је плашио.

Дуж путничког града налазило се неколико рампи које су допирале скоро до земље. Када су стигли до једне, Ели је претрчала неколико корака и скочила горе.

Ваздушна комора је била довољно велика да прими цео одред. Када је била под притиском, ушао је високи човек са неколико цимешких егзомускула на рукама и ногама. „Добродошли свима у Новек Активни Град Путовања. Зовем се Бинопал. Ја сам главни помоћник

градоначелника и најбољи Небески архивар Ната. Мој слатки посао је да вам помогнем да добијете оно што желите.“

„Ништа страшније“, шапнула је Ели Фину.

„Шта?“

„Дедина шала. Нешто у вези са тим како помоћ није добра када долази од владе.“

„О. Тачно.“

Са Бинопаловим вођством, сви су се попели уз пет спратова степеница. Унутрашњост града била је мрачна као што је Ели и очекивала. Сваки зид је био од голог метала, а цеви и каблови разапети дуж ходника захтевали су превише простора. Хладан, смрдљив ваздух био је испуњен сталним звецкањем машина. Врата су била сва овална врата под притиском, ручно закључана великим точковима. Плафонска светла су била или превише зелена или близу ултраљубичастог зрачења. Оба спектра су јој, чинило се, пекла очи.

Завршили су у великом одељку са редовима столова и столица чији је јастук био излизан. Ели је схватила да је то менза тек када је угледала диспензере за пакетиће хране дуж једног зида. Велики екран на другом крају приказивао је утакмицу која се играла на неком огромном стадиону. Ели је жмиркала у играче на кружном терену од плаве траве. Лопта коју су јурили и шутирали изгледала је као пар рагби лопти усред флагрантеа. „Фудбал се, дакле, променио у последњих четрдесет хиљада година“, размишљала је.

Жена у тамноплавом комбинезону стајала је поред екрана, проучавајући долазеће. Њене очи су биле светло сиве цимешке сфере, тако да Ели није могла да разазна да ли гледа директно у њих или не. Свакако се окренула у правцу Дејвових када су ушли, али јој је израз лица остао равнодушан.

„Задовољство ми је да вам представим Елсбет Меквилан“, рекао је Бинопал. „Скоро најбољи шеф тима који имамо.“ Слегнуо је раменима са жаљењем. „И тренутно, једини тим који се зауставља у боксу у старом Нату.“

„Стварно?“ презриво рече Гивој. „Једини тим? То нам замераш?“

„Нећемо ништа да урадимо“, рекла је Елсбет Меквилан. „Обиђите гараже, видите да ли можете да пронађете возила другог тима. Данас ћете разговарати са мном. Ако вам то није довољно, можете сачекати док се Јуван О’Калби не врати.“

„Колико ће то трајати?“

„Отишли су пре два дана“, рекао је Меквилан. „Можда су већ стигли до одредишта. Можда се чак некада и врате.“

„Ценим да сте ви момци јако љути што ова ситуација није идеална за ваш преговарачки таленат“, рекао је Бинопал. „Али зашто ми не кажете шта тражите, па ћемо онда видети да ли се исплати да останете и разговарате са Елсбет.“

На тренутак, Ели је помислила да ће Гивој једноставно открити његову превару. Али на крају је рекао: „Потребан нам је Целестијални десантни брод - носивости пет тона, војног квалитета, потиска од десет g.“

Бинопал је сачекао тренутак. „То је то?“

„Да.“

Бинопал и Елсбет Меквилан су збуњено размениле погледе.

„Ништа друго?“ упита Елсбет.

„Не.“

„Ви момци сте себи припремили веома специфичан задатак, а?“ упита Бинопал.

Гивој је ћутао, гледајући га.

„У реду, онда“, рекао је Бинопал. „Можда постоји једињење које садржи оно што желите. Али морате нешто да схватите; нема гаранција. Све што знамо о активним местима је из пролаза кроз аутомобиле и орбиталних скенирања са свемирских бродова у посети.“

„Разумем. Хајде.“

„Постоји мали Небески свемирски порт седамсто клика југозападно одавде. Кажем свемирски порт, али је више као хангар са слетном рампом на врху. Наћи ћете га у комплексу БК37. Никада није пробијен, никада није било земљотреса. То је ваша најбоља опција, али долазак до хангара ће бити права мука.“

„То је у башти худуа?“, рекао је Меквилан.



„Да, госпођо.“

„Срање. У реду, не шали се. То неће бити лако.“

„Да погодим“, подсмехну се Гивој. „Скупље?“

„Не, господине“, рекла је хладно. „Зато што вас само тамо одведем. То је стандардни део. Улазак у комплекс и до хангара зависи искључиво од вас и вашег тима. Постоји пар добрих бравара у Нату - Мике Одокс и Вилијам Сапри - који ће вам радо ангажовати. Саветоваће вас о стратегији пробијања периметра и водити вас кроз одбрану. Али морам одмах рећи, добри су - мислим да заиста познају своју Небеску технологију - али сумњам да могу да активирају Небески брод за мање од недељу дана. Те летелице имају неке озбиљно сложене системе. Чак и ако прођете периметар, свемирска лука је на врху каменог стуба, а то је велика стратешка гомила срања баш тамо. Један пут горе, а један доле. Ако успете да уђете у хангар, нећете имати недељу дана. Пре ћете

имати десет минута пре него што вас Духови који јуре за вашим задњицама преплаве.“

Гивојев осмех је био предаторски. „Не брини, дошао сам спреман управо за тај сценарио. Имамо некога ко може да пробије било које безбедносне блокаде на Небеском контролном систему и преузме контролу над њим. Зар не, Фине?“

Као и сви остали, Ели се окренула да погледа Фина. На његову част, није изгледао толико уплашено колико је она знала.

„Бићу са тобом када будемо нападали хангар, тако да да“, рекао је. „Стављам свој живот на коцку како бих могао да активирам брод за десант и да изађем одатле довољно брзо да останем испред одбране. То је моја гаранција.“

„Астеријине сисе“, промрмља Елсбет Меквилан.

„Дакле“, рекао је Гивој. „Сада када је то решено, о каквој врсти накнаде говоримо?“

—

Елсбет Меквилан је преговарала да добије неколико тенкова класе „Avangard“, „Eat This“ и „Hard Yes“, као пратњу свом командном возилу „Hell Welcomes Careful Drivers“, за које је тврдила да је један од највећих тенкова који су деловали из Ната. Фин то није наглас довео у питање када се попео унутра, али његова путничка кабина је чинила „Heads Up“ луксузно пространим у поређењу са њима.

Три тенка су допуњавала пет гусеничних пионирских мотоцикала, од којих је сваки имао посебан одред од пет миландија који су пазили на пљачкашке духове.

Фин је делио кабину брода „Добродошли у пакао“ са седам чланова тима наредника Бенсата. Сви су носили борбени оклоп, што је значило да нису могли ни да стоје усправно. Читаво седамнаесточасовно путовање морало је да проведе седећи. Фин је покушао да спава, али бука и потпуни недостатак суспензије су то онемогућили.

Након једанаест сати љуљања и тресња преко смрзнутих поља лаве и мртвог тла, видели су мање тектонске пустоши и више обичног терена, али то није учинило поглед ништа бољим. Губитак атмосфере планете оставио је све њене живе организме структурно нетакнутим док су умирали. Промена боје је наступила готово одмах, али то је било све. Било је изузетно мало распадања. Као што им је Елсбет рекла, све бактерије су умрле истовремено када и тело домаћина, тако да није било ничега што би изазвало биолошку деградацију ни код једне од биљака или животиња. Ипак, вакуумска аблација је полако нагризала површинске молекуле, изглађујући их тако да су сада личили на истрошене статуе.

Негде после тринаестог сата конвој је прошао поред великог крда бизона који су лежали тамо где су пали пре шест хиљада година. Фину је требало минут да препозна грудвасте облике као лешине. Многи од њих су имали ситне наслаге кристала ваздуха заглављене дуж набора у њиховим крутим кожама, светлуцајући на јутарњем сунцу.

„Они су као тродимензионалне сенке“, тужно је приметила Ели. „Шта су Кајвал Небеска учинила да заслуже ово?“

„Не знам, и нисам сигуран да желим“, признао је Фин.

„Реци ми поново да се ово исплати.“

„Вреди. Потребан нам је тај десантни брод да бисмо стигли до Архимедовог мотора. Није само велика гравитација на гвозденом егзотичном створу са којим се морамо носити — можда би људски десантни брод могао да достигне брзину бекства, можда не — већ немамо појма колико дубоко у атмосферу ћемо морати да идемо. Само ултравезани материјали које Небески бродови имају могу да преживе притисак тамо доле.“

Могао је само да замисли како јој се глава тресе од ужаса унутар оклопљене кациге.

„Претпостављам да нам је онда потребан“, рекла је.

„Не брини, поново ћу га активирати.“

„Да ли су Кајвал Целестиали имали неуронске интерфејсе?“

„Не. Били су потпуно другачији од Империјалних Небеских, али њихови ЦИ и даље имају исте рутине. Могу да се повежем са десантним бродовима.“



мрежа.”

„Заиста се надам, Фин.“

„Да. И ја такође.“

Сат времена касније, конвој је стигао у башту худуа. Била је то област камених стубова који су се протезали преко осамдесет километара пре него што су се проширили у планински ланац. Размаци између худуа почели су да се смањују како су стубови постајали виши и дебљи. Убрзо су били широки неколико стотина метара у основи, а виши су се уздизали преко километра у загушљиво небо.

Док су се пробијали кроз башту, „Добродошли у паклу“ су морали да почну да булдожером руше дрвеће. Прелазили су густу шуму, чије је дрвеће колонизовало сваку малу избочину или пукотину у худуима. Раздвајање дрвећа није чак ни успорило тенк; дебла су се једноставно распала у гомиле прашњавих пахуљица док је предња ивица ударала у њих. Почео је домино ефекат када су горње гране ударале у суседно дрвеће када су пале, стварајући широки талас разарања који се завршио тек када је стигао до камених зидова ограничавајућих худуа.

Седамнаест сати након што је напустио Нат, Хелл Велс је успорио и зауставио се два километра од зида који окружује БК37. И Ит Тхис и Хард Јес су се зауставили поред њега.

Сензори на Пакленим добродошлицама фокусирали су се на свој циљ. Худу је пажљиво издубљен како би се добио природни небодер прошаран одајама и ходницима. Његова спољашњост је остављена готово нетакнута, са растреситим плаштом од дрвећа и лишћа подстакнутим да формира зелене ресе око ископаних пећина и њихових балкона. На врху, његов првобитни врх је одсечен како би се обезбедила широка платформа за слетање, са великом хангарском пећином директно испод.

Сензори на Хелл Велвису открили су да је зид који штити комплекс висок педесет метара, пречника три километра, а његова спољна ивица се конкавно савија око седам суседних худуа, искључујући њих. Ако је и било неких структура у шуми око основе БК37, оне нису биле видљиве ни на једном од орбиталних скенова које су саставили бравари мобилних градова. Уместо тога, унутрашња ивица зида је обухватала широки шанац, који је сада био пун блиставих кристала ваздуха који нису могли даље да клизе након што су пали.

Гивој се спустио из командне кабине у путничку кабину.

„Двадесет минута“, објавио је Бенсатовом тиму. „Хајде да заузмемо позиције. Мике, ти си на челу, је л' тако?“



„Да“, рекао је бравар. „У реду, људи, сензори на зиду знају да су тенкови овде, наравно, с обзиром да смо управо уништили половину дрвећа у башти, тако да ће статус узбуне комплекса за ЦИ бити на максимуму. Сада, ваша одела би требало да буду у стању да се крећу кроз шуму, а да их не открију, зато само држите један поред другог иза мене и газите где ја газим; не желим домино колапс који ће нас одати. Након што продор удари, заиста неће бити важно. Миландији за

електронско ратовање ће ометати своје сензоре, а Духови комплекса ће бити распоређени против три отвора. Када се попнемо на зид, оштетићу мрежу комплекса колико год је то могуће. Немојте ме испред себе кретати. Док не стигнемо до самог худуа, ваш посао је сузбијање ватре против свих Духова који нас нападну. И верујте ми, радићете то доста. Дакле... хајде да почнемо.“

„Ево га, онда“, рекла је Ели.

„Само буди опрезна“, рекао јој је Фин. „Држи се близу мене.“

„Ох, бићу људски прилепац.“

Фин је устао, сетивши се да се сагне како кацига његовог оклопа не би ударила у плафон. Вештачке мишићне траке одела лако су држале положај.

„Декомпресујемо кабину“, објавила је Елсбет. „Држаћемо позицију овде док не лансирате брод за десант, за сваки случај ако вам затреба брз излаз.“

Фин је почео да се креће напред, са Ели неколико центиметара иза себе.

Гивој је стао испред њега. „Не ти“, рекао је.

„Шта?“

„Не, разговарам са Ели. Ти не идеш у рацију.“

„Као, дођавола, нисам“, љутито је одбрусила.

„Ово није вишеструки избор. Жао ми је; било који други препад и био бих срећан да те имам у тиму. Свестан сам да сам ово требао разјаснити на Дилиценту, али нисам, па ево нас. Наш задатак данас је апсолутно кључан за целокупну мисију, а ти немаш искуства нити обуке.“

Фин се трзнуо, али то је било управо оно што је мислио од тренутка када је Ели објавила да долази са њима у Кајвал. Једноставно није имао храбрости да то изговори наглас.

„Не можеш ово да урадиш!“, рекла је Ели.

„Бићу искрен“, рекао је Гивој. „Назовите то грубо. Назовите то — и мене — како год желите, заправо, али били бисте терет. Никада нисте били у борби и немате разумевања о механизмима небеске одбране. Такође, ако бисте дошли, Фин ће бити глупаво заштитнички настројен према вама — и с правом — али ако ово крене по злу, то ће повећати његово...“



изложеност. И, Ели, он је једини од нас који мора да стигне до хангара. То је оно око чега је цела ова мисија усмерена. Једноставно не могу да ризикујем. Знам да је тешко чути, али тако је.“

„Фин“, рекла је очајнички.

„Не!“, одбруси Гивој. „Ово није његова заслуга. Ја сам задужен за ову операцију, а ово није демократија. Фин, или пођи са нама док је твоја девојка безбедна у Пакленим Добродошлицама, или ћемо све одмах прекинути.“

„Жао ми је“, рекао јој је Фин. „Морам да идем. Знаш то, зар не?“

„Наравно“, одговори Ели отровним тоном. „Разумем. Немам избора.“

Фин није знао шта да ради. Рећи нешто друго би прозвучало као понижавајућа фраза. Поново се извинити звучало би патетично. Бити племенит, ћутати и изаћи са остатком одреда изгледало би као да је превише уплашен да било шта каже. Астеријина гузица, могао бих да убијем Гивоја. Али... у праву је, и не желим да она настрада. Мора да зна да нема шта да доказује после Портисхеда, не мени.

Његова дилема се нагло окончала када га је Гивој ударио по рамену и рекао: „Исели се.“ То није био предлог.

—

ШУМА ЈЕ УСПЕЛА да Фину најежи кожу унутар његовог савршено регулисаног оклопа. Његов мозак је то регистровао као погрешно на неком фундаменталном нивоу; једноставно је било превише смрти да би је признао. Сензори његовог одела показивали су му безброј птица које су пале са неба док је ваздух једноставно нестајао око њих.

Све што је могао да помисли јесте: Како је то било?

Остали тимови из „Eat This“ и „Hard Yes“ су им се придружили, и цео одред је ходао у колони један за другим иза Микеа Одокса, са Гивојем другим у реду, а затим једним од Дејвова. Фин је био следећи са још једним Дејвом иза себе. Гивој је очигледно имао више поверења у њихову заштиту него било ко други у одреду. На тренутак, био је готово огорчен што Тоше није пошао са њима, али док је Фин био заузет посетом пријатељима и породици у Санта Роси, плаћеник је себи набавио још један уговор о обезбеђењу на броду „Putnički“.

Док су се удаљавали, Фин је видео мноштво миландија како излазе из отвора на сваком тенку. Машине су одлетеле у шуму, њихове ноге



пробијајући се кроз покривач тла са паучастом грациозношћу. Оставили су већину пузавица и жбуња нетакнутом за собом.

Фин се снажно концентрисао на земљу, свестан колику штету може да нанесе било којој од окамењених биљака. Трагови које је оставио Мике Одокс били су јасни и лако уочљиви; растиње по којем је газио било је равно парче пахуљица. Фин пажљиво обуо своје чизме на исте тачке. Убрзо, и уз обилну помоћ менаџера одела који му је пружао рутину кретања, ушао је у стабилан ритам.

Чланови одреда постројени иза Дејва пратили су га истим темпом. Разговор је био минималан. Комуникациони екран на визиру његове кациге показивао му је да је Елин канал отворен, али она није ништа говорила. Није желео да почне да размишља о томе. Вероватно је превише тога протумачио, и све погрешно, али то није у потпуности потиснуло кривицу.

„Бојне главе су на путу“, објавила је Елсбет.

Фин је видео носаче када су припремали Паклене добродошлице још у Нату. Били су величине пса, са осам удова који су могли да послуже и као руке или ноге, што им је омогућавало да се крећу по земљи или пењу по вертикалним површинама. Бојева глава коју је Елсбет натоварила на један од њих била је појачана протонска бомба снаге 0,5 килотона. Није била радиоактивна, тако да нису морали да брину о додавању додатне заштите на своја одела. Након што су три наоружана носача пуштена, програмирани су да пажљиво галопирају кроз шуму све до подножја зида, подједнако се распоређујући око комплекса.

Десет минута пре него што је бојеве главе требало да детонирају, Мик их је зауставио стотину метара испред каменог зида од живих животиња. Фин га је угледао кроз мирне, тамне гране изнад главе - импозантна празна барикада.

„На позицији смо“, рекао је Мике.

„Разумем“, признала је Елсбет.

И даље ништа од Ели. Она нас види на тактичком дисплеју. Зна да све иде добро.

Минут пре детонације, Мике се полако спустио равно на земљу. Сви су следили његов пример.

Дакле, ту је био Фин, технички лицем надоле у прашини, иако није тако изгледало. Његова кацига је била чврста сфера, са доста активног јастучића обликованог око главе да би је држала на месту. Његов поглед је долазио искључиво са унутрашњег дисплеја на визира. Оно што је

видео биле су гране дрвећа које су се испреплитале изнад њега, као да је заправо био на леђима. Било је дезоријентирајуће.

418

Наранџасти бројеви су одбројавали преостале секунде. Иако је могао да види шта се дешава, минут се протезао као да је узнемирујућа шума искривљавала само време.

Све три бојеве главе су детонирале.

Наравно, није било звука – не на мртвом, безваздушном Кајвалу. Али земља је преносила снажну тутњаву кроз његово одело. Могао је да осети како му тресе грудну кост. Филтери на сензорима визуелног спектра открили су само скроман ниво светлости који је долазио из три мала облака у облику печурке која су се дизала око комплекса. Затим је савршено јасна слика дрвећа нестала у масивном градом честица док се шума распадала. урлик га је тада погодио, док је сфера паре експлозије прешла преко њега, доносећи са собом поплаву фрагмената који су ударали о одело. Бука је била нагла и невероватна.

Неколико секунди касније, престало је док су се врели гасови ширили и нестајали. Крхотине су и даље ударале.

„Идемо“, рекао им је Мике. Бравар је устао и почео да трчи напред преко претражене земље. Без ичега што би га заклонило од шуме, зид је изгледао још већи него раније. Изнад њих су три сребрне пруге пројуриле кроз његово видно поље брзином муње. Финов тактички дисплеј их је означио као хиперсоничне пројектиле, са вишеструким појачаним протонским подмуницијом. Мање експлозије су еруптирале дуж врха зида, шаљући каскаде рушевина које су се срушиле.

„Масерски стражари елиминисани“, рекла је Елсбет.

„Хвала, Ел“, признао је Мике.

Трчећи ка зиду, Фин је прегледао тактичке податке. Бојеве главе су обавиле свој посао, направивши три огромне рупе у древном живом камену. Миландији су се приближавали комплексу из свих праваца; верзије за електронско ратовање су изазивале дубоко продирање његове мреже, са умереним успехом. Бравари су инсталирали надограђене рутине у миландије које је Гивој донео како би били ефикаснији против Небеских сензора и зракастог оружја у првом одбрамбеном кругу комплекса. Нападачки миландији су скенирали тражећи неизбежни налет Духова који би похитали да покрију рупе у зиду, спречавајући очекиване нападне снаге да уђу. Ускоро ће избити пуцњава док миландији покушавају да имитирају упад. Ако им буде потребно појачање, три тенка ће испалити још хиперсоничних ракета у знак подршке.

## 419

Фин је стигао до подножја зида и сачекао да Мике започне успон. Бравара је пратио тим наредника Пандијане из Хард Јеса.

„Какво је стање резервоара?“ упита Фин, трудећи се да звучи професионално.

„Још смо овде“, рекла је Елсбет, „а твоја девојка је жива.“

Слој за одвођење топлоте оклопа је радио сасвим добро. Фин је могао да осети како му јастучићи кациге усисавају топлоту са образа. „Разумем“, промрмљао је.

„На врху смо“, рекао је Мике. „Други тим се сада пење.“

Фин је удахнуо. Имао је Дејва са обе стране, а Гивоја одмах испред са наредником Бенсатом.

Хајде, већ си ово радио. И као и раније, управљање оделима је преузело контролу, актуатори ногу су му померали стопала, постављајући чизме равно уз зид. УПС-ови су се укључили и заглавили. Да, и сећаш се како се то завршило прошлог пута. Одело је

ставио руке на зид, прсти су му били раширени, дланови су се додиривали. Рукавица се причврстила. Почео је да жури горе, а одело му је пружало мајмунски ход.

На врху зида, Мике је већ исекао основу оштећеног мазерског топа. Убацивао је мале флексибилне закрпе које су се обликовале на електронику унутра. Чланови Пандијаниног тима са тешким раменима на рамену стајали су на стражи са обе стране, скенирајући зид тражећи било какву непријатељску активност.

"И готово", рекао је Микуе. "Пандиана."

„На то“, одговорио је вођа тима.

Осам оклопних одела је испалило своја сидра у врх зида. Каблови су се одвијали из њихових дизалица и спуштали се низ унутрашњу страну зида.

„Периметар чист.“

Пошто се наредник Фомкијев тим из „Поједи ово“ сада пењао уз зид, био је Финов ред за хоризонтални спуст у комплекс. Када је кренуо, прегледао је шта је видео. Директно испод, језиво равна површина рова преламала је призматични бљесак јарког поподневног сунца. Простирала се стотину метара од зида. Иза тога, неравно тло које се протезало до подножја худуа било је уређена трака дрвећа и парка све до тренутка када су бојеве главе детонирале. Пара од експлозије разбила је свако дебло и влат траве, вртложећи фину црну прашину у чудне спиралне шаре које су се још увек таложиле.

## 420

Пандијанин тим је стајао у рову, а светлуцава прашина им је допирала до колена. Фин је сишао иза њих. Бенсатов тим је одмах формирао заштитни кордон око њега. Хтео је да протестује, али је знао да је то непрофесионално. Гивој је био у праву. Док нису стигли до хангара, он је био циљ мисије.

Инстинктивно је погледао у вуду испред себе. Бујно дрвеће и винова лоза које је раније видео како га прекривају сада су сви нестали, њихово распадање је обојило стену дугим пругама црне прашине које су наставиле да се сливају надоле. Њихово одсуство открило је стотине пространих балкона, често затворених перголама са егзотичним резбаријама. Витке стазе су повезивале балконе у опасним кривинама, од којих ниједна није имала рукохвате.

„Шта је ово било место, нека врста храма?“ промрмљао је. Овако близу, вуду је био прилично импозантан. Његова висина га је одмах учинила захвалним што његово одело има Лиденове препознатљиве биомишиће који му помажу да се попне; био је прилично сигуран да не би користили никакве унутрашње дизалице чак и да раде.

„Нико заправо не зна“, рекао је Мике. „Сва архитектура Кајвала Целестиала има ову врсту разраде. Никада нисмо видели ништа што подсећа на просторију за молитву унутар комплекса.“

„Да ли је слободно да кренемо?“ упита Гивој отворено.

Мике је застао. „Одбрамбена мрежа лепо ради због дубоког пожара, али ЦИ зна да је нешто унутар периметра. Само нас још нису идентификовали. Хајде да кренемо.“ Почео је да гази напред.

Фин га је пратио. Ваздушни кристали једва да су пружали отпор док је ходао кроз њих. Ситна светлуцава зрнца су му шикљала око ногу док се кретао. Тло на дну рова било је грудвасто, попут камења у речном кориту. Има смисла, помислио је. Био је то ров. Дуж ивице било је неколико високих фонтана-статура. Иза њих, тло се валовало у глатке хумке и јаруге. Сада када је мртва шума била збрисана, изгледала је као део црне пустиње, са стрмим динама.

„Да ли је ова прашина опасна?“, упитао је.

„Рецимо то овако; не желиш да га удишеш“, рекао је Мике. „Зачепиће ти се у плућима, али срећом није токсично. Слојеви притиска твог одела су довољно добри да га спрече.“

Бравар је стигао до чврстог тла и зауставио се. Рој извиђачких дронова налик пауцима излетео је из силоса на његовим леђима и почео да се расипа напред. Њихове ноге су опрезно додиривале земљу, врховима боцкајући по зрнастим остацима шуме.

421

„Држи се“, рекао је Мике. „Гу-замка.“ Клекнуо је и замахнуо плавом кутијом преко земље. После неколико секунди чврсто ју је притиснуо, а шиљци су се забили са њених ивица.

Фин је изненађено посматрао како линије слабог смарагдног светла пробијају се кроз прашину; формирале су несиметричну мрежу која се ширила дуж падина. Мике се смрзао, иако је Фин знао да бравар води неки езотерични дигитални рат против линија. Заиста, кратке капљице ћилибарног светла појавиле су се међу зеленим линијама, клизећи попут сићушних возила. Зелени делови су почели да трепере, а затим су се пригушили.

„Напред“, рекао је Мике. „Држи се руте коју ти шаљем. И запамти да морамо да се приближавамо.“

На Финовом екрану се појавила мапа, црвена линија која се вијугала кроз неравнине тла и завршавала се код лучног улаза у подножју вудуа километар испред. Изашао је из јарка и кренуо напред у благу долину, пратећи Дејва одмах иза себе. Пазио је да му ципеле не газе нигде близу нејасних линија.

„Срање“, промрмља Мике. „Доушник нас је пронашао. Припремите оружје, молим.“

Фин је посегнуо за пушком од маграила причвршћеном са стране његовог одела и окренуо је. Дејв и Дејв су му се приближили.

„Чекај“, понови Мике. „К-завртањ, двадесет метара.“

Фин је стао да се креће, заједно са свима осталима у одреду. Није очекивао да ће одбрана комплекса бити тако сложена. Овим темпом ће му требати остатак дана само да стигне до худуа.

Двадесет метара испред њега, три извиђачка дрона су се зауставила. Њихови удови су ударали о тло, продирући сваки пут мало дубље у црну прашину.

Док су настављали да истражују, Мике је извукао пиштољ са дебелом цеви и усмерио га на њих. Црна прашина се померала испод једног од дронова. Млаз земље је избио навише. Мике је опалио из пиштоља док се машина завртела из земље, десетине шиљатих сечива извијало је из њеног језгра, а њихове ивице су светлуцале плаво-белом енергијом. Пројектил се распао у гримизну мрежу, коју су одмах испреплетале сечива. Живописни електронски муњеви су кључали дуж ужета мреже, остављајући дугачке опекотине у земљи док су се приземљавали. Машина се трзнуло зауставила, танки праменови паре су се дизали из пукотина близу основе, шиљци су се спуштали.

„Астеријино дупе“, рече Фин.

422

„Напред“, наредио је Мике. Заменски дронови су се спустили из његових силоса и пожурили напред.

Фин је удахнуо и поново почео да хода. Линије светлости на земљи су сада биле претежно наранџасте.

„Духови долазе“, рекао је Мике. „Са наше десне стране. Петсто метара. Наставите кретање, али отворите ватру за сузбијање.“

За име Астерије! Подаци о циљању су се појавили на Финовом тактичком дисплеју. Аутоматски је усмерио своју пушку са магнетним минометом удесно, бирајући муницију за гранате.

„Не ти“, рекао је Дејв испред њега.

„Тачно.“

Иза њега, Фомкијев тим је стигао до дна зида. Почели су да журе преко рова, узбуркавајући широке лепезасте снопове ваздушних кристала.

„Чекај, зашто је шанац са унутрашње стране зида?“ упита Фин. Није очајнички желео да зна, али његова подсвест је стално наговарала то питање.

„Ово није средњовековна Земља“, рекао му је Гивој. „Није прави шанац, вероватно само декоративно језерце.“

Фин се намрштио. „Али зар не би требало да је ово место где би сензори—“

Један члан Бенсатовог тима кренуо се уз падину с његове десне стране и отворио ватру из минијатурног топа постављеног на рамену. Блистави бљескови су се расцветали у даљини.

Ватра која је одговарала гризла је врх падине, шаљући траке земље и црне прашине које су се сручиле низбрдо.

„Елсбет, молим терет за сузбијање на терену“, рекао је Мик.

„Долазећи.“

Неко је вриснуо: бол и шок.

Фин је осврнуо погледом около, али нико у његовој близини није био погођен.

„Испод“, викнуо је мучан глас. Ознака га је идентификовала као Едусала, једног из Фомкијевог тима.

Тактички дисплеј је приказао стратешко упозорење за подршку. Три хиперсоничне ракете су погодиле приближавајуће Духове. Тло се затресло, приморавајући Фина да чучне како би одржао равнотежу,

веома свестан тих светлећих линија на које је био близу да нагази. Огромни облаци земље уздизали су се навише, ширећи се ушир.

„Нешто је овде унутра“, викну Фомки. „Испод површине.“

Финов менаџер одела је зумирао тим у рову. Могао је да види да је Фомкијев тим у невољи, сви су се мотали по мирним ваздушним кристалима. Неколико њих је сада вриштало, а телеметрија је избацивала црвене сигнале.



симболе на својим оделима - све на ногама. Тројица од њих су почела да испаљују право доле у ваздух кристале код својих стопала.

Едусал је пала, слетевши лицем надоле на површину ваздушних кристала. На тренутак, крајеви њених ногу били су видљиви пре него што је почела да тоне, а Фин се повратио. Чизме су јој недостајале; ногавице одела су се завршавале тачно изнад места где су јој требали бити чланци. Крв је лила из одсечених удова, шуштећи у вакуум чим би се појавио. Едусалини крици су постајали све гласнији док се бацала. Руке су јој почеле дивље да машу. Мале бледосиве сфере, пречника десет центиметара са површином глатком као љуска јајета, биле су причвршћене за тамни оклоп. Финови сензори на оделима су му показали да свака сфера има прорез у облику звезде, који их је стезао за Едусалин оклоп. Затим је видео како се прорези затварају, секући кроз чврсти спољни слој одела као да је направљен од папира. Како се прорез затварао, сфера је пала. Крв је почела да извире из рупа које су направиле, а затим се претворила у млаз фине гримизне магле.

Ти прорези су уста. Одгризају је на комаде!

„Шта је, дођавола, то?“ викнуо је Гивој.

„О, Астеријине сисе“, заурлао је Мике. „Сабљасто камење! То није био ров за воду, то је био кревет од сабљастог камења.“

Још двојица из Фомкијевог тима су пала, вриштећи од бола док су летели. Едусал је потонула испод површине. Престала је да вришти - и да се креће. Сви остали су дивље пуцали надоле. Њихови крици су блокирали комуникационе канале, па им је Финов менаџер одела искључио ЛНК-ове.

Двадесет секунди касније, цео Фомкијев тим је нестао у ваздушним кристалима рова.

„Настави“, прохриптавао је Мике. „Брзо.“

Нешто је спречавало Фина да помера ноге. Зурио је у савршено мирну површину ваздушних кристала, тражећи... није знао шта.

“Хајде!” Микуе је инсистирао.

„Гадно срање“, рекао је Дејв. „Помери се, Фине.“

То је некако сломило Финов мишићни затезач.

„Јеси ли рекао сабљастоун?“ упита Елсбет без даха.

„Да“, потврдио је Мике.

„О, дођавола. Колико?“

„Све њих. Сваке које је ова проклета планета икада направила.“

Испред њих, неколико извиђачких дронова се зауставило, њихови удови су радознало вирили у земљу. Фин је застењао од ужаса. Да није још једна замка?

424

Мик је усмерио пиштољ на њих, чекајући да оно што је закопано изађе на видело.

„Маши“, рекао је Дејв.

„Шта?“ упита Фин. Али је знао; само није желео да му се каже. Пребацио је сензорски пренос одела на задњи снимак.

„Духови долазе“, јавио је Мике. „Опет десна страна.“

Финов менаџер одела показао му је шанац. Његова површина се померала. Читава његова површина, све до зида, надимала се попут таласа и јурила напред, невероватно гладак талас који је требало да удари у плажу. Непосредно пре него што је стигао до ивице шанца, његова основа је еруптирала у млазеве светлости. Сиве сфере су излазиле из њега. И наставиле су да се појављују.

Лажни талас се срушио, а сабљасти каменови су и даље јурили напред преко поцрнелог тла, подижући прашину. Котрљали су се, видео је Фин, гурали се напред. Није било ни трага звездастог прореза ни на једном од њих.

Мике је опалио из пиштоља на осветољубиву машину која се издигла из земље испред њега, убивши је у пламену неусклађених енергија. „Крени се!“

Сви су почели да трче. Пандијана је повела двојицу из свог тима уз падину са њихове десне стране и испалила баражу пројектила на Духове који су се приближавали.

„Духови с леве стране“, упозорио је Мике.

Оба Дејва су испаљивала гранате на гомилу сабљастих каменова иза њих. Ужарене експлозије их нису ни успориле. Предња линија је била разнета, али масивна маса иза њих је само наставила да се котрља преко њихових остатака без обзира на то. Фин није могао да верује колико их је много. И даље су израњали из рова. Хиљаде њих. Десетине хиљада. Не, више од тога.

Бенсат је јурио уз падину са Финове леве стране са четворицом чланова свог тима. Удари енергетских зрака претварали су прашину око њих у стакло. Морали су да се повлаче, бацајући гранате у високим

луковима. Енергетски зраци Духова су их избацили са неба. Светлосни пулс док су детонирали био је интензиван, претварајући свет у црно и ужарено бело.

„Распирајућа ватра“, наредио је Мике. „Уништите тло испред нас.“ Чак и док је говорио, још један К-завртањ се завртео навише, једва петнаест метара испред нас. Гивој га је уништио рафалом хиперкинетичких пројектила.

Фин је пребацио свој пиштољ да пуца у широком лепезу, на домет педесет метара. Стао је поред Микеа и почео да пуца у нешкодљиву земљу. Сензори његовог одела су му показали да су се сабљасти каменови претворили у застрашујућу лавину иза њих, неумољиво крећући се напред. Долазили су из...



стране такође, огромне масе које су се пењале уз падине да би се срушиле, гушећи експлозије граната које су поставили Дејвови.

„Нећемо успети“, схватио је Фин. Били су најмање деветсто метара удаљени од подножја худуа.

Мике и Гивој су ходали напред, пуцајући напред да би уништили земљу и шта год да је она крила. Нису били довољно брзи.

„Уђути, дођавола“, зарежао је Гивој. „Стићи ћемо тамо. Морамо. Немаш појма шта је на коцки.“

Фин му се само насмејао. Или то или да почне узалуд да плаче.

„Елсбет, сузбијање тла испред нас“, рекао је Мик. „Све што си—“ Енергизована кинетичка бомба пробила му је кацигу, разневши му главу. Гивој и Фин су се заједно окренули и испалили млаз кинетичке бомбе у Духа који се појавио на врху падине испред.

„Настави“, викнуо је Гивој.

—

Ели се попела у командну кабину чим су Фин и остали отишли. Из неког разлога, Елсбет се није противила - заправо није ништа рекла - па је села на столицу коју је Гивој користио. Бирала је сигнал са Финових сензора из одела, што јој је омогућавало да тачно прати где се он налази и шта ради.

Било је то чудно искуство. Још увек је била у свом оклопу, тако да је визир играо виртуелно Финово искуство. За њу је било као да је у активном телу којим даљински управља неко други, али једноставно није могла да осети покрет.

Када је сишао низ зид у шанац, приметила је да неравно тло између ивице шанца и основе худуа пружа довољно заклона ако Духови који су се окупили на продорима уоче одред. „То је добро“, рекла је себи. Затим је Бенсатов тим формирао заштитни кордон око њега. Ели је одобравајуће климнула главом.

Мике је пустио групу извиђачких дронова из својих силоса.

Сада је худу био лишен вегетације, откривајући сложене грађевине које су Небеска бића створила у њему. Фин је питала да ли је то храм. И сама се то питала.

Кренули су напред, пратећи Мике напоље у црни предео. Није очекивала да ће прилаз бити тако тежак. Чудне линије светлости у



земља, закопане замке, напади духова.

Када је Мике захтевао сузбијање копнених напада, Елсбет је испалила осамнаест хиперсоничних ракета из часописа „Hell Welcomes“. „Зар то није претеривање?“ упитала је. Док је завршила са питањем, све су већ уништиле траке земље унутар зида. Проучавала је тактички приказ, покушавајући да пронађе образац.

„Тачке удара су биле све насумичне осим оне која је уништила Духове“, рекла је Елсбет када је питала. „То је стратешка дистракција. На овај начин, одбрамбени ЦИ не зна да смо циљали одређену локацију.“

„А.“ Што је сада било очигледно када је Ели размислила о томе. Можда је Гивој био у праву? Не да би му икада опростила; било је превише понижавајуће.

„Наши миландији ван зида су под јаком ватром“, рекла је Елсбет, „па се ЦИ концентрише на напад дубоким опекотинама. Они то увек раде; као да то схватају лично.“

„Да ли?“

„Они нису самосвесна бића, али давање приоритета самоодбрани је нешто што деле са биолошким животом. То је само још један фактор који користимо да их одвратимо од стварног упада.“

„Значи, нису баш толико паметни?“

„Зависи од метрике. Ако узмете у обзир—“

Мучен врисак се зачуо преко канала одреда. Ели је видела како се црвени симболи аларма пале на телеметрији Едусаловог одела; идентични симболи су се материјализовали на неколико других одела постављених близу њеног.

Снимак из Финовог одела постао је збуњена мућа, толико се увијао. Онда је Ели видела како Едусал пада; није имала стопала. Крв је шикљала из одсечених удова, претварајући се у млазеве црвене паре.

„Астерија је, дођавола, плакала“, вриснула је Елсбет. „Не може бити!“

„Шта ће бити?“ упита Ели.

„Сабљасто камење!“ урлао је Мике. „То није био ров за воду, то је био слој сабљастог камења.“

„О, срање, не, не, не“, јаукала је Елсбет. „Не цео шанак, било би их… милиони.“

„Шта су, дођавола, сабљасти каменови?“ упита Ели.

„Видели смо их само једном раније. Они су као каменчићи који гризу — и гризу скоро све. Свакако оклоп који одред носи.“

„Па... одред је сада изашао из рова.“

„И они се крећу. Онај други пут? Нико није преживео.“

## 427

„Користи хиперсонике. Убиј их.“ Чак и док је то говорила, снимак из Финовог одела јој је показивао поплаву сабљастог камена како се диже из јарка, искривљујући његову мирну површину ваздушних кристала у масивном вртлогу сцинтилација.

„Преблизу су“, рекла је Елсбет.

Предња ивица сабљастог камена почела је да се котрља по земљи, формирајући покретни гребен који је растао како је напредовао. Ели није могла да верује колико их је морало бити, нагомиланих испод ваздушних кристала. Елсбет је била у праву: милиони! Сада се сваки од њих кретао, јурећи Фина.

Када је одред покушао да побегне, замке су се појавиле из земље испред.

„Нећемо успети“, рекао је Фин, злослутно мирним тоном.

У праву је, схватила је. „Можемо ли да их покупимо?“ упитала је.

„Не могу“, рекла је Елсбет. „Чак и да можемо да прођемо кроз један од пробоја, између нас и одреда је милион сабљастих каменова. Чак ни Паклени добродошлице не могу да пређу преко њих. Разгризали би нам

шине пре него што пређемо двадесет метара, а онда би почели да се баве шасијом. То је самоубиство.“

„Шта кажете на мост?“ очајнички је упитала Ели. „Неки пут преко њих? Пут директно до худуа?“ Наредила је тактичком дисплеју да пружи преглед целог подручја.

„Да јесте, Мике би га користио“, рекла је Елсбет. „Нема ничега.“

Ели је зурила у мапу, тражећи нешто - било шта.

Микове телеметријске снимке из одела су засветлеле црвеном бојом, затим су постале црне пре него што су нестале. Финов пренос је показао како се безглаво оклопно одело урушава на земљу.

„Настави“, наредио је Гивој.

Све је било узалуд, знала је Ели. Чак ни са Миком који их је водио кроз замке, не би успели; није било довољно времена. Сада када је отишао, заиста није било шансе.

Посматрала је како половина одреда чисти терен испред себе, њихово оружје диже огромне облаке прашине и земље. Чистили су пут, али преспоро, и судећи по ономе што је могла да види на тактичкој мапи, маса сабљастог камена се приближавала са обе стране. Групе Духова су такође журиле ка њима. Одреду је био потребан много шири појас уништења —

Поново је проверила мапу, док су јој мисли вртеле кроз прорачуне: удаљеност, висина…

„Елсбет!“

„Шта?“

„Да ли постоје хиперсонични авиони са појачаним протонским бојевим главама?“

„Да, пет, али су искључиво за самоодбрану у крајњој линији. Не можемо их користити нигде близу одреда.“

„Не желим да буду близу одреда. Циљајте два худуа одмах изван зида на североистоку. Ако ударите одмах изнад базе, срушиће се у комплекс. Биће насипа од рушевина, тако да можемо да се возимо право преко њих.“

„О, срање, то је лудо.“

Телеметрија одела једног од Бенсатових тимова пријавила је три поготка од активне кинетике. Критична медицинска упозорења су процветала.

„Ионако су мртви. Уради то!“

„Јао, јоооо. Упозори их.“

„Фине, Гивоје, останите где сте. Не мрдајте. Разумете? Држите свој положај.“ Док је то говорила, могла је да види како се надолазећи зид сабљастог камена гомила све више од Финовог оклопа.

„Шта?“ излетео је Финов збуњени глас.

„Направићемо мост. Чекај, долазимо.“

„Лансирање“, рекла је Елсбет.

Паклене добродошлице су се зањуљале док су ракете одлетеле.

„Чекај“, преклињала је Ели.

Једва две секунде касније, протонске бомбе су детонирале истовремено. Елсбет је испалила по две на сваки од два худуа које је Ели показала.

Ели је усисала ваздух док су сензори „Паклене добродошлице“ показивали да се плазмасфере шире, редова величине светлије од сунца на загушљивом небу изнад њих. Једва секунду касније, удар паре је погодио резервоар. Читаво возило се окренуло напред, подижући се готово вертикално. Ели је зграбила оквир седишта – ох, ово ће да боли. Оно се срушило назад, покушавајући да јој удари целом кичмом у лобању. Унутрашње јастучићи њеног оклопног одела су се искривили, стисак је био тврд као челик.

Ели је вриснула без речи као да ће то отерати бол. Неки ћилибарни симболи појавили су се на визиру. Није имала појма шта значе, били су толико замагљени.

Тенк се трзнуо напред, гусенице су му закрчале док је убрзавао. Ели је опустила хват, а она је трепнула да би се екран фокусирао.

„Врати се код Ната“, рекла је Елсбет групама „Једи ово“ и „Опорно да“. „Ја ћу ово решити.“

429

Сензори са обе стране „Добродошлице пакла“ показали су Ели два худуа иза и са обе стране. Катаракте ебановине песка сливале су се низ стране са свих стабала која су се срушила у експлозијама. Бљесак плазмасфера се расипао, откривајући огромне пукотине око дна које су светлеле попут лаве. Почеле су да се распадају, избацујући плоче стена које су одскакале и кретале се по земљи, фрагментирајући се даље док су ишле.

Одједном, цела основа худуа са десне стране се распрснула у мећави огромних иверја, као да је још једна бојева глава експлодирала тачно унутар стуба.

„О, слатка Астерија“, застења Елсбет од посрамљеног задовољства. „Креће!“

Ели једва да је могла да верује, али вуду је сада имао дефинитиван нагиб - само неколико степени, али видљив, његов врх је био нагнут ка комплексу. Угао је почео да се повећава и убрзава.

Тада је основа друге еруптирала у експлозији крхотина. Елијино запрепашћење претворило се у панику када је видела како се велики комади стена избацују. Неки од њих ће се срушити веома близу...

„Па, колико је добар наш оклоп?“ упитала је.

Никада није добила одговор. Камен је пао на „Паклене добродошлице“, бацајући их у страну уз заглушујући звук крцкања. Елсбет се борила против померања, претерано управљајући како би их вратила на курс.

„Зезаш се!“, викнуо је Фин.

„Рекла сам ти да долазимо“, одбруси Ели са маничном радошћу. „А сада се сагни!“

Ели је имала поглед на оба худуа са обе стране Паклених добродошлица како падају са чудесном грациозношћу, што је њихова тишина учинила још чуднијим. Њихов пад је почео да се убрзава. На тренутак се чинило као да Паклене добродошлице покушавају да их потерају ка пропасти. Доњи делови оба худуа су се распадали у огромне облаке прашине и иверја док су се разбијали о земљу. Затим је уништење јурило испред тенка. Оба камена стуба су ударила у зид комплекса, рушећи га. Пешчана олуја која се ширила преплавила је цело подручје. Ели је морала да пређе на радар тенка да би ухватила последњи снимак разбијања худуа док су се срушили. Без даха је посматрала појачани тактички приказ док су падали са обе стране одреда. Огромне количине рушевина су избиле, затрпавајући читаве делове поплаве сабљастона.

Добродошлице у пакао су почеле да се тресу, а затим да скачу док су ударни земљотреси тресли тло испод њих. Јастучићи у њеном оделима су се поново затегли.

Елсбет је нагло скренула тенк. „Држи се“, залајала је. „Паклене добродошлице“ су стигле до поља остатака срушеног худуа са њихове леве стране. Гусенице су шкрипале и клизале док су се борили за приањање на хумци још увек клизајућег сипара. „Ели, додељујем ти контролу над системима за паљбу. Пуцај у све што се креће, а онда када престане да се креће, пуцај поново.“

„У реду“, рекла је без икаквог самопоуздања. Подаци о циљању и виртуелни окидачи појавили су се на њеном визирару, преклапајући тактичку мапу. Могла је да види иконе одреда које су се полако кретале. „Попните се на крш“, рекла им је Ели. „Бићемо у вашем нивоу за пар минута.“

Елсбет је цинично гунђала док је жонглирала резервоаром напред. Нагиб је постајао све стрмији, и док су се кретале, избацивале су гомилу комадића камења. Али „Пакао добродошлице“ се наставио пењати, а његов задњи део се вијугао с једне на другу страну.

Визуелно, напољу је било као ноћ, облак прашине је био толико густ. Чак је и радар имао проблема да се проби кроз густу кашу честица.

„Јесу ли напали онај комплекс худу, шта мислиш?“ упита Ели нервозно.

„Нису били довољно дуги; добро си изабрао. Али очекујем да ће рушевине стићи до њега. Надам се да ће нам то омогућити да дођемо до подножја нетакнути.“

„Да ли сабљасти каменови могу да путују преко овога?“

„Јебем те ако знам.“

Паклене добродошлице су стигле до врха хумке, а Елсбет се поново окренула тако да су кренуле право дуж насипа од рушевина према худуу у средини комплекса. Све о чему је Ели могла да размишља био је џиновски камени стуб који се полако тресао од потреса изазваних уништењем друга два - покрети који би се сигурно појачавали док не

почне да се руши. Није могла ништа да види, а радарска слика се растопила у маглу после неколико стотина метара. Свашта се могло десити тамо напољу.

Тактички приказ јој је показао одред како се пење уз нестабилну падину двеста метара испред. Укупно дванаест. Срање, је ли то све што је остало? Али Фин је био један од њих. Фокусирала се на то.

„Не стајем“, рекла је Елсбет. „Скочи.“

—

ФИН НИЈЕ МОГАО НИШТА ДА ВИДИ у узбурканој прашини; био је потпуно зависан од радара и инерцијалног навођења одела. Камење под ногама је било опасно,



а пењање уз њих је више личило на невешто пијано пузање него на ходање. Чизме на његовим чизмама нису биле од користи. Била им је потребна стабилна, чврста површина за коју би могли да се причврсте. Његов тактички приказ је био једини начин да зна да се Паклени Дочек заиста приближава.

Камење му је клизало испод ногу, терајући га поново да клизи доле.

„Фине, мораш да останеш са нама“, захтевао је Гивој.

“Не сери!”

„Дејвсе, помози му.“

„Могу се снаћи.“ Једна од највећих лажи коју је икада изговорио. Нагиб је био потпуно опасан. Велико камење, мало камење, поточићи песка, и ниједно од њих није било стабилно. Није могао да постигне никакво приањање. А прашина је и даље падала, прекривајући му оклоп и оштећујући његове сензоре ефикасније од било какве дубоке

опекотине од електронског ратовања. Његове клизајуће ноге стигле су до комада шљунка и изгубиле сваки додир. Пао је неколико метара, окрећући се док се борио за било шта сигурно за шта би се могао ухватити.

Један Дејв га је ударио и зграбио за руку. То га је спречило да се креће даље низбрдо.

„Шта?“ промрмља Фин. „Како?“ Почели су да клизе навише. Једва је успео да види како их Дејвова сајла витла вуче. Онда су се нашли поред другог Дејва, који се држао за ивицу назубљене стене која је вирила из рушевина.

„Хвала, човече“, рече Фин скромно.

„Тенк долази“, рекао је Дејв.

„Тачно.“

Њих тројица су се мучили преосталих неколико метара. Хумка није имала раван врх. Штавише, била је неправилнија, али комади рушевина су били већи, мање склони померању. Није био сигуран да ли се прашина разређује или је то само његова машта, али је заправо могао да види тамну мрљу која је била „Добродошлице пакла“ како се креће ка њима. Клизала је с једне на другу страну, трачнице су избацивале гомиле камења док су гребали по нагибу. Чак ни тежина од седамдесет тона није могла да је одржи стабилном.

Пар оклопних одора се већ пењало уз његову страну. Вишетопске куполе на задњем делу су пуцале на нешто невидљиво.

„Ухватили смо копилад“, поносно је викнула Ели. „Примећујемо доста кретања иза нас. Мислим да би то могли бити сабљасти каменови.“

Фин је корачао ка Пакленим добродошлицама, раширених руку ради боље равнотеже, са сваким кораком је померао све више шљунка.

Енергизована кинетика ударила је у предњи део Паклене добродошлице, секући уске кратере у аблативном слоју оклопа. „Одакле су дошли?“ љутито је упитала Ели. Вишетопске куполе у средини тенка су се окренуле и узвратиле ватру. Финово одело је једва могло да детектује бљесак експлозија кроз мрак.

Дејв испред њега стигао је до „Паклене добродошлице“ и попео се горе. Затим се Гивој ухватио за подупирач изнад шина. Фин је скоро био тамо. Црвени симбол се појавио на статусној графики његовог одела. Структурни интегритет његове десне чизме је отказивао.

„Шта—“ Бол је пробушио Финово стопало, толико интензиван да је отворио уста да врисне, али није се чуо никакав звук. Инстинктивно је погледао доле док му се одело приближавало. Сабљасти камен је пао са стране његове чизме, његов звездасти отвор се затворио, али не пре него што је видео део чизме и комад меса унутра. Крв је почела да се пени из рупе од три центиметра у његовој чизми, кључајући у вакууму. Менаџер одела му је рекао да губи ваздушни притисак. „Проклета Астерија!“ Ужурбано се осврнуо. Облак прашине је сада био довољно танак да је могао да види неколико грудвица сабљастог камена како се полако котрљају по испуцалом тлу међу свим осталим грудвама камена. „Већ су овде, сабљасти каменови су овде.“

„Фине, пењи се на тај богињски проклети тенк“, викнуо је Гивој.

Руководилац одела је упумпао заптивач у чизму, што је зауставило проток крви и ваздуха. Видео је како из рупе извире мехур жуте лепљиве масе, која је одмах почела да се стврдњава. Оближње сабљасте грађе су се котрљале према њему и тенку. Када би се комадићи поломљене стене нашли на путу оловне сфере, остатак кластера би се нашао иза ње, вршећи притисак тако да би или померила било какву блокаду или била гурнута преко врха. Она која га је угризла поново је отворила прорез, испљунувши његово месо и део чизме. Требала му је сва самоконтрола да је не згази снажно. Уместо тога, уперио је пушку маграила и испалио десет хитаца.

Читаво подручје земље око сабљастог камена је еруптирало, али није имао појма да ли је уништено.

„Бацање муниције“, рекао је Дејв поред њега.

„Да, али—“ Друго упозорење о интегритету се појавило. Врућ бол је пропутујао у његовом левом листу. Још један сабљасти камен га је гризао. Имао је довољно памети да не покуша да га откине руком. Уместо тога, ударио је кундаком пушке о демонску ствар. Отпала је, остављајући малу рупу из које је шикљала крв, пара и ваздух. Бол у нози је био неподношљив.

433

„Допуњавам функцију солеус мишића“, мирно је рекао менаџер одела. „Имате пуне локомоторне способности.“

Фин се трзнуо, али појачање одела је деловало, померајући му потколеницу. Међутим, то није зауставило бол. Грозно је шепао и успео да зграби сензорску дршку на „Добродошлици у пакао“, брзо се попнувши уз страну. Сензори на његовом оделима открили су веће групе сабљастог камена како се сливају ка резервоару са обе стране. Потколеница му се замрзла, а бол се смањио на туп бол. Када је проверио, заптивач је цурио. Медицински дисплеј визира му је показао уредну табелу лекова против болова које му је менаџер одела дао.

„Не више“, наредио је. Морао је да остане бистре главе за тренутак када се буде повезао са ЦИ брода за десант. То је ако уопште стигнемо до хангара...

Чим је Дејв слетео поред њега, на обе ноге су му биле рупе из којих је цурио заптивач, мешајући се са пенушавом крвљу и прашином.

„Елсбет“, рекао је Гивој. „Сви смо укључени. Пуном брзином.“

„Вести за вас“, одговорила је. „Ово је пуном брзином.“

„Добро је што сам се овога сетила, зар не?“ подсмехнула се Ели.

„Можеш ме шутнути како заслужујем када се вратимо на Дилиџент“, рекао је Гивој. „Сада морамо да стигнемо до хангара како би Фин могао да изведе своју магију.“

Тенк се заљуљао док је скретао. Фин је помислио да се само крећу брже од ходања дуж џиновског насипа од рушевина.

Све што је могао да уради наредних неколико минута било је да се држи док се „Добродошли пакао“ гломазно кретао напред. Вишетопске куполе су се окретале и непрестано пуцале. Изнад њега, све мањи облак прашине се пламтео чврстим љубичастим линијама док су енергетски зраци пробијали кроз њега. Ели је члановима одреда давала додатне податке о циљању. Пуцали су у облак, не знајући која је мета, нити да ли су је погодили.

„Стиже“, рекла је Ели мртвим гласом.

„Шта је?“ упита Фин, али је знао. Тактички дисплеј је приказивао површину уништеног худуа иза Хелл Велса како се таласа као да је постала спора течност. Кретање их је пратило, али је непрестано постајало све више. Валови су се такође градили на падинама са обе стране, методично се дижући навише како би се додао таласу који се градио непосредно иза њих.

„Астеријина гузица, колико их има?“

„Зар је то важно?“ одбруси Гивој.

## 434

Паклени Дочек се дивље тргнуо и почео да се нагиње надоле, клизајући док се спуштао низ крај рушевина. Худу комплекса се надвијао из облака - тамна, суморна фигура чији је врх био заклоњен.

Фин је схватио да је то трка; колико брзо Паклене добродошлице могу да стигну до подножја худуа у поређењу са тим колико би времена требало да талас сабљастог камена достигне критичну висину и сруши се, преплављујући их. Затекао је себе како мрмља: „Брже, молим те, Астерија“, себи у браду.

Тактички приказ је пружио детаљан профил дна худуа. Било је неколико лучних улаза са чврсто затвореним вратима.

„Немамо времена да видимо да ли можемо дубоко да прогоримо систем брава“, рекла је Елсбет. „Ели, циљај најмања врата. Отарасити их се.“

„На томе.“

Три куполе су се окренуле и почеле да пуцају напред. Врата су била висока само четири метра и широка три, али су одолела првој баражи хиперкинетике. Тек када су по трећи пут ударена, коначно су се спустила, отварајући узак отвор у тунелу иза њих.

Фин је помислио да је Елсбет прекасно закочила када је коначно закочила, али „Добродошли у пакао“ се зауставио пет метара пре вудуа. До тада је цунами сабљастог камена иза њих достигао висину од петнаест метара. Нису чак ни морали да се окрећу; сама гравитација их је убрзавала низ падину.

Фин и остали су искочили из тенка и потрчали ка уништеним вратима. Свака купола се окренула према сабљастим каменовима и отворила ватру. Отвор на предњој страни „Паклене добродошлице“ се отворио; Елсбет и Ели су истрчале напоље.

Четири члана одреда, укључујући и једног од Дејвових, стигли су у ходник худуа пре Фина. Успут су отворили бруталну ватру за сузбијање, кидајући зидове, под и плафон како би уништили свако оружје које би ЦИ могла да употреби против њих.

Маса сабљастих каменова сручила се на задњи део „Добродошлице пакла“. Вртјели су се око њих, хаотично се котрљајући ка вратима. Мноштво је ударало у стену око врата да би се одбило, али је сталан

млаз потекао кроз отвор, појединачне сфере су се одбијале низ под ходника. Елсбет и један Дејв су трчали испред њих. Неколико се закачило за њихове ноге; једна је чак успела да се затвори на лакту. Елсбет је вриштала док су прогризали. Дејв је испустио низ тупих јаука. Иза њих, хиљаде сабљастих сфера су сада сливале унутра.

435

„Убијте кров“, рекао је други Дејв и испалио салву граната изнад глава одреда. Жестоке експлозије разнеле су ходник одмах иза Елсбет, која је пала на колена, плачући од бола. Камење и прашина падали су као киша, гушећи већину сабљастих сфера.

Два члана одреда су вукла Елсбет напред. Гивој је почео да погађа појединачне сабљаре електронским пиштољем. Чак ни то није оштетило њихове шкољке, али је пуњење морало да им је спржило процесоре. Престали су да се котрљају.

Фин се осврнуо око себе, покушавајући да се смири. „Јеси ли добро?“ упитао је Ели.

„Да“, промрмљала је. Проверио је њену телеметрију и проклео се што је био тако глуп. Када ју је добро погледао, видео је да јој се на оклопу неколико мрља заптивача слепило на ногама.

„Идемо“, рекао је Гивој. „Астерија зна шта ће ЦИ следеће послати за нама. Бенсат, преузми команду, пронађи нам степениште.“

Нису морали да путују далеко низ ходник. Степенице су биле уклесане у голу стену у кружном окну које је било толико мрачно да светла одела нису могла да продру више од стотину метара. Ладар им је показао да је високо скоро километар.

Бенсат је кренуо, крећући се брзо. Фин је био четврти на старту и поново се нашао у сендвичу између Дејвових. Ели је била иза њих.

Зидови шахта имали су исте резбарије које је Фин видео на спољашњости худуа; чак су и балустраде имале своје замршене барељефе. Био је дубоко задовољан интегралном мускулатуром одела. Неуморно га је носила у круг док су се степенице спирално пењале навише.

„Минирај степенице“, рекао је Гивој.

Фин је наредио својим бутинским диспензерима да испусте мине: хемисфере ширине четири центиметра са премазом нултог спектра. Прилепиле су се за степенице и активирале се после тридесет секунди.

Били су двеста метара од врха када су мине почеле да детонирају. Фин је погледао низ окно док су последње мине бљеснуле љубичасто. Степенице које је минирао су се распадале, шаљући десетак Духова низ окно. „Ухватио сам те!“

Али тријумф му је замро у грлу.

Испод разарања, још један вод Духова почео је да се пење уз назубљене пањке степеница. Кретали су се окретношћу шимпанзи, скачући између спирала, удова и онога што је личило на два репа, што им је помагало да се држе за ограде балустраде док су се приближавали.

436

„Бомбе“, наредио је Гивој.

Сви су бацили гранате у окно. Експлозије су осветлиле Духове који су јурили навише. Били су погођени вишеструким детонацијама граната, а необично бљескање је открило како се балустрада распада на десетак места, због чега су оштећени Духови падали у окно. Они који су се држали узвратили су ватру.

Фин се брзо сагнуо. Степенице на којима је био почеле су да се распадају по ободу.

„Бежи!“, викнуо је Дејв.

Док је његово одело и даље бацало гранате низ шахт сваких неколико секунди, Фин је почео да спринта. Скоро је стигао до врха када је део степеница директно иза њега пукао када је пројектил ударио и отпао. Један од чланова одреда је скочио преко празнине. Следеће оклопно одело које је скочило било је искидано ватром енергизоване кинетике.

Бенсат је стигао до галерије која је кружила око врха шахта. Око ње су била троја врата. Испуцао је кроз прва и пројурио кроз њих. Неколико секунди касније, Фин је био са њим у хангару на врху зграде. Дејв и још један члан одреда стајали су одмах унутар поломљених врата и растргали што су више могли из галерије.

„Фине, ти си на реду“, рекао је Гивој.

Фин је скоро зајецао од олакшања када је осмотрио хангар. Била је то огромна вештачка пећина од ултралепљених металних зидова и крова, висока педесет метара, са пет џиновских лукова око зидова. Сваки од њих се отварао на широку платформу за подизање и спуштање летелица на кров, који је био слетна платформа на врху худуа.

Сунчева светлост је сијала кроз лукове, осветљавајући четири небеска десантна брода која су их чекала. Били су то купе високе тридесет пет метара, са странама које су имале три конкавна жлеба која су почињала на пола пута и која су се постепено ширила према основи, где су се оштра троугласта пераја агресивно закривљавала. Подупирачи за слетање додавали су још четири метра укупној висини.

На поду хангара, на пола пута до најближе летелице, налазило се пет облика. Одред није био једини који је тражио пут напоље. На дан када је Кристални топ опалио, пет Кајвал Небеских Бића покушало је да стигне до брода за десант. Сада су то биле хуманоидне грудве са излизаним цртама лица, у одећи која је била пола од тканине, пола од металних лајсни. Имали су репове, видео је - дугачке цеви од меса за хватање са финим пахуљастим длаком, попут крзна мачића. Два Небеска најближа броду за десант очигледно су пузала последњих неколико метара. Руке су им биле испружене,

посежући за уточиштем које је летелица обећавала. Једно је било мање од другог. Родитељ и дете?

Заиста није желео да размишља о томе. Док је журио поред њих, употребио је свој неуронски интерфејс да отвори општи ЛНК. Неколико чворова у хангару је одговорило, и он је затражио везу са бродом за десант испред себе. Брод је потврдио везу, што му је дало тренутак самопоуздања. Али топологија мрежних рутина летелице која му се појављивала у глави била је непозната. Упорно је истрајавао, тражећи неку формацију коју би могао да препозна и којој би могао да приступи. Коначно - у милисекундама које су текле као вечност - препознао је рутину за фузиони погон и скоро се гласно насмејао. Небески фузиони мотори поново у помоћ.

Да, веома другачији од џиновских на Лестарију, компактнији и софистицираније, али са истим основним принципима. Након тога, његова перцепција целе грађевине се нагло реорганизовала у архитектуру коју је могао да разуме, готово као да га је мрежа бродова за слетање препознала и трансформисала се да помогне.

Проклетство, никад нисам схватио да сам оволико добар.

Као и раније, на Лестарију, брод за десант постао је продужетак његове неурологије, живци су се спајали у дигиталне импулсе. „Моје је“, рекао је одреду. Мрежа је и даље била изузетно тешка, али функционалност је била очигледна. Знао је да је то регулатор за помоћне системе брода. Тамо: генератори; овде: одржавање живота; а ово: контроле лета…

Послао је серију неуроподатака инструкција на готово аутономном нивоу. Удисао је — спољни отвор ваздушне коморе се отворио. Мишићи руку се затегли — генератори су покренули дијагностику пре паљења. Пун бешика — било је довољно горива и реакционе масе не само за орбиту, већ и за прелет до пола пута преко система Хоа Квинзу.

Читав одред је спринтао ка ваздушној комори брода за десант, Бенсат и један Дејв су пуцали на врата степеништа како би спречили Духове да прођу.

Финово тело се кретало само инстинктивно док је његов ум припремао летелицу. Није било потребе за било каквим помоћним системима попут система за одржавање живота. Барем не још. Све на шта се фокусирао били су генератори, фузиони мотори, проток горива и контрола лета. Ништа друго није било важно.

„Само лези кад уђемо унутра“, рекао је из свог сна. „Нема времена ни за шта друго.“

438

Први Духови су ушли у хангар кроз поломљену галерију степеништа док се други Дејв пробијао кроз отворену ваздушну комору: последњи члан одреда. Мине су детонирале иза њега, одбацујући неколико Духова назад у окно, здробивши друге.

„Паљење“, рекао је Фин чак и пре него што се врата ваздушне коморе почела затварати.

„Нема одбројавања?“ пожалила се Ели.

Три фузиона облака су се зарила надоле, тренутно прогоривши пут кроз под хангара. Густи смог, наелектрисан електронима, од испарене стене улетео је у хангар. Летелица се подигла, нос јој је ударио у кров. Фин је смањио потисак на само делић преко једног g, затим је усмерио фузиона облаке, и они су клизили бочно, нос им се пробијао по крову, кидајући цеви и канале док су се кретали ка најближем луку.

Сви су осетили како дрхтај појачане кинетике удара у труп авиона. Затим су се нашли напољу, убрзавајући десетином g.

„Спали га, Фине!“, повика Гивој.

Тридесет секунди касније достигли су шест g, јурећи право навише. Укочен до непокретности јастучићима одела, са ранама које су му се полако поново отварале, Фин се манично смејао док су му невероватно обилне сузе текле низ образе.

Када су достигли четрдесет километара висине, смањио је брзину погона на лаганих 1,5 g. Проверивши да ли су системи мотора стабилни, почео је да буди остатак десантног брода. Десет минута касније били су у елиптичној трансферној орбити, крећући се ка Дилиџенту.

# ДЕВЕТНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

Само су три друге ћерке вернице пратиле Тиру на Краљичином заставном броду, Графину Хенкеру, њене сабраће преживеле са Другог искушења: Клависа, Ноасла и Салфина. Додељене су им заједничке собе у трећем стамбеном прстену ратног брода, које су заправо биле веће од њихових апартмана у Фелсијанском крилу краљевске палате. Путовање од Винида до Низинска, две светлосне године удаљеног, било је лако за Тиру, али живот у палати је био знатно опуштенији у месецима након Другог искушења. Све остале вернице су је се и даље плашиле, али стално, тихо прогоњење је престало. Није им била пријатељица, али су је сада свакако сматрале ривалском сестром, а не исмеваном изопштеницом. Све су биле посвећене једном циљу - да пруже најбољег домаћина својој дивној Мајци Краљици, подржавајући и охрабрујући једна другу у том циљу.

Што само потврђује колико су сви потпуно безвредни, помисли Тира док је капсула брзо клизила низ орбитални торањ према Престоничком архипелагу испод. Подневно сунце обасјавало је велики простор острва разбацаних по океану. Сва су била окружена белим прстеновима живог камена који су, са њене висине, подсећали на нетакнуте плаже. Тек када су ушли у стратосферу, могла је да разазна детаље ових масивних зигурата који су окруживали свако острво попут зида тврђаве. Дуж целе основе окренуте морској страни, широки лукобрани стварали су полукружне луке у којима су биле усидрене јахте свих величина. Хаотична мрежа златних висећих мостова испреплетала је престоничка острва у чврстом загрљају. Најмањи који је Тира могла да види био је дугачак тридесет километара.

Клависа, Ноасла и Салфина су јој се придружиле поред прозора салона да посматрају како се сидрено острво куле брзо шири испод капсуле. Нико од њих није проговорио; цело путовање су провели на броду Грефин Хенкер прегледајући досијее које је лорд Гахиџи-Калдер доставио о вишим члановима других краљевских дворова, а сада су

само желели да почну. Трећи покушај: политика. Које стратешке савезе можете постићи, какве трговине и договоре склапате да бисте обезбедили информације које би могле користити Виниду. На крају, на путовању назад у Винид, маршали би их проценили на основу којих савеза...



посредовали су и које су информације прикупили током пет дана састанка Савета безбедности.

Онда—

Тира се осмехнула: Победник узима све. Или ћу бити ухваћена, и рат ће нас прогутати.

—

Острвска палата краљице Рамоне била је три моста удаљена од сидра куле, до којег се стизало једва десет минута. Путовање преко њих маглев возом било је чудно искуство. Мостови су били мали у поређењу са орбиталном кулом, али Тира је имала осећај као да путују много брже него што су се спустили са георинга.

Острво палата имало је обрнути распоред у односу на остала, која су била окружена заштитним зигуратима. Овде су се налазиле праве плаже за вернике и старије дворске породице на којима су се могли забављати. На терасастим падинама изнад прелепих увала са белим песком, врх централне планине био је купа од живог камена висока два километра. Његови анекси формирали су рукавце у облику морске звезде који су се спуштали даље низ планину како су векови пролазили, гранајући се и увијајући заштитнички око група џунгле стварајући чудно упечатљиве мешавине грађевина и природе.

Церемонија дочека била је уобичајена неискрена екстраваганција краљице Крунског Доминиона, са оркестром од двеста чланова који је свирао и целим двором Рамоне-Урсуле у својим најлепшим свечаним

униформама. Чак су и четири верника, близу зачеља винидске делегације, била обучена у своје драматичне гримизно-златне одоре искушеница, са љубичастим штолама које су готово додиривале земљу. На челу винидске поворке, Хелена-Кионе била је оличење грациозности док је примала загрљај Рамоне-Урсуле, њих две су се понашале као да су породица, а не као равнотежа две изузетно импозантне суперсиле. Пет принцеза Хелене-Кионе биле су поређане иза ње, носећи своје блиставо беле хаљине са сукњама које су биле готово хемисфере.

Док се одвијао лажни поздрав, Тира је прегледала публику на ивици палате. Међу редовима званичника, угледала је шест верника из краљевских делегација Басе и Челулија, који су носили исте униформе као и обично особље палате. Захваљујући Хелени-Кионеином дару самоконтроле, било јој је лако да сузбије осмех. Сви верници који су присуствовали састанку Савета безбедности били су потенцијални...



принцезе, све оне које су биле на Трећем искушењу. Гледале су у њу и њене сестре, додајући прве утиске несумњиво добро проученим досијеима које су им дали њихови архонти.

Дакле, хајде да почнемо.

—

Врата салона су зазвонила и отворила се да уђу Леди Бекворл-Лиди. Тира и остали верници Испита су стајали учтиво, показујући пажњу. Коњушарница која је надгледала принцезе им се осмехнула, а њени ружичасто-сребрни крунски гребени од живог камена хватали су светлост попут фрагмената кварца док је проучавала њихов изглед. „Врло добро, девојке, лепо је видети да обраћате пажњу на моја упутства. Барем изгледате пристојно. Време је да кренете. И молим вас запамтите, само зато што сте укључене у делегацију ваше Мајке Краљице, то не мења ваш статус. Овде сте због Трећег Испита. Можете

комуницирати са другим делегацијама како бисте унапредили свој положај, али ништа више.“ Тира је добила значајан поглед.

„Да, госпођо“, рекла је углас са осталом тројицом.

„Добро. Њено Величанство ће кренути на пријем за пет минута. Ви ћете заузети место позади.“

Тира се намрштила када су се врата затворила за коњушаром.

„Знаш да је Бекворл била једна од сестара Мајке Краљице“, рекла је Клависа. „Није чак ни стигла до принцезе.“

„Нисам то знао“, рекао је Ноасла.

„Истражуј“, рекла је Тира. „Увек познај свог непријатеља.“

„Леди Бекворл-Лиди тешко да је непријатељ“, рекла је Салфина охоло.

„Настави тако да мислиш“, рекла је Тира, „ако заиста верујеш да се Мајка Краљица неће консултовати са њом када буде бирала кога ће уздићи у принцезу.“

„Ох“, рекла је Салфина. „Мислиш ли да хоће? Мислила сам да је то на основу тога како нас оцењују маршали.“

„Ми смо Она“, лукаво рече Тира. „Зато се запитај, шта би ти урадио?“

Када су се врата отворила пет минута касније, верници су били спремни, у својим свечаним хаљинама, које су их обавијале од крагне надоле, попут златним везом извезених чуњева. Само су им главе биле видљиве.

„Ставите капуљаче, девојке“, наредила је леди Бекворл-Лиди.

Тира је наредила да се капуљача спусти. Подигла се на шарке, пружајући се неколико центиметара од њеног лица, држећи јој црте

лица у сенци.

442

Пет принцеза је већ било напољу у ходнику. Капуљаче на њиховим тиркизно-гримизним хаљинама биле су краће, што је омогућавало другим учесницима забаве да им јасно виде лица. Пет израза осуђујуће супериорности упућено је четворици верника.

Како погрешно, помисли Тира. Нико од вас неће ништа постићи. Ако ништа друго, време да постанете краљица домаћин је било потпуно погрешно. Хелена-Кион ће задржати своје тренутно тело домаћина најмање још тридесет година. Тренутно, све што је било ко од њих могао бити јесте резервно тело у случају несреће - што је, с обзиром на ниво безбедности који је окруживао Хелену-Кион, било крајње мало вероватно.

Неферуре, најстарија принцеза, биће повучена после овог путовања, тако да ће бар једно место принцезе бити отворено за замену. Све четири вернице су то знале, али су се и даље лепо понашале. Толико да су се сложиле да поделе прелиминарно знање. Обично би се Треће суђење одржало током државне посете, једна краљица другој, омогућавајући двема групама верница да се међусобно такмиче. Али ово је било другачије. Савет безбедности се одржавао само сваких тридесет година, тако да су верници из сваке краљевске куће могли да искористе предност и да се такмиче.

—

ДВОРАНА БАЛА била је кристална сфера на врху импресивног торња од живог камена. Спољна површина била је калеидоскоп обојених панела од латица, са подом који је био плоча од савршено чистог кристала која је секла екватор. Свакоме унутра је давала илузију да стоји усред фракталне дуге. Верници су излазили из једног од лукова торња док је бенд свирао живахан избор музике одабране из сваке епохе. Скоро четвртину пода заузимали су ентузијастични плесачи који

су играли формални успорени валцер, док су столови за банкете били постављени на обалној страни, пружајући посетиоцима забаве поглед на море. Огромни облици биолуминисцентних китова могли су се видети како клизе неколико километара од обале, док су јата Пробуђених делфина патролирала ближе острву палате, светлећи упозоравајуће ћилибарном бојом.

Дворски мајордом је најавио долазак краљице Хелене-Кионе. Гости су престали са плесом и оговарањем и с поштовањем се поклонили. Заузврат су награђени кратким махом.

„Уживајте у забави, даме“, рекла је леди Бекворл-Лиди неозбиљно.

## 443

Тира је оставила своје сестре вернице и прихватила чашу пенушавог вина од андроида. Забава је имала три циља - заправо, целу недељу Савета безбедности. Први је започела лако, као и све њене колегинице, дружећи се једна са другом. Такара, верница краљице Инесе-Пијерине, била је прва. Након почетног самоперцептивног поздрава, обећале су да ће бити савезнице баш као што су то биле њихове краљице-мајке и да ће отворено размењивати информације како би могле да стекну статус код маршала који ће им судити. Информације које је Такара понудила биле су смртно досадне: како је Велика породица Наилах преценила трошкове оснивања индустријског предузећа и сада морала да користи породична средства да би завршила пројекат, што их је стављало под знатан притисак. Причало се да ће морати да смање број главних чланова. Заузврат, Тира је понудила причу о томе како ће двор сменити лорда Уалану-Лајона због његовог све непредвидљивијег понашања и осудити целу његову породицу. Тоталне глупости, али уверљиве, јер би сви знали шта се десило његовим ћеркама током последња два суђења. Осим тога, Уалана-Лајоново стално намргођено понашање је било досадно. Изговарај лаж довољно гласно и довољно често, па ће људи то учинити стварним.

Следећа је била Гамила, конгрегантким̂а Луус-Марселе. Она је снабдевала Тиру неким бесмисленим трачевима са двора Баса о маневрима Велике породице. Тира је узвратила лажју о Уалани и Лајону.

И тако је ишло. Кекет за краљицу Рамону-Урсулу; Анипа за царицу Каролиен-Амају. Искрено, Анипа је била толико неспретна да је Тира посумњала да је у питању нека врста игре са стране двора Верак. Нико са неуралним даром краљице не би могао бити тако нешармантан; девојка је практично била интроверт. Али је понудила неке веома занимљиве вести о најновијим ратним бродовима у морнарици Верак који су одложени због грешке у дизајну. Тира јој је узвратила побољшаном верзијом Лорда Уалана-Лајона, уткавши је у фантазију о унутрашњим интригама двора Винида.

Док су се растајали, угледала је Аселин-Џабулу, главног архонта двора Каролиен-Амаје, како посматра њу и Анипеа са друге стране балске дворане. Глава и горњи део тела били су обложени златним крвавим каменом који се савијао у агресивне рогове. Потпуно непрактично за праву физичку борбу, али до тога никада не би дошло са главним архонтом. На голом делу његовог лица није било емоција, осим можда назнаке досаде. Што је било погрешно, знала је; ниједан архонт његовог нивоа не би био незаинтересован за било какву интеракцију на забави где је присутно свих пет дворова. Лични контакти били су архонтова занимање и опсесија - посебно они између...



верници на Трећем суђењу. Били су то врховне политичке животиње, за које је све био само потез на табли Велике игре, и једино што је било важно била је победа. Тада је била сигурна да је преварена. Ако би пријавила проблем са ратним бродовима лорду Гахиџи-Калдеру, и то би било прихваћено, он би уложио значајне ресурсе да пронађе детаље, губећи дециније и вероватно добијајући лажне информације.

Други циљ: Осмотрила се око себе, тражећи контакте које јој је отац дао. Сусрет са обојицом трајао је неколико сати, током којих је поздравила што више људи. Сви су били забављени верницима и њиховим покушајима трговине. Неки су се бавили софистицираним играма речима; други су их једва приметили и отишли су даље након кратког самосагледавања.

Породични контакти су јој пружили неке добре вести током њихове кратке везе. Не довољно важне да би их само архонт могао открити, али довољно занимљиве да оставе озбиљан утисак на маршале.

—

ШЕСТ САТИ НАКОН ШТО ЈЕ ГРАФИН ХЕНКЕР НАПУСТИО НИЖИНСКИ ГЕОРИНГ, Тира је позвана у канцеларију двојице судских маршала. Није се изненадила када је затекла лорда Гахиџи-Калдера како седи са њима.

„Ваш извештај, молим, конгреганце“, рекао је Винидов главни архонт равно.

Тира је испружила длан и једно по једно им је поклањала своја сећања и закључке.

„Закључујем да је екологија Џоира у проблему, господине. Такав развој догађаја имаће последице по економију система Челули у наредних неколико стотина година.“

„Заиста, а ваше образложење за ово?“

„Пастор Такара је размењио информације са мном о богатству куће Ванови.“

„А зашто би она то урадила?“

„Било је то мало више од трача. Конгрегантkиња Село је из Куће Ванови и једна је од њених ривалки током Трећег суђења; вероватно је користила дезинформације да би узнемирила своју противницу. То би била ваљана стратегија.“

„Ипак, то је прилично кршење правила. Јеси ли сигуран да те није завела?“

„Тврдња је била да је Кућа Ванови погрешно израчунала трошкове новог подухвата, тачније рударских операција на астероиду који поседују са...“



тешки садржај самаријума. Такав подухват је изузетно рутински, тако да је погрешно процењен до те мере да би пореметио финансије Велике породице, искрено речено, невероватно. Сумњао сам да је рудник астероида био прикривање стварног проблема.“

„Разумна претпоставка. Како сте напредовали?“

„Прегледао сам фајлове које сте ми дали о Кући Ванови. Они имају велика имања и предузећа на Џоиру. Када сам то сазнао, потрудио сам се да разговарам са свим делегатима који су или становници Џоира или имају комерцијалне интересе тамо. Довољно њих је избегавало директне одговоре у вези са планетом, али тројица су била довољно неопрезна да ме обавесте да Џоир тренутно пролази кроз неуобичајено време; један се жалио да је то трећа таква година. Џоир је планета мања од Земље, иако је гравитација и даље стандардна за 0,87. Постоји неколико случајева дестабилизације биосфера на планетама сличне величине унутар јата Кентаури. Прецизан разлог је непознат, али тренутна теорија је да мале планете са густом атмосфером имају мању термичку стабилност; ноћна страна не може да расипа топлоту брзином потребном за одржавање потпуне земаљске екологије. То је минималан ефекат, који се испољава тек након миленијума, али је прогресиван и када се достигне прекретница, процес се убрзава. У скоро свим случајевима, небеска царства исправљају развој опсежним геоинжењерским пројектима. Нису јефтини.“

„Заиста нису“, рече лорд Гахиџи-Калдер замишљено. „Свесни смо Џоировог потенцијалног преокрета већ неколико година, тако да је ваш

закључак био добро утемељен. А ваша реципроцитетност са конгрегантом Такаром...?“

„Равноправна размена. Завео сам је погрешним трачевима са винидског двора.“

Лорд Гахиџи-Калдер је био близу осмеха. „Нисам сигуран да се проширена нарација о лорду Уалана-Лајону рачуна као дворски трач.“

Тира је исправила рамена. „Улепшавање истине је веродостојније од отворене дезинформације, господине.“

„А лорд Уалана-Лајон није твој омиљени на двору. Баш згодно.“

„Треће суђење је политика, господине. То никада није само игра; то би требало да буде инстинктивно за мене и моје сестре. Стога не сматрам да је арена ограничена само на овај Савет безбедности.“

„Одлична поента. Можете се вратити у своје одаје, верници.“

„Хвала вам, господине.“

## 446

—

ЦЕРЕМОНИЈА ЈЕ БИЛА КРАТКА, али формална. Одржала се у соби Гован у срцу палате Гамалдум недељу дана након што се гроф Хенкер вратио у Винид. Леди Бекворл-Лиди је тог јутра стигла у Тирин стан у Фелсијанском крилу, са неколико андроида који су носили кофере и навлаке за хаљине. Тири није требало ништа рећи. Само се правила као да није импресионирана и рекла је колико јој је част, како никада неће изневерити Мајку Краљицу.

Леди Бекворл-Лиди, која је препознала врхунске глупости чим би их чула, одбацила је Тирине речи и почела да надгледа њен костим за миропомазање заједно са две палатске даме које су служиле двору.

Тако је Тира уведена у Гованову собу обучена у црно-наранџасту хаљину за миропомазање са високом црвеном чипкастом крагном и рубом сукње који јој се таласао око чланака. Коса јој је била вешто уплетена у плетенице, откривајући нервну плочу на потиљку. Била је на челу мале поворке, одмах испред Леди Бекворл-Лиди и њеног оца. Одмах иза њих биле су три сестре вернице из Трећег суђења, са учтивим неутралним осмехом. За њима су ишле преостале вернице, свака држећи свећу док су певале душевну химну.

Краљица Хелена-Кион је служила на столици са високим наслоном, окружена вишим дворјанима. Принцеза Неферура је стајала поред ње, њено прелепо лице је било без израза.

Тира је пришла краљици и пала на колена, погнуте главе.

„Најдража ћерко Тира“, рекла је Хелена-Кјоне. „Честитам ти на положеном трећем испиту. Твоје разумевање политике и државног дискурса било је импресивно као и твоја достигнућа на претходним испитима. Добродошла си у најдрагоценији круг породице и нудим ти место принцезе чланице Конгрегације.“

„Захваљујем вам свим срцем на овој части, највећој у Крунском Доминиону, мојој Мајци Краљици.“

„Хоћеш ли бити спреман да прихватиш Нашу пуну линију ума кад год будем то желео?“

„Хоћу.“

„Хоћеш ли пренети Наше мисли напред и користити их да заштитиш светове Винида, од непријатеља изнутра и споља?“

„Хоћу.“

„Хоћеш ли бити одлучан? Хоћеш ли бити љубазан? Хоће ли твоја правда бити брза?“

„Заветујем се својој суштини да ћу одржавати све ове особине које су Твоје највеће, Мајко Краљице.“

„Врло добро. Позивам све овде присутне да посведоче да овим уздижем конгрегантку Тиру на ранг принцезе, да ће једног дана, ако судбина буде милостива, њено тело бити позвано да ме угости кроз године које долазе.“ Краљица је испружила руку и ставила је на Тирин потиљак.

Неурални дар је био огроман, са више сећања него што је Хелена икада раније пружила. Била су то суптилна сећања, која су појачавала импресивне особине личности које су се већ нагомилале у Тириној глави. Одлуке које су доношене и спровођене током миленијума: наређење флоти да започне бомбардовање површине планета хипербрзинском кинетиком, знајући огроман број небораца који ће их убити; тихо и немилосрдно уклањање чланова двора за које су архонти постављали питања; економске политике које су донете и које би користиле њеним личним имањима на штету лојалних Великих породица. Каталог акција које би учврстиле њен ауторитет и повећале снагу и моћ Винида, а кроз то и целог Крунског Доминиона.

То је имало ефекта. Тира је могла да осети како јој се мисаоне рутине прилагођавају, усвајајући сигурније уважавање себе и својих способности. Осећај сопствене важности, исправности, је расла, умањујући уважавање других.

Тира је дозволила да јој суза склизне низ образ док је с обожавањем гледала у Хелену-Киону. „Величанствена си, краљице мајко“, шапнула је промукло.

Хелена-Кион је искористила везу да Тири упути спокојан знак захвалности. Затим је гестом показала на Неферуре. Одлазећа принцеза је скинула кокошник тијару са бисерним оквиром са главе и ставила је на Тирину.

„Заузмите своје место, принцезо конгреганте Тхира“, рекла је Хелена-Цхионе.

Тира је устала и стала поред краљице док се Неферура померала у страну. Осмотрила је собу учтивим погледом, примећујући који дворјани су површно аплаудирали. Толико вас је било. Кад бисте само знали колико сте у праву што не одобравате. Али научићете.

—

„“ ТАЈ АСТЕРОИД СИГУРНО КРУЖИ, рекао је Андино.

448

Медуза је радознало погледала капетана Аркадијиног Месеца. „Шта хоћеш да кажеш? Да ли му се орбита променила?“

Прошли су Реанадуову орбиту пре три сата и још увек су успоравале. Гасни гигант је кружио двадесет астрономских јединица од Келовановог сунца, што их је чинило релативно безбедним од блиског посматрања. Аркадијин Месец свакако није регистровао никакве фузионе погоне у кругу од три астрономске јединице. Није много бродова летело овде.

У ствари, Медуза је очекивала да ће координате састанка бити нека чудна дистракција, или барем тест лојалности да види да ли ће заиста урадити како је затражено, али порука од Сахдије била је експлицитна; желео је да разговара о Марчелуовом убиству. Зато је следила упутства и унајмила Аркадијин Месец да одлети тако далеко од Анузе да су практично били у међузвезданом простору, где су живеле само залеђене комете и Мара Јама.

До сада. Пре седам минута, оптички сензори брода су детектовали веома слаб профил астероида. Проучавајући га у пројектору моста, Медуза није била сасвим сигурна шта да мисли о томе. Чудна, испупчена површина била је прекривена неком врстом астрогљивице,

али никада није чула за врсту која би могла да преживи тако далеко од звезде. Овде је било хладно.

„О, дефинитивно је у другој орбити“, сложила се Андино. Њене цимешке руке су тихо зујале док је гестикулирала према пројекцији. „Последњи пут када смо се срели са њом, били смо у систему Малакбел.“

„Шта?“ Медуза није разумела шта капетан говори. Причало се да Андино има огромно проширене венске зглобове, али… „Хоћеш да кажеш да је допловио овде после Рата формације?“

„Не знам за какве си се глупе трачеве навукао, али чак ни ја нисам толико дуго овде. Не, ово је стигло у систем веома недавно. Или је долетело овде из Малакбела брзином од око десет процената брзине светлости, или је путовало кроз путању Рајске капије.“

„Али то је астероид.“

„Ммм, нисам сигуран да јесте, заправо. Само жели да људи тако мисле.“

„Жели?“

„То је капетан. Размишљам да би могао бити превртљиви брод.“

Медуза је покушала да процени да ли јој се Андино руга. „То је само мит о Путницима. Тако нешто не постоји.“

„Јеси ли сигуран у то? Говоримо о врхунској небеској технологији, можда чак и на нивоу Елохима.“



„Да, али брод који може да се транссупстантира на молекуларном нивоу? Хајде!“

„Ко зна шта они заправо имају? Поготово њихови архонти.“

„Астеријина гузица“, промрмља Медуза и неповерљиво погледа астероид.

„У реду, лоша вест је да не можемо да се спојимо са њим када је у овој конфигурацији. Али можете да обучете AEGIS одело и уђете унутра на добри старомодни начин. Марселу је рекао да систем ваздушне коморе може да постане мало лепљив, имајте на уму.“

—

МЕДУЗА ЈЕ ПРОКЛЕЛА АНДИНОВ неискрени коментар док се пробијала кроз дебеле мембране налик меласи. Морала је да се провуче и провуче кроз седам вискозних слојева пре него што је стигла до велике централне пећине астероида. Зурила је у неравну површину са стотинама шупљина, све затворене још ћилибарних мембрана. Све што је видела било је биотехнологијско, тако да није било шансе да се транссупстантира. Је л' тако?

Рекла је менаџеру одела да отвори општи канал. „У реду, шта сад?“

„Медуза, лепо од тебе што си дошла. Хвала ти.“

Сигнал је регистрован као свесмерни, и није било никакве фигуре на видику, хуманоидне или било које друге. „Јеси ли ти Садија?“

„Заиста јесам.“

„Схватила сам. Поруке које су стално стизале након што је Марселу уништен имале су исти код за аутентификацију.“ Скенирала је пасивне сензоре АЕГИС одела по пећини, узнемирена покретима видљивим испод свих мембрана. Чак и тада се уздржала од преласка на активно скенирање; није знала како ће архонт то протумачити.

„Мој виши представник у овом систему извештава да сте добро урадили“, рекао је Сахдијах.

„Доста вежбе. Водио сам Марселуову мрежу док је био одсутан у Терику Папуану.“

„Желео бих да наставите ту операцију.“

„Не знам. То је велики посао. Добијам и друге понуде. Можда би требало да кренем даље, пре него што људи помисле да сам постао бајат.“

„Ако вам је потребан већи ниво финансијске надокнаде, молим вас реците. Нисмо на пијаци Старе Земље и не ценкамо се око цене јабуке.“

450

„У реду, желим велику повишицу плате.“

„Наравно.“

„Тако тако?“

„Тако је.“

„Одлично.“

„Ваша нова позиција долази са додатним одговорностима.“

„Ево га. Као што су?“

„Марчелово убиство је био изванредан чин. Не сме проћи некажњено.“

„Тачно, разумем. Али стварно? Изванредно? Он је био твој шеф шпијуна за Анушу. Свестан је ризика.“

„То, Медузо, није део игре коју архонти играју. Ми се ангажујемо преко посредника; не идемо директно у сукобе. Не бих разматрао уклањање Оломових агената осим ако ситуација потпуно не измиче

контроли. Не могу да објасним зашто је наредио Марчелуово погубљење. Ништа се не дешава у систему Келован што би оправдало такву акцију.“

„Ер, здраво, Долод долази? Проклета гвоздена егзотика? То је као највећа ствар коју су људи икада срели. Ако Империјални Небески почну да скупљају гвоздену кишу, то ће уништити целу Анучину економију.“

„Да: људска економија. Бићу искрена са вама, царицу и њене сестре краљице то не занима. Оне само желе да појачају исход у корист Небеских. Најближе што ће бити интервенцији јесте минимизирање унутрашњих сукоба између њихових Великих породица како би имале користи од Долода када се ситуација почне захуктати.“

„Па зашто мислиш да је Оломо убио Марчелуа?“

„Не знам. Не могу чак ни бити сигуран да је то био Оломо; постоји мала могућност да је то била Мара Јама, или чак Макаио-Фараџи која је отишла у невољу — што је, признајем, још мање вероватно. И ова неизвесност ме мучи. Упркос томе што је Марчелу био мој агент, постоје и други. Моје операције прикупљања обавештајних података широм овог система имају уграђене вишкове. Сваки архонт то ради; то је основна занатска вештина. Што ову акцију чини још чуднијом. Ништа друго није поремећено. Ви, на пример, нисте елиминисани. Настављам да добијам одличне информације о активностима Путничких династија и Анучиних политичких покрета, као и о идиосинкратичном покрету Краљевских демократа који је Јосијас Апони основао из разлога који ми измичу. Није било смисла уклањати Марчелуа, не изоловано. Чак и да је сваки мој оперативац убијен, свака мрежа разбијена, ја бих једноставно поново изградио...“



њих. Морам да знам ко је наредио Марселову смрт. Када то сазнам, моћи ћемо да схватимо разлог.“

„Урадићу шта могу. Али Астерија зна да сам се јако потрудио када се то догодило, а то је било пре четири године. Зашто те то сада занима?“

„Зато што сам сада овде. Требало је неколико година да вест о Марселу стигне до мене. Дошао сам у Келован чим је то било могуће.“

„Да, Андино је рекао да је овај... астероид био у систему Малакбел.“

„Негде тако, заиста. Сада, Марчелуово убиство—“

„Једини могући траг који имамо је да форензичари мисле да је можда одсечен главом Черенковљевом оштрицом. Осим тога, ништа. Ово је сада један веома хладан случај.“

„Из твоје перспективе. Зато ћу одобрити отвореније методе истраге. Неко нешто зна. И захваљујући доушницима које сте ви и Марчелу регрутовали, знамо идентитет банди и плаћеника способних да изврше овај чин. Почните да приводите кључно особље — тихо, имајте на уму — и правилно их испитајте.“

„Колико исправно желиш да будем?“

„Апсолутно. Обезбедићу вам неопходне медицинске услове како бих осигурао њихову потпуну сарадњу. Почните тако што ћете открити ко је поседовао Черенковљево сечиво.“

„Нема везе? Волео бих да сам се тога сетио.“

„Сматрам да је сарказам не баш симпатична људска особина. Молим вас, немојте је више користити.“

„Тачно.“

„И, Медуза, ко год да је ово урадио неће желети да буде ухваћен, зато бих ти саветовао да се чуваш.“

„О, на то можете рачунати.“

—

НИЈЕ БИЛО САМО срећно. Два Теренсова доушника су га обавестила о атентату, издајући успут и своје колеге из банде. Мета је био човек по имену Бопбе, познати члан банде Д'жарфу на Ануши. Из неког разлога је емигрирао у мирније окружење Санта Росе пре четири месеца и сместио се у ситничав живот на ивици градског подземља. Сада се испоставило да га је Вармор пратио до Гондијара. Теренс није имао никакве детаље о њој, али је свакако деловала...



упозната са Д-хејзерима, бандом која је деловала дуж источне ивице Санта Росе. Ангажовала их је да јој помогну да отме Бопбеа. Унапред упозорена од стране доушника, Теренс је чак успела да инфилтрира три сензорска инсекта у бар који су Д-хејзери користили и да сними брифинг операције.

Одред из Оружане тактичке дивизије Санта Роса био је на положају два блока од авеније Дераг када је Бопбе стигао. Варморов комерцијални комби се зауставио иза њега. Срећом, било је касно ноћу и било је мало пешака или таксија, јер је тада настао прави хаос.

Теренс и Луција су носили лаке оклопе када су, задихани, стигли на лице места. Њихово возило теренског центра било је паркирано двеста метара од блока Оберстул где је Бопбе имао стан, и претрчали су целу раздаљину. Локални ватрогасци су већ били на лицу места, млазницама су прскале прах за успоравање ватре преко пламена; први болничари су збрињавали рањенике. Тројица припадника АТД-а су скинула делове оклопа како би им се помогло. Теренс је криво гледао на ране док је журио да прође поред њих.

Авенија Дираг била је осветљена трепћућим бљесцима полицијских аутомобила који су управо стигли. Полицајци су излазили, усмеравајући оружје на начин који је Теренса намрштио. Да ли сви забораве своју обуку када су под стресом? Пробуђени Алзашани су лутали унаоколо.

„Слатка Астерија“, промрмља Луција док су процењивале штету. „Јесу ли имали килотонски ЕМП или тако нешто?“

„Нешто слично, дефинитивно“, призна Теренс. Посматрао је непомичне сандуке и глобус кабриолете који су стали усред операције; његов доушник није могао да открије ништа дуж широке улице. Наредник Јелис из АТС-а се кретао према њима. Скинуо је оклоп и у левој руци држао кинетички карабин са дебелом цеви.

„Шта се десило?“ упита га Теренс.

„Варморови људи су кренули на Бопбеа чим је стигао до улаза у Оберстул. Тада смо се придружили групи. После тога—“ Љутито је слегнуо раменима. „Срушили смо се. Комуникације, сензори, актуатори одела, оружје... све је почело да се баца. Не знам шта су, дођавола, користили, али било је застрашујуће моћно.“

„Да ли су ти одела покварила своја одела?“ упита Теренс.

„Да.“

„То не би требало да се дешава. То су очврсли системи.“

„Ипак, ево нас.“ Јелис је слегнула раменима.

453

„Мора бити k-EMP“, одлучно је рекла Луција.

„Ко је пуцао на тебе?“ упита Теренс.

„Варморови људи, мислим. Десило се брзо. Примали смо много удараца и узвратили смо ватру. Онда је Бопбе почео да пуца. Следеће што се десило, одред за отмице је мртав, а пола улице је претучено.“

Теренс је погледао око себе тињајуће рупе у блоковима од стоке поред пута. Пар ногу је вирио испод гомиле рушевина, а локва крви се

полако ширила око њих. Ко год да је био, није носио оклоп, дакле није био полиција. Било је олакшање. Онда се одмах осетио кривим што је то помислио. „Где је Вармор?“

Јелис је усмерио свој карабин ка олупини комерцијалног комбија. „Бежала је.“ Кабина је била искривљено метално гнездо, окружено са три средња ватрогасца, који су и даље прскали плавкасту пену за сузбијање пожара по њој. Задњи теретни део се преврнуо за деведесет степени и легао на бок, а задња врата су висила лабаво.

Теренс и Луција су извукли пиштоље и опрезно му се приближили. Унутра је било мрачно. „Појачајте вид“, рекао је Теренс менаџеру одела. Зелено-сива слика се проширила преко његовог визира. Унутар теретног одељка није било јаких извора топлоте, а свакако ничега довољно великог да би то био човек. Али је била палета натоварена нечим што је личило на болничарска колица и гомилу медицинске опреме.

„Шта је, дођавола...?“, упита Јелис.

„Немам појма“, признао је Теренс. Држећи пиштољ високо и спреман, опрезно се померио у задњи део возила. Након неколико корака, угледао је појасеве на носилима. „Није био напад.“

„Шта?“ упита Луција.

„Нису убијали Бопбеа, покушавали су да га ухвате. Срање—“ Пожурио је назад на пут и подигао глас. „Је ли неко видео Бопбеа?“

Питање је дочекано празним погледима. Његов доушник је приказивао графиконе статуса у његовим очима, показујући му да сви полицајци који су стигли имају функционалне комуникације преко безбедне полицијске мреже. „Желим да се одмах покрене образац претраге“, рекао је. „Координирајте свој образац са поручником Миолином у теренском центру. Раширите се одавде, проверите да ли има поломљених врата и прозора на свим блоковима; можда се крије унутра. Саобраћај да се заустави за сва возила у радијусу од пет

блокова; искључите све. Ово је наша мета.“ Рекао је доушнику да дистрибуира слике Бопбеа свима у потрази. „Ако ви



Посматрајте мету, ни под којим околностима не покушавајте да је ухапсите. Обавестите ме и распоредићемо одговарајуће опремљен тим.“

Теренс је дубоко удахнуо и почео да трчи назад ка теренском центру. Успут је наредио ЦИ да покрене сопствене рутине претраге за било какав дигитални траг који је Бопби можда оставио у мрежи Санта Росе. Док се вратио до сивог, јајетастог возила у којем се налазио њихов теренски центар, тешко је дисао и брисао зној са чела. Позади се отворио отвор. Унутра, поручник Миолин је седео у столици за координацију операција, готово невидљив унутар светле сфере холографских података.

„Има ли трага?“ упита Теренс. Знао је да нема ништа осим – личног додира.

Миолин се није ни осврнуо. „Не, господине.“

„И неће га бити, зар не?“ тихо је рекла Луција.

„Не“, признао је Теренс. „Колико далеко се протеже прегоревање мреже?“ упитао је Миолина.

„Два блока од Оберстула, господине.“

„У реду, успоставите кордон три блока одатле. Када потврдимо да Бопбе није на улици, желим да свака зграда унутар тог кордона буде у карантину. Нико унутра, нико напоље. Позовите све потребне полицајце и покрените претрагу сваког блока унутар кордона. Ја ћу то очистити са штабом.“

„Да, шефе.“

Њих двоје су се повукли из возила, а врата су се спустила.

„Ово је оно што смо чекали, зар не?“ упита Луција, покушавајући да потисне узбуђење. „Овде је активна мрежа још једног архонта.“

„Почиње да тако изгледа.“ Теренс није могао да се уздржи од осмеха. А ирониј је убитачна. Деценију и по тихог градње мрежа доушника и бескрајних анализа образаца тражећи најсуптилнији траг, па онда ово. „Какво год оружје да је Бопби овде користио, оно је ниво изнад свега што банде имају. Ништа није остало од Варморових људи.“

„Могао је исто да уради и Јелисином тиму.“

„Да, знам. Али није.“

„Зашто да не?“

„Једна ствар коју Макаио-Фараџи не жели од нас је инцидент. Нагласак је увек био на тихом прикупљању информација. Претпостављам да исто важи и за кога год да је водио Бопбе. Сви архонти делују у сенци. То им даје могућност порицања. Мислим, свима осталима ово изгледа као...“

455

Туча банди користећи оружје из периода Остатака. Много негодовања, посебно због жртава, али није превише неуобичајено.“

„А опрема у задњем делу Варморовог комбија?“

„Неко је хитно желео да разговара са Бопбеом. Веома хитно, претпостављам. Било је то много више од обичне отмице. Медицинска опрема је била дизајнирана да одржи Бопбеа у животу и онеспособљеног; Вармор је намеравао да га испоручи некоме. А тај неко нисмо били ми.“ Значајно је погледао Луцију. „Трећи архонт.“

„Да! Какав пробој. Дакле, морамо да доведемо Бопбеа.“

„Знамо. Знаш шта то значи?“

„Укључен сам.“

„Да. Следећем одреду противтенкова ћу дати убедљиву ватрену моћ, али када га пронађемо, мораћеш ти да преузмеш предност.“

Гладно се осмехнула. „Зар се нећеш придружити забави?“

„Прво, није забавно. Мораш бити озбиљно опрезан када се са њим дружиш. Друго... не, превазилазим такве ствари.“

„Никада!“

„Можеш престати са ласкањем. Ја сам менаџмент, нисам више у првој линији фронта. Осим тога, имам децу.“

„Пропустио си свој позив, шефе. Требало би да радиш процену ризика за осигуравајуће компаније.“

„Не буди безобразан. Али питам се шта је Бопбе урадио да оправда некога кога је Ануша прогонио. Не радимо свој посао како треба.“

„Како то закључујеш?“

„Шта год да је Бопбе урадио, било је довољно важно да покрене међупланетарну мисију отмице. То није ништа. Па ипак, нико од наших доушника није приметио ништа необично.“

„Постоји само један начин да сазнамо“, весело је рекла Луција.

„Да, питај Бопбеа. Али он је тражена особа. Зна да полиција Санта Росе сада лудо јури за њим, као и за оним ко је послао Вармора. Може да уради само једну ствар.“

„Изађи са света.“

„Тачно. Кладим се да се управо сада упутио ка клиники за репрофилисање како би добио потпуно нови облик тела за путовање на

торањ. Ту почињемо потрагу. Имамо доушнике у већини клиника. Пробудите их и протресите их. Желим да знам ко се подвргава било каквој врсти трансформације.“

„Радим на томе.“

456

—

Теренс се трудио да се не осећа превише самозадовољно двадесет сати касније када су Лусија и њен тактички тим пресрели Бранда Пекиту у кули Санта Росе. Клиника за репрофилисање је добро обавила посао. Бопбе је био осам килограма тежи захваљујући траци сала на абдомену која му је уметнута, као и мањим инфузијама за надимање лица. Коса му је била тања и другачије боје, кожа светлија, а отисци прстију и обрасци мрежњаче нису се поклапали са онима који су поднети када је сишао са куле.

Када су га ухапсили, Луција му је урадила дубински скен, који је открио разне празне кесице у његовим удовима које су вероватно некада служиле као оружје за личну одбрану.

„Сада су празни“, рекла је Теренсу.

„Добро. Али само буди опрезан, у реду? Бопбе није усамљени вук. Мора да постоји нека врста организације иза њега.“

„Предозираћу се опрезношћу“, обећала је.

—

Теренс се није смирио док се Лусија није вратила у централну полицијску станицу Санта Росе. Пратећи тим који је повела са собом затворио је Бопбеа у егзочувара – безбедни егзоскелет који га је носио са њима као комад вишка људског пртљага.

Високо обезбеђени ниво био је тридесет метара испод земље. Имао је сопствену гаражу, са директним приступом лифтском шахту. Теренс је чекао у канцеларији за надзор када су довели Бопбеа. Није желео да га Бопбе види. У овој фази нису имали појма за кога ради, нити колико је висок у организацији. Можда је знао све, или ништа. Теренс није желео да открије своје карте појављивањем лично.

Врата лифта су се отворила. Теренс је проучавао Бопбеово лице док је пратња излазила. Није било лако, али једва је могао да препозна оригиналне црте у набреклом месу. Бивши чувар је оковао његово тешко тело крутим тракама од тамног хромметала које су му биле чврсто стегнуте око ногу и руку, али су му дозвољавале да слободно окреће главу. Теренс је закључио да је тамо постојала анксиозност, коју је човек покушавао да прикрије равнодушношћу. То је био став који је Теренс доживео хиљаду пута током...



испитивања - тренутак када се храброст грубог момка судара са стварношћу.

Теренс је отворио приватну канцеларију за Луцију. „Ставите га у број три.“

„Наравно.“

Егзоскелет је увео Бопбеа у ћелију за испитивање и брзо се окренуо испред стола. Колена су му се савила, стављајући га у седећи положај. По први пут, израз раздражености прелетео је преко Бопбеовог лица што је био приморан да заузме тај положај. Луција је напустила собу, а врата су се затворила за њом, а брава се закључала уз гласан звук.

Бопбе је зурио по празној соби, истежући врат. „Стварно?“ упитао је презриво. „Хоћете да радите целу рутину интервјуа? На мени? Ви сте гомила кретена. Знате то, зар не?“

„Шармантно“, рекла је Луција док је улазила у собу за праћење.

„Како је он?“

„Натмурно. Надмено. Труди се да не покаже колико је забринут.“

„Изненађен?“

„На који начин?“

„Да је ухваћен?“

Намрштила је нос. „Нисам стекла тај утисак, али нисам га ни тражила.“

„Хеј!“ Бопбеов глас се зачуо из звучника. „Победио си. Толико сам глуп и застрашен да желим да одговорим на свако питање које ми поставиш. Баш ме молим.“

„У реду“, рече Теренс. „Хајде да удовољимо нашем главном шпијуну. Јеси ли спреман за ово?“

„Спремна сам“, рекла је Луција. „Али ако је он оно што мислимо да јесте, неће нам ништа давати.“

„Знам. Али то ће нам само по себи много рећи.“

„Волим твој оптимизам.“

Теренс се удобно сместио и посматрао пренос.

Бопбе се није окренуо када су се врата собе за интервјуе отворила. Луција је ушла и села преко пута њега за столом.

„Сигуран сам да овај ексчувар крши људска права“, рекао је Бопбе.

Луција је слегнула раменима. „Није ме брига. Овај део се не снима. У станичном дневнику пише да сте заузети одмарањем од путовања. Дозволићемо полицији да вас испита када се потпуно освежите.“

Промена у ставу је била суптилна, али ту је било. „А“, промрмља Бопбе. „Луција, зар не? Једна од подређених Теренса Вилсона-Флечера?“



Теренс се усправио. „Астеријино дупе, не може бити тако лако. Буди веома опрезан шта причаш.“

„Шта те наводи на то да кажеш?“ упита Луција.

„Гондиар је Винидово поседовање; институције припадају Макаио-Фарацију. Сви то знају.“

„А ко су сви?“

„У чему је ствар?“

„Зависи од тога шта нудите.“

„Могу да разоткријем многе Сахдијахине мреже ако ми дате довољно подстицаја“, рекао је Бопбе.

„Сахдија? Је ли то онај који је послао Вармора за тобом?“

Бопбе је остао импресивно резервисан.

„У реду, хајде да покушамо из овог угла: Шта си урадио да те Вармор потера?“

Опет, никакве реакције.

„Била је то операција отмице, знаш то? Погледао сам у комби који су довезли; медицински системи су те држали у суспензији док те не би отпремили. Назад у Анушу, претпостављам. То је много труда само да се намири рачун у бару.“

„Шта да кажем. Имам скуп укус.“

„Могу да понудим скупу цену.“

„Не, не можеш.“

„Уверавам вас—“

„Хеј, Теренсе“, рекао је Бопби гласним гласом. „Хоћеш ли да се увучеш овде да ми одрасли можемо да разговарамо?“

„Образуј га“, рече Теренс чврсто.

Луција је нагнула главу на једну страну. „Јао, драга. Изгледа да сам једина коју занимаш. И то интересовање брзо бледи. Дакле: тежи или благи пут?“

„Некако мислим да не можеш да се потрудиш.“

„Вероватно је Сахдија тај који те прогони, осим ако не покушаваш да изведеш двоструки блеф. Али није важно. Сада када си био изложен, твој контролор ће те се решити брже од радиоактивног срања. Оно о чему мораш да размислиш је: Хоће ли и твоји људи сада кренути за тобом? Дакле, можда би требало да размотриш ко ти заправо може понудити заштиту од онога са чиме ћеш се суочити. Јер, на овај или онај начин, даћеш нам детаље о својој организацији, а твом контролору се то неће свидети.“

„На овај или онај начин? Да ли је то претња, Луција?“



„Да. Људи са којима радим на оштром крају су веома добро опремљени. Истопиће ти лобању као лава сир.“

„Занимљива метафора.“

„Дакле: проверљиве информације о вашој организацији и ко је послао Вармора. На тај начин нећете спржити своје мождане ћелије. И убацићу вам систем за излазак из игре где можете почети испочетка.“

„Мислио сам да ми топиш мозак, а не да га пржиш.“

„Ако имаш још неки предлог, саслушаћу га. Али не задуго.“

„Управо сам ти понудио Сахдијахине мреже. То ме чини твојим највећим адутом икада. Покажи мало поштовања.“

„Када сазнам шта ти знаш, моћи ћемо касније да утврдимо шта ће ти одговарати.“

Бопбе јој је упутила тужан осмех. „А ако ти кажем да заправо не знам ни један посто онога што мислиш да знам?“

„Задовољићу се тим једним процентом.“

„Није привлачно.“

„Управо си признао/ла да си остао/ла без опција.“

„Слушај, никад не можеш бити сигуран у вези са информацијама добијеним под притиском на мозгове, без обзира колико клинички мислиш да су, зато будимо цивилизовани, треба—“ Бопбе се стресао, покрет је био јако ограничен тракама егзоскелета.

Теренс се намрштио, проверавајући медицинску телеметрију која је стизала са егзоскелета. Појавило се неколико жутих упозорења.

„Нисам се шалила око тога да ћу те извући чистог“, рекла је Луција.

Али Бопбе није слушао. Његово лице се претворило у круту маску, вратне жиле су му се вириле. Мишићи руку су му се напрезали као да покушава да преломи егзоскелет изнутра.

„Шта је, дођавола?“ дахтала је Луција.

Један, страшан јаук бола и страха избио се из Бопбеових усана.

„О, боже“, викнуо је Теренс. „Не, не, неее!“

Бопбеово лице је почело да мења боју, кожа је почела да се пучи.

„Излази напоље!“ врисну Теренс. „Луција, излази одатле одмах! Одмах, дођавола!“

Луција се шокирано повлачила док се Бопбе запалио.

—

460

ПО ДРУГИ пут у животу, Теренс се орбиталном кулом попео до Хај Розе. Још једном, Небески део је изгледао пусто. Возио се таксијем до докова. Када је стигао, био је прилично сигуран да је жена која је чекала испред ваздушних комора иста она коју је срео пре толико година на свом лету за Винид. Свакако је имала исту неспособност да се осмехне.

„Дозвољено вам је да полетите“, невољно је објавила након безбедносног прегледа. „Шатл ће вас одвести до Алумате.“

Шатл је у основи био цев дугачка двадесет метара са каишевима за држање путника. Један крај је био провидна хемисфера, пружајући невероватан поглед на Хај Росу са Гондијаром који се сијао иза ње. Теренс је стегао каиш и провео цео лет гледајући напоље.

Двадесет минута након што су напустили пристаниште, могао је да види куда иду. Алумата је била светла тачка испред њих, непокретна у односу на све остале бродове који су се вртјели око овог дела георинга. Имао је метални труп који је одбијао блиставо осветљење Посејдонове маглине у ружичасто-златном сјају - нијанси појачаној оштрим црвеним светлом које су емитовали његови уметнути термални панели. Шатл је клизио према ваздушној комори која се отварала из суженог

цилиндричног дела звезданог брода, док се прстен за одржавање живота полако окретао око њега.

Теренс је био изненађен. Одувек је замишљао архонта како поседује мали, брзи брод за личну употребу, а не ову слатку јахту. Друга страна ваздушне коморе отварала се у лифт попут једноседног глобус кабине. Спустио га је низ жбицу и у прстен за одржавање живота.

Кабина у коју је доведен била је као соба из палате, са мермерним подовима и лучним кровом. Једна преграда била је закривљени прозор, који му је омогућавао да види машински део брода директно изнад главе, са бучним облацима маглине који су се дезоријентисано окретали око њих.

Макаио-Фараџи је седео на удубљеној кружној софи. Устао је чим је Теренс изашао из лифта. Најуочљивија разлика била је у томе како су Небеске капице од крвавог камена порасле током година откако су се срели на Виниду. Дебели гребени прошарани бакром и златом већ су му заменили уши роговима налик шкољкама, док су му се ивице увијале око образа. Пар глатких рогова издизао се из његове слепоочнице, само да би се савио преко његовог скалпа и завршио у висини лопатица, као да су репови који расту на погрешном месту.

461

Теренс се благо поклонио Царском Небеском, осећајући се веома несигурно. „Архонт.“

„Теренсе.“ Макаио-Фараџи је учтиво климнуо главом. „Волео бих да су околности другачије, али ми је ипак драго што те видим. Двадесет једна година је превише дуго. Како је твоја породица?“

„У реду, хвала.“ Теренс је тихо осетио олакшање када је открио да Макаио-Фараџи овог пута не користи свог „људског“ јахача. „Аљан ове године полаже испите за факултет. А Ванилда је... Па, Ванилда. Они су тинејџерке.“ Слегнуо је раменима.

„Ах, да, људски тинејџери. Проблематичне године.“

„Скоро свака година је тешка година ако сте родитељ.“

„Наравно. Па, хвала вам што сте дошли.“

„Овај пут није тако далеко као Винид. Ја сам—“

Прекинуо га је млади Царски Небески Долазак који је утрчао. Млад, али не и мали, дечак је већ био виши од њега, мада много мршавији.

„Ти си човек!“, узвикну дечак. „Никада раније нисам видео човека. Тако си низак. Јеси ли потпуно одрастао?“

„Џејф“, укори га Макаио-Фараџи. „Модификуј се. Прилагоди се контексту понашања.“

„Извините, оче.“ Дубоко се поклонио Теренсу. „Господине Вилсон-Флечер, драго ми је што сам вас упознао. Ви сте један од очевих шпијуна, зар не?“

„Твој отац и ја радимо заједно, да.“

„Како узбудљиво!“

„Тиха пажња“, нагласио је Макаио-Фараџи.

Џејф је одушевљено климнуо главом и пожурио да стане поред свог оца.

Теренс је покушао да пронађе сличност у њиховим цртама лица и није успео. Јесте – и није – желео да пита какве би ритуале Џејф морао да изведе како би Макаио-Фараџи могао да утврди да ли је довољно достојан да настави своју менталну линију.

„Молим.“ Макаио-Фараџи је показао на кауч.

Када је Теренс сео поред архонта, ноге му нису досезале под; осећао се као дете које седи у столици за одрасле. Стигао је андроид са

послужавником чаја. Био је то исти тип који је срео на Виниду, танак као папир и без главе; руке су му биле увијене дужином уместо савијене у зглобовима док је пружао послужавник. Шта год да је било у вези са машином што га је први пут узнемирило, није се смањило годинама које су уследиле.

462

„Црни чај за доручак и мед, а не шећер, је л' тако?“ рекао је Макаио-Фараџи. Звучао је задовољно собом.

„Да. Хвала вам.“ Теренс је сачекао да андроид промеша мед, а затим је прихватио шољу. „Нисам знао да сте у систему Келован.“

„Случајност“, рекао је Макаио-Фараџи. „Срећно или не, тек треба да се утврди, мада више волим да на то гледам као на судбину. Пролазио сам између капија када сте послали извештај. Молим вас, реците ми, како је Луција?“

„Исто као што сам била и ја када ми се то десило: мање опекотине и велики шок. Она је жилава. Узела је само недељу дана одмора, а то је зато што сам је ја натерала. Вратила се на посао пре три дана.“

„Добро си изабрао/ла.“

„Прихватићу тај комплимент. Она је добра.“

„Врло добро, дакле... још једно не-спонтано сагоревање.“

„Да. Скенирао сам оно што је остало од њега. Била је то иста нано-биотехнологија. Бопбеа је убио Небески агент.“

„Исто као и прошлог пута.“

„Превише. Колвин је хтео да постане доушник када се распламсао, а Бопби је био на ивици да ода свог руковођу. Ко год да води мрежу, имао је приступ у реалном времену оба интервјуа. А овог пута сам имао

Бопбија у соби која је наводно била изолована. ЦИ је блокирао све ЛНК-ове и чворове.“

„Даћу ти надоградњу. Прекасно је, наравно, али се надам да ћеш у будућности моћи више да се ослониш на њу.“

„Хвала. Дакле, од интервјуа смо прошли кроз сваки делић обавештајних података које имамо о Бопбију и Вармору. Није то много; наше Аношине мреже нису ни приближно толико опсежне као оне које смо изградили на Гондијару. Знамо да су обојица фриленсери, који траже било какве мрачне безбедносне уговоре које могу да добију. Обојица су раније радили за банде, а Бопби је дефинитивно пар пута био ван система. Његова биолошка старост је била тридесет три године, али његова проширена старост је око осамдесет.“

„Мислите да је регрутован док је био одсутан из Келована?“

„Свакако је могуће, да. Чињеница да је био мета отмице, знање које је тврдио да поседује и оружје које је добио, наводе ме на помисао да је био прилично високо позициониран у организацији са којом је радио. Оно што немамо појма јесте који архонт је контролише. Постоји велика могућност да то није Сахдија.“

„Зато што?“



„Део договора је требало да буде да нам открије Сахдијахове мреже. Наравно, то је могао бити блеф. Али он је знао за мене и Лусију, и знао је да радимо за тебе. Рекао је да сви знају да Гондијар сматраш својим феудом.“

„Не бих то баш тако рекао, али Винид свакако има велико интересовање за планету. Дакле, сумњате да је радио за другог архонта, а не за Сахдију?“

„С обзиром на то да је неко, највероватније Сахдија, послао Вармора да га отме, овде морају бити активне најмање три обавештајне операције. Ти, Сахдија и још једна. Ако је Бопбе радио за трећу, они знају непријатно много о нама и Сахдијаху, док ми не знамо ништа о њима.“

„Рекао сам вам на почетку, ово је дуга игра. Када смо почели, све што смо знали јесте да неко на Гондијару користи Небеску технологију. Нисмо знали ко, и да ли је у питању мрежа или једнократни сукоб. Сада знамо да постоје. Само по себи, то је достигнуће.“

„Проклето ситна за све ове године рада.“

„Стрпљења, Теренсе. Размисли како си потврдио да постоје две мреже.“

„Чиста глупа срећа?“

Макаио-Фараци му је упутио тужан осмех. „Свакако не. Једини разлог због којег сте пратили Бопбеа и Вармора је тај што је ваша мрежа преносила управо оне информације због којих је и створена: необичне појаве у криминалном братству.“

„Ако ти кажеш. Али ми не знамо ко су они.“

„Без обзира да ли је Бопбе блефирао или не, знао је за Сахдијаха. За мене, потврда да Сахдијах има мрежу овде има вредност. А чињеница да је Бопбе био предмет мисије отмице је јак показатељ да је на Гондијару активна и још једна архонтска операција.“

„Али не знамо ко.“

„Закључак до којег невољно долазим је Мара Јама.“

„Срање! Стварно?“

„Они увек играју најдужу игру од свих. Узмимо оно што знамо: да си испитивао Колвина када је убијен. Ко год да је покренуо нано-биотехнологију, чуо те је како покушаваш да га преобратиш, тако да је

то открило да си био део неке операције. Касније си призван у Винид, а затим се враћаш да имаш...“



одлична каријера у полицији. Очигледно је да сада радите директно за мене.“

„Посматрали су ме“, рекао је Теренс запрепашћено. Та помисао га је језила. Све, знаће све. О мени, деци... Боже, пазиће на децу.

„Да“, рекао је Макаио-Фараци. „Али сада знамо нешто о њима. Они нису само пасивни посматрачи. Бопбе је нешто урадио. Био је заштићен неко време, али када сте га заробили, постао је потрошна роба. Потпуно исто је важило и за Колвина. Немамо појма шта је Бопбе урадио, али знамо да је Колвин убијен пре него што је могао било шта да каже о Дагону.“

„Од тада нисмо ни чули име Дагон.“

„Не, али Дагон је желео да ступи у контакт са Енфоима. Архонт ће обично користити Путнике као курире.“

„Дагон је требало да се састане са Гивојем Енфоом, то је све што знамо.“

„Где је сада Гивој?“

„Већ дванаест година је ван система. Марљиви је отишао кроз улазну капију у Хоа Квинзу.“

„Занимљиво.“

„Зашто?“

„Флота Мара Јама је недавно улетела у систем Хоа Квинзу; налазе се у орбити око гасног гиганта, де Верје, и допуњавају се горивом.“

„Мислиш да Гивој ради за Мара Јаму?“

„Ако јесте, сумњам да је то добровољно.“

„Шта Мара Јама жели?“ упита Теренс. Било је застрашујуће помислити колико пажње и труда Небески људи усмеравају на досадну стару Санта Росу. Чак и ако смо само заступници, није као да ћемо икада направити било какву разлику за један доминион. Па зашто?

„Из Крунског Доминиона?“ размишљао је Макаио-Фараци. „Верујемо да ће на крају покушати да окупирају ХеСеа и учине га својим.“

„У реду, разумем. Али како им посматрање онога што радим помаже?“

„Добро питање. Претпостављам да ће одговор бити у складу са неспецифичном предношћу. То јест, не знате шта вам је потребно док то не стекнете, па једноставно стекнете што више можете. Информација нема цену. Такође вам даје висок ниво разумевања о томе са чиме имате посла. На пример, информације које сте ми прикупили током година омогућиле су потпуно разумевање људске политике у систему Келован. Као овај покрет за више људских слобода. Знајући шта раде,“



Кампање које покрећу, врста привлачности коју имају, омогућава гувернеру и маркизи да се тихо супротставе томе.“

„Да, људска политика је све гласнија ових дана. Али знате зашто.“

„Да. Јосијас Апони.“

„Није било ни речи да прима мрачна средства са других света. Све што је урадио, изградио је од нуле. А његови Краљевски демократи привлаче велику подршку својим позивом на либерализацију. Чак

преузимају присталице и од Људског ослобођења. Заиста је погодио саму суштину тихог незадовољства. Веома паметно од њега.“

„Заиста. Невероватно ми је да један човек може толико да поремети равнотежу која је користила вашој врсти осамсто година.“

„То је Јосијас. Познајем га прилично добро; наша деца се друже са његовом децом када смо у Хафниру. Може бити... убедљив. Његово порекло га чини легендом на Гондијару, наравно, заједно са тим колико је Хафнир успешан - и, дечко, како он зна како да то искористи. Али мислим да немаш разлога за бригу. Јосијас има само један циљ и једну агенду: себе.“

„Сасвим. Он је изузетан за човека. То је као да гледате како древна историја оживљава.“

„Па шта желиш да урадимо?“

„Наставите да прикупљате информације за мене. Непроцењиве су. Пратите сваки траг који имате о Бопбеу и Вармору; они су кључ овога. Два архонта ризикују физички сукоб због онога што је Бопбе урадио. Знали су да ће их то разоткрити пред мном, али су ипак сматрали да је то довољно важно да су жртвовали своју анонимност.“

„Значи, само наставите? По старом, по старом?“

„Увек. Зато живимо, Теренсе: да осигурамо да Крунски Доминион остане непокрив и непроменљив.“

„Наравно. У реду. Ти си шеф.“

„Схватам колико је ово фрустрирајуће за тебе. Али када се Гивој врати, можеш га испитати о Дагону. Ко зна, то би нам могло дати представу о томе шта Мара Јама ради и колико је велика њихова операција овде. Ако будемо имали среће, можда ћемо је открити за твог живота.“

"Хвала пуно." or "Хвала пуно."

„То је био још један комплимент, Теренсе. Обично бих очекивао да игра попут ове траје барем три или четири века. Али ти радиш...“

466

„Одличан посао. Нећу заборавити вашу службу.“ Макаио-Фараџи је погледао Џаифа. „Овог човека ћемо памтити и поштовати као нашег пријатеља и савезника.“

„Да, оче.“

Теренс је задржао учтиво празан израз лица. Зашто увек себи дозвољавам да заборавим колико су нељуди?

467

# ДВАДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

АНОТОН ЈЕ УСПОРИО и ушао у орбиту пет хиљада километара изнад Уиксиковог екватора. Био је то релативно мали звездани брод по небеским стандардима - глатки, сјајно сиви овал дугачак сто педесет метара. Танке радијалне линије фототермалних радијатора биле су уметнуте на задњем делу, сијајући готово невидљивом љубичастом бојом док су избацивале вишак топлоте коју су генерисали системи на броду. Активни и пасивни сензори су скенирали локални простор тражећи залутале микрометеорите или друге међупланетарне остатке који би могли проузроковати оштећења од удара.

Нису регистровали тамну мрљу материје која се приближавала у орбити готово паралелној са Анотоном, дајући јој релативну брзину која уопште није представљала опасност. Била је једва пет милиметара пречника, са густином која је пахуљицу чинила да у поређењу са њом изгледа као олово. Када је нежно додирнула труп, између неколико радијатора, контакт је био слабији од пољупца духа. Али остала је. Додир је променио молекуларну структуру, узрокујући да се мрља спљошти у круг дебљине једва десет молекула. Тамо је остала, невидљива мрља, пасивно чекајући следећи окидач промене.

Још једна, идентична, тачка додирнула је труп и чврсто се држала. Инспектор звезданог брода није био свестан њих, нити осталих који су се стално приближавали.

—

ЧИМ се јонски погон искључио, лорд Уалана-Лајон је наредио капетану ЦИ-ја Анотона да покрене прстен за одржавање живота. Стигли су у систем Келован пре недељу дана. Током лета од Небеске капије до Уиксика, већину времена је провео осцилујући између окретања и одлуке да настави даље. Али у самом средишту његових збуњених мисли, сећања на Лијату и Делфину су јако горела, њихови изгубљени осмеси су му давали снагу која му је била потребна. Сада је

користио контактну сијалицу да позове сензорске сигнале звезданог брода. Његов ум је гледао у јадни свет који је родио лорда Бекета.

Нико није знао да је Уалана-Лајон овде. Колико је двору било познато, он је оставио по страни своје тренутне дужности и повукао се на имање породице Панрако на Виниду, узевши одмор након тужне Лијатине смрти. Такав догађај је био



релативно нормално, и вероватно би трајало до следећег гостовања његове менталне линије, након чега би се вратио на двор где би могао да служи краљици на нови начин. Анотон је био регистрован на предузеће смештено у станишту на Винидовом георингу. Није било ничега што би га повезивало са њим; чак би и Гахиџи-Калдеру било тешко да докаже да је његов. Не да је Гахиџи-Калдер морао било шта да доказује.

Задовољна да је орбита стабилна и регистрована код Уиксиковог органа за свемирски брод, Уалана-Лајон је у мислима прегледала својства брода. „Анотон“ је био наведен као приватна јахта, онаква какву би средње рангирана Велика породица користила за путовање по Крунском Доминиону и шире, пружајући им пристојан ниво удобности током путовања. Њен теретни капацитет је био скроман, али користан, док су унутрашњи механизми били одличног квалитета, што је и приличило врсти чије су јединке живеле десетинама хиљада година.

Али испод тог пространог приказа рутина бродских система лежао је други скуп који се могао опажати само уз помоћ специфичног неуронског кода. Дали су му команду над системима наоружања који су лежали скривени одмах испод ултразглобног трупа.

Дакле, када је сада погледао доле на тупе планинске континенте и мала мора Уиксика, опажао их је кроз податке о циљању. Једна једина мисао, ништа осим остварене жеље, могла би да покрене ниво разарања на ништа неслутећи свет од којег би му требали миленијуми да се

опорави. Или, ако би се концентрисала на одређено подручје, избрисала би ту земљу са лица земље.

И ко би ме заиста кривио што сам пожелео ту жељу?

„Отац?“

Уалана-Лајон је затворио очи и одбацио податке о циљању. Када се осврнуо, његов син, Шојгу, га је радознало гледао са друге стране кабине. Његова два брата, Луцио и Павел, плутали су поред њега, посматрајући га забринуто. Дечаци су имали неколико црта лица које су делили са својим мртвим сестрама; само њихов поглед, нестрпљиве, а опет залутале, био је довољан да врати Уалану-Лајонову пажњу на задатак. Осмехнуо се. „Синови моји. Анотон почиње да окреће одељење за одржавање живота, тако да ћете имати гравитацију док сам одсутан.“

„Знам како свемирски бродови раде, оче“, огорчено рече Павел. „Сви знамо.“

„Наравно. Извини.“ Он је увек најимпулсивнији. Особина коју сам раније фаворизовала - одлична инстинктивна особина домаћина - али бих поздравила и да има свој живот, сада када су му сестре отишле. Можда би требало да потражим друге...



квалитети. Богиње, зашто сам толико узнемирена због овога? Није да раније нисам губила краљевске ћерке чланице конгрегације.

„Принцеза Тира је та која те узнемирава, зар не?“ рекао је Шојгу гласом који је био престар за његове биолошке године. „Мрзиш је.“

„Мислим да већ превише у себи носиш са собом моје менталне линије. Али мржња је јака оптужба.“

„Убила је наше сестре“, изјавио је Лусио. „Сви је мрзимо.“

„Друго суђење је... тешко проценити“, мирно је рекла Уалана-Лајон. „Изгледа да није била умешана.“

„Она је краљичина миљеница. Сви то знају.“

„Да. Зато морамо бити веома пажљиви шта говоримо када смо на двору.“

„Али више нисмо на двору“, рекао је Павел. „И свакако можемо то да мислимо.“

„Можемо.“

„Имам још једну проблематичну мисао“, рекао је Шојгу.

„Који је?“

„Поведи ме са собом на планету. Молим те, оче.“

„Не: мене!“, викнуше Лучио и Павел углас.

„Отац, ја.“

„Требало би да идем, молим те.“

Уалана-Лајон се одобравајуће насмејала. „Момци, момци, не знам шта ћу пронаћи.“

„Ако је толико опасно, онда не би требало да идеш“, рекао је Лусио.

„Ипак морам. Узнемирен сам због лорда Бекета. Знаш то.“

„Он није господар“, рече Павле намргођеним тоном. „Баш није прави господар. Не као ти. Ти и наша породица имате огромну историју, племство од преко петнаест хиљада година. Он је нови живот. Нико. Ја сам живљи од њега.“

„Истина.“

„Ако ће бити опасно, то је још већи аргумент у прилог томе да те пратим“, рекао је Лусио. „Империјални Небески би увек требало да буде у домету контакта са својим следећим домаћином — посебно са оним важним као што си ти, оче.“

„Шта ћу са вама тројицом?“ упитао је нежно.

„Поведи ме са собом.“

Баш ту, у средишту Уалана-Лајоновог ума, духови две мртве девојке су га прекорно гледали. „Ако бих рекла—“

470

„Бићу потпуно тих“, заклео се Шојгу. „Пратићу сваку вашу реч без приговора; једва да ћете ме бити свесни. А ја сам био први који је питао; привилегија је моја по праву.“

Његова браћа су гледала са ужасом.

„А како ћеш се опходити према своја два новорођена брата након толико времена проведеног са мном? Јер су подједнако жељни и подједнако способни да буду домаћини.“

„Третираћу их праведно и једнако, наравно, како доликује њиховом статусу.“

„Глупости!“, викнуо је Павле.

Шојгу је почео да се смеје. „Покушаћу, оче. Стварно.“

„Неће!“, врео је рекао Лусио. „Знаш то, оче.“

„Врло добро.“ Уалана-Лајон је подигла руку. „Не могу вас сву тројицу да доведем у такву неизвесност. Моја је одлука да ме Шојгу прати.“

„Да!“

„Не! Оче, то је неправедно!“

„Мој избор се не сме доводити у питање. Ви сте моји аспекти, и знате да је то исправно.“

Две главе су намрштено пале.

„Да, оче“, изговорено огорчено једногласно.

Уалана-Лион је посматрала Шојгуа, упијајући лоше скривени сјај победе. „Што се тиче мене, чврсто ћу се држати дела договора који се односи на тишину и послушност.“

—

ХИЉАДЕ МРЉИЦА су се сада причврстиле за труп Анотона. Неколико се преклопило док су се спљошћивали. То је био следећи окидач за активацију. Мрље су се спојиле, њихови дискретни молекуларни машинеријски кластери су се комбиновали, повећавајући њихову процесорску моћ и физичке способности. Почеле су полако да се крећу по трупу, попут капи кише које се сливају низ прозорско окно. Кретање је било насумично. Једноставно су настављале док не би додирнуле другу своју, а затим би дошло до даљег спајања.

—

Анотонов хангар се налазио испред прстена за одржавање живота. Његова спољна врата су се отварала у кружном таласу који се ширио назад до обода, откривајући



свемирски авион у облику врха стреле. Уалана-Лајон и Шојгу су гледали кроз његово закривљено ветробранско стакло на неупечатљиву планету испод.

„Покрећем наше нетсатове“, рекла је Уалана-Лајон.

Лансирна шина хангара се спустила испред свемирске летелице, усмеравајући је дуж орбиталне путање Анотона. Почела је да испаљује нетсатове: кугле величине песнице обмотане премазом нултог спектра. Морали су да чекају петнаест минута да се свих деветсто њих распореди.

„Требаће им три сата да достигну пуну формацију покривености“, рекла је Уалана-Лајон Лусију и Павелу преко ЛНЦ-а. „Али када то буде завршено, имаћемо безбедну комуникацију са вама без обзира где се налазимо на планети. Потребно ми је да једно од вас буде будно све време, зато се договорите о распореду. У врло мало вероватном случају да нам буде потребна евакуација, покрените површински сламер.“

„Бићемо овде, оче“, рекао му је Павел. „Можеш рачунати на нас.“

„Хвала вам, момци. Тридесет секунди до полетања свемирског авиона.“ Проверио је здепасти конус површинског ударача који се налазио у колевци поред свемирског авиона. Била је то летелица на антиматеријски погон, дизајнирана са једном сврхом: да се брзо спусти на површину планете, убрзавајући и успоравајући на осамдесет г. Спустила би се да спасе свакога у невољи, а затим би их вратила у релативну безбедност орбите при брзини од десет г. А ако Гахиџи-Калдер икада сазна да је позајмио десет грама антиматерије, онда би стварно дошло до проблема. Само су морнарички и архонтски бродови имали овлашћење да користе антиматерију унутар Крунског Доминиона.

Ставио је руку преко контактне сијалице и рекао свемирској летелици да се лансира.

—

НАКОН ШТО ЈЕ СВЕМИРСКИ АВИОН ОТИШАО, врата хангара су остала отворена, спремна да површински ударац оде у тренутку ако буде позван. Неколико мрља спојених мрља клизило је по ободу врата

хангара и у простор. Напољу, скоро пет процената трупа било је прекривено њима, а још их је пристизало.

—

Свемирски авион је извео дуг ретрофор, спуштајући се у тропосферу, где је почео са аеродинамичким кочењем. Уалана-Лајон га је усмерила да слети на

472

Хуснак, град од око пола милиона становника. Приступ није био обећавајући. Земљиште испод свемирске летелице било је неравно и суво, са назубљеним стенама које су се уздизале из пожутелог тла. Вегетација се држала дугих, кривудавих пукотина, а њена црвено-смеђа боја лишћа била је сумњивог порекла.

„Да ли је овај свет уопште био тераформиран?“, упитао је Шојгу.

„Наводно, још на почетку Ере Остатка — чак и пре него што је формиран Крунски Доминион.“

„Па шта се десило?“

„Ратови између култура и људи чија имена више ни не знамо. Дуги векови у којима нико није живео овде, па је тераформирање стало. Онда су дошли Киу Небески, бежећи од неког рата на пола пута око Кластера. Желели су другачију врсту флоре да се уздигне. Тада је настао Крунски Доминион и почела је Кампања прогонства, где су их Империјални Небески приморали да оду - или бар већину њих.“

„Јеси ли у томе учествовао/учествовала?“

„Не. У то време сам био вођа бригаде за витезове ренџера Коловакса. Били смо заузети на Патригију скоро два века. Наша славна краљица је била задовољна мојим поступцима; то је био први пут да ми је додељена част да будем супруг. Тог дана сам уздигнут на Њен двор, где

сам од тада верно служио, градећи нашу породицу до статуса који данас ужива. А сада ево нас“, рекао је горко, „чупамо по овом туробном свету неуспеха и прошлости.“

Погледао је доле и видео Шојгуову руку како почива на његовој. „Шта се надаш да ћеш пронаћи?“ упитао је дечак.

„Нисам сигуран. Али након толико хиљада година суочавања са страшним махинацијама дворске политике, укључујући седамсто двадесет осам година као архонт, знам када нешто није у реду. Знаћу то када то видим.“

„Нисам знао да си архонт.“

„Током мрачних времена, пре много миленијума. Али Велика игра је изоштрила моје инстинкте. Инстинкте којима верујем. Инстинкте који су нас довели овде.“

Хуснаков контролор летачког саобраћаја доделио је свемирском авиону слетну платформу на градском свемирском луку, и он се спустио на плаво-сиви круг, подижући високи вртлог песка и прашине.

Шојгу је зурио кроз ветробранско стакло. „Нема стоке“, рекао је изненађено. Зграде које су биле збијене на падини напољу биле су исте металне нијансе као и слетна писта.

473

„Овде не расте добро; бактерије из земљишта које је Киу унео утичу на то. Поред тога, Хуснак је на ивици пустиње Вајт Берн. Свакако нема довољно воде за раст стоке.“

„Онда знам од чега је град направљен, оче: од аеролита.“

„Браво, да. Читав овај град је једна структура која се проширила из свог тла за мање од једног дана. Негде постоје сидрени шиљци дуги неколико километара који се забијају у земљу и држе целу грађевину.

Материјал је толико лаган да би пристојан поветарац одувао град без њих.“

„Дакле, метафора за сам Уиксик; јефтино и лако, без дубине или трајности.“

Уалана-Лајон је потапшала дечака по руци. „Врло добро.“

„Шта сад?“

„Сада постајем Штефан-Енгел из породице Чапник; ми смо умерено успешни трговци који желе да прошире наше предузеће. Посебно са Бекетовом породицом, Гиљрамео.“

„Да ли Уиксик има нешто вредно куповине?“

„Постоје неке занимљиве пустињске биолошке супстанце које се називају камењарске трулежи, сличне ризоморфним гљивицама које се користе за биорударење астероида, вероватно преосталим из доба Киу. Потребне су им деценије, чак и користећи интензитет и топлоту пустињског сунца, али оне излучују специфичне минерале из стена. Ако се правилно примене, могу произвести најчистије кристалне проводнике. Прилично су специјализоване, а морнарица има много примена за квалитетне фотонске системе. Дакле, да, имамо легитимну причу о натписима.“

„А ове камењаре су у пустињи Вајт Берн?“

„Тачно. Неколико локалних предузећа је посејало поља камењаре, укључујући и Гиљрамеосе. А сада, хајде да се спремимо да поздравимо староседеоце.“

Обукли су се у дугачке огртаче са капуљачама, са пет активних нано слојева садржаних у тканини, способних да их заштите од кинетичког удара и удара енергетског зрака. Уалана-Лајон је прегледала дечака, уверавајући се да одећа правилно стоји. Ако је био у праву у вези са породицом Гиљрамеос, није желео да ризикује.

Ваздушне степенице свемирског авиона су се отвориле из ваздушне коморе и они су изашли у град.

—

474

Измешане мрље на трупу Анотона досезале су метар у пречнику, дајући им огромну количину процесорске снаге. Користили су је да идентификују сензорске системе звезданог брода и почели су да се окупљају око њих. Милиметар по милиметар, пузали су преко пријемника, њихова унутрашња молекуларна кола су се модификовала у активне филтере. Скенирања, активна и пасивна, била су уређена како би се уклонила свака абнормална активност. За Анотонову ЦИ, орбита брода око Уиксика била је сасвим нормална; ниједан брод није био у близини, ниједан микрометеорит није претио трупу. У стварности, оно што је била блага киша сада се претворило у мећаву.

—

Требао је цео дан састанака и дугих преговора о фотонским проводним кристалима са неколико локалних предузећа, пре него што је Уалана-Лајон добила лични састанак са Јунтином-Детлефом, који је био виши представник породице Гиљрамео. Јунтин-Детлеф је био шармантан и добро упознат са целом индустријом каменог гњечења и многим варијантама фотонских проводних кристала које су производили. Уалана-Лајон је са ентузијазмом одговорила на његово интересовање и успела да обезбеди позив у комплекс Гиљрамео.

„Сутра?“ упита Павел. „Како си то успео?“

„Отац је одличан трговац“, рекао је Шојгу. „Требало би да га чујете како прича. Чак сам и ја веровао да смо трговачко предузеће.“

„То је само једноставан јахач“, рекла је Уалана-Лајон. „Упознала сам толико људи у толико много професија да је осмишљавање пакета рутина размишљања који опонаша њихову личност релативно лако. А

водила сам многе трговинске делегације високог нивоа за нашу краљицу у своје време, једном са представницима Вечне Једногласности Доминиона, тако да је руковање Јунтин-Детлефом било сама једноставност.“

„Пратићемо вас преко нетсатова“, рекао је Павел. „Ако буде било каквих проблема, површински слемер ће одмах бити са вама.“

„Знала сам да могу да се ослоним на тебе.“

—

ПОСЛЕ ЈЕДНОГ И ПО ДАНА У ОРБИТИ, Анотон би лако могао бити помешан са неуспелим покушајем из доба Остатка да се биоформира мали астероид. Глатки



Ултралепљени труп је нестао, закопан испод два метра дебелог слоја крхких окер пликова, подсећајући на чворовито воће окамењене гуме.

Спојене мрље су сада биле јединствени синтетички ентитет, који су његови творци назвали спора лопта. Сада је знала свој облик и сврху, и била је свесна брода око којег је израсла и који ће изоловати од остатка универзума.

Унутар потопљеног хангара, молекуларна структура амалгамације око ваздушне коморе се поново променила, шаљући микронске танке влакна која продиру кроз заптивку и продиру у брод.

—

УАЛАНА-ЛИОН је била помало изненађена када је Јунтин-Детлеф стигао следећег јутра. Пратила га је људска жена коју је представио као Лилијану.

„Трговачки изасланик наше породице на Ануши“, објаснио је. „Људска индустрија је добро тржиште за нас.“

„Али се надамо да ћемо се проширити“, рекла је Лилијана. „Желела бих да вам помогнем у преговорима. Имам неко искуство у тој области.“

„Сигурна сам да знаш“, рекла је Уалана-Лајон, трудећи се да не звучи превише покровитељски. Али заиста... чак би и Царски Небески Бић одрастао на Уиксику требало да зна боље него да се дружи са неким језивим човеком, а камоли да га директно укључује у породични подухват.

„Наш превоз је овде“, рекла је.

Уалана-Лајон је имао савршену контролу над својим реакцијама, па је прикривао своје неодобравање због земаљског возила које се кретало ка њима. Очекивао је да ће одлетети до комплекса Гиљрамео, посебно зато што им је свемирски авион пружао додатни ниво безбедности. Шојгу се, међутим, намрштио на возило.

„Будите на опрезу“, рекла је Уалана-Лајон Лусију преко безбедне нетсат везе. „Можда ово није ништа, али без свемирског авиона не можемо сами да се брзо повучемо.“

„Па зашто се онда слажеш ако те то чини сумњичавим?“

„Само по себи није сумњиво. Ми смо гости породице Гиљрамео; изазивање галаме или довођење у питање изазвало би питања о нама у овом тренутку. Морам да одем у имање Гиљрамео. Морам да их видим у њиховом природном окружењу да бих проценио њихов карактер.“

„У реду, оче. Срећно.“

ЈУНТИН-ДЕТЛЕФОВО ВОЗИЛО био је велики вишеколосни теренски ровер са шест точкова, са праволинијском правоугаоном каросеријом боје огледалског сребра и ребрима хладњака која су вирила са крова као да је накнадна мисао у питању. Нешто је указивало на то да првобитно није био дизајниран да прими људе. Уалана-Лајон је лако могла да замисли да су његови оригинални механички системи издубљени да би се створио простор у кабини. И свакако је био много коришћен. Када се Уалана-Лајон приближио, могао је да види да је површина само номинално сребрна; мноштво удубљења и огреботина је оштетило полирану завршну обраду. Неколико огреботина су биле паралелне линије.

„Трагови канџи?“ упита он. И само на тренутак му се мисли одмах приближише крвном заложнику.

„Да“, сложи се Јунтин-Детлеф жељно. Његов осмех је био мало превише препун претераног ефузивног осећаја. Било је нечег готово људског у таквој неспретности. Вероватно зато што нема мамузе од крвавог камена које би делимично прикривале његове црте лица, помисли Уалана-Лајон. Како је сазнао откако су слетели, крвави камен се никада није примио међу Уиксиковим небеским становништвом. „У пустињи има чопора Пробуђених камила“, рече Јунтин-Детлеф. „Све су сада дивљале, наравно. Неки геније је помислио да би било добро да им да увлачиве канџе у копита. Видите, предатори лутају дубоком пустињом.“

Врата вишенаменског теренског ровера су се отворила, а Јунтин-Детлеф је грациозно гестикулирао. Унутра, каучи су били прекривени ручно тканим теписима са шареним розетама и махи шарама. Андроид је непомично чекао док су улазили. Уалана-Лајон се није могла сетити када је последњи пут видео тако древни модел; био је гојазан у поређењу са модерним верзијама.

Врата су се затворила и вишенамјенски теренски ровер је кренуо из града, крећући се ка северу преко испеченог каменитог тла.

„Стефајн-Енгел, да ли бисте ви и ваш син желели чај?“ упита Лилијана љубазно.

„Веома љубазно, хвала вам.“

Андроид је сипао чаше из сребрног самовара. Уалана-Лајон је био заинтригиран када је видео прави пламен како гори испод да би га одржао топлим. Узео је своју шољу и дискретно употребио антену у манжетни своје хаљине да скенира течност унутра. Био је то чај, без токсина или неидентификованих наномолекула. Отпио је гутљај, љут на себе што је схватио да му срце убрзано куца.

477

„Дакле“, рекао је Јунтин-Детлеф, „Стефајн-Енгел, да ли имате контакте са предузећима која граде бродове за Винидску морнарицу? Већ неко време тражимо место на њиховој одобреној листи, али наш политички домет је нажалост недостајући.“

—

Павле се пробудио и затекао Луција како стоји над њим. Светло у кабини је било слабо; заправо, то је био плаво-зелени одсјај секундарног осветљења. Брзо се усправио. „Шта није у реду?“

„Брод губи снагу“, рекао му је Лусио.

„Шта то значи? Како може да изгуби струју?“ Његова рука се спустила на контактну сијалицу. Није било ничега; као да је његова неуронска индукцијска плочица додирнула комад инертног метала.

„Не знам“, рекао је Лусио. А сада је Павел могао да чује забринутост у гласу свог брата.

„У реду је.“ Стиснули су руке, а њихове мисли су се спојиле, појачавајући самопоуздање и одлучност. Браћа заједно! Да. Овако смо јаки.

„Шта функционише?“ упита Павел.

„Не баш.“ Лусијево сећање на последњих неколико минута показивало је да су светла у главној кабини отказала. Контактна сијалица на коју је одмах ставио руку је црknула. Укључили су се резервни системи, укључујући и секундарно осветљење. Још злослутније, стални млазеви ваздуха који су излазили из решетки су престали.

„Како се ово могло догодити?“ упита Павле, више збуњен него забринут.

Заједно су им мисли прелазиле кроз бродске системе. Чак и да су сва три примарна генератора отказала, било је довољно помоћне енергије ускладиштене да се сваки од њих поново покрене. Заједно су дошли до потпуно истог закључка: није могуће да је несрећа ово изазвала.

„То је дубока опекотина“, рекао је Павел. „Мора бити војног квалитета; ништа друго не би деловало против нашег дознака. Неко покушава да уништи брод.“

„Морамо упозорити оца“, рекао је Лусио.

„Како?“

„Нетсати.“

„Али не можемо да приступимо бродској мрежи и добијемо ЛНК.“

„Не преко контактних сијалица, али ако физички отворимо предајник, можемо да поставимо коло за случај опасности.“

„Хајдемо.“

ПОСЛЕ ПЕТ САТИ, вишенаменски теренски ровер је почео да се креће преко песка који је светлуцао под оштрим подневним сунцем. Био је то крупнозрнасти песак, за који је Уалана-Лајон претпоставио да је нека врста кварцне варијанте. Користећи свој ЛНЦ за нетсатове, могао је заправо да прати путовање њиховог возила кроз визуелне сензоре, гледајући доле у светлу тачку која је пратила змијовидну путању око гломазних изданака пустиње. Последњих тридесет минута, тамносмеђе стене су биле прекривене пахуљастим белим мермером, као да истискују калцијум карбонат. Попут песка, врхови су светлуцали на сунчевој светлости.

„Је ли то трулеж камена?“ упитао је.

„Заиста, да“, рекао је Јунтин-Детлеф. „Ово су углавном нова поља која овде обрађујемо. Стена ближе нашем комплексу је исцрпљена.“

„Звучи као пољопривредни усев“, рекао је Шојгу.

„На неки начин јесте“, сложио се Јунтин-Детлеф. „Али овде, брига о нашем усеву се углавном састоји од чишћења наноса песка са камењара како би добио пуну сунчеву светлост.“

Није прошло много времена пре него што су изданци поред којих су пролазили постали много мањи, изгребани у безличне квржице од трулежи стена. Уалана-Лајон је натерала нетсатове да зумирају, откривајући све више и више пустиње око њих. Парче светлијег песка преко којег су путовали било је огромно, пречника око двадесет километара. У самом центру налазио се зелени круг оштрих ивица са великим окер зградама раштрканим около - комплекс Гиљрамео.

Приближили су се импозантном зиду. Уалана-Лајон је очекивала још једну конструкцију од познатог плаво-сивог аеролита, али уместо тога зид је био направљен од огромних плоча ломљеног камена.

„Обожавам ово место“, рекла је Лилијана. „Прави драгуљ у пустињи. Сигурна сам да ће се и теби допасти.“

Уалана-Лајон се није ни потрудила да јој се осмехне. Пет сати ћаскања са јадним човеком исцрпело је чак и његову јахачку

толеранцију.

Тамна метална врата висока двадесет метара отворила су се да их пусте унутра.

„Добро дошли у оазу Гилрамео“, поносно је објавио Иунтин-Детлеф.

Уалана-Лајон је морала да призна да је импресивно. Простор унутар зида био је добро одржавана башта, са малим језерима окруженим палмама. Разлика у односу на суморну пустињу напољу није могла бити израженија.

479

Неколико древних андроида је обрађивало цитрусне гајеве, док су чланови породице шетали кривудавим стазама. Све је било веома мирно.

Мултитеренски ровер се зауставио на паркингу испред смештајног блока. Његова врата су се отворила и Уалана-Лајон је изашла.

—

Прстен за одржавање живота на броду Анотон је подрхтавао док су се Лусио и Павел брзо вукли централним приступним пролазом. Гласан звук шкрипе пратио их је у делове звезданог брода за слободан пад, узнемирујући оба брата. Ниједан од њих није био навикнут да било шта механички крене по злу на тако фундаменталном нивоу. Кварови једноставно нису били део живота у Крунском Доминиону. Није помогло ни то што је више од половине секундарних светлосних трака отказало, остављајући дуге делове пролаза у језивом мраку.

„Овде“, рекао је Лусио када су стигли до раскрснице са пет радијалних пролаза. „Овај. Одељак за помоћну опрему овде доле има предајничку јединицу.“

„Јеси ли сигуран?“ упитао је његов брат. „Зар нам не би било боље у једном од примарних сензорских модула?“

„Можда. Не знам. Слушај, у одељку за подршку мора бити нешто чиме можемо да пошаљемо поруку оцу. Хајде!“

„Ако ово не успе, ући ћемо право у површински ударац и спустити се до оца. Мораћемо да користимо минимално убрзање.“

„Мислиш ли да ће и даље функционисати?“

„То је војно, тако да да, мислим да хоће.“

„У реду.“

Обоје су се одгурнули и клизили дуж пролаза.

„Шта је то?“ упита Павел узнемирено док су пролазили кроз дугачак мрачни део. Нешто није било у реду са пролазом испред њих, нешто што није могао баш да разазна. Обојица су се ухватили за омче за руке и зауставили се непосредно испред светлости.

Цилиндрична површина пролаза била је прекривена смеђом дендритском структуром која је имала болесни сјај уљаних дуга. Изгледала је тако ванземаљски, изазивајући готово фобично рефлексију у Павловом мозгу. Инстинктивно није желео да приђе ни близу тој ствари. Ниједан очев дар није могао да му помогне у овом тренутку.

„Не знам“, шапну Лусио.

480

Павле је у почетку помислио да се дендрит креће ка њима попут неке чудне вишеслојне змије, а онда се слика правилно сложила у његовој глави. Није клизао по зидовима, већ је растао.

„Назад!“

Обоје су се окренули. Осветљени део пролаза иза њих сада је био испресецан нитима истог дендритског материјала. Изгледало је као мрежа, што их је чинило пленом.

Павел није могао да се обузда; отворио је уста и вриснуо. Танка нит га је прешла по образу. Пекла је - бол толико оштар да га је запањио. Руком је замахнуо ка њој, покушавајући да је откине. Исти бол му се пробијао кроз прсте. Нешто се обмотало око ноге. Могао је да чује Луција како виче у ужасу и очајнички је посегнуо за њим. Њихове руке се никада нису среле. Сада је чак и слабо секундарно осветљење јењавало, блокирано отеченим дендритом. Више линија бола клизило је по његовом лицу, а вид му се нестајао. Могао је да осети како му се мучне нити провлаче поред усана у уста, затим у нос, уши...

—

Камени зидови зграда оазе били су прекривени сложеним петроглифима. Уалана-Лајон је лагано проучавао њих док је удисао свеж, сув ваздух. Неки су били елегантни шумски призори, док су други били једноставни шаре. Високо на стамбеној згради у коју су стигли, видео је фриз лица који су голицали неку врсту сећања, али то је била готово подсвесна асоцијација.

Чак и са андроидима и модерним алатима за резбарење, мора да су биле потребне године да се покрије свака оваква зграда. Пре би рекло, деценије.

„Могу ли?“ упитао је.

„Наравно“, рекао је Јунтин-Детлеф. „Донекле смо поносни на нашу околину. Зграде у којима живимо требало би да носе део наше суштине, или бар тако верујемо. Без тога, оне су само празне љуштуре у којима можете одморити главу. Од овог места смо направили дом.“

„Сасвим тачно“, промрмља Уалана-Лајон у знак слагања.

Отишао је до стамбене зграде и нежно прешао прстима преко гравура. Били су то краљевски паунови, раширених крила као да ће се

уздиђи из средишта дивљег геометријског звезданог бљеска. Била је то зрнаста површина, са ситним одсјајем кварца.

481

Срање.

„Шојгу, дођи да видиш ово“, рекао је гласно. Његова неуронска веза је френетично сигнализирала нетосатима за инверзни лансирни коагулант. „Покрени површински слемер одмах. Одмах. Потребна нам је хитна евакуација. Луцио? Павел?“

„Шта је, оче?“, упита Шојгу.

Уалана-Лион је стегао сина за руку. „Активирај одбрану своје огртаче“, наредио је кроз њихову неуронску везу. Његово сопствено оружје се померало у врећицама излученим у његовом телу.

„Рекла сам ти“, оштро рече Лилијана.

„О, не.“ Јунтин-Детлеф је са жаљењем уздахнуо. „Био је то песак, зар не?“

Уалана-Лион се окренуо са спором неизбежношћу. Љутито је погледао свог отмичара и невољно климнуо главом.

„Не можете ископати подземни комплекс величине коју имамо испод нас, а да се негде не решите рупе“, рекао је Јунтин-Детлеф. „Зид оазе и зграде су потрошили нешто запремине, али ни приближно довољно. Дакле, као што сте схватили, песак напољу је само згњечено камење са плоча које нисмо могли да користимо за градњу.“

„Павле, молим те!“ Али Уалана-Лајонов ЛНК је известио да нетсатови више нису повезани са Аннотоном.

„Бојим се да вам синови неће помоћи, господару Уалана-Лајоне“, рекла је Лилијана. „Анотон је успорен. Бекет нас је упозорио да сте

паметни и да предузмемо максималне мере предострожности. Колико је само био у праву.“

Уалана-Лајон се укочила на помињање свог правог имена. Бекет! Дакле, све време сам била у праву, али ово је много горе него што сам икада замишљала.

„Отац?“, упита Шојгу уплашено.

„Све је у реду, сине.“

„Бојим се да је ваш отац помало непоштен“, рекао је Јунтин-Детлеф прекоревајућим тоном. „Ништа данас није у реду.“

Уалана-Лион је погледала по оази. Тешко оружје се телескопски извлачило са врха зида, окрећући се да се поравна око њега и Шојгуа. Андроиди који су чували гајеве напредовали су, одбацујући своја древна спољна кућишта како би открили веома претеће Духове које су прерушили.

Сви чланови породице Гиљрамео који су се мотали около су нестали. Јунтин-Детлеф је, међутим, остао, мада више није био онај представник породичног предузећа који је очајнички желео да удовољи. Његов израз лица се стврднуо до



хладан тријумф. Лилијана је остала поред њега, арогантно презрива. Било је ту и мржње.

Могу да их двоје изведем, помисли Уалана-Лајон. Био би то само гест, мој последњи, али знаће да не одлазим тихо. Некако ми се тај последњи покушај поноса чинио прилично смешним с обзиром на околности. „Професионална љубазност“, упитао је гласом који је тежио достојанству.

Иунтин-Детлеф подиже обрву. "Као што је?"

„Ко си ти?“

„А.“ Јунтин-Детлеф је озбиљно погледао фриз лица на стамбеној згради.

Уалана-Лајон поново подиже поглед ка њима. Сви су били иста особа. Непоколебљиво сећање коначно је изронило из дубина времена где је с правом било протерано, претварајући му цело тело у лед. „Не, не—“

Три гама зрака за ваздушни напад испаљена су из топова на врху зида, пробијајући право кроз заштитне слојеве Уалана-Лајонове хаљине за пикосекунде. Његово тело је тренутно испарило.

—

ВЕЛИКИ МЕЂУПЛАНЕТАРСКИ теретни брод, чији је регистарски код идентификовао као Зелени Баунти из Атапедије, успорио је и ушао у орбиту пет хиљада километара изнад Уиксика. Провео је сат времена сусрећући се са грудвастом жуто-смеђом масом која је некада била Анотон. Маневар је прошао непримећен, осим за ЦИ Уиксичке управе за свемирске летове и станицу за чување свемирског брода стотину километара од Анотона. Тај брод је био обложен кожом од напредне тканине нултог спектра, тако да је све што је визуелно скенирање показало била искривљена увијена маглинаста светлост. Активнији системи на трупу могли су да одбију већину активних сензора војног квалитета. ЦИ Анотона никада није био свестан његовог присуства све време.

Три дугачке хватаљке испружиле су се са предње стране Зеленог баунтија и зграбиле остатке Анотона. Послале су код за поништавање функција споре лопте, искључујући њено споро варење унутрашње структуре звезданог брода. На крају крајева, нико није желео да пробије комору за задржавање антиматерије површинског сламера - не сада.

Након што је контакт и безбедност потврђена, Зелени Баунти је убрзао из Уиксика брзином од једне ге. Невидљиви брод се приближио

на стотину метара и пратио га. Сат времена касније, ван надлежности власти Уиксика,

483

Смотао је свој нулто-спектрални капут, откривајући облик не превише различит од Анотона. Његов потисак се смањио, омогућавајући му да се одвоји од Зеленог Баунтија, као да је помоћна летелица која се одваја од споја.

Девет дана касније, Зелени Баунти се приближавао Тонобу, најудаљенијем од свих гасних гиганата Келована. Његов вектор лета био је узнемирујуће поравнат са екваторијалним облачним појасом планете док се приближавао феноменалном брзином. Хватајуће руке су испустиле свој терет, а јонски погони су се поново укључили, поравнавајући курс брода. Његов нови вектор га је одвео дугом кривом око гасног гиганта која ће га на крају вратити у срце Сунчевог система, где ће се за месец дана поново придружити другим комерцијалним теретним бродовима који су летели између планета и станишта.

Иза њега, Анотон се обрушио на гасног гиганта. Спољни материјал споре лопте аблирао се у танкој горњој атмосфери, хиљаду километара изнад узбурканих олуја. Брзина када је ударио у гушће слојеве атмосфере неколико секунди касније била је толико екстремна да чак ни ултра-везани труп није могао дуго да задржи свој интегритет. Распао се у јато краткотрајних ватрених лопти.

Војни планетарни ударач је преживео још десет секунди, али се на крају и он распао. Тај облак интензивне паре сада је био предубоко у облацима да би био видљив било којим сензорима чак и да је неко посматрао. Остала је само комора за задржавање антиматерије. Као доказ Небеске науке, преживео је још осам секунди пре него што се коначно урушио. Десет грама антиматерије које је садржао уништило је једнаку масу материје у експлозији од пола мегатона. Нико није знао.

# ДВАДЕСЕТ ПРВО ПОГЛАВЉЕ

"

ОСАМ МЕСЕЦИ Тира је савршено играла своју улогу принцезе Конгрегант — не да је постојао неки други начин да се то одигра. Није било ни простора ни времена. Бити принцеза заузимало је практично сваки минут сваког дана.

Рутина је била напорна, али ипак рутина. Брзо ју је савладала. Док су биле на Виниду, пет принцеза би биле у позадини док је Хелена-Кион присуствовала државним догађајима, састанцима Тајног савета, забавама и војним догађајима. Током другог месеца, Хелена-Кион је посетила Басу у државној посети. Она и краљица Луус-Марсела провеле су неколико дана заједно, у пратњи само највиших дворских званичника. Чак су и принцезе остале испред сале за састанке. Током формалних јавних прилика између, било је мало промена у односу на рутину краљевског живота; догађаји, забаве и вечере где су обе краљице носиле лажне осмехе и ћаскале са очигледним ентузијазмом са члановима великих и не тако великих породица. На крају је уследила заједничка изјава о томе колико је посета била успешна.

Укључујући време лета, посета је трајала укупно три месеца, што је значило одсуство од две и по године до тренутка када су пристали код Винидовог георинга. Када су коначно сишли низ орбитални торањ и вратили се у палату, ништа се није променило осим неколико суптилних карактеристика старења међу члановима двора који су остали на Виниду. За Тиру и остале принцезе, рутина се једноставно настављала док је Хелена-Кион прегледала краљевске штале, имала безбедносне брифинге, ишла на представе, опуштала се са супругама, гледала спортске утакмице, имала пробе са краљевском гардероберком, решавала бескрајне ситне дворске свађе које су избијале између Великих породица и надгледала економске конференције са званичницима трезора. Рутина је постала непроменљива.

То је Тири задало један проблем: проналажење правог тренутка. Хелена-Кион никада није била сама. Чврсто се држала максиме: Царско Небеско биће увек треба да буде у домету свог следећег домаћина. То је значило да је увек принцеза била у домету. Ноћу, када би краљица спавала, две принцезе би делиле њен кревет. За јавне и званичне дворске догађаје, свих пет су биле са њом. Наизменично су се смењивале да би...



обучени под будним оком леди Бекворл-Лиди. Били су присутни чак и током мрешћења.

Само једном је била присутна усамљена принцеза, седећи мирно у углу спаваће собе Краљевске спаваће собе, трудећи се да не гледа или се кикоће док је краљица водила љубав са својим супругом/супрузима. То је било једино присуство које није било део никаквог распореда. Леди Бекворл-Лиди га је, изгледа, додељивала потпуно насумично.

Током тих првих осам месеци, Тира је изабрана четири пута. Први пут, остале принцезе су се веома забављале објашњавајући јој, кроз дарове памћења, шта може да очекује. Хелена-Кион је била испунила сва очекивања. То је занимало Тиру; задовољство је био један аспект који је недостајао сваком краљичином менталном таленту. Она је свакако волела да се препушта уживању, а Тира јој то није замерила. Зашто да не? Када имате преко дванаест хиљада година, имате право на мало забаве. Али то је била слабост - једини догађај због којег би попустила.

Тако је Тира та четири пута посматрала и чекала. Није била сасвим изненађена када је видела да чак и тада Хелена-Кион има рутину. Увек је, после тога, следило купање у базену, а затим кратка медитација у парном купатилу пре него што би се вратила у свлачионицу и Леди Тихонг-Саз. И слушкиње. И остале принцезе.

Морала је бити парна соба.

После четвртог пута, Тира је морала да чека још шест недеља пре него што јој је леди Бекворл-Лиди рекла — уз деведесет минута обавештења — да ће присуствовати спаваћој соби Краљевске спаваће собе.

За догађај који је требало да буде спонтан, Хелена-Чионе је свакако озбиљно схватила припреме. Претходно је био туш, а затим су јој слушкиње нанеле лосион на кожу. Коса јој је била вешто сређена, а Леди Тихонг-Саз ју је обукла у доњи веш направљен од нечега што је личило на комадић обојеног ваздуха. Док се то дешавало, Тира је обукла једноставну белу друидску хаљину са капуљачом. Тек тада је доведен лорд Јован-Игназ, последњи супруг, и њих троје су се отели у спаваћу собу Спаваће собе.

Тира је стрпљиво чекала, седећи на столици са високим наслоном, док је млади лорд изводио импресиван низ еротских атлетика. Када је Хелена-Кион завршила са њим, легла је на кревет неко време пре него што је устала и тихо позвала Тиру, која је користила Хеленин дар челичне самоконтроле да одржи присебност. Било је тешко; напетост



Искривљавање њених мисли било је готово неподношљиво - готово физичка патња која је претила да је баци у знојни, дрхтави напад панике као да је неко обично људско биће. Хиљаде година планирања довеле су је до овог тренутка.

И све је функционисало савршено, јер ево ме. Не могу изневерити своју породицу. Не могу изневерити себе.

Хелена-Кјоне је сишла низ мермерне степенице у каду и уздахнула док се топла мирисна вода подизала око ње. Тира јој се придружила и нанела свеже исечен сунђер како је наложено.

Упутили су се ка парном купатилу – просторији обложеној правим каменом, коју су занатлије из неког прошлог доба изрезбариле украшеним шарама. Високе папрати прилагођене топлоти расле су из

дебелих теракотних урни. Хелена-Кјоне је седела на сивој каменој клупи у средини и прекрстила ноге док је свирала нежна музика. Очи су јој биле затворене. Зној јој се већ скупљао на кожи, чистећи јој поре.

„Могу ли вам се придружити, краљице мајко?“

Рука је махнула ка судској клупи, дајући дозволу. Тира је села поред ње. Готово шапатом је рекла: „Имам неке трачеве из двора.“

Хелени-Чионе су се уста развукла у благи осмех. „Наравно да знаш.“ Рука која је гестикулирала окренута је дланом нагоре.

Тира је ставила свој длан на њега и пружила своје отровано самоопажање. На инстинктивном нивоу, краљичин застрашујући ум је знао да нешто није у реду. Натерала је себе да отвори очи и затекла се не у парном купатилу, већ како седи прекрштених ногу у центру безличног белог универзума.

„Не“, наредила је и извукла из сећања своје одбрамбене неуралне рутине.

„Стварно, ово је најбоље што имаш? Блокови за неурални удар и слепило ума? Већ су били стари када сам био млад.“

Хелена-Хион је натерала очи да се отворе. Поново је била принцеза Хиона, нервозна и одушевљена док ју је краљица Хелена-Јона позивала преко престоне собе. Виши дворјани су стајали у редовима са обе стране, чекајући да почне наслеђивање. „Време је“, рекла је остарела краљица и пружила руку.

Хиона је истргла руку. Сви осим краљице су нестали. Хиона је натерала очи да се отворе, затим се окренула и потрчала право назад у бели универзум.



„Шта се дешава?“, викнула је.

„Дошла сам по тебе, изабрану“, рекла је краљица, краљица, краљица демона, иза ње и зграбила је за руку. Сукцесија је почела - сећања која су се протезала дванаест хиљада година уназад излила су се у њен готово празан мозак у вртлогу грозничаво-живих призора, звукова и сензација. Хелени-Кионини перцепција се променила и она је натерала очи да се отворе. Тира је стајала испред ње у белом универзуму, њихове руке су се стезале у нераскидивој вези. Хелена-Кионина је то радила, напуштајући тело домаћина баш као што је то учинила преко двеста педесет пута раније. Сукцесија није била неуронски дар, дељење увида у њен живот као што је то чинила за своје вернике. Сукцесија је била чишћење старог мозга и преношење свега у нови, где су познати неуронски путеви били спремни и чекали, способни да покрећу рутине размишљања које су дефинисале њену личност на исправан начин.

Сећања и мисли су извиривали из ње. Али то није био онај мелодични ток као раније; цео њен ум је био силом ишчупан. Бол је био неописив.

„Нисам ово наредила“, вриснула је у празну бесконачност. „Ово није сукцесија. Ти ниси мој следећи домаћин. Одбацујем те. Одбацујем те!“

Читава њена личност се сводила на један једини бесни захтев: Заврши ово. Таква присила је имала моћ да спржи обичан Небески ум.

„Не“, једноставно је рекла Тира.

„Али ти нећеш бити ја. Нећеш бити краљица.“

„Ја сам сада и заувек краљица Винида. Али, не, нећу бити ти. Ово је твоја смрт, драга Хелена. Знај ово: ја сам та која је то изрекла.“

Хелена-Кјоне је осетила како јој се тело суши, смежура. Смањује. „Они ће знати. Моја породица ће знати. Антитеза императикс ће те разоткрити.“

„Не, твоја ароганција те је осудила. Никада нисам тихо отишла у смрт као што сте се ви кучке надале. И биле сте у праву што сте ме се плашиле тих година, јер оно што сам тада развила омогућиће да моја апсолутна владавина почне. Ове мисли, ова сећања која ти узимам,

постаће једноставан јахач. Свака тајна коју поседујеш, сваки јадни imperātrix antithesis код на који си пристала, биће одиграна од стране мене. Винид ће ме прихватити. Онда можемо почети праву игру.“

„Каква игра?“ Сада је била мала, тако мала и слаба, гледала је у Тиру, рука јој је била тек нешто више од танке кости растегнуте између њих. А њена суштина је и даље текла низ њу.

488

„Моја владавина. И биће славна.“

„Како можеш ово да урадиш?“, повикала је. Око ње, бели универзум је постајао сив. „Зашто?“, преклињала је. „Ко си ти?“ Хелена је схватила да се крај приближава. Свака сукцесија се завршавала неуралним гашењем, што је заузврат гасило живот старог тела домаћина. То је омогућавало њеној личности да зна, на фундаменталном нивоу, да постоји континуитет у преносу. То није била само копија; било је оригинално. Добро је познавала прелудијум. Призвала је последњу минијатурну рутину и бацила је у ток сећања које је губила. Нестала је.

Све што је краљичин све мањи ум сада могао да разазна била је Тира; она је постала универзум. Универзум који је светлуцао у облику васкрслог кошмара, хладно се подсмевајући. „Због ом, Хелена.“

„Не, не може бити“, гласила је Хеленина последња мучна мисао. „Гледала сам те како умиреш вриштећи!“ И нестала је.

Тира је отворила очи. Тело старе краљице било је згрчено на клупи поред ње, изгледајући као да се мирно одмара у целом универзуму. Тиха музика је и даље свирала док су се врућe, танке магле вијориле око парне собе. У њеном мозгу, новостечене мисли и знање били су сложени у чврст сноп, енциклопедију живота, омогућавајући јој да да тачан одговор на било које питање, кодове и обрасце који би могли да прођу прави тест наслеђивања који би двор могао да постави од ње - ако би се икада усудио.

Остала је мирна неколико минута, сабирајући мисли. Огромност онога што је учинила више је није узнемиравала. Није смело бити слабости, нити оклевања, на путу који је био пред њом. Краљица Крунског Доминиона није гајила сумње.

Устала је и гола ушла у свлачионицу. Њено тело је усвојило мишићно сећање Хелениног заповедничког хода - глава уздигнута, рамена усправно - не из поноса или ароганције, већ из једноставне природе. Она је била краљица, без обзира на то кога је домаћина носила. Наравно да је тако ходала.

Који год поздрав да је леди Тихонг-Саз хтела да упути, застао јој је у грлу.

„Да“, рече Тира љубазно. „Постала сам Хелена-Тира.“

Леди Тихонг-Саз се формално поклонила. „Величанство.“

Принцезе Уџања и Мариф су је запрепашћено погледале. Слушкиње које су јој спремале хаљину су се замрзнуле. „Мајко краљице?“ упита Мариф плашљиво.

„Заиста.“ Тира је дала знак слушкињама. „Нађите ми огртач, а онда ће ми требати моје свечано одело. Тешко могу овако да поздравим свој двор.“



„Госпођо“, сложила се леди Теехонг-Саз.

„Али прво позовите мајорку Сискалу-Ингрид и лорда Валдир-Мимира. Наследство мора бити потврђено. Ох.“ Додирнула је прстом усну као да јој је накнадна мисао пала на памет. „И мог новог оца, лорда Бекета.“

„Наравно, госпођо.“

—

НИСУ ЖУРИЛИ у краљевске одаје. Нико није журио у присуство краљице. Међутим, свакако нису лењо чекали. Мајор Сискала-Ингрид - никада далеко - стигла је прва, обучена у свој беспрекорни сребрно-кристални оклоп. За промену, црни стаклени визир је био подигнут, омогућавајући мајорки да неометано гледа у краљичино ново тело домаћина.

„Госпођо“, рекла је опрезно. „Ово је неочекивано.“

„Знам.“ Тира је испружила руку, држећи шаку дланом нагоре.

Сискала-Ингридине рукавице су се раздвојиле. „Била би ми част да примим вашу императикс антитезу аутентификације“, рекла је Сискала-Ингрид преко контакта.

Тира је могла да осети нит збуњене сумње која се крије иза те мисли. Иронија ју је скоро насмејала. „Не бих очекивала ништа мање“, одговорила је. Шифровани образац који су само она и Сискала знале био је дат и прихваћен.

Чак ни Сискала-Ингрид није могла да задржи строг израз лица када се код показао тачним – код који је био далеко сложенији од једноставног само-опажања. То је био метод који је постао апсолутни захтев од дана када је пет краљица потписало Споразум, доказујући да је краљевско наслеђе директно и истинито. Њено лице је одражавало олакшање што је све у реду. До тада је стигао лорд Валдир-Мимир. Деловао је шокирано, чак и помало усамљено. Али он је био са двора, као и његова дужност, и прихватио је њену императикс антитезу аутентификације.

Није био позван, али се ипак појавио Лорд Гахиџи-Калдер, његова благо запуштена одора вијорила је док је корачао унутра. Овог пута, код за потврду није био толико личан, већ знатно сложенији од оног који је договорен са Сискалом-Ингрид, а свака од њих је производила брзи низ сложених геометријских слика које су морале да се интегришу. Када је било готово, он се формално поклонио, сегменти његове маске од

крвавог камена су залепљали. „Живела Сада и заувек Краљица Винида: Хелена-Тира.“

490

Тира је погледала даље од Винидовог главног архонта и видела да јој је отац у соби.

„Величанство“, промуцао је. „Ово је таква част.“

„Па, повремено и ја играм џокерску карту“, рекла је. „Сада, госпођице Тихонг-Саз, пошто смо очигледно пропустили уобичајену церемонију наслеђивања, прећи ћемо директно на Бал пријема. Замолите леди Сузан-Адел да ме придружи. Осећам да ће моја гардероба захтевати освежење.“

„Да, госпођо.“

„Оче, Бал пријема на којем ћете овог домаћина представити двору сада је ваша одговорност. Сигуран сам да ће вам лорд Валдир-Мимир поклонити процедуре.“

„Моје задовољство, Величанство“, рече господар Валдир-Мимир.

„Ако смем да питам, госпођо“, рекао је лорд Гахиџи-Калдер, „зашто тако изненадна сукцесија?“

„Започео сам медитацију и у себи сам почео да се питам: Шта постижем? Одговор није био довољан. Постајемо статични, а не стабилни. То ме је узнемирило, посебно откако је Мара Јама сматрала да је потребно да се роји близу границе Крунског Доминиона. Осећам да дрскост захтева виталнији одговор него што сам ја пружао. Време је, дакле, за промену. Захтевао сам од себе да постанем активнији, а за то ми је очигледно потребно ово тело домаћина. Моја најдража Тира је увек била помало динамична и... неумољива. Па ако је то случај, помислио сам, зашто губити време? Најбољи примери су они које сам себи поставио, зар не?“

„Сасвим тачно, госпођо. Одлична одлука.“

„Хвала вам. Заказаћемо преглед питања безбедности Доминиона и Винида јутро после Бала пријема, ако вам то одговара.“

„Сада је најбоље време, госпођо.“

„Добро. Такође ћу морати да направим неколико малих измена за суд.“

„Да, госпођо.“ Изговорено са болном неизбежношћу.

„Не бријте, лорде Гахиџи-Калдер, учинили сте себе непроцењивим.“

„Превише сте љубазни.“

„Заиста. Уџања?“

„Да, краљице мајко?“

Тира никада раније није видела принцезу да се тако дубоко поклони, нити јој глас звучи тако забринуто. Увек је било промена на двору након наслеђивања, и сви би били нервозни наредних неколико недеља. Држање људи у немиру увек је био одличан начин да се одржи краљевски двор.



послушност. Тактика коју су она и та древна — и славно мртва — кучка Хелена имале заједничку.

„Буди драга и брзо реци господару Јовану-Игназу да још нисам завршила са његовим услугама. Верујем да ће његова пажња бити веома задовољавајући почетак мог новог домаћинства.“ То је барем било типично за Хелену.

„Да, краљице мајко.“

„Отац.“

Лорд Бекет се поклонио.

„Као што је и прикладно, ти ћеш бити мој први именовани. Служићеш мојој владавини као господар двора.“

„Сматрам то благословом, Величанство.“

И тако почиње.

# ДВАДЕСЕТ ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

"

СИСТЕМ КИЈУ-СЕРО био је двоструки бели патуљак, са Кију-Серо А и Кију-Серо Б који су кружили једно око другог на удаљености од пет АЈ. Свака од звезда била је окружена својим танким прстеном, чије су велике, назубљене честице рефлектовале ужарени сјај близанаца. У тачки Лагранжеве равнотеже између патуљака налазила се једна бледа кугла, пречника 43.300 километара. Била је праве величине за гасног гиганта, али јој је недостајала уобичајена танка измаглица стратосфере која би се нормално протезала стотинама километара изнад облачних појасева таквог света. Овде је спољна површина била савршено дефинисана и савршено сферична.

Ели је проучавала слику на екрану у власничкој соби. „Само за промену, описаћу ово као… интригантно.“

Дилиџент је био удаљен једну и по аутничку јединицу од Кију-Серо Б, са излазном капијом из Јекатерине већ пола милиона километара иза ње док су убрзавали брзином од једне ге. Примарни сензори брода били су усмерени испред на необичну аквамаринска куглу која се налазила између две сићушне звезде. Било је девет дана лета удаљено.

„Када стигнемо у Кингснест, једина реч коју ћеш користити је велико“, рекао јој је Фин. „Отприлике је величине Нептуна тамо на Солу.“

„И то је вештачко?“

„О, да.“

„И погодно за живот?“

„Сваки кубни центиметар.“

„Вау. Па у чему је цака?“

„Све је то без гравитације, тако да живот унутра није лак за људе, мада некима јесте. Променљивци са којима ћемо имати посла зову се Икаријци. Генетски су модификовани да би се носили са тим; њихове кости се не распадају, а телесне течности се не накупљају. Ох, а има и Јајника унутра.“

„Који су?“

„Одмах највећих Променљивача у Јату. Као бубе су, али су транспортери. Небеска бића су их створила за дужности у борбеној зони — мислимо.“

„Супер“, рекла му је. Требало јој је времена, али сада је знала да не треба да пита Фина за детаље. Он би сатима причао све о чудним стварима.



чудо које је створило јато Кентаури. У неком тренутку лета схватила је да је то као његова рутина ћаскања, савладавајући њен отпор чудима која ће јој показати. Било је то готово несигурност, као да би, ако би престао, изгубила интересовање за њега. С друге стране, то је значило да се не жали стално на свој живот и породицу. Подстицала га је да се више изражава, али девојка може да поднесе само ограничен број самосажаљивих олуја беде... Барем му је расположење било приметно стабилно сада када су се дивље промене смириле.

Показала је на блиставе сребрне прстенове који су кружили око сваке звезде. „А они?“

„Отпадци. Некада су то биле чврсте структуре попут наруквица, енергетске фарме које су користиле снагу звезде да би производиле антиматерију за Архимедове моторе. Нико не зна да ли су погођене у некој врсти сукоба или су се једноставно распале након што су напуштене.“

„Мислио сам да су Елохими направили све Архимедове машине. Нико није довољно глуп да нападне Елохиме, зар не?“

„Нико не зна са сигурношћу да ли је систем Кију-Серо био база Елохима. Неко је померао планете да би их тераформирао још у Ери Зоре; то би значило да је Кингснест стар око двадесет четири хиљаде година. Елохими се заправо нису појавили све до раног доба Остатка, можда мало раније.“

„Занимљиво.“ Она се насмешила.

„Били бисте... шта, на више од пола вашег путовања овде?“

Ели га је пољубила. „Нисам толико стара.“

„Али проширена старост—“

„Проширено или биолошки, нисам стар двадесет четири хиљаде година. У реду?“

„О, тачно; схватио сам.“ Усисао је доњу усну у лажном кајању.

Погледала је његову ногу, која је имала дебелу траку графосног меса обмотану око уједа од сабљастомена на његовом стопалу, а другу око листа. Њени угризи били су прекривени сличним завојима. „Како си?“

„Још увек осећам угризе, а то је због свих локалних анестетика које ми медицинска помоћ даје. Али бићу спреман за Кингснест.“

„Значи, тамо нема летећих сабљастих каменова?“

„Астеријина гуза, не. Али…“

„Има ли горег?“

„Није баш добро, да. Има неких птица предатора. Мало великих. Неко је покушао да поново створи птеродактиле или тако нешто, Астерија зна зашто. У…“

Барем не бљују ватру. Мислим. Зато ћемо ангажовати локални глисер. Те посаде би требало да знају како да се носе са собом."

„И Елсбет је такође, и погледајте шта јој се догодило."

„Хеј, сматрао бих је вредним додатком."

„Наравно." На неки начин је био у праву, признала је Ели. Елсбет Меквилан је свакако имала искуство и чврстину потребну да замене чланове плаћеничког тима који су изгубили на Хоа Квинзуу.

Када је брод за десант пристао уз Дилиџент, капетан Дежан је понудио команданту тенка лет назад до Новековог туристичког града. Елсбет је одбила. Без „Добродошлице у пакао", није јој ништа преостало на Хоа Квинзуу, објаснила је. „Није често да командант преживи ако му тенк уништи одбрана комплекса", рекла је. „Морала бих поново да почињем од нуле, примајући наређења од неког незналице, док скупљам довољно новца да купим нови. Урадила сам то једном и заиста не желим да то поновим. Астерија ти даје само толико среће када се родиш, а мислим да је моја сада на измаку."

„Дилиџент пролази кроз улазну капију до Декс-Y8", рекао јој је Гивој. „Хоћеш да те тамо оставимо?"

Елсбет га је проницљиво погледала. „Како ја то видим, дугујеш ми тенк, с обзиром да сам жртвовала Добродошлице у Пакао да бих вас све спасила. Зато ћу се придружити Дилиџенту, са једнаким уделом у ономе што, дођавола, покушавате да спасете."

„Договорено", рекао је Гивој.

—

„Још увек не могу да верујем да смо се извукли живи из тог комплекса", рекао је Фин. „А једини разлог зашто смо то урадили је био због тебе."

„Одиграла сам своју улогу“, скромно је рекла Ели. „Баш као и сви остали. Добро је што сам коначно то урадила, зар не?“

Фин се трже. „Нисам знао да ће те спречити да нам се придружиш.“

„Није то поента, зар не? Пристао си на то. Имаш ли појма како сам се осећао што сам био остављен у Пакленој добродошлици док си ти отишао у комплекс? Било је понижавајуће. И пристао си на то.“

„Колико пута треба да се извиним? У сваком случају—“

„Немој! Немој рећи да је испало најбоље што је требало.“

„Али—“



„Не. Не смеш то да кажеш.“

„Жао ми је.“

„И шта ћеш урадити следећи пут?“

„Неће бити следећег пута.“

„Не говорим о томе да ми је неко говорио шта да радим. Говорим о начину на који Гивој свима наређује.“

„Да будем искрен, то је његова мисија. Он плаћа за то.“

„То је начин на који се он опходи према теби — а ти му то дозвољаваш.“

„Слажем се са њим око стратегија мисије, то је све. Још увек не могу да верујем да ово радимо. Скандално је, кад размислиш о томе. Али он има много искуства у спасавању технологије из Ремнант Ере и

очигледно је добро промислио нашу мисију. Не предузимате нешто овако важно, а да тачно не знате шта радите.“

„Добро. Онда седнеш са њим и замолиш га да ти објасни шта ће се даље десити. А Фин…“

„Да?“

„Боље да ме укључи.“

„Ако то не уради, онда ни он мене не разуме.“

„Хвала ти.“ Приближила се и пољубила га.

„Добар смо тим, зар не?“

„Тишина, сада.“

„Да, госпођо.“

—

Слика Кингснеста је постајала све већа на екранима командног и контролног центра како су се приближавали. Фин је знао да осмех на његовом лицу чини да изгледа као да лети на њушку, али га није било заиста брига. Остатак посаде у центру је или имао сличан осмех или сирово неверовање. Кингснест је само наставио да расте. Била је то сфера савршено провидног ултравезаног кристала чији је садржај изгледао као да пролази кроз неку врсту прогресије бесконачног ширења. У почетку су могли да разазнају само масивне шаре облака. То није било нимало налик вртложним тракама гасног гиганта; облаци Кингснеста су подсећали на јата која се могу наћи како лете небом на било ком еденском свету. Затим, како би се та прва јата растварала, откривала би се као скуп мањих јата, што је потом понављало поступак изнова и изнова.

„Колико смо далеко?“ упита капетан Дежан.

Уеми-Џубали је консултовала екране на својој астронаутичној конзоли, пажљиво читајући податке да би била сигурна. „Тридесет једна хиљада километара удаљени, капетане.“

Стално растући облаци, који су раније били прљаво бели, сада су некако светлуцали зеленом нијансом, док су таласасти процепи између њих откривали провалије у тамнији жад вртоглавих дубина.

„Доле ће бити пуно живота“, промрмља Пабло.

„Не ротира се“, рекла је Дежан; није звучала превише изненађено.

„Једини чврсти део је љуска“, рекао је Гивој. „И она је плимом везана за обе звезде. Нећемо ићи у орбиту; само ћемо се прикључити на један од лука.“

„Који?“

„Најближи. Сви имају транспондере.“

Уеми-Џубали је почела да приказује податке сензора Дилиџента на екранима. Сигнали транспондера са докова Кингснеста су лоцирани и триангулисани.

„Онај који себе назива Мајталпорт је удаљен четрдесет две хиљаде кликова“, рекла је.

„Одредите нам вектор“, наредио је Дежан.

Последњих двеста километара, Дилиџент се полако приближавао џиновској кугли. Што се тиче размера, Фин се фокусирао на слику усамљене бактерије која пада на леђа Пробуђеног слона. Детаљи видљиви испод оклопа метаструктуре поново су се променили. Сада је унутрашњост имала изглед чврстог еденског света гледано са велике висине, са јасним, ситним белим облацима који су јурили преко тамнијих непрекинутих слојева. Гледајући их доле, Фин је готово могао да убеди себе да негде испод постоји копно, а не само бескрајни слојеви

постепено осенчених облака. Али, усред пуфнасте паре лебделе су тамне мрље. Зрна песка, али чврста.

Мајталпорт је био облик оловно-сиве морске звезде залепљен за шкољку, кичма сваке ноге је била прекривена пристанишним торњевима високим педесет метара. Преко двадесет Путничких звезданих бродова стајало је у лабавој кружној конфигурацији пет километара изнад њега, њихови јонски потисници за положај непрестано су избацивали неонско-љубичасте млазнице док су поништавали своје лебдење. Једине летелице заправо причвршћене за врх торњева били су шатлови.

„Држите нас двадесет кликова одавде“, наредила је Дежан. Окренула се ка Гивоју и Фину. „Да нисам ово видела својим очима, никада не бих веровала. Учинили сте ме једном срећном старицом. Зато ми реците и лошу страну. Колико је опасно тамо унутра?“

497

„Безбедно као улица у богатим четвртима Санта Росе“, рекао је Гивој. „Икаријци који живе на храстовим гребенима унутра су пристојни људи који радо дочекују посетиоце. Када почнете да пловите дубоко тражећи артефакте, постоје неки птичји предатори којих се морате клонити. Можда и неколико одметнутих ваздушних чамаца.“

„Отпаднички ваздушни чамци?“

„Да.“

„Шта? Чекај: Мислите ли... пирати?“

„Да.“

„Добри боже.“

„Верујте ми, то није ништа са чиме наше оружје не може да се носи.“

„Добро. И колико дуго ћеш остати?“

„Оно што нам треба је фабричка јединица, а према мојим информацијама, налази се најмање пет хиљада километара испод љуске. Онда, када се спустимо толико дубоко, мораћемо заиста да је пронађемо, иако би сензори које сам понео требало да помогну. Ако нам се Астерија насмеши, ово заиста не би требало да траје дуже од месец дана.“

Дежан је климнуо главом и окренуо се ка Фину. „Колико дуго желиш да чекам?“

„Ако нам буде потребно више од два месеца, вратићемо се у Мајталпорт и рећи ћемо вам. Зато нам дајте барем четири месеца одлагања.“

„То је четири месеца.“

—

ЊИХ ДЕВЕТОРО СЕ ВОЗИЛО КА МИТАЛПОРТУ. Нису носили оклоп током кратког лета, али су празна седишта у путничкој кабини била препуна њихове опреме за тај подухват, као и сандука пуних трговачке робе. Унутрашњост љуске, МИТАЛПОРТ је постао широка колона мреже која се протезала двеста педесет метара надоле. Иза подупирача, облаци Кингснеста су вијугали дуж својих вечних струја. Незграпни кумулуси су пролазили километрима испод љуске, њихове умбре су замрачиле слојеве испод, док су дуги праменови цируса струјали изнад њих у спиралним јатима. Фин је видео птице у даљини, мада је процена њихове величине била тешка, јер није могао да утврди колико су далеко. У ваздуху су се такође налазиле гомиле бодљикавих биљака тиландсије и искидане мреже шпанске маховине које су се таласале на поветарцу. Доле, према кумулусу, лебделе су веће биљке.

„Овде има толико живота“, рекла је Ели запрепашћено.

„Екосистем је прилично јединствен“, рекао јој је Фин

Нису били сами у Мајталпортовој мрежи. Група Путника се пењала у супротном правцу, враћајући се у свој шатл и сумњичаво гледајући тим са Дилиџента док су вукли пластичне капсуле пуне онога што су пронашли у дубинама Кингснеста.

Даље доле, близу основе, шест великих Јајника се држало за спољашњост стуба. Били су то најнељудскији Променљивци које је Фин икада видео - а то је укључивало и Моакшу. Њихов други генетски предак је очигледно била Атласска буба. Оклоп је био сјајно црне боје који је зрачио тупим дугиним сјајем у зависности од тога како га је сунчева светлост ударала. Удови и мандибуле, којих је било превише, били су застрашујући, довољно моћни да пресеку људско тело на пола.

Њихови пилоти су лебдели у близини унутар мреже, носећи једва нешто више од прегача. Сви су угледали Дилигент тим и почели су да вичу, срећно дозивајући. Као један, скочили су са кавеза од потпора колоне. Фин је могао да види да су то Икарски Променљивци. Имали су витку грађу која се усуђивала да буде мршава, док су ноге и руке биле пропорционално дуже од основног човека. Док су клизили према Дилигент тиму, раширили су руке. Кожни набори дуж бицепса и трицепса су се подигли. Гени гуштера, помисли Фин, или можда слепи миш. Нису била крила; Икаријанци нису махали рукама за погон. Али кожни набори су им омогућавали прецизну контролу над летом, грациозно се увијајући око потпора док су се обрушавали. Још једна велика мрежа коже била је пресавијена између њихових ногу попут наборане сукње, иако ниједан од њих то није користио. Потпори колоне били су преблизу један другом да би им омогућили прави отворени лет.

Гласно су повикали.

„Овамо, пријатељи. Дозволите нам да вам помогнемо!“

„Добродошли у Кингснест. Драго нам је да вас одвеземо право до средишта.“

„Имам позицију станице коју нико никада раније није посетио. Два дана вожње. Пуна је опреме Остатака.“

„Нијевас је овде, друже. Где год треба да идеш, Кеч и ја те можемо брзо одвести. Ништа брже у Кингснесту од мог Кеча.“

За неколико секунди пилоти су елегантно слетели на подупираче око Дилиџент тима. Насмејана лица су се надвијала. Фин се скоро смејао њиховом ентузијазму; могао је да види Ели како се срећно смеши.

„Ти“, рече Гивој показујући. „Први си нас стигао.“

„Да, шефе. Дилан, шефе; ја пилотирам Коа. Пратим је, брзо и право. Она ме учи покретима. Показујем их теби.“

499

„Тражимо да изнајмимо ваздушни чамац. Летећемо дубоко. Знате ли један?“

„Много тога, шефе; пристали су у Насау. Померили су се педесет кликова одавде; Коа и ја можемо да вас одведемо право тамо. Сјајан лет.“

„Хајдемо.“

Остали пилоти су се подсмевали Дилановом тријумфу, али изгледа да није било никакве зле намере.

Ту је Финова жеља да лети у Овару почела да јењава. Велики Ченгелинг је био готово шупљи, стварајући путничку шупљину која је била наглашено органска, са крутом унутрашњом структуром ребара обложеном мембраном боје јетре са текстуром коже. Било је испупчења која су лупала и артерија које су пулсирале; све је било влажно, са оним што је Фин снажно сумњао да није вода. Онда је ту био мирис…

Напред се налазио пуфнасти душек за лежање који је личио на превелику гусеницу. Да би се телом попео на њега, Дилан је прво морао да провуче главу кроз отвор прекривен слузи који је превише чврсто пријањао око Икаријанског врата за Финову удобност; могао је само да претпостави да унутра постоји нека врста провидног панела који омогућава пилоту да види напоље. Затим, када је Дилан легао, ивице душека су се увиле око њега, обавијајући му удове. Фин је схватио принцип; то је било као најгрубља хаптика у галаксији. Да би водио Коин лет, Дилан би померао удове, а Овар би осетио покрет, укључујући инстинктивна упутства пилота у свој лет.

„Па, то је један начин да се то уради“, рекао је Ели.

„Ах, али не дозвољавам било коме да ми забија главу, човече.“

Фин је тражио порекло гласа и жмиркао. Метар изнад отвора који је прогутао Диланову главу налазило се лице. Било је чудно фрагментирано, састављено од ситних хитинских сегмената који су опонашали образац људских израза - осим што је постојало временско кашњење, па је изразу задовољства који је пратио Оваров брижни поздрав требало неколико секунди да се формира.

„Коа?“ упита Фин.

„Ухватио си ме, друже. Хеј, стварно ми је драго што сте изабрали баш мене да долетим. Дилстер и ја ћемо те одвести где год желиш. Нема предубе дубине, нема прегустих облака.“

„Је… одлично.“

„Хвала ти што си ово урадио/урадила“, рекла је Ели.

„Нема никаквих проблема. Јесте ли спремни?“

„Да“, рекао је Гивој.

Задњи део путничког простора почео је да се затвара. „У реду, сви желите да се спустите, а ја ћу полетети. Назад у Насау, је л' тако?“ Хитинске усне су наставиле да се померају након што је глас завршио.

„Да.“

Дуж закривљених страна путничког простора налазили су се млитав јастуци, слични пилотском душеку. Седење у нултој гравитацији је увек било тешко за трбушне мишиће, а остајање на месту је додатно погоршавало проблем. Фин и Ели су се запрепастили када су видели да изнад сваког јастука виси нешто што је изгледало као пар великих ресица.

„Држи се чврсто“, рече Коа лежерно. „Тако је.“

Требало је доста самоконтроле да се не стресе када је Фин зграбио млитав кос. Али успео је да се држи и да се њима нежно одгурне од јастука. Били су стрмо нагнути, што је олакшавало ослањање на њих.

„И ааааај!“ повика Коа.

Бука попут покретања древног мотора са унутрашњим сагоревањем, бука толико гласна у путничком простору да је отежавала разговор. Коа се затресао, а затим почео да убрзава кроз ваздух. Фин је осетио како се поново притиска у јастук.

„Шта је то звук?”, викнула је Ели.

„Крила“, одговорила је Елсбет са осмехом. „Јеси ли мислила да има млазни ранац или тако нешто?“

Ели је само одмахнула главом.

Дуж обе стране путничке кабине, изнад њихових глава, пружале су се неке провидне траке. Сада када су се ослободили шкољке и Мајталпортових носача, Фин је зурио у поглед који се пружао даље. Необјашњиво га је погодила највећа вртоглавица коју је икада искусио. Ово није било нимало као гледање из авиона или чак из свемирског брода у орбити. У тим случајевима, увек је испод њега било чврсто тло,

крај даљине. Али овде, изван Овара, био је понор кроз који је могао да пада годинама без краја. Даљина је овде била као фобија, терајући његов мозак да призна колико је безначајан.

„Јеси ли добро?“ упита Дејв.

„Наравно.“ Фин се намршти, надајући се да то изгледа као охрабрујући осмех.

„Побуниће се“, рекао је други Дејв.

„Не, не, добро сам.“

Ели га је радознало погледала.

501

„Тужна чињеница за тебе“, рекао је Коа. „Двадесет процената људи доживљава заливску болест у Кингснесту. Нешто у вези са твојим мозгом који је премали да би се носио са бесконачношћу. То је оно што овде видиш, зар не? Бездано пространство, царство без краја које се протеже у вечност.“

„Престани да причаш“, преклињао је Фин у себи. Покушао је да скрене поглед са облака. Није могао.

„Али ево вас заправо унутар бесконачности; нема бродског трупа који вас штити. То га чини ултрареалним, ставља универзум у перспективу на начин на који поглед кроз свемир никада не може. Сва та празнина—“

„Рекао сам да сам добро.“ Фин је кратко климнуо главом ради нагласка. И одмах је повраћао.

—

Насау је био град смештен у пуном храстовом гребену. Ели је уживала у његовом призору док су се приближавале. Колосално дрво је имало облик прстена. Са петсто метара у пречнику, било је тек нешто мање од једног од Дилиџентових прстенова за одржавање живота, и попут њих се окретало. Његов обод је био састављен од чвороваste масе грана које су имале пукотине зелених чашичних чаша, док су са обода висили џиновски листови у облику лепезе који су се лењо таласали док су хватали ветар. На унутрашњем ободу, девет једнако удаљених стабала протезало се навише док се нису спојили у центру формирајући масивну гомилу гранчица и дебелих листова који су били прекривени отпадом. Ивица сваког листа била је прекривена капљицама нечега што је личило на мед. Ели је могла да види комадиће трулог дрвета како се лепе за њих, заједно са оним што је изгледало као лешеви птица, па чак и неколико камења. Листови су расли око њих у чаурама налик пршљеновима.

Свуда по унутрашњем ободу, колибе од трске биле су нанизане дуж празнина између стабала. Коа је вешто маневрисала око неколико дебелих стабала и пратила брзину ротације обода пре него што се спустила на широку платформу. Бука њених крила је коначно престала.

Ели је гледала како Дилан извлачи главу из отвора уз гадан звук усисавања. Осмехнуо се. „Добродошли у Насау, моји нови пријатељи.“

Тим Дилиџентс су дочекали становници у једној од највећих колиба. Џејзон и Етан, капетани два зрачна чамца, придружили су им се, заједно са неколико пилота Овара, и сви су седели за дугим столом док се служио воћни сок. Када је Ели отпила гутљај, скоро се згрчила - било је толико алкохолно. Икаријанци



изгледала је фасцинирана Дејвовима. За Ели је то било време за дежа ви док је Гивој почео да преговара о путовању у Кингснест.

„Имаш среће“, рекао је Етан. „Неколико станица се удаљава на само неколико дана пловидбе.“

„Не занимају ме станице“, рекао је Гивој. „Желим капетана који ће ме одвести до фабрике.“

То је изазвало мноштво шапата међу Икарцима у дворани. Неколико наруквица се подигло, лепршајући од узбуђења.

„Велико путовање“, рече Џејзон озбиљним тоном. „Нико није силазио тако дубоко већ читаву генерацију. Опасна тама на фабричком нивоу. Нема гаранције да ће је пронаћи.“

„Донели смо сензорски низ“, рекла је Уеми-Џубали. Тврдња је изазвала салву смеха код већине Икаријанаца за столом.

„Наши ваздушни чамци имају сензоре“, рекао је Етан. „Џејзон је говорио исправно; нема гаранције за дубоке летове.“

„Без увреде“, рекао је Фин, „али наши сензори су добри.“

„И ми не знамо шта радимо? Ми који овде живимо? Ми који овде летимо? Ми који подешавамо своје сензоре за дубине и кодирамо сопствене филтере за њихово скенирање? Ми који знамо сваки мирис у ваздуху?“

„Нисам покушавао да увредим—“

„Ипак, успеваш без покушаја.“

Фин је поцрвенео, осврћући се око себе тражећи помоћ. Ели се придружила осталима, направивши потпуно камени израз лица. Влажна мрља на њеној туници подсетила ју је да се нико од њих ионако тренутно не обраћа Фину.

„Извињавам се у име свог колеге“, рекао је Гивој. „Као и сви ми, он жели да пронађе и уђе у фабрику. И није битно чије сензоре користимо. Фабрика је огромна.“

„Тачно“, рече Џејзон, широко се осмехујући.

„Остаје само цена нашег подухвата, дакле.“

„Оно што тражите је изузетно“, одговорио је Етан. „Наши баке и деке причају приче о последњим капетанима који су се усудили да заплове унутра, иза најмрачнијег облака. Тамо доле је тама која је већа од одсуства светлости. Велика створења која се познају само по крицима које производе, пиратски ваздушни чамци који живе од жеље Путника попут вас, а онда су ту сви духови лудо храбрих који су били пре вас. Само да бисте стигли до слојева где обитава таква беда, говорите о најмање пет хиљада километара вертикално надоле од љуштуре. То није путовање, пријатељу мој; то...“



је експедиција. Чак и ако ваздушни чамац успе да стигне тако далеко, и даље морате да стигнете до фабрике. Наравно, сензори их могу пронаћи, али колико су далеко зависи од судбине.“

„И среће“, рекао је Фин.

„Ако мислиш да срећа живи у дубинама, жалосно грешиш, мој импулсивни пријатељу. Да си ишта научио о Краљевском гнезду, знао би да што дубље идеш, ствари постају све чудније. Срећа издаје у најмрачнијим облацима, јер у дубинама делује права магија. Неки кажу да сама богиња Астерија дрема у сржи. Заштићена је војскама својих ноћних вода, које стоје вечно на бдињу. Дубока тама није место где бирам да одведем своју посаду. Мало је прича, јер се мало ваздушних чамаца икада врати. Имамо породице које би гладовале и патиле од туге када бисмо били тако луди да се придружимо онима који су већ изгубљени. Зато, авај, нећу те примити у свој ваздушни чамац.“ Устао је и формално се поклонио пре него што је изашао. Неколико других Икараца је следило за њим.

„А онда је постојао још један“, рече Гивој равнодушно док је гледао у Џејзона. „Дакле, верујеш ли да се срећа плаши да зађе у мрачне

дубине?“

Преостали капетан се насмејао басом. „Етан је сујеверан човек. Поштујем то, али више се ослањам на искуство и мере предострожности него на срећу, а оне јако поседујем. Дакле, да, повешћу вас на ово путовање. Али припрема за такав лет неће бити јефтина.“

„Ништа мање не бих очекивао“, промрмља Гивој.

„Добро. Шта си онда донео у размену?“

—

ПОСЛЕ ДВА САТА преговора, где су обе стране глумиле неизбежну финансијску пропаст, коначно су успели да напусте колибу. Фин је осетио како Ели ставља руку у његову и чврсто ју је загрлио. Неко време тамо, бринуо се да никада више неће разговарати са њим.

„Била сам импресионирана актом конторсионизма“, рекла му је. „Ко би рекао да можеш толико дубоко гурнути ногу у уста?“

„То је било позориште“, приговорио је.

„Намерно си изнервирао Етана?“

„Фин је одиграо своју улогу“, рекао је Гивој. „Направићемо од њега Путника. Такви преговори су оно што се очекује, јер то заправо није било преговарање. Само смо били љубазни.“



„Учтиво?“

„Наравно. Прва сцена: мало свађе. Онда глупости о чудовиштима која вребају у мраку и колико је цела идеја опасна. Неко излази у бесу због напада. О, не: остао је само један капетан довољно храбар или

глуп да одведе луде посетиоце у митску долину где змајеви седе на својим гомилама злата. Само један мали проблем: тај капетан није јефтин. Све је то део склапања договора. Једноставно: ми смо купци. А ово је тржиште за продавце. Могли бисмо да изведемо рутину повређеног поноса и одлетимо до следећег храстовог гребена, али на Џејзону је да утврди која ће бити тачка и да одреди цену својих услуга одмах испод ње.“

„О.“ Ели је осетила како јој се образи загревају. „Да.“ Деда би то знао.

Фин ју је загрлио око струка. „Рантроспектива је кучка, зар не?“

„И заливска болест је била део чина?“, одбрусила је.

„О, не.“ Гивој се насмејао. „Он је стварно слаб као мокраћа.“

—

СРЕБРНО ОБЛАЧНО КОПЉЕ је било спремно за полазак девет сати касније. Прво је тим Дилиџентс изнео већину робе из Хедс Ап-а како би је Џејзон прегледао и потврдио да је онаква каква је оглашена. Затим је било потребно пренети залихе до ваздушног чамца.

„Не превише“, уверио их је Џејзон. „Тражићемо храну успут. Флаше воћног вина, међутим, не лепршају између облака.“

„А уз вино?“ упита Гивој. „Шта нам још треба?“

„Заиста, нисам сигуран у услове око фабрике, а камоли унутра. Али нећу ризиковати да се Сребрним Облачним Копљем приближим мање од пет километара, тако да ће ти требати мало Овара да направиш последњи прелаз.“

„Колико?“

„Верујем да ћете ти и твој тим носити свој оклоп?“

„Наравно.“

„Мудар човече. Онда бих предложио два Овара.“

„Аха, и претпостављам да не знате два пилота који ће путовати са нама?“

„Изгледа да је Етан био у праву, да срећа добро функционише близу школьке, јер, испоставило се да ја то радим.“

505

Ели се није изненадила када су Дилан и Коа рекли да ће доћи. Коа их је превезао до Сребрног копља у облаку, које је плутало километар од Насауа. Била је тихо одушевљена елеганцијом дрвеног пловила, које су тако лако могли бити изграђено од стране бродоградитеља из седамнаестог века Земље. Цилиндрични ваздушни чамац био је дугачак тридесет метара, што му је давало осам палуба унутра, вертикално наслаганих на врху великог товарног простора. Свака палуба имала је свој балкон, а на крменом трупу око товарног простора ничали су чврсти стубови где су се Овари причвршћивали. Постојала су два пара једара - три главна једра чији су се јарболи издизали са осме палубе, одмах изнад товарног простора, док су се јарболи за три мања предња једра уздизали са балкона друге палубе. Равни кружни прамац је био место где су били причвршћени сензори.

Око обода балкона четврте палубе налазили су се чудни метални механизми које је могла упоредити само са сатним топовима.

„Мрежни бацачи“, рекао је Џејзон Ели када га је питала. Потапшао је један од механизама. „Већину времена проводимо хватајући јата птица како бисмо нахранили Насау. Зато и градимо наше ваздушне чамце. Знаш, није све живот пун велике авантуре која води Путнике до станица.“

„Зашто да не?“

Показао је на тамни обрис Мајталпорта, који се једва назирао кроз листове цируса. „Нема толико докова на школьци; неколико стотина,

можда. Насау и остали храстови гребени у нашој групи су тренутно на врху узлазне струје; ускоро ћемо поново јахати на унутрашњој термалној струје. Онда следећи пут када се будемо пењали, ко зна где ћемо бити? Није да је то важно, јер у Кингснесту има хране и воде свуда. Вероватно ће проћи седам или осам година пре него што се поново нађемо близу дока. У целом мом животу, Насау је био близу само четири дока.“

„Па колико пута си путовао до станице?“

„Три.“

Ели није знала да ли да буде разочарана због тога или не. Надала се да ће капетан бити искусан са дубинама Кингснеста, али судећи по томе, три путовања у дубину су била много за стандарде глисера.

Посматрала је како посада Сребрног Облачног Копља пакује опрему и залихе у ормариће у разним кабинама. Тиму Дилиџент су додељене палубе шест и седам за њихове смештаје. Била је разочарана што су то били отворени простори,



са лежаљкама за спавање које су могли да поставе између структурних греда. Барем су постојала врата на узглављу величине ормара.

Уеми-Џубали и један члан посаде Сребрног Клаудспира почели су да инсталирају свој сензорски низ на прамцу ваздушног чамца. Обоје су користили личне каблове за причвршћивање који су се закачили за сигурносне ограде балкона. Џејзон је инсистирао да их Дилиџент тим користи иако је брод изгледао непомично. „Изненадите се колико брзо вас ветар може однети за кратко време“, рекао је.

„Је ли то човек?“ упита Ели. Мислила је да су сва четворица чланова посаде Сребрног Облачног Копља под Џејзоном Икаријанци.

„Заиста. То је наш Ејден. Са нама је већ осам година.“

„Тачно.“

Џејзон се насмејао. „Баш баш желиш да знаш, зар не?“

„Не.“ Надала се да није поцрвенела.

„Ејден је са Путничког брода, због чега је он мој главни инжењер. Дошао је овде са својим друговима да одлети до станица и спасе богатство које ви толико цените. Уместо тога, пронашао је највеће богатство од свих.“

„Шта?“ упитала је жељно.

Џејзонов прст је уперио у једног од чланова екипе. „Упознајте Рајли.“

Икаријанка је плутала одмах поред балкона четврте палубе Сребрног Облачног Копља, петљајући се са једним од бацача мреже. Рајлине ноге су биле широко размакнуте, растежући наборану кожу од мреже. Њени кукови су се трзали суптилним покретима, омогућавајући јој да савршено држи тело на месту док је благи поветарац који је струјао око ваздушног чамца покушавао да је одгурне.

Нешто ју је навело да погледа горе ка другом балкону, где се Ели држала за ограду. Осмехнула се и махнула.

„А“, рекла је Ели.

„Ејден је жртвовао цео свој живот за њу — опростио се од својих бродских другова, одрекао се свог дела њиховог плена. Како да му после тога не понудим место на броду?“

„Право богатство“, признала је Ели. „Ви сте романтик, капетане.“

„Чујем да си баш као ти.“

„Тешко.“

„Ваш брод је главна тема разговора у Насауу. Нико у Кингснесту га никада раније није видео, и сумњам да га никада више нећемо ни

видети. Ваша прича је величанствена и држи одрасле и децу подједнако очаравајућим. Ви сте жива историја, Ели. Четрдесет хиљада и више година сте провели путујући кроз најхладније...“



и најдужа ноћ од свих. Па ипак, када си стигла до Кентаури јата, одлучила си да останеш на броду уместо да се настаниш на свежем земљишту које су ти судбина и Богиња дуговале. Зашто, Ели?“

„Ја нисам фармер.“

„Ако ти тако кажеш. Надам се да је вредан тога.“

Осмехнула се у себи. „Стиже тамо.“

—

ОВАР ЗВАНИ Кајзен довео је последње чланове Дилиџент тима до Сребрног Облачног Копља. Стигао је непосредно пре последња два члана посаде, Воа и Талије, који су прелетели преко простора између Насауа и глисера, користећи ветар да се без напора крећу кроз ваздух. Фин их је завидно посматрао.

„Сада знам зашто је летење најстарији људски сан“, рекла је Ели чежњиво поред њега.

Икарци су агресивно окренули летну платформу и спустили се на платформу за летење која је вирила из треће палубе.

„Морам да употребим млазне ранце оклопа тамо пре него што кренемо“, рекао је Фин.

„Не тако брзо, ти. Заливска болест, сети се.“

„То је била само лоша шкољка. Осим тога, сада сам се аклиматизовао. Волим ово место.“

Обгрлила га је руком. „И ја.“

„Путници и посада, спремите се за лансирање“, објавио је Џејзонов глас из бродског пулта. „Воа и Талија, придружићемо вам се за сат времена.“ Почео је да издаје упутства свом индукованом лансирном пумпи.

Негде испод, где су се два Овара држала за крмени труп, шест гондола вентилатора се издубило. Окренуле су се уз тихо звиждуње. Сребрно Облачно Копље је благо убрзало. После неколико стотина метара, прамац је почео да се криви преко неба, скрећући се од љуштуре и сићушног сунца које је сијало тако далеко. Звиждуње вентилатора се појачало, а ваздушни чамац је почео вертикално спуштање ка тамним облацима хиљадама километара испред.

Финове ноге су се спустиле на под балкона када су вентилатори почели да покрећу ваздушни чамац. Сада га је струја ваздуха гурала и одозго.

После првог сата, Воа и Талија су се повукли на четврту палубу и затворили затамњујуће ролетне, дозволивши им да спавају, остављајући Ајдена, Рајли и...



капетан на дужности.

„Овде нема ноћи, зар не?“ рекла је Ели.

„Не горе, не. Али тамо доле…“ Џејзон је показао иза прамца где су чекале сенковите формације облака. „Тама дозива.“

Фин и Ели су сатима стајали заједно на балкону шесте палубе, посматрајући бескрајни облачни пејзаж како пролази док се ваздух загревао. Капетан је стално мењао курс, мрмљајући својој групи да промени брзину вентилатора, управљајући њима око облака и свих чврстих препрека које су лењо лебделе унутар Кингснеста. Било је и

других храстових гребена тамо напољу. Један поред кога су прошли, отприлике упола мањи од Насауа, тонуо је у густу масу кумулуса, његови велики доњи листови скупљали су капљице воде док се окретао. Топла ваздушна струја којој су се придружили вукла је све са собом: безброј биљака тиландзије попут жбунова пампаса у ваздуху; орхидеје ванда са дугим праменовима живих цветова и још дужим витичастим кореном, искидане мреже шпанске маховине. Дрвеће је мирно плутало, са широким мрежастим кореном који се пресијавао од капљица воде које су ухватили. Требало је времена, али Фин је схватио да су им гране увек окренуте ка шкољци и светлости. Јата птица су такође пуштала да их ваздушна струја носи. Ниједна од њих није махала крилима, приметио је; у струји су само морали да управљају.

Џејзон је сишао низ мердевине са балкона одозго. „Сада смо у великој мери у низводној струји“, рекао им је. „Сав ваздух који загревају сунца бива потиснут узлазним бунаром хладнијег ваздуха из дубине; љуска значи да постоји само један начин да иде.“

„Колико дубоко допиру топле ваздушне струје?“ упита Фин.

„Нико заправо не зна са сигурношћу. Почињу да губе снагу после три или четири хиљаде километара, затим добијате хоризонталне мешалице, где се хладнији ваздушни удари мешају са полова, а затим се те струје враћају ка љусци како би их близанци поново могли загрејати. То су велики циклуси који владају нашим животима.“

„Дакле, да ли је у сржи арктичка хладноћа?“

Џејзон га је задовољно потапшао по рамену. „Нико не зна. И пре него што помислиш, чак ни ти немаш довољно предмета за трговину да купиш путовање тако далеко.“

„Довољно хладно да смрзне богињу?“ упита Ели лукаво.

Џејзон се одушевљено смејао док је спуштао мердевине на палубу испод.

Неколико минута касније, витла су почела да извлаче једра дуж јарбола. Били су то велики црни листови фотонапонског материјала.

почели су да убрзавају како их је ветар испуњавао. Убрзо након тога, Џејзон је искључио компресоре и увукао њихове гондоле. Дугачка платнена кормила у облику лепезе расклопила су се испод крме како би помогла у управљању.

„Користићемо једра да пунимо наше батерије колико год можемо“, рекао је Џејзон. „Мрачно је и мирно у дубинама. Када будемо тамо доле, биће нам потребна сва енергија коју можемо да ускладиштимо.“

—

ПОСЛЕ ДВА ДАНА, прешли су више од хиљаду километара од школке. Џејзон је смотао једра и пустио Сребрно Облачно Копље да настави да плови.

„Време је за улов“, рекао је Дилиџент тиму.

„Можемо ли да помогнемо?“ упита Фин. Испоставило се да је само одређено време било могуће провести гледајући у сјај бесконачних облака. Барем је на Дилиџенту увек било посла на одржавању, или теретане, или игара са другом посадом... Сада, као и сви на ваздушном чамцу, био је ужасно досадан.

„Не, хвала“, рекао је капетан. „Иако, ако желите, можете да нам заврнете вратове када будемо извлачили мрежу.“

„Најбоље је препустити стручњацима, мислим.“

Џејзон се насмејао и попео се на балкон треће палубе где су Ејден и Талија утоваривали дрон-мамац у облику јајета. Неколико минута касније, одлетео је са ваздушног чамца.

Фин га је пратио кроз облаке док је измицао око тиландсија и дрвећа. Овде доле је дефинитивно било мрачније него близу шкољке. Сви облаци су изгледали као да ће ускоро ослободити бујицу кише. Видео је како дрон мамац испушта млаз беле магле за собом.

„Шта је то?“, упитао је.

„Мирис“, рекао му је Ајден. Придружио се Фину и половини Дилиџентс тима на балкону шесте палубе да посматрају хватање. Остатак тима је посматрао са седме палубе.

„Какав мирис?“

„Са ког год воћа или дрвета орашастог воћа да смо убрали латице“, рекао је Ајден, „у овом случају, трешња, помешана са лешником и макадамијом. Птице ће доћи да траже храну.“

## 510

На километар удаљености, дрон-мамац је правио широки круг, још увек остављајући за собом мирисну маглу. Неколико птица је било видљиво иза трага паре, како се приближавају. Дрон-мамац је започео лењу спиралу, враћајући се ка Сребрном Облачном Копљу. Сада је још птица кружило за њим. Фин није имао појма одакле су све дошле.

На балкону четврте палубе, Рајли и Џејзон су били згрчени поред бацача мрежа. Сваки од великих механизама имао је четири шипке налик пројектилима које су вириле напред.

„Ево их, стижу“, рекла је Елсбет. Сребрно Облачно Копље сада уопште није било у лету, па се држала за ограду балкона, са ногама које су јој лебделе иза ње.

Када је Фин погледао напоље, дрон-мамац је јурио поред ваздушног чамца. Иза њега, огромно јато птица је јурило ка њима. „Шта су оне?“, упитао је; њихово перје је било шарено као код било ког папагаја кога је

видео како лети око хоризонта Санта Росе, али су имали кљунове попут орловских и били су дебели као ћурке.

„Кескос“, рекао је Дејв.

„Одакле знаш?“ упитала је заинтригирана Ели.

„Зато што ја то радим.“

Фин је дипломатски ћутао.

„За пет“, повика Џејзон. „Четири, три, два…“

Први је пуцао. Четири металне шипке су се удаљиле од његовог бацача мреже, шириће се док су ишле. Имале су причвршћене каблове, који су за собом извлачили конусну мрежу. Она је покупила око дванаест јата кескоа, гласно крештећи од збуњености и беса. Када су достигли границу раздаљине, мала пераја су излетела из сваке шипке и усмерила их једну према другој, затварајући отворени крај мреже.

Остатак јата је побегао у свим правцима. Рајлина мрежа је ухватила неколико њих.

„И…иди!“, рекао је Џејзон.

Талија и Воа су се снажним ударцем ноге одбацили са платформе за летење на трећој палуби, а затим раширили ноге и руке како би ухватили ваздушне струје за које Фин није ни знао да постоје. Винули су се преко залива према мрежама које су сада изгубиле сав замах. Оба Икаријанца су вукла конопац за собом. Штапови мреже су почели да се окрећу један око другог, а њихови каблови су се испреплитали. Када је Талија стигла до свог, закачила је конопац за...



подножје каблова. Тада је Фин видео да носи дебеле рукавице.

Сви из брода Дилиџент су помогли да се мреже врате унутра. Кескави су бесно махали док су им се крила закачила за мрежу. Њихови крици били су једнако свирепи као и њихови кљунови који су шкљоцали. Био је више него срећан што је посада Сребрног Облачног Копља посезала у мрежу да их извлачи једног по једног.

Џејзон се није шалио о томе да ће им заврнути вратове, мада је у пракси био потребан само један брз трзај.

„Помислио би човек да до сада већ постоји бољи начин“, промрмља Ели.

Фин се, наравно, сложио са њом. Али када је Сребрно Облачно Копље раширило једра и поново почело да убрзава, морао је да призна да је печена кеска коју су јели за ручак била одличног укуса.

—

ДЕСЕТ ДАНА, још два хватања, и више од пет хиљада километара ниже од школьке, ваздух је постајао све хладнији и тамнији. Ели је морала да носи дебелу јакну, заједно са рукавицама и вунени шешир. Свака површина је била прекривена росом; чак је било влажно и у кабини. Унутра није било грејача; Сребрном Облачном Копљу нису били потребни на његовим уобичајеним летовима. Дилиџент тим је понео неколико светлосних дискова, које су окачили у својим кабинама, али напољу је и даље било мрачно. Стојећи на балкону, облаци су били само сиве сенке помешане заједно. Директна сунчева светлост није допирала до овде доле, само неколико дифузних фотона изгубљених усред пространства. Повремено би се облаци далеко изнад померали, а у даљини би се појавио предзорњи бљесак на неколико минута пре него што би поново нестао на начин који ју је чинио огорченом што их напушта. Када се то догодило, дрвеће и тиландсије које су се кретале у истој термалној струје као и ваздушни чамац материјализовале су се из сумрака попут црних духова. Једнообразна тама би можда чак била и пожељнија да није било језивог крика птерагона и игличастих јастребова - предатора који су владали овим царством сумрака.

„Гивој, имамо нешто“, рекла је Уеми-Џубали преко њиховог општег разговора. „Дођи и погледај.“

Ели се пратила са Гивојем и Фином док су се пењали мердевинама до горње палубе.

## 512

Уеми-Џубали је већи део путовања провела седећи за гомилом кофера коју је понела, а која је сада служила као сто. Неколико електронских модула било је постављено на врху, са великим екраном у средини. Џејзон га је проучавао, лице му је било испуцало у љубичастом сјају.

„Покажите нам“, рече Гивој жељно.

Екран се превртао од тачкица, као да је погођен тамним статичким снопом. Сви су се већ навикли на то. Сензори су регистровали огроман број објеката који су се кретали кроз ваздух око њих. Уеми-Џубали је већи део путовања провела гунђајући како смеће у ваздуху ограничава домет сензора. Ипак, четири пута током путовања лоцирали су станице: напуштене технолошке структуре пречника пет километара, неке од њих мале индустријске јединице, неки летећи замкови чији су угашени луксузи сада били домаћини алгама и птицама. Али ово је било другачије, магловита мрља на екстремној удаљености.

„Још једна станица?“ упита Фин.

„Превелико“, рекао је Џејзон. „Радарски одзив је стабилан упркос удаљености.“

„Колика је удаљеност?“ упита Гивој.

„Дванаест стотина километара.“

„Етан је погрешио“, рекла је Ели. „Срећа заиста живи овде доле.“

Џејзонови прсти су куцали по разним иконама на екрану. „Између нас је много густих облака. Морамо бити опрезни.“

„О облацима?“

„Када их хладноћа овде доле кондензује, нешто попут Сребрног копља у облаку које пролази може покренути консолидацију. Наш пролаз ће гурнути капљице заједно; превише и ствара се талас у облику лука – буквално. Он се шири ка споља, спајајући се са остатком облака, сакупљајући сву воду и успоравајући; затим се скупља и спаја. Ако смо у центру, изненада смо потопљени у куглу воде.“

„Астеријина гузица“, промрмља Фин.

„Колико дуго?“ упита Гивој.

„Три дана“, рекао је Џејзон као да отвара комерцијалне преговоре.

„Траје колико год треба.“

—

СРЕБРНО ОБЛАЧНО КОПЉЕ је променило правац и кренуло ка фабрици. Џејзон је правио много мањих корекција курса, скрећући их са



тамнији облаци.

Расположење на броду се подигло. Сви су се радовали што ће видети фабрику. Тим Дилиџент је започео последњу проверу одела.

Десет сати касније, Фин се поново нашао на горњој палуби са Ели и Гивојем након што их је Уеми-Џубали позвала. „Можда имамо проблем“, рекла је.

„Који је?“ упита Гивој.

„Постоји повремени контакт. Нешто око двеста педесет километара иза нас. Појавило се три пута у последњих седам сати.“

Гивој је прорачунато погледао Џејзона. „Каква врста контакта?“

„Тачка емисије. Укључује своје активне сензоре на неколико минута, а затим их поново искључује. Али, Гивоје, на истом је курсу као и Сребрно Копље у Облаку и држи корак са нама.“

„Кажеш да нас прати још један ваздушни чамац?“

„Нажалост, да.“

Ели и Фин су разменили погледе.

„Надала сам се да су пирати које си поменуо можда само преговарачка тактика“, рекла је Ели нелагодно.

„Не“, рече Џејзон наглашено. „Нажалост, не зарађују сви моји колеге капетани поштено све време, а овај лет је велико искушење. Твоја лађа је највећа вест у свим селима храстових гребена око Миталпорта; не само то, сви знају да си изнајмио Сребрно Облачно Копље за лет у дубине. Прича пре него што смо кренули била је да мораш знати нешто веома вредно у фабрици. Иако сам се надао да ће наше присуство силиката на броду обесхрабрити било кога да лети као гусар.“

„Овде смо због нечег вредног“, рекао је Гивој. „Али то је вредно само нама.“

Џејзон је само слегнуо раменима у знак „шта год“.

„Како су нас пронашли?“ упита Ели. „Удаљени смо више од шест хиљада километара од Насауа.“

„Претпостављам да је у питању пасивно праћење“, рекла је Уеми-Џубали. „Тако бих ја то урадила. Сребрно копље у облаку користи

много активних сензора, плус имамо транспондер који стално емитује сигнал. Није тешко пратити нас.“

„Па зашто смо их тек сада видели?“

„До сада су радили на пасивним сензорима како би обезбедили слободан пролаз кроз ваздух“, рекао је Џејзон. „Али овако дубоко желеће да избегну облаке.“



консолидација баш као и ми, тако да су и они морали да почну да користе активне сензоре. То је оно што примећујемо.“

„А зашто нам је транспондер овде доле?“ упита Гивој кратко.

„Зато што ваздушни чамци који лете у оквиру летачког кода Кингснеста имају активни транспондер“, хладно је одговорио Џејзон. „Ваздушни чамци који се придржавају услова свог чартера. Ваздушни чамци носе предајник за хитне случајеве у нади да ће, ако су у невољи, неко реаговати, као што је то начин живота овде. А транспондер ће помоћи тим спасиоцима да нас пронађу.“

„То је згодно.“

„Почиње да ми се не свиђа твој тон.“

„И не волим да ме прате пирати.“

„Стварно? Док ја не? Желео бих да вам истакнем, господине, да је наша судбина сада постала једна.“

„Како то?“

„Ако нас укрцају и узму било какво благо које си стекао, мораће да се реше мене и моје посаде. Јер, ако би се Сребрно Облачно Копље вратило у Насау без тебе, какав би био одговор твог звезданог брода?

Имаш ли још Силиката на броду? Како ће реаговати на губитак двојице својих? Хоће ли се ограничити на то да Насау претворе у ватрени прстен, или ће сви храстови гребени близу Миталпорта бити збрисани, а њихови становници побијени? А када се до Путничких династија прочу да капетани ваздушних чамаца куну са пиратима, ко ће онда посетити Кингснест? Ко ће нам трговати лековима, технолошким компонентама и једноставном робом која живот овде чини подношљивим?“

„Онда се не враћај у Насау. Сребрно Облачно Копље постаје још једна легенда фабричког слоја.“

„Напустити наше породице? Заувек? То мислите о нама? Сматрате нас нељудима?“

„Вероватно не“, признао је Гивој.

„У реду“, рекао је Фин, покушавајући да смири напетост. „Не можемо да не уђемо у фабрику. Каква је стратегија?“

„Имаш две опције“, рекао је Џејзон. „Прво, летимо вертикално назад до школьке. У неком тренутку искључимо транспондер и поново летимо доле, надајући се да су нас пирати изгубили. Међутим, обоје знамо где је фабрика и видимо да се једва помера. То олакшава…“



довољно координата да нас наш инерцијални навигациони систем врати на њих, али…“

„Исто важи и за њих“, рекао је Гивој. „И могли су нас претећи.“

„Тачно. Дакле, друга опција. Спуштамо се негде далеко и тамо тражимо фабрику. Онда постоји још једна опција. Вратити се у љуштуру; ићи кући.“

„Не.“

„Нисам ни мислио. Јеси ли сигуран да је твоје благо толико вредно?“

„Јесте.“

„Дакле, наставак напред обавештава пирате о његовој вредности.“

„Онда очигледно не знају зашто смо овде“, рекла је Ели.

„Већина нас не зна“, рече Уеми-Џубали мрзовољно. „Хоћеш ли нам сада рећи?“

„Не“, рекао је Гивој. „Али то није ништа што би ови будући пирати икада могли да користе или продају.“

Џејзон га је погледао пуним неразумевања. „Толико вредан да ризикујеш свачије животе, а никоме другом нема никакву вредност? Не разумем.“

„И тако ћемо и наставити.“

„Зато питам поново“, рекао је Фин. „Која је стратегија? Узети Овар са Дејвовима и летети да их пресретнемо?“

„Не“, рече Гивој уморним тоном. „Потребно је да сви буду са нама када уђемо у фабрику. Не знамо шта је тамо, и, па... погледајте шта се десило на Хоа Квинзуу. Зато са собом доносимо пристојну ватрену моћ. Осим тога, пиратски брод је мобилан и тешко га је открити. Нема гаранције да бисте их могли пресрести, а и да бисте, не би имали храбрости да крену за нама да нису носили озбиљно оружје.“

„Па, какав је план?“ упита Ели.

„Тактички гледано, неће нас напасти док не посетимо фабрику, зар не?“ рекао је Фин.

„Тачно“, сложио се Гивој. „Желе оно што ћемо ми сакупити. Зато нас пуштају да обавимо тежак посао, а затим нас пресретну када га вратимо на Сребрно Облачно Копље. Оно што тражимо не би требало дуго да пронађемо. Онда када изађемо, или покушавамо да им избегнемо -

искључимо тај проклети транспондер, активирамо неке јединице за електронско ратовање и летимо вертикално пуном брзином - или ако су довољно близу да их пресретну, пустимо Дејвове на њих.“

Ако у том тренутку још увек имамо Дејвове, помисли Фин суморно.

516

„Претпостављам да то има смисла“, рекла је Ели.

„Наравно да јесте. То је моја идеја“, рекао је Гивој без трунке ироније. „Уеми, ти остајеш на Сребрном Копљу у Облацима.“

„Увек план“, одбрусила је.

„Желим ажурирања у реалном времену о пирату како бисмо знали са чиме се суочавамо када изађемо. Без изненађења.“

„То могу да урадим.“

„Одлично. У реду, људи, хајде да завршимо са припремом оклопа, а онда се обавезно одморите. Желим да сви буду у својој најбољој форми када стигнемо у фабрику.“

—

ТОКОМ последњег прилаза СРЕБРНОГ ОБЛАЧНОГ КОПЉА, Уеми-Џубали је извршила комплетан радарски преглед фабрике. Била је сочивастог облика пречника триста километара, нагнута под углом у односу на ваздушни чамац. Површина је изгледала наборана дубоким гребенима и врховима, иако је савршена дефиниција била немогућа, јер је нешто у вези са њом искривљавало радарске импулсе.

Ели се дивећи осмехнула призором на свом месту за инжењерски летећи тањир док су се облачили у кабини на шестој палуби. „Па, знате шта - оригинални матични брод летећег тањира!“

Фин се намрштио на њу. „Шта?“

„Летећи тањири - свемирски бродови које су ванземаљци користили када су зујали авионима на Земљи, је ли тако?“

„Да ли су ванземаљци посетили Земљу?“

„Искрено сумњам у то.“

„Онда, хм…?“

Осмехнула се док су јој се делови фластера затварали. „Нема везе, али верујте ми: клоните се свих лекарских соба за преглед тамо.“

Понекад, помислио је, њихови животи су једноставно превише различити.

„Вас двоје би требало да изнајмите собу“, рекла им је Елсбет док се увијала у свој оклоп.

Фин је поцрвенео од тога колико су се Дејвови грубо смејали.

„Колико је далеко пират?“ упита Гивој.

„Имали смо још један позитиван резултат скенирања пре четрдесет минута“, одговорила је Уеми-Џубали. „Пиратски ваздушни чамац је повећао брзину. Сада је само сто седамдесет кликова иза нас.“

517

„У реду, настави да гледаш.“

—

ФИН СЕ ЗАВРШИО у Кои, заједно са Ели, Гивојем и једним од Дејвова. Други Дејв, Бенсат, Елсбет и Јарик били су у Кајзену. Иако „унутра“ није баш покривало став који су Дејвови заузели.

Дилан је натерао Коу да савије неке од својих мандибула у чудан распоред близу њеног носа, држећи Дејва у заштитничком загрљају. На тај начин је имао потпуно видно поље испред себе док је седео поред пара тешких кинетичких топова које су причврстили за прегиб на највишој мандибули. Када су то средили, Кајзен је поновио распоред за другог Дејва.

Фин је био срећан што није морао тако да седи напољу, али је био подједнако срећан што су Дејвови јахали сачмарицу.

Сребрно Облачно Копље се зауставило петнаест километара од фабрике. Тама на овом нивоу била је готово апсолутна, чему је допринела свеприсутна магла. Био је то универзум преклапајућих сенки које су изгледа апсорбовале звук у истој мери у којој су гутале светлост. Чак и са сензорима за визуелно побољшање његовог одела, слика је била мутна.

Док се пењао у Коу, Фин је осетио колико и видео масивну масу фабрике у даљини - зону потпуног мрака која се крила између сумрачних испарења.

Унутар Овара, нежно је ухватио неколико увула својим оклопним рукавицама да би се држао на месту. Морао је мало да чучне како му кацига не би ударила о плафон путничког простора.

„Држите се чврсто, момци“, рекао је Коа. Као и увек, хитински делови њених усана заостајали су за речима.

Полетели су, упутивши се напоље у мрак.

„Дејве, дозволи нам визуелни пренос“, упита Гивој преко безбедног ЛНЦ-а тима.

Финов менаџер одела је укључио пренос на дисплеј на визира, који није открио готово ништа. Силикат је носио сензорску траку око главе, али појачавање светлости и термалне слике су само произвеле зид лажних мрља у боји.

Кои и Кајзену је требало пет минута да стигну до фабрике.

„У реду, да видимо“, рекао је Гивој.

## 518

Оба Дејва су упалила своја топовска светла. Четири интензивна зрака просекла су мрачни мрак и играла се по површини фабрике.

„Па, зато Уеми није могла да добије пристојан радарски повратак“, промрмља Ели.

Фабрика је била прекривена неком врстом вегетације за коју је Фин снажно сумњао да је више гљивична него било шта друго. Није било ни трага од саме структуре; уместо тога, чинило се да се крећу преко равног пејзажа клизавих гумених листова дугих неколико метара, бљутаве сивозелене боје. Споро су се таласали у оскудним ваздушним струјама.

„То је као алга“, рекао је Фин.

„Није лоша претпоставка“, рекао је Дилан. „Ми то зовемо аиркомбу. Неке од станица имају неколико грудвица, које увек расту на доњој страни, даље од светлости. Али никада нисам видео ништа слично.“

„Овде доле морају да користе термосинтетску сорту, а не фото“, рекла је Елсбет. „Никако не зависи од светлости да би ово расло.“

„Наравно, стварно занимљиво“, рекао је Гивој. „Хајде, остани фокусиран, ово није научна мисија. Дилане, одведи нас до обода, да видимо има ли начина да уђемо.“

„Одмах, шефе.“

Четири базена светлости прелазила су преко пространства дрхтавих листова док је Овар летео ка најближем ободу. Када су коначно стигли до ивице, прелаз из чврстог у вечну празнину био је толико дубок да се Фин на тренутак забринуо да га поново погађа заливска болест.

„Да ли вам је потребан супресор?“ упитао је менаџер одела.

„Не.“ Натерао је себе да проучи обод фабрике, који се једва видео у рубу рефлектора. Затим су се Овари окретали, а Дејвови су усмерили своје зраке на зид налик литици који се протезао испод обода.

„Идемо“, задовољно рече Гивој.

Огромна литица је такође била прекривена листовима аиркомбуа, али је била прекинута огромном овалном рупом која је у свом најширем делу била широка добрих три километра. Један од Дејвова је замахнуо гредом, и на крају се открио још један овал.

„Уеми, Џејзон, пронашли смо начин да уђемо. Какво је стање напољу?“

„Тренутно нема трага од нашег пријатеља“, рекла је Уеми-Џубали. „Али вероватно ће за неколико минута поново извршити сензорско претраживање.“

„У реду. Улазимо. Дилане…“

„На томе.“

519

„Ово је заиста узбудљиво“, рекао је Коа. „Овари имају толико прича о овим местима, али све су толико старе да не можете веровати ниједној. Сада нам Кајзен и ја можемо однети неке нове приче до краја.“

Овални отвор се испоставио као конусан, сужавајући се неколико километара док се није смањио на цев пречника само пола километра. Еркомбу је и даље био густ, таласао се по површинама, али његова покривеност више није била потпуна. Сада су биле празнине. Фин је могао да разазна неку врсту дебелих цеви, па чак и делове глатких машина које су изгледале као да су направљене од испреплетених драгуља величине Овара.

„Морамо да пронађемо Фину неку врсту мрежног чвора за повезивање“, рекао је Гивој. „Пилоти, можете ли нас, молим вас, приближити површини? Дејвси, пазите на било какав улаз.“

„У реду, шефе“, рекао је Дилан.

Овар се приближио закривљеним зидовима тунела. Унутар светлих кругова светлости, тепих листова аиркомбуа постао је сива мућа, са јасним зонама које су пролазиле готово пребрзо да би се виделе.

После пет минута, Дејв је повикао: „Ено га.“

Овар је кружио. У средишту греда, био је видљив део тунелске структуре, тамни материјал несиметричних мрља чији се нивои нису баш поклапали. Искривљени петоугао је потпуно недостајао. Светлост је падала на кратак пут унутра, откривајући неку врсту коморе.

Тим је користио своје млазне ранцеве да би прелетео до улаза. Дејв је први ушао, а за њим Елсбет и Јарик.

„Чисто“, одговорио је Дејв.

„Остани овде и покривај нам излаз“, рекао је Гивој. „Сви остали, са мном.“

Фин га је пратио у комору, користећи вентилаторе на најнижем подешавању. Део њега је желео да јури пуном брзином, али природни опрез је то лако надјачао.

Комора је била неправилан додекаедар, са сваким панелом другачије суптилне боје, а већина њих са различитим текстурама. Унутра није растао аиркомбу, мада је видео неколико млечних облачића печурака углављених у ситне пукотине. У зиду је било неколико рупица које су се отварале у таму. Фин их је уморно погледао и рекао свом менаџеру одела да их држи на сензорској контроли.

„Сензори, људи“, рекао је Гивој. „Нађите ми каблове за пренос података, или ако то не можете да урадите, задовољићу се далеководом.“

Јато ситних гримизних сензорских лоптица испало је из силосних цеви на Елсбетином оделу. Гивој је такође испао неколико. Фин је испружио антену своје кациге и полетео спорим путем преко зидова.

„Струја је овде“, објавила је Елсбет. Лебдела је поред једне од рупица.

„Дејв“, рекао је Гивој.

Силикат се лако провукао. „Чисто.“ Комора иза ње била је другачија, попут џиновског љубичастог кварцног кристала који је био издубљен. Предмети величине песнице светлуцали су иза провидних зидова када су зраци кациге прелазили преко њих. Елсбетине сензорске кугле су се окупиле на врху коморе где се налазио мањи отвор.

„Овде постоје неки далеководи. Преносе око петсто киловолти.“

„Спусти транспондерску бову“, рекао је Гивој. „У реду, Дејве, напред.“

Постала је једноставна рутина: Пратити далековод. Коморе кроз које су пролазили разликовале су се по величини и саставу. Фин је одлучио да их је најбоље замислити као ћелије у механичком телу, без две исте. Морале су имати различите функције, допуњујући једна другу на неки синергијски начин.

Није ни чудо што никада не можемо да се надамо да ћемо моћи да парирамо Небеској технологији.

После двадесет минута избили су у широки бели одељак са зидовима који су имали десетине неправилних двометарских удубљења која су заиста личила на ћелије.

„Сви, угасите светла на кацигама“, рекла је Елсбет.

У мраку, Финови сензори на кациги су му показивали ситне зелене тачке светлости које су полако текле око ивица удубљења.

„Па, нешто је овде активно“, рекла је Елсбет.

„Фине, видиш ли контактну сијалицу?“ упита Гивој.

„Не баш.“ Осврtао се около, покушавајући да уочи било шта што би бар личило на контактну сијалицу.

„Ово је направљено давно“, рекао је Гивој. „Не зна се како је сијалица тада изгледала.“

„Или ако су га имали“, рекла је Елсбет.

„Или шта су били“, умешала се Ели. „Мислим, шта ако нису чак ни хуманоиди?“

„Мора да постоји начин“, рекао је Гивој. „Мора да постоји.“

## 521

Фину се није допало колико је Путник очајнички звучао. Никада није помислио да Гивој можда не зна о чему он, дођавола, прича. Замислите да су све то глупости? Колико је легенди о Путницима заиста засновано на чињеницама?

Наредио је шефу одела да му отвори кацигу. Визир се подигао и он је осетио хладан ваздух. Осећао се продоран, слан мирис који му је натерао нос да се набора. Сада је могао све да види без вештачког појачања, па је проучавао удубљења и бледо смарагдни жар који се кретао са мирном флуидношћу. Овде није било ништа познато, али нека дубока интуиција му је говорила да је ово место за повезивање са станицом. Некако.

Можда ипак имам мало Небеског наслеђа. Можда су Џалгори-Тобуси више од само Мењолика.

Фин је поново погледао смарагдна светла. Чинило се да нема неког обрасца у начину на који су се сливала. Али док је посматрао, схватио је да је једно од удубљења стално окружено њима.

Делови длана његове леве рукавице су се отворили, и он је притиснуо кожу на удубљење, веома свестан колико глупо мора да изгледа. Удубљење је поплавело и као да му је зграбило кожу, лепећи га на место.

„Ја, овај… Ох, Астеријино дупе!“

„Шта је било?“ Гивојев глас је био близу вика.

„То је неуронски интерфејс.“

„Фине, ти си проклети геније; знао сам да можеш ово да урадиш. Иди и донеси нам оперативни систем.“

Контакт је био изузетно чудан, не толико да му је испуњавао ум информацијама колико га је окруживао масивним, тромим рутинама. Чудно, његов ум је одлучио да то протумачи као да се налази усред крда слонова који су се окупили око појила. Насумично је изабрао једну рутину и покушао да се фокусира на њу. Слаба привиђење се ширило око њега на исти начин на који су облаци Кингснеста расли током Дилиџентовог приближавања. Кретање се успорило, и баш као што се десило у хангару за вуду, његова перцепција огромне топологије се променила. Од њега су се протезали високи нивои који су били, и увек ће бити, потпуно несхватљиви. Али у самом темељу рутина налазила се основна архитектура која му је пружала разумевање.

Одредио је курс и пловио њиме. Знао је да му је зграда помагала, јер је то била њена сврха. Толико аспеката фабрике било му је очигледно у овом стању - како је сакупљала предмете из разноврсних

помоћне станице које су биле распоређене по огромности Кингснеста, како су даље модификоване непознатим процесима. Тамо, у дугим пролазима унутар фабрике, спајане су и срастале у јединство: моторе за покретање светова. И коначно, фабрика их је благословила сврхом и разумевањем њихових запањујућих моћи, учећи их како раде.

Финове очи су се нагло отвориле и он је уздахнуо као да је то био први пут у вечности. Неверицом је погледао остатак тима, а затим се неконтролисано осмехнуо док су му се очи напуниле сузама.

„Знам где је“, рекао им је.

„Шта мислиш под тим, где је?“ упита Гивој.

„Ово место? То је само управљачка мрежа за околне фабричке системе. Има их много и сви су одвојени. Иако... оно што раде јесте да су синхронизовани. Не разумем баш. Али сам оперативни систем Архимедове машине издаје потпуно други одељак.“

„Чекај“, рекла је Елсбет. „Дошли сте због оперативног система за Архимедову машину?“

„Да.“

„Али—“

„Хеј“, одбруси Гивој, „добићеш свој новац. Фин, сви ови независни системи, сви морају бити повезани. Тако мреже функционишу, зар не?“

„Не мислим тако. Не овде.“

„Астеријина гуза. Па шта ћемо да радимо?“

„Не паничи. Знам тачно где је оперативни систем и могу нас одвести.“

—

КОА је приметила Финов ентузијазам, начин на који је готово брбљао док је описивао руту. Као резултат тога, летела је брзо и самоуверено кроз тунел, са Кајзеном који је јурио иза ње. Постала је то узбудљива вожња, кроз раскрснице које су биле широки, празни простори са десетак других улаза у тунел који су вирили из зидова. Фин је, међутим, знао који да изабере и заронили би право унутра. Транспондерске бове су сада редовно спуштане, за сваки случај. Инерцијални навигациони дисплеј његовог одела их је показивао на четрдесет километара од њихове улазне тачке.

523

„Сваког часа“, рекао је задовољно.

„Гивој“, позвала је Уеми-Цубали. „Пират је управо прошао поред нас.“

„Шта то значи, поред тебе?“

„Педесет кликова одавде. Иду тамо где је твој Овар ушао у фабрику.“

„О, срање.“

„Неће моћи да долете овде“, рекла је Елсбет. „Барем не било којом брзином. А ако пошаљу оклопна одела за нама, никада нас неће пронаћи.“

„Све време смо постављали бове“, рекла је Ели.

„Не емитују“, рекао је Гивој. „А ми имамо активационе кодове.“

„Има још нешто“, рекла је Уеми-Цубали забринуто. „Мислим да има више од једног ваздушног чамца.“

„Шта?“

„Њихови модули за електронско ратовање искривљују моје сензоре, али повратни доплери су чудни. То сугерише да постоји барем још један ваздушни чамац; лете у веома густој формацији сенке, крију ћи се иза водећег. Али разлике су несумњиве.“

„Сазнај колико их је“, рекао је Гивој. „Шта год мораш да урадиш.“

„Зависи од тога.“

Овар се увукао у једну од фабричких монтажних трака - џиновски празан простор који се протезао кроз центар фабрике, широк тридесет километара и дугачак седамдесет километара. Било је готово као да сте поново заувек напољу на отвореном, у Кингснесту. Зидови су се повлачили у свим правцима, остављајући Овар како се надвија кроз таму.

„Где сада?“ упита Коа.

„Дуж до другог краја; то је седамдесет километара далеко. И држите светла упаљена напред. Није баш тако празно као што изгледа; овде има много портала.“

Фин је осетио како Овар лети у оштрој кривини, а рефлектори топова су се вратили на зид. Била је то глатка, тамносива супстанца са бледим металним трагом, и није било знакова да аиркомбу расте било где на њој.

Минут касније наишли су на прву порталну стуб: безличан црни стуб који се пружао под правим углом у односу на зид. Још један је уследио готово одмах. Затим још један. Овар је морао да успори како би могли да их заобиђу.



Дејв је упутио један од снопова рефлектора да претражује порталну мрежу. Завршавала се неколико километара даље, спајајући се са огромном закривљеном мрежом.

„Архимедов мотор“, рекао је Фин. „Па, у сваком случају, структура напона. Ово је почетак процеса склапања.“

Петнаест километара касније налазио се још један Архимедов мотор. Овај је имао више инсталираних система; чак су и неки делови спољног трупа били на свом месту. Размак између њих и зида производне траке био је ужи, а преко њега се протезало више портала. Требало је времена, али је схватио да је мотор већи од претходног.

„Колико су велике ове ствари?“ упита Елсбет.

„Око двадесет пет километара“, одговори Фин, пратећи ток знања који је његов мозак прихватио током неуралног контакта. „Цилиндарни су, али са конусним крајевима — овде, у сваком случају. Мислим да мало мењају облик када се распореде.“

„У реду, дакле, друго питање: Како су их, дођавола, Елохими извукли из Кингснеста када су завршили са изградњом?“

„То би биле поларне луке“, весело рече Коа. „Набавили смо неке заиста велике ваздушне коморе на оба пола. Врата ириса су широка осамдесет километара, а коморе испод су дугачке преко двеста километара.“

„Требаће много пумпи да се избаци ваздух“, одлучила је Ели.

„О, да, то је као метални град залепљен за унутрашњост љуске.“

„Јеси ли видео један?“

„Не. Никад нисмо били у ваздушној струји која нас је тамо носила. Ипак, чули смо приче. Сви смо јесмо.“

Трећа Архимедов мотор је била много даље у процесу изградње. Најмање шездесет процената њеног трупа је било завршено. Поново је била прогресивно већа од прва два. Да ли мутирају док се граде?, питао се Фин. Још горе, за Оваре, краћи размак између трупа и зида сада је био гомила портала. Ниједан од њих више није био глатки; њихове

површине су биле увијене спиралним гребенима. Променљивци су морали полако да би се исплели око стубова.

Коа је пратио Финова упутства и одлетео до краја Архимедовог мотора.

„Онај“, рече Фин срећно, водећи их ка порталу који није изгледао нимало другачије од осталих. Али знао је. Овако мора да је бити видовњак, помислио је. „Одмах доле у подножју, погледај.“

"Схватам", рекао је Коа.

525

Посматрала их је изблиза, а рефлектори су откривали да је проширена основа порталног стуба била уметнута са широким луковима.

„Дејве, ти остани овде са Коом и Кајзеном и чувај нам леђа“, рекао је Гивој. „Дејве, ти си са нама.“

Летели су у збијеној формацији према колони.

„Сензори на три-шездесет степени покривености и све време пратите тактичку анализу вашег менаџера одела“, рекао је Гивој. „Ово место не сме бити напуштено.“

„Зашто да не?“ упита Ели. „Није баш шала.“

„Мора да постоји разлог зашто се много ваздушних чамаца икада не врати из фабрика, и то не могу бити само пирати. Чуо си Џејзоне; овде доле има ноћних птица.“

„Шта су они?“

„Хајде да не сазнамо, зар не?“

Прошли су кроз један од лукова, а Дејв је био на челу. Просторија у коју је водио била је за ред величине већа од оних у које су се раније упустили. Њена површина је била попут олујом разбијеног мора, где се сваки талас заледио у тренутку када би достигао врхунац жестине. Следећи је био подељен плочама бледожутог стакла, од којих се ниједна није протезала пуном ширином.

Фин једноставно није могао да избаци из главе идеју да је фабрика више жива ствар него технолошка структура. Неки преостали утисак из његове везе, начин на који је све функционисало на аутономном нивоу, знајући шта би требало да ради.

Огромна четврта комора пружила му је немогућ дежа ви. Уместо удубљења претходне фабричке коморе где је успоставио неуронску везу, ова је имала зидове кремасто обојених испупчења величине човека. Свако од њих је било на врху сијалице у облику печурке. Знао је шта су то јер је сећање које није било његово приказивало комору испуњену десетинама невероватно високих, вретенастих хуманоидних фигура, састављених само од тамних сенки, свака са рукама наслоњеним на сијалицу.

„То је то“, шапнуо је са страхопоштовањем.

„Да, изгледа баш како треба“, сложио се Гивој.

„Осећам кретање“, рекао је Бенсат. Лебдео је поред прореза између избочина. Две шпијунске мушице су излетеле из силоса његовог одела и кроз прорез. Комора са друге стране била је загушена танким шипкама у замршеном тродимензионалном лавиринту. Ствари су се кретале кроз њих трзавим покретима.



„Духови“, промрмља Дејв.

„Дејв, Јарик, преузмите команду“, рекао је Гивој. „Идите сада. Максимално порицање. Бенсат, Ели, Елсбет, покријте остале улазе,

потпуно сензорско скенирање у свим околним просторијама. Неће бити сами.“

Гама топ на Финовој левој подлактици се укључио. Отворио је рамени мини-ракетни лансер и изабрао бојеве главе појачане протонима. Вентилатори његовог одела су га гурнули ка отвору у зиду.

„Фине! Где, дођавола, мислиш да идеш?“ беснео је Гивој.

„Проверавам комору овде.“

„Престани да се зајебаваш. Твој посао је оперативни систем. Увуци своју гузицу у било коју ЦИ која води ово место и пронађи шта треба да знамо. Наш је посао да се побринемо да то можеш да радиш без прекида.“

„Али—“

„Иди“, одбруси Ели. „Ми ћемо ово.“

Експлозије су одјекивале у комори у коју су Дејв и Јарик улетели, бацајући блиставу светлост назад кроз улаз заједно са вишеструким тутњавама експлозија.

„Сада, Фин“, наредио је Гивој.

Фин је изабрао једну од избочина даље од било ког улаза и клизио до ње, отворивши делове његове рукавице. Лупа је била три пута шира од његове шаке. Ударио је дланом по врху—

Контакт.

Његов мали ум је лутао у океану мисаоних рутина, сићушна честица отпада опасно близу потапања, толико га је било. Не још једна свесна личност, већ присуство – ум – који се поклапао са његовим утиском да је фабрика жива на начин који никада није могао да схвати.

Преплављен сам. Изгубљен. Ипак, сврха остаје. Пре свега, овде сам да помогнем својим ближњима. Желим да их ослободим од окрутне

доброте коју су ми моја породица и сви остали нанели и трпели толико дуго.

Присуство фабрике у свој својој неизмерној слави почело је да га оптерећује. Поседовало је сигурност коју никада није могао да опонаша, постојање које је било укорењено у самој стварности и изведено из ње.

То је изван физичког. Па ипак, негде унутра лежи средство за наше ослобођење.

Фин је престао да покушава да разуме и снађе се у ономе што је могао да опази, и једноставно је дозволио себи да лебди унутра. Његова душа је била на ивици вечности, посматрајући са чудом.

527

Из језгра ума које је било свуда и нигде, избијале су радознале рутине – неки безначајни део који је препознавао његово присуство. Некако је знао рутине које су га укључивале. Тај исконски дар, његов инстинкт за корелацију, омогућио је да расте танка, златно-сјајна нит везе. Полако и сигурно, тонуо је и ширио се да би се спојио са језгром. Не место – није га било – већ знање које омогућава световима да се ослободе гравитационог затвора њихове звезде.

Осећам то, али не разумем.

И одговори себи: То што си овде значи да разумеш, јер је то једно.

Јеси ли ти Елохим?

Ја сам ослобођење, ослонац на који Архимед ослања своју полугу –

„Фин!“

—темељна стена—

„Фин. Јебем ти, Фиин! Морамо да идемо.“

—на које примењујете силу.

А, баш тако.

Златна нит се растегла и кидала, крајеви су се увијали кроз рутине док су нестајале, враћајући га брзином светлости до—

Фин је вриснуо због страшног губитка, удови су му беспомоћно дрхтали. Уместо величанственог мирног присуства фабрике, било је—

Експлозије. Брзо зујање цеви магимпулсних пушака. Упозорења ЛНЦ-а су пламтела у његовом визиру док су аларми одјекивали око његове кациге. Комора је била пуна дима. Оклопно одело је пројурило поред, капљице крви су прскале из спаљене посекотине на бутини.

„Шта је, дођавола?“ Фин је дахтао. Чежња за повратком спокоју фабричке рутине била је јача од физичког бола.

„Морамо да идемо“, викнула је Ели. „Сада!“

Финов тактички дисплеј је означио њено одело као оно које га је вуче од интерфејс сијалице. У зидовима су биле велике назубљене рупе које су се отварале у коморе иза. Механички остаци су се вртјели око њега у узбурканим млазевима прегрејаног ваздуха. Могао је да види да су све то били разбијени остаци Духова: савијени и топлотом потпуни удови, разбијени торзои, растопљене капљице које су још увек осциловале и испуштале пару.

„Шта се десило?“, дахтао је.

„Долазе у таласима“, рекла је Ели јецајући. „Сваки је већи. Никада нећемо преживети следећи. Морамо да се извучемо.“

„Р-р-тачно. У реду.“

„Јеси ли добила?“ преклињао је Гивој. „Слатка Астерија, Фин, јеси ли добила?“

„Ја... мислим да је тако. Да. Да, разумем оперативни систем.“

„Онда га помери.“

Дејв је испалио млаз блиставе кинетике кроз пукотину у другу комору. Финов млазни ранац је почео да га убрзава. Системи наоружања његовог одела су се активирали. Био је потпуно дезоријентисан, па је само пратио Ели; Ели којој су цеви вириле из обе подлактице. Један од њених силоса је био здробљен, оклоп јој је био испрскан уљаном црном течношћу, трака плавог заптивача размазана по измученом кућишту њеног десног кука, савијајући се преко њеног стомака.

Ушли су у следећу комору, коју је Фин нејасно препознао као пут којим су дошли. Била је то још једна гомила олупина која се дивље котрљала кроз ваздух испуњен смогом.

„Шта се, дођавола, овде десило?“

„Рекла сам ти“, промрмља Ели. „Они само настављају да долазе.“

„Али—“ Тада је коначно прочитао време на свом визира. „Колико дуго?“

„Шта?“

„Колико дуго сам повезан?“

„Два и по сата.“

То није могуће.

„Излазимо сада“, рекао је Гивој. „Дођите по нас.“

„Успут“, рекао је Дејв.

Оклопна одела су се пробијала кроз још вртлога крхотина, а затим су се нашла напољу у пространству производне траке. Бљештаве линије пројектила пресецале су празнину између зида и недовршеног Архимедовог мотора. Митраљирали су стубове портала, ударне тачке су се распадале у љубичасте плазма сфере. Енергетски зраци су се испаравали, дугачке круте линије флуоресцирале су бледо ружичасто-златном бојом у влажном ваздуху док су јурили невидљиве мете.

Фин није имао појма шта се дешава. Графике мета су скакале на његовом екрану као да тактичка рутина манично замуцује. Кајзен је нагло облетела око стуба портала. Њен оклоп је имао вишеструке ударне рупе и линије опекотина тамо где је погођена. Дејв који је јахао сачмарицом у њеним мандибулама отворио је ватру на скривене нападаче. Његови топовски пројектили су растргли огромне комаде надградње производне траке.

529

Гивој и Јарик су се бацили са зида. Све што је Фин могао да уради било је да беспомоћно прати, проверавајући да ли је Ели близу. Коа се појавио, котрљајући се око колоне. Затим су оба Мењача лебдела директно испред Дилигентног тима, задњи део њихових путничких шупљина се отворио. Фин је видео како се Дејв зарива у кавез за вилицу и посеже за топом. Гурнуо је своје одело напред према Кои, скоро ударивши у странице шупљине.

„Ушли смо. Крени!“ наредио је Гивој.

Овар је полетео великом брзином, крећући се ка другом крају производне траке, одакле су и дошли.

Гивој и Ели су отварали кутије са муницијом које су понели, убацујући нове оквире у отворе за пуњење својих одела. Фин је у бунилу посматрао прецизни механички плес. „Два и по сата?“

„Да“, рекла је Ели раздражљиво. „Срање, Гивој, пала сам на осам процената снаге.“

„Само провуците кабл до ћелија за напајање“, промрмља Гивој. „Напуните и пуцајте заједно ако треба.“

Ели је извукла кабл из једне од њихових цилиндричних ћелија које су донели и укључила га у своје одело.

„Могао сам да помогнем“, кротко рече Фин.

„Хоћеш ли у своју глупу главу утувити да смо ти ми телохранитељи за ову мисију?“ викнуо је Гивој.

„Извини.“

„Невоља“, рекао је Дејв.

Фин је рекао свом менаџеру одела да приступи Дејвовом сензорском сигналу. Силикат је гледао уназад дуж Коиног бока ка оштећеним порталима од којих су бежали. Неколико ватри је кључало у рупама, бацајући наранџасти сјај стварајући мучан ефекат заласка сунца у простору између Архимедовог мотора и зида производне траке.

Дејв је гледао напред. Неколико километара испред њих, портали су никли подстубове стварајући решетку која се полако затезала.

„Затвориће нас у кавез“, схвати Фин узнемирено. Могао је да види како и нови подстубови ничу дебеле нити које су почеле да се преплићу.

Дејвово скенирање је открило стотине Духова како се трзају дуж свих нити у поремећеном покрету сата. Како је резолуција расла, Фин је могао да види зашто.

Сваки Дух је био састављен од неусклађених делова - дугих удова, кратких удова, дебелих удова; глава које се нису слагале са торзом. Била је то војска која се одржавала канибализујући сваку компоненту својих слабијих чланова. Гледати их како се окупљају на све згушњавајућем кавезу од потпорних подупирача било је као гледати мраве војнике како раде заједно.

„Нећемо то издржати“, рекла је Елсбет равно. „Превише је тих копилада.“

„Поправићу ово“, хладно рече Гивој. „Коа, одведи нас на триста метара од те мреже, па се окрени и отвори за мене.“

„Ерр, јеси ли сигуран у то?“ упита Овар нервозно.

Гивој је пришао једном од мањих сандука које је донео и отворио поклопац. „Наравно да јесам.“

Фин је унутра могао да види неколико здепастих једнометних ракетних бацача, али нешто у вези са њима је несумњиво било погрешно. Облик је био лако препознатљив, али материјал... Био је као крзнена кожа, она која је светлела биолуминисценцијом са врха сваке чекиње.

„Шта је то?“ упитао је нелагодно.

„Споре бомбе из Доба остатака. Ово је добра ствар, а не јефтино срање које Путници продају свима осталима. Зар се никада ниси питао које оружје задржавамо за себе и зашто? Па, ево где ћеш сазнати.“ Извукао је први лансер из његовог лежишта и чучнуо близу задњег дела шупљине.

"Тридесет секунди", рече Коа.

Овар се снажно нагнуо и окренуо. Њени задњи сегменти су се раздвојили. Фин је зурио кроз отвор, видећи џиновску решетку коју је фабрика изградила. Није разумео како, али је свакако разумео зашто је дошло до реакције. Негде међу свим тим слојевима рутина постојала је аутономна реакција, тело је организовало своја антитела како би

спречило даљу штету. То је била усклађена акција између Духова и саме структуре, који су се окупљали да угасе инкурзивну аномалију.

Хиљаде анимираних отпадних Духова држало се за подупираче, жељни да упад буде у њиховом домету, док је фабрика сужавала простор дуж којег су летели.

Гивој је испалио своју прву ракету. Није деловала нарочито споро, прелетевши преко удаљености за неколико секунди и детонирајући у односу на једну од колона. Ни експлозија није била импресивна - сфера јарке светлости, али



једва пет метара широка, прогутавши пар Духова налик раковима. Али није избледела. Штавише, сјај сфере је почео да се појачава.

Гивој је подигао други лансер и испалио. Ракета је погодила педесет метара од првог.

„Шта?“ промрмља Фин. Очекивао је нешто много импресивније од мале експлозије без видљивог ударног таласа. Иако... Да ли се та прва сфера још увек шири?

„Никад ми не стајте на пут, мајку му“, брутално је зарежао Гивој.

Две експлозије су се дефинитивно ширили - довољно брзо сада да се околни Духови нису могли склонити пре него што их је обавила блистава површина.

„Астеријина гузица!“, рекао је Фин. Могао је да види како се материјал подупирача и стубова распада док је плазма надирала у њих.

„То је поље дисоцијације“, рекао је Гивој. „Не функционише у вакууму, јер му је потребна чврста материја да би га проводила. Атоми дуж таласног фронта се урушавају када их удари и преносе ефекат на

следећи атом; замислите то као чисти нуклеарни вирус. Чак ни ултравезани материјал не може да га издржи.“

„Шта га зауставља?“ упита Фин узнемирено. Сфере експлозије сада су биле пречника добрих седамдесет метара. Коа је очигледно размишљала на исти начин, док је почела да се удаљава.

„Не бришите; експлозија је ограничене енергије. Има максимални пречник од триста метара.“

Блистава сфера се спојила, а затим почела да се гаси. Неколико секунди касније остало је само неколико широких преклапајућих рупа кроз стубове и подупираче. Густи талас паре, испуњен статичким шуштањем, тресао је Овар док је јурио ка споља.

Гивој је бацио празан лансер кроз отвор. „Дилане, замоли Коу да нас врати до Сребрног Облачног Копља.“

„Апсолутно, шефе.“

Овар се поново нагнуо и пројурио кроз ужарену двоструку рупу коју су створиле споре бомбе. Фин је готово очекивао да ће преживели Духови отворити ватру, али они најближи рупама су се укочили.

Гивој је нехајно промрмљао док су пролазили и залупио још један нови магазин у своје одело. „Уеми?“

„Овде сам.“

„Реци Џејзону да припреми Сребрно Облачно Копље за максималну брзину. Шта год да су те црвене линије компресорских млазница, игнориши их. На излазу смо.“



„У реду, али три пирата се још нису поново појавила. Још увек су у сенци фабричког радара.“

„Три?“ рекао је запрепашћени Финац.

„Да“, рекла је Ели. „Уеми је ухватила радарски сигнал који се одвајао непосредно пре него што су се сагнули иза фабрике.“

„Желите ли да поменете још нешто што се догодило док сам био повезан? Мислим, знате, да ли се појавила флота Мара Јаме или тако нешто?“

„Ни трага од њих“, рекла је мрачно. „Још увек.“

„Пирати ће имати барем оклопна одела“, рекао је Гивој. „Али неће бити равноправни са нашима.“

„Аха.“

„Невоља“, рекао је Дејв.

„Срање, шта Духови сада раде?“

„Не духови.“

Фин је поново приступио Дејвовом преносу. Овар је већ стигао до средњег Архимедовог мотора, са рупом од споре бомбе која је изгледала као далеки сјај далеко иза њих. Нешто се кретало у мраку међу стубовима портала. Дејв је окренуо своја два рефлектора да осветли нову опасност.

Фин је жмиркао у слику, збуњен дугим вијугама онога што је претпоставио да је црни дим који се вијорио око портала на веома чудан начин. Овде сигурно није дувао ветар који би могао да изазове тако оштре окрете. Врхови димних стубова су се пружали у потрази за Оваром. Дејв је повећао увећање, откривајући колико је дим био зрнаст - више као скуп тамних честица. Још један скок у увећању—

„О, срање“, избрбљао је Фин.

„Шта је то?“ упита Ели.

Гивојев глас је постао потпуно без хумора док је говорио: „Мислим да ћемо ускоро срести најтвида.“

Сијалица се љуљала изнад водеће фигуре која је хитно летела кроз ваздух за Оваром. Био је нижи од човека, са сивом кожом без длаке која се чврсто затезала преко скелета, откривајући дугачке жичане врпце које су се скупљале и скупљале дуж леђа. Покретала су кожаста крила укорењена између лопатица. Фин је у почетку помислио да вришти у бескрајном бесу док их јури, пре него што је схватио да су му уста стално отворени круг, са прстеном очњака који су боцкали преко напуђених усана. Нос је био само вертикални прорез, готово изгубљен између испупчених вишеслојних очију инсеката. Прсти са дугим, оштрим канџама стезали су неку врсту енергетског пиштоља. Док се слика заљуљала



около, видео је како неки од ноћних видова носе сечива која су светлела отровно љубичастом бојом.

„Има их на стотине“, слабо рече Ели.

„Хиљаде“, исправи га Дејв.

„Нема проблема, момци“, рекао је Коа. „Можемо да летимо брже од њих.“

„Јеси ли сигуран?“ упита Фин, одмах постиђен, али је заиста желео утеху.

„О, да, господине.“

„Више“, рекао је Дејв.

Пар километара даље, још једно огромно јато ноћних вештица излазило је кроз сводне пролазе у подножју портала. Почели су да скрећу како би пратили Овар.

„Слатка Астерија.“

„Испред њих смо, момци“, рекао је Коа гласом који је попримио крхку оштрину. „Доста далеко, и кладите се да ће тако и остати у вашој унутрашњој слаткоћи.“

Овар је јурио дуж производне траке, избегавајући стубове портала, понекад се насумично скретајући. Било шта да би се одвојио од роја и да би их натерао да погађају тачну руту којом иду. Још два јата су се појавила из фабрике, спајајући се са првобитном масом прогонитеља. У снимцима оба Дејва, било је као да се ноћно небо обрушава на Овара, бришући све на свом путу. Чак је и светлуцао сопственим злоћудним звездама док је сјај старих сечива бацао слабе ауроре.

Али Коа је био у праву, Овар је могао да лети брже. Фин је готово био невероватан како су постепено повећавали растојање између себе и апокалиптичне хорде која их је јурила. Коначно, нешто нам је кренуло у прилог. Прошли су поред недовршеног оквира прве Архимедове машине, а Овар се нагло нагнуо, крећући се ка тунелу из којег су изашли пре толико времена.

„Пронашли смо пирате“, рекла је Уеми-Џубали. „Лоше вести, опколили су улаз у тунел у који сте ушли, држећи се неколико километара даље.“

„Дакле, чекају нас?“ упита Елсбет.

„Бојим се да јесте.“

„Мораћемо онда да изађемо борећи се“, рекао је Гивој. „Не очекујем да ће користити ракете против Овара. Верују да смо овде да спасемо нешто физичко, тако да неће ризиковати да га дигну у ваздух.“



„Суочићемо се са нападом оклопних одела, онда“, рекла је Елсбет. „Покушаће да онеспособе Овар како би могли да упадну и докрајче

нас.“

„Да нас онеспособе?“ зацвили Коа.

„То је оно што бих ја урадио.“

„То је њихова слабост“, рекао је Гивој. „Када прођемо ивицу улаза, сви ћемо се поставити у заштитну формацију око Коа и Кајзена и одмах кренути у пуну блиц-бешњачку паљбу. Дајемо приоритет њиховим оклопима, а затим идемо на ваздушне чамце. То је ако остану када виде на шта смо способни.“

„Обећаваш?“ упита Коа плашљиво.

„Да, бићеш безбедан.“

Фин није приметио никакву иронију у Гивојевом гласу. Овари су направљени за борбене зоне; били би у реду да је у питању само кратак сукоб на излазу из тунела. Још једном је проверио статус свог одела. Све је зелено.

—

ДВА ОВАРА су одржавала темпо дуж тунела, што је навело Фина да се запита колико дуго могу да лете таквом брзином. Али до друге раскрснице изгубили су из вида рој ноћних водопада. Рефлектори топова показивали су да су групе аиркомбуа на зиду постајале све веће и чешће.

Када им је инерцијална навигација показала да су пет километара од краја тунела, Дејвови су искључили рефлекторе, дајући пиратима мање шансе да их виде. Свакако није било сензорских импулса који су испаљивани низ тунел.

„Мора да користе инфрацрвено зрачење“, рекао је Бенсат.

„Биће, али није тако прецизно као активно скенирање“, рекао је Фин. „А чим се активирају, можемо да нациљамо мету.“

Коначно, крај тунела постао је видљив испред — тамна сива мрља која је долазила из света напуштеног сунчевом светлошћу.

„Отвори“, рекао је Гивој Кои.

Сегменти на задњем делу путничке шупљине су се раздвојили.

„У реду, људи, чим изађемо напоље, распоредите се. Када изађемо на отворено: стална ватра за сузбијање.“

„Спреман“, рекао је Фин. Било је глупо, али му је било лакше што ће учествовати у борби.

„Изгледа чисто“, рекао је Дејв.

535

„Изаћи ћемо за минут“, рекао је Коа. „Ја ћу—“

Предњи део путничког простора ударио је у Фина. Снажно. Његово колено је ударило у Диланово леђно тело, а пилот је испустио пригушен крик бола. Затим су се Фин, Ели и Гивој брзо одбијали, пробијајући се кроз затворени простор и ударајући једни у друге у неконтролисаном превртању. Њихова опрема и сандуци са муницијом су се жестоко затресли.

„Шта?“ врисну Фин.

„Успоравање при великој гравитацији“, рекао му је руководилац одела. „Свака брзина је отказана. Сада мирујете.“

Путничка шупљина се вртоглаво окретала око њега, а нога му је ударила о друго одело. „Не, нећу, дођавола.“

„Ударили смо у нешто“, промрмља Гивој. „Коа, шта је напољу?“

Овар је почео високо да кука, њено хитинско лице је био луди метеж случајних импулса. „Помоћ, помоћ, помоћ.“

Фин је зграбио једну од увула да би се стабилизовао. Његово кретање се успорило, али млитава кожа се јако поцепала, а тамна течност је цурила из рупе.

„Шта се десило?“ упита Елсбет.

„Да ли је и Каизен нешто ударио?“

„Да. Срање, моја кацига је ударила у ћелију за напајање. Боли.“

„Долазе“, кукао је Коа. „Долазе, видим их. Помозите ми, молим вас. Молим вас! Не желим да умрем овако.“

„Дејвс, причај са мном!“, рекао је Гивој.

„Велика невоља.“

„Није ништа? Сви напоље. Одмах.“

Финов млазни ранац га је завртео, и он је полетео ка отвору — и нагло се зауставио баш када је требало да се појави. „Шта је, дођавола?“

„Фин?“ упита Ели.

Могао је да чује зујање компресорских мотора свог млазног ранца како се окрећу, али се није померио. Када је покушао да помери руке, није могао. „Не приближавај ми се!“ На један гадан тренутак поново је био заробљен у ксеепену. Овај пут провидном. И то се прошлог пута није добро завршило. „Нешто ме је спопало.“

„Долазе!“ врисну Коа од ужаса.

„Чекај“, рече Гивој опрезно.

Фин је почео да се бори. Имао је неке покрете; његови удови су могли да се померају неколико центиметара. „Шта је, дођавола, ово?“

536

Сензори на његовој кациги показали су како Гивој клизи иза њега, енергетска оштрица се телескопирала из његове десне руке и сијала попут сунчеве светлости црвеног патуљка. Замахнуо њоме паралелно са Финовом левом ногом. Фин је изненада могао да шутира са враћеним пуним покретом.

„Нека врста мреже“, рече Гивој шокирано. „Сви пребаците светла на кацигама на ултраљубичаста.“

Док је то радио, Фин је чуо звук отварања тешког кинетичког топа напољу. Одјекнуло је више експлозија, а зидове тунела прекривене ваздушним комбуима осветлило је стробоскопско светло.

„Оклопљени су“, рекао је Дејв.

„Тешка роба“, одговорио је други Дејв.

Фин је престао да шутира. Ултраљубичаста светлост са кацига открила је светлеће нити које су затварале отвор на задњем делу Коиног путничког седишта. Биле су прекривене капљицама шафрана.

„Ово није било овде када смо ушли“, рекао је дрхтавим гласом.

Гивој је непрестано секао нити, ослобађајући га.

„Зауставите их“, јецао је Коа. „Неко нека их заустави.“

Фин, Гивој и Ели су висили у отвору, осветљавајући својим светлима иза Овара. Осим пресечених нити које су лабаво лепршале у нултој гравитацији, ваздух у тунелу је био чист.

„Напоље“, рекао је Гивој. „Хајде, сада. Дилане, помери се.“

„Нећу оставити свог Коу“, инсистирао је пилотов пригушени глас.

Овар је почео још једно скамењено нарицање.

„О, забога. У реду, сви остали, иста процедура као и пре. Сада! Скините одела, па ваздушне чамце.“

„Не“, рекао је Дејв. „Прво лоше животиње.“

„О, слатка проклета Астерија: Шта?“ промрмља Фин.

„Чуо сам за ове“, рекао је други Дејв. „Грозламија.“

„То није могуће“, промрмља Гивој. „Грозламија су били Деварски синтоиди, девијантни Пробуђени. Изумрли су пре десет хиљада година.“

„Не сви.“

Финов млазни ранац га је избацио из Коине шупљине и назад неколико метара у тунел, затим се окренуо и лебдео. Ултраљубичасти зраци кациге осветљавали су огромну мрежу разапету преко тунела. Била је исплетена у насумичним шарама повезаним заједно, са сваким центиметром нити прекривеним органским лепком који је излучивао—

## 537

Седам Грозламија се пробијало преко мреже према престрављеном, имобилисаном Овару. Очигледно су имали неку врсту паукове ДНК у каквој год пакленој генетској мешавини коју је Девар склопио. Али ови искривљени паучњаци били су величине слонова и носили су тамне, тешке оклопе. Док је посматрао, Дејв у Кајзеновим мандибулама поново је отворио ватру. Кинетички пројектили су се углавном одбијали од чудовишта које се приближавало, али неки су успели да пробију зглоб и одсеку доњи део ноге. Грозламија се пропела, преостале ноге су јој махале у невољи, а Фин је могао да разазна облик оклопљеног хуманоида који се скривао одмах иза њене главе. Грозламијина бизарна

полигонална кацига имала је четири закривљена вештачка очњака дуга два метра који су вирили са њене доње стране. Светлели су смарагдно и са њихових врхова капала је нека врста течности попут меласе.

„Одела их јашу“, викну Фин упозоравајући. „Сви, пуцајте иза глава.“ Отворио је ватру.

Кинетика и енергетски зраци су дивље бљеснули у тунелу, исцртавајући језиве линије светлости кроз ваздух док су се две стране сукобиле. Тактичке рутине у оделима су се испреплетале и свакоме је дала одређену Грозламију и јахача за циљ. Фин је јурио напред, покушавајући да се помери у положај где би прекомерна величина Грозламије отежала јасном нишану на њега. Испалио је рафал микро-ракета. Ракет граната се вратио назад. Његова тактичка рутина је испалила одбрамбене ласерске импулсе, детонирајући их у ваздуху. Последња је била удаљена само пет метара када је експлодирала. Ударни таласи су одбацили Фина бочно преко тунела, скоро у лепршаве траке аиркомбуа.

Преврнуо се у ваздуху и вратио се у ватрени рат. Пљева и микропулсари избијали су из његових силоса, окружујући га у мијазму блиставе мултихроматске светлости и импулса који су убијали сензоре. Неки од јахача су сада летели ослобађајући се својих гротескних коња. По њиховој величини и чудно обликованом оклопу који им је прекривао ноге, проценио је да су то Икаријанци. Окренуо је пет икона за циљање да би се фокусирао на једну и отворио ватру, чврсто држећи руке напред, заронивши ка њима пуном брзином. Икаријанац је можда обично био грациозан и брз у лету, али ношење оклопног одела га је ограничавало на спорије, инерцијом пригушене маневре које је одело могло да постигне. Фин је могао да види како његова муниција разбија Икаријанов оклоп док је неумољиво јурио ка њему. Кинетика га је узвраћала ударајући га, бацајући га унаоколо, али је млазни ранац то надокнадио, враћајући га на курс. Канџе са прегрејаним врховима вириле су из врха Финових рукавица...

секунду пре удара. Чврсто је сумњао да је Икаријанац већ мртав; комадићи меса вирили су из оштрих пукотина на оклопу. Али је ипак забио канџе у њега, прогоревајући оклоп у тело, док су њих двојица јурили преко тунела. Његови увећани мишићи су му омогућили да зада огромне зјапеће ране свом противнику. Окренуо се и одвојио, канџе су му се вратиле у корице. Мртви Икаријанац је отпловио, превртући се наопачке, са млазевима крви који су се вукли за њим.

Фин се окренуо и вратио ка мрежи и беснећој ватри изнад ње. Већина Грозламија је сада била без јахача. И даље су журили преко своје мреже према Овару. Фин је извукао дугачку моћну оштрицу из футроле за ногу и снажно слетео на задњи део једног од њих. Ђонови његових чизама су га закачили за њега. Глава створења се окретала с једне на другу страну тражећи опасност. Његове дугачке ноге су се подигле и гребале около, покушавајући да га одвуку. Фин је спустио оштрицу на оклоп, полако пробијајући га и у тело које је штитио. У његовој глави то би био смртоносни ударац; онда је схватио да је једва пола метра оштрице заправо забило у тело. Само је наносио убод, а не смртоносни ударац. И кроз све то, та одвратна ствар је наставила да се бори за Коу.

„Срање!“

Напрезао се снажно да помери сечиво бочно, секући кроз дебели оклоп. Увећани мишићи његовог одела успели су да га померају споро, кривећи се у малом кругу. Грозламија је почела да се тресе, ноге су јој се савијале, хитно покушавајући да га избаци. Али оклоп се није померио.

Фин је завршио круг. Сада су били само тридесет метара од Кое. Извукао је сечиво и ослободио чеп оклопа. Густа жута крв је почела да извире из рупе. Фин је испалио пројектил у њу. Неколико секунди касније, млаз крви двоструко виши од њега је избио, прскајући по његовом оделу. А ужас је и даље јурио ка Кои. Испалио је још један пројектил у ту одвратну масу. Грозна жута фонтана крви је овог пута била већа и садржала је грудвице масног ткива. У том тренутку, Грозламија је подигла главу, предње ноге су јој се подигле, спремна да скочи на Коу. Фин је гурнуо цев своје пушке са магнетом у рупу и без речи вриснуо док је испразнио цео оквир у утробу створења.

Предње ноге Грозламије су се савиле уназад, повлачећи њену масу на Коа. Фин се припремио, али се она више није померила. Активирао је млазни ранац.



и летео је око главе. Тада је видео да су језиви очњаци оклопа проболи Овара.

Испустио је бесан врисак.

Сви јахачи у оклопима су били уништени, осим пуцњаве која се одвијала поред зида тунела. Гивој и Елсбет су ударали по икаријанском оклопу, преоптерећујући његову одбрану. Ели, Јарик и Бенсат су се борили против по једне Грозламије, користећи варијанту Финовог напада, прегазивши слепу тачку на њеним леђима. Дејви су растргли зглобове у основи кациге друге Грозламије, а између њих су блиставе фигуре откинуле главу чудовишту.

Последњи живи Грозламија је убио Кајзена. Остао је на врху сломљеног Овара, као да је чувао леш. Фин је полетео према њему, а он се окренуо ка њему. Гивој је сада био директно изнад њега, брзо се спуштајући. Активирао је сечиво своје подлактице, које се испружило до четири метра дужине и оживело. Пробило је врх кациге; неколико секунди касније врх је пробио дно, вирећи двадесет центиметара пре него што га је Гивој извукао.

„Мајку му“, пљуну Гивој.

„Добили су оба јајника“, јадно је рекла Ели. „Оба!“

„Је ли отишао неки од њихових јахача?“ упита Фин.

„Не“, јавила је Елсбет.

Дејвови су полетели са безглаве Грозламије. „Долазе“, рекао је један од њих.

Фин је погледао низ тунел. Можда је то била машта, или су му сензори у оделима били довољно оштри да то региструју, али завеса таме се приближавала. Замало је зајецао; потпуно је заборавио на ђаволску хорду ноћних твари.

„Можемо летети брже“, рекла је Ели, али је звучала сумњичаво.

„Пређите на другу страну мреже“, рекао је Гивој. „Задржаће их неко време.“

Фин није ни на тренутак поверовао у то, али се није расправљао.

„Шта је са пилотима?“ упита Ели.

„Мртви су“, одмах је одговорио Гивој.

„Нисмо проверили.“

„Желиш да губиш време на то, само напред.“

Ели је већ летела ка Кои. Зауставила се испред отвора за путнике, светла са кациге су сијала унутра. „Креће се! Жив је!“

540

„Јебем!“ зарежа Гивој. „У реду, брзо! Дејвси, помозите ми да пробијем пут.“

Ели је заронила у шупљину. Фин је кренуо за њом. Унутра, Дилан се мотао около, главе му је било тешко модрицама и огреботинама, одећа је била клизава од великих мрља од крви. Тихо је јецао, руку притиснутих на слепоочницу.

„Дилане, хајде. Морамо да изађемо“, рекла је Ели.

„Мртва је“, плакао је. „Моја прелепа Коа је мртва. Мртва је.“

„Знам, али морамо да одемо.“

„Не. Остаћу са њом. Не могу да одем, не мој Коа. Не овако.“

„Дилан—“

„Не! Не! Нећу—“

Ели га је погодила нервним застојем. Силно се тресао пре него што је изгубио свест.

„Хајде да га извучемо одавде“, рекла је. „Можемо га одвући назад до Сребрног Облачног Копља.“

Фин је био толико запањен оним што је управо урадила да је све што је могао да уради било да промрмља: „Наравно.“

Помогао је да се извуче неактивно тело кроз отвор. Остали су исекли прорез преко мреже са стране мртвог Овара. Бенсат, Дејв и Елсбет су већ били прошли.

„Помери се“, рече Гивој укочено.

Између њих, Ели и Јарик су полако провукли Дилана кроз празнину.

Фин их је пратио, а Гивој одмах иза њих.

„Пирати се крећу“, рекла је Уеми. „Изгледа као да долазе у нашем правцу.“

Фин је бацио поглед на тунел који се отварао шест стотина метара испред. „Уништиће Сребрно Облачно Копље“, рекао је. „Остаћемо заглављени овде. Нема шансе да се сами вратимо до љуштуре. Одела немају довољно снаге.“

„Џејзон каже да ће направити круг око фабрике“, рекла је Уеми. „Требало би да будемо у могућности да им побегнемо; онда можемо да те покупимо успут.“

„Фабрика је круг“, рекла је Елсбет. „Једноставно ће те заобићи.“

„Остало ми је још неколико ракета“, рекао је Јарик. „Можда имају довољан домет.“

„И ја“, рекла је Елсбет. „Ако можемо да стигнемо до краја тунела, наши сензори би требало да буду у стању да прате пиратске ваздушне чамце.“

541

„Мораш да пожуриш“, рекла је Уеми. „Иду ка врху фабрике. Изгубићеш вид ако је прођу.“

„Нећемо успети“, рекла је Ели укочено. „Ноћни тмур ће нас стићи пре него што уопште изађемо из тунела.“

„Извући ћемо се“, рекао је Гивој. „Имамо и ракете домета десет километара.“

„Где су они?“

„У случају. У Кајзену.“

Фин је желео да дивље врисне од беса због смртоносног ударца судбине. Кајзен је био полузгњечена маса поломљеног ткива и разбијеног оклопа угушена испод Грозламије.

„Разумем“, рекао је Дејв. „Укључио сам се.“

„Не“, застењао је Фин. „Чак и да добијеш пројектиле, и даље морамо да им дамо мету. Ноћни видови ће бити на нама пре него што стигнемо до пола пута до краја тунела.“ Док је то говорио, могао је да разазна јато како се брзо приближава. Сада су били удаљени мање од минута. Чак ни Дејв није могао да се пробије у Кајзенову урушену путничку шупљину до тада. „Потребно нам је...“ Шта нам треба? Чудо. Имамо боље оружје, али их има на хиљаде. Умрећемо, јер је убијање уљеза све

што знају небројеним генерацијама, потреба пренета од првобитних господара фабрике—

„Срање“, дахтао је Фин. Идеја се формирала ниоткуда. Не, долазила је из огромног дара фабричког знања - плус мало његове сопствене лукавости. Астерија, никад нисам знао да могу овако да размишљам. Страх је одличан мотиватор. „Дејв! Оба Дејва.“

„Шта?“

„Узми ми пиће за спавање.“

„Шта?“

„Нема времена, само уради то. Молим те. Имам идеју. Први који наиђе на мрежу близу нас: зграби га, уништи му оружје, али га држи мирно. Остали, бежите да бисте спасили живот. Ако ово забрљам, још увек ћете имати шансу.“

„Хоће ли овај план успети?“ упита Гивој.

„Чак ни Астерија не зна!“

„Ау, срање.“

„Хајде, молим вас, сви крените. Ели?“

„Радије бих направио свој последњи отпор уз тебе.“

542

Хорда најтвеида била је удаљена само неколико секунди, толико близу да је могао чак и да разазна појединце у мраку. Нису напредовали у некој врсти јединствене формације. Неколико њих је јурило испред својих сабраћа у јату.

Непосредно пре него што су стигли до мреже, морали су то осетити или схватити зашто су мртви Овар и оклопљена Грозламија били окачени насред тунела. Вође су се подигле и почеле грозничаво да машу крилима како би зауставиле свој стрмоглави пад. Неколико њих је успело да се заустави неколико метара од мреже. Њихово олакшање није потрајало; огромна маса тела која су се јурила иза њих имала је потпуно исти проблем. Још увек су покушавали да промене путању када су се сударили. Сви су се трзнули напред, ударајући у мрежу усред какофоније љутитог вриштања. Њихов бес се удвостручио и почели су да пуцају из пиштоља на људе у оклопима који су се задиркивачки окачили испред њих. Они који су се залепили за мрежу дивље су се борили. Фин је чак видео неколико њих како покушавају да загризу нити, само да би им се уста заглавила у лепку.

„Иди!“, урлао је на Дејвове.

Два силиката су се кретала ка мрежи која се ширила од чисте инерције ноћне воде коју је ухватила. Дуги таласи су се ковитлали по њој.

Неће трајати, знао је Фин.

Ноћни лешник је провукао руке кроз мрежу да би загребао разређени ваздух као да би једино то могло да привуче плен ближе, остављајући му труп и једно крило чврсто заглављене. Вриштао је у својој мржњи према силикатима који су се приближавали.

Дејвови су сваки стегли руку на његовим рукама. Кинетички пројектили су се пресијавали у малим сунчаним бљесковима по целој њиховој кристалној егзокожи, доприносећи сјају који је растао по њиховим телима. Узвратили су ватру из својих пиштоља.

„Треба ми његова рука“, рекао им је Фин. Делови његове рукавице су се раздвојили, ослободивши му длан.

Један од Дејва је држао кошчату руку ноћног вида и увијао је. Његово вриштање је достигло врхунац. Танки прсти са канџама на врховима су се широко отворили.

Фин је испустио јаук олакшања када је угледао неуронски део на длану те ствари. Отприлике је знао да га има, али се коцкао у животе свих да је фабричко знање тачно, да његов хиперактивни мозак не замишља ствари. Његова рука је ударила по њему.

Ум са којим се повезао био је махнитост мржње и одлучности, покретана једним циљем: Елиминисање Нарушеног Повреде. Није имао ону врсту



више рационалности коју су поседовали Пробуђени са којима је Фин одрастао у палатиним шталама. Али је имала предаторску лукавост и веома основни ниво интелигенције. Имала је мисли.

Фин је фокусирао команду и засуо је у кључајуће рутине. Његова присила је била много већа од оне коју је користио када су он и Отилија јахали на Пробуђенима из дворских штала. Ова верзија је била неумољива - неодољива. Ово се мора учинити. То су ваше мете. Оставите ове посетиоце на миру. Не скрећите. Одмах обавестите своју браћу из гнезда. ПОСЛУШАЈТЕ.

То последње је задао ментални ударац довољно јак да ошамути најтвеида и зачути. Престао је да се бори.

„Опустите то“, рекао је Дејвовима. „Брзо.“

Дејвови су урадили како је рекао. Фин је чак помогао, користећи своје моћне канџе да пресече неколико нити.

Док су завршили, притисак саме масе тела ноћних твари које су гњечиле оне на мрежи почео је да ствара испупчење. Нити су се урезале у кожу. Кинетички и енергетски удари по његовом оклопу почели су да достижу критичну вредност. Мноштво оружја које га је погодило било је старо и слабо, али бројке су биле против њега. Његово одело не би могло да поднесе још много терета.

Ноћни вејд коме је дао команду брзо се извио и ударио својом неуронском плочицом о руку комшије.

„Експоненцијално“, шапну Фин себи у браду. „Експоненцијално је. Радиће. Хоће, слатка Астерија, молим те.“ Као вирус ума. Потребно га је само неколико пута пренети и постаће зараза.

Његово одело га је одбацило уназад од затегнуте мреже. Могао је заиста да види како се промена манифестује. Ноћни вид који је примио његову присилу престао је да се мучи да дохвати оклопна одела која су лебдела испред њих. Уместо тога, одмах су се окренули својој сабраћи.

„Шта си, дођавола, урадио?“ упита Елсбет са зебњом.

Фин се скоро насмејао. „Моја породица има стотине година праксе наређивања људима. Ја то једноставно примењујем у дело.“

„Није баш тако бескорисни уранијум“, рекао је Гивој. „Знао сам да сам изабрао правог човека за ову мисију. То је био паметан потез, Фине.“

„Хвала вам. Мислим да би требало да се приближимо уз зидове тунела. Ноћни вејд ће сваког тренутка проћи.“

„Пролазе?“ рекла је Ели. „Мислила сам да си их управо окренула.“



„Не. Сребрно Облачно Копље је у опасности од пиратских ваздушних чамаца. Не смемо то дозволити, зар не? Џејзон је наш превоз назад до школьке. Само сам им променио плен, то је све.“

„Паклена ватра!“

Ноћни вејд са сечивима је почео методично да сече нити мреже. Почели су да лете кроз празнине док је цела структура попуштала, откидајући зид тунела.

Заједно са осталима, Фин се вратио у лелујаве траке аиркомбуа док је најтвејд пролазио поред њих. Њихов зов беса и мржње поново се подигао, још гласније у скученом простору тунела. Требало је скоро двадесет минута да огромно јато пролети поред њих.

„Шта си урадио?“ упита Уеми без даха. „Шта год да излази из тунела, поделило се у три групе. Јуре пирате.“

„Нашао сам нам савезнике“, одговорио је Фин. „Реци Џејзону да не ради ништа непромишљено. Игнорисаће те.“ Мислим.

Након што су заостали пролетели, Фин и остали су почели да лете дуж тунела. Када су стигли до отвореног простора, његови сензори су лако регистровали три јата ноћних ваздушних чамаца док су јурили пиратске ваздушне чамце. Сјајне звезде су избијале из ваздушних чамаца, детонирајући у маси својих прогонитеља. Ноћни ваздушни чамци нису посустајали; само су наставили даље.

„То је масакр“, промрмља Елсбет.

„Биће“, рече јој Фин оштро.

Наставили су да посматрају како маса ноћних вилова коначно сустиже ваздушне чамце, појећи се око њих док их сваки није заклонио сферни ураган црних тачака. Оружје је севало попут муње усред грмљавине. После неког времена се смањило, а ноћни вилови су се скупили у нешто што је изгледало као готово чврсте кугле. Неколико минута касније су се разишли. Није било трага од ваздушних чамаца, само ширење сазвежђа поломљених дасака.

„Хајде да кренемо“, рекао је Гивој. „Не да не верујем у наређења која си им дао, Фине, али…“

„О, слажем се с тобом“, уверио га је Фин. „Морамо да се извучемо одавде што пре.“

„Уеми, дођи и покупи нас.“

„Прихватио сам.“

—

545

ЛЕТ НАЗАД до Мајталпорта трајао је седам дана. Ели је већи део времена провела у кабини на шестој палуби са медицинским завојима преко стомака. Била је уверена да је седатив који јој медицински систем убризгава убризгавао време успорено. То је значило да је морала много да слуша Фина. Кривица га је чинила лошим друштвом. Кривица што није део борбе са Духовима; кривица што није чак ни повређена.

„Али ти си нас спасао“, непрестано му је говорила. „Оно што си урадио са најтвеидом је било сјајно. Мислим, то је у основи била магија; ти си чаробњак.“

„Не.“

„Да.“

„Требало је да се тога сетим раније. Могли су да буду наша пратња до Сребрног Облачног Копља. Коа и Кајзен би још били живи.“

„Можда ти људи никоме не помажу — најмање теби. Добили смо оно по шта смо дошли, па шта кажете да се фокусирате на то?“

„Наравно. Извини.“

„Је ли компликовано?“

„Да.“ Спустио је глас. „Немој рећи Гивоју, али нисам сигуран да могу једноставно све да искључим. Мислим, ти мотори имају много антиматерије у себи. Не можеш једноставно да деактивираш системе за задржавање. Има их на хиљаде; вероватно би уништио атмосферу.“

„Зато не деактивирајте те делове.“

„Али шта год могу да урадим, све системе које искључим, Небески ауто може једноставно да се врати у рикверц.“

„Онда само треба да будете креативни. Искључите неколико сигурносних монитора и пустите да се компоненте прегреју или тако нешто.“

„Да, наравно.“ Звучао је потпуно сигурно. „То би могло да успе. Али морам да размислим. Велико је, Ели, тако велико. Нисам сигуран да моја глава може све то да прими.“

„Запамтио си цео оперативни систем?“ упитала је изненађено.

„Не баш. Разумем како да се повежем са тим, као да имам кључ од врата. Кад уђем, једноставно... не знам, стопим се са тим. Тешко је објаснити.“

Потапшала га је по руци. „Верујем ти. Немој рећи Гивоју да сам ово рекла, али био је у праву што је изабрао тебе.“

„Мислим да се и он сада некако диви теби. Та борба—“

„Да, не желим баш да се задржавам на томе, у реду? Како је Дилан?“ Пилот се опоравио од нервног застоја којим га је погодила пре него што су...



вратио се у Сребрно Копље Облака, али је од тада остао практично у коми од туге.

„Без промене, заправо“, рече Фин тмурно. „Али ја сам на то навикао.“

Ели је развукла усне у осмех који је био потпуно безрадосан. О, дођавола, не опет ово, молим те.

„Осим сада, претпостављам“, наставио је Фин. „Питам се како ће Отилија изгледати када се вратимо? И моје нећакиње и нећаци.“

„И они су ми рођаци, не заборави.“

„Астерија, да. Је ли то чудно, или шта?“

„Ми смо у сродству кроз брак, ох да.“

„Заправо, претпостављам да ћу до сада имати још више родбине. Астерија, можда се чак и Еверет коначно понаша као човек.“

„Не брини се за Отилију, биће све у реду. Не могу да замислим да ће је године икада променити, зар не?“

„Не. У праву си. Мислим, за нас нема промене. Није је било од зоре људског друштва на Гондијару пре осамсто година; Небески су се за то побринули. Али сада—“ Осмехнуо се, гледајући у нешто светлосним годинама далеко. „Ударићу Крунски Доминион највећим шутом у задњицу откако је прва беба Империјални Небески погрешно зачета. Ово ће бити почетак нашег ослобођења, Ели. Царица ће схватити да више не можеш овако поступати са људима, не више.“

Та мисао ју је узнемирила више него што је желела да призна. Схватила је да никада није много разматрала реакцију Небеских бића ако и када зауставе Долода да уђе у орбиту око Келовановог примарног брода. Јер је то тако смешан концепт чак и за мене, а ја сам рођена на звезданом броду. Понашање Витезова који су дошли на Дилиџент да надгледају деактивацију ентропијских погона, изненада јој је постало јако важно у глави.

„Бићу потпуно слободна, Ели. Кладим се да ће неки од тих нећака и нећакиња желети да нам се придруже на Дилиџенту. До сада ће знати колико је страшно бити Џалгори-Тобу.“

Можда је била уморна. Можда лекови нису у потпуности ублажили бол њених рана. Или можда једноставно никада није престајао са својим бескрајним жаљењем. Шта год, није могла да се заустави. „За име Бога, Фине, хоћеш ли престати да кукаш пет проклетих секунди?

Ти си оличење привилегија; нема никакве разлике између тебе и Небеског човека. Живот који си имао је био апсолутно невероватан. И, дођавола, морао си да седиш за столом и потписујеш неке...“



новине једном годишње – искушење толико тешко да сте га назвали радом. Читаво становништво Гондијара би убило да живи у луксузу који ви никада нисте морали ни да зарадите. Али ви сте толико себични да никада нисте приметили шта сте имали.“

На тренутак је помислила да ће Фин бризнути у плач. Али на крају је устао и укочено климнуо главом. „Жао ми је што сам вас тако разочарао.“

„Нађи, ти…“

Окренуо се леђима и изашао из кабине.

„О, срање!“

—

ТРЕБАЛО ЈЕ ТО бити тријумфални повратак на Дилиџент. Ели свакако није осетила ништа попут задовољства, а камоли ликовања, док је клизила кроз ваздушну комору хангара. Ако ништа друго, било је то само олакшање што се поново нашла у познатом окружењу.

Прва станица била је болница, где су се лекари намрштили с неодобравањем док су је прегледали и скенирали како би мапирали оштећења и тестирали јој крв на инфекције. Рената је била једна од медицинских сестара, њене велике руке су биле изненађујуће нежне док је скидала дебели потпорни појас са Елијиног стомака. Њена кожа је нерадо пуштала. Осећала је како се красте испод цепају и тргла се.

„У реду је“, уверила ју је Рената. Нанела је мало лосиона за чишћење и полако скинула остатак траке. „Али, Ели, ове траке за потпору, оне

нису за ово. Намењене су за тријажу на терену. Спречавају погоршање штете док не добијеш одговарајући третман, знаш. Ако их не носиш недељу дана, ништа неће залечити.“

„Па... у реду. Колико је лоше?“

„Ништа што не можемо да поправимо. Морамо да извршимо дубинску поправку ткива. Затим ћемо вам ставити одговарајућу кластер медицинску опрему. Она ће вам помоћи да се правилно залечите за неколико дана, можда и неколико недеља.“

Тако је прошло још петнаест сати у клиници пре него што су јој дали дозволу да оде. Ходање је било болно; велика полуфлексибилна трака око стомака као да је стезала са сваким кораком. Искрено, није видела велику разлику између тога и потпорне траке. Али висока жена из Гата ју је уверила да делује својом техномагијом Кентаурског јата на њене јадне ћелије испод.

548

Ели је ушла у власникове просторије са практично истим нивоом стрепње коју је искусила када је летела у фабрику у Кингснесту. Фин је седео на централној софи, гледајући податке на широком екрану. Погледали су се један други на један ужасан, незгодан тренутак.

„Здраво“, рекла је.

„Ух, здраво.“

„Жао ми је.“

„Не, не; био сам идиот.“

„Ниси био. Требало је да будем разумевајући. Само... Стално причаш о томе колико ти је живот био ужасан. И, веруј ми, споља гледано, није.“

„Да, знам; као што сам рекао, понекад могу бити кретен. Али рекао си да желиш да причам о својим осећањима. Нико никада пре није био тако саосећајан.“

„Желим да причаш, Фине, али ово је као опсесија. Ни то није добро за тебе.“

„Проклет био ако то урадим…“

„...проклет био ако не. Ти си се отварао, а ја сам се понашала као кучка.“

„Не, и ти си била искрена. То је још нешто на шта нисам навикла; нико у палати никада не говори оно што заправо мисли.“ Устао је и узео је за руку, а затим је опрезно пољубио. „Мораш да седнеш“, рекао је пре него што је могла да проговори. „Шта су рекли лекари?“

„Биће добро. Потребне су ми добре пар недеља одмора док се ткиво не опорави.“ Села је на кауч, терајући себе да се не трзне. „Медицински техничар кога овде имате - невероватан је. Мислила сам да сам готова када је та кинетика прогорела кроз оклоп. Натерала ми је очи да сузе, могу вам рећи.“

„Само ми је драго што си добро.“

„Да, па, изашли смо из фабрике, али морам да признам, плашим се шта следи. Мислим, променићемо орбиту планете, Фине. То је лудо. Стварно ме нервира. А твоје причање о томе како ће то ослободити људе ме тера да бринем о томе како ће Царска Небеска бића реаговати. Хоће ли нас једноставно геноцидирати? Нисам као мој деда; не могу да схватим политику.“

„Не знам ни како ће реаговати. Нисам баш размишљао о томе. Осим... можда то видим као почетну акцију у првој људској Великој Игри. Можда ће слање Долода да одлети из система Келован натерати да промене своје ставове о нама, да нисмо нека инфериорна врста.“

неспособни да сами себе управљају, па би можда требало да се опусте и дају нам мало слободе."

„Слобода да радиш шта? И немој рећи: буди Путник. Гондијар има популацију од чега? Милијарду људи? Две? Не желе сви да зује око јата Кентаури. Па шта желиш за њих, Фине?"

„Не знам. Да би имали више слободе да бирају, претпостављам. Да бирају ко ће им бити влада, каква би требало да буде економија."

„Али ваша економија је величанствена. Свима је обезбеђивала пристојан животни стандард већ осам стотина година."

„У реду, онда, шта кажете на то да нам верују да доносимо одлуке и да нам дозволе да имамо њихов ниво технологије? Да ли је то толико неразумно?"

„Опет, са којим циљем? Сам си рекао да не можемо да разумемо ништа о ЗПЗ генераторима."

„То није једина технологија у галаксији. Небески свети имају лек који би вас излечио за неколико сати и омогућио вам да живите још неколико стотина година."

„Лепо. А ако то схватиш, шта мислиш да би се десило са Гондијаром? То би било место где ће сваки човек који се бедно сналази у Кластеру желети да дође, а не место које људи желе да оду. И суочи се с тим, велика већина постојећег становништва неће желети промене – свакако не ону врсту револуционарне промене коју се надаш да ћеш покренути."

„Али имати сопствене законе, донете демократским путем, је више од слободе; то је достојанство. Верујем из дубине свог срца да нам треба дати то право."

„То је спаситељска фантазија, Фине. То није стварни живот. То се не дешава ако успеш."

„Дакле, кажеш да не би требало да мењам Долодов вектор који год да буде?“

„Не. Људска индустрија и економија требају заштиту, то прихватам. Прави злочин овде је што нам Царска Небеска не дају глас за столом. Зато се невољно слажем да их не може изненадити ако полажемо право да узмемо ствар у своје руке. Али то кажем само због свих напора које смо уложили да ово омогућимо. Немам одговоре, Фине, заиста немам.“

„Ни ја.“

Обе су се насмејале. Ели се опустила, јер је то био онај лаки смех који су тако често делиле на почетку.

550

„Добро смо, зар не?“, упитала је.

„Да, никад ми није било овако добро. А Ели?“

„Да.“

„Знаш да ово не могу без тебе. Зато ти хвала што си ме трпео.“

Нагнула се и пољубила га. „Није тешко.“

—

КОМАНДНИ и контролни центар ВАЖНОГ поново је постојао око Фина. Његови искривљени снови - ако су то уопште били - напустили су га. У његовом уму, несхватљиве мисаоне рутине ЗПЗ генератора поново су потонуле у задовољан спокој. Мирно је издахнуо у синхроности и склонио руку са сијалице.

Лет из Кију-Сера назад до Келована захтевао је три скока између звезданих система. Лет између излазних и улазних Небеских врата у сваком од њих трајао је укупно једанаест недеља. Али сада су се

излазна врата из Оксанотола повлачила иза њих, а сензори су хватали јарке светлосне тачке које су биле Келованове планете које су добродошло сијале уз Посејдонову маглину.

„Тридесет једна година и осам месеци“, рече Гивој; задовољно је гледао у свој елегантни Лоренцов сат. „Није лоше. Долод има још осамнаест недеља и четири дана пре него што се најближе приближи. Морам рећи, ово је најбољи звездани брод у јату, озбиљно, људи.“

Фин и Ели су разменили значајан осмех. Гивој је током целог путовања причао само о протеклом времену, постајући све френетичнији како су дани одмицали. Избегавање разговора са њим постало је стална шала на броду.

„Статус, молим“, рекао је капетан Дежан.

Разне станице су почеле да шаљу извештаје.

„ZPZ генератор у режиму приправности“, рекао је Фин када је дошао његов ред.

„Капетане, у близини је брод“, рекла је Уеми. „Чекамо на позицији код Капије.“

„То није у реду“, одмах је помислио Фин. Није много звезданих бродова улетело кроз улазна врата звезданог система Оксанотол пре њих. Претходни је ушао два дана раније, тако да би до сада требало да су већ далеко.

551

Јер ништа није чекало испред излазне капије. Осим Небеских људи који проверавају доласке.

„Дефинишите 'близу'“, рекао је Дежан.

„Сто осам хиљада кликова.“

„Можеш ли ми, молим те, дати слику? Гивој, морам да знам да ли је то Небеско.“

Фин је ћутао. Гласине су током путовања почеле да живе својим бајковитим животом. Читав брод је знао да је донео нешто из фабрике, неку невероватну кријумчарену робу коју људи нису смели да донесу. Међутим, то је људе бринуло како ће Елохими реаговати сваки пут када се Марљиви приближи Рајским вратима. А сада је ево брода тамо где ниједан брод не би требало да буде.

Заједно са свима осталима, Фин је посматрао како се светла мућа материјализује на централном зидном екрану, а затим се скупља у јасан облик. Био је то типичан распоред свемирског брода - прстен за одржавање живота ротирао је око централног цилиндра носача наслаганих резервоара за гориво, машина и фузионих мотора. Људски направљено, ако је Фин био икакав судија.

„Мени то изгледа као људска конструкција“, рекао је Гивој.

Фин је пажљиво проучавао плафон.

„Подаци са транспондера показују да је то Полкадав, путничко-теретни брод регистрован у Хај Роси“, објавио је Уеми.

„Што чини боравак овде веома чудним“, рекао је Гивој.

„Шаљу нам комуникациони сигнал“, јавила је Уеми.

„Признај и оснуј локални национални комитет“, рекао јој је Дежан.

Један од помоћних зидних екрана затреперио је и приказао лице жене средњих година. Фин је нагнуо главу на једну страну, жмиркајући. Ко год да је била, изгледала је изузетно уморно и под великим стресом. Али те црте лица... Некако их је познавао, иако их никада раније није видео. Онда му је срце залупало. Не!

„Овде Полкадав зове Дилиџента“, рекла је жена. „Да ли је Фин Џалгори-Тобу на броду? Морам да разговарам са њим. Потребна нам је помоћ. Молим вас. Фин, све је отишло дођавола.“

Сви у купеу су се окренули да погледају Фина. Једва их је приметио од шока. „Отилија? Шта, дођавола, радиш овде?“

# ДВАДЕСЕТ ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

"

ОЛОМО је провео цео лет прекрштених ногу унутар стабилизационе капсуле у центру Ксиире, са четири руке поред тела, испружених шака. Док се капсула испуњавала пуферским гелом, везне нити класе један су се провукле из синтживотне облоге капсуле и спојиле се са неуронским интерфејс јастучићима у његовим длановима, омогућавајући савршену комуникацију са ЦИ звезданог брода. Дебље нити класе два су се приљубиле уз десет чакрашкрга његовог тела, прикачивши се да напуне његове додатне вене течношћу за конзервацију како би уравнотежили густину његовог тела са гелом капсуле. У таквом стању, могао би остати свестан и физички неоштећен чак и ако би убрзање Ксиире порасло на петнаест г. Уколико би звездани брод изводио екстремније маневре, капсула би такође могла да покрене неке непријатне процедуре конзервације.

Током три хиљаде година (проширених) колико је Јерес архонт представљао свој доминион, требало му је само пет пута да позове екстремне могућности свог брода. Као што је свака од тих епизода показала, када вам је потребно, заиста вам је потребно. Зато није ризиковао чак ни у нечему тако скромном као што је ова мисија. Чим је Ксијира прошла кроз излазну капију из Келована, пребацио ју је у режим тамног лета. Њен труп је искривљавао светлост која је падала на њега, вртјећи фотоне у неприродним обрасцима преламања, тако да би сваком посматрачу изгледала као још једно набрајање у полихроматским облацима који су чинили Зевсов стуб. Издувни гасови погона били су неутрални атоми које би сензори тумачили као обичне честице сунчевог зрачења у систему који је већ засићен њима. Термички није било никаквог потписа. Стандардно скенирање активних сензора би га прекрило без трага. Само брод са еквивалентним технолошким нивоом би могао да га детектује, али то би такав брод учинило веома видљивим за Ксијиру.

Звездани брод је успорио и ушао у орбиту око Лонизија, јединог гасног гиганта у Тинаји. Оломо се кретао ка састанку који је требало да се одржи за три дана, што му је дало довољно времена да испита простор око гасног гиганта у потрази за другим звезданим бродовима који би могли да чекају. Шансе за то су практично биле нула, знао је, с обзиром на то да је овај састанак био заказан пре педесет три године. Али, опет, архонт није игнорисао такве шансе.

Ксија је почела да прикупља податке са четврт милиона мониторских сфера које је спустила у орбиту пре тридесет година. Тихо су посматрали



Окружење око Тинаје од тада - њено магнетно поље, флукс зрачења, ток честица - и сваки поремећај је анализиран и категорисан. Оломо их је све прегледао заједно са бродском ЦИ и закључио да нема другог брода или латентног оружја које вреба изнад Лонизија.

Детектовао је Караглов брод, Мил'лори, како се приближава док је још било тридесет сати удаљености, његов јонски погон стварајући широк енергетски траг кроз смог соларног ветра и прашине нове. Мил'лори је летео из дубоког индиго вртлога Хемора, удаљеног трећину светлосне године. Његови издувни гасови погона били су много мањи од оних код других бродова који су тренутно пловили из Хемора ка Тинаји. Није било Рајских врата која воде до Хемора, па је раздаљина од Тинаје морала бити превазиђена на тежи начин. Свака Велика Породица у Крунском Доминиону управљала је флотом танкера-сакупљача, а њихови бродови су стално летели из Тинаје до драгоцених остатака нове хелијумске макропланете. Провели би и до деценије сакупљајући гориво магнетном лопатицом, а затим би се враћали у Крунски Доминион са његовим огромним бројем градова и предузећа гладних енергије.

Оломо је последњим замахом прешао кроз сфере монитора, а затим наредио стабилизационој капсули да га ослободи. Док се пуферски гел

испумпавао, нити класе два су извукле конзервациону течност, а затим се повукле из његових чакрашкрга. Осетио је како гравитација расте док се одељак за одржавање живота на Ксијири окретао. Нити типа један су му испале из руку док се капсула отварала, а њен горњи сегмент се увлачио у плафон. Светла су се упалила, откривајући одељак обложен металним плочицама од ебановине. Прешао је до собе са лонжеронима док су му мрље гела цуриле низ ноге.

Три андроида су се одмотала док се мирисни туш са спар-а укључио. Послужили су га сунђерима, бришући капљице гела и освежавајући му кожу листовима за пилинг и мелемима. Док је изашао и обукао огртач, други андроид је већ припремио оброк. Теоретски, течност за конзервацију је обезбеђивала све хранљиве материје које су његовом телу биле потребне, али никада није изашао из чауре осећајући се ни приближно задовољно.

Док је завршио са јелом, Мил'лори се спустио у орбиту од милион километара изнад Тинаје. „Прекините тамни лет“, наложио је ЦИ-ју преко пупка за везу на својој наруквици.

Спољни слој трупа Ксиире се променио, отклањајући изобличење и откривајући се као једноставан бледосиви јајолики облик. Минут касније успостављена је сигурна ниска веза између њих двоје.

„Нисам био сигуран да ћеш бити овде“, рекао је Карагло.



„И ја тебе“, одговорио је Оломо. „Мој брод ће се састати са твојим, лакше је.“

Ксијара се брзо приближила, демонстрирајући колико је била маневарска у поређењу са Мил'лоријем. Караглов брод је био брод за истраживање дубоког свемира, чији је главни труп био сфера пречника двеста метара. Група од пет издувних гасова фузионих ракета налазила се позади, окружена прстеном термалних радијатора који су светлели

тамно бордо. Како се Ксијара приближавала, млазнице су се спустиле, а труп се заталасао и затворио над њима.

Као најстарији члан пара, Оломо је примио свог колегу у дневном боравку Ксијере. Носио је смеђу и сиву одору, чији су црвени и зелени симболи на крагни означавали старешинство које му је положај давао у политици Јереси Доминиона. Караглова одора била је скромна плаво-сива, са једноставном, стабилном жутом крагном. Оломо је сумњао да је његов гост провео мало превише своје стогодишње мисије унутар стабилизационе капсуле. Резултат је био готово као да је астрофизичар претрпео неку алармантну болест, остављајући га са закривљеном кичмом која му је давала погрбљен профил и лабавим, сивкастим месом са опуштеним наборима.

Самоперцепција коју је делио са Оломом била је подједнако испрекидана. Ово је био неко ко је био претерано напет и дефанзиван. Сврха и самопоуздање које су разликовале Јереси Небеске од првобитног К-рарз Доминиона од кога су се одвојили пре шест хиљада година недостајале су, попут шупљине у његовој личности.

Споља, Оломо је остао учтив, као што је његова самоперцепција и проглашавала. „Ваша посвећеност вашој мисији је тријумф јасноће и интегритета“, рекао је формално. „Молим вас, придружите ми се.“

Њих двоје су седели у удубљеној пећини испод надвишених папрати док је поток цурио поред њих и уливао се у језерце испуњено биолуминисцентним кои шаранима.

„Веома љубазно од вас“, рекао је Карагло, „али мој ум је у последње време био расејан. Да ли сте поступили на основу мојих информација о путању гасног гиганта кроз Посејдонову маглину?“

„Јесам. Послао сам још један истраживачки брод у Посејдонову маглину изван Келована, где је путања сугерисала да ће се налазити. Пронашао је гасног гиганта близу предвиђене локације; и више од тога: То је гвоздена егзотика.“

„Стварно? Како фасцинантно.“

„Тачно. Док ми говоримо, прелази Келованов спољни кометни појас.“

„Разумем. Задовољавајуће је што су моји инструменти и прорачуни тачни.“

„Сумњаш у Мил'лоријеве способности?“

555

„Не. Не бринем се због астрофизике. Већ због ствари које сам овде открио…“

Оломо је узео чашу меденог вина од андроида, затим је узео другу и пружио је Караглу. „Шта си пронашао?“ упитао је нежно.

Астрофизичар је отпио гутљај вина и невољно га погледао. „Верујем да је хелијумску макропланету довео до нове захваљујући странцлету.“

Чак ни Оломова одлучност није могла да спречи благи бљесак неодобравања који му је прешао по лицу. „Разумем. Па, то је увек била потенцијална хипотеза. Колико је та претпоставка основана?“

„Претходна научна мисија нашег доминиона у ХеСеу открила је неке аномалије у начину на који се гасна љуска макропланете у завршној фази ширила. Било је... пертурбација које теорија колапса није могла сасвим да објасни.“

„Да. Зато је Јересни Доминион финансирао твоју мисију.“

„Уз вашу подршку.“

„Човек ради шта може“, промрмља Оломо скромно.

„Да, за одређену цену“, оштро рече Карагло. Отпи још један гутљај вина.

„Сасвим. Дакле, теорије о ширењу нове не одговарају стварном догађају?“

„Не мислим тако. Али су ми дозволили један мали тријумф. Оломо, пронашао сам остатке хелијумске макропланете. Требало је тридесет година, али сам успео. Успео сам да је сузим на зону пречника само седам AJ. И био сам у праву; још увек је тамо, једва педесет метара у пречнику. Директно је проучавам последњих осам година.“

„Импресиониран сам. Какви су били твоји резултати?“

Карагло је скинуо главу. „Страјнџлет би могао бити смештен унутар неутронијумског омотача.“

„Можда?“

„Да. Резултати посматрања која сам предузео су двосмислени. Морам — морамо — да се вратимо са још истраживачких бродова и начином да отворимо остатке.“

На тренутак, Оломова самоконтрола га је напустила. Насмејао се. „Хоћеш да отвориш куглу неутронијума да би могао да погледаш шта је унутра?“

„Знам да звучи невероватно—“

„Та реч је немогућа.“

„То се може урадити. Са довољно енергије, ефекат нуклеарне дисоцијације би могао да превазиђе гравитационо поље. Такав пројекат би захтевао...“



много труда. Можда ћемо морати да сарађујемо са Крунским Доминионом.“ Карагло је то оставио отвореним питање.

„Удружити се са Крунским Доминионом?“

„Па, да. Мислио сам... Зар већ немамо политичке контакте са њима? Ти си тај који је отворио пут за моју научну мисију.“

„Драги Карагло, постоји огромна разлика између мог удаљеног ангажовања са разним фракцијама Крунског Доминиона и тога што сам њихов савезник. Они никада нису били, нису и никада неће бити пријатељи са Јересним Доминионом. У најбољем случају, постоје тренуци када се могу сматрати корисним, али то је све.“

„Али тамо би могла бити нека чудна ствар!“

„У том случају, заиста не желимо да Крунски доминион буде укључен.“

„Не разумем. Зашто не?“

„Зато што они од нас који су укључени у стратегију Велике игре Јереси Доминиона сматрају да су једва корак изнад основних људских бића. Они нису права Небеска бића, Карагло. Њихова опсесија очувањем менталне линије одвела је њихову еволуцију у ћорсокак. Довољно је лоше што такав доминион контролише ХеСи. Не треба нам да стекну и технологију странџлета. Као оружје, узнемирујућа је.“

„Ох.“

„Жао ми је. Међутим, спреман сам да лобирам код Јереси Доминионске заједнице како би вам се обезбедили значајни ресурси за наставак истраживања. Сигуран сам да ће постојати методологија за утврђивање садржаја неутронијумске реликвије, осим њеног разбијања. Мислим, чак и када се то каже, звучи као нешто што би људи урадили.“

Карагло га је процењивачки погледао, трепћући сва четири ока истовремено. „То би, по мом мишљењу, била грешка.“

„Заиста?“ Оломо је био изненађен пркосом. Његов ауторитет је обично био неоспоран, посебно од стране мирног астрофизичара. На тренутак се запитао да ли Карагло заправо распоређује јахача да би

себи дао самопоуздање. Јересни Доминион је био разумно либералан, али је постојала призната хијерархија. „Зашто је то тако?“

„И тај други део моје мисије је дао резултате.“

„Ах. Просветлите ме.“

„Зевсов стуб је један од најгушћих облака маглинске прашине у јату Кентаури, а ХеСеа има још већу густину. То чини праћење поремећаја релативно лаким процесом, што сам и открио.“



трагови проласка гасног гиганта. Сензорска мрежа коју је Мил'лори посејао по ХеСеу има много већу резолуцију него што сам очекивао, захваљујући вашој великодушности. Требало је двадесет година да се јединице дистрибуирају, али покривеност је широка.“

„Нема на чему.“

„Заправо сам могао да посматрам курс танкера из Краун Доминиона док су летали своје кругове. Постојало је само шестомесечно кашњење, искључиво због величине ХеСеа. Али више од тога, мрежа ми је омогућила да одредим распршивање образаца. Када је ЦИ научила да филтрира суперпозицију, било је могуће видети курс који су танкери заузели пре много година. Било је као да гледам трагове на ведром небу. Пратио сам их деценијама раније. Чак сам посматрао и Мил'лоријев сопствени траг; било је фасцинантно. Мрежа је један од разлога зашто сам успео да пронађем реликт неутронијума. Начин на који је његова гравитација померала прашину и јоне у маглини био је јединствен.“

„Занимљиво.“

„Али, Оломо, нису само танкери Крунског Доминиона овде у Зевсовом Стубу. Мрежа је детектовала траг других бродова који путују кроз ХеМоре. Њихови дисторзиони таласи су слаби, наравно, али су дефинитивно ту, кунем се.“

До сада је Оломо комуницирао са Ксириним ЦИ, држећи део своје свести свесним локалног простора, осећајући статус бродских система, чак и испитујући који свемирски бродови улазе и излазе из система Тинаја кроз два Врата. Сада је све то одбацио и усмерио цео свој интелект на Карагло. Разлог због којег је мисија астрофизичара одобрена био је тај да би могао да конструише мрежу - прилика да се Јереси Доминиону пружи могућност да тихо посматра танкере Крунског Доминиона који сакупљају податке била је превише добра предност да би се игнорисала. Потрошња енергије била је фундаментална мера способности доминиона. И упркос свом њиховом заосталом понашању, Крунски Доминион је био моћан. Одржавао је прихватљиву равнотежу међу доминионима у и око Посејдонове маглине. Јереси Доминион је то одобравао. „Који бродови?“

„Не знам. Путују из бинарне звијезде црвеног патуљка на супротној страни Хемора од Тинаје. Пратио сам два, понекад и три брода годишње. Лете директно кроз Хемор до Тинаје, и иду у оба смера.“

„Колико су велики?“



„Мали, пар хиљада тона; лете до трећине светлосне брзине. Ако путујете том брзином кроз Стуб, потребна вам је пристојна заштита. Ниједан од танкера-сакупљача не прелази три процента када...“

„Дакле, тамо негде је скривена читава цивилизација?“ Оломо је искористио везу да унесе сензорски сигнал са Ксијере у своју главу, видећи како огромно пространство ХеСеа почиње да заостаје за Лонизијем.

„Називати то цивилизацијом можда је претеривање“, рекао је Карагло. „У бинарном систему црвеног патуљка нема настањивих планета. Додуше, могла би бити само изолована станица. Могли бисте сакрити десет небеских доминација унутар Зевсовог стуба и нико не би знао.“

„Заиста.“ Затварање свих очију довело је Оломоа до тиркизног космичког феномена; осећао је да може да испружи руку и додирне га. Испита га. Открије његове тајне. „Наравно, нисте чули, али флота Мара Јаме је стигла у Хоа Квинзу.“

„То није добро“, рече Карагло пажљиво.

„Одлично потцењивање. Крунски Доминион је дубоко незадовољан њиховом близином.“ Оломо је напустио директну слику сензора и прешао на тактички приказ преко петнаест светлосних година пречника, са ХеСи са једне и Хоа Квинзу са друге стране. Ово нема смисла, помислио је док је пролазио кроз сценарије. „Врло добро, оно што имамо је низ нескладних догађаја који се остварују, што ме забрињава. Неочекивани долазак флоте Мара Јаме у Хоа Квинзу, гвоздени егзотик се приближава Келовану, а сада налазимо непознате бродове како прелазе ХеСи. Овде нема видљивог спајања, али не могу да верујем да је таква тријада случајност.“

„Какве везе ово има са бродовима које сам открио?“

„Не знамо колико дуго је фракција са седиштем у бинарној зрнци црвеног патуљка тамо, нити ко су они“, рекао је Оломо полако. „Сматрам да је могуће да су они променили Долодов курс са JK67b на Келован.“

„Али зашто мењати курс?“ упита Карагло.

„Још једна непознаница, иако ће њен ефекат променити економију система Келован, тако да имају неку врсту интереса код Крунског Доминиона. Флота Мара Јама тренутно се снабдева горивом код гасног гиганта у систему Хоа Квинзу и несумњиво ће то наставити још једну деценију. Ако би кренули директно ка ХеСеу, требало би им вероватно пола века подсветлосном брзином да га стигну. Осим што им Крунски Доминион никада неће дозволити да га стигну; Царица би окупила царску флоту и пресрела их. И Царица би победила. Мара…“

Јама никада не би ризиковао целу флоту. Осим ако... није било ризика. Нажалост, не видим како би то могло бити. Таква је клетва која прогања сваког архонта: недостатак довољно информација.“ Све четири Оломове руке су се фрустрирано замахнуле. „Не знам довољно да протумачим ову Велику Игру. Још не.“

„Морам. Морамо се вратити у Торо Ченти. То је наша најближа метропола.“

„Наш доминион свакако мора бити обавештен“, сложио се Оломо. „И претпостављам да ће политичка власт желети да упозори краљице Крунског Доминиона.“

„У реду, онда је боље да се вратимо тамо.“

„Обавестићу политику. У међувремену, потребно је да останете овде. У ствари, потребно је да се вратите у ХеСи.“

„Шта?“ упита Карагло узнемирено. „Зашто?“

„Ваша мрежа је једини механизам раног упозоравања који постоји. Желим да знам када следећи од ових непознатих бродова стигне у Тинају. Поставићу средства која могу да га прате. Познавање његовог одредишта биће непроцењиво.“

„Претпостављам да то има тактичког смисла.“

„Не брини, требаће ти око десет година, али ћу ти овде обезбедити подршку. До тада, ослањам се на тебе да будно мотриш.“

—

Тира је седела на челу дугачког кристалног стола који се протезао средином сале Тајног већа. Као што је то чинила откако је постала Хелена-Тира пре пет година, задржала је непријатно дуг тренутак пре него што је одбацила присутне чланове већа који су стајали укочених леђа иза својих столица, показујући да им је сада дозвољено да седну. Што се њих тиче, то је била још једна оштра разлика између Хелене-

Кјоне и Хелене-Тире, показујући да се неформалности које су се увукле током њених последњих неколико домаћина више не толеришу.

„Формалности имају сврху“, рекла је двору на свом говору на Балу пријема. „Изгубити их значи изгубити поштовање и пристојност. Те особине су темељ ауторитета. Без њих немамо стабилности – једини принцип Крунског Доминиона који никада не можемо жртвовати. Дакле, обавештавам вас све да ће моја владавина у овој мноштву бити посвећена обнови традиционалних пракси које су дефинисале наш темељ и учиниће нас јачима захваљујући њима.“

560

Аплауз је био гласан и одушевљен. Део њега је био чак и искрен, углавном међу присталицама безбедносне линије, оним великим породицама са јаким економским везама са морнарицом.

—

ПОШТО СУ ТАЈНИ ВЕЋНИЦИ СЕДЕЛИ, лорд Бекет је устао и почео да разматра дневни ред. Прва тачка, права на минерале која ће бити додељена на месецу који кружи око Голвакија (дата породици Еклеста за њихову подршку у савету око повећања војних издатака). Друго, одобрење за конзорцијум предузећа да испита изводљивост орбиталног торња на Океанус Максимусу (конзорцијум је био награда за Велике породице које су улагале у нове астроинжењерске станице специјализоване за наоружање - бесмислица, наравно; торањ на Океанус Максимусу је предложен безброј пута током последњих девет хиљада година. Никада не би био изграђен). Треће, подршка Министарства финансија за повољне трговинске споразуме са Доминионом Дорчи, супротстављајући се сличном плану Верака.

Био је то дугачак, али неопходан списак, признала је Тира. Провела је тих пет година ширећи свој политички утицај на суд тако да је било мало гласова противљења, а свакако ниједан није био важан. Осим једног, који је увек тврдио да „истражује опције“.

Нема више.

После три сата, лорд Бекет је објавио крај посла.

„Имам додатну ствар на коју бих скренула пажњу суду“, рекла је Тира.

Осмеси и олакшање свих око стола су нестали.

„Да, Величанство“, рече њен отац равнодушним тоном. „Изволите, реч је ваша.“

„Моја је жеља да предложим именовање новог вишег члана Тајног савета.“

Свако лице се претворило у маску учтивог интересовања како би се сакрио страх који су сви осећали. Нико није успостављао контакт очима, мада су сви као један очајнички покушавали да схвате ко ће од седам виших положаја бити отпуштен. Једини начин да се именовање у Тајни савет које је предложила краљица био је двотрећински глас против. Зато су се именовања на високе положаје увек договарала у тешким трговкама између Великих породица и Мајстора двора много пре било каквог састанка савета. И као што је сваки одборник сада схватио, није им се обратило да буду део било каквог договора.

561

„Желела бих да се захвалим лорду Гахиџи-Калдеру на изузетном послу који је обавио у заштити мог краљевства“, рекла је Тира. „Међутим, након сто осамдесет година предане службе, верујем да је заслужио паузу док се бавимо неочекиваним појем Мара Јама у Хоа Квинзуу.“

Тишина је била апсолутна. Сви су могли да виде да је Гахиџи-Калдер била изненађена. Ово је стварала историју. Током целе своје владавине, Хелена никада раније није избацила свог главног архонта. И сигурно никада није јавно критиковала ниједног. Гахиџијева породица би била

апоплектична због увреде, и још горе, због њиховог умањеног статуса. Сада би почела заиста задивљујућа игра. Да ли је Гахиџи-Калдер имала муда да изазове Садашњу и Заувек Краљицу Винида на гласање? Свака од њих је почела да се бави ужасним проблемом, ако до тога дође: Како ћу, дођавола, гласати?

„Ја бих говорио“, формално је рекао лорд Гахиџи-Калдер.

„Мој лорд Гахиџи-Калдер има реч“, рече лорд Бекет равнодушно.

„Заувек сам захвалан на прилици да служим својој краљици као главни архонт“, рекао је. „Међутим, верујем да би сви овде данас желели да буду утешени сазнањем да ће ова изузетно важна позиција бити дата некоме ко је способан да је обавља са нивоом компетентности и одлучности који је потребан.“

Добар потез, била је једногласна мисао за столом. Гахиџи-Калдер је у праву; мора бити неко довољно чврст и поштован да може да се носи са најпрљавијим послом у краљевству. Без те гаранције, могла би чак и да изгуби глас. Погледи су се сада усмеравали на уобичајене осумњичене: оне који су раније били главни архонти. Сви су деловали посебно узнемирено.

„Па, наравно“, великодушно рече краљица свом савету. „Оче, можете ли, молим вас, замолити мог кандидата да уђе?“

Приказ самоконтроле за столом био је примерен. Неко ко није у Тајном савету? Да ли је она заиста погрешила? Откриће је било превише за принцезе које су уређено седеле у својим столицама иза краљице; испустиле су неколико уздаха. Леди Клависа, најновији дворски коњушар и тренутни бранитељ принцеза, погледала их је озбиљно упозоравајући.

Мајор Сискала-Ингрид је пришла двокрилним вратима и наредила да се отворе.

Нису само принцезе биле запањене младим Царским Небеским Владиком који је тако самоуверено марширао, обучен у стилске одоре са истакнутим симболом Породице Панрако на крагни његове штоле.

„Сигурна сам да се сви сећате господара Уалане. А сада господара Уалана-Шојгуа“, слатко је рекла краљица.

Леди Лачвин-Елиф устаде. „Рођаче? Јеси ли то заиста ти?“

„Кљуна.“ Лорд Уалана-Шојгу се осмехну. „Драго ми је да те видим.“ Испружио је руку и ухватио је за њу.

Његово самопоимање изазвало је неверичан осмех на лицу леди Лачвин-Елиф. „Свети Боже, то си ти! А Шојгу је твој нови домаћин?“

„Да. Момак је имао среће; био је на правом месту у право време.“ Задржао се и формално се поклонио за столом. „Поздрав свима вама. Толико промена док сам био одсутан. Није!“ Смех је био тако Уалана — из срећнијих времена, пре него што су обе Уаланине ћерке, чланице парохије, изгубљене на суђењу.

„Хвала вам, господару“, хладно рече краљица.

„Госпођо.“

„Где си била?“ преклињала је леди Лачвин-Елиф. „Проклетство, бринули смо се. Заиста смо се бринули.“

„А.“ Лорд Уалана-Шојгу се отрезнио. „Не могу тачно да кажем. Државна ствар.“

„Веома успешан државни посао“, рекла је Тира, завршавајући окретање ножа. Не бацајући поглед на лорда Гахиџија-Калдера, наставила је: „Да ли неко овде сада сумња да је лорд Уалана-Шојгу квалификован да поново заузме позицију коју је последњи пут заузимао – каква је то сада била – ох да, пре седамсто тридесет и једне године? Волела бих да знам сада.“

Неприлично брз хор „не“ око стола нанео је жесток пораз лорду Гахиџи-Калдеру. Без оклевања је рекао: „Честитам својој краљици што је направила одличан — штавише, једини — избор за мог заменика.“ Великодушно је гестикулирао према својој столици. Сто је одушевљено аплаудирао док је лорд Уалана-Шојгу прихватио понуду уз љубазан наклон и сео.

Из олакшања их не присиљавају да гласају, знала је Тира.

—

КАДА СЕ ВРАТИЛА У СВОЈЕ ПРИВАТНЕ ОДАЈЕ, Тира је повела своју пратњу до салона у тафском стилу – полукружне просторије готово на врху палате. Одувек јој се допадао сребрни травнати под са јарко наранџастим постољима за степенице. Употпуњавао је дебеле потпорне форове боје ебановине који су се спајали у осмоугаоне шаре на зидовима и лучном плафону. Баш у



У средини су носили лустер чији је централни део био плави дијамант пречника два метра, извађен из угљеничних слојева чврстог језгра гасног гиганта. Класичне слике изузетно ванземаљских предела клизале су по соби попут психоделичних духова.

Хелена га је увек користила за неформалне састанке са разним представницима породице. Тира је одлучила да му је потребно више смеха.

Три дадиље деце пажљиво су стајале поред новог игралишта чије су бамбусове плоче окруживале бујни део сунђерастог маховине. Најмлађих седам Тириних ћерки из цркве било је унутра, кикотале су се и викале док су глумиле игру Првог суђења, а пробуђени лабрадудли су играли улогу њихових коња.

„Мајко краљице“, преклињала је принцеза Санви, показујући на младиће.

„Да“, сложила се Тира. „Само настави.“

Пет принцеза које су пратиле своју краљицу потрчале су да се придруже млађим девојчицама. Клависа је испустила мученички уздах и кренула за њима. Срећни крици су постајали све гласнији док су се принцезе придружиле забави. Њихов ентузијазам је превише узбудио лабрадудле. Леди Клависа је морала да се умеша и успостави ред.

Тира је задовољно посматрала неко време, а затим је отишла до широких, удубљених кауча испред џиновског прозора у облику ока. Био је то исти кауч на којем је седела пре осам дана када је њен отац испратио лорда Уалану, кога је угостио младић, на приватни састанак.

Господар Уалана се дубоко поклонио и испружио руку.

Његово самоопажање било је чудно, истовремено усхићено и застрашујуће; једно је од ретких које јој је икада дало прави осећај старости линије ума.

„Јунтин-Детлеф?“ упитала га је преко везе. „Јеси ли то стварно ти?“

„Да.“ Пратећа емоција била је бљесак сунца оштрог задовољства. „Иако сам у овом домаћину сада заправо само Јунтин.“

„Па шта се десило са тим кретеном Уаланом?“

„Твој отац је био у праву у вези њега. Чим је Уалана напустио Винид, дошао је директно у Уиксик, тражећи нешто што би потврдило његову сумњу о твом пореклу. Елиминисали смо њега и двојицу његових синова, али смо успели да имобилишемо Шојгуа. Наш неуронски напад нам је омогућио да повратимо његова сећања и поклоне које му је Уалана дао; био је веома близу тога да буде домаћин. Дестиловали смо менталитет који смо ухватили у овог јахача кога носим, а затим смо користили...“

ЈуБастер на њему. Сваки траг Уалане и Шојгуа је избрисан из његовог мозга. Био је то празан суд, савршен за мене.

„Па, надајмо се да ће јахач моћи да превари Уаланину породицу када их поздравиш.“

„Спреман сам да се суочим са тим изазовом.“

„И имам савршену позицију за вас на суду.“

—

НАКОН ШТО ЈЕ ГЛАВНА ДАДИЉА објавила да је време за вечеру, верници су невољно пожелели својој Мајци Краљици лаку ноћ и изашли напоље, кикоћући се и осмехујући се.

„И ви можете да одете“, рекла је Тира принцезама. „Дајем вам минут слободног времена. Пођите сада. Рећи ће вам када да ми се придружите на вечери.“

Изненађене принцезе су брзо искористиле прилику. Клависа је брзо радознало погледала своју краљицу и кренула за њима.

Тира се окренула ка мајору Сискала-Ингрид. „Молим вас, обезбедите собу. Разговараћу са оцем и новим главним архонтом насамо. Без прекида док не стигне Уџања, а онда је уведите.“

Оклопљена фигура се благо поклонила. „Госпођо.“

Тира је испружила руке, длановима нагоре. Њен отац и Јунтин су се ухватили, употпуњујући тријаду повезаности.

„Успели смо!“, објавила је Тира преко везе. „Очекивала сам да неко затражи формално гласање.“

„Не“, одговорио је Бекет. „Сада си их правилно кастрирао. Не верујем да би гласали против тебе чак и да нисмо створили чудо које је Господар Уалана.“ Осмехнуо се Јунтину. „Још боље, Гахиџи-Калдера ће обузети жеља за осветом против породице Панрако због онога што он

сматра њиховом издајом према њему. Борба породице против породице на том нивоу ће обузети Винидов двор читав век док буду маневрисали да ојачају своју позицију. Биће преплављен петицијама; сви ће желети да буду на твој страни. Посебно не тако велике породице. Биће жељни предности у предстојећем метежу.“

„Завади па владај“, рекла је Тира. „Породице не би требало да буду толико изненађене. Хелена је то практиковала током целе своје владавине.“

„Њихова ситничавост ће престати чим почну прави проблеми“, рекао је Јунтин. „Тада ће се послушно окупити око тебе.“

565

„Да“, сложила се Тира. „По којој теми, какав напредак остварују моја тетка и теча?“

„Они играју своје улоге савршено“, одговорио је Јунтин. „Наша највећа игра је по распореду.“

„Одлично.“ Звоно је тихо зазвонило. „Кад смо већ код тога.“

Врата су се отворила. Уџања је пратила Сискала-Ингрид у салон Тафеск. Тира се топло осмехнула девојци, приметивши њене лоше скривене треме.

Била би лоша домаћица за Хелену, закључила је Тира. Нема самоконтроле.

„Мајко краљице.“ Уџања се дубоко поклонила.

Девојчица је била последња из кохорте принцеза које су се бринуле о Хелени. Тира јој је наставила даривати украдена сећања све док коначно није замењена. Нове принцезе, иако су имале Хеленине ране дарове, сада су биле све њене. Агресивне неуронске компулзије које је наследила од породице су се побринуле за то.

„Драга моја ћерко, тако сам срећна што те видим. Колико сам разумела, сада студираш економске науке на престоничком универзитету?“

„Па, да, Краљице Мајко.“

„И да ли иде добро?“

„Верујем да јесте. Уживам у послу. Веома је занимљив.“

„Драго ми је да то чујем. Иако сам се надао да ћеш размотрити улогу у мојој морнарици.“

Уџањин поглед је прешао по осталима у соби. „Ја... ја то нисам знала, Мајко Краљице.“

„Аналитичар флотске обавештајне службе био би најприкладније место. То је корисна каријера, а могли сте мене и мог главног архонта обавештавати о свакој нелојалности међу официрима са којима служите.“

„Нелојалност?“, узвикну ужаснута Уџања. „У морнарици?“

„Официри се уче да преузму иницијативу“, рекао је главни архонт. „Иако је корисно, може бити преувеличано, а можда и погрешно схваћено. Невољност да се одмах послуша било које наређење краљице може постати проблем током кризе.“

„Криза?“

„Док се Долод приближава Келовану, приближавамо се једном“, рекла је Тира. „И ти ћеш играти улогу у томе.“



Мајор Сискала-Ингрид је зграбила Уџанију и натерала је да клекне на сребрној трави. „Мајко краљице“, преклињала је девојка. „Ја сам

одана!“

„Није довољно“, рекла је Тира. „Још не.“

Уџања је шокирано зјапнула када је видела како се танке луминесцентне линије пале на Тирином длану.

„Држи је мирно“, наложи Тира стоичком мајору. Спустила је руку на нервни део на потиљку Уџањиног врата. Девојчине мисли су лепршале попут уплашене птице у лобањи. Чак ни Хеленин моћни дар дисциплине није могао да спречи страх и панику да се појачају и доминирају њеном рационалношћу док се краљичина хладна перцепција инфилтрирала у њену личност.

Тира је проучавала уплашене мисли и одабрала неуронске принуде које су јој биле потребне. Примењене су брзо, неопипљиве игле су продирале дубоко у крхки его који је држала у стиску, спајајући се, а затим доминирајући особинама које су чиниле Уџањину индивидуалност и расуђивање. Отпор је брзо нестајао док су свиленкасто глатке принуде продирале дубоко у девојчину психу. Ментална операција је била једноставна и ефикасна, за разлику од оне коју је Тира извела на Сискали-Ингрид, која се развила у праву борбу. Сада је постојао неко ко је дефинитивно наследио Хеленину снагу. Али чак је и она пала пред неуронским оружјем кога се Крунски Доминион толико плашио.

Уџањино лице се вратило у мирну неутралност. Сискала-Ингрид ју је пустила и она је устала. На тренутак се заљуљала, а затим се усредсредила на Тирино насмејано лице.

„Мајко краљице, пријавићу се у Морнаричку академију. Надала сам се вашој препоруци“, додала је забринуто.

„Било би ми драго да пружим препоруку. Увек си била једна од мојих омиљених принцеза.“

—

Клависа је стигла до породичног стана од педесет соба у северном делу палате и слабо се осмехнула свом оцу, Јолаву-Дабнију, када му се придружила у висећој башти. Сунце је залазило иза балустраде, стварајући ружичасти сјај сумрака дуж целог хоризонта. Далеко доле, птице су се спуштале у своја гнезда за ноћ, а светла престонице већ су бацала свој сјај колико је око могло да види.

„Како иде?“ упитао је.



„Изгледаш као што се и ја осећам“, рекла је саосећајно. Са новом мрежом од три млађа брата која су се тек одбила од сисе, изгледао је исцрпљено. „Јесу ли у кревету?“

„Да, хвала Астерији. Очинство нас толико исцрпљује, Клависа. Искрено мислим да би требало да поново будем домаћин чим ова група достигне своје године.“

„Ваш домаћин Дабни има само шездесет три године.“

„И десет хиљада. Не заборавите десет хиљада. Мислим да су ћелије овог тела домаћина веома свесне тог броја и понашају се у складу са тим.“

Села је на камену клупу поред њега и пољубила га у образ. „Значи, ништа од Натоана?“

„Кадетска крстарица се још није вратила. Не брините.“

„Хмм.“ Недостајала јој је браћа која су се родила. Тројица су одлучила да се придруже морнарици, док је Натоан обично циљао више и пријавио се за чин витеза. Често јој се хвалио да је било која од његових вежби била тежа од сва три њена Краљевска искушења заједно.

„Више сам забринут за тебе“, рекао је. „Бити коњушар на двору није лак задатак како многи претпостављају. Немаш много времена за себе, зар не? На пример, нисам видео лорда Шмица већ неко време.“

Клависа је одмахнула руком. „То је готово. И немам времена, а камоли много; те проклете принцезе, то је као да чувам штенце без мозга. Да ме је Хелена-Кион икада изабрала за домаћина, сигурна сам да никада не бих била тако... празна. Као да их Хелена-Тира више не поклања како треба, барем не онако како је то учинила са нама.“ Огледала се по осенченој башти, покушавајући да одлучи да ли да каже још нешто. Толико сумњи јој се вртјело у глави. А мој ум је, на крају крајева, родила Хелена. Требало би да верујем том инстинкту који ми је дала. „Тата.“ Пружила је руку према њему, дланом нагоре.

Оклевао је тренутак, очигледно знајући да је нешто мучи, али нерадо да сазна. Што није типично за њега, помислила је.

„Шта је то?“ упитао је када су се повезали.

„Нешто није у реду.“

„Добродошли у живот у Винидском краљевском двору.“

„Не. Мислим са Хеленом-Тиром.“

„Драга моја ћерко, да ли заиста желиш да идете овим путем?“

„Ја сам Хеленин аспект. И знам да се ја не бих понашао онако како се она понаша.“



„Била си аспект краљице када је била Хелена-Кион, али сада почињеш свој самосталан живот. Ове мисли и сећања која гомилаш чине те потпуно другом особом. Дакле, да, сигурна сам да Хелена-Тира ради ствари другачије него што би ти.“

„Није то“, инсистирала је Клависа. „Ја је виђам. Више него било ко други, мој састанак значи да сам са њом цео дан јер су принцезе са њом цео дан. На сваком формалном догађају, ја сам ту; када је она у својим одајама, лебдим у позадини док се она препушта. Свему што ради, свему што каже, сваком неопрезном тренутку, ја сам сведок, чак и више него мајор Сискала-Ингрид. И кажем ти, тата, превише је Тире, а недовољно Хелене.“

„О, слатко дете. Не. Хелена је изабрала Тиру за домаћина због девојчине урођене личности. Желела је ту снагу и одлучност. Све што сте мрзели у Тири када сте били чланови парохије, сећате се? Можда нисте приметили колико се принцезе увек разликују. То је сасвим намерно; оне краљици пружају избор. Познајете нашу краљицу само ових неколико кратких година. Ја је, међутим, познајем миленијумима. Верујте ми када вам кажем, овај домаћин је благ и љубазан у поређењу са некима које је носила током рата Царског споразума који се водио усред крви и крика умирућих. Били сте данас тамо у Тајном савету, зар не?“

„Да.“

„Било је време, чак и пре три или четири миленијума, када се носилац високе функције једноставно не би појавио, а Хелена би именовала наследника. Нико од нас се не би противио из страха да ћемо на следећем састанку бити празна столица према којој сви искоса гледају. Хелена је немилосрдна на начин који ви немате ни искуства ни разумевања. Али верујте ми, не владате читавим звезданим системима који су дом десетинама милијарди људи тако што сте послушни. Крунски Доминион је основан екстремном силом која се користи без милости, а моћ рођена из те борбе је оно што га сада држи на окупу.“

„Видим.“

„За утеху, размислите о овоме; на Старој Земљи је постојала изрека: Они који не уче историју осуђени су да је понављају. То се не односи на Царска Небеска Бића. Немамо потребу да учимо историју, јер ми јесмо историја; знамо да не понављамо грешке из прошлости. Бол који су оне

проузроковале је довољан подсетник. За хиљаду година ћете почети то да цените.“

569

Клависа је уздахнула. „Ако ти тако кажеш.“

„Свакако да знам. А шта је са твог другог посла?“

„Мој други посао?“

„Боже мој, да! Принцеза шмекерка је највећа трговкиња палатским трачевима, зар не?“

„О, да. То.“

„Хајде, некада сам командовао флотом са довољно ватрене моћи да уништи читаве светове, али сада је ова домаћинска група уморна и проводи цео дан играјући се са бебама. Дајте ми мало разговора за одрасле.“

„Није то тако лоше“, укорила га је уз смешак.

Његов израз лица је то оспорио. „Ја сам господар у једној од седам највећих породица Винида. Не терајте ме да молим. Молим вас?“

„Па...“ Клависа му је пустила руку и иронично му се осмехнула. „Ово ниси чуо од мене. У реду, знаш да протокол налаже да леди Лачвин-Елиф поднесе оставку на место у Тајном савету сада када је лорд Уалана-Шојгу главни архонт.“

„Наравно. Породица Панрако не може имати два места у већу; остале Велике породице то не би толерисале.“

„Па, то је теорија, да. Али очигледно је постојала сугестија да овог пута можда неће поштовати свете традиције. Породица Панрако види

прилику у данашњим догађајима. У најмању руку, њено место ће бити понуђено савезничкој породици.“

„Али сви су савезници.“

„Јесу ли? Стварно? Прича се — а то сам чуо од рођака принцезе Роје — да неке од не баш тако великих породица ово виде као своју прилику да добију место у Тајном савету.“

„Астерија је плакала! Није било новог представника за тајним столом хиљаду двеста година.“

„Знам. И очигледно то није једини савез који се формира међу онима који желе да се удруже.“

„Не могу да верујем да је породица Панрако овако неустрашива. Они су као ми, једни од седам највећих. Немају шта да добију, а могу све да изгубе антагонизацијом других. Поготово…“ Намрштио се збуњено.

„Да?“

„У поверењу? Правом поверењу?“

„Наравно, тата.“

570

„Лорд Уалана-Лајон је мрзео Тиру; знам то из неких веома личних разговора које смо водили. Изгубио је две ћерке чланице парохије због ње на суђењу.“

„То је моја историја, тата, запамти. Никада нисам разумео зашто ми је помогла након што је крвнички логор напао.“

„То је довољно лако. Спасавање тебе је било чисто политичко; практично јој је гарантовало да ће постати принцеза.“

„Ипак, сада Хелена-Тира поставља Уалану-Шојгуа за свог главног архонта.“

„О чему се прича у палати откако се завршила седница Тајног савета. Заправо, прича се о граду. Или, у основи, о целој планети. Нико не може да схвати какав је договор постигнут. Чак је и за Хелену, смена лорда Гахиџија-Калдера била храбар потез. А то што га је, од свих људи, заменио баш лорд Уалана-Шојгу... То је изванредно.“

„Била сам тамо у Тајном савету. Хелена-Тира није срећна што се Мара Јама роји у Хоа Квинзу.“

„Нико није, али тај развој догађаја је изненадио сваки двор у Крунском Доминиону. Сви су мислили да ће проћи поред Хоа Квинзуа на путу ка Капо Фроису; то је указивала њихова почетна путања. Чак ни наши архонти немају доушнике међу Мара Јамом. Зато ћу вам признати да сам изузетно радознао у вези са правим разлогом. Породица Гахиџи-Калдера апсолутно нема појма шта су урадили да узнемире Хелену да их представи у тако непријатељском светлу. Брину се да је ово почетак њихове дефенестрације. Толико да би чак могли да искључе Гахиџи-Калдера из породичног савета као знак солидарности са престолом.“

„Мислио сам да си рекао да живиш живот усамљене побожности.“

„Можда сам разговарао са неколико старих пријатеља.“

„Најбољи си, тата. Сада морам да се вратим. Те принцезе неће саме да иду у кревет.“

„Недостајеш ми.“ Нежно ју је пољубио и поново је узео за руку. „Али, молим те, пази шта говориш о нашој краљици“, рекао јој је преко њихове везе. „Она је, на крају крајева, твоја мајка. Требало би да знаш да те то што си њена ћерка неће поштедети ако је будеш љутила.“

„Не брини за мене. Њен политички дар је био веома свеобухватан.“

# ДВАДЕСЕТ ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

"

Једноставно је постојало нешто код двоје нових клијената што је Зикара Тасота чинило нервозним. Али опет, свако ко би се упустио у његову продавницу имао је проблема, зрачећи вибрације које су варирале од крајње нервозне до алфа мачо. Они које је највише мрзео били су тип који је пројектовао смирену претњу и био је тога свестан.

Ови клијенти нису спадали ни у једну од уобичајених категорија. Нервозни, сигурно, али и жељни, као да га некако тестирају. Човек је био средњих година, округлог лица и проређене косе којој је заиста било потребно мало стилизовања. И ко је мислио да су кожни тренчкоти у моди, посебно у подне у Санта Роси током сушне сезоне? Жена није била много боља. Зикар се никада није упустила у тренд сиб-вампирског накита, али је добила пар провидних ћелијских грудвица причвршћених за ушне ресице, где су светлуцале попут неке чудне дубокоморске рибе, пулсирајући са сваким откуцајем срца. Древна технологија је тренутно била у поновном успону; ношење је брзо постајало политичка изјава у Санта Роси. Паразитски начин на који су се синтетичке ћелије храниле људском крвљу преузеле су разне фракције да би означиле начин на који су Небески испијали људски рад и живели блистав живот захваљујући томе.

За њих двојицу је гарантовао Брарат, који је био члан Јаштол Грида - банде из западних округа Санта Росе. Зикар им је снабдевао прилагођеним биолошким софтвером већ дванаест година. Били су блиски, због чега је ову двојицу пустио у своју радњу. Предњи део је била радионица за поправку ендија (специјализована за средње велике грађанске системе) и више је личила на напуштену гомилу ђубрета него на радно место, али позади се обављао прави посао, ствари које су плаћале његов студио у пристојном делу града, као и прилично леп стан у Хафниру, само неколико блокова од плаже.

Његова трака за видокруг му је показала резултате скенирања која су направљена када су ушли у радионицу позади; оквир врата је био препун сензора које је сам подесио. Свако је носио магнезни пиштољ, али то је било мање-више стандардно. Њихове ЛНЦ налепнице су га намрштиле, јер су деловале веома висококвалитетно. Питао се да ли су их добили директно од Путника.

Коначни резултат је стигао: претрага препознавања карактеристика. Нису биле наведене ни у једном базе података којој је приступио.

572

„У реду“, рече Зикар, машући руком ка радним столовима са њиховим микромонтажним машинама и гомилама пећи за израду. „Овде се дешава магија. Какву технологију тражите?“

„Спасавање живота“, рекао је човек.

„Мораш бити мало конкретнији.“

„Овде смо да вам спасемо живот“, објаснила је жена.

Зикар је задржао безизражајно лице и активирао је заштитну функцију. Његово сочиво за видокруг се срушило, поставши празно. „Астеријина задњица.“ Сада је паника почела да расте.

„Не, стварно“, рекао је човек. „Требало би да послушаш нашу понуду. Мислим да нећеш дуго издржати без ње.“

„У реду, имам неке благајничке рачуне које могу да пребацим. Није много.“

„Господине, да ли нудите мито полицајцу?“ упитала је жена.

Зикар је стајао потпуно мирно; његова група је јавила да више нема ЛНЦ повезан са градском мрежом. „Одговарам на претњу по мој живот, хм, полицајче...?“

„Није било претњи по ваш живот“, рекао је човек. „Ја сам полицајац Теренс Вилсон-Флечер, а ово је полицајка Луција Јерн. Обавештавамо вас да постоји позната претња против вас, због чега вам нудимо полицијску заштиту.“

„Лепо изнуђивање. Као што сам рекао, имам неке благајничке рачуне. Зато хајде да сви останемо мирни. На тај начин сви могу да прођу кроз ово без икаквог узбуђења.“

„Мислим да не разумеш баш најбоље. Троје људи је на путу овамо, са наређењем да те отму.“

„Дакле... добро, хвала што си ме упозорио. Могу да их исплатим. Је л' тако? А ти ћеш им однети новац?“

Његова два мучитеља разменила су досадан поглед. „Како је овај тип стручњак за биоваре?“ упита Теренс. „Мислио сам да за то мораш имати функционалне мождане ћелије.“

„Не разумем“, рекла је Луција.

„Шта ти, дођавола, хоћеш?“ ватрено је упитао Зикар.

„Нисам се шалио“, рекао је Теренс. Испружио је своју значку градске полиције, са којом се Зикарова ознака ЛНЦ-а могла повезати; деловала је као права. „Ми смо полицајци централног округа и овде смо да вас заштитимо. Та тројица су део Једанаест Токсикса. Јесте ли чули за ту банду?“

„Да, претпостављам.“

573

„Особа која вам је наметнула уговор била је одговорна и за оно што се догодило у авенији Дираг пре неког времена. Сећате се тога? Много људи је повређено. Петоро мртвих – званично.“

Зикар сада заиста није знао шта да мисли о овоме. Ако је и била изнуда, била је најлуђа икада. „Да.“

„Тим Једанаест Токсикса ће те одвести одавде и испитивати. Да ли желиш да се то деси?“

„Па, не. Али колико ће ме то коштати?“

„Одговор.“

„На шта? Хајде, човече, плашиш ме. Шта хоћеш?“

„Ваша сарадња. Имам одред из Оружане тактичке дивизије на положају иза ових просторија. Дакле, оно што желим да се деси следеће је да пођете са њима. Одвешће вас на сигурно место док ја пресретнем тим за отмице. Када буду приведени, поставићу вам питање које су они хтели да поставе.“

„Шта? Ово је… лудо.“

„Управо супротно. Видите, моје право интересовање није за вас, већ за онога ко их плаћа. И надам се да ће ме и питање и одговор приближити њима.“

„О, човече; не знам.“

„Девет минута су на путу“, рекла је Луција. „Треба нам пет да вас извучемо. Одлучите се. Сада.“

„И то, пријатељу мој, је претња“, рекао му је Теренс. „Јер ако побегнеш, кренуће за тобом и неће се зауставити док те не ухвате. Претпостављам да неће бити задовољни свим додатним напором који ће бити потребан.“

„А после? Ако пођем са твојим одредом?“

Теренс је слегнуо раменима. „То зависи од тебе. Живи добар живот као поштен грађанин или настави да снабдеваш банде опремом која им омогућава да врше крађе и насиље.“

„Шта?“

„Хоће да каже да нас то не мучи“, рекла му је Луција. „Јер у сваком случају, сада си наш. Спасили смо ти живот, па можда почни да показујеш мало захвалности.“

„Ја не… ја једноставно… не могу… Ово је превише.“



„Онда бежи“, рекао је Теренс. „Нећемо те заустављати. Само ћемо прећи на то ко год да им буде следећа жртва.“

„Срање!“

„Осам минута и тридесет секунди“, рекла је Луција.

„У реду, у реду, шта желиш да урадим?“

—

Наредник Јелис је чекао испред задњег утоварног простора продавнице, обучен у лаган оклоп. Петорица чланова његовог одреда су га пратила, приближавајући се погрбљеном Зикару.

„Дакле“, рекла је Јелис, „да ли је ово званична специјална операција или једна од твојих специјалних, специјалних операција?“

Теренс му се насмешио. „Још не знам.“

„Типично.“ Погледао је Луцију. „Лепи вампири.“

„Хвала.“

Јелис је предала Теренсу случај који је донео. Зикар је са извесном забринутошћу погледао зелени штапић који је Теренс извадио. „Шта је то?“

„Само мируј“, рекао му је Теренс и подигао штапић испред његовог лица. Скенирање је трајало око двадесет секунди.

„Стварно?“ рекла је Јелис. „Стварно ћеш користити један од њих?“

„Други визир? Да, стварно јесам.“

„Нико не користи туђе визире. Они су као основно земаљско смеће.“

„Значи, нико то неће очекивати, зар не?“ Теренс је отворио кућиште и посматрао како решетка полако извлачи танку маску. Јелис је била у праву да је идеја древна, али систем који је Макаио-Фараџи обезбедио користио је лист синтетичких биолошких ћелија; његова унутрашња површина је већ била обликована тако да савршено пристаје Теренсовом лицу. Решетка у кућишту је била заузета обликовањем спољашње површине како би имитирала Зикарове црте лица.

Кад је изашло, Теренс је скинуо капут; испод је носио исте панталоне и мајицу као што је Зикар имао на себи.

„Мислила сам да је за израду тих ствари потребно пар сати“, рекла је Јелис, гледајући у други визир.

„Ово је нова верзија.“

„У реду.“

Теренс је извадио маску и пажљиво је ставио преко лица. Луција му је помогла да је помери док није савршено пристајала. „Спремно је“, рекла је.



рекао му је само са благим осмехом.

Теренс је послао код кроз свој ЛНК да би покренуо приањање. Осећао се као да му је хладна марамица пала на лице.

„Да, у реду“, рече Јелис невољно. „Морам да признам, то заправо изгледа прилично добро. Честитам. Које десетогодишње дете не жели да се игра архонта и анархиста?“

„Хвала.“

„Па где нас желиш?“

Сместили су се у малом складишту иза Зикарове радионице. Јелис и двојица из његовог одреда заузели су позиције међу полицама, са благо отвореним вратима. Теренс и Луција су ушли у предњу радњу да чекају поред свих гомила отпада. Његова мрежњача је репродуковала сигнал јата инсеката-дронова који су пратили глобусни такси тима за отмице. „Два минута даље“, промрмљао је.

Читава ситуација је била готово понављање догађаја који су довели до катастрофе у Бопбеу. Доушник кога је један од Лусијиних агената поставио у „Елевен Токсикс“ пропустио је сам састанак на којем је договорена Зикарова отмица, али је протумачио информацију да су тројици чланова банде дат задатак од Бершеа, једног од поручника „Елевен Токсикса“. Желео је да постави Зикару неколико питања. Доушник је то одмах означио. Теренс се сложио. Зикар није имао ниједну банду, али је био познат по томе што је снабдевао прилагођеном биотехнологијом свакога ко је могао да је приушти без предрасуда; цела ствар је била превише слична за случајност.

Његово јато инсеката синтетичке биологије показало му је глобус такси који се зауставља напољу. „Крећемо.“

Ушли су са дрскошћу - тврди мушкарци са мишићима Лидон биотехнолошке конструкције уграђеним у њихова тела, што им је давало неприродно широка рамена. Теренс је био задовољан што се није насмејао; то би било потпуно неуобичајено за Зикара. Али рамена су чинила да изгледа као да имају премале главе. Један од њих је кренуо право до пулта. Теренс и Луција су стајали иза. Друга двојица су извадили маграил пиштоље са аутоматским оквирима.

Луција је испустила аутентичан уздах и прибила се поред Теренса.

„Ти си Зикар?“ упита први акцентом тако густим и лепљивим да га је Теренс једва разумео.

„Не желим никакве проблеме“, рекао је. „Молим вас. Имам неке благајничке рачуне које могу да пребацим.“ Заправо је могао да осети како Луција дрхти када је то рекао.



„Не треба ми.“

„Узећу му новац—“, промрмља други војник банде.

„Ућути. Ти.“ Прст је био уперен право у Теренсов корен носа. „Идеш са нама.“

„Одговорићу на питања“, рекао је Теренс. „Шта год Берше жели да зна.“

„Па, шта?“

„Берше“, рекао је Теренс. „Рекао је да треба да дођем код њега јер има нека питања за мене. Био сам заузет, то је све. Ништа не ради у овом граду ових дана, тако да имам гомилу поправки. Нисам га кудио нити тако нешто. Стварно. Питај.“

„Дођите са нама.“

„Молим вас, имам четири грађанска аута која морам да завршим до сутра. Немам времена.“

„Баш ме брига. Хајде. Сада.“

„О, разумем, не верује ти са питањима.“

„Он нам верује, кретену!“

„Па које питање?“

„Ради се о Тошету“, рекао је други. „Јеси ли икада имао посла са њим?“

„Затвори!“, рекао је први.

„Зашто? Желим новац који он има.“

„Нисмо овде због тога.“

„Само кажем. Ко ће знати?“

„Па, ја бих“, рече Теренс благо.

„Одјеби.“

Теренсова ретинална мембрана му је показала графику мете поравнате са првим човеком; упуцао га је наруквицом са нервним џемом која је била прекривена рукавом његове кошуље. Лусијин хитац је нокаутирао другог. Теренс је променио нишан баш када је ћутљиви човек поред врата схватио да нешто озбиљно није у реду. Нервни џем је поново опалио. Док је човек падао, кинетичка пушка из његовог маграил пиштоља је опалила, одлетевши велики комад од плафона од живог камена. Теренс и Лусија су се тргли углас.

Јелис и његова два саиграча су пожурили унутра. Посматрао је три фигуре које су леже на поду и подигао визир кациге. „Надам се да си се сетио да их обавестиш о њиховим правима?“



„Апсолутно“, рекла је Луција. „Наравно, можда се неће сетити тог дела. Због стреса и свега осталог.“

Теренс их је игнорисао док је проучавао податке који су се појављивали на његовој мрежњачи. Његов доушник је тражио записе о

Тошеу; човек је био стручњак за безбедност који се први пут појавио у Санта Роси пре сто двадесет година. Био је веома цењен од стране Травелер Династија, који су га ангажовали за неколико летова. Проширена старост се процењује на сто шездесет година; биолошка старост се процењује на тридесет осам. Тренутна локација непозната. Последња потврђена локација била је Хај Роса када се укрцавала на Кибелин орао, три године раније; верује се да је одредиште лета Лидон.

„Схватио сам“, срећно је објавио Теренс.

—

СОБА ЗА РАЗГОВОРЕ у подруму, на петом спрату, очигледно је деловала на Зикара. Вртео се у столици и стално осврtао по соби као да очекује да се промени.

Теренс и Луција су ушли и стали са друге стране стола где је он седео, обоје са забринутим изразима лица. Можда и са трачком забринутости на њиховим цртама лица.

„Шта?“ упита Зикар. „Зар се нису појавили?“

„О, појавили су се“, рекла је Луција. „Извињавам се због рупе коју је кинетичка бомба направила на вашем плафону.“

„Срање!“

„Причај ми о Тошеу“, рекао је Теренс. Подигао је прст у знак упозорења. „И немој рећи: 'Ко?'“

„Не, разумем. Јесам му неколико пута обликовао неке предмете.“

„Шта, тачно?“

„Без оружја, ако је то оно што тражиш. Знаш да то не радим, зар не?“

„Да, ти си на врху наше листе угледних грађана. Шта си му направио?“

Зикар је затворио очи као да га је обасјала јака светлост. „У реду, први пут је било можда пре двадесет година, мада је можда било и дуже. Не водим евиденцију, знаш. Била је то серија стандардних периметралних дронова, али са додатним филтерима и термичком отпорношћу. Очигледно је отишао у неку паклену рупу Остатака. Узео је неке прилагођене системе за свој оклоп—“



процесоре са неким моћним рутинама за дешифровање, тако да је могао да шпијунира комуникационе сигнале у које није био укључен, знаш. Паметан човек; лојалност може да се изопачи када су у питању налази Остатака. Заборављени споразуми о подели награда, те ствари.“

„У реду, а други пут?“

„О, да.“ Зикар је климнуо главом у знак одобравања. „То је био сјајан посао. Волим изазов за себе.“

„Браво за тебе. Шта је то било?“

„Дронови, али са стварно висококвалитетним сензорима — мислим на апсолутни врх. Тешка специјализација.“

„Који се користи за шта?“

„Пасивна триангулација са повећаном прецизношћу.“ Зикар је неспретно слегнуо раменима на погледе које је добијао. „У реду, дакле, у основи се користе за позиционирање мете. Имао је оружје, видите, праву лепотицу - закључник Остатака. Никада раније нисам видео један. Не мислим да је ико на Гондијару видео. Али је стваран. Половина перформанси долази од метака. Хиперсонични су и полупаметни; унутар њиховог врха се одвијају све врсте компликованог праћења како би се осигурало да погоде тачку коју сте циљали. Видите, са снајперским оружјем не можете користити ласерско осветљење. Било који полупристојан одбрамбени програм ће га детектовати и парирати. Дакле, потребно вам је позиционирање.“

„Рекао си да се не бавиш оружјем“, подсетила га је Луција.

„Прави их. Ја их не правим... нити их снабдевам. Ово је било као... појачање. Мислим, све је у реду и сјајно имати оружје које може да испали кинетичку мету три или четири километра, али чак и сензори Остатка имају проблема са резолуцијом на тој удаљености. Ови дронови које ми је дао такође су били Остатак, тако да могу да се провуку кроз све врсте сензора. Распоредите их близу мете, можда пола километра даље. Они се повезују са системом за циљање закључника; то је био један од најслађих послова које сам икада урадио. Требало ми је недељу дана да мапирам рутине и кодирам интерфејс који би прихватио. Опрема Остатка, не воли да се одриче својих рутина, знате? Морао сам му много наплатити за то. Али сам успео. Користите тај закључник са мојим дроновима за триангулацију и имаћете положај мете на мање од милиметра. И цео њихов профил, не само центар масе. Можете тачно да изаберете који део желите да погодите са правом прецизношћу. Видите, закључни меци имају експлозивне врхове појачане протонима,“ трострука секвенца, тако да могу чекићем да се пробију кроз било коју врсту оклопа који носите пре него што експлодирају у вама. Али чак и тада, ако мета носи оклоп, то можда неће бити довољно.



Овим можете да видите где су зглобови. Уски су, само неколико милиметара, али су увек слаба тачка. Тако да можете да уђете у врат. Или раме, то је вероватно већи размак. Набавите кинетичку ракету да продре кроз раме и детонира - човече, експлозија ће згњечити пола трупа.“

„Астерија, ти си једно болесно мало срање“, рекла је Луција.

„Никако. Ја сам само техничка подршка. Ја лично никога не пуцам.“

„То значи да је све у реду?“ кисело је упитао Теренс.

„Овакве ствари су за бојно поље“, инсистирао је Зикар. „Убиј или буди убијен. Ако желиш да преживиш, мораш имати најбољу опрему. Не правим разлику за кога градим. Сви то знају. Не кривите ме зато што неко жели да се увери да је преживео.“

—

Теренсов Глоубекеј га је покупио из полицијске станице централног округа средином поподнева. Једна од предности његовог именовања за директора специјалних операција била је да нико није доводио у питање његово радно време. Друга предност била је сама његова канцеларија: засебан скуп безбедних соба на последњем спрату блока са невероватним погледом на орбитални торањ удаљен осам километара.

Смештао се на закривљену клупу и рекао таксисту да затамни прозоре. Возило је кренуло ка железничкој станици Хови, која се налазила у округу Леишај на источној страни Санта Росе. На његовом лицу је био осмех који је било немогуће сакрити; излазак из операције га је оставио одушевљеним. Није био на терену, не на самом врху, већ више од седам година. Додуше, није био толико активан, али ипак... успео је. Штавише, заправо су добили име: Тоше.

„Покрени ми мрежне структуре“, рекао је свом личном доушнику. Након што су изашли на Зикар, он и Луција су провели већи део два сата усавршавајући свој најновији графикон две архонтске мреже које су деловале на Гондијару. У његовој мрежњачи, то су били шарени дијаграми линија распоређених попут обрнуте пирамиде, са архонтом на дну, које се затим гранају и множе навише.

„Назовите их архонтске мреже два и три“, рекла је Луција на почетку процеса мапирања. „На крају крајева, ми смо број један.“

Број два је, дакле, била стандардна мрежа која је почела са архонтом — кога нису познавали. Лусијина претпоставка је била Мара Јама, посебно сада

да имају флоту у Хоа Квинзуу. Теренс није био сигуран у то, али није могао да смисли ништа вероватније. Осим тога, то је оно што је Макаио-Фараџи спекулисао.

Први ниво изнад архонта били су оперативци и курири: појединци које су идентификовали како доносе новац у Гондијар - неколико из Анузе, али углавном са Путничких звезданих бродова. Њихови контакти су, заузврат, углавном били одборници у Људском ослобођењу, али све више Краљевска демократија. То је било неизбежно. Џосијас је постајао све популарнији како је његова странка расла, чему је у великој мери допринело и то што је велики број припадника Људског ослобођења прешао на њега. Као и Теренс, Мрежа Два је такође имала доушнике раштркане по бандама, али у много мањем обиму. Теренс и Луција су сада идентификовали више од двеста људи из Мреже Два, што је било изузетно задовољавајуће; толико година туробног посматрања и корелације заправо се исплатило.

У својим извештајима Макаио-Фараџију, морао је да призна да још увек нису разумели који је циљ архонта Мреже Два. Доушници су примали много киловата, и да, били су у доброј позицији да извештавају о људским активностима и могућем будућем понашању и трендовима, али сваки резиме је показивао да је то лоша вредност за новац, посебно у поређењу са мрежом коју је Теренс поставио. Једино што није знао било је име онога ко је водио организацију за архонта, и то га је нервирало. Јер је Бопбе знао, или је тврдио, да Мрежа Три припада Сахдијаху, за кога је Макаио-Фараџи рекао да је архонт за Доминион Талох-Те. А Мрежа Три је била та која је ловила чланове Мреже Два. Али из ког разлога, такође је било непознато.

Теренс је прешао на приказ Мреже Три. Поново је то била првенствено операција прикупљања информација. Имала је исте слојеве оперативаца, агената и доушника, који су сви црпели знање од административних званичника и кључних фигура подземља. Сличности међу њима тројицом биле су готово узнемирујуће, осим овог тајног сукоба између Два и Три. Није имао појма о чему се ради или шта је то изазвало.

„Освета“, одлучила је Луција.

„Зашто?“ упита Теренс.

„Одговара, и немамо ништа друго, зато ми удовољи и прихвати то као радну теорију. Двојка је нешто урадила, нанела штету Тројки – вероватно убиство. Тројка не зна ко је извршио дело, па хватају чланове Двојке и испитују их да би пронашли кривца. И то“

581

Мора да је био неко важан, јер начин на који су реаговали, ова глупост освете по сваку цену их је разоткрила.”

Теренс је прегледао шему Мреже Два док је разматрао шта је рекла. „Нисмо имали Тошеа као члана Мреже Два, али он је очигледно важан. Можда су га ангажовали да направи неки удар за њих; то би одговарало.“

„Дакле, ко год да води Три мисли да је одговоран за напад, или зна ко јесте?“

„То је отприлике толика ствар. И знамо да има супер-убијску пушку из доба остатака, тако да би он могао бити тај који је извршио хипотетичко убиство.“

„У праву си. Наставићемо са тим док се не појави прави разлог.“

—

ГЛОБЕКОБ ЈЕ УСПОРИО и зауставио се.

„Препрека на следећој раскрсници“, рекао је возач.

„Чисти прозори.“ Теренс је погледао низ заустављених глобусних таксија и комерцијалних возила која су се протезала дуж пута до раскрснице испред. У ваздуху изнад њих се чуо звук холограмских

пројектора, измишљене животиње су се вијугале по небу. Брзо кретање дуж тротоара му је привукло пажњу. Брзо се окренуо и угледао мршавог четвороножног андија како протрчава. Машина је била величине пса; Теренс је помислио да ју је препознао као неку врсту грађевинске варијанте. Зауставила се и лако се попела уз зид стамбене зграде. Дугачке, конопчасте руке су се одмотале са обе стране, а њихови врхови су почели да прскају сјајну боју.

„Ох, Астерија, не опет ови“, промрмља Теренс. Отворио је врата таксија и изашао. Заиста, са раскрснице се чула музика. Његова полицијска станица је приказивала саобраћајне симболе, показујући оближње путеве и авеније закрчене возилима. Демонстранти су веома стратешки блокирали пет оближњих раскрсница у одличној синхронизацији. Црвене линије су се брзо ширили по округу како се све више возила придруживало редовима. Сви су могли да уђу, али не и да изађу. Десило се пребрзо да би саобраћајна полиција преусмерила људе, а Теренс се нашао готово у самом центру збивања.

И други путници су излазили. Теренс је кренуо ка раскрсници. На зиду поред њега, педијатар је исписао слово Q и сада се кретао бочно да би започео следеће слово. Кладим се да ће то бити I, помислио је. Читава та глупа ствар са Q-I-X сада је била потпис Кључа Зоре.



идиоти - деца са превише права која протестују против, само Богиња зна шта. Негодовања која су се чинила да се мењају са сваким протестом, али су се сва завршавала мантром: Наша Краљица никада не би дозволила да се догоди ово попуњавање данашње жалбе.

Његов ЦИ је пријавио да локална мрежа има проблема. „Чворови су подложни грубом дубоком опекотини“, речено му је. „ЦИ за управљање цивилима ће је очистити.“

Што ће и бити тако, знао је Теренс, јер је увек било тако. Али у међувремену људима би био ускраћен приступ, а то никада није добро

прошло. Грађани Гондијара су сматрали свој ЛНК важним као и дисање; сваки прекид је у основи био апокалипса. И, дечко, како то Донки зна. Пажња коју су демонстранти добијали увек је била несразмерна непријатностима које су заправо проузроковали.

Његова веза са сигурном полицијском мрежом показала му је да су окружне станице сада свесне немира. Патрулна возила су била на путу. Како се приближавао раскрсници, могао је да види демонстранте из Донкија - око педесет људи како седе на средини пута, сви су носили екстравагантну одећу, са дугим тракама које су се вијориле око њих попут шарених врви. Осам њих у центру раскрснице свирало је инструменте, певајући неку врсту жестоке протестне песме. Теренс је стиснуо зубе; Ванилда ју је свирала већ недељу дана.

Неколико полицајаца је стигло до раскрснице. Полицијски протокол за неовлашћене протесте био је да званично обавести починиоце да својим активностима изазивају грађанске немире и да имају пет минута да се зауставе и оду. У међувремену…

Људи који су изашли из својих заустављених глобус таксија викали су на кичасте демонстранте. Полицајци су морали да престану да се расправљају са групом Донки и да упозоре фрустрирану и све љутију јавност да не упућује претње. Неко је почео да шутира пројектор, а неколико холографских створења која су кружила изнад главе почело је да трепери. То је изазвало лавину нападања.

Високо у великим старим црним врбама које су окруживале раскрсницу, породица макакија је брбљала и почела да баца презрело воће на окупљену гомилу. Поруке у полицијској станици су постајале све чешће.

Теренс је имао избор. Као виши официр на лицу места, могао је да преузме команду, и - шта тачно?

—

ЖУРКА НА ЛИТИЦИ изнад плаже села Рајдмут трајала је већ неко време. Теренс је препознао знаке: ваздух је био испуњен мирисом куваног меса на роштиљима, људи су пили из флаша, формирале су се племенске групе, гласови су се мало прегласно удаљавали од родитеља. Угледао је Химену у групи људи, живахних и срећних, како размењују трачеве. Успео је да споји имена већине њих - сви су били комшије из исте авеније вила од камена која се протезала иза плаже.

Химена се осмехнула и загрлила га. „Касниш! Шта се десило?“

„Морао сам да пешачим до станице Хови.“

„Шта? Зашто?“

Уздахнуо је. „Донки.“

„О, не опет!“

„Да.“

„Јадни ти.“ Пружила му је флашу пива, коју је он са захвалношћу прихватио.

„Не разумем“, рекао је Брајси. „Полиција би требало да их пошаље на фарму за рехабилитацију. Научи те кретене неким манирима.“

„Да“, рекао је Теренс. Брајси и његова породица живели су у вили две куће ниже од његове и имали су бескомпромисне ставове о закону и реду – ставове које су Теренс и Химена у последње време доста чули. „Изрицање казне је заправо у надлежности судова, а не полиције.“

„Зато реците судовима да делују. Или пошаљите јединицу за разбијање демонстрација и разбијте неколико глава заједно.“

Мало преоштро, није рекао Теренс. „Људи имају право на своје мишљење.“

„Не баш толико. Никада у животу није радио, нико од њих. Мислим, на шта су се овог пута жалили?“

„Верујем да је то био притисак на становање.“

„Животни камен расте само тако брзо. Кретени.“

„Да, знам, али шта можеш да урадиш?“

„Знам шта бих, дођавола, урадио. Али, наравно, није нам дозвољено. Следећи пут ћу гласати за Џосијасове. У праву је; потребни су нам сопствени закони, строги. Проклета маркиза и гувернер су превише либерални према овим кретенима.“

„Теренсе, можеш ли да помогнеш са роштиљем, молим те?“ рекла је Химена. „Пријавила сам те пре два сата. Алјан је морао да те замени.“

„О, да.“ Теренс је подигао флашу у знак поздрава Брајси и отишао што је брже љубазно могао. „Хвала вам.“

584

„Колико је било лоше?“ упитала је тихо.

„Као и обично — блокирајте неке раскрснице и зауставите саобраћај. Док их успемо склонити, саобраћајној полицији треба сат времена да очисти путеве.“ Осмехнуо се. „Прилично паметно кад мало боље размислиш.“

„Осим ако вам случајно не треба медицинска помоћ, или покушавате да покупите децу из школе. Или вам заиста треба полиција.“

„Да. Заправо, морам нешто да проверим.“

„Шта?“

„Нешто што је Брајси управо рекла.“ Неко паметан је испланирао ту тактику, иако Донки тврди да је колектив. Неко ко разуме људску природу и како да је манипулише. Па ко ће онда имати највише користи?

Погледао је ред роштиља. Алјан није кувао ни на једном од њих. Уместо тога, његов син је био са групом пријатеља на плажи, грлећи девојку. Теренс није био сасвим изненађен када је видео да је то Лаурела, ћерка Отилије и Јосијаса. Дружили су се већ неколико месеци. Прилично је одобрио.

„Не морам баш да кувам, зар не?“

„Наравно да не.“

„Волим те.“

Химена се насмејала.

„Тата!“ Ванилда је жељно махала, смешећи се док је журила.

Теренс се трудио да се не намршти на горњи део бикинија који је носила заједно са подједнако малим шорцем. И – тихо је застењао када је видео светлуцање сиб-вампирских грудвица које су се пресијавале испод тканине бикинија.

„Ни речи“, наредила је Химена сото воце.

Ванилда је дотрчала, а осмех јој се разведрио. „Јеси ли видела?“

„Шта да видим?“ упита Теренс.

Зграбила је обе његове руке и ентузијастично их стиснула. „Протест због Донкија, глупане. Био је близу твоје канцеларије.“

„Да, видео сам. Загушили су саобраћај у већем делу Кладмо округа. Зато толико касним.“

„Како је било? Да ли је било заиста интензивно? Нисам много добио из фидова.“

„Па, не бисте, јер су покварили мрежу.“

„О, бриљантно!“

„Не ако се случајно уплетеш у то, не.“

585

„Тата! Како ћемо другачије привући пажњу људи? Нико не слуша. Гувернер неће да ослободи више земљишта за становање. То је скандал. Погледајте около.“ Екстравагантно је гестикулирала док се вртела у круг. „Ово је оно што можемо да постигнемо када се ослободимо Небеског ограничења. На Гондијару има око десет милијарди трилиона квадратних километара. Зашто не могу да га учине доступним?“

„Не знам. Ох, зато што се обрађује?“

„Не све! Отвори очи.“

„Знаш да ово није начин да се добије подршка јавности, зар не? Све што Донки ради јесте да нервира људе. У неким случајевима прилично лоше.“

„Не. Оно што они заправо раде јесте да скрећу пажњу људи на неправде под којима морамо да живимо. Шта је ту лоше? Зар не желите да људи почну да размишљају и преиспитују себе? Протест је прави глас народа, а не небеска, стерилисана, глупа мишљења која њихови улизице, одборници, убацују у фидове.“

„Хеј, језик.“

„То је твој став о нашем циљу?“ Повукла се, правећи израз лица који је био потиштен. „Нисам љута, само разочарана.“ Помахнула му је прстом, а затим се насмејала док је отрчала.

Теренс се окренуо ка Химени. „Или како је она говорила: Драго ми је што си код куће, тата.“

„Зар никада ниси био тинејџер?“

„Ако јесам, то је било тако давно да се не сећам.“

Химена га је загрлила. „Хајде, старине, да ти донесемо нешто за јело.“ Почела је да га усмерава ка једном од столова са неколико преосталих бургера. „А са Отилијом ћемо разговарати после овога. Она је у одбору за нову спортску арену у Хафниру, али заправо желим да разговарам о неким новим стамбеним блоковима. Морамо да обезбедимо нешто за сву децу која овде одрастају.“

Теренс се осврнуо. Било је прилично лако пронаћи Отилију; као и увек, била је у средишту највеће групе на плажи. Током последњих неколико година су се прилично спријатељили са њом и Јосијасом. Хафнир је био веома посвећен заједници, са пуно забава и догађаја; он и Химена су у последње време водили неке веома озбиљне разговоре о томе да га учине својим сталним домом.

„И не помињи Јосијаса“, упозорила је Химена.

„Зашто да не?“

586

„Има аферу са неком активисткињом у својој странци Краљевских демократа.“

„Шта, опет?“

„Да.“

„Шта је ово, четврто?“

„Управо сам ти рекла“, рекла је, осмехујући се и машући Отилији, „ћути.“

Почели су да се приближавају. Теренс се питао да ли Отилија зна да је он представник једног архонта. Никада нису о томе причали ни на једној забави на којој су били, али она је била Џалгори-Тобу. Можда је то био разлог зашто се дружила са њим. Или је можда само била заиста фина особа.

Престани превише да размишљаш о свему, рекао је себи строго.

# ДВАДЕСЕТ ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

ДЕЛЕГАЦИЈИ ВИНИДА је додељен један од пет маштовитих замкова у баварском стилу у станишту Кортона као њихова званична резиденција током трајања савета за безбедносни преглед Хоа Квинзу који је сазвала царица. Макаио-Фарађи је застао на балкону дванаестог спрата зграде да би посматрао цилиндрични пејзаж. Кортона је била цилиндар дуг шездесет километара и широк петнаест километара, причвршћен за георинг Баса. Њена главна карактеристика био је завршни део који је био окренут надоле ка главном свету: провидна хемисфера ултравезаног кристала која је пружала невероватну панораму планете испод. Затим, ту је била и клима, што је било необично за станиште где је тропска или барем суптропска клима била стандард. Кортона је изграђена за умерено окружење и чак је имала софистицирани метеоролошки механизам који се протезао низ њену осу да би створио снег. Њен пејзаж је био обликован тако да пружа изузетно високе планинске венце и дуге, кривудаве долине, тако да су током четири месеца у години када је била прекривена снегом, њени становници могли да уживају у најбољим зимским спортским авантурама.

Пошто је унутрашње осветљење станишта било искључено за ноћ, Макаио-Фараџи није имао ни назнаке масивне кристалне куполе; заиста је изгледало као да је цилиндар отворен ка свемиру. Када се окренуо да погледа низ станиште, беле зимске планине биле су осветљене меком сребрном светлошћу планета. Долине су биле испрекидане златним светлима хиљада колиба које су заузимале ниже падине. Падало је још снега, велике пахуље су се нежно спуштале у атмосфери без ветра.

„У оваквим временима, чак ни не знам зашто се више мучимо са планетама“, рекао је Нојшу и Солцу, својим шестогодишњим синовима. „Естетски, ово захтева мало удараца.“

„Да, оче“, рекао је Солц, увек савестан.

Док је Нојш рекао „Да“, стругао снег са широке ограде и цедио га у грудву, коју је одмах испустио. Сва тројица су се сагнула да је гледају како пада. Нестала је из вида после само неколико секунди.

Макаио-Фараџи их је водио око закривљеног зида замка док нису стигли до врата седмог апартмана. Лорд Уалана-Шојгу је чекао унутра. Макаио-Фараџи је био заинтересован да види да ли су гласине истините, да је архонт



Имао је само најмање гребене од крвавог камена на глави. Из кратких разговора које је Макаио-Фараџи водио са члановима породице након што је стигао, чинило се да је, из неког разлога, Хелена-Тира одлучила да не гаји крвави камен. Сада је остатак двора послушно следио тај пример, а свако ново тело домаћина поседовало је само најмањи украс, ако га је уопште било. Винидов главни град је такође напуштао оно што су сада називали пролазном модом. Велика биотехнолошка предузећа која су производила зрна су се борила. За још сто година, крвави камен би могао бити потпуно завршен.

Пар андроида је одвео Нојша и Солца у салон док је Макаио-Фараџи размењивао самоопажања са главним архонтом.

„Честитам вам на именовању, господине“, почео је. Знајући да ће ово бити тешка сесија, изабрао је јахача који би требало да му помогне да остане смирен. Лорд Гахиџи-Калдер је био строг, али није очекивао да ће Уалана-Шојгу бити мањи према њему.

Уалана-Шојгу је климнуо главом. „Прелеп призор, зар не, господару Макаио-Фараџи?“ рекао је, показујући кроз прозор. Напољу, иза завршне капе, Баса се претварала у светли полумесец док је терминатор клизио преко планете.

Да ли сви главни архонти почињу разговором о томе шта је испред њиховог прозора? Био је помало разочаран; он и Уалана имали су

историју која сеже миленијумима уназад. Сигурно сам заслужио право на директан разговор, а не на метафору? „Заиста јесте, господине.“

„Ноћ која обавија планету. Не може се зауставити. Никада. Али и ово ће проћи. То је природа ствари у овом универзуму. Саме звезде имају непрекинути ритам од стварања до колапса.“

„Да, раде.“

„Осим ако не дође до неке проклето велике катаклизме.“

Ево га. „Сасвим.“

„Мој најодличнији претходник те је послао у празно да откријеш који тачно архонт доминија има муда да покрене операцију на једној од наших планета, је ли тако?“

„Да.“

„А одговор је…?“

„Моја операција на Виниду мапирала је две непријатељске архонтске мреже активне на тој планети. Мислимо да једну контролише Сахдија.“

„Мислиш да јесте?“

„Друга мрежа тако мисли, да.“

589

„Дакле, нема потенцијала за дезинформације.“

„Постоји веома професионалан комуникациони протокол са руководиоцем мреже и контролором.“

„О, дакле, ви држите главе ових мрежа, је ли тако?“

„Веома смо близу потврде једног.“

"СЗО?"

„Зове се Тоше. Ако није главни, онда је близак њима.“

„Где је он?“

„На путничком звезданом броду, Кибелин орао. Отишао је за Лидон пре пет година.“

„Тешко да може бити шеф мреже ако није тамо, зар не?“

„Он је на врху, господине“, рече Макаио-Фараци непромишљено. „Колико њих дели ту позицију, тренутно није познато.“

„Не мислим да смо икада раније водили операцију која је овако жалосно неадекватна. Искрено, то је срамота. Веома сте нас изневерили, Макаио-Фараци.“

„Господине, контакти које сам стекао су непроцењиви. Они—“

„Не, нису. Чак би и човек могао боље да обави овај посао.“

„Унутар Хемора оперишу бродови“, објавио је Макаио-Фараци; вест би могла да убеди Уалана-Шојгуа да није сасвим бескористан. „Они лете из неког упоришта непознатог доминионизма са друге стране од Тинаје. Свако ко се крије тако близу нас мора да је непријатељски настројен.“

„Одакле ти ово знаш?“

„Савез који сам неговао са Оломом значио је да ми је поверио информације. Јересов научни брод их је открио. Желео бих да предложим да пошаљемо заједничку мисију да сазнамо све што можемо. Оломо је свакако отворен за предлог ако—“

„Не.“

„Извините?“

„Рекао сам не. Бродови нису непознати. Морнарица је упозната са њима.“

Чак ни јахач није могао да заустави израз неверице на Макаио-Фарацијевом лицу. „Знаш за њих? Ко су они?“

„То је поверљиво, али рецимо само да су одређени Небески елементи који су побегли из Малакбела након Формационог рата завршили тамо. Они су небитни за Крунски Доминион; њихова технологија је једва виша од људског нивоа, тако да свакако не представљају претњу.“

„Зашто ми нису рекли?“, огорчено је упитао Макаио-Фараци.



„Зато што не мораш да знаш.“

„Господине, ја сам архонт Винида, распоређен у Келовану и даље. Лојалан сам нашој великој краљици и добро сам јој служио. Тинаца има пут до Рајске капије који је директно повезује са Келованом. Требало је да ми се каже.“

„То није била моја одлука. И очигледно нисам једини главни архонт који сумња у твоје способности.“

„То није—“

„Доста. Господине Макаио-Фараци, Њено Величанство цени све што сте учинили да бисте Њено краљевство одржали безбедним. И ја такође. Осим овог најновијег проблема, ваш мандат је био успешан.“

„Не“, поче Макаио-Фараци. „Молим вас, Уалана-Шојгу, немојте то да радите. Моји људи су тако близу потврде порекла обе мреже. Провели су деценије на овој мисији; најбољи су.“

Уалана-Шојгу је одмахнуо главом и уморно погледао Макаио-Фарација. „Ставили сте ме у тежак положај.“

„Дозволите ми да ово завршим. Припремићу све своје операције спремне да их предам ономе кога изаберете за мог наследника и добровољно ћу се повући по страни; рећи ћу својој породици да је то мој избор. Али дозволите ми да разоткријем ове мреже.“

Уалана-Шојгу га је дуго гледао, без израза лица. „Можете задржати операцију Гондијар највише десет година. Доделићу статус архонта Леди Асахи-Ирини, која ће преузети одговорност за све остале операције које водите. А, Макаио-Фараџи, то укључује везу са нашим такозваним савезничким архонтима као што је Оломо. Сешћете са њом овде на конференцији о безбедности и саопштити јој сваки релевантни детаљ. Јесте ли разумели?“

„Разумем.“

—

„ШТА СЕ ДОГОДИЛО, ОЧЕ?“ упита Нојш док су се враћали балконом.

„Изгледаш несрећно“, умеша се Солц.

„Па, имам добре вести. Предаћу своје дужности другом архонту, тако да можемо почети да размишљамо о томе да проводимо много више времена на породичном имању. На крају крајева, једно од вас ће тамо започети свој живот.“

„Јеси ли то чуо?“ Нојш је ругао брату. „Изградићеш свој живот.“



„Нисам. Ја сам савршен домаћин.“

„Отац…“

„Молим вас, немојте“, рекао је Макаио-Фараџи. „Не вечерас. Не знам кога ћу од вас изабрати. Заправо—“

„Да?“ узвикнуше нестрпљиво у хору.

„Вероватно ћете обоје постати нови чланови породице. Овај мој домаћин је још млад; имао сам само вас двоје због опасности са којима се архонт суочава.“ Занимљиво, али и не изненађујуће, када је погледао њих двоје, Нојш је изгледао несрећно због помисли да неће бити његов следећи домаћин.

„Зашто одустајеш?“ упита Нојш. „Волиш оно што радиш. Ох — жао ми је, оче. Заменио те је, зар не? Хелена-Тира је заиста озбиљна у вези са обновом свог двора тврдокорним присталицама, зар не? Мислио сам да си тврдокорна. Твој дар и мој став говоре да јеси.“

„Наша краљица зна шта ради“, аутоматски рече Макаио-Фараџи. Барем се надам да зна. Било је догађаја у Крунском Доминиону о којима он очигледно није знао ништа, попут тајне станице иза ХеСи, за коју су, изгледа, Хелена и виши двор знали вековима. Било је прилично понижавајуће сазнати колико мало су га Уалана-Шојгу и вероватно Гахиџи-Калдер раније ценили. На крају крајева, Келован је био мој задатак.

„Када ћемо се вратити у Винид, оче?“ упита Солц.

„Добио сам десет година да завршим задатак у Гондијару, па после тога.“

Нојш је нагнуо главу на једну страну. „Десет година проширених зеница или десет година биолошких?“

Макаио-Фараџи је отворио уста да одговори. Затворио их је. Осмехнуо се синовима. „То је веома добро питање.“

—

ВАТРИН ОД ЦРВЕНИХ ...

Топлота која је из њега допирала свакако јесте, као и помало утешан мирис. Сећања која је отела из Хелениног умирућег ума нису садржала никакве одговоре.

А Хелени не би било стало, па не смем ни ја.

Што значи да је игнорисала минијатурну средњовековну верзију сунца изнад њих док је Каролиен-Амаја покровитељски монотоно говорила: „Ратарајан Доминион се вратио једноставној стратегији чекања и посматрања.“

„Тешко да бих то назвао стратегијом“, оштро је рекао Луус-Марсела. „Више као незнање-шта-да-радимо-и-нада-да-проблем-нестане.“

приступ.”

„Јеси ли очекивао нешто друго од Ратарајана?“ лукаво упита Тира.

„Даме, можемо ли се, молим вас, фокусирати?“ уморно је рекла царица. „Да ли неко има информације које се разликују од опште процене морнарице о стварним војним способностима Ратарајан Доминиона?“

„Нисмо имали прилику да испитамо системске могућности тих сфера у којима живе већ неколико векова“, рекла је Инеса-Пијерина. „Оне су прилично моћне када се комбинују.“

„Нису тако моћни као њихове нове варијанте ратних бродова“, рекла је Рамона-Урсула. Слегнула је раменима на оптужујуће погледе које су јој упутиле друге краљице. „Шта? Један од истраживачких бродова Низинске научне академије пролетео је поред њиховог комплекса астероидне морнарице Авалби. Има добре сензоре.“

„И када сте нас о томе хтели обавестити?“ упита Каролиен-Амаја са киселкасто-слатким укусом.

„Нема времена као што је садашње.“ Рамона-Урсула је узвратила осмех.

„Који је твој закључак?“ упита Тира отворено.

„Ратарајан Доминион би победио, али би их то коштало; ти бродови тврђаве Мара Јама су жилаве кучке. Наша процена је да би Ратарајан Доминион претрпео губитке од двадесет три процента.“

„Њихове морнарице?“

„Њихове власти.“

„Срање.“

„И то је само процена. Заправо не знамо какву су површинску ратницу Мара Јама скували у својим непристојним синтоидним бурадима. Могло би бити много горе ако би успели да прођу кроз орбиталну одбрану Ратарајана и слете. Ратарајани би морали да делују превентивно, за шта немају психологију.“

593

„Није ме брига каквог злочестивог војника Променљивца призивала Мара Јама“, рекла је Луус-Марсела. „Ништа биолошко не би могло да победи Ратарајанску сферу.“

„Желите ли да се кладимо?“ упита Рамона-Урсула лагано.

„Сфере ће једноставно нестати ван домашаја.“

„Осим ако Мара Јама немају деривате птеродактила из ноћних мора. Не би био први пут.“

„Даме!“, рекла је Каролиен-Амаја. „Ратарајан Доминион неће покренути превентивни напад из истог разлога због којег ми нећемо. Нико не жели да се брани од флота Мара Јаме наредних десет хиљада година. Па шта ћемо да радимо?“

„Они су овде због ХеСеа“, рекао је Луус-Марсела. „Сви то знамо. Наш споразум на Каролијеновом усповању о повећању наше поморске снаге сада би требало да буде ревидиран навише.“

„Стварно?“ рекла је Тира. „То је то? Само да изградимо још бродова? То ми звучи као одговор Ратарајана. Мислим, објасните нам шта ћете тачно урадити са овим новим ратним бродовима.“

„Њихово постојање биће упозорење за Мара Јаму.“

Тира се подсмешљиво насмеја. „Скоро сваки доминион може да уништи флоту Мара Јаме ако је притеран уз зид. Разлог зашто нико то не ради је страх од евентуалних последица - да се не роје само, већ се гомилају. Требаће им пар хиљада година да сви стигну до Посејдонове маглине, али ће доћи. Онда ћемо заиста бити у пропасти.“

„Па шта предлажеш?“ упитала је Каролиен-Амаја безбрижно.

„Анекс Капо Фроа.“

„Шта?“

Луус-Марсела се одушевљено насмејала и аплаудирала. Остале краљице су прорачунато гледале Тиру.

„Како нам то помаже?“ упитала је Рамона-Урсула.

„Луус-Марсела је у једном погледу сасвим у праву“, рекла је Тира. „Повећање наше поморске снаге је упозорење за Мара Јаму. Али то је упозорење сада. Велика игра Мара Јаме се игра на екстремно дуге стазе. Они већ знају да смо одлучни и да можемо уништити флоту која се роји око де Верје. Оно што желе да знају је како ћемо реаговати на провокативни упад попут овог, како би могли да планирају у складу са тим. Анексија Капо Фроа је ионако један од наших циљева. Наши архонти су ослабили своју политичку структуру. Зависе од нас за трговину и гориво, а четрдесет седам процената њихових...“

становништво су царска небеска бића; остали су биолошки разноврсни. Називање себе Утарским Доминионом је обмањујуће; то је више као политички неопходан савез различитих врста, посебно на Сантони-О. Свакако би био наш за двеста година; око тога смо се сложили. Кажем да померите временски рок и пошаљете комбиновану флоту и једноставно замените њихову владу гувернером кога именује царица.“

„Ништа од овога не утиче на ситуацију са Мара Јамом“, пожалила се Инеса-Пијерина.

„О, драга сестро, јесте“, исправила ју је Тира. „Наша потреба да будемо јаке када се носимо са Мара Јамом је у будућности, а та снага долази са економском ценом – оном која може бити толико скупа да нарушава стабилност коју наши поданици уживају, и коју је наш лични терет да гарантујемо. Дакле, апсорбујући индустријске капацитете Капо Фроиса и његовог становништва, моћи ћемо да проширимо нашу економију готово без икаквих трошкова на наше главне звездане системе. Онда, када дође време, моћи ћемо да изградимо више ратних бродова са мањим трошковима за нашу укупну економију. То такође погађа проблем одмах код Мара Јаме. Првобитни курс њихове флоте их је водио ка Капо Фроису, зар не? Ако то постане део Крунског Доминиона, легитимно ћемо моћи да им ускратимо приступ када коначно крену даље од Хоа Квинзуа. Они ће бити ти који ће морати да направе следећи потез у овој игри коју играју против нас, тако да ћемо ми бити ти који ће тестирати њихову одлучност и намеру. Ми ћемо бити ти који могу ефикасно да планирају.“

„Свиђа ми се“, рекао је Луус-Марсела.

„Поред тога, предложила бих да појачамо наше архонтске операције у региону око Хоа Квинзуа“, рекла је Тира. „Изазвати немире у Доминиону Каралакс и Џодијанцима — а могуће и у Доминиону Голарен. Као што је наша драга царица предложила на свом савету, неколико злочина под лажном заставом могло би довести до тога да наши часни суседи предузму акцију против очигледне кривице, што би нам поново омогућило да тестирамо одлучност Мара Јаме.“

„А ако одговоре слањем још својих флота?“ упита царица.

„Онда ћемо знати шта морамо да урадимо и имаћемо времена да се припремимо.“

„Ви бисте их геноцидирали?“

„Више бих волео да су то они него ми, а ми имамо војне капацитете да то осигурамо.“

„Драга моја Хелена-Тира, видим да гласине о твом новом ставу нису преувеличане.“



„Хвала вам, царице. Политика је била неопходан атрибут да бисмо водили Крунски Доминион кроз велики период мира којим смо благословили наше поданике. Али тај мирни период се завршава, и да бисмо пребродили дуге године које су пред нама, свакоме од нас ће бити потребна снага за коју знам да дрема у сваком од нас. Још једном ћемо се уздићи до нивоа и показати овом нашем Кентаури јату да нисмо декадентни доминион каквим су нас погрешно проценили.“

„Могло би да успе“, рекао је Луус-Марсела са лепим изразом невољности.

Тира јој је упутила мали осмех захвалности. Могла је да види да су сви били одушевљени идејом анексије Капо Фроа. Стабилност је била лепа идеја, али могло је се превише наћи — посебно ако се ваше године мере миленијумима и можете повећати своје богатство и моћ без икаквог личног ризика.

„Желела бих да предложим нашој царици да нас четири краљице за десет година доведемо свака по једну краљевску флоту у Келован, како бисмо се ујединиле са царском флотом под њеном командом“, рекла је Тира.

„Драго ми је да ставим предлог краљице Хелене-Тире на гласање“, рекла је Каролијан-Амаја формално — и можда помало нестрпљиво. „Да ли су сви за?“

Пет краљевских руку подигнуто је са умереном равнодушношћу.

„Предлог је усвојен. Упутства ће бити прослеђена нашим адмиралима да координирају Наш племенити подухват. За Вечну Круну Доминион.“

„За Вечну Круну Доминион“, сложиле су се краљице.

—

БИЛА ЈЕ ТО СКРОМНА колиба двадесет километара од величанствених замкова на крају станишта Кортона, а такође удаљена и од суседних резиденција. Када је Макаио-Фараџијев скијашки такси стигао до улазних врата, снег је био до пола зидова. Златна светлост је сијала кроз прозоре и прскала по нетакнуто белом снежном пољу напољу. Дим се извијао из високог црног димњака на једном крају. Све је то било дивно анахроно.

Андроид му је отворио дебела дрвена врата и још светлости је потекло напоље. Оно је увело Макаио-Фараџија у салон где је ватра горела у широком каменом огњишту. Зидови су били направљени од наслаганих балвана који су били савршено закошени на угловима. Лорд Гахиџи-Калдер је устао из



широки кауч и испружио руку, његова немодерна стара хаљина вијорила се око његових избочина од крвавог камена.

„Хвала вам што сте пристали да ме видите“, рекао је Макаио-Фараџи након што су разменили самоопажања. „Волео бих—“ Застао је када је још један Небески ушао у собу. „Господару Јолав-Дабни?“ Окренуо се ка Гахиџију-Калдеру. „Мислио сам да је ово приватни састанак.“

Јолав-Дабни је пружио руку. Макаио-Фараџи је невољно разменио самозапажања.

„Сусрет нас двоје може се протумачити као сусрет старих пријатеља“, рекао је Гахиџи-Калдер. „Поготово што се чини да се ви и ја налазимо у тешкој ситуацији да наше услуге више нису потребне суду. Али састанак нас троје могао би бити погрешно протумачен, па чак и могуће искоришћен против нас. Лорду Џолаву-Дабнију је такође недавно смањен судски статус.“

Јолав-Дабни је слегнуо раменима, због чега су се његови значајни полумесеци од крвавог камена заљуљали с једне на другу страну као да му врат једва може да их држи. „То је обичај свих супруга када наши краљевски потомци сазре и стекну независност. Ја заправо само држим свој палатски апартман из куртоазије указане оцу коњушара Њеног Величанства.“

„Дакле, оно што треба да се запиташ, Макаио-Фараџи“, рекао је Гахиџи-Калдер, „јесте да ли желиш да останеш и разговараш са нама?“

Макаио-Фараџи се тужно осмехнуо. „Некада сам користио умирујућег јахача за сеансе са тобом. Сада више не видим потребу. Универзум није оно што је некада био.“

„Одлично“, рекао је Гахиџи-Калдер. „Хајде, хајде да седнемо поред ватре — тројица старих људи чије је време прошло, разговарају о свакој неправди која је задесила универзум откако смо ми били на власти. Шта може бити традиционалније од тога?“

Андроиди из ложе су им послужили обогаћено вино из једног од винограда у власништву породице Гахиџи-Калдер. Макаио-Фараџи је почео да говори, али његов стари шеф је подигао руку и сачекао да андроиди оду. Након тога, Макаио-Фараџијев лични доушник га је обавестио да пригушно поље блокира салон.

„Можете слободно говорити пред Јолавом-Дабнијем“, рекао је Гахиџи-Калдер.

Макаио-Фараџи је радознало погледао бившег супружника.

„Увек архонт.“ Јолав-Дабни се насмејао. „Разумем. Онда, да те смирим, овде сам зато што се наша вољена краљица чудно понаша. Ишао бих толико далеко да доводим у питање њену тренутну подобност да буде на престолу.“

## 597

Макаио-Фараџи се делимично опустио. Осим тога, рекао је себи, Хелена-Тира готово да не мора да се мучи са напором који захтева заробљавање. Ако жели да ме уклони, већ бих плутао кући дугим путем. Уалана-Шојгу би се побринула за то. „Ценим твоју искреност“, рекао је. „Гахиџи-Калдер, тражио сам да те видим јер и ја имам једно питање. Када си био главни архонт, да ли си знао да постоји станица непознатог доминиона у бинарном црвеном патуљку са друге стране Хе-Мора од Тинаје?“

Шта год да је Гахиџи-Калдер очекивао да Макаио-Фараџи каже, очигледно није то. „Шта има?“, узвикнуо је.

Макаио-Фараџи је објаснио све што му је Оломо рекао.

„Винидски савет безбедности никада није био упознат са било каквим преживелим из Формационог рата ван ХеСеа“, рекао је Гахиџи-Калдер. „Ни за све време мог рада као главни архонт, нити пре тога. Знао бих.“

„Уалана-Шојгу тврди другачије“, рекао је Макаио-Фараџи. „И имплицитно, то тврди и Хелена-Тира — осим ако се он некако није уротио против ње. Зато сам овде. Упркос мом негодовању због тог чина, разумем зашто сам смењен. Она преусмерава двор, војску и своје безбедносне службе ка активнијем и агресивнијем стању. И након данашњег састанка Царског савета, сада знамо зашто. Али покушавам да видим да ли су то двоје повезани.“

„Резолуција Царског савета безбедности у вези са Капо Фроасом изненадила је већину људи“, рекао је Јолав-Дабни са жаљењем. „Али се уклапа у Хеленино-Тирин повратак тврдокорној политици. И заправо,

њена промена политике није толико неуобичајена – барем за оне од нас који су били присутни пре Споразума. Сећам се ње и осталих краљица из тих времена. Биле су жестоке тада, више него што је она постала у овој својој новој војсци.“

„Разумем. Дакле, да ли је Уалана-Шојгу могла некако утицати на њу?“

„Нема шансе“, рекао је Гахиџи-Калдер. „Али он је разлог зашто нам је било драго што сте тражили да ме видите.“

„Незамисливо ми је да је Уалана-Шојгу постала главни архонт Хелене-Тире“, рекао је Јолав-Дабни. „Уалана-Лајон је потпуно презирала Тиру и не могу довољно нагласити колико је та мржња била јака. У приватности, он је заиста веровао да је она убила обе његове ћерке чланице верске заједнице.“

„Да“, рекла је Макаио-Фараџи. „Била сам на том Првом суђењу. Било је... узнемирујуће. Али колико се сећам, Хелена-Кионе је одобрила Тирине поступке тог дана. Чула сам за Друго суђење. Зар Тира није спасила вашу ћерку?“

„Јесте, али до тада је Уалана-Лајон већ била ван разума.“

598

„Па шта му је променило мишљење?“

„Имао је теорију о Тири“, рекао је Јолав-Дабни полако. „Иако, искрено, опсесија би била прецизнија. Кривио је девојчину урођену свирепост на њено крвно порекло. Што се њега тиче, њена породица се сматрала сиромашном. Заправо се плашио да ће постати домаћин Хелени.“

„Ипак, када се вратио са овог наводно државног посла, она га је одмах именовала за главног архонта“, рекао је Гахиџи-Калдер. „То је

болело, не смем да признам. Морам да се дистанцирам од сопствене породице из страха да су укаљани повезаношћу.“

„Мора да постоји објашњење“, рекао је Макаио-Фараџи збуњено. „Жао ми је, нисам упознат са дворским активностима и интригама. Рекли сте да се вратио — одакле?“

„Нисмо сигурни“, рекао је Јолав-Дабни. „Ту ви долазите на сцену.“

„На који начин?“

„Можда више нисам главни архонт“, рекао је Гахиџи-Калдер. „Али имам контакте који сежу дубоко. Требало је месеци и много услуга је тражено, али сам открио да је након Другог суђења, када је изгубио Делфину, Уалана-Лајон повео своје синове Шојгуа, Луција и Павела са собом на броду, Анотон. Напустили су Винид и одлетели у систем Келован.“

„Јесу ли?“

„Да. Анотон није био наведен као власништво породице Панрако, тако да откривање везе није било лако. Уалана-Лајон је очигледно улагао значајан труд да сакрије шта је радио.“

„Куда је отишао следеће?“

„Не знамо. Иако се он — и само он — вратио, недавно смештени у Шојгуу, на приватној јахти компаније Панрако, Едлин. И колико год да је болно признати, немам много ресурса у систему Келован. Ви, међутим…“

„А.“ Макаио-Фараџи је дубоко удахнуо. „Уалана-Шојгу ме је лишио свих операција осим једне. Дозвољава ми да завршим истрагу две непријатељске архонтске мреже на Гондијару.“

„Занимљиво. Зашто?“

Макаио-Фараџи је гледао право испред себе. „Зато што сам га молио.“

„Не бих дозволио да ме то поколеба.“

„Да; свестан сам тога.“

„У том случају, док не сазнамо шта се крије иза овог савеза између Хелене-Тире и Уалане-Шојгуа, морате бити изузетно опрезни када...“

599

Лети назад тамо. Не могу да верујем да ти је учинио ову услугу, а да није видео неку корист за себе.“

„Разумем.“

„Дакле, урадићеш то?“ рекао је Јолав-Дабни. „Сазнаћеш где је отишао Анотон? Вероватно су тамо и Луцио и Павел; сигурно се никада нису вратили у Винид.“

„Рачунајте на то“, одлучно рече Макаио-Фараџи. Донео је тешку одлуку; толико тога у вези са самом идејом било је табу. Само питање је доводило у питање херојство целе генерације Царских Небеских Владара. „Оклевам да покренем ово питање, али да ли је породица Уалана-Шојгуа икада потврдила Шојгуово гостовање антитезом императикс?“

Јолав-Дабни је оштро удахнуо.

„Био сам тамо на састанку Тајног савета када се појавио Уалана-Шојгу“, свечано је рекао Гахиџи-Калдер. „Његова рођака, леди Лачвин-Елиф, разменила је самопоуздање са њим. Прихватила је његово наслеђе.“

„Иста она леди Лачвин-Елиф која се није повукла са свог места у Тајном савету“, неодобравајуће рече Јолав-Дабни.

„Што указује на то колико је породица Панрако сада блиска са Краљевском кућом“, рекао је Гахиџи-Калдер раздражено. Подигао је

чашу према Макаио-Фараџију. „То је брига на коју би требало да се усредсредимо, уместо да извлачимо из себе древног непријатеља. Знате, био сам на Келовану оног дана када је краљица Зубери убијена. Одиграо сам своју улогу у уништавању ужаса који је рађала. Ништа у тим лабораторијама није преживело – ни биологија, ни неурологија. Гледао сам како њене принцезе и верници умиру својим очима. Никога нисмо поштедели, чак ни најмлађе. Ноћна мора је умрла са њима.“

„Наравно“, рекао је Макаио-Фараџи, али чак и тако, сада када се усудио да то помене, та идеја није јењавала. „Почећу потрагу за Аннотоном.“

„Имам једну идеју која би могла да помогне“, рекао је Јолав-Дабни. „Пре него што је отишао, Уалана-Лајон је проклињала Онешота.“

„Господару Бекету?“

„Да, заиста, сам господар двора. Који је дошао из Уиксија. Који је у __“

„Келовански систем“, закључио је Макаио-Фараји.

„То је добро место за почетак као и било које друго“, рекао је Гахиџи-Калдер.

# ДВАДЕСЕТ ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ

"

ТРИ НЕДЕЉЕ НАКОН Ванилдине церемоније матуре, Теренс се и даље дурио. Заједно са четири стотине других родитеља, био је у школској сали за састанке, посматрајући како ученици завршне године преузимају своје сведочанство о завршеном првом разреду. Као и сви остали очеви, трудио се да не покаже свој понос, али је било тешко. Чак је осетио кнедлу у грлу, за коју је увек претпостављао да је само израз лица.

Онда им је на пријему рекла да ће радити за предузеће за промоцију догађаја.

„Узимаш годину дана паузе пре факултета?“ упитао је. Није раније било поменуто, али многи осамнаестогодишњаци су имали годину паузе.

„Не, тата, не идем на факултет. Нема смисла. Могу сам да размишљам, хвала ти — и то је све што те факултет учи... наводно; сигурно не учимо ништа ново. Они су само превара Небеских бића како би наметнули своју ортодоксију људима.“

„О, за име Астерије! Наравно да се нешто научи. Погледајте Алјана; он је на пола студија медицине. И он се одлично проводи на кампусу.“

„Да, он учи који део Небеске технологије да стави на коју повреду. То можеш да добијеш од инжењера.“

„Слушај, знам да мислиш да Гондијар није најбоље место за живот у Кластеру, али диплома ти даје прилику да из њега извучеш максимум.“

„Јеси ли управо озбиљно рекао/рекла 'искористи најбоље што можеш'?“

„Да, заправо, јесам. Душо, живот било где није лак, а извлачење максимума из њега је оно што људи раде још пре него што смо напустили Стару Земљу. Најбољи живот може бити прилично добар, знаш.“ Чак и док је то говорио, знао је да губи расправу – расправу коју није ни требало да води, што је Хименин израз лица јасно говорио.

„Најбоље није довољно добро, тата. Не за мене. Заправо, не за многе од нас.“

„Диплома права ће вам омогућити да оспорите систем.“

„Наравно, направи тако мале промене да нико никада неће знати да постоје. Мислиш ли да би се Џосијас икада задовољио тиме?“

„О, сигуран сам да не би.“

601

„И дозвољено нам је да студирамо право. Па шта? То није наш закон. То су правила устава насеља, која нам они намећу. Шта је са науком? Да ли ми је дозвољено да студирам науку? Наравно да нисам; нисам права наука. Ни чисто истраживање, ништа што би нам омогућило да повећамо људску базу знања, и, забрањује Астерија, да изградимо сопствене ЗПЗ генераторе или нано-био или ултравезане материјале или микрофузионе генераторе. Сва наша технологија је замрзнута на нивоу првог разреда, тако да свако ко је дипломирао може да ради на свим системима са којима ће се икада сусрести на овом свету.“

Успео је да се сабере и попусти са добром грациозношћу - или како је Химена то назвала, као љутито дете.

Проблем је био у томе што није могао само да разуме њен аргумент, већ се донекле и слагао са њом. Након више од тридесет година рада на очувању статуса кво, почео је да доводи у питање целу филозофију „стабилност је светиња“. Или је можда само био уморан од суочавања са толико глупости и ситница. Ако је био искрен према себи, једини разлог зашто је још увек надгледао мрежу доушника био је тај што је

желео да коначно открије људе који су водили инфилтрације, своје колеге. Било би задовољавајуће – на интелектуалном нивоу, у сваком случају. Нешто што би показало деценије труда. Не да би то икада могао да покаже било коме другом.

Све га је то довело у лоше расположење док је улазио у обезбеђену собу за испитивање. Берше је то очигледно одмах приметио, чинећи га опрезним. Теренс га је оставио самог добра два сата од хапшења. Упали су у главни клуб у којем је деловао Једанаест Токсикс, и ухапсили десет чланова. Осталих девет је било у полицијској станици свог округа, оптужени за досије пун кривичних дела која се односе на крађу, изнуду, трговину људима, избегавање пореза и поседовање оружја. Теренс је локалном тужиоцу пружио чврсте доказе да их осуди на десетогодишње убрзање затвора, а затим на десетогодишње казнено дело. Још једна рунда хапшења требало је да буде за три сата, а привући ће двадесетак млађих војника. До сутра ујутру више неће бити Једанаест Токсикса.

„Па шта је ово?“ упита Берше опрезно.

Теренс је сео преко пута њега и уздахнуо. „За тебе, вероватно десет година на фарми са неким убрзањем старења, ако сам дозвољен. Разлог зашто си овде је зато што је мени доста.“

„Доста чега?“

„Не прави се паметан. Имам више доушника у Једанаест Токсикса него што је краљица изнедрила.“



„Не знам о чему причаш. И желим свог адвоката.“

„Не.“

„Шта? Знам своја права и желим—“

„Не треба вам адвокат јер никада нећете ићи на суђење. Ја нисам обичан полицајац. Радим директно за некога ко има већу моћ чак и од Канцеларије гувернера, што значи да сам овлашћен да вас оптужим и осудим према закону о страним активистима.“

„Шта?“

„Реци ми шта још једном, изазивам те, дођавола! Ако хоћу да те отпратим горе до мензе и упуцам ти у главу пред сваким полицајцем у згради, могу то да урадим, а ипак ћу бити код куће на време за вечеру. Јасно? Хтео си да будеш у великој лиги? Па, успео си. Добродошао.“

Берше је пребледео, али је имао довољно памети да ћути.

„Добро, овако ствари стоје. Идеш у казнени затвор на најмање десет година, а ја ћу ти одузети сваки киловат који поседујеш, који ће бити дат Фонду за жртве као надокнада свим људима које си оштетио у свом бедном малом животу. Без расправе, без молби. Служиш тих десет јер си говно, а заслужујеш много дуже. Сада ћу ти поставити неколико питања, а ти ћеш на њих одговорити. Ако то не учиниш, сваки пут ћу ти додавати десет година убрзања старости. Јеси ли разумео?“

Берше је кротко климнуо главом.

„Пре неколико година, прихватио си уговор да отмеш Зикара. Зар не?“ подстакао га је Теренс.

„Да, али је пошло по злу. Никада га нису пронашли.“

„Не. Уместо тога, пронашли су мене.“

„То си био/била ти?“

„Аха. Хтео си да га питаш за Тошета.“

„Одакле ти то, дођавола, знаш?“ излетео је Берше.

„Тоше је особа са којом бих веома желео да разговарам. Тренутно га један од мојих сарадника прати, а када откријемо куда иде, довешћемо

и њега овде. Дакле, моје питање је: Ко вас је уговорио да отмете Зикара?“

Берше га је мрко, мрско погледао.

„Чекам…“

„Медуза.“

603

—

„ТРЕБАЛО БИХ чешће опаснији“, рекао је Теренс преко безбедног интернет разговора чим се вратио у своју канцеларију.

„Јеси ли носио/ла визир?“ упитала је Луција. „Онај који те је чинио/ла јако тврдим/ом, можда са ожиљком?“

„Не, отворено сам му претио. То ми је довело до огромне промене става.“

„Чиме си му претио?“

Теренс се сместио у столицу и окренуо се ка прозору. Било је касно поподне, а орбитални торањ је био танка црна линија која је пресецала азурно небо директно испред њега. „Рекао сам му да ћу му пуцати у главу ако не одговори на моја питања.“

Насмејала се. „Нема везе.“

„И да ћу то урадити у мензи.“

„Зашто менза?“

„Пошто сам толико изнад закона, сви би ме видели како то радим и ништа ми се не би десило.“

„Супер. Могу ли то да користим?“

„Не. Нађи своју собу да у њој убијаш људе. Јеси ли видео Тошета?“

„Ваздушна комора се циклично отвара, тако да неко мора да излази.“

„У реду, сада приступам вашем фиду.“ Слика се увукла у Теренсову мрежњачу. Луција се кретала кроз трећи ниво дока Високе Розе, огроман простор испресецан гредама. Био је стар неколико хиљада година, али је и даље изгледао као да чека завршетак, у карактеристичној архитектури астроиндустријских структура широм целог јата Кентаури. Људи су лебдели около, користећи покретне шине на порталима да би се кретали између пристанишних места и кабина лифта. Носачи са нултом гравитацијом лебдели су кроз шире просторе, држећи се својих додељених протока, са бисагама пуним личних кофера које су достављали или вадили из појединачних свемирских бродова. Доста њих је стизало са упакованим залихама хране, које су директно кроз отворене ваздушне коморе носиле у кухиње.

„Изгледа гужвасто“, приметио је.

„Да, па, Бризо је усидрен на овом нивоу и спрема се да крене.“

„Мисија Краљевске научне академије у Долод? Мислио сам да је то следеће недеље?“

604

„Два дана. Заузети су интеграцијом инструмената за посматрање.“

„Бацање новца. Макаио-Фараџи ми је дозволио приступ морнаричком прегледу. То је гвоздена егзотика, у реду.“

„Не сумњам у то, али би било лепо када би људи сами спроводили истраживања. То доприноси нашој сопственој бази знања.“

„Звучиш као Јосијас.“

Луција се насмејала. „Никако. Ах, ово је добро место за посматрање три Ф.“

Сваки простор за свемирске летелице у доку Хај Розе имао је своју ваздушну комору окружену закривљеним прозорима за гледање, како би свако могао да види брод пристао напољу. Луција је лебдела око лифтског стајалишта четрдесет метара од простора 3Ф, што јој је пружало пристојан угао кроз прозор. Кибелин орао је ушао у простор четрдесет минута раније, јонски потисници дуж његове кичме избацивали су електронско плаве траке. Био је то стандардни Путнички брод, као и било који други. Дугачко вретено за теретне капсуле, фузионе моторе и резервоаре за гориво, са прстеном за одржавање живота састављеним од цилиндричних модула спојених заједно - неки дебели, неки витки, а неколико готово сферних. Сваки је изгледао као да је направљен од различитих материјала од стране различитих култура у различитим епохама.

Портални мостови су се извукли, причврстивши се за тачке утовара напред и назад и учврстивши гломазан брод на место. Затим су се пупчане кракове помериле унутра, повезујући црева и каблове за напајање. Панели са расхладном течношћу су се савили уназад у бокове док су се термички канали закачили. Коначно, прстен за одржавање живота је престао да се окреће, а цев ваздушне коморе одељка се испружила до њега.

Теренс је гледао како се широка врата ваздушне коморе отварају. Неколико минута касније, Тоше је испловио напоље. Нове информације су се појавиле у Теренсовој мрежњачи док је ЦИ дешифровао човеков ЛНК до мреже дока.

„Резервише карту за капсулу у кули. Добро иде. Полази за Санта Росу за дванаест минута.“

„И ја знам да читам“, рекла је Луција. „Набавила сам себи карту за исту капсулу.“

Тоше се одлепио од ивице ваздушне коморе и клизио до греде са вучном шином. Лако се ухватио за један од покретних рукохвата и

пустио га да га вуче. Иза њега, носач је зграбио сандук из ваздушне коморе.

„Не прати ме превише близу.“

„Астеријина гуза, шефе. Хајде!“

„Извини.“

„Сада пуштам ваздушну чашу.“

## 605

Поглед са њеног сензорског места се променио док је лебдела ка шини за повлачење. У том тренутку, жена је изашла из кабине лифта и винула се преко празног простора до ваздушне коморе одељења 3Ф.

„Ко је то?“ упита Теренс.

„Непознато“, одговорио је његов лични доушник.

„У реду, скенирај њен ЛНК код.“

„Наведено као Antoinette-2burg. Лиценцирани фриленсерски инжењер бродских система, регистровано пребивалиште хотел Килие, стан седамнаест, станиште Винена у Хај Рози.“

„Хвала.“ Фокусирао се на Лусијин пренос. Стигла је до транзитног коридора, широког тунела који је водио до станице за путничке капсуле директно испод свемирског дока. „Како си?“

„Сада идем ка капсули“, рекла му је, благо задихана. „Не мислим да ме је видео; држим се на удаљености од најмање педесет метара. Али ми недостаје што не користим инсекте дронове да га пратим.“

„Одељење за одржавање живота је узнемирено због јата инсеката у Хај Роси.“

„Напади.“

„Шта?“

„То је најезде инсеката, а не јата.“

„Примљено на знање.“

„Теже ми је да контролишем ајрила. Није све ново напредак.“

Теренс није ништа рекао; свиђале су му се ваздушне јегуље. Макаио-Фараџи их је поклонио пре пет година. Биле су то танке нити дугачке три центиметра и танке као паучина, са густином која им је давала неутралну пловност у ваздуху (не да је то било важно у нултој гравитацији). Маневрисали су таласајући своје тело - покрет очигледно потиче од јегуље. Њихов сложени молекуларни састав значио је да су били ефикасно провидни, што их је чинило изузетно тешким за видети. „Моли се да никада не наиђеш на верзије борбене класе“, обавестио га је Макаио-Фараџијев пратећи текст.

„Дај да га видим“, рекао је Теренс. ЦИ је прешао на пренос са ајрила. Био је то чудан поглед; вијугаво кретање ајрила је терало перспективу да се њиха с једне на другу страну. Транзитни коридор Високе Розе којим је Тоше клизио био је широк пет метара, са мноштвом људи који су плутали у нултој гравитацији - неки вешто, неки не баш. Тоше је дефинитивно имао доста искуства са слободним падом, закључио је Теренс; кретао се без напора ка...



салон за укрцавање у капсулу на другом крају. Авио-летелица је држала корак неколико метара иза њега.

„Полазите за осам минута“, рекао је Теренс. „Можда бисте желели да се мало приближите.“

„Хвала вам што сте поделили своје искуство са путовања. Затварају ваздушну комоду два минута раније. Имам доста времена.“

Теренс се насмешио; то је било као да даје савет својој деци.

„Дакле, ова Медуза“, рекла је Луција. „Шта до сада имаш о њој?“

„Она је фриленсерка у обезбеђењу, процењена старост је шездесет пет биолошких година. Знамо да је летела са Путницима, али не у скорије време.“

„Дефинишите „недавно“.“

„Двадесет година, можда и више. Постоје и неке непотврђене гласине да она ради више од основног посла обезбеђења. Можда је убица.“

„Ништа конкретно, међутим?“

„Не. Али организујем да је ставим под потпуни надзор и пресретнем је помоћу индукованог косог система; тим ће бити спреман за распоређивање за четири сата. Она је најближа коју имамо врху Мреже Три. И очајнички желим да видим да ли ће поново кренути на Тошета када стигне до Санта Росе.“

Снимак са авиона је приказивао Тошета како улази у полусферични салон за укрцавање.

„Да“, продужила је Луција. „Да ли те мучи што смо увек на ивици продора, али се то никада не деси?“

„Изузетно. Зашто?“

„Нема сврхе. Само сам размишљао, шта ако они прошире своју мрежу да би сазнали шта ми радимо, а ми проширимо нашу мрежу да бисмо сазнали шта они раде, и ниједно од нас заправо не 'ради' ништа осим што посматра једно друго?“

„У реду, шта је онда са Медузом која планира да пита за Тошеа и целу катастрофу са Бопбеом?“

„Можда само... банда на банду?“

„Немој ми покварити дан.“

„Само кажем, знаш.“

„Па, ускоро ћемо сазнати. Организоваћу другу операцију потпуног надзора да поздравим Тошеа чим капсула стигне овде доле.“

Теренс је гледао како Тоше пролази кроз кратку цев за ваздушну комору у путничку капсулу. Авион га је пратио. Док је улазио у цев, сервисни авион је излетео из капсуле где је чистио, покретан...



сет вентилатора са каналима. Ваздушни вентилатор се померио на једну страну како се не би приближио. Њих двојица су прошли на пола метра једно од другог. То је био тренутак када је сервисни вентилатор окренуо своје усисивачко црево и ротирао га тако да крај млазнице буде окренут ка површини цеви ваздушне коморе. Покрет је замахнуо крајем млазнице поред вентилатора. Довод се претворио у гомилу окретних слика; затим се вентилатор котрљао низ унутрашњост сервисног вентилатора у потпуном мраку.

„Кучкин сине“, вриснула је Луција. „Јебено мрзим ајриле!“

„Уђи у капсулу“, рекао је Теренс. „Сада!“

“Не сери!”

Снимак се пребацио на Лусијине личне сензоре. Теренс је могао да види како јој се руке брзо крећу, ударајући о гребене дуж транзитног коридора док је јурила ка салону за укрцавање.

„Дајте ми интерну сензорску мрежу капсуле“, рекао је Теренс доушнику. „Визуелно препознавање, лоцирај Тошеа.“

„Приступање“, одговорило је.

Луција је стигла у салон за укрцавање и прелетела преко њега до ваздушне коморе. Сервисни ендији је зујао напоље, његова млазница је марљиво струјала по ивици цеви, усисавајући сву прљавштину коју је могла пронаћи.

„Можеш ли га видети?“ упита Теренс.

„Не.“

Луција је изашла из ваздушне коморе у малу комору предворја. Капсула је имала два лифта која су повезивала четири палубе. Индикатори су показивали да један иде ка предворју, а други да се спушта на доњу палубу. Породица са троје деце ушла је кроз цев иза ње, а мајка ју је погледала са неодобравањем.

„Где је мој пренос из капсуле?“ упита Теренс доушника. „Потребне су ми камере у лифтовима.“

„Дошло је до квара у ЛНК-у.“

Усправио се у столици, нестрпљиво гледајући у орбитални торањ. „Овде доле или на Хај Рози?“

„Проблем је у системима капсула.“

„Астерија, да ли је капсула неисправна?“ Превише случајности, помислио је. Превише.

„Не. Контролни монитори куле показују да су сви системи функционални.“

„Могу ли приступити унутрашњим сензорима?“

„Постоје делимичне везе.“

„Можеш ли ми нешто донети?“

„Доступни су предсобље, друга палуба, степенишни пролаз, кухиња за пратиоце и анекс са тоалетом на првој палуби.“

„Шта је са лифтовима?“

„Нема ЛНК-а.“

„Да ли је наша мета у неком од подручја које можете скенирати?“

„Негативно.“

„У реду, пронађи начин да заобиђеш проблем. Луција, сиђи на доњу палубу.“

„На то.“ Већ је ишла преко предсобља ка вратима која су водила на степениште.

Теренс је нестрпљиво чекала док се спуштала низ отворени средишњи део спиралних степеница. Онда се огласио тихи аларм, а мрежа је почела да се шири на сваком нивоу палубе, присиљавајући је на степенице.

„Проклетство“, промрмља Луција. „Капсула се спрема за убрзање.“

„Замрзни ту услугу, Енди“, рекао је Теренс свом доушнику. „Анализирај њене рутине.“

Луција је стигла до дна степеништа и пожурила у салон. Закривљени редови седишта били су распоређени у позоришту испред стакленог зида, пружајући путницима поглед на планету ка којој су се спремали да се спусте. Ред за терминаторе се већ приближавао Санта Роси, а таму коју је остављао пробијала су сићушна светла пољопривредних градова. Радници су позивали људе да заузму своја места пре него што почне убрзање и гравитација их спусти на под.

„Није овде“, рекла је Луција.

Дисплеји путовања са куле који су се репродуковали у Теренсовим ретинарним мембранама рекли су му да се ваздушна комора капсуле затворила. Требало је да се одвоји од Хај Розе за двадесет секунди.

„Поново снимите све визуелне сензоре у салону за укрцавање од тренутка када је ваздушни чамац изгубљен“, рекао је доушнику.

„Датотеке нису доступне.“

„Шта— Не. Како је то могуће?“

„Мрежа око капсуле је благо изгорела“, рекао му је ЦИ. „ЦИ Високе Розе је сада свестан напада и чисти систем. Пуна функционалност ће се вратити за једанаест секунди.“

„Покрени скенирање за Тошеа. Приступи свим функционалним сензорима у кругу од пола километра од терминала капсуле.“

„Капсула полеће“, рекла је Луција.

609

„Можеш ли да се попнеш до следећег салона?“

„На путу сам.“

„Услуга Енди је обезбеђена“, рекао је ЦИ. „Покрећем дијагностику.“

Лусијин пренос је показивао како јури уз степенице док је гравитација капсуле почела да расте. Ушла је у салон на трећој палуби, који је био готово идентичан четвртој, али са мање већих столица. „Није овде. Кучкин сине, покушаћу на другој палуби.“

„Сервис енду је био под даљинским управљањем три минута“, рекао је ЦИ. „ЛНК који шаље своја упутства је сада неактиван.“

„Ово је било испланирано“, рече Теренс горко. „Некако се извукао. Знао је да га посматрамо. Астеријина гузица, Тоше мора да користи Небеску технологију.“

„Али... Теренсе, само ти и ја знамо да се Тоше вратио у Хај Росу.“

„Погрешно!“ Скочио је са столице и пришао прозору. Обема рукама се ослонио на хладно стакло и испружио главу да види крај орбиталне куле, али угао је био превелик. Крута црна линија једноставно је нестала у плавом небу. „Знали су да га гледамо“, рекао је, „па су знали да ћемо га покупити чим Кибелин орао крене да пристане код Хај Розе.“

„Да, али сам тек стигла горе на време“, рекла је Луција. „Да ли имају тимове за које ми чак ни не знамо?“

„Изгледа тако. Дођавола, натераћу власти дока да заплене Кибелин орао. Испитаћемо посаду, сазнаћемо где је Тоше био и шта је радио.“

„То је прилично лош други резултат, Теренсе.“

„Знам. Приступите управљању доком Хај Роса и дајте им свој код овлашћења. Желим да Кибелин орао буде заплењен.“

„Кибелин орао се сада одвојио“, рекао је ЦИ.

„Срање! Могу ли га вратити?“

„Он је на томе, зар не?“ рекла је Луција.

Њен пренос му је приказивао салон на другој палуби. Тоше није био тамо.

Теренс се није ни трудио да завара да је Тоше у првом салону капсуле. „Да.“

„Не разумем ово. Ако Мрежа Два има могућност да извуче Тошеа из Високе Розе, зашто би ме преварила да дођем до капсуле?“

Веома лош осећај натерао је Теренса да се јаче притисне уз стакло. „Срање.“

„Мислите ли да покушавају да нас дискредитују — па, вас, претпостављам?“

„Луција. Тоше је имао кофер када је изашао из Кибелиног орла, видела сам како га је узимао један ендџија. Да ли му је пртљаг био чекиран у капсули?“

„О, не мислиш ваљда…?“

„Да ли је могуће вратити капсулу на торањ?“ упитао је ЦИ-ја.

„Да. Морало би се прогласити ванредно стање.“

„Објавите то. Одмах. Обавестите обезбеђење и контролу куле да се у капсули налази експлозивна направа. Чим се ваздушна комора активира, одмах евакуишите све.“

„Сићи ћу доле у товарни простор“, рекла је Луција.

„Не!“

„Јесте утоварио пртљаг. Имам шифру пртљага; могу да је проверим.“

„И шта да радим? Да ли има неких свемирских одела за хитне случајеве у авиону?“

„Контрола торња потврђује пријем“, рекао је ЦИ. „Траже вашу потврду овлашћења за ванредну ситуацију.“

„Астеријине сисе, пуна власт! Проглашавам кризни статус један-црвено-један.“

„Потврђено.“

„Да ли се службе за хитне случајеве са торња распоређују?“

„Мрежа капсула каже да на броду има нека свемирска одела. Не мислим—“

Лусијин ЛНЦ је нестао са његовог ретиналног дисплеја. „Луција!“, вриснуо је. „Луција! Луција! Врати ЛНЦ одмах, дођавола.“

„Не можемо да се повинујемо. Сви инжењерски уређаји до капсуле су прекинути. Инжењеринг торња пријављује експлозију капсуле.“

„Не!“ Ударио је песницом о стакло, очајнички гледајући у беспрекорно небо. Његов доушник је приказивао слику са георинга. Кула је тонула испод, дебели тамни стуб врхунског небеског инжењерства обарао се да би пробио изврсну плаво-зелену куглу далеко. Километрима испод, мали светли облак се ширио од њега, шаљући ужарене фрагменте олупине који су се вртложећи лебдели у свемир.

Ужас је заледио Теренсово тело док је гледао у импресивну линију која се пружала из града. Да ју је експлозија прекинула... „Статус куле“, шапнуо је. „Молим те, Астерија, да ли је кула нетакнута?“

## 611

„Интегритет торња потврђен.“

Теренс је испустио јецај и наслонио чело на стакло док му је отежано дисање тресло тело. На крају је повратио контролу и зурио у невидљиви георинг са потпуном мржњом. „Наћи ћу вас, мајку му, кунем се да ћу вас пронаћи. А када то учиним, чак ни Елохими вас неће моћи заштитити од мене.“

—

ДЕСЕТ ДАНА НАКОН експлозије капсуле куле, Теренс је паркирао свој глобус такси у приватној гаражи испод Зетијанске палате и упутио се ка сали за састанке. Изгубио је рачун колико је пута присуствовао током деценија откако се вратио са свог судбоносног састанка са Макаио-Фарацијем на Виниду. Зелинда Џалгори-Тобу је и даље присуствовала, наравно - друга константа. Након што се Фабило деМедериос пензионисао пре дванаест година, командант полиције Санта Росе почео је да присуствује уместо њега. За Марију Хосе, најновију командантку, ово је био њен трећи састанак. Теренсу је скоро било жао. Постављена је пре само пет месеци, и није се осећала сасвим пријатно на њиховом првом састанку, када је открила да архонти воде тајне мреже у Санта Роси и да је један од њених официра био архонтски агент, који је деценијама прикупљао тачне информације о већини активности банди у граду.

„Зашто ово нисте учинили доступним полицији и затворили их?“ упитала је са неверицом.

„Зато што морамо да пратимо њихове активности да бисмо видели шта раде друге мреже. Ако ухапсимо све доушнике и чланове које посматрамо, моја мрежа ће бити сведена на тачку у којој ће бити неефикасна.“

То није био одговор којим је била задовољна. А сада ово.

„Претпостављам да знате ко је то урадио“, одбрусила је оптужујући чим су њих троје сели.

Теренс је задржао безизражајно лице. „Чланови Сирали Анђелика; делују у северним деловима града. Пратим их већ неко време.“ Тврдња да је то било невероватно болно, али није могао да јој каже Тошеов идентитет. Расположење које је обузело Санта Росу одмах након злочина било је расположење апсолутног шока, које је сада уступило место тињајућем бесу. Никада раније није било ништа слично почињено на Гондијару. Читав концепт заштите моћи Небеског...

Царица је била преврнута наглавачке. Практично свако дрво у граду имало је црну траку везану око себе. Сви су захтевали одговоре - и, што је још важније, починиоце.

Ако би именовао Тошеа, Марија Хозе би поднела налоге за хапшење својим колегама широм градова и префектура Гондијара, и све би било узалуд. Ако би Тоше могао да избегне њега и Лусију док је под активним посматрањем из Небеских система, полиција га никада не би ухватила. Осим тога, није само Тоше организовао бомбу. Ко год да је водио Мрежу Два, припремио је трик нестајања пре него што је Кибелин орао пристао.

„Зашто си их пратио?“ упитала је Марија Хозе.

„Сирали Анђелићи су и раније спуштали оружје низ кулу; веровали смо да ће то поново учинити.“

„Већ су то радили раније?“ рекла је запрепашћено. „Радили су то раније, а никада вам није пало на памет да ме обавестите? Они су део ових проклетих архонтских шпијунских мрежа, зар не?“

„Постоји извесно преклапање, да.“

„Какво шпијунирање? Шта, дођавола, траже? Ово је Гондијар, за име Астерије; ми нисмо нека морнарица доминиона наоружана оружјем за убијање звезда. Ми обрађујемо земљу; то је све што радимо. Обрадимо земљу!“

„Не знам која је њихова сврха.“

„Онда каква је онда дођавола корист од тебе? Ти си полицајац и сигурно не помажеш полицији. Да ли твој архонт мисли да добро радиш за њега?“

„Доста“, рекла је Зелинда. „Сви ми овде делујемо у оквирима области које су дефинисали представници царице. Директорка Вилсон-Флечер једноставно следи наређења.“

„Двесто тридесет седам људи је било у тој капсули“, ледено је рекла Марија Хозе. „Двадесет њих деце.“

„Убили су једног од мојих официра“, одговорио је Теренс. „Који ми је био пријатељ. Даћу вам све информације које су вам потребне да их заувек склоните. Овај досије садржи имена свих умешаних.“ Обрадио је досије са својим доушником, имплицирајући чланове Сирали Анђеликса, од којих су двојица била у то време у Хај Роси. У њему је наведено неколико злочина у којима су учествовали током последњих десет месеци, а главни је био продаја серије оружја из периода Ремнант Ере другој банди у Сан Хуасни. Прича је да су знали да им је Луција на трагу и одговорили су капсулом бомбе. Информације у досијеу



би пружио нераскидив случај тужилаштва. Рекао је свом доушнику да га пошаље команданту.

„Једино што не знам је ко је од њих поставио капсулу-бомбу. Али забележени докази посматрања и изјаве доушника пружиће вам доказе потребне да се сваког од њих оптужи за дослух који је резултирао уништењем капсуле. То је више него довољно да им се обезбеди педесет година убрзања старости, након чега следи доживотна кажњеничка робија.“ Чињеница да су сви били криви за злочине који су заиста заслуживали доживотну казну није га спречила да се осећа ужасно.

Марија Хозе га је дуго гледала. „Боље да јесте.“

„Могу да помогнем са—“

„Не хвала, директоре. Моји полицајци су више него способни да организују осамнаест тимова за хапшење.“

„Наравно.“

„Желела бих да буду ухапшени у року од тридесет шест сати“, рекла је Зелинда.

„Не могу то да гарантујем“, рекла је Марија Хозе.

„Мораћете. За тридесет шест сати, маркиза ће предводити град на званичној комеморацији. До тада ће нам бити потребно да починиоци буду у притвору. Директоре, да ли сте сигурни да ће докази у вашем досијеу довести до успешних пресуда о кривици?“

„Да, госпођо.“

„Грађани ове префектуре — заправо, цео Гондијар — морају знати да гувернерка чини све што може да их заштити. Притвор Сирали Анђела ће то показати.“

„Разумем.“

„Директоре, толико сте се инфилтрирали у криминални рак који погађа наше друштво, да разумете њихову природу боље од било кога. Реците ми ово: Да ли је вероватно да ће се то поновити?“

„Не мислим тако. Колико ја знам, нема више пошиљки оружја. Чак су и банде биле шокиране злочином са капсулом.“

„Добро. Јер је сада време када морамо у потпуности поново потврдити ауторитет маркизе, а самим тим и саме царице.“

Све што је Теренс могао да види била је арена на Виниду, са смрвљеним и изломљеним телима девојака из сабора које су лежале у прашини, док је једна од њих, хаљине натопљене крвљу, подигла мач у победничком поздраву својој краљици. Једна од петоро које су делиле ту титулу.

Да ли заиста желим да ми неко такав обезбеђује безбедност?

„Слажем се“, рекла је Марија Хозе озбиљно.

Наравно да знаш.

„Драго ми је да то чујем“, рекла је Зелинда. „Зато што се маркиза и гувернер слажу да се нешто мора учинити како би се преокренуо плима непоштовања која преплављује наше градске улице попут отворене канализације. Чињеница да је неко уопште помислио да може да почини такав чин унутар Крунског Доминиона не сме се дозволити. Сутра ће моја мајка поднети нови закон о јавној безбедности на одобрење гувернера, који ће укључивати ограничења побуњеничких протеста и високе обавезне казне за свакога кога се утврди да омета јавни живот. Политичке странке такође морају да поднесу своја предизборна обећања на одобрење маркизе пре него што кампања може да почне.“ Њен поглед се усмерио на Теренса. „Такође ће постојати одредба о заплени и одузимању целокупног новца стеченог активностима повезаним са бандама, са прагом доказа који је одобрио велики судија. Очекујем да ми предате своје досијее о свему што знате о њиховим финансијама.“

Веома нелагодно, Теренс рече: „Одмах ћу се јавити архонту за дозволу, госпођо.“

„Не. То је захтев гувернера, који носи врховну власт царице у свим питањима Крунског Доминиона која се дешавају на Гондијару. Припремите ми фајлове за један сат.“

„То би могло да омета моју дужност да пратим догађаје.“

„Онда ваш архонт може да покрене питање код гувернера. Досијее ће прегледати тим који формира Канцеларија за финансијске истраге Министарства финансија. У свим случајевима новца који потиче из сумњивих криминалних активности, издаће правни инструмент којим се захтева објашњење претходно недокументованог богатства. А ви поседујете кључне информације о тим криминалним средствима, зар не?“

„Да, госпођо.“

„Драго ми је да то чујем. Време је да почнемо да подсећамо наше грађане на одговорности које имају према царици – почевши од свесрдне подршке цивилном друштву. У последње време је уложено превише труда да се померају границе, и ево где нас је то довело.“

„Одлична политика, госпођо“, рекла је Марија Хосе. „Моји официри ће је радо спровести.“

„Директор?“

Теренс није желео да погађа на чему ће она следеће инсистирати. „Госпођо?“

615

„Да ли имате неке такве досијее о финансијским малтретирањима који се односе на мог зета?“

„Јосијас?“ упитао је изненађено. Астерија, хоће ли га бацити вуковима?

„Да; тачно.“

„Не баш. Његове финансијске послове су прилично сложене. Знам да чланови његове странке Краљевских демократа примају новац од курира са других света – углавном оних који су пребегли из Људског ослобођења. Поново бих замолио за дискрецију у откривању тих информација.“

„Извори истраге неће бити откривени. Али Јосијас ће бити позван на одговорност за нелибералне агитације које је подстицао.“

Теренс је на тренутак затворио очи. „Саветовао бих опрез када се послује са Џосијасом у било којој јавности. Он је... паметан, инстинктивни политичар који ће сваки знак да је жртва државе - посебно гувернера - претворити у своју корист.“

„Зашто баш гувернер?“

„Гувернер је симбол Царске Небеске контроле над људима који живе на Гондијару. Јосијас се увек залагао за ублажавање те контроле, проширење демократије.“

„Гондиар пружа сваком човеку безбедност кроз владавину права. Људи имају право гласа у својим пословима.“

„Није довољно за Јосијаса.“

„Онда Јосијас није у праву. Биће образован.“

—

Прошло је доста времена откако је Теренс носио панцир. Прецизније, мисија Бопбе, а то је био само лаган панцир, јер тада није био на фронту. Ово је било другачије. Његово панцирно одело изгледало је као стандардни полицијски комплет заштите од тешког оружја - онај тип са којим тактички тимови бескрајно вежбају за инциденте са ватреним оружјем. Толико о изгледу. Довољно пута је прошао кроз системе које је направио Целестиал и њихове могућности, што му је дало опојан осећај самопоуздања.

„Вероватно би могао да савладаш царског витеза носећи то“, рекао му је Макаио-Фараџи, а затим брзо додао: „Али бих ти озбиљно саветовао да не покушаваш.“

616

Кацига се затворила око Теренсове главе. Сваки покрет који је направио био је изврсно избалансиран; одело је изгледало као да нема тежине. Тактички дисплеј на његовим ретинарним мембранама био је поље зелених симбола.

„Отвори врата“, рекао је менаџеру одела, које је и само по себи било импозантан тактички доушник.

Врата комбија су се отворила. Црвеножути сумрак је обасјао њега. Изашао је на Сонома авенију - пријатан део пута у западној Санта Роси са малим потоком који је текао низ средину, спуштајући се низ шармантне водопаде у базене на свакој раскрсници дуж целе дужине. Део у коме се налазио имао је стамбене зграде са обе стране, којима су вајари дали балконе и испупчене прозоре налик очима умотане у украсне украсе.

Ниједно возило није јурило низ улице. Није било пешака. Кафићи, барови и продавнице дуж улице били су празни. Миолиновом тиму је требало двадесет опрезних минута да га закључа. Теренсовом ЦИ-ју је требало само пикосекунде да преузме контролу над мрежом авеније.

Стао је испред блока Балетто и рекао менаџеру одела да га уведе у Медузу. „Како желиш ово да урадиш?“ упитао ју је.

Требало је времена, али је коначно равнодушан глас одговорио: „Мислио сам да се људи попут нас рву са сенкама. Али ово - дођавола, подигао си ово на виши ниво, зар не?“

„Да. Двеста тридесет седам нивоа, да будем прецизан.“

„Хеј. Нисам то урадио, у реду? Ја сам професионалац, а не проклети психопата.“

„Питаћу Бопбеа шта мисли о томе.“

„Је ли то мало срање још живо?“

„Не после онога што си му урадио.“

„За некога са толико доушника, озбиљно сте погрешно информисани, директорко Вилсон-Флечер.“

„Наравно. У реду, доста предигре. Излазиш ли или морам ја да уђем и да те узмем?“

„Дођавола, да. Желим мало један на један. Прошло је доста времена.“

„Стварно желиш то да ризикујеш? Шта год ти је Сахдија дозволила да имаш против онога што ми је мој човек дао? Колико си му тачно важна? Можеш да одвојиш минут да размислиш о томе ако желиш.“

„Проклетство, знаш како да повредиш девојку. Који је твој план?“

„Готово је, Медузо. Ово пуританско хапшење рецидивиста које је гувернер наредио, бојим се да су сви твоји доушници и агенти додати на списак. Нема више мреже за тебе.“

„Па, ау, директоре.“

617

„Хајде, експлозија капсуле је све променила. Морао си да знаш да ће се то десити.“

„Нисам био ја. Колико пута?“

„Под претпоставком да преживиш наредних десет минута, постоје два начина да се ово заврши за тебе. Ја ћу те испитивати, или ћу те послати у Винид, а они ће те заиста испитивати.“

„А ако ти постављаш питања, шта онда?“

„Ако ниси ти била иза капсуле бомбе, склопићеш уговор са Путничким звезданим бродом и напустићеш Крунски Доминион – заувек. Али, Медузо, ако си то била ти, убићу те лично. Луција је била у тој капсули.“

„Твоја техника срца и ума је стварно срање, знаш то, зар не?“

„Деактивирај косу и баци све што носиш у врећама, а онда дођи доле. Два минута — пауза.“ Затворио је ЛНК.

—

Екзочувар је Медуза прошетала од комбија до сигурне ћелије, а затим се зауставио у средини. Теренс је ушао, још увек у оклопу. Врата су се затворила за њим.

Проучавао је њено лице. Зној јој се пресијавао на челу, а сензори одела су му показивали све остало: пораст температуре, откуцаје срца, дисање. Хтела је да буде равнодушна, али јој је поглед стално лутао ка кућиштима опреме и неумесно великим отворима за вентилацију ћелије. Усне су јој се стиснуле. „Јесу ли то ватрени сандуци?“

„Да.“

„Мучићеш ме пеном за успоравање ватрене струје?“

„Ако ти се то деси, обећавам да ћу те одмах упуцати у главу. Нико не заслужује да тако пати.“

„Шта?“

„Видео сам то већ два пута. Зато остајем у овом оклопу.“

„Шта?“ Покушала је да помери рамена, као да је то почетак ослобађања. Екзочуварке су се стегле траке. „Срање. У реду. Дођавола, то боли.“

„Чекај. Прво мала анализа крви.“ Отворио је једну од кутијица и извадио инструмент за тестирање.

„Ау.“ Намрштила се на њега док јој га је прислоњавао на врат. Док је чекао резултат, узео је бријач.



„Чекај!“, викнула је. „Немој. Сарађиваћу.“

„Морају да се скину да би ово функционисало. И верујте ми, потребно је да ово правилно функционише ако желите да преживите.“

„Астеријине сисе. Хоћеш ли користити...?“

„Да.“

Медузин нос се наборао од гађења. „Ослободи ми руку, ја ћу то урадити. Дај ми бар то.“

Дао је наређење чувару. Медуза му је узела бријач и почела да га прелази преко главе. Деактиватор је покупио мртве праменове њене косе и бацио их у контејнер отпоран на експлозије.

Када је било безбедно, Теренс је наредио да му се отвори кацига. „Добра вест је да ниси заражен.“

Упутила му је забринут поглед. „Каква инфекција?“

„Биомеханик који је убио Бопбеа.“ Показао је на отворе. „Морали смо да их инсталирамо због смрада. Требало је недељу дана да се ћелија дезинфикује након тога. И још увек нисмо сигурни како су то активирали.“

„Хтео сам да испитам Бопбеа, то је све.“

„Знам. У реду, крећемо.“ Отворио је другу кутију и извадио кацигу. Изгледала је као да је направљена од костију - болесножута лобања нечега што није баш људско, исклесана тако да може да стане преко људске главе. Унутра су били делови попут сјајног меса.

„Да ли намерно чине да изгледа ружно?“ упитала је.

Кацига је зашкљоцала док ју је нежно гурао надоле.

Медуза је затворила очи. „Чула сам само гласине о њима“, рекла је. „Нису их чак ни имали у Ери Остатка. Макаио-Фараџи ти стварно верује, зар не?“

„Има добар разлог“, тихо рече Теренс.

Тргла се. „Хладно је. Ох. Ауч. Не, то је чудно. То је као масажа главе, али изнутра. Теренсе, хоће ли ме ово оштетити? Мислим: мене?“

„Не.“

„Јеси ли ово већ радио/радила?“

„Честитам, ти си ми први. Толико си важан.“

"Јебем те!"

„Само се смири. Филаменти су премали да би ти оштетили мождане ћелије.“

Сузе су јој се сливале низ образе. „Да ли се скида?“



„Да. Пише баш овде на кутији.“

Кациги је требало петнаест минута да прошири своје хиљаде влакана у њен мозак. То су били микронски сензори, рекао јој је. Детектовали су и идентификовали њену неуронску активност. „У основи, они ми говоре ком делу мозга приступате да бисте одговорили. Да ли је то истинско сећање или користите машту и интелект да бисте створили лаж.“

„Нећу.“

„Да, видиш, стварно верујеш у то. Надајмо се да се не предомислиш. Дакле, хајде да поставимо неке основне тачке. Да ли си ти контакт између архонта и мреже доушника коју контролишеш?“

Посматрао је обрасце у њеном мозгу, подручја која су горела рекама светлости док су их стимулисале мнемоничке асоцијације, каскаду бионеуронских бљескова док су се стари догађаји одвијали у њеној

свести, сужавајући се на једну мисао. Када је проговорила, импулс није потицао из неокортекса где обитава људска машта.

„Да.“

„Хвала вам. Ко је архонт за кога радите?“

„Сахдија.“

„Зашто те је изабрао?“

„Није баш. Ја сам преузео после Марчелуа.“

„Дакле, Марчелу те је регрутовао?“

„Више као да ме је унајмио. Летели смо заједно раније, обезбеђење за Путнички звездолет. Знао је да ми се може веровати, па сам водио операцију на Анучи док је он летео на Терик Папуан.“

Име је пробудило неко дубоко сећање у Теренсу. „Зар се није вратио?“

„Да, вратио се. Био је повређен у некој борби. Све што знам је да Садија није желео да Дилиџент постане звездани брод, али Марселу није успео да то спречи. Фин Џалгори-Тобу је себи набавио ЗПЗ генератор.“

Теренс се сетио чудног договора који је Финбар Џалгори-Тобу склопио са Јосијасом Апони, оног који је на крају довео до тога да Хафнир постане оно што је данас. То је била велика вест у то време. „Дакле, Сахдија је убио Марчелуа?“

„Не. Неко је убио Марчелуа. Садија је био бесан. Рекао је да је то директна увреда за њега лично, да архонти не раде такве ствари; они се поносе суптилношћу. Од тада покушавам да откријем ко је убица. Тежак посао. Сваке године траг постаје све хладнији.“

„Је ли зато желео Бопбеа?“

„Да.“

„А Зикр?“

„Да.“

„Зашто?“

„Сахдија је био уверен да друга мрежа напада његову, почевши од Марчелуа. Бопбе је можда знао ко је извршио убиство; он је близу врха. А оружје убиства је био Черенковљев нож. Ретки су. Али шеф те мреже би требало да га има.“

„Како се зове?“

„Њу. Њено име. Не знам. Јесам контактирао неке више старе агенте да их испитам. Нико од њих није имао име, али пар њих је знало за гласину да има Черенковљево сечиво. Добра је, Теренсе; добро се сакрила. Наређења увек долазе преко неког бившег члана реда. Нико је заправо никада не упознаје лично, више не.“

„Астеријина гузица! Ко је архонт који њоме управља?“

„Не знам.“

„Чекај. Зашто је убила Марчелуа?“

„Покушати да се разбије Сахдијахова мрежа. То нас је свакако много вратило уназад.“

„Не, сарађуј са мном. Рекао си да мислиш да је она лично убила Марчелуа. Али ако је толико пажљива да се не изложи, зашто би га убила лично? Ризично је. Зашто не ангажује убицу за тај посао?“

Гледао је како се део за делом њеног мозга пали, а затим гаси док је покушавала да му одговори.

„Не знам, Теренсе. Искрено, не знам.“

„Видим то. Али зашто лично? Која је предност?“

Медузине очи су се раширили од изненађења када се у њима појавио један једини сјај препознавања, попут зоре. „Познавала га је.“

„Астеријина гуза, а он ју је познавао! Тако му се приближила.“

# ДВАДЕСЕТ СЕДМО ПОГЛАВЉЕ

"

ДВА МУШКАРЦА УЛАЗЕ У КАФАН.

—

НЕ, НЕ, НЕ. Не опет ово, молим те. Не желим ово.

—

ДВА МУШКАРЦА УЛАЗЕ у бар. То смо ми, Теренсе. То смо ти и ја. Хајде да то буде „Флиш Дајмонд“ на авенији Бом. То је топла успомена за тебе; имаћеш пријатне мисли овде. Дакле, лепо је вече, опет имаш двадесет шест година и живот изгледа прилично добро.

—

НЕЋУ ући у тај бар. Желим свој прави живот. Не ово. Не желим ово. Иди. Остави ме на миру, дођавола!

—

Седимо за столом заједно, само два стара пријатеља пијемо пиће. То те опушта. Верујемо једно другом. Свира музика, умирујућа музика. Почињем разговор рекавши: „Дозволи ми да ти помогнем.“ Ти кажеш: „Да, молим те. Шта треба да урадим?“ И одговор је очигледан, зар не? Али ја ти ипак кажем: „Удахни дубоко, смирујуће, и слушај шта имам да кажем. Не реагуј, не бори се, само слушај. Анализирај, као што су ти рекли твоји стари тутори из Полицијске академије. Прво правило, увек прикупи чињенице пре него што судиш.“

—

НЕЋУ. ОТИЋИ. Разбићу ово. Шанк је бучан, пиво је вода од урина, и избија туча. Трчимо. Трчимо напоље у влажну, јадно хладну ноћ.

Никада се не враћамо. Никад. Никад. Ударио сам те. Разбиј. То је добар осећај. Ударио сам поново—

622

—

„ ” ТЕРЕНС!

Бацио се на фантомског мучитеља. Да га удара, да ломи кости и цепа месо. Екстремно насиље; то је оно што је било потребно. Али његове руке су се једва померале, као да су биле везане неком џиновском мрежом.

„Пробуди се“, викнула је Химена.

Спаваћа соба. Био је у њиховој спаваћој соби у вили Хафнир. Врата веранде била су отворена и могао је да осети мирис мора, да чује таласе како се разбијају о плажу одмах иза баште. Чаршав је био увијен око њега. Кожа му је била натопљена знојем, руке су му очајнички гребале док је покушавао да одглуми илузију освете, срце му је лупало. „О, дођавола.“

Хименино лице је било оцртано од истинске забринутости. „Је ли опет био тај бар?“

Удахнуо је неколико пута, смирујући тело. Срање, баш као што је рекао; ево ироније. „Да.“ Очајно је климнуо главом. „Били смо у бару. Натерао ме је да одем тамо. Астерија, тако је живописно.“

„Мислите ли…“

„Шта?“

„Не знам. Да ли би неко могао да ти микродозира рекаул?“

„Па... не. Не знам? Мислим, ко? Зашто?“

„Полиција тренутно није популарна. Можда ти је неки активиста то ставио у пиће.“

„Мислим да не можеш да пијеш рекаул. То је шмркање.“

„Извини. Само покушавам да схватим шта се дешава.“

„Знам. Хвала вам.“

„Ово је почело тек после… тога.“

„Да, али то је било пре два месеца.“ Мучио се да скине чаршав. „Астерија, мокар сам. Треба ми туш.“

„У реду.“

Ушао је у купатило и скинуо мокру мајицу и шорц, трудећи се да не направи гримасу. Туширање је било благослов, топла вода и гел са мирисом лимете чистили су му кожу. Спирали су сећања. Осим, не баш.

Када се вратио у спаваћу собу, Химена је променила чаршаве. Наместио је јастуке и одморио се на њих.

„Можда би требало да видиш некога“, рекла је. „Нема срамоте у томе, знаш то — нема осуде или стигме. То је била права траума за тебе.“

623

Запамтите, људи су крхка бића.

Није тако крхка као Макаио-Фараџи. „Да. Али ово је… не знам како да објасним. Ово је стварно, није психолошки проблем. Мој мозак је ових дана поремећен.“

„Можете ли само да разговарате са терапеутом? Можда би могли да вам понуде неки увид. Рећи ће вам како да се носите са тим. Не може да

шкоди.“

„Да.“

„Хоћеш ли то урадити?“

„Претпостављам. У праву си; тешко да ће то ишта погоршати.“

„Хвала ти.“ Пољубила га је у образ и привила се близу њега.

Теренс се завалио у јастуке. Плашио се да затвори очи у случају да се проблем поново покрене. Проблем? Кога ја заваравам? Потпуно лудака.

Лежећи тамо у мраку, са Хименом која се немирно мешала поред њега, коначно је могао да призна да је у праву. Морао је нешто да уради; није могао више да се плаши ноћи. Али осећај да ово није само неки психолошки проблем је и даље постојао. И било је све горе, а не боље. Ко год да је био његов замишљени мучитељ, претварали су му живот у пакао.

Па шта мислим? И што је још важније, зашто? Доживео сам чин злонамерне бруталности, али то није први пут. Смрти од сагоревања биле су подједнако страшне за сведочити.

И нису га само ноћу мучиле визије анксиозности. Нешто у његовој глави једноставно није било у реду ових дана. У почетку је претпоставио да је то само повезано са траумом, па је одлучио - да, глупа, али типична реакција - да то игнорише, уместо тога се надајући да ће испуњавање сваког тренутка послом то отклонити.

Али шта ако сам радио погрешну ствар?

Нешто дубоко у мени је било сломљено, а посао је био најлакши начин да се избегне суочавање са тим. То није оно што би Макаио-Фараци очекивао од мене. А мрачна, узнемирујућа визија која није била његова, стално му је говорила да испита чињенице.

Дакле - хајде да мирно и рационално прођемо кроз све.

—

ЗЕЛИНДА ЏАЛГОРИ-ТОБУ се није шалила. Уз одушевљену подршку Марије Хосе, полиција и судови су се жестоко обрачунали са Донки. Када су



протестовали су ометањем саобраћаја и прекривањем блокова слоганима, брзо су одведени. Судови су почели да изричу строге казне. Неизбежно је Донки одговорио протестом због нових ограничења. Више присталица завршило је на суду, са још строжим казнама.

Ванилда се придружила једном протесту где су се попели на неколико стубова метроа и користили карабине да се закаче за жице - што је било невероватно ризично, а да не спомињемо глупо, по Теренсовом мишљењу, али је блокирало гондоле сатима док полиција није схватила како да их спусти. Теренс је морао да оде у станицу након што је ухапшена и да употреби свој посебан ауторитет да је извуче и поништи оптужбе. Он и Химена су се бринули да ће она једноставно одјурити да учествује у следећем протесту, али до тада их није било много организованих. Превише присталица Донкија је већ служило казну у казненом притвору, а некима је дата и убрзана затворска казна. Читаво искуство је повредило и потиснуло Ванилду. Ово није био Гондијар кога је познавала целог живота; ово је било друштво које је из дана у дан постајало све нетолерантније.

Након тога, породица се трајно преселила у Хафнир, иако је Алјан још увек студирао медицину. Рекао им је да су се чак и студентски протести на кампусу брзо стишали после прве недеље.

Поред огорчених демонстраната из Донкија, полиција је усмерила пажњу на банде, користећи историјске информације из Теренсових досијеа – ствари које он, у сваком случају, није редиговао. Министарство финансија је санкционисало имовину и средства широм префектуре. Масовна рација је морала да обухвати велики број његових

доушника; морао је да прихвати да је њихов претходни имунитет сада нестао. Али је успео да задржи неке на слободи – а пошто је Медуза кастрирана, није могла да обнови Сахдијахову мрежу, тако да губитак сопствених људи није био превелики ударац. То му је само оставило преосталу непријатељску мрежу и неухватљиву жену која ју је предводила.

Његов први позив био је Зикару, који није био срећан што га види. Али специјалиста за мрачну технологију се заклео да никада није видео Черенковљево сечиво на Гондијару.

Теренс се затим вратио досадној полицијској процедури, претражујући старе досијее тражећи трагове, изолујући и прегледајући сваког потенцијалног кандидата. Сат за сатом, недељу за недељом, проводио је са информацијама и визуелним записима који су текли кроз његове мрежњаче све док га главобоље и умор нису натерали да стане, више из страха да ће нешто пропустити него због бриге о свом здрављу.

## 625

Раздвојио је тај пројекат са својом горућом опсесијом да открије ко је помогао Тошету да постави бомбу. Сваки сензорски фајл из подручја око капсуле је изнова и изнова претраживао. Није било начина да се прати ко је даљински управљао ен-дијем за чишћење који је усисао њихов ваздух из цеви за ваздушну комору; могао је то бити чак и сам Тоше.

Изнова и изнова је гледао снимак Тошета како излеће из транзитног коридора на трећи ниво дока; начин на који је пројурио кроз широко отворени простор и ушао у сервисни простор ваздушне коморе 3Ф. Тада се Луција мучила да се пробије у салон доње палубе капсуле. Једва минут касније, Кибелин орао је исклизнуо из дока.

Сваки пут када је гледао, било је као да поново проживљава догађај. Кривица је била паралишућа, али је себе натерао да је поново издржи и

почео је испочетка, гледајући кроз различите сензорске снимке, надајући се да ће други угао пружити неки увид.

Три месеца након експлозије капсуле, био је у канцеларији виле, поново посматрајући тренутак када је Тоше нестао у ваздушној комори 3Ф. Прегледао је сваку секунду Тошетовог путовања од 3Ф до капсуле и назад. До сада је знао путовање напамет и направио је чврсте досијее о свима поред којих је Тоше прошао, тражио је било какву аномалију. Ништа. Једино што је недостајало било је четрдесет три секунде колико је Тоше био у капсули, када су сензори били благо изгорели. Тоше је поново изашао једанаест секунди након што је Луција ушла у степениште капсуле, тако да је очигледно приступао преносу података са сензора у реалном времену и посматрао је док је чекала у салону на горњој палуби. Били су тако близу; морала је да прође поред њега на неколико метара.

И никада се више није вратила, помисли Теренс са исцрпљујућом кривицом. Онда га је схватило. „О, Астерија, проклета идиоте!“ Усправио се у столицу, изненада хладан од топлог ваздуха који је дувао са плаже. „Покажите ми техничарку како улази у Кибелин орао“, рекао је доушнику.

Сцена је почела да се одвија. Антоанета-2бург је лако клизила преко трећег нивоа из кабине лифта у ваздушну комору одељка 3Ф и нестала унутра.

„Када је изашла?“

„Непознато“, одговорио је ЦИ.

„Наставите са репродукцијом овог визуелног фида.“

Теренс је посматрао отворену ваздушну комору док се Тоше није вратио, а комора се затворила за њим. Антоанета-2бург никада није изашла; била је на

Кибелин орао када је отишао. „Кучкин сине. Зови је инжењером.“

„ИНК не одговара. Антуанет-2бург га је или отказала, или није на Гондијару или георингу.“

„Покрените визуелно препознавање, сваког фајла који имамо.“

„Снимљена је током ране посматрачке мисије.“

„Покажи ми“, шапнуо је — и вратио се двадесет пет година уназад на финансијски симпозијум у Економском институту краљице Хелене, где је Гивој Енфо ћаскао са Лилијаном, плаћеницом из Лидона, која је сада себе називала Антуанет-2бург. Гивој Енфо, која је на Дилиџенту са Финбаром Џалгори-Тобуом, која је отишла код Терика Папуана са Тошеом. „О, моја проклета богиње. Луција, имам је. Знам ко је она.“

—

Химена је радила у кухињи, надгледала кувара Ендија и прегледала рачуне предузећа за некретнине које су она и Каир поседовали. Теренс је знао да размишљају о ликвидацији; продаја викендица у Хафниру је опала откако је Министарство финансија покренуло сузбијање необјашњивих рачуна. Нико није желео да му финансије прегледају форензичке рачуноводствене вештаке.

Подигла је поглед и несигурно му се осмехнула када је видела његов израз лица. „Јеси ли добро?“

„О, да.“ Климнуо је главом одушевљено. „Много боље, хвала. Нешто је решено.“

„Добро. Дакле, хоћеш ли, молим те, направити паузу? Не можеш овако да наставиш да радиш. Није здраво.“

„Наравно.“

„Стварно?“

„Да.“

Послао је Макаио-Фарацију једну поруку преко безбедног канала: „Мисија завршена“, уверен да ће то довести архонта у Гондијар. Најкраће време одговора које је икада видео за поруку или извештај било је неколико година.

Једном, пре много година, покушао је да схвати како су тачно поруке за архонта заправо стигле до њега. Очигледно су ношене Империјалним небеским бродом између звезда, али како је ЦИ који је управљао комуникацијама знао којим бродом да их пошаље? Да ли је Макаио-Фарацци послао свој распоред?

627

Да ли је постојала флота бродова за поруке само за архонте? Да ли су послати ратним бродовима? Само Макаио-Фарацију би вероватно било потребно четири или пет бродова у лету у било ком тренутку да би га обавештавали о информацијама са Гондијара. Вероватно је имао и друге мреже доушника на другим планетама у другим звезданим системима. Цена комуникација на таквом нивоу мора да је изузетна. Сазнање о томе је било чудно умирујуће за Теренса. Крунски Доминион не би наставио да улаже толике ресурсе да не цени посао који он ради за њих.

Док је чекао одговор од Макаио-Фарација, активирао је сваку преосталу мрежу и рекао им да питају пријатеље, друге фриленсере за обезбеђење, чланове Травелер Династија, контакте чланова банди, твоју маму, о Антоанети-2бург/Лилијани. Било каква информација, ма колико тривијална била; желео је све. Није имао много тога да дода старом досијеу који је већ имао. Увек је то био неко ко је познавао некога ко је имао посла са њом. Била је активна на Ануши пре тридесет година, пријавила се за посао корпоративног обезбеђења пре него што је то оставила иза себе. После тога, једино право јасно виђење било је на симпозијуму. Онда је све постало мутно, гласине више него чињенице.

Након неколико недеља оклевања, послао је Лилијанину слику преко ЛНЦ-а Медузи.

„То је она?“

„Ништа дефинитивно у овој игри“, рекао јој је, „али верујем да јесте. Такође верујем да је она одговорна за капсулу бомбе. Она и Тоше свакако раде заједно.“

„Па, дођавола. Нећеш ми ваљда дозволити да је упуцам?“

„Не. Потребна нам је за испитивање.“

„После тога?“

„Морали бисте да питате Макаио-Фараџија. Али нећете, јер нећете бити овде, зар не? У ствари, зашто сте још увек овде?“

„Пуштам ми косу поново.“

„Договор је био: живиш, одлазиш.“

„Знам, али Путници тренутно не запошљавају. Нико не лети; сви чекају да се финансијска криза смири.“

Он се насмешио. „Хоћеш да кажеш да морају да плате порез? У целости?“

„Зашто мене питаш? Зар немаш ниједног доушника који је остао у Династијама?“

„Да“, признао је. Неколико породица Путника озбиљно је размишљало о пресељењу своје матичне базе у Анушу, или чак у други звездани систем.

## 628

Живот у Санта Роси и шест других градова-кулева Гондијара није био баш толико пожељан сада када су морали да објашњавају зашто је изгубио новац.

„Онда знаш у чему је проблем. Ићи ћу. Осим ако не желиш да поново преговарамо о договору?“

„Зашто бих то желео да урадим?“

„Додатне информације.“

„Морам ли да ти вратим ту кацигу?“

„Не, зато што се добровољно јављам за ово.“

„Волонтирање чега?“

„Знаш, то је добар радни аранжман који ти и ја имамо.“

„Немамо никакав договор.“

„Знам да могу да верујем да ме нећеш убити. То је договор у мом досијеу.“

„Шта желиш?“

„Да останем у систему Келован. Био сам ван система, Теренсе; рођен сам на другом свету. Људи овде не знају колико им је добро. Ти људи из Донкеја су потпуни кретени, провоцирају Царска Небеска - њих и са Људским Ослобођењем и самим Старим Земљанином, Џосијасом.“

„Не бих се могао више сложити.“

„Да, па шта је са тим? Имамо ли договор?“

„Да ли ми верујеш?“

„Обоје знамо одговор на то.“

„У реду, оценићу ове твоје информације на скали од један до десет. Ако је преко седам, можеш остати.“

„Договорено.“

„Али не на Гондијару. Или на његовом георингу. Или Анушка, или ништа.“

„Продато.“

„Па?“

„Истраживао сам Тошеа, исто тако темељно као што бисте и ви. Провео сам десет година пратећи сваки његов потез. Испоставило се да је, пре него што је прошлог пута отишао, Тоше преговарао о изнајмљивању Путничког свемирског брода.“

„У реду, то је једва један. Знам да користи Кибелиног орла.“

„Рекао сам пре прошлог пута. Разговарао је са Андином, капетаном Аркадијиног Месеца.“

„Чуо сам за тај брод. Зар се не претпоставља да је ванземаљски?“

„Астерија! Само ви, рођени у Гондијару, бисте поверовали у нешто тако глупо. Не, није ванземаљско, али је отменије од свега што ћете наћи код Путника како лети.“



у овом делу Кентаури јата. Знате ли да је преживело експлозију из фузионог топа?

„Стварно?“

„Да. А јеси ли знао да је Марселу такође изнајмљивао Аркадијин Месец у време када је убијен?“

„За шта је Марселу то желео?“

„Који је мој резултат сада?“

„Пет.“

„Намеравао је да прати Дилиџента и осакати га чим напусти систем Келован. Никада то није урадио.“

„Зато што је тада убијен?“

„Да.“

„Али Тоше не би желео да Аркадијин Месец нападне Дилиџента“, рекао је Теренс. „Ако сам у праву, он има неку везу са Гивојем Енфоом.“

„Једном сам изнајмио Аркадијин Месец, када сам био позван да видим Сахдију.“

„Јеси? Где је био?“

„На броду — па, можда на астероидној станици. Било је помало чудно.“

„Какав је био?“

„Не мислим да сам га заправо видео, барем не уживо. Кад се осврнем, цела ствар је била као њушкање. Али тада ми је Сахдија рекао да пронађем ко је убио Марчелуа.“

„У реду. Па шта?“

„Поента је у томе да капетан Андино и њена посада полуандроидних биомеханичких наказа имају само једну лојалност: новац. Неће је бити брига коју мисију лети или ко је изнајмљује, све док је плаћена.“

„Шест.“

„То су два путничка брода која Тоше и Лилијана или сада имају или су покушали да стекну. Очигледно смишљају нешто ван система.“

„Што ме нужно не занима. Међутим, признајем да ће то занимати Макаио-Фарација.“

„Поред Андина, Тоше је разговарао и са Новатом, капетаном Гансворта. То су, дакле, три брода. А то су само они за које ја знам.“

„Проклетство. Осам.“

## 630

—

Теренсово следеће изненађење дошло је десет месеци касније. Био је на паузи од посла. Његови доушници су и даље трагали за Тошеом и Лилијаном, али то је лако могао да уради из виле у Хафниру; на крају крајева, нису имали никакве информације које би могли да понуде. А Марија Хосе, технички његова шефица, свакако није имала ништа против тога што не долази у канцеларију. Тако је помогао Аљану да се пресели у сопствени стан након што је дипломирао и добио место млађег клиничара у болници Белфон у Санта Роси. Ванилда је чак повремено дозвољавала свом оцу да дође и дружи се са њим када је предузеће за које је радила организовало концерте на плажама Хафнира. Почео је да се бави кајакарењем по океану покушавајући да се доведе у бољу форму, што је Химена убрзо почела да се жали да му постаје опсесија.

Био је пет километара од увале Рајдмут, у води која је постајала непријатно узбуркана када му је његов доушник рекао да је примио позив на безбедној интерфејсној линији.

"Здраво, Теренце", рекао је Макаио-Фарађи.

Умало није испустио весло од шока и одмах је забацио главу уназад, видевши танку сребрну наруквицу георинга како се криви преко неба. „Овде си?“

„Да.“

„Послао сам поруку пре само десет месеци.“

„Ипак, ево ме. На крају крајева, то је била права тврдња.“

„Јесте. Да ли желиш да дођем горе на георинг?“

„Не. Санта Роса ће бити довољна.“

„Овде си на Гондијару! Заиста?“

„Да.“

—

Теренс никада раније није био у Гувернеровој раундхаус вили. Никада није било разлога - нити прилике. Кружна грађевина била је окружена прстеном парка широким три километра. Људима је ретко био дозвољен улазак, и то само уз строг позив. Да би то било јасно, граница парка био је дебели зид од живог камена висок десет метара, на врху са сензорима и, како се гласило, смртоносним одбрамбеним системима. Путеви су се вијугали око њега.

631

Свеобухватна мрежа градских ваздушних путева га је избегла. Занимљиви дронови се никада нису вратили.

Чак ни Теренс није знао за тунел који га је повезивао са Зетијанском палатом. Па ипак, када се глобусак увукао у његову уобичајену подземну гаражу, део зида се спустио, откривајући други тунел који је водио до још мање гараже испод Раундхаус Меншн.

Макаио-Фараџи је имао стан на трећем спрату, површине његових соба са високим плафонима биле су полиране до сјаја како би се откриле златне и сребрне мрље усред бледоружичастог коралног ефекта који је вајар одабрао за камен за кућу. У дневној соби, високи лучни прозори отварали су се на широки балкон са погледом на једну од

удубљених баштенских површина које су окруживале вилу, где су се вретенасте палме њихале на благом ветру који је дувао са терасастих падина безбројних градских брда.

Приватни лифт је одвео Теренса директно тамо из подземне гараже. Сам архонт је чекао одмах испред балконских прозора, обучен у морскоплаве одоре са концентричним белозлатним штолама. Његови гребени од крвавог камена се једва да су се променили од њиховог последњег сусрета - можда само мало гломазнији, са оштријим ивицама сада обојеним смарагдним нитима. Иако је ово био њихов трећи физички сусрет, Теренса је и даље плашила величина Царског Небеског. Био је то животињски инстинкт који није могао да савлада.

„Господине, драго ми је што сте овде“, рекао је док се придруживао архонту на балкону.

Крупне очи су га равнодушно посматрале. „Хвала ти, Теренсе. И мени је драго што те видим.“ Показао је на парк испод и град иза њега. „Колико год чудно звучало, никада нисам био на Гондијару, нити на било ком људском свету унутар Крунског Доминиона. Осећам да ме је утисак који сам стекао само приступајући извештајима својих оперативаца преварио. Ово делује као веома пријатно место. Можда би требало да га боље упознам.“

„Радо бих вас провео. Можда не баш сада. Нажалост, Небеска бића тренутно нису превише популарна овде.“

Макаио-Фараџи му је упутио великодушан осмех. „Ценимо твоју бригу. Молим те, не брини, ова хаљина има бољи одбрамбени систем чак и од оклопа који сам ти ја обезбедио. Ми архонти смо параноични.“

Теренс је поново морао да се подсети колико су Небеска бића другачија. То је хуманоидно тело; увек ме завара.

„Ниси параноичан ако—“, почео је.

„...стварно желе да те ухвате.“ Макаио-Фараци се насмејао. „Твоја служба царици и мени је била примерна, Теренсе. И ја, лично, то нећу заборавити. Таква посвећеност је ретка особина међу твојом врстом.“

Твоја врста — за име Астерије.

„Имало је својих изазова, господине. Много тога што чујем су само тривијалности; ситничавост људи може бити депресивна.“

„Ах, онда се сматрај срећним што никада ниси уздигнут на двор њеног величанства. Они од нас са том привилегијом имали су десет хиљада година да усаврше свој нарцизам и осветољубиве препирке до заиста разарајућег степена. Готово да нам више није потребно физичко оружје.“

„Ни овде ствари тренутно нису баш добре.“

„Да, приступам фајловима откако сам стигао. Волео бих да се неко сетио да ме консултује о овим ограничењима која је гувернер увео. Саветовао бих вам да то не радите. Али, данас стојим пред вама озбиљно ослабљен.“

„Господине?“

„Више нисам архонт. Твоја мрежа, оно што је од ње остало, функционише само као попустљива услуга — а не као саосећајна. Бојим се да ће и то ускоро проћи.“

„Отпуштен си?“ упита Теренс шокирано.

„Отворено речено, пријатељу мој људски, и нажалост тачно. Да, у току је политичка промена унутар Крунског Доминиона, са нашом краљицом Хеленом-Тиром која јаше на врху. Након тога сам процењен као неадекватан за задатак који ми је додељен. А то је било пре гнусног чина саботаже почињеног против капсуле куле. Верујем да ће ми чак и оно оскудно достојанство што ми је преостало бити одузето када те вести стигну главног архонта.“

„Жао ми је.“

„Немој. Несумњиво ће уследити хиљадугодишња покајања у пустињи, можда ћу се укључити у породични подухват да бих доказао своју вредност, а када дође до следеће политичке промене, ко зна где ће ме њена плима одвести?“

„Али сам пронашао шефове обе мреже.“ Теренс је то тврдио као сигурност — што је у свету сенки и обмана у којем се кретао, вероватно и било тако.

„Да, то је била хипотеза до које сам дошао након ваше необично кратке поруке“, рекао је Макаио-Фараџи.

633

„Искористио сам гувернерове нове законе да уништим друге мреже, тако да су ипак биле од користи. Сахдијахов шеф операција сада ради за мене.“

„Ти си дивна константа, Теренсе; никада ме ниси разочарао. А друга мрежа?“

Теренс је објаснио шта је открио. Макаио-Фараџи је слушао у тишини; само му се глава померала, благо померајући се у ситним птичјим нагињањима.

„Дакле, још увек не знам ко је контролни архонт“, закључио је Теренс, „али с обзиром на то да су Тоше и Лилијана јасно показали да имају интересе ван система, надао сам се да бисте могли да објавите неку врсту узбуне за Кибелин орао, ако не и за друге бродове са којима су имали посла. Ако их је могуће заробити, верујем да би требало сами да их испитате. Сећам се колико то може бити ефикасно. Тада бисмо све знали.“

Макајо-Фараџи је ћутао непријатно дуго.

„Господине?“

„Забринут сам... то што би архонт дозволио Лилијани и Тошеу да бомбардују капсулу куле је дубоко узнемирујуће. Ратови су почели и изнова. Архонти се тако не понашају. Не док—“ Намрштио се.

„До чега?“

„Док Велика Игра не достигне своју тачку окидача, и сви се молимо да се тако нешто никада не догоди. Теренсе, зато архонти постоје у овом универзуму, да праве потезе и контрапотезе. Ми се не упуштамо у физичке ударе и контранападе. Па ипак, зверство у капсули је толико очигледно да позива - не, моли - за одмазду. Зашто? Шта би ико могао да постигне? Извините, али само су људи били у капсули. Ово има врло мало смисла. Можда је лорд Уалана-Шојгу био у праву што ме је одбацио. Нисам разматрао колико су људи уплетени у ову Игру. Међутим, са којим циљем?“

„Експлозија капсуле је свакако била окидач за људске немире у Санта Роси“, рекао је Теренс. „Који се шире кроз друге префектуре Гондијара.“

„Било је, зар не? Гувернер је претерао; изгледа да су сви попут вас незадовољни.“

„Људи ће то преболети. Ствари ће се на крају вратити у нормалу.“

„Да, ваш дивни људски оптимизам. Али претпоставимо да им се не дозволи? Људска политика у овом граду се променила, зар не? Људи постају немирни.“

„Јосијас Апони, наравно, узбуркава ствари. Али он не може бити део Велике игре, зар не?“



„Претпоставио бих да је Јосијас Апони симптом ове посебне Велике игре, а не узрок. Анализа коју сте пружили у својим извештајима је веома проницљива; он ради оно што је радио откако је стигао овде,

напредујући по сваку цену за друштво и стабилност. Да би то урадио, мора да повуче своје присталице са собом, зар не?“

„Да“, сложио се Теренс. „Његова странка Регал Демократ стиче велику подршку, чак и уз маркизу која уређује њихов манифест.“

„Ах, дакле, оно што остане неизречено носи највећу тежину. Утишани глас је увек најгласнији, Теренсе; зрео је од мамца забрањеног воћа. Шта он не каже, овај човек који је некада ходао по Старој Земљи?“

„Говорио је да људи треба да имају више слободе, финансијске и демократске, да ће либерализам који је заговарао подстаћи економију. Другим речима, свима би било боље када би он био на власти.“

„Дакле, то је оно за шта се он залаже, либерализацију?“

„Да. И сви то знају.“

„Они то знају у времену када су невиђена ограничења наметнута неодговорном руком царице. Времену када Лилијанина мрежа више не може да врши плаћања за подршку одборницима који се залажу за ослобођење. Па ипак, таква идеја постаје све јача. Приближава се критичној маси.“

„Не можеш озбиљно да мислиш да ће се људи побунити против царице?“ Чак и док је Теренс то говорио, видео је Q-I-X исписан великим словима на зградама широм града. Патетично пркосни графити су се појављивали чак и без Донки. Наравно, није било краљице у изгнанству, али идеја о повратку спаситеља била је примамљива; доносила је људима наду. То је била основа религије. Оне коју никада ниси могао да оповргнеш – ни логиком, ни оружјем.

„Теренсе, ако би људи икада правили озбиљне проблеме царици, као што је ускраћивање хране коју узгајаш за нас, били би згњечени попут инсеката под чизмама Царских витезова. Било би скупо заменити људске фарме пољопривредним андроидима на свету ове величине, али веруј ми да није немогуће.“

„Зашто?“ упита Теренс збуњено. „Зашто би се ико толико трудио? Да ли постоји нека луда Небеска фракција која жели да сви људи буду мртви?“

„Не.“ Макаио-Фараџи је ставио руке на ограду балустраде и чврсто је стиснуо, гледајући у град. „Али Мара Јама се није устручавала од



такав чин — посебно ако би могли да искористе превирања.“ Његово лице се искриви у болан израз. „Али како се то уклапа? Теренсе, да ли је ико — и мислим баш ико — уопште поменуо везу са Уиксиком?“

„Планета? Не.“

„Штета. Мораћемо још више да одложимо мој обилазак Хај Росе. Моје колеге су биле у праву. То је добро место за почетак.“

„Шта да почнете, господине?“

Макаио-Фараџи је пустио балустраду и одлучно устао. „Претрага која је—“

Толико се ствари догодило истовремено, и тако брзо. Макаио-Фараџијева одора је бљеснула љубичастом бојом свуда по њој, као да се око њега упалила натприродна аурора. Изврнуо се када га је нешто невероватном снагом гурнуло у десно раме, завртевши га. Двоструки бљесак ужарене беле светлости је избио, спајајући се у један бљесак који је избио из врха његовог торза. Затим пуцање - звук довољно гласан да се осети.

Макаио-Фараџи је одлетео уназад, две врсте светлости су нестале као да их је његово тело усисавало. Груди су му се невероватно заталасале, а огроман млаз крваве крви је избио.

Теренс је вриснуо у немом страху док се Царско Небеско срушило назад на под балкона. Тело се некако извило, а затим се превише крви и

изнутрица ширило из огртача.

"Макаио!"

Небескињеве очи су биле широм отворене. Усне су му се померале, а крв му је потекла из уста. Толико крви. Свуда. Кинетичка енергија која га је пробила мора да је детонирала, уништивши половину његовог торза.

Теренс је пао на колена поред њега. Макаио-Фарацијева десна рука се потпуно откинула, лежећи под лудим углом преко пода. Лева рука му се подигла, велики прсти су му се широко раширили. Мрежа танких линија које су светлеле биолуминисцентном љубичастом бојом зрачила је из неуралног дела у средишту његовог длана. Теренс се није померао или није могао да се помери; очи су му биле приковане за Макаио-Фарацијев умирући поглед. Онда је Небеска рука стегла Теренсову лобању.

Десило се поново, баш као и онда на стадиону на Виниду. Вртлог сећања му је пламтео кроз мозак, преоптерећење чула које је претило да га растргне изнутра. Лобања ће му пући од притиска.

636

Онда је било готово. Лежао је раширен преко тела, плачући док се јако тресао. Макаио-Фарацијеве очи су још увек биле отворене, али сада су зуриле у празно.

Разјасни се.

Теренс је зацвилио од ужаса. Глас је био у његовој глави. Али не његов.

Брзо.

Неки манични импулс га је натерао да се скочи на ноге. Његов инстинкт за самоодржање никада није био тако јак; био је практично

компулзија. Знао је да мора да побегне.

„Зашто?“

Глава ће се самоуништити. Архонти не могу ризиковати да им се мозак реанимира и сећања извуче. >осмех< Архонти су параноична група.

Теренс се затетурао, скоро падајући назад у салон.

Макајо-Фарацијева глава је експлодирала.

Теренс је вриснуо, што се завршило повраћањем.

Напоље. Изаћи из зграде. Склони се. Немој никоме рећи да си био овде.

Почео је да трчи. Када су се врата лифта отворила, дао је свом доушнику ЛНЦ код. Лице младог Небеског испунило му је мрежњачу.

„Ви сте Теренс Вилсон-Флечер“, рекао је Нојш.

Како, дођавола, знам да се зове Нојш?

„Да“, дахтао је Теренс.

„Зашто си прекривен крвљу? Да ли је то... мождана материја?“

„Нојш, протокол Нови Феникс је сада активан. Иди код лорда Гахиџи-Калдера.“

„Не!“

„Мораш.“

„Отац!“

„Имаш његове дарове, моје дарове, његове дарове. Ти си сада будућност.“

ЛНК је завршен.

—

Теренс је још увек био будан када је свануло, обасјавајући вилу бледим ружичастим светлом. Химена је заспала поред њега, једном руком стежући јастук.

Остао је немиран док су се сећања поново јављала; био је то осећај сличан буђењу после дуге грознице. Само сазнање је било олакшање, упркос томе колико



узнемирујуће је то сазнање било. Поздрављао је све оне тренутке за које није ни знао да их је изгубио.

Глас који му је одјекивао у глави и говорио му да се склони од Макаио-Фарацијевог тела. Заборавио сам тај део. Код ЛНК-а за Нојша. Никада то раније нисам знао. Макаио-Фарацијеви прсти се стежу око његове главе, затварајући га за неуронску индукцију. Ох, Астеријина задњица, то није била инквизиција као пре.

Почео је да дрхти када је импликација постала очигледна. Потискивао је трауму, потпуно ју је поричући. А мисли, јако искривљене неуронским контактом, искривиле су психолошку кризу, чинећи је још гором.

Зачуо се благо хистеричан смех. „Ниси параноичан ако те заиста желе напасти.“

Химена је уздахнула и окренула се.

Усред свих хаотичних открића која су му се вртјела кроз главу, натерао је себе да мирно дише. Затворио је очи и рекао себи: „Два мушкарца улазе у бар.“

„Флиш Дајмонд“ је био пун људи, али не и претрпан; музика и разговори су били на истим нивоима јачине звука, умирујуће брбљање у позадини. Био је то онакав бар у који би перспективни двадесетшестогодишњак отишао после посла на пиће са пријатељем. Теренс је сео за сто поред прозора и гурнуо пиво преко стола.

„Хвала ти, Теренсе“, рекао је Макаио-Спирит. „Искрено ми је жао што сам ти нанео толико патње у последња два месеца. Нисам навикао на путеве људског мозга. Нисам разумео шта радим и очајнички сам желео да покушам да се повежем са твојом свешћу.“

„Дакле, да ли сада угошћујем твоју менталну линију? Да ли ћу нестати из сећања овог тела?“ Чак и док је постављао питање, рука око чаше пива му је благо дрхтала у ишчекивању одговора.

„Не, Теренсе, дајем ти реч да се то овде није догодило. Ако желиш истину од овог неосетљивог старог Небеског, твој мозак не би имао ни приближно капацитет да прими моју менталну линију. У сваком случају, није било времена. А да је било... Па, чак и ја имам етику.“

Теренс је отпио гутљај пива, очигледно као рефлекс олакшања. Имало је најбољи укус - спој сваке сјајне вечери са пријатељима. „Па шта је ово... ти?“

„Ја сам оно што се најбоље може описати као јахач, дух који прогања твоју лобању.“



Теренс је скоро шмркнуо пиво. „Астеријина задњица! Мислиш као она људска личност коју си користио када смо се први пут срели?“

„Ах, то је било срамотно, зар не? Да, нажалост, као та људска личност. Али надам се друштвено способнија.“

„У реду.“

„И са неким својим успоменама.“

„Ем, каква сећања?“

„Не брините; не таква сећања. Ово су она која носе искуство које ће нам бити потребно да решимо ову тренутну ситуацију.“

„Ми?“

„Ти. Рекао сам ти, сада сам само твој духовни водич. Али то зависи од тога да ли желиш моје вођство. Не могу те натерати ни на шта. За тебе сам невидљиви пријатељ кога можеш позивати за савет колико год желиш.“

„Навикавао сам се на кућни живот. Упркос томе што су сви опседнути гувернером и маркизом, живот овде је у реду. Неко ми је недавно рекао да људи рођени у Гондијару не знају колико нам је добро.“

„Бојим се да то можда неће потрајати. Теренсе, поменуо сам да сам мислио да је злочин у капсули био окидач. Верујем да сам ја други окидач, за нешто много горе.“

„Ти?“

„Мој атентат. Наведен сам да дођем овде на начин који само истински мајсторска Велика Игра може да постигне. Околности су значиле да сам заправо молио да дођем овде. Ретроспектива је заиста ужасна особина.“

„Знам ко те је убио.“

„Стварно?“

„Да. Тоше. Има пушку са затварачем, ону која је побољшана да би јој се дао већи домет.“

„Дакле, вратио се на Гондијар?“

„Да. Покушавам да га пронађем, али ових дана већина мојих доушника копа кромпир на казненој фарми.“

„Они стварно терају људе да то раде, да копају кромпир?“

„Немам појма. Па како је онда убијање тебе још један окидач?“

„Теренсе, упркос свим твојим мишљењима о мени, ја сам – био сам – архонт Садашње и Заувек Краљице Винида, једне од владарки Крунског Доминиона. Моје убиство од стране човека је веома озбиљан чин агресије против Круне – у основи, директан изазов ауторитету саме царице. То никада неће бити толерисано. Биће последица.“

639

„Нико осим мене не зна да те је човек упуцао.“

„Тоше зна. А ти си стајао одмах поред мене. Био си му на нишану. Та информација ће стићи до суда. То бих ја урадио. Они већ знају да си ми главни агент на Гондијару; желеће да знају шта ти знаш. Опрости ми на неделикатности, али то нас доводи у заопатке.“

„Можда већ знају. Информације о Зикаровој модификацији закључника биле су у датотекама које сам послао. Дакле, твоја замена ће имати приступ њима, је ли тако?“

„О, драга. Да.“

„Шта да радимо?“

„Разоткријте игру која је играна против нас. Морамо да откријемо за који доминион Лилијана и Тоше раде.“

„Онда их морамо пронаћи.“

„Имамо. Имам неке ресурсе на располагању. Постоје одређени предмети постављени по граду и ван њега у случају нужде. Верујем да

ово испуњава услове.“

Теренс је осетио мало егоистично узбуђење при помисли да ће стицати још небеских играчака.

Макаио-Спирит се нежно осмехнуо и подигао пиво у знак поздрава. „Да, мислио сам да ће ти се то свидети.“

„Шта ће се десити са твојим сином?“ упита Теренс. „Сећам се да сам га упозорио.“

„Надам се да ће се вратити са савезницима. Поседује свеобухватне дарове од мене — више сећања него што је уобичајено преносити пре сукцесије, али као што смо утврдили, архонти су параноична бића. Он неће бити ја, али у старој људској традицији биолошког наслеђивања као бесмртности, он је мој прави син. Жив сам кроз њега, и ова моја сенковита верзија налази теху у томе.“

„Па ко су ти савезници?“

„Лорд Гахиџи-Калдер и лорд Џолав-Дабни. И они су узнемирени променама политике унутар Крунског Доминиона.“

„И да ли им верујете?“

„Да.“

„Стварно? Јесу ли знали да долазиш у Гондијар?“

„А. Да.“

„Питам јер је неко други знао, и рекао је Тошету. Чак ни ја нисам знао да си стигао, а он је био спреман и чекао је у положају који му је дао...“

јасан вид. Па ко те је послао овде и ко је знао да ти је дат баш тај стан у Гувернеровој резиденцији?“

Макаио-Спирит се на секунду замрзнуо, попут испрекиданог холограма. „Лордови Гахиџи-Калдер и Јолав-Дабни су знали. Такође, лорд Уалана-Шојгу, нови главни архонт Винида; он ми је дао дозволу да дођем.“

„Главни архонт, а сада и главни осумњичени, дакле.“

„То би било изузетно узнемирујуће. Али, његово именовање је било изузетно необично.“

„Па, није као да га икада можемо питати, тако да ћемо морати да се фокусирамо на Тошета и Лилијану.“

„Зар то није оно што си радио последња два месеца?“

„Да. Али не баш добро, очигледно.“

„Не криви себе. Очигледно имају подршку која чак надмашује ону коју сам ти ја пружио. Неће им бити тешко да остану скривени. Имаће беспрекорне нове идентитете.“

„Да, али морамо покушати. И знамо да су заинтересовани за свемирске бродове. Није много, али је почетак.“

# ДВАДЕСЕТ ОСМО ПОГЛАВЉЕ

"

ЦАРИЦА КАРОЛИЈЕН-АМАЈА је доручковала са принцезама када је ушао њен главни архонт, лорд Аселин-Џабула, ходајући раме уз раме са лордом Дрејком-Отавиом, господарем царског двора. То је значило да ће бити лоше; двор је знао колико цени непрекидни доручак. Слушање принцеза како брбљају о глупостима помешаним са дворским трачевима - углавном вређајући вернике - увек је био пријатан начин да се започне дан. Четрдесет минута без брига, одговорности и забринутости. Да ли је то заиста толико тражити?

Хладно је погледала своје старије дворјане док су ходали преко огромне дворане. Принцезе су, као једна, престале да разговарају и погледале их с неодобравањем.

Стигли су до стола и поклонили се.

„Величанство. Извињавам се што вас узнемиравам пре него што почне ваш званични дан“, рекла је лорд Аселин-Џабула.

„Сигуран сам да имате добар разлог.“

„Нажалост, да. Фрегата Винидске морнарице, Тир, пристала је синоћ у Високом Векшоу. Изасланик краљице Хелене-Тире је на путу низ кулу. Затражио је састанак са вама што је пре могуће.“

„Срање. Кога је послала?“

Аселин-Џабула се накашља. „Господине Уалана-Шојгу, госпођо.“

„Дупло срање.“ Наравно, знали су да ће се ово десити. Вест ју је заправо збунила пре две године на њеном почетном дневном брифингу, када јој је Аселин-Џабула рекла да је Макаио-Фараџи, винидски архонт који покрива Келован, убијен на Гондијару – ни мање ни више него у гувернеровој резиденцији.

„Како се, за име Старе Земље, тако нешто могло догодити?“, упитала је.

„Верујемо да је то било оружје Остатака, госпођо, пушка са закључним механизмом.“

„Који је доминион то урадио?“

Изузетно нелагодно, лорд Аселин-Џабула је погледао око себе око стола, тражећи подршку од својих колега чланова Царског савета. Није је добијао. „Изгледа да га је упуцао човек, госпођо.“

У сали за састанке владала је потпуна тишина.

642

„Шалите се. Боље би вам било да се шалите!“

„Не, госпођо.“

„Човек је убио царског небеског архонта?“

„Да.“

„Хелена ће полудети! Кучка ће покушати да мене окриви на следећем састанку... О не, то ће бити поморска вежба пре него што анектирамо Капо Фроа.“

Пре две године. Једна година да се вест курирски пренесе кроз Рајска врата до Винида, једна година да Хелена-Тира пошаље свог изасланика, који би јасно објаснио њену реакцију на атентат. Две године би биле довољно дуге да се страсти смире и шок избледи. Две године би омогућиле њеном архонту да ухапси или убије атентатора. Осим што нису биле две године, не за Хелену-Тиру. Њен изасланик би био са њом пре једва две недеље у њиховој личној временској линији.

Каролиен-Амаја је уздахнула и осврнула се око стола за доручак, примећујући изразе лица које су јој принцезе упућивале. Углавном радозналост, али је било и нервозе. „Постоји изрека са Старе Земље, девојке“, рекла им је. „Држите пријатеље близу, а непријатеље још ближе. Добро је запамтите, чак и поред мојих поклона вама, јер се управо на ово односи.“

„Да, краљице мајко“, одговорили су углас.

„Господине Аселин-Џабула, молим вас, реците ми да сада знамо ко је пуцао у господина Макаио-Фараџија.“

„Величанство, нажалост, ситуација на Гондијару—“

Каролиен-Амаја је лупила руком по столу за доручак. „За име Бога!“

„Извињавам се дубоко.“

„Да. То помаже.“ Њен оптужујући прст је био усмерен ка главном архонту. „Ако Хелена-Тира ово искористи да позове на гласање о неповерењу…“

„Не би се усудила“, рекао је лорд Дрејк-Отавио. „У сваком случају, остале краљице никада не би одобриле такво гласање. То би поставило преседан који би вас све учинио рањивим на могућност да будете опозване пре него што вам истекне мандат царице. Споразум би се расуо.“

„У једном тренутку бих у то поверовала“, рекла је Каролиен. „Да смо имали посла са Хеленом-Кјоне. Али ова Хелена-Тира? Као да смо се вратили на почетак ере Крусибла. Сећам је се из тих дана; није било баш забавно бити у њеном друштву.“



„Ви сте јој више него дорастао“, самоуверено рече лорд Дрејк-Отавио.

„Хвала вам, оче.“ Бубњала је прстима по столу, преиспитујући факторе. „Слање лорда Уалане-Шојгуа овде је порука. То је потпуно претеривање. Она жели нешто— Ах, наравно, анексију. Када се састанемо да спојимо флоте, искористиће савет да тражи уступак од мене. Осталима ће се то свидети.“

„Али какав уступак?“ упита лорд Дрејк-Отавио.

„Зар то није очигледно? Предложила је анексију Капо Фроа. Сада жели да командује флотом.“

„Када свако краљевство споји своје флоте, то постаје Царска флота“, рекао је њен отац огорчено. „Не може бити ништа друго.“

„Само једна Краљевска флота је довољна да покори Капо Фроа“, рекла је Аселин-Џабула. „Заправо, више него довољно. Слање Царске флоте је увек био политички потез.“

„И она би имала и заслуге и славу“, рекла је Каролијан. „Мислила сам да смо превазишли ову врсту макијавелистичке дрскости. Дванаест хиљада година живимо овде. Девет хиљада од Споразума. Мислим, стварно?“

„Никад не спуштај гард када је краљица у близини“, рече лорд Дрејк-Отавио са жаљењем.

„Афоризам који Хелени-Тири треба подсетити“, оштро рече Каролијен. „Винидска предузећа имају користи од Гондијарових фарми, зар не? Зато ћу једноставно показати осталим краљицама да ова царица не избегава своју дужност да жестоко гази побуну – чак ни ону јадну као људску. То ће значити да ће винидска предузећа због тога патити неколико векова, али ја сам се заклела да ћу испуњавати своју дужност и штитити стабилност Крунског Доминиона. Да видимо како ће се Хелени-Тири то свидети.“

—

Био је то пријем пуног двора који је дочекао лорда Уалану-Шојгуа. Каролијен-Амаја је одлучила да ако Хелена-Тира жели симболику,

сигурно ће је и добити.

Андроиди и Дин су позвани да брзо очисте дворану. Члановима царског двора је речено да се обуку у своју опрему и обуку пуне церемонијалне одоре. Ово је требало да буде прави државни догађај.

644

Царица је седела на свом трону са вишим дворјанима са обе стране, принцезама иза, а цео двор - свих петсто њих - стајао је мирно дуж обе стране импозантних зидова сале за државне пријеме са колонадама. Испред њих стајао је ред царских витезова у својим пуним златним борбеним оклопима, са инкрустацијама од бордо кристала које су блистале у раскошном непријатељству.

Гласник је објавио долазак лорда Уалане-Шојгуа, остављајући представника Хелене-Тире да хода дужином дворане сасвим сам, његови кораци су одјекивали у негостољубивој тишини. Пет стотина пари очију га је процењивало; није била потребна неуронска веза да би се знало да је пронађен неиспуњен.

Зауставио се испред царице и клекнуо. Каролиен-Амаја је пружила руку. Прво је лорд Уалана-Шојгу пољубио прстен, затим је рука окренута дланом нагоре, а он је награђен самоперцептивним поздравом.

„Хвала вам што сте ме примили, Височанство“, рекао је лорд Уалана-Шојгу. Почео је да устаје, а онда је ухватио поглед Каролиен-Амаје и мудро одлучио да остане на коленима. „Моја краљица вам шаље поздраве из лојалног краљевства Винида.“

„Одувек сам се дивила и подржавала лојалност царском престолу“, рекла му је Каролиен-Амаја. „Без ње бисмо упали у хаос и рат.“

„Моја краљица то цени и захваљује вам на најизврснијем задатку који обављате као царица. Она цени што влада унутар најстабилнијег доминионизма од Споразума.“

„То је изузетно пријатно чути.“

„Међутим, са дубоким жаљењем моја краљица вам се обраћа са молбом у вези са малим проблемом који је мучи.“

„Шта би то уопште могло бити?“

„Током твоје сјајне владавине, архонт Винида је убијен од стране човека док је обављао своје дужности на планети Гондијар, управо у овом звезданом систему.“

„Свестан сам, господару Уалана-Шојгу, где се Гондијар креће у орбити. Видљив је из ове палате већину ноћи.“

„Наравно, Височанство. Ваша мудрост је позната.“

Каролиен-Амаја је била задовољна собом што није виком издала наређења својим витезовима да ову самозадовољну малу штеточину претворе у гомилу пепела. „Чули смо да драги лорд Макаио-Фараџи више није архонт након, нажалост, лошег учинка током прошлог века.“

645

„Онда ми је драго да вас обавестим да је, заправо, архонт одлично радио. Недавно сам га унапредио да би имао Винидову ексклузивност у свим субверзивним стварима које се јављају на Гондијару. Моја краљица је била највише забринута за грађане тамо - укључујући и људе, који су нажалост лоше третирани због гувернерове неспособности. Сви знају да када се људи жале на ауторитет, последња ствар коју би требало да уради јесте да их подвргне још већем броју тог ауторитета. Они су само деца са слабим умовима. Пустите да њихов бес прође, а затим их третирајте потпуно као и пре. Све ће бити опроштено и заборављено, и ускоро ће прећи на следећи сјајни предмет који привлачи њихову краткотрајну пажњу.“

„Заиста. Па ипак, ови једноставни људи су убили вашег архонта.“

„Трагедија, Височанство — трагедија коју вас моја краљица преклиње да исправите. Хелена-Тира верује да гондиарски људи морају бити враћени под дисциплиновану контролу Крунског Доминиона. Замолила би вас да размотрите смењивање вашег гувернера и именовање некога ко је способнији.“

Каролиен се слатко осмехнула. „Нема потребе.“

„Жао ми је, Височанство, не разумем.“

„Не морам ништа да разматрам, господару Уалана-Шојгу. Савршено сам свестан одговорности коју мој положај захтева. Припреме за сузбијање побуне на Гондијару су одавно у току, и одушевљен сам што сте стигли таман на време да будете сведоци њиховог спровођења. Генерале Авоне-Валерио?“

Једна од оклопљених фигура направи два корака напред и окрену се да поздрави царицу. „Ваше Височанство.“

„Да ли су моје снаге спремне?“

„Они се управо окупљају у поморској станици Високи Вакшо. Седам носача авиона је пристало и спремно да приме бригаду Империјалних Витезова. Подржаће их пола милиона Духова и помоћни ратни Пробуђени. Пет хиљада копнених јуришних авиона обезбедиће потпуну планетарну покривеност. Ја ћу лично командовати искрцавањем, а људи рецидивисти биће подложни свим законима Крунског Доминиона према одредбама оригиналног устава људских насеља. Биће приморани да признају ваш апсолутни ауторитет, а сваки отпор биће супротстављен екстремном силом. Ред ће бити успостављен.“

Запрепашћени израз прелете преко лица винидског архонта. Брзо је протеран, али не пре него што га је Каролиен-Амаја приметила. Сматрала је да је тај пропуст готово вредео потпуно непријатног трошка...

окупација. Скоро. „Да ли ће то бити довољно, мислите ли, господару Уалана-Шојгу? Или би требало да ангажујем још бригада?“

„Одговор Вашег Височанства је, као и увек, веома импресиван. Пренећу то својој краљици.“

„Хвала вам, генерале?“

„Вишанство?“

„Очекујем да особа која је убила лорда Макаио-Фараџија буде изведена пред лице правде. То је приоритет. Шта год да се уради, имате моје овлашћење да то урадите. Уколико неко крије овог бегунца, сматраће се саучесницима у злочину и суочиће се са истом казном. Ако треба да наведете примере за људе, не оклевајте.“

„Да, Височанство.“

„Је ли било још нешто, господару Уалана-Шојгу?“

„Не, Ваше Височанство.“

„Онда можете ићи. Молим вас, пренесите моје поздраве мојој најдражој пријатељици, вашој краљици. Реците јој да се радујем што ћу је упознати на спајању флота.“

—

Морнарички јуришни крстарице биле су осам сати удаљене од Гондијаровог георинга када су вести о њиховом предстојећем доласку почеле да се појављују у вестима од узбуђених Путника на георингу. Било је неуобичајено да бродови морнарице Крунског Доминиона посећују Гондијар, а јуришне крстарице су биле међу ређим бродовима у морнарици. Долазак седам њих била је ретка прилика за ентузијасте астроинжењеринга. Пошто су имали пратњу од четрнаест фрегата класе Еклипс, посматрачи бродова су журно покушавали да резервишу путовања капсулом до Хај Розе.

Зелиндина Џалгори-Тобу је отворила своје латице и гурнула вест на врх листе вести. Након што ју је прегледала, повезала се са мрежом Зетијанске палате и искористила свој приступ високог нивоа да прегледа контролу саобраћаја георинга. Јуришне крстарице су прекидале формацију; вектори лета су показивали да се једна, Нитерои, креће ка Високој Рози. Затим је видела да је осталих шест на курсу ка преосталих шест орбиталних докова Гондијара.

Позвала је мајку. „Јеси ли знала да су у посети?“

„Не, нисам.“ Маркиза је застала. „Ни гувернерка није. Или ме барем њена канцеларија није обавестила.“

„То је чудно.“

647

„Веома. А контрола рада на кули је управо отказала све планиране капсуле за спуштање.“

Зелинда је погледала кроз огромне прозоре своје канцеларије тамо где је орбитални торањ премошћавао сафирни понор између копна и неба. „О, Астерија, зар не мисле да постоји још једна бомба?“

„Не, Марија Хозе би ми рекла.“

„Па, ако није то... мајко, зашто би отказали капсуле за спуштање у исто време када се пристаје јуришни носач?“

„Не знам. Молим за аудијенцију код гувернера. Зелинда, ово је цела морнаричка ескадрила. Никада раније нисмо имали ескадрилу у посети Гондијару — никада.“

„Не мислиш ваљда— Зашто би слали трупе на планету? Поготово сада? Бомба у капсули се догодила пре више од две године.“

„Догађаји у доминионима се никада не дешавају у брзом низу. Одговори захтевају време. Да ли тај архонтов човек зна било шта?“

„Питаћу.“ Зелинда је пришла прозору. Читавог живота, кула и георинг били су симболи Небеске моћи – моћи која је сваком човеку на Гондијару пружала безбедан и миран живот. Сада је све што је осећала када је погледала невероватну грађевину био страх. Рекла је својој групи инжењера да позове Теренса Вилсона-Флечера.

„Отказали су заказане капсуле?“ упитао је изненађено.

„Да, и путнички и теретни.“

„То није добро. Шта каже гувернер?“

„Није ништа рекла. Моја мајка покушава да је позове.“

„Ако је ово царица која реагује на капсулу бомбе, прво што ће урадити јесте да смене гувернера. Царица ће морати некога да окриви. Зелинда, предлажем да пошаљеш своју породицу из града. За сваки случај.“

„Не можеш бити озбиљан.“

„Надам се да грешим, али не може да шкоди. Имате много сеоских имања, зар не?“

„Да“, рекла је са сувим грлом.

„Уради то. Видећу шта могу да откријем.“

—

ТРИ МИНУТА НАКОН ШТО ЈЕ ЈУРИШНИ НОС ПРИСТАО У ВИСОКУ РОЗУ, све мрежне ЛНК-ове ка георингу су прекинуте. Нема личних ЛНК-ова, нема довода. Нема информација.

Зелинда је и даље оклевала да пошаље породицу из града, али је замолила децу да се врате у палату. Њене млађе ћерке, Амарилис и Макензи, биле су обе на факултету, док је Аугуста била у палатским шталама, јашући своју омиљену Пробуђену панду. Вратиле су се подједнако збуњене као и сви остали због тога шта се дешава.

Њен брат Еверет је категорично одбио чак и да помисли да се врати кући из зграде Трезора, а камоли да напусти Санта Росу. „То је апсурдно“, рекао је. „И ниси то чуо од мене, али искрено, није тако лоша идеја заменити гувернера. Наша економија није била овако несигурна откако су олује на Кејпу пре триста година уништиле усеве за целу сезону. Могли бисмо да царица убризга мало ликвидности у банке.“

„О, Астерија, Еверет, овде говоримо о морнарици Крунског Доминиона! Они нису овде да вам помогну са рачуноводственим проблемима.“

„Ако желе да одрже економију на површини, мораће да обрате пажњу на бројке.“

Његов став је пресудио уместо ње. Позвала је лимузину да одвезе њене ћерке до станице Хови, одакле би могле да ухвате воз за Хафнир. „Остајете код тетке Отилије недељу дана“, рекла им је.

„Идеш ли?“ упита Аугуста забринуто.

„Надам се да нећу морати. Али тетка Варијака и твоји рођаци ће ићи са тобом.“ И до ђавола са њеним братом; бар је Варијака била практична.

—

ДВА САТА НАКОН што је носач авиона пристао, капсуле су почеле да спуштају са Хај Росе. Мрежа није била обновљена - барем не за људе - али је станица на торњу Санта Росе почела да прима распореде долазака. Много њих.

Зелинда је отишла и села са мајком у салу Тајног савета. Отпустили су већину палатског особља, пославши их назад у стамбено крило. Неки од најдуговечнијих су одбили понуду, укључујући одељење гардиста које је предводио пуковник Еиша.

„Град је узнемирен, госпођо“, рекла је. „Сада није време да вас оставимо без надзора.“

Сат времена након што је први талас капсула почео да се спушта, сваки ЛНЦ у префектури се активирао. „Овде генерал Авоне-Валеро, витез-командант царичине мисије Гондијарске оперативне групе, Успостављање реда. Од сада, ја сам...“



чувара Гондијара, замењујући гувернера до тренутка када Њено Царско Величанство сматра да је потребно именовати новог гувернера. Сви грађани су сада подложни мојој власти. Свим становницима Санта Росе наређује се да се одмах врате својим кућама и чекају даља упутства. Имате три сата да се повинујете упутствима, а затим ће сав копнени саобраћај бити обустављен. Пољопривредници ће наставити да раде као и обично, али неће смети да напусте своје фарме. Моје трупе ће спроводити закон царице широм планете, без изузетака. Опште безакоње које је заразило ваше друштво биће искорењено. Очекује се ваше послушање. Сваки чин пркоса усмерен према царици биће сусретнут смртоносном силом.

Маркиза је упутила Зелинди очајан поглед. „Смртоносна сила? Убијање људи? Зашто? Шта смо урадили?“

„Могу само да претпоставим да је то због капсуле бомбе у кули.“

„Не разумем. Ухапсили смо све те ужасне чланове банде, оне који су шверцовали оружје. Сви они служе доживотне казне на казненим фармама.“

„Можда Небески нису мислили да је то довољно.“

„Сигурно би нам рекли? Морам да разговарам са генералом када стигне.“

„Мама, молим те, немој.“

„Не могу дозволити да људи у мом граду живе у страху. Не могу да стојим по страни и не радим ништа. Ја сам маркиза; нашу породицу је именовала сама царица. У сродству смо са њима по крви.“

Зелинда ју је ухватила за руке, ожалошћена колико је њена мајка постајала крхка. Нисам то раније приметила. Све остаје исто на Гондијару, заувек. У то сам изабрала да верујем - до сада. „Мајко, молим те, ми немамо никакву реч у овој инвазији.“

„Немојте користити ту реч; то ће испровоцирати људе. Генерал представља царицу. Она ће разумети. Ми смо лојални поданици.“

„Променили смо се, мајко. Превише смо кршили законе и људи су постали незадовољни. Небеским бићима се то не свиђа.“

„Неколико градских дилетаната, то је све. То смо увек дозвољавали; то је био начин да се људи опусте.“

„То је више од тога. Хафнир је људима показао другачији живот — онај у коме можете поседовати сопствену кућу. Можете задржати оно за шта сте радили и предати то својој деци.“

„Ово је бесмислица. Људи нису остајали без крова пре Хафнира.“



„Не, нису, али су им се ставови променили. Верујем да је то можда оно о чему се ради и да је експлозија капсуле само изговор. Отишли смо предалеко, а сада ћемо бити повучени назад. На силу.“

Суза је почела да тече низ лице маркизе. „То није фер. Ми помажемо људима. Овде постоји добар живот за све.“

По први пут за више од педесет година, Зелинда је загрлила мајку. Није било отпора. „Знам.“

—

ТРИ САТА НАКОН објаве генерала Авона, цела планетарна мрежа је нестала. Људи су одржавали контакт локално путем међусобних ЛНЦ-ова, али то је било све. Гондоле у Санта Роси су се зауставиле и висиле тамо где су биле, лагано се љуљајући с једне на другу страну без струје. Свако ко је остао унутра морао је да извуче мердевине за хитне случајеве, одмотавајући их са молитвом да су довољно дугачке да досегну тло. Таксији типа „глобус“ су нагло стали, врата су им се отворила, а затим су минут касније почели да се враћају у своје депое. Приватна и комерцијална возила су се принудно зауставила, покренута саобраћајном контролом града. Сви који су остали на цедилу забринуто су погледали дужину орбиталног торња, који се пресијавао на сумрачном сунцу, пре него што су пешке кренули кући. Неколико срећника је понело скутере и бицикле, које контролна инспекција није могла да деактивира.

—

МАРКИЗА ЈЕ ИЗАБРАЛА да сачека генералов долазак на улазу у пријемну салу крила Сибиле. Намеравала је да сама стане на врх закривљеног Великог степеништа, али Зелинда јој то није дозволила и стала је поред ње. У ходнику иза њих постројила се шачица виших помоћника, заједно са пуковником Еишом и петоро почасних гардиста. Зелинда је инсистирала да не носе оружје, чак ни неактивно, и морали су да држе кациге под руком како би показали да нису непријатељски настројени. Није било присутних чланова породице осим Зелинде; и она је била прилично упорна око тога.

Било је чудно време, стајати тамо у рано јутро са ниско плутајућим зорачким маглама које су обавијале парк Македа, тек почињући да флуоресцирају светлошћу. Прве капсуле су стигле на станицу два сата раније. Имале су

добио је једну поруку од генерала у којој је рекао да долази у палату да тамо успостави своју администрацију, али није било наведено тачно време доласка.

„Зашто палата?“ запита се маркиза. „Зашто не гувернерова вила?“

„Сумњам зато што је палата већа, мајко. Он заиста има војску којом може да командује, као и довољно административног особља за целу планету.“

„Да, то би имало смисла.“

Зелинда је открила да јој ћаскање заправо није била никаква утеха. И није био хладан ваздух тај који јој је сваких неколико минута терао да дрхти удови. Није јој помогло ни то што је стално размишљала о забринутости у гласу Теренса Вилсона-Флечера непосредно пре него што је мрежа искључена. Архонтов агент је био озбиљно забринут због радне групе и шта ће они даураде. Стално је говорио: „Ниси раније срела Царске Небеске Биће на овакав начин. Буди изузетно опрезна шта говориш. Звучи што је могуће благо и кротко и никада их не доводи у питање.“ Што је довело до питања: Како је он то знао?

Неки брзи покрет у парку привукао јој је пажњу, али је нестао пре него што је могла да се фокусира на њега. Магла се вијорила у трагу шта год да је то било. Стиснула је мајчину руку. „Ево их, долазе.“

Духови су се први приближили палати, напредујући дрхтавим инсектоидним покретима. Нису били нимало налик ни на шта што је Зелинда видела у архивама. Један од њих је пројурио кроз тунелски лук дворишта, брзина му је омогућавала да се креће хоризонтално дуж зида. Затим се још њих појавило дуж крова. Морало их је бити укупно двадесет. Један од њих је коначно стао, осматрајући двориште. Био је висок лако три метра. Испод његовог невероватно малог кука, ноге су му чиниле две трећине укупне висине, са дугим стопалима која су имала троструко копито, тако да је увек стајао на врховима: положај који га је чинио нестабилним, јер су ноге и кратки торзо стално били

нагнути напред. Равнотежа је, дакле, постизана рукама. Рачваљале су се одмах испод рамена, предњи пар је опонашао хоминоидни распоред једног зглоба лакта са глатком подлактицом која се завршава нормалним рукама - иако много већим од људских. Задње руке су, међутим, више личиле на дебеле, закривљене сабље које су досезале скоро до нивоа чланка. Њихови врхови су били нека врста злобне оштрице која је светлела радиоактивно плаво. Није имала главу. Уместо тога, њени сензорски низови су били две равне плоче са обе стране горњег дела трупа, пружајући јој потпуну покривеност.

Када је њихов одред обезбедио двориште, пар масивних Пробуђених лавова прошао је кроз лук. Морали су бити тешки седам



тона сваки. Иако су носили само лаке оклопе са откривеним лицима, Зелинда их је сматрала далеко страшнијим од Духова. Инстинктивно је знала да чак и међу свим Пробуђеним чудовиштима које су Небески створили, они остају врховни предатори. Чиста ароганција њиховог одмереног хода била је оно што је није остављало без сумње.

„Слатка Астерија“, зацвили маркиза.

Генерал који их је пратио изгледао је готово умањено у поређењу са њима. Његов оклоп је био полиран сребрни савршенство, наравно, беспрекоран и без црта, попут једног металног оклопа. Зелинда је стекла утисак да је више флуидан него чврст. Како се приближавао, схватила је да је то заправо дебели слој ситних сребрних сфера.

Прескакао је степенице Великог степеништа, по четири одједном, док су лавови чекали на дну. Када је стигао до врха, био је метар и по виши од људских жена. Сфере које су чиниле његов шлем раздвајале су се таласасто низ предњи део, сливајући се назад на обе стране главе која је била готово једнако безлична као и сребрне мрље које су је штитиле.

Лице створено да зрачи изузетним презиром, помисли Зелинда. Чело и образи су му били утиснути сјајном мрежом, као да је добио тетоважу од жица.

Маркиза се учтиво поклонила. „Генерале Авоне, добродошли у Санта Росу. Волела бих да су околности више—“

„Можете сада да одете“, рекао је генерал грубим гласом.

„Одлазите? Моја породица је на располагању царици, као што смо увек били откако нам је дозволила да се населимо у овом дивном свету. Наравно, наставићемо да вам помажемо на било који начин—“

„Не. Одлази.“

Зелинда се прибрала. „Зашто сте овде?“ упитала је. „Шта смо ми уопште урадили да заслужимо овакав третман?“

„Својим кукањем и жаљењем си уништио царичину доброту. Украо си земљу од царице.“

„Ако говориш о Хафниру, онда—“

„Ућути. Починио си терористички чин против Крунског Доминиона, за који постоји само једна казна: смрт.“

„Експлозија—“

„Не бомба у капсули са кулом, иако је то скоро подједнако озбиљно. Мислим на атентат на архонта за Садашњу и Заувек Краљицу Винида.“

Све што је Зелинда могла да уради било је да промрмља. „Шта?“

653

„Архонт Макаио-Фараџи је убијен пре две године у гувернеровој вили Раундхаус. Ако сумњате у мене, питајте његовог агента, Теренса

Вилсона-Флечера, који је стајао поред њега када се то догодило.“

„Теренс је знао?“

„Више него ти, очигледно.“

Збуњено се намрштила на мајку. „Не разумем.“

„Веома је једноставно“, рекао је генерал. „Имали сте прилику да докажете да људи могу сами да владају, а забрљали сте. Завршили смо са вама. Сада ја преузимам контролу.“

„Можемо помоћи—“

„Ћути! Готово је, Променљивачу. А сада, сви ви гњецави паразити: Губите се из мог седишта.“ Раздвојио је усне у режање док се сагињао да би застрашујуће приближио лице њеном. „Осим ако не желиш да се бориш са мном због тога?“ Доле, лавови су зарежали.

Требала јој је сва храброст само да одмахне главом.

—

ОКУПИЛИ СУ СВЕ ЗАЈЕДНО: породицу, особље, помоћнике, стражаре. Није било личних ствари за ношење. Чак и да им је било дозвољено време да их покупе, нико није желео да се врати унутра сада када су се Духови и Пробуђени кретали кроз Сибила крило и ушли у главни део палате. Маркиза их је лично повела преко дворишта док је још Духова и Пробуђених стизало са својим витезовима.

Пуковник Еиша је чекао поред Лучијиног лука испред палате са осам лимузина из гараже. „Рекао сам једном од тих копилада да ћемо брже отићи ако нам их дозволе. Откључала је њихове батерије за нас, али бојим се да је то вожња са личним водичем. Још увек нема управљања саобраћајем.“

„То је био глуп ризик“, рекла је Зелинда. „Али хвала вам пуно.“

Њеној мајци је била потребна помоћ да се попне унутра; чинило се да више ни на шта не реагује. Зелинда је разменила забринут поглед са оцем, а затим му се придружила на закривљеној клупи лимузине. Њен муж, Хајан, сео је поред ње и ставио јој руку око рамена. Јако потресени Еверет је ушао, заједно са тројицом виших помоћника палате.

Пуковница Еиша је скинула оклоп, оставивши само сиво-плави једноделни терморегулаторни комбинезон. Увукла се на предње седиште и спустила



рука на контактној сијалици. Лимузина се укрцала у парк Македа. Све остале лимузине су је пратиле, препуне људи.

Возили су се у тишини неколико минута. Свака улица је била празна. Чак су и макаки побегли, као да су могли да осете неизвесност и страх људске популације. Зелинда је поглед на познате зграде и тргове лишене људи дубоко узнемирио. Наравно, још увек су били ту; за разлику од ње, нису добили дозволу да оду. Тако да су се крили иза прозора, чак ни не знајући шта су погрешили нити како да се искупе како би се могли вратити свом нормалном животу. Духови су јурили низ путеве, пењући се по зидовима да би се љуљали по балконима са лакоћом која је била потпуно у супротности са тим колико су морали бити тешки. Неколико врста застрашујућих Пробуђених претећи је лутало унаоколо.

Прешли су раскрсницу у Нонпур авенију. Зелинда је угледала оклопљеног витеза у уској споредној улици - или јој се барем учинило да јесте. Шта год да је то било, било је упола мање од генерала, са четири ноге и широким задњим делом који се закривљавао попут неког џиновског шкорпијског жаока. Било је толико ванземаљско да је изазвало фобично гађење, језиво се.

Молим те, Астерија, не дозволи никоме да то оспорава. Иако је у срцу знала да неће дуго трајати — можда чак и вечерас, када глупи и непромишљени изађу да покажу своју храброст, исмевајући и тестирајући своје нове господаре.

„Куда?“ упитала је Еиша.

„Хафнир“, рекла је Зелинда, јер није било нигде другде. Породица Џалгори-Тобу је сада била подједнако одбачени странци на Гондијару као што су били Марљиви досељеници оног дана када су стигли. Са мајком која је тихо плакала поред ње, кренули су из града.

# ДВАДЕСЕТ ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

Сензори обезбеђења стана детектовали су покрет на малом балкону који је гледао на авенију Сонома. Медуза је остала ненаметљива док је прелазила дневну собу да га провери. Две њене плетенице су се помериле, њихови врхови су се увијали ка прозору. Графика мете се појавила у њеним сочивима. Онда се догодило неочекивано: њена плетеница је отворила своје латице и пријавила отварање ниског котираног ланца.

„Добро јутро“, рекао је Теренс.

Медуза је изненађено зурила у његову слику. „Како си, дођавола, то урадио? Нисам могла ни да убацим своје рутине дубоког сагоревања у јавни чвор зграде. Шта год да су урадили, искључили су је као да су је физички разбили.“

„Нисам сигуран, искрено. Мој доушник некако користи безбедну мрежу Витезова. Кога брига? Поента је у томе да разговарамо.“

„Наравно. То је утеха.“ Отворила је летвице на прозору и криво завирила напоље. Ништа се није кретало на Сонома авенији, као ни у остатку града, колико је могла да процени. Само птице изнад главе, дозивале су једна другу, питале где су сви отишли. Онда је видела мали дрон за доставу како је слетео на балкон. „Је ли то твоје?“

„Да. Не желим да будем драматичан или тако нешто, али мораш да се извучеш из тог стана.“

Медуза је презриво фркнула. „Волела бих.“ Долазак Витезова је био лоше изненађење. Током последње две године, провела је време припремајући неколико дискретних излаза за бекство, несигурна да ли је Теренс посматра. Деловало је помало глупо с обзиром на то да је пристала да оде, али професионални понос и извесна здрава параноја су је гурнули напред. Начин на који ју је покупио и то испитивање са

Астеријом проклетом кацигом, учинили су је веома опрезном према њему. Упркос томе што су се од тада понашали цивилизовано – или су се бар претварали да то чине – желела је да може да нестане под својим условима ако буде потребно.

Проблем је био у томе што су њене сигурне куће, модификовани глобус таксији и замке за одвлачење пажње сада били потпуно небитни пред лицем потпуне инвазије Небеских сила.

„Добро“, рекао је. „Зато што долазе по тебе.“

„Ја?“

„Да. И знају где си.“

„Како? Зашто?“

656

„Хајде, био си главни агент за страног архонта који је радио унутар Крунског Доминиона.“

„Све што смо икада радили јесте да смо прикупљали информације…“

„И пронађи своје непријатеље. Оба ова два чина ти доносе право испитивање. А они знају где си због мене.“

„Рекао си им?“

„Не баш. Неко је дао овом генералу Авоне-Валерију приступне шифре за Макаио-Фарацијеве фајлове. Он сада зна апсолутно све — сваки делић обавештајне информације коју сам икада прикупио, моје извештаје, резимее и спекулације.“

„О, срање.“

„Похапсиће све чланове банде које је гувернерка изоставила из своје чистке. Након тога, довешће сваког одборника који је примао новац са других света од мреже коју су Лилијана и Тоше водили. Генерал ће их осудити на доживотну робију на казненој фарми — ако им је уопште остало живота након убрзања старења. Жели да их склони с пута. Ако се пруже отпор, биће стрељани. То је почетак ресетовања људског друштва на потпуно поштовање закона.“

„Астеријина гуза. А ја сам на списку?“

„Мање-више на врху, да.“

„Одакле ти ово знаш?“

„Приступао сам њиховој комуникацији. Списак особа које ће притворити само у Санта Роси је око три хиљаде.“

„Јеси ли на томе?“

„Не. Ја сам агент винидског архонта. Лојално радим за Крунски Доминион четрдесет година; чак сам и угасио вашу организацију. Наравно, сада им више нисам потребан.“

„Па како да изађем?“ упитала је са зебњом.

„Имају системе за осматрање који покривају град, пратећи сваког ко покуша да побегне. У наредних неколико сати биће прилично очигледно ко ће бити приведен и кога више никада нећеш видети. Људи ће почети да беже, чак и усред полицијског часа.“

„Хвала! То помаже.“

„Могу да блокирам системе за осматрање који покривају твоју зграду; већ их има доста унутра.“

Медуза је притиснула лице уз прозор, покушавајући да уочи инсекте трутове.

„Нема користи“, рекао је Теренс. „Користе ваздушне виљушкаре. Не можете их видети.“

657

Љуто је погледала мали дрон за доставу. „Шта су, дођавола, ајрили?“

„Разговараћемо касније. Тренутно имамо око двадесет минута да вас извучемо. Витезови се шире са орбиталне куле. То је као таласни фронт - споро, постојано и незаустављиво. А сада, отворите прозор.“

Није ни помислила да то не уради. Дрон је долетео и слетео на под поред ње. Његова торбица се отворила.

„Шта је то?“ упитала је, подижући малу пластичну коверту која је била унутра.

„Други визир.“

„Стварно? Тако су заостали. Ко их користи?“

Слаб уздах се зачуо преко инфокомпаније. „Од сада, знаш.“

„Ау, срање.“

„Генералово обезбеђење може да скенира образац лица. Освајачи знају вашу висину, тежину и облик тела. Могу да прате познате сараднике у случају да их контактирате, чекају на познатим локацијама које преферирате, прате омиљену храну, чак и коју храну инвазивни терористи преферирате. Све је то у вашем досијеу. Све се мора променити.“

Погледала је шта је још било у кесици и застењала од ужаса. „Не косу, Теренсе. Не опет.“

„Ово је замка.“

„Проклетство!“

„Обриј га, па стави други визир. Брзо, молим те.“

Требало јој је неколико мучних минута док јој се скалп поново није претворио у само стрњиште. Визир јој се залепио за лице, и она га је постепено померала док се није смирио. „Стварно ме мрзиш, зар не?“, рекла је док је гледала своје нове црте лица у огледалу. „Изгледам као леш. Више никада нећу имати секс.“

„Не можете изгледати ни приближно слично себи када вас скенирају.“

„Да, баш тако.“

Заменила је свој ЛНК фластер са оним који је дрон донео. Срећом, то је била последња ствар у торбици. Када је отворила врата стана, готово је очекивала да је напољу чека Дух или Пробуђени.

„Степеништем доле у подрум, молим“, рекао је Теренс.

Њен стан је био на петом спрату Балета. Кренула је низ степенице. „Знаш да ће, када открију да нисам код куће, претражити сваки други стан у блоку“, рекла је.



„Вероватно и блокови са обе стране — онда још. Али мора да постоји граница.“

Подрум је био подељен на огромне складишне просторије, од којих ниједна није имала много тога у себи. На крајњем крају ходника налазила се просторија за комуналне услуге.

„Сервисни канал“, рекао јој је Теренс. Његов мали инспекцијски отвор се откључао док је говорио, откривајући тунел широк један метар са превише каблова. „Има довољно места; можеш ти то.“

Псујући, натерала је себе да се увуче у ограничени простор. „Хеј, не затварај вратанца за мном, важи? Овде нема светла.“

Чим су јој ноге прешле преко ивице, врата су се затворила.

„Кучкин сине!“

„Нисам могао да их оставим отворене. Одред за хапшење, Духови, приближава се улазним вратима Балета. Сада отварам врата испред.“

Зажмирила је у таму. Можда се негде испред ње нашла сићушна сива тачка. Уз још један напад псовке, почела је да пузи напред.

Двадесет одвратних минута касније, изронила је у други подрум, прекривен својом прљавштином која се нагомилала у тунелу вероватно од дана када је пуштен у рад.

„Претражили су ти собу“, рекао јој је Теренс. „Сада претражују све станове у Балету. Још Духова је додељено претрази. Два права Витеза су на путу да надгледају.“

„Претпостављам да би требало да ми ласка. Шта сад?“

„Мораш се попети степеницама на трећи спрат“, рекао јој је Теренс. „У овој згради има људи који користе ходнике. Ја ћу те водити.“

Када је стигла до трећег спрата, натерао ју је да сачека минут.

„У реду, чисто. Соба тридесет два-Б. Иди.“

Ходник је имао стаклени зид који је гледао на двориште. У њему се налазила добро одржавана башта са мноштвом уздигнутих леја и необичном фонтаном. Неколико људи је седело на клупама, не радећи ништа. Медуза се намрштила. Људи доле су сви користили егзоскелете, а они су је подсећали на њене нове црте лица: исто сиво бледо лице, упале образе…

„Која је ово зграда?“ упитала је изненада.

„Пенакова“.

Медуза је стала да хода. „Хоспис?“

„Да.“

659

„О, Астерија, шалиш се.“

„Не. Соба тридесет два-Б, молим. Нисам очекивао да ће Небески бићи овако лоше реаговати на ваш недостатак.“

Скоро је питала: Колико лоше реагују? Али заправо, није желела да зна.

Соба 32Б је била пријатна: велики медицински кревет усред дневног боравка, плус купатило дизајнирано да поднесе пацијенте у егзоскелету. Леп поглед на лепу башту у дворишту. Плашила се да ће имати пацијента, али срећом, била је празна. „Шта сад?“ Знала је, међутим; ох, знала је. Сада је то било ужасно очигледно. Небеска бића никада неће престати да је траже и на крају ће је ухватити, јер је морала да једе, спава, креће се, троши новац, ствара таласе података. Део ње се дивио омоту који је Теренс смислио, док се остатак ње плашио тога.

„Одећу у канту; спалићу је помоћу блица. Онда иди у кревет. Регистровао сам те као Матари Зијелински, сто седамдесет осам година. Овде си девет недеља и налазиш се у сталној коми због хроничног метастазираног рака мозга, због којег примаш негу на крају живота.“

„Одлично.“ Урадила је како јој је речено. Док се завалила на душек, неколико потпорних руку се заљуљало из зида.

„У реду“, рекао је Теренс. „Претпостављам да знаш шта следи.“

Погледала је лисице за руке које су висиле са руку на крајевима апотекарских туба; ту је била и маска која јој је покривала уста и нос. Тада се на крају кревета подигла још једна рука. Пар цеви које су се спуштале са ње био је дебљи, са неким прилично непријатним додацима на крају. Медуза је застењала због неизбежности. „Нема другог начина?“

„Нисам могла да се сетим ниједне. Жао ми је. Слушај, ако желиш да побегнеш, помоћи ћу ти - до краја. Има одеће у ормару.“

Дуго је оклевајући доносила одлуку. „Шта дођавола; хајде да урадимо ово.“ Прво мало лубриканта и цеви за одлагање отпада. Затим је навукла сунђерасте лисице за зглобове и осетила како јој пецкају кожу док су шиљци инфузера тражили вене.

„Само да знаш“, рекла му је, „ако постоји пакао, пронаћи ћу те тамо.“

„Очекујем да ћу бити на најдубљем нивоу. Али бар нећемо бити сами.“

Подигла је маску.

660

„Последње питање“, рекао је Теренс. „Уђи ће у ову собу; то је готово сигурно. Ако игноришу легенду података о Матарију Зиелинском коју сам направио за вас и узму узорак ДНК, постоји опција... могу да покренем безболну инфузију еутаназије.“

„Боже проклет био, Теренсе!“ Руке су јој се тресле док је држала маску на неколико центиметара од свог лажног лица. Шта би заправо Империјална Небеска урадила људском агенту који ради за Талох-Те? „Само желиш да покријеш своју задњицу, јер ће открити да си ми помогао.“

„Доста добро ме познајеш.“

Дубоко удахни и брзо реци. „Не дозволи им да ме ухвате живу.“ Затим је гурнула маску на лице.

—

ДАН НАКОН што је генерал Авон-Валерио крочио у Санта Росу, теретни брод „Зелени лов“ био је два милиона километара удаљен од Келована, успоравајући на стандардној десетој страни ге ка георингу. Према његовом летном манифесту, кренуо је из Гондијара носећи осам хиљада тона свежих пољопривредних производа за потрошњу у Лаатфидовом станишту георинга. Као случајно, његов вектор приласка пресекао је двогодишњи метеорски пљусак Тивесеид - слабо дефинисан облак ледених пахуљица пречника преко четврт милиона километара, остатке комете коју су небеска предузећа одавно потрошила да би обезбедила воду за станиште георинга.

Док је пролазио кроз пљусак, Зелена награда је испустила јато ветрушки. Уређаје је дизајнирала једна од великих лабораторија у оквиру комплекса Гилрамео на Уиксику - иста лабораторија која је створила споре лоптасте мрље. У свом тамном стању били су величине песнице, са молекуларном густином само мало већом од ваздуха.

Зелена награда је наставила кроз Тивесеидски рој и изашла на другу страну, остављајући ветрушке да падају међу ледене пахуљице према Келовану. Како се рој спуштао у термосферу планете, трење од слабих јона почело је да убија њихову брзину, шаљући их да се криве надоле према тлу. Ледене пахуљице су се распадале док су падале, остављајући блиставе трагове кроз мезосферу. Када су се ветрушке почеле загревати, енергија им је омогућила да се прошире у спектрални, пет метара дугачак овални облик. Манипулисали су својим профилом, усмеравајући се ка врху...



стратосферу, где су се задржали. Њихова густина им је давала неутралну пловност на око педесет километара надморске висине,

омогућавајући им да плутају.

Молекуларни процесорски кластери унутар њихове структуре почели су да анализирају своје окружење, одређујући своју локацију. Јато је било насумично распоређено по скоро петини планете. Током наредних дана и недеља, ветрушке су кренуле на своју јединствену миграцију. Понекад би лењо лепршале, крећући се напред; други пут, ако је млазни ток ишао у правом смеру, дозволиле би себи да плове попут змаја. Сви су се упутили ка једној локацији: главном граду Келована. Овде су лењо кружили педесет километара изнад језера, кула и вила.

Ништа им није претило. Ниједном авиону није било дозвољено да лети изнад престонице. То је била основна безбедносна мера заштите царице и Царске палате. Становницима огромног града добро је служила опсежна подземна мрежа вакуумских тунела, где су путнички вагони путовали брзином од 3 Маха, а хиперсоничним авионима је било дозвољено да лете са аеродрома дуж границе. Али изнад самог града нису били дозвољени чак ни дронови. Чак и да је било ваздушног саобраћаја, међузона између термосфере и стратосфере - миље ветрушки - није била висина на којој је било шта крстарило. Пошто је Келован имао орбиталне торњеве, није било ни свемирских авиона који су се дизали и спуштали кроз атмосферу. Тако је јато било физички безбедно.

Детекција је такође била изузетно мало вероватна. Ниједан георинг сензорски низ који прати свемирски отпад, попут метеорског роја Тивезеид, није испитивао врх стратосфере. Чак и ако би се тамо спровело скенирање, атомска структура ветрушке била је посебно дизајнирана да је избегне. Ниже, у тропосфери, зона око палате била је под сталним, детаљним сензорским надзором. Осетљивост система била је толико висока да нико није могао ни да се инфилтрира у нанотехнолошког комарца - као што је доказано неколико пута током последњих хиљаду година. То је било небитно за ветрушке; њихов састав их је спречавао да икада клизе доле у гушћи ваздух тропосфере.

Свака хиперсонична летелица која би се приближила граду без дозволе била би уништена. Ниједна свемирска летелица било које врсте није била дозвољена испод георинга. Ако би се неко упустио тамо, било

случајно или намерно, морнаричка одбрана на георингу би га уништила у року од неколико секунди. Забрана је негирала сваку могућност бомбардовања свемир-земља.

Пошто је ваздушни простор изнад и око палате био нетакнут, царица је увек била савршено безбедна. Постојао је само један изузетак од апсолутне забране...



правило лета — строго поверљива летелица за брзу евакуацију у хитним случајевима, намењена да превезе царицу до безбедности њеног страшног једрењака, у случају напада на град. Никада није коришћена, и вероватно никада неће бити. Ништа што би могло да изазове планетарну одбрану и морнаричке ескадриле на заштитним распоређивањима није могло да се прикраде Келовану. Ипак, летелица за хитне случајеве је одржавана у сталном стању спремном за лет. Једноставно се није могла ставити цена на безбедност и добробит царице.

Сада су ветрушке, духови, мотрили на палату са своје јединствене тачке гледишта. Енергија за молекуларне кластере њихове структуре прикупљала се из соларне и топлотне светлости, што је значило да су могли да остану на месту деценијама, ако не и вековима. Зато су одржавали своју будност, дистанцирани и невидљиви, своје рутине чекајући са стрпљењем машина једини догађај који би икада могао да прекине статус кво.

—

ПОСЛЕ ПЕТ ДАНА, Гондијарова мрежа још увек није била у потпуности реактивирана. Нису биле дозвољене вести осим билтена генерала Авоне-Валерија. До сада је коришћена само за објављивање којој категорији радника је дозвољено да се врати на своја радна места, почевши од медицинског особља и полицајаца. Трећег дана дао је дозволу за поновно отварање продавница хране и њихових ланаца

снабдевања. Четвртог дана укинута су нека ограничења путовања; глобус кабови су поново могли да се користе за локална или пословна путовања. Маглев возови између Санта Росе и Хафнира почели су са смањеним распоредом вожње, али све карте је морала да одобри нова Канцеларија старатељства. Петог дана, дозвољени су ограничени лични разговори преко интернета, уз упозорење да ће све разговоре пратити Канцеларија старатељства CI. Неће бити дозвољене никакве антиимперијалне дискусије. Уколико се открију, резултирале би суспензијом преко интернета и казнама у распону од строге новчане казне до казнене казне. Границе су убрзо биле тестиране, људи су размењивали вести - ко је ухапшен и осуђен, чланови банде и одборници одведени из својих домова, чије су породице у очају очајнички тражили било какве вести.

Теренс је пратио колико је могао са Макаио-Фарацијевим доушником. Затвореници су држани у великим складиштима у округу станице. Три хиљаде о којима је рекао Медузи била је ниска процена.

„Држе их као стоку“, пожалио се Макаио-Спириту.



„Знам“, рече архонтов јахач саосећајно. „Искрено, с обзиром да је у питању генерал Авоне-Валерио, драго ми је што су још увек живи.“

„Он је толико лош?“

„Зову га Спаљена Земља с разлогом. Био сам изненађен што га је Каролиен-Амаја изабрала да води оперативну групу; он није онакав генерал кога бирате за посао у цивилној администрацији. Али опет, вероватно је зато то и урадила, да би надмашила Хелену-Тиру. Много је политике уплетено у ово. Ко год да је Лилијанин контролор, одлично су урадили посао манипулишући Крунским Доминионом.“

„Колико дуго мислиш да ће Авоне-Валерио бити овде?“

„Најмање неколико деценија.“

„Астеријина гузица!“

„Приметили сте да школама и универзитетима још није дозвољено да се поново отворе? То је кључно. Канцеларија старатељства ће израдити нови наставни план и програм за све у образовном систему. То ће снажно утицати на друштвени уговор; желеће да одгаје грађане лојалне царици.“

„Мање-више јесмо“, рече Теренс мрзовољно. Када је погледао кроз прозор Флиш Дијаманта, сунцем обасјана улична сцена напољу заиста је била из другог доба, тако мирно пријатна, са свима срећним који су пролазили.

„Ово је ужасна ствар која ти се догодила, Теренсе. Али не губи наду. Ако само пронађемо Лилијаниног контролора, можда ћемо моћи да преокренемо ситуацију.“

„Тачно.“ Покушао је све – прегледао је године дневника долазака и одлазака Путничких свемирских бродова, упоређивао их са дневницима Морнарице Крунског Доминиона које су чували на сваком броду који користи Рајска врата система Келован. Поново је процењивао делиће трачева о мисијама од својих доушника у Династијама, покушавајући да их повеже. Трагао је за било којим бродом који су Лилијана или Тоше могли да изнајме. Све се то није свело на ништа.

„Морамо почети да акумулирамо више случајних фактора“, рекао је Макаио-Фараци.

„На који начин?“

„Мрежа доушника коју сте успоставили пружила је мноштво података, од којих се врло мало повезивало. Осим када јесте. То вас је послало за Бопбеом, због чега смо завршили овде.“

„Буквално, у твом случају.“

„Нажалост, да.“

„Али су биле потребне деценије извештаја доушника да би се до тога стигло. Имате ли икакву представу колико је шљаке прво филтрирано?“

„Случајно, јесам. Сврха прикупљања толико информација је да не постоји тако нешто као бескорисна чињеница. Чак нам и негативне чињенице помажу да разумемо шта се дешава када се примене на образац. Чињеница коју генерал Авоне-Валерио искоришћава, прилично немилосрдно, како би ухапсио чак и мање криминалце које смо посматрали током тих деценија.“

„То је глупо. Банде нису одговорне за став који људи развијају.“

„Не. У сваком случају, Авоне-Валерио је небитан, грубо решење за произведени проблем који је већ испунио своју сврху: подстицање политичких тензија у областима Крунског Доминиона. Зато нам требају додатне информације.“

„Ништа није остало од наше мреже, знаш то. Не смем ни да ризикујем да пробудим Медузу да ми помогне.“

„Ево тебе“, благо предложи Макаио-Спирит.

„Шта могу да урадим?“

„Имаш приступ мојим скривеним складиштима небеске технологије. Ти системи се могу применити на начине који су ти до сада били недоступни — посебно сада.“

„Немаш никаквог смисла.“

„Вратимо се на сам почетак. Сазнали смо да на Гондијару делује још један архонт када…?“

„Јунес. Вероватно нећу то заборавити.“

„Сасвим. Јунес и његова дојава о некоме по имену Дагон.“

„Ко је упознао Гивоја Енфоа, који је повезан са Лилијаном преко Тошеа, а такође и Финбара Џалгори-Тобуа и шта год се овде заправо дешава.“

„То је то, Теренсе. То је кључ: Дагон. Све је почело са њим.“

„Пре четири деценије. А он је увек био само име.“

„Име које никада нисмо успели да пронађемо. И не само полиција, већ и ја. Упозорио сам своје оперативце у околним звезданим системима да га прате. Више се никада није чуло за њега.“

„И никада га сада неће бити. После четрдесет година, тај траг је крио-хладан.“

„Не баш.“

Теренс је веома скептично погледао Макајо-Духа који је седео преко пута стола. „Шта сам пропустио?“

„Ниси узео у обзир екстремну промену околности кроз коју Гондијар пролази. Јунес је упознао Дагона са Гивојем Енфоом јер је Дагон тражио.“



Станвар8 да изврши то представљање. Па ипак, нема записа да је Дагон икада стигао у Високу Розу, и нико у Станвару8 га више никада није поменуо. Нестао је.“

„Више као да је скинуо други визир и вратио се капсулом на Хај Розу.“

„Врло могуће, али зар не би било лепо да то сада потврдимо? Станвар8 је нестао, Теренсе. Сви чланови су ухапшени, било током гувернерове чистке после експлозије капсуле или током масовних притвора Авоне-Валерио. То значи да данас — баш сада — можеш да

уђеш у старо седиште Станвара8 и да радиш апсолутно све што желиш, јер тамо нема никога да те заустави. Побожни војници банде који би се борили против тебе, вероватно до смрти, да би бранили своју драгоцену територију, чаме у импровизованим затворима и никада се неће вратити. Позивам те да одеш тамо и испиташ то на форензичком нивоу. Види какве офлајн јединице за складиштење постоје, какву су крijумчарену робу сакрили, скривено оружје, снимке уцена. Све то. ЦИ може да каталогизује и анализира оно што пронађеш.“

Теренс се опустио и размислио о предлогу. „То је заправо веома разумна идеја.“

„Већ неко време радим овај посао.“

„У реду.“ Теренс није могао да обузда мали, забаван трзај на уснама. „Случајно, познајем некога ко је радио форензичке скенирања.“

—

ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ УОПШТЕ МОГАО да покрене тему са Хименом, морали су да преуреде и среде све спаваће собе у вили. Тек што су завршили када су се два глобус таксија зауставила напољу.

„Веома сте љубазни“, рекла је Отилија док је излазила из првог. Њена деца, Лаурела и Душан, попели су се одмах иза ње.

Теренс је био веома свестан Алјана који стоји иза њега, осмехујући се Лорели, која му је узвраћала осмех.

Химена загрли Отилију. "Није проблем."

Још троје младих одраслих излазило је из другог таксија. Теренсов доушник је идентификовао тројицу као децу Варијаке и Еверета Џалгори-Тобуа. Сви гости су носили своје торбе. Шта год да је доушник старатељске службе урадио Гондијаровим андисима, смањило је више од половине њих.

на комаде инертног метала. Свака радионица за одржавање на планети сада је имала у реду поправке за целу деценију.

„Мораћете да преноћите удвостручено у неколико соба“, рекао је Теренс пристиглима. Једва је успео да се уздржи да не боцне Аљана у ребра док се осмех његовог сина ширио.

„Само док не средимо стални смештај“, рекла је Отилија. „Нико од нас не може да се врати у палату. Морам да сместим и неке од маминих помоћника. Дошли су да јој помогну. Нису морали, али су били дивни. Неколико пријатеља је понудило собе. Једноставно немам где више да их сместим. Испоставило се да наша велика вила на обали није била баш толико велика колико смо мислили. Зато вам хвала на помоћи.“

„Ништа. Како си?“ упита Химена саосећајно. Теренс никада није видео Отилију тако истрошену и остарелу; она је увек била весела, самоуверена и директна, а не ова жена средњих година са неуредном косом и изгужваном одећом.

„Ми смо Џалгори-Тобус; наставићемо као и обично.“

„Царица ће те вратити у палату када се ова глупост заврши.“

„Не, неће.“ Крхки осмех се развлачио по Отилијиним уснама. „Заправо мислим да је тако најбоље. Мој глупи мали брат Фин је све време био у праву. Морамо престати да будемо намештај у маузолеју и да почнемо да живимо. Једва чекам да му кажем. Ускоро ће се вратити. Хоће!“ Стиснула је руке.

„А твоја мајка?“

Отилија је замуцкала, а затим је благо одмахнула главом. „Било јој је јако тешко. Само проводи дане гледајући у море. Тата је стално са њом; он је права стена. Никада раније то нисам заиста ценила.“

„Не брини за своје људе овде“, рекао је Теренс док су Алјан и Ванилда уводили све у вилу. „Могу да остану колико год желе.“

„Сви у Хафниру су били тако љубазни. Не знам како да вам се свима захвалим.“

„Ти си ово успоставио као заједницу. Углавном је то захваљујући примеру који си показао људима.“ Посматрао је Алјана и Лорелу како иду ка улазним вратима виле, већ загрљени.

„Хмм... питам се да ли бисмо могли да попричамо.“

Отилија га је празно погледала. „Наравно.“

Одвео ју је преко неравног травњака који је кружио око виле и рекао доушнику да блокира аудио пријем авиона који су кружили око њих. Више од двадесет их је пратило глобус-таксије. „Мораш упозорити Јосијаса. Он је на...“

667

„генералов списак за хапшење. Витезови долазе по њега.“ Теренс није био сасвим сигуран како га већ нису пронашли; армада ваздушних летелица која је гушила Санта Росу свакако је довољно хитно трагала.

Отилијине црте лица су се стврднуле, а њен уобичајени несаломљиви карактер поново је био присутан. „Реци некоме кога је брига.“

„Ух—“

„Извини, нисам хтела да те увлачим у наше брачне проблеме поред свега осталог. Он и ја више нисмо заједно. Нисмо већ неко време. Мислим, не смета ми неколико дискретних забава да бисмо ствари одржали живахним; и ја сам ишла тим путем. Али, Астерија, када дође до тачке у којој људи сажаљевају тебе - у јавности - па, доста је било.“

„Ако га пронађу, направиће пример од њега. Много одборника је ухапшено из његове странке. Више него што их је икада било у мојим досијеима.“

Намрштено јој је чело. „Твоји фајлови?“

„Био сам директор специјализоване полицијске јединице. Пратили смо могућу корупцију.“

„Вау, никад нисам знала за то. Теренсе, учини себи услугу; не брини за мог мужа. Ја сигурно не. Ако постоји једна ствар у којој се Џосијас истиче, то је брига о себи. Веруј ми, он ће све ово пребродити боље од свих осталих.“

—

Вила Пелосив на булевару Шомон била је резиденција породице Манатру-Деајан у Санта Роси шестсто тридесет две године. Шестоугао дугих зграда, са шест централних крила распоређених у облику звезде, стварао је троугласте баште у дворишту. Једанаест кула уздизало се из главне грађевине, завршавајући се класичним куполама у облику лука.

Међутим, унутрашњост танке Лилфорд куле на северном крилу није била класична. Горња половина лука била је од посребреног кристала, пружајући одличан поглед на град, са орбиталном кулом са једне и парком Македа са друге стране. Свако унутра могао је добити савршен поглед на све знаменитости само стојећи мирно и пуштајући да га под носи док се окреће око централног стуба куле једном на сат. Још једна идиосинкразија била је то што је кула имала само једну приступну тачку из унутрашњости виле, а то су била скривена врата у радној соби Шевалересе. Постојао је само још један улаз, кроз приватни тунел који је водио из њеног...



база до блока станова километар даље низ булевар. Лилфордова кула је извајана пре пет стотина година по налогу тадашње шевалерисе, која је желела осамљено, али практично љубавно гнездо за себе и своје љубавнике – карактеристику коју су касније шевалерисе ентузијастично одржавале. На крају крајева, традиција је била од примарне важности за породице уранског друштва Санта Росе.

Леони, пета ћерка садашње Шевалересе, свакако је била присталица ове традиције предака. Према дневнику улаза у тунел, врата су се отворила десет сати пре него што је генерал Авоне-Валерио повео своје снаге из орбиталне куле и ушао у Санта Росу. Од тада се нису отворила.

„Дакле, још је горе?“ упита Тоше.

Лилијана је климнула главом. „Да. Ерилси Кустодијанске ЦИ не могу да виде кроз посребрени кристал, али га нису лоцирали нигде другде у граду. Нема шансе да их избегне ако оде.“

Тоше је са захвалношћу посматрао како се закључана врата отварају пред њима. Лилијанина технологија из Доба Остатка била је најбоља коју је икада видео; мора да је пронашла практично нетакнуто једињење које је требало да спасе у неком тренутку током својих путовања. Предворје у подножју куле имало је један сводни пролаз, који се отварао на широке степенице које су се спирално увијале око унутрашњости централног окна.

„Нема лифта?“

„Нема лифта“, потврдила је. „Момци на позиву за секс морају бити у форми.“

Почели су. Тоше није желео да прави велику ствар од тога, али је био задовољан собом што се попео петнаест спратова, а да није превише тешко дисао. Лук на врху био је идентичан оном доле. Жена се кикотала негде иза широке кривине стуба. Лилијана је подигла руку и стајали су тамо чекајући да спрат привуче заљубљени пар у вид. Није било много намештаја који је пролазио поред њих: столице, каучи и предмети који су подсећали на сложену опрему за теретану, али са пуно кожног јастучића, и један велики округли кревет. Леони и Јосијас су лежали на њему, са низом прљавих тањира разбацаних по чаршавама, неколико празних бочица за шмркање и старинском кантом за лед чија је кондензација оставила широку влажну мрљу на свили. Држао је кристалну чашу изнад ње, капљући пенушаво вино на њену кожу. Поново се кикотала док је он почео да је лиже.

Лилијана се закашљала.

Пар се тргну. Онда Леони врисну и зграби јастук да се покрије. „Како сте, дођавола, ушли?“

669

Јосијасова реакција је била знатно учтивијена. „У реду, људи, нема потребе за насиљем. Имам неколико новчића државне благајне у одећи. Само се послужите. Престар сам да бих се икако бранио.“

„Генерал Авоне-Валерио те тражи“, рекла је Лилијана.

Промена код Џосијаса је била суптилна, али очигледна; упутио им је интензивнији поглед процене. „Претпоставио сам. Много мојих колега из Краљевске демократије је већ занемарено тим роботским војницима.“

Тоше се намрштио. „Робот?“

„Андроид. Оне војничке.“

„Мислиш на Духове?“

„Апсолутно знам, да.“ Џосијас је спустио ноге са кревета и покупио доњи веш. „У реду је, драга моја, ово нису обични криминалци.“ Подигао је радознало обрву. „Можда ловци на главе?“

„Не“, рекла је Лилијана. „Заправо, обожаваоци.“

Јосијас ју је погледао похотно.

Превртнула је очима. „О твојој политици.“

„Ах. Срамота. Узгред, како си ме нашао? Пре неколико дана сам испустио своју крпу за инфлацију на баржу за жито; сада би требало да је на пола пута реком Иври.“

„Пратио те је дрон чим је крстарица генерала Авоне-Валерија пристала у Хај Роси.“

„Па, зашто?“

„Ми смо пријатељи Енфоа. Замолили су ме да се побринем за тебе.“

„Ута жели да ме заштити? Па, замислите, стара лопова.“

„Заправо, то је био Гивој.“

„Ох. Али сада, то је мало чудно, зар не, скреће ка потпуно немогућем? Јер да сте га познавали, знали бисте да је на Дилиценту са мојом унуком. Одсутни су деценијама. Зато се питам како је могао да вас замоли да свратите.“

„Био је то општи захтев пре него што је отишао, да вас држи на оку. И као што сам рекао, генерал Авоне-Валерио вас сматра важним. Чак и опасним.“

„И мислиш да моја посета овде побољшава моју безбедност? У ком тачно универзуму?“

„Овде сам јер си нам драгоцен“, рекла му је Лилијана. „Веома драгоцен.“

„Нас?“

670

„Покрет. Они од нас који ослобађање људи од Небеске контроле схватају веома озбиљно. Морамо да вас чувамо.“

„То је веома задовољавајуће. Зашто баш ја?“

Лилијана је театрално уздахнула. „Заиста желиш да то кажем наглас? Врло добро: зато што си тренутно најважнији човек на планети.

Вероватно у целом јату Кентаури. Ти си тај на кога ће се људи угледати, Јосијасе. Чула сам те довољно пута да знам да заиста верујеш у оно што говориш о слободи и амбицији. Сви верују. Имаш интегритет. Што значи да си ти тај коме ће се људи окренути и слушати те – заиста слушати. Ти можеш да нас водиш, Јосијасе. Можеш да инспиришеш људе да се отпоре.“

„Не. Не, не бих могла. Борба против Небеских бића ће само довести до смрти људи, почевши од мене. Ја сам много тога, млада дамо, али нисам толико глупа да не могу да препознам супериорну ватрену моћ када је видим.“

„Ти си Јосијас Апони, а не неки јадни вођа побуњеника који се крије у брдима. Осим тога, нико се не бори против Небеских на улицама. У праву си, то је самоубиство. Али разумеш шта је потребно да би се победили.“

„Ја?“ or „Ја?“

„Да. Иста ствар која управља свим у овом универзуму. То си нас научио.“

„А.“ Завалио се, држећи кошуљу коју је хтео да обуче. „Новац. Наравно, сада када размислим о овоме, мора да Крунски Доминион много кошта да организује ову инвазију. Да, и ми снабдевамо планете и станишта Келована огромном количином хране.“ Пуцнуо је прстима, лукаво се осмехујући. „То је готово прва ствар коју је Авон-Валерио рекао када је све затворио: фармери могу да наставе да се баве пољопривредом.“

„Дакле, нико не мора да пуца на царске витезове. Постоје други начини да их наведемо да помисле да једноставно нисмо вредни труда.“

„Да.“ Јосијас је жељно климао главом док је разматрао шта се говори.

„Можеш бити глас људског пркоса у овој инвазији. Твоје речи имају вредност, Јосијасе. Бићеш инспирација за Гондијар и шире.“ Лилијана је отишла до кревета и клекнула, као да се моли. „Ако ово урадиш, можемо да пронесемо вест о овом злочину преко Кентаури јата и како је

на крају пропао. Дозволи мени и мојим пријатељима да емитујемо твој глас; имамо средства да то урадимо, обећавам, и не само у овом систему. Сви ће знати да си ти човек који је дошао са Старе Земље да људима покаже првобитни пут који су аркади тражили, пут где нема Небеског



угњетавање. Људи на свакој планети у Јату треба да чују тај глас — и да уживају у вашем знању, вашим идејама. Потребно им је да их ви водите.“

Леони га је загрлила око рамена. „Требало би то да урадиш! Бићеш више од пуке инспирације. Могао би нас спасити!“

Тоше је гледао како се то дешава. Видео је промену, одлуку која се доноси у Јосијасовој глави. Није био изненађен; чак су и најпаметнији људи подложни сујети, томе да им се говори да су Изабрани. Јединствени. Усне су му се развукле у значајан осмех. „Ризиковали смо све само да бисмо данас дошли овде због вас“, рекао је. „Генерал Авоне-Валерио ће вас на крају пронаћи, знате то.“

„Да.“ Јосијас се окренуо ка Леонији. „У најгорем случају, живећу још неколико дана.“

„Најбољи си“, уверила га је. „Иди.“

Осмехнуо се и почео да облачи мајицу. „Јеси ли спремио сигурну кућу?“

„О, да“, рекла је Лилијана. „Чуваћемо те.“

„Не смеш никоме рећи“, рекао је Тоше Леонији док се Јосијас облачио. „Ако те витезови питају, не говори ништа; поричи да си га икада познавао.“

„Хоћу“, обећала је ватрено.

Када је Јосијас био спреман, пратио је Лилијану напоље на степенице, питајући куда иду. Тоше се задржао у луку. Окренуо се. Леони и кревет су већ прошли поред улаза. „Озбиљно сам рекао оно што сам рекао о ћутању“, рекао је.

„Разумем.“

„Добро.“ Тоше је употребио магпиштољ у врећи на подлактици да јој упуца главу.

—

НЕКОЛИКО МИНУТА након што је сунце зашло над океаном, изашли су на терасу. Отилија је водила мајку док се њен отац бавио околином. Варијака је кренула за њима, већ припила од флаше и по вина коју је попила тог поподнева. Зелинда и Хајан су изашли последњи, са пораженим ставом који је сугерисао да су већ у затвору - да је пиће на тераси само још један сраман аспект затвора који треба да поднесу.

Сви су били обучени за вечеру; маркиза није хтела другачије. Дане је и даље одлучно проводила пратећи достојанствену рутину коју је проповедао живот у палати. Отилија није знала да ли је то...



Било то добро или не. Као и обично, њен брат Еверет је био напољу са неким наводним пријатељима из високог друштва из Санта Росе који су имали кућу на обали, вероватно измишљену из његове главе, док се Зелинда повукла у себе, једва говорећи. Тако да је, наравно, Отилија морала да обави сав тежак посао.

Цветови ноћног јасмина на зиду виле тек су почели да се отварају, ширећи свој мошусни слатки мирис у влажном ваздуху. Далеко изнад њих, кишни облаци који су тог поподнева преплавили Хафнир су се разишли, дозвољавајући сјајној Посејдон маглини да у потпуности завлада небом.

Отилија је рекла андијама да окрену столице тако да сви буду окренути ка северозападу. Када су сели, батлер из палате је донео сребрни послужавник пун високих чаша џина и тоника, помешаног са таман правом количином макрут лимете и клеке, баш онако како је маркиза инсистирала.

Док је узимала чашу са аутоматским осмехом захвалности, Отилија се поново морала борити да не заустави ову глупост. У вили је боравило девет чланова палате, од собарица до кувара, што је чинило да изгледа као нека врста продуженог званичног одмора од града. Нико од њих није био плаћен; то су радили из лојалности и поштовања према маркизи, што је било дивно, али... Онда је било двадесет двоје старијих помоћника који су је сви пратили у Хафнир и сада су боравили у кућама разних пријатеља, заједно са другим члановима породице. Неко ће у неком тренутку морати да преиспита ситуацију.

Ипак, не вечерас.

„Када је рок?“ упита маркиза.

„Пет минута, мама.“

„Па, дивна је ноћ за то.“

„Да.“

„Да ли је Министарство финансија контактирало Еверета у вези са повратком?“

Отилија и Варијака су разменили погледе. „Још не, мама, не.“

„Сигуран сам да хоће“, рекао је Хајан. „Искуство и даље много значи. Тај обични човек ће ускоро изгубити контролу над економијом. Онда ће бити у невољи када Небеске велике породице које поседују предузећа овде почну да виде да им се смањује број.“

„Апсолутно“, сложила се Отилија и отпила велики гутљај пића. Слушала је родитеље и сестру како причају глупости, осећајући се све

кривијом из минута у минут. Коначно, дошло је време. „Ево га“, рекла је.

673

„Где?“ упита њена мајка, као да је у питању свештеник који се појавио са неколико секунди закашњења на аудијенцију.

Отилија је ставила руку на контактну сијалицу и позвала карту неба у свој видоглед. Графика је уоквиривала малу област на хоризонту. Показала је. „Тамо.“

Гледали су како се јарко ружичаста тачка боје лососа полако издиже из океанског хоризонта.

„Како фасцинантно“, изјавила је маркиза. „Очекивала сам да ће бити светлије.“

„Данас је Долод најближи прилаз Гондијару, али је и даље педесет седам милиона километара далеко, драга“, рекао је њен муж. „И налази се око осам степени испод равни еклиптике.“

„Нисмо у никаквој опасности, зар не?“ упитала је. „Неће бити поплава и урагана и слично?“

„Не, драга моја, његов плимни ефекат на Гондијар је практично нула.“

„Па, то је добро, онда.“

„Неће бити тако добро за пет месеци када достигне апсиду; тада је најближе сунцу и Архимедов мотор се укључује да би га увукао у уску малу орбиту“, рекла је Зелинда. „Небески бродови ће моћи да га ископају због гвожђа, што ће уништити Анучину економију.“

„Не толико колико неки људи тврде“, рекао је њен отац. „Ануша производи много ствари осим челика за извоз, иако Отилијин муж

одлучује да игнорише ту неугодну чињеницу. А индустрије тамо ће имати векове да се прилагоде. Долоду ће требати много времена да се загреје до нивоа када ће заиста почети да пада киша гвожђа.“

Отилија се намрштила у своју чашу.

„Још увек сматрам целу ту идеју изванредном“, рекла је маркиза. „Да ли је све то теорија? Да ли је ико заиста видео планету која пада кишом гвожђа?“

„Има их пет или шест у Кентаури јату“, рекла им је Отилија. „Сви они имају опсежне операције рударења Небеске жетве.“

Њен ЛНК закрпа јој је рекла да има долазну поруку од Јосијаса Апонија. Стврднула је усне у знак неодобравања.

„Отилија, зашто ми је твој муж послао досије?“ упита маркиза напрегнуто.

„И ја“, додаде Зелинда намрштено.

„Па, да“, рекао је Хајан. „И ја имам један.“



Отилија је погледала оца, који јој је тужно климнуо главом. Варијака је несигурно подигла чашу.

„Ох“, рекла је Зелинда. „Вишеструко емитовање. То није добро.“

„Мислио сам да им мрежна СІ не дозвољава“, рекао је Хајан.

„Не ради“, рекла је Отилија. Наредила је фластеру да репродукује поруку.

Видео порука је почела монтажом духова који марширају булеварима и авенијама Санта Росе. Духови извлаче људе из њихових стамбених

зграда да би их угурали у транспорте који чекају, док чланови њихових породица плачу и моле их. Духови су их обарали или користили нервни стрим са само једног метра удаљености. Деца су бацана на земљу вриштећи. Затим су се појавиле слике витезова у својим застрашујућим четвороножним оклопима како пуцају на стамбене зграде где је неко глупо употребио оружје, разбијајући огромне комаде зграде. А преко свега се зачуо глас Јосијаса Апонија. „О, Астерија“, застењала је Отилија у ужасу.

„Страшно је, зар не?“ рекао је Јосијас, а тон му је савршено одражавао бес и понижење. „Нисмо ништа рекли, нисмо ништа урадили, да бисмо ово довели на себе. И ево психопатских Небеских терориста који долазе да покоре целокупно становништво овог света – нашег света – доносећи насиље и уништење са собом свакоме ко се усуди да каже: 'Не, ово је неправедно.' Бацили су хиљаде невиних људи у концентрационе логоре – зато што су то они; не прихватајте њихове лажи. Казнене фарме су већ препуне затвореника које су гувернер и маркиза покупили у покушају да угуше свако неслагање са оним што је сада свима јасно: тиранија царице. Зато сада граде ове ужасне логоре за све више и више нас. И кажем наша планета, зато што јесте. Гондијар је људски свет; ниједан Небески се није удостојио да овде крочи – до сада. А зашто? Зато што иако ми овде живимо, овде радимо, зарађујемо новац за њих, они су ти који тврде да поседују све. Који нас поседују. Али сада се будимо сазнањем да је ово угњетавање злочин и да је то катастрофална опасност за њих. Овај генерал, познат чак...“ међу својима као Спаљивач Светова, изјавио је да ћемо бити приморани да се покоравамо законима које су нам његови преци наметнули када смо стигли овде, мирно тражећи само онакав живот какав су људи створили у овом Кентаури јату. Елохими су створили светове у ери Зоре - довољно за све људе који су направили најтежи прелаз од свих, кроз залеђени мрак међузвезданог простора са Старе Земље. То је било њихово обећање: зелени светови, светови који су за

сви да деле како бисмо могли да напредујемо. Не светови које треба освајати силом и клањем.

„И шта можемо да урадимо, како можемо да се боримо против овог крвожедног диктатора који прети да ће нас све убити ако не клекнемо? Рећи ћу вам. Ништа! Апсолутно ништа. Јер, као и сви луди угњетачи, он не разуме ништа о закону и реду по којем тврди да живи. Зато кажем, придружите ми се: не радите ништа. Зашто бисте? Он тражи изговор да вас погуби ако прекршите најмањи, најситнији прекршај. Прећите улицу улице и умрећете. Не клањајте се његовим машинама за убијање и умрећете. Промрмљајте да ово није исправно и умрећете. Али да ли сте знали да вам је дозвољено да не радите ништа? То је ту у самом уставу који он обожава, у Члану седам: Царица гарантује основну издржавање, смештај и плату за живот свима који живе у њеном Доминиону. Потписала је сама царица. Ако не радите, ако не радите ништа цео дан, царица вам и даље гарантује храну и новац. Зато, само напред, пријатељи моји. Останите код куће и сакупљајте оно што вам је по праву.“ Ово је… Јосијас Апони, желим ти живот који нам је обећан, живот који можемо постићи ако останемо одлучни заједно. Вероватно ће ме ухватити и убити што сам те подсетио на истину, али то је цена коју сам спреман да платим за твоју будућност. Отпорни си; не чини ништа - да би једног дана твоја деца била слободна. Иди по Седморицу.“

„Слатка проклета Астерија“, застења Отилија.

„Јеси ли знала да ће ово урадити?“ упита маркиза.

„Нисам видела Јосијаса више од девет месеци — не откако је почео да туца ту глупу Манатру-Дејанску дрочу.“

„Та порука ће изазвати хаос. Он ће све погоршати!“

„Та порука ће довести до тога да људи погину“, јадно је рекла Зелинда. „Генерал неће толерисати генерални штрајк.“

„Заправо је било прилично паметно“, рекао је Хајан.

„Шта?“

Слегнуо је раменима. „Проучавао сам много говора популистичких политичара на Старој Земљи; Јосијас је укључио емоционалне окидаче поред полуистина, дајући му фундаменталну привлачност за оне којима недостају специфични критички алати. Биће тешко аргументовати против тога користећи чињенице; био би вам потребан неко са једнаким реторичким способностима, заједно са „привлачношћу“ коју Јосијас несумњиво поседује. То генералу представља прави изазов. Ако реагује још једним хапшењем криминалаца и незадовољника, једноставно ће подржати Јосијасове тврдње.“



управо изнео против њега — да је он ништа друго до ситни аутократски диктатор, а не неко ко покушава да васкрсне угледно друштво.“

„Дакле, људи ће у то поверовати?“

„Није битно да ли верују у то; питање је како ће реаговати на то. Занимљиво ми је било да их Јосијас није замолио да изађу на улице, као многе догматичке револуционаре на Старој Земљи. Његов позив на оружје био је да не чине ништа.“

„Генерал ће на то реаговати са још већим бесом“, рекла је Зелинда. „Генерални штрајк који зауставља испоруку хране небеским становима – а такође и планетама система Келован. Предузећа ће поднети петицију царици пре ручка.“

„Ту је и проблем што је Јосијас у праву“, рекла је Отилија.

„Шта хоћеш да кажеш?“ упита маркиза запрепашћено.

„Ја сам му одржала предавање о нашем уставу, јер, будимо искрени, ко то боље зна од наше породице?“ рекла је Отилија. „А тај седми члан га је још давно потпуно изнервирао. Назвао га је клаузулом о универзалном дохотку. И ту пише да је свима гарантовано да ће се држава бринути о њима. Генерал је изјавио да је овде да спроводи устав. Ако се поново ангажује, изгубиће сваки кредибилитет; никада

неће моћи да придобије било чију сарадњу, колико год она била невољна.“

„Члан седам је замишљен као мрежа социјалне сигурности“, рекла је маркиза. „Не повеља за несигурне.“

„Ипак, ево нас. Џосијас је то паметно искористио. Али, у томе је он добар. 'Напред, седморо' је такође лепа мала фраза. Проширће се као пожар.“

„Не разумем како је успео да пошаље тај мултистемик“, рекао је Хајан. „Сигурно је генералов ЦИ требало да га заустави?“

„Свакако би требало“, сложила се Зелинда. „Што значи да Јосијас добија много озбиљне помоћи од некога, а то ми се нимало не свиђа. Увлачимо се дубље у борбу архонтских посредника, а то се неће добро завршити.“

Отилијин ЛНК патч јој је рекао да зове Теренс Вилсон-Флечер. Било је изненађујуће; довољно добро је познавала његову жену, а наравно, Лорела и Алјан су имали своју повремену везу. Послала је позив у кеш порука.

„Да ли треба да издам саопштење?“, рекла је маркиза.

„Не“, брзо рече Отилија. „И свакако не без одобрења генерала.“



„Онда можда порука генералу која нуди помоћ? То би могао бити почетак његовог схватања да смо важни за префектуру.“

„Отилија“, нагло је рекла Зелинда, „јеси ли управо преусмерила позив Теренсу Вилсону-Флечеру?“

Трепнула је ка сестри. „Па... да.“

„Лош потез. Имамо проблем.“

„Какав проблем?“

„Витезови ће те ухапсити. Управо ми је рекао да су неки Духови већ на путу.“

„Шта? Зашто?“

„Хајде. Јосијас је твој муж.“

„Они то не могу да ураде“, рекла је маркиза.

„Мајко“, рекла је Зелинда, „могу да раде шта год желе. Ово је само типичан одговор генерала; он нема никакву финесу.“

„Како Теренс зна за хапшење?“ упита Отилија.

„Он је, хм, службеник безбедности.“

„Теренс? Он је шеф канцеларије.“

„Мало више од тога, заправо.“

„Па шта ћемо да радимо?“ упита Отилија нервозно.

„Каже да је на путу; у међувремену, не покушавајте да се отпорете. Духови су овлашћени да употребе силу да вас ухапсе.“

„Шта је са децом? Хоће ли бити ухапшени?“

„Не мислим тако“, рекла је Зелинда. „Хајде, Отс, хајде да ти и ја одемо и упознамо Духове.“ Њен поглед је брзо пао на њихову мајку.

„Тачно“, сложи се Отилија.

„Не одобравам ово“, рекла је маркиза.

„Мама, они су полиција легитимне владе. Ми смо Џалгори-Тобус; ми дајемо пример другима.“ И не желим да се зајебаваш са Духом.

Маркиза је уздахнула. „Врло добро, али ја ћу написати поруку за генерала. Министарство правде можда сада ради за њега, али ја познајем све у њему. Ниједан судија се не би усудио да вас прогласи кривим, јер нисте.“

„Хвала ти, мама; сваки притисак који можемо да извршимо ће помоћи.“ Отилија је устала. Прешла је терасу са сестром. Варијака је узела још један џин-тоник са батлеровог послужавника.

„Знаш да никада нисам одобравала да се удаш за њега“, рекла је маркиза баш када је Отилија стигла до врата.



Укочила се. „Разумела сам то гласно и јасно, хвала ти, мама.“

„Идем са тобом“, рекао је Хајан.

Зелинда му је нежно упутила осмех. „Хвала.“

Отилија није ништа коментарисала док су се држали за руке и ходали иза ње. Она и Фин су увек називали Хајана најдосаднијим човеком на Гондијару, али можда је заправо било нечега у томе.

Предњи део виле имао је широко полукружно степениште које је водило од трема до широког кружног простора од камена са фонтаном у средини. Лако је било довољно простора да се одједном смести десетак таксија; она га је тако пројектовала и обликовала у очекивању свих забава које ће организовати. А било је неких сјајних током тридесет година колико су живели у њему. Не толико у последњих десет, имајте на уму.

Њих троје су сишли низ степенице. Отилија је сада била веома свесна вечерње хаљине коју је носила. Чак је и Хајан нервозно додиривао свој смокинг.

Теренс је поново позвао. Овај пут Отилија је прихватила.

„Два Духа су задужена да вас ухапсе; тренутно су удаљени око минут“, рекао је. „Транспорт заробљеника је још пет минута удаљен, тако да би требало да успем да стигнем тамо пре њега.“

„Веома сте љубазни“, рекла је, „али нисам сигурна шта можете да урадите.“

„Покушаћу да те извучем одатле, али мораш да одлучиш да ли је то оно што желиш. Ако те ухапсе и убаце у тај транспорт, до јутра ћеш бити у логору за казне. Биће веома тешко извући те одатле.“

„Моја породица заиста има известан утицај на правосуђе…“

„Тренутни налози за затварање немају никакве везе са њима. Нити их судство може укинути. Генералов ауторитет је апсолутан.“

„Па… шта можеш да урадиш?“

„Имам неке алате за дубинско сагоревање који би могли бити корисни. Могу довољно дуго да блокирају небеске системе.“

„Дакле, био бих у бекству?“

„Да. Жао ми је што вас журим, али морам одмах да знам.“

На тренутак је помислила да се консултује са Зелиндом, али њена сестра јој не би рекла за Теренса да му није веровала. И ту је био тај стари део ње - део који је протеран када је упознала Џосијаса и одлучила се за нормалан живот - који је викао: Само напред. Јер дубоко у себи је знала да се живот никада неће вратити на старо. Гондијар је био на*ебан. „У реду. Ако би могла да зауставиш ово, била бих ти веома захвална.“

679

„На крају су пута. Не пружајте отпор, али немојте ни ништа рећи. Немојте чак ни потврђивати ко сте.“

„Зашто?“

„Ако не одговоримо, добићемо неколико додатних секунди. Позваће се на Витеза који их контролише, а она је удаљена један клик.“

Одакле ти све ово знаш? „Схватила сам.“ Окренула се ка Зелинди и Хајану. „Не смемо ништа да кажемо.“

Њена сестра је мрачно климнула главом.

Духови су се појавили на другом крају прилаза. Трчали су оним својим дрхтавим ходом, сиве силуете са светлоплавим врховима на задњим рукама исцртавајући кратке лукове одмах изнад земље. Отилија је подигла руку - пола у знак поздрава, пола у знак предаје.

Горња трећина једног Духа заблистала је блиставом јонско-љубичастом бојом, а затим се кућиште увило и поцрнело. Млаз светлуцавог врелог ваздуха излетео је између његових равних сензорских плоча.

„Шта—“ промрмља Отилија.

Док се други Дух брзо окретао да се суочи са својим уништеним партнером, предња рука са пушком са дебелом цеви се брзо појавила, показујући назад у правцу којим су дошли. Његова друга предња рука се подигла са црним четвртастим пиштољем, усмереним ка Отилији. „Људи, останите како—“ Његова леђа су љубичасто пламтела и растргала се дуж кичме, због чега су се обе стране савиле у супротним смеровима.

Оба уништена Духа пала су на земљу у року од неколико секунди.

„Проклета Астерија“, викнула је Отилија. „Теренсе, јеси ли ти то урадио?“

„Не“, рекао је Теренс. „Чекај, кастрирам ајриле око тебе.“

„Шта радиш?“

„Ухватио сам их. О, срање, ваздушна подршка долази. Доле! Имају овлашћење за удар. Лези доле одмах!“

„Доле“, узвикну Отилија више рефлексно него кохерентно. Баци се на земљу. Зелинда је пала на колена, док се Хајан спуштао укоченим покретима као да су му сви зглобови били упаљени.

Ракета је погодила задњи део виле уз заглушујућу експлозију. Сви прозори су се разбили, пославши милионе фрагмената стакла у вртлог кроз ваздух. Џиновски пламенски перја су избијали кроз зјапеће рупе, а огромне пукотине су парале камен за зидове. Затим је пламен усисан назад у зграду, а испреплетени полукружни кровови су се срушили, носећи са собом и велики део зидова.

680

Комади живог камена падали су на земљу око Отилије. Осетила је оштре убоде бола у ногама и један у ребрима. Танке стаклене оштрице прорезале су тканину њене хаљине и пробиле месо испод. „Зелинда!“

Њена сестра је седела, дрхтавим рукама манично показујући на рушевине док су пламенови почели да се дижу кроз рушевине. Вриштала је у немој муци док јој је крв цурила низ лице са стакла које јој је распорило чело.

Јуришни авион је пролетео изнад њих толико брзо да је био само пуна линија таме исцртана преко маглине, нестајући брзо као што се и појавила. Хиперсонични прасак је ударио у земљу, ударајући лишћем на палмама.

Отилија није могла да чује бум, нити њена сестра; превише јој је зујало у ушима. „Мама?“, позвала је. Није могла да чује сопствени глас. „Мама!“ Било је бескорисно, знала је - не да је рационалност била јака у овом тренутку. Њена мајка и отац су седели на тераси иза виле где је пројектил погодио. „Пронађите инжењера“, наручила је своју закрпу.

„Нема одговора.“

„Пронађи једног!“

„Нема одговора.“

„Пронађи то, пронађи маму. Или тату! Молим те.“ Отилија се срушила на земљу, јадно јецајући.

„Нема одговора.“

—

ТУ ЈЕ Теренс пронашао када је његов „глобус такси“ нагло закочио. Није реаговала, очи су јој биле раширене од шока. Успео је да је напола унесе у „глобус такси“. Хајан, чији је вечерњи сако био натопљен узнемирујућом количином крви, помогао је својој жени док су се заједно тетурали у возило.

„Крени“, рекао је Теренс менаџеру погона. Извукао је комплет за хитне случајеве док је глобус кабл снажно убрзавао. Његов ЦИ је снажно, дубоко и снажно погодио рој ваздушних трупаца изнад њих, филтрирајући кабл из њихових сензорских сигнала. Свих пет царских витезова који су сада јуришали ка запаљеној вили нису били потпуно свесни да је кабл тамо.

681

Глоубкеб је скренуо са пута и ушао у дрвеће које га је обрубљивало, спуштајући се низ благи насип како би се склонио из вида када су Витезови протрчали путем. Теренс је ставио тријажни завој на Хајана, који је имао гадну рану одмах изнад кука. Зелиндина рана на челу је обилно крварила, али није била превише дубока. И упркос болу, Отилијине ране су биле све површинске.

„Прогониће нас“, рекла је Отилија уплашено након што је извукао последњи комадић стакла.

„Не, неће“, рекао је смирујуће док је стављао траку. „Блокирани смо пред њиховим сензорима.“

„Блокиран...? Ко си ти?“

Бацио је поглед на Зелинду, која је слабо слегнула раменима. „Архонтов агент. Па... искрено, ових дана више ради као фриленсер.“

„Зашто си пуцао у те Духове? Витезови су ми дигли кућу у ваздух. Моју мајку! Моји родитељи су мртви!“

„Нисам пуцао у Духове. Кад бих био тамо, мој доушник би их деактивирао.“

„Ко, онда? Ко је ово урадио? И зашто? Морали су знати како ће витезови реаговати.“

„Био је то снајпериста“, рекао јој је. „Сумњам да је то исти онај који је убио архонта, што је разлог инвазије. Зове се Тоше, и нисам знао да је још увек на Гондијару. И у праву си, није било разлога— Ох.“

„Шта?“ викнула је на њега.

„Знао би како ће Витезови реаговати на уништење њихових Духова. Што значи да је желео да испале ту ракету. Желео је да твоји родитељи буду мртви.“

„Зашто?“, преклињала је.

„Два мушкарца улазе у бар.“

„Извините?“

„Помаже ми да размишљам“, одговори Теренс одсутно док се Макаијев јахач дизао. „Све се ово тиче манипулације. Мора бити тако, јер је то било од почетка. Твоја мајка је била невероватно популарна. Ако је генералове снаге убију на овај начин, то ће погоршати целу људску популацију, што ће ову окупацију учинити много гором за све - али углавном за људе. Сада ће се брзо спустити наниже.“

„Не разумем. Људи нису претња Небеским бићима. Потпуно смо зависни од тога да нас толеришу! Крунски Доминион је једино место у Кентаури јату где смо имали овако пристојан живот.“

„Знам.“ Затворио је очи и сео за свој сто у Флиш Дијаманту.

„Не свиђа ми се ово“, рекао је Макаио-Спирит. „У праву си да је Тоше ово урадио да би узбуркао људе, али како је знао да буде овде вечерас, одмах након што је Јосијас одржао свој говор? Генералова реакција је била очигледна; ухапсити жену особе која га је управо изазвала.“

„Само један начин“, рекао је Теренс. „Тоше је знао када ће говор бити послат. А једини начин да се то сазна јесте да је он био део тога. Он помаже Јосијасу.“

„Мислим да ћете открити да Јосијас помаже Тошеу и његовим колегама.“

„У сваком случају, ствари су се само много погоршале.“

„Сасвим. Шта ћеш да урадиш са Џалгори-Тобусом?“

„Само једну ствар могу сада да урадим.“ Теренс је устао и пожурио из бара.

—

Химена и остали су чекали испред виле док се глобус такси заустављао. Шокирана деца су помагала својим проклетим родитељима да изађу. Теренс је био поносан када је видео како Алјан брзо преузима бригу о њиховим повредама.

Пола сата касније, када су сви били очишћени и повреде умотане испод кожних марама, окупили су се у дневној соби.

„Шта ће се сада десити?“ упитала је Зелинда.

„Неће престати да те траже“, рекао је Теренс. „Можда генерала Авоне-Валерија називамо ужасним именима да бисмо појачали нашу храброст, али та имена су заснована на стварности. Свака кампања којом је командовао вођена је са бруталном ефикасношћу. А управо сада, он жели да те направи примером, Отилија.“

„Управо ми је убио мајку и оца“, рекла је крхким гласом.

„Заправо, његови витезови су били манипулисани да то учине.“

„Зашто?“

„Не знам“, признао је. „Али снајпериста који је елиминисао те Духове зна, и ја ћу га пронаћи.“

„А шта је са нама?“ тихо је упитала Зелинда.

„Жао ми је, али не могу дуго да заштитим тебе ни твоју децу. За почетак, Витезови ће кренути по Лаурелу и Душана. Вероватно твоје…“



деца такође. Еверет је сигуран.”

„Разумем. Отићи ћемо; морамо пронаћи Еверета и рећи му шта се десило. Његовој деци такође. Варијака…“

„Ако напустиш ову вилу, покупиће те за неколико минута“, рекао јој је Теренс. „Мораш да сиђеш са Гондијара.“

Отилија се горко насмеја. „Како? Где бисмо ишли?“

„Могу те попети на торањ.“

„Тата“, рекла је Ванилда изненађено; криво је погледала Џалгори-Тобуса. „Жао ми је, али не. Витезови ће те убити. Управо су испалили ракету на кућу пуну невиних људи. Ако им помогнеш, тврдиће да си део овог отпора о коме је Јосијас причао.“

„Душо“, рекла је Химена и ухватила ћерку за руку, „твој отац је способан да ово уради.“

„Мама—“

„Веруј ми. Само једном. Да?“

Мрмљиво је погледала собу и климнула главом.

„Мораћемо и одавде да одемо“, рекао је Теренс Ванилди и Аљану. „Генераловим људима неће требати дуго да схвате шта се дешава. Знају ко сам ја и да сте ви моја деца.“

„Зашто би те генерал познавао?“

„Твој отац је агент једног архонта“, рекла је Зелинда. „Највише рангираног на планети.“

Ванилди су се уста отворила. „Шта?“

„Објаснићу касније“, обећао је. „Али тренутно сви идемо ка железничкој станици. Када стигнемо до Хај Розе, могу да изнајмим за тебе Путнички свемирски брод. Још увек су два усидрена тамо горе. Можеш да започнеш нови живот на другој планети ван Крунског Доминиона.“

# ТРИДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

Тоше је посматрао како се Санта Роса спушта испод капсуле док су клизили уз орбитални торањ. У салону није било много људи - углавном становници Хај Росе који су се враћали кући верујући да ће георинг бити безбеднији од планете. Нико није био сасвим сигуран да ли се генералова власт протеже на георинг, а нико није хтео да пита.

Када су били петсто километара високо и светла града су се стопила у један бљесак светлости преко збрканих брда, вратио се на своје место. Нажалост, било је поред Јосијаса, али није могао ништа да учини поводом тога. Морали су да путују заједно јер је само Астерија знала колико ће човек погрешити ако га не буду пратили. Тоше је могао да види колико је био неопходан за Лилијанину игру, али то га није учинило ништа мање неподношљивим.

Сви су носили визире како би избегли скенирање идентитета. Тоше је створио лице са заобљенијом вилицом и дебљим образима, компензујући испупчење његовог ока попут осе, док је Лилијана себи дала много шири нос и кожу која је била готово албино толико бледа. А Јосијас се определио за оно што је назвао изгледом Абрахама Линколна, са тамном брадом и густим борама које су се пружале са стране носа. То га је некако чинило примитивним - као ретроспектива. Тоше није могао да избаци из главе помисао да сви на Старој Земљи имају сличне црте лица.

„Убили су маркизу“, рекао је Јосијас док је Тоше сео поред њега. Звучао је искрено запрепашћено.

„Да, приступила сам преносима пре него што их је генерал поново искључио“, рекла је Лилијана. „Биће нереда.“

„Требало би да одржим још један говор, да кажем људима да не изазивају супротност витезовима.“

„Снимио си двадесет говора“, подсетио га је Тоше. „Наше колеге ће пустити онај који је најприкладнији.“ Није имало смисла говорити му да су снимци углавном завршени како би њихове анимације могле да реплицирају његов глас и црте лица, што би им омогућило да га користе као фигуру колико год им је потребно, појачавајући провокацију за неколико процената сваки пут.

„Али, дечко мој, ја бих спасао животе; тако нешто би ме учинило још популарнијим.“

685

„Не можете направити снимак овде у капсули“, рекла је Лилијана. „Гувернеров ЦИ би могао да прати мулти-стемик до нас. А када стигнемо до Хај Розе, неће бити времена; звездани брод полази чим се укрцамо.“

„То је права прилика за мене“, рекао је Џосијас. „За све нас. Санта Роса ће тражити вођство сада када је њихова вољена маркиза мртва. Ми то очигледно можемо да обезбедимо.“

„Али не желимо да испаднемо опортунистички“, рекла је Лилијана. „Хајде.“

„Барем ми дозволите да снимим поруку у којој изражавам саучешће и бол. Ја сам њен зет, а генерал тренутно прогони целу моју породицу. Људи ће ме подржати. Можемо је послати када се удаљимо на безбедну удаљеност. Осим тога, биће драматично — порука трагично злостављане жртве која бежи од огромних сила зла. Што је, на крају крајева, апсолутна истина у овоме.“

Тоше је скоро рекао: „Да, ту је у праву. Можемо искористити ситуацију.“ Али брз поглед на Лилијану држао га је чврсто затвореним. Чак и кроз маску са другим визираром, могао је да види да је на тренутак неодлучна.

„Морало би да буде веома кратко“, рекла је Лилијана. „Највише тридесет секунди.“

„Па, наравно, драга моја госпођо. Краткоћа је моје средње име.“

Тоше је у неверици одмахнуо главом, удобно се сместио у своје седиште и чекао да се Долод појави иза планете испод.

—

ЧИМ ЈЕ КАПСУЛА стигла на Хај Росу, прошли су кроз транзитни ходник директно до седмог нивоа свемирског дока. Три носача су вукла своје торбе за собом. Изгледало би чудно да нису понели пртљаг са собом. Тошеа је занимало само да ли ће Лилијанини заштитни системи спречити да његов закључивач открију разни безбедносни скенери, али је одлучио да се исплати ризиковати; снајперско оружје је било прелепо.

„То је перон девет-К“, рекла је Лилијана док су излазили у огроман простор седмог нивоа. „Бесконачна Тоталитет.“

Одгурнула се и лако клизила преко залива до ваздушне коморе 9К, праћена Јосијасом. Тоше је био на почетку. Били су прилично сигурни да се Јосијас неће оклевати, али операција је захтевала да се укрца на звездани брод.



Преграда око ваздушне коморе била је састављена од осам закривљених прозора, пружајући поглед дуж залива. Џосијас је застао да погледа Бесконачну Тоталитет док је висио у средишту порталних кракова залива. Као и сви Путнички звјездани бродови, био је конгломерат неусклађених компоненти. За разлику од тих других бродова, био је то један несломан труп. Његова главна маса била је сферна, са дугим носним конусом који је вирио из ње. Екватор је био окружен поцепаним плочама хладњака које су се несигурно држале, сијајући анемично црвеном бојом жар. У основи сфере труп је био

конкаван, формирајући тамни кратер, на чијем су се дну млазнице његових јонских мотора једва виделе међу сенкама.

„То је прави призор“, рече Јосијас дивећи се.

Тоше се осмехнуо у себи док су пролазили кроз ваздушну комору. Не да је Јосијас био неки стручњак, али труп Бесконачне Тоталитета је до сада преварио све у Високој Роси. Што је и требало, с обзиром на то колико је Лилијана платила за прерушавање док су били пристали на једној од Лидонових астроинжењерских станица.

Ваздушна комора је била повезана са ужом верзијом транзитног ходника дока. Било је неколико оштрих кривина и није било отвора нигде дуж ње.

„Куда тачно идемо?“ упита Јосијас после трећег окрета од деведесет степени. Није звучао забринуто, али је било јако интересовање.

„Модул за одржавање живота“, рекла му је Лилијана.

„Добар неодговор“, одговорио је.

Тоше се насмешио.

Ходник се завршавао отвореним отвором још једне ваздушне коморе. Иза њега, зидови пролаза су се грациозно савијали, са левкастим приступима појединачним одељцима. Глатке тканине брода биле су украшене машинама које су имале полубиолошки изглед.

„Да ли је ово небески брод?“ упита Јосијас, сада веома радознао.

„Питај капетана“, рекао му је Тоше. „Не да ће ти она дати одговоре.“

„Аха.“

Лилијана се окренула око отвора и лебдела на мост. Био је то широк одељак са шест хемисферичних лежајева за убрзање. Јосијас је зурио у капетана, и чак ни његово лице са другим визиром није могло да сакрије изненађење. Лебдела је изнад свог лежаја, стопало цимеха је

фиксирало прсте за хватање од титанијумских сегмента око његове ивице како би је одржало стабилном. Глава јој се окренула.

687

према долазећима, а здепасте црне цеви сочива које су вириле из њених очних дупљи глатко су зујале док су се зумирале.

„Хосијас Апони“, рекла је Лилијана званично, „могу ли да представим капетана Андина?“

Требало је само тренутак да се Јосијас сабере када је Андино пружио руку у знак поздрава; неколико малих зупчаника се окренуло, широко отварајући јој прсте. „Очаран сам“, рекао је са самоувереним осмехом и стегао протезу која је деловала антички. „Ваш звездани брод је веома импресиван.“

„Хвала вам. Добродошли на Месец Аркадије.“

Јосијас се окренуо ка Лилијани, која је пажљиво скидала своју маску са другим визиром. „Мислио сам да си рекла да је ово Бесконачна Тоталитет?“

„Јесте.“ Маска је скинула, а она је масирала образе. „Спољa.“

—

„’ “ АСТЕРИЈА С АРС, промрмља Теренс.

„Шта сад?“ упита Химена нервозно.

Дуги сати путовања показали су се као озбиљан напор за све. Када су се Џалгори-Тобуси сложили да је напуштање Гондијара њихова једина права опција, Зелинда и Отилија су пратиле Теренса да покупи Еверета од његових пријатеља. Није добро примио вест. Губитак родитеља и жене у истом штрајку довео га је до беса, ударајући на све - зидове, намештај, људе... Теренс је морао да употреби благи нервни стисак на

њему. Након тога су покупили његову децу, која су била готово парализована од туге.

Алјан је преузео команду чим су се вратили у вилу, дајући Еверету одговарајући седатив – онај који би одржао Еверета физички функционалним, а истовремено ублажио патњу.

Свима су дати визири различитих врста, као и рукавице од исте категорије ћелијске мембране, тако да се боја коже на њиховом новом лицу и рукама поклапала. „То су ситни детаљи који ће вас срушити ако их игноришете“, инсистирао је Теренс док су гунђали.

Конвој од три таксија са глобусном линијом превезао је све из виле до железничке станице у Хафниру. Теренс се бринуо да његов ЦИ неће моћи да сакрије толико њих од авила и Чувара ЦИ, који је сада управљао Гондијаровом мрежом. Када су ипак стигли до воза, пут назад до Санта Росе био је напет. Унајмио је комби приватног грађевинског извођача радова да их превезе кроз један од мноштва тунела за приступ комерцијалним возилима до...



утоварни простор у дубинама куле станице. Затим је провео два сата забринутог чекања у салону за путнике покушавајући да избегне да буде упадљив — иако су бар тамо сви остали који су покушавали да се врате у наводно уточиште георинга били подједнако забринути, зрачећи истим нивоом кривице и олакшања што су уопште стигли довде.

Њихова капсула се пењала уз кулу деведесет минута када је Теренсов доушник јавио да су Витезови и Духови у његовој вили у Хафниру. Неколико минута касније, Витезови су били у породичном стану у блоку Чикадо на Бароу авенији, страшно плашећи комшије.

„Сада смо сви бегунци“, рекао је Теренс Химени.

На пола пута до куле, стигле су заиста лоше вести. Теренс је окупио све. „Бесконачна Тоталитет је управо напустио док Високе Розе. Остаје

нам Обала Звездане светлости, што је звездани брод Енфо династије. А контрола лета Високе Розе нема регистрованих других звезданих бродова Путника на вектору прилаза.“

„Познајем Енфое“, рекла је Отилија. „Ово им даје монопол; наплаћиваће богатство.“

„Имамо довољно средстава“, рекла је Зелинда.

„То није проблем“, рекао им је Теренс. „Звездана обала је брзи курир. Обично превози вредне терете мале запремине – типично биотехнолошке производе из Лидона, прецизне астроинжењерске компоненте из Ануше, те врсте ствари. Нема места за више од три путника.“

Настао је дуг тренутак тишине.

Завршило се тако што се Еверет готово хистерично насмејао. „Шта ћемо сада да радимо? Да извлачимо жреб?“

„Не“, рекла му је Отилија, видљиво смирујући свој бес.

„Шта онда? Да одглумимо племство по којем су Џалгори-Тобуси познати? Жене и деца прво? Али чак ни то није довољно. Нас троје? Јебеш ово! Излазим кроз ваздушну комору капсуле пре него што се предам генералу. Бићу звезда падалица - најбоља коју је Гондијар икада видео. То је диван начин да се оде.“

„Престани“, рекла је Зелинда.

„Нико не ради ништа слично“, рече Теренс кратко. „На Хај Роси има много међупланетарних бродова; њихови летови једва да су погођени. Наћи ћемо вам један који иде за Анош. Њен град-кула, Пана-“

Сеок, још увек има стижуће Путничке звездоплове. Тамо можете изнајмити лет ван система.“

Није им се свиђало, могао је то да види, али су невољно признали да је то била валидна опција. Заправо, једина опција.

Ванилда је села поред њега док су се остали удаљавали. „Стално си понављао 'ти'“, рекла је оптужујућим тоном.

„Душо, морам да останем овде, само још мало.“

„Зашто? Шта је толико важно да би напустио/ла породицу?“

„Наш живот на Гондијару је завршен. Мора да си то до сада схватила. Твоја мајка и ја желимо да ти и Алјан живите без страха, а то више није могуће у Крунском Доминиону. Али, да будем брутално искрена, нисмо вредни труда и трошкова које би царицу коштало да нас јури преко Кластера. Дакле, када одеш, бићеш безбедна. Можеш имати пристојан живот тамо.“

„Мама је пристала на ово? Да нас остави?“

„Стишај мало. Нећемо те избацити. Имам довољно средстава да ти омогућим да живиш негде пристојно. А када завршимо овде, доћи ћемо и придружити ти се.“

„Не.“

Теренс је осетио како му се вилица стеже, али је препознао тај тон, чак и док је њено право лице било скривено. „Молим те“, рекао је. „Иди са Џалгори-Тобусима. Бићеш добро са њима. Нису баш бескорисни уранијуми како сви мисле.“

„Еверет јесте.“

„Осим Еверета.“

„Остајем са тобом и мамом.“

„Ванилда—“ Чак се и он стидео колико је кукавички звучао.

„Бићеш добро, зар не?“ рекла је Ванилда. „То си и рекао. И чим завршиш посао, вратићеш се у свемир, летећи за нама. Па која је онда разлика?“

„Не могу да гарантујем твоју безбедност на Гондијару.“

„Разумем. И можете ли ми гарантовати безбедност ако одлетим ван система у Путничком броду до Астерије, зна где?“

Било је ужасно за оца да призна свом детету да не може да је заштити, али она више није била дете. „Не“, рекао је уморно.

„Онда остајем са тобом.“

Теренс је прегледао бродски регистар са Отилијом и Зелиндом. Од свих бродова усидрених у Хај Роси, сложиле су се да је Полкадав најпогоднији.

## 690

—

ЕВРОНГ је била настањива планета у Винидовом другом орбиталном појасу - свет који је био подељен скоро педесет пола између копна и океана. Није било континената, само острва, велика и мала. Тераформатори су некако успели да учине мора без соли, стварајући воду која је била живописни сафир. Контраст између тога и интензивног смарагда сваког острва био је запањујући. Додајте томе нетакнуте беле облаке, и његови становници су тврдили да је то најлепши свет у Крунском Доминиону.

Тира га је равнодушно посматрала из командне собе свог водећег брода, страшног Драцене. Цилиндар дуг два километра и пречника петсто метара, никада није био нешто што би се могло ефикасно сакрити од сензора ратних бродова, па конструктори нису ни покушали.

Његов труп је био од ултравезаног карбосиликата прекривеног оштрим конусним куполама, од којих је половина била надвишена магнетним акцелераторским прстеновима за каналисање и енергетизацију снопова честица за блиску борбу, омогућавајући му да пуца у било ком правцу. Читава површина је била обавијена злослутним ултраљубичастим сјајем закључане неутронске заштите дубоке два метра, способне да издржи експлозије од пет мегатона.

Унутра, труп је садржао стотине независних сферних одељака, способних да се крећу један око другог у било ком правцу, што им је омогућавало да се повежу са отворима трупа ради приступа или да се потопе унутра до језгра ради заштите. У њима се налазило све, од командне собе краљице до касарни за њене витезове, ракетних силоса до хангара за ловце и помоћне летелице.

Десет одвојених комора за анихилацију антиматерије производило је сирову енергију потребну за обезбеђивање борбене брзине од осам ге. Такође су покретале пет метакинетичких шинских топова који су се простирали дуж целе осе. У њиховом центру налазио се релативистички топ способан да произведе ударну експлозију од тридесет мегатона на удаљености од петсто километара.

Винидски адмиралитет се поносно хвалио да Дракене могу да униште површину настањиве планете за два сата, уништавајући целу њену биосферу. Због тога је постојало само пет таквих дивова - по један за сваку краљицу у Крунском Доминиону. Велика активност архонта била је усмерена на то да се осигура да ниједан од њих не гради себи други. Према условима Споразума, распоређени дредноут...



морао је бити под физичком командом краљице. На крају крајева, њихово егоистично размишљање је гласило, коме другом бисте могли веровати?

„Госпођо, последња ескадрила фрегата је завршила успоравање и спуштање на позицију“, објавила је адмирал флоте, леди Серилда-Кроја.

„Одлично.“ Тира је посматрала како Евронг нестаје из вида кроз широки прозор испред њене столице. Без његовог доминантног сјаја, интензивни обележји Краљевске флоте били су откривени док су јарко сијали наспрам вишебојних вртлога Посејдонове маглине. Сада када је стигла последња ескадрила, Драцене су биле позициониране у центру решетке која се састојала од сто осамдесет ратних бродова. Теоретски, требало је да буде већа од осталих Краљевских флота које су окупиле њене колегинице краљице – барем према званичним бројевима распоређених бродова које су доставили њихови морнарички изасланици. У потпуности је очекивала да буду једнаке, ако не и веће, броју њене флоте; Луус-Марсела свакако не би желела да пропусти прилику да надмаши остале.

„У том случају верујем да смо спремни“, рекла је Тира. Погледала је Леди Серилду-Кроју, која је била обавијена оклопом од испреплетених сегмената златног крвавог камена и морнарског цимеха. Више није било видљивих људских цртежа. „Адмирале, молим вас поставите вектор курса за улазну Капију Раја у Келован. Имате овлашћење за убрзање.“

„Госпођо.“ Адмирал је куцнула петама и направила неколико корака уназад.

„Погледајте још једном, девојке“, рекла је Тира својим принцезама и верницима. „Нећете поново имати прави поглед док не стигнемо у систем Келован.“

Њена група ћерки је нестрпљиво вирила напред док су блистави облаци плазме антиматерије почели да излазе из ратних бродова. Поглед се благо нагнуо док се комора поново поравнавала како би компензовала растуће убрзање Драцене, а затим се сфера повукла из отвора у трупу и почела дубље да тоне у унутрашњост дредноута. Други одељци су се преуредили око ње, попут мехурића у узбурканој пени.

Тира је упутила оцу скромни осмех. Он је остао стоички, али је она добро знала да у себи гори од узбуђења.

—

КАДА СЕ КОМАНДНА КОМАРА зауставила на пола пута до осе Драцене, остале одаје дредноута су наставиле да се преуређују све док јој није припојена краљичина лична одаја. Клависа



чекала је док су Хелена-Тира и лорд Бекет пролазили кроз отвор, а затим је потерала принцезе и вернике за њиховом мајком.

„Принцеза Роха ће ме пратити“, објавила је краљица док је улазила у свој салон одмахујући руком. Клависа је благо завидела дворском особљу које је чекало у салону; њих петоро, са само једном принцезом са којом је требало да се бави.

Принцеза Роја је победоносно осмехнула сестрама док је пратила мајку. Читав двор је знао да је она тренутна фаворитkиња. И да ли је икада уживала у истицању тога?

То је оставило Клависи да води преостале четири принцезе и додатних седам верница у одељак у којем се налазила пратња за девојке. Био је то одвојен одељак од краљичиног, али су њих две биле стално повезане. Имала је помоћ са девојкама - три слушкиње из палате - што једноставно није било довољно да се носи са сталним полунемирима. Било је довољно лоше само бринути се о принцезама, образовати их, надгледати (и искрено: тренирати) које су се све сматрале супериорнијима од ње јер она сама никада није била принцеза. Али укључивање верница у лет учинило је посао много тежим.

„О, душо, то ће да боли“, рекао јој је отац када га је посетила да се опросте од њега, три дана пре поласка.

„Не 'идем'“, рекла је мученичким тоном, „већ иде.“ Вакуумским тунелским вагоном се одвезла до њиховог породичног имања четири и по хиљаде километара јужно од Винидовог главног града. Изолованих десет хиљада квадратних километара у умереној зони где су уместо планина била излизана брда, а зимска смрзавање је трајало месецима. Толико другачије од сталне врућине коју је познавала већи део свог живота у палати на екватору. Била је јесен када је стигла, а њен отац је шетао са њом кроз баште своје виле на југозападној страни имања. Носила је елегантан капут од белог лука са манжетнама и крагном од невероватно нежног крзна.

„Јадна моја девојчица“, саосећао је.

Удахнула је. „Мора се то урадити. Ако не бисмо повели неке чланове парохије са собом, временска дилатација би пореметила целу линију наследства. Чланови парохије које остављамо за собом никада неће добити краљичине дарове, а сви ће бити престари да би се квалификовали као принцезе када се вратимо. Мора постојати неки континуитет крвне лозе. Али на броду Драцена нема довољно места за њихове очеве.“

693

Јолав-Дабни је ставио руку у њену и насмејао се. Ходали су дугачком каменом стазом према језеру на дну травњака. Неколико Дина је надгледало хортикултурне даљинске управљаче, сређујући ивице и жбуње припремајући их за потпуни почетак зиме. Мали шаљивџије су их виделе како долазе и брзо су се повукле, клањајући се у знак извињења док су одлазиле.

„То је учтива лаж“, рекао је њен отац. „Хелена-Тира би могла да постави стотину очева на брод кад би хтела – хиљаду.“

„Па зашто онда…?“

„Очеви верника су сви са двора. Они васпитавају своју децу на одређени начин, једина традиција захтева - увек је тако било, увек ће

тако бити. Прича се у палати да Хелена-Тира жели мањи очински утицај на своје ћерке.“

Клависа га је погледала попреко. „Извините, али ја сам главна трачара у целој палати, а нико ми то никада није поменуо.“

„Па... постоје трачари, а постоје и трачари. Ситне свађе о којима чујете су у име Хелене-Тире; зато сваки шарлатан и лажњак у палати жели да вам повери своје најдубље тајне.“

„А опет знаш толико више, па шта те то чини?“

„Веома, веома опрезно.“ Водио ју је испод хиљадугодишњег кедра чије су равне, широке гране биле прекривене ињем. Ситне блиставе мрље падале су јој на капут, лепећи се за крзно. „То посебно запажање дошло је од колега из старијих породица којима знам да могу да верујем“, рекао је. „А таквих је мало ових дана, могу вам рећи.“

Када га је Клависа погледала, растужила ју је тужност његовог лица. „О, тата.“ Скинула је рукавицу и пружила руку, дланом нагоре, спремна да га подржи искреним саосећањем. Његово самоопажање потврдило је њену немирност; његова психа је била искривљена од анксиозности. „Можда би требало да поново будеш домаћин“, љубазно је предложила.

„Не сада. Најдража ћерко моја, верујем да си била у праву када си рекла да је наша краљица превише Тира, а недовољно Хелена.“

Очи су јој се раширили од шока. „То је речено у журби“, рекла му је.

„Можда, али није само винидски двор тај који се мења. Неповољни догађаји се дешавају широм Крунског Доминиона; и ван наших граница, такође.“



„Ти и Гахиџи-Калдер треба да направите паузу једно од другог; једно друго се расплачете. То је лоша спирала.“

„Можда. Знате за јадног лорда Макаио-Фарација?“

„Да. Наравно. То је апсолутно шокантно. Знам да никада више нећу крочити у људски свет. Не желим да умрем.“

„Можда је Хелена-Тира у праву. Можда су верници превише размажени.“

„Преживела сам сва три искушења, хвала ти, тата! Нисам била размажена.“

„Извини. Расејан сам. Морам да донесем одлуку. Не, то је погрешно. То је питање. Не желим да питам, али заправо немам избора. У праву си, моја веза са Гахиџи-Калдером могла би се показати нездравом – фатално.“

„Тата, у шта си умешан?“

Упутио јој је тужан осмех. „И то је моје питање: Да ли желиш да знаш? Јер знање је—“

„Моћ. Да, разумем то.“

„Такво знање може и да те убије. Ти си нови живот. Имаш миленијуме тог живота да проживиш.“

„Шта ти и Гахиџи-Калдер радите? Реците ми“, захтевала је.

„У реду, иако заправо нисмо само ја и Гахиџи-Калдер заинтересоване стране овде. У наше разговоре смо укључили и Макаио-Фарација.“

„О, богиње!“

„А сада је мртав. Убио га је човек, што је практично немогуће.“

„Док се то не деси“, рекла је чежњиво.

„Сасвим. Макаио-Фарахи је био на путу за Уиксик да дискретно прикупи информације о породици Гиљрамео.“

„Шалиш се? Шпијунирао си Онешотову породицу?“

„Били смо заинтересовани. И нисмо били једини. Уалана-Лајон је такође посетио Уишик из истог разлога, тако смо мислили. Био је са своја три најновија сина; вратио се само Шојгу, као Уаланин нови домаћин.“

„Шта то говориш?“

„То је проблем, не знамо.“

Њен инстинкт јој је говорио да је цео овај разговор лоша вест. Иронично, инстинкт који јој је био дар од сопствене мајке-краљице. „Немој, тата. Не мешај се. Шта год да је, пусти то.“

„Нема ничега што бих више волео. Али опет…“

„Не“, застењала је.

695

„Краљице имају свој Споразум; оне уравнотежују једна другу. А Велике породице Тајног већа сваког двора су уравнотежа краљицама. Хелена-Тира мора да делује уз церемонијално одобрење већа. То је игра која јој одузима већину времена, јер могу гласати против ње.“

„Нико се не усуђује.“

„Не, не раде то, јер се прави послови неизбежно склапају приватно, уз посредовање Мајстора двора – тренутно горепоменутог лорда Бекета. Састанци Тајног савета и њихово гласање су пука формалност. Тако је било миленијумима. Све док Гахиџи-Калдер није избачен.“

„Не можеш ово да урадиш“, преклињала је. „Не можеш да се умешаш у Гахиџи-Калдеров план освете, или шта год он планира. Јеси ли заборавио да сам била у соби када је погубила лорда Малкилвоа-

Бомона? Замало нисам умрла од страха. Не можеш да се супротставиш краљици. Нико не може.“

„Знам. Али Тајни савет губи утицај над Хеленом-Тиром баш када она постаје све тврдокорнија. Леди Лачвин-Елиф је требало да се повуче са свог места по традицији, али Хелена-Тира јој је дозволила да остане, рекавши осталим породицама да је чланство у њиховој надлежности. Старије породице, укључујући и нашу, требало је да се одупру, али уместо тога се боримо да обуздамо мање породице које покушавају да искористе нашу поделу и стекну себи место. Знате да се лорд Бекет састаје са њима? Он охрабрује новопечене.“

„Тата“, упитала је нелагодно, „зашто ми ово говориш? Знаш боље од мене да је моја мајка врхунска политичарка. Да ли је могуће да нам треба мало свеже крви за столом Тајног савета? Флота Мара Јаме је још увек у Хоа Квинзуу. Морамо бити чврсти.“

„Говорим вам ово јер више ништа не знам о Хелени-Тири. А она ће ускоро кренути на челу флоте. Не знам шта ће радити када оде на Капо Фроа. Искрено, то плаши мене и Гахиџија-Калдера.“

„Не можете делити ове мисли ни са ким, чак ни са Гахиџи-Калдером — можда посебно не са њим. Уалана-Шојгу можда јесте тренутно у систему Келован, али војска његових агената је остала овде и искорениће сваки несклад.“

„Неслагање је далеко од истине. Ако ништа друго, не знамо против чега бисмо се не слагали.“

„У реду“, рекла је са олакшањем. „Али, опет, зашто би ми то рекао?“ Постојао је један веома велики разлог који је могла да смисли, и он ју је уплашио.



„Знаш зашто“, осмехнуо се нежно. „Нико други није тако близак краљици као ти.“

„О, тата.“

„Делите само оно што желите, и то ће бити само са мном. Али ако Хелена-Тира постане одметница, морамо знати чим се то деси. Могли бисте ми рећи.“

„Како Хелена-Тира може да се одметне? Она је наша краљица. Изазивање краљице је одметништво.“

„Зубери-Дулсина је такође била краљица Крунског Доминиона“, рекао је тужно. „И сећате се шта јој се десило? Апсолутна моћ апсолутно квари.“

„Али се не сећам, зар не?“

„Имаш среће што си се родила у овом добу. Њен пројекат еволуције био је ноћна мора. Уништила би нас све, физички и ментално. Онда, када више не бисмо били ми, покренула би своје лудило по целом Кентаури јату. Њено уништење, елиминација целе њене породице до последњег детета, био је најбољи час Крунског Доминиона. Нисмо одустали од нашег задатка. Због онога што смо урадили тог дана, уживали смо у непрекидној стабилности и просперитету седам хиљада година. Драга моја ћерко, не могу да видим како се то достигнуће распада зато што нисмо приметили нову претњу која се појављује. Наша дужност према нашем друштву је већа од наше дужности према краљици. Поготово овој.“

Клависа се тихо насмејала неизбежности. Наравно да би њен отац знао колико је дубоко било њено неповерење према Хелени-Тири. Чак и ако ми је спасила живот. Увек је нешто било погрешно са њом. „Једино што бих уопште разматрала да те обавестим јесте ако уради нешто потпуно лудо. Никада не бих издала флоту - или наш народ, или...“

„Донео бих погрешан избор да си нас издао. Све је ово стратешки проблем, Клависа. То су само информације на којима се заснивају одлуке.“

„Велика игра унутар велике игре.“

„Управо тако.“

„Па, добро. Али, мислим, чак и да се сложим са овим, како бих могао да ти било шта кажем? Бићу на броду Драцене; нема сигурнијег места у Крунском Доминиону.“

Усне су му се затресе. „Па, заправо…“

„О, Астеријина гузица“, промрмља Клависа. „Шта сте ти и Гахиџи-Калдер скували?“

697

„Није то ништа; стандардна играчка за архонтовог оперативца. Поклонићу ти једноставну рутину која ће ти омогућити да повремено шаљеш поруке, а да их нико не открије.“

Дакле, то сам сада ја, агент архонта?

—

ДАН КАСНИЈЕ, док се капсулом возила до морнаричког дока на Винидовом георингу, Клависа је и даље сумњала у шпијунирање Хелене-Тире за свог оца. Читаво путовање уз кулу провела је уверена да ће Хелена-Тира бацити један поглед на њу и натерати мајора Сискалу-Ингрид да је избаци право из ваздушне коморе. Њена кривица је била толико велика да је сигурно морала бити очигледна свима. Али стигле су до Драцена, а да је нико није погледао попреко. Клависа је захвалила Хеленином дару на томе, што јој је омогућило да изгледа опуштено упркос страху.

Када су се укрцали, послала је оцу своју прву поруку. Према његовом дару, мала датотека неуроподатака шифрованих хаосом би се надовезала на обавештајне сигнале саме морнарице, које је само двоструки монитор могао да прими и дешифрује.

Слатка Астерија, Гахиџи-Калдер има своје филтере у свим нашим безбедносним комуникацијама?

Тест порука је била тренутак када је већи потенцијал поклона постао очигледан. Оно што је требало да буде неколико речи – „Тата, ја сам у дредноту и све је у реду. Јави ми ако ово добијеш.“ – испоставило се да је много више од тога. Оно што је заправо открила јесте да може да спакује целокупно сећање – оно што је видела и чула, заједно са њеним мишљењем о сцени.

Дакле, први издајнички досије био је о њој у командној соби Драцене, приказујући Хелену-Тиру како разговара са адмиралом Серилдом-Кројом, у присуству њеног оца Бекета и дворског управника података Стетоса-Тијерија. Док је осврtала по великој соби, угледала је Ујању како седи са осталим тактичким аналитичарима. Клависа је подигла руку у знак бездушног поздрава, што је бивша принцеза прихватила полузбуњеном гримасом.

Десет минута касније, њен отац је одговорио: „Леп поглед, добро ти иде.“ Призор који га је пратио био је поглед из његове радне собе преко имања виле. Падао је јак снег.

Порука је деловала као благи седатив, смирујући је. Узбуна се није огласила међу редом обавештајних официра; Сискала-Ингрид је није убила пуцњавом.

698

„Не могу да верујем да ово радим“, одговорила је.

Али је наставила, подстакнута недозвољеним узбуђењем своје мисије. Открила је да догађаје доживљава на потпуно другачији начин, пробијајући све кроз призму првобитног политичког дара своје мајке. Категоризовала је краљичино понашање, приметивши да је Хелена-Тира користила своју неуронску везу само за разговор са Бекетом. Са свима осталима је једноставно разговарала. Такође се често повезивала са мрежом дредноута, нешто што Хелена-Кион никада није радила.

„Да ли је то релевантно?“ упитала је оца.

„Не мислим тако“, стигао је одговор, прожет емотивним смехом. „Али настави да гледаш.“

—

ТРЕБАЛЕ СУ ТРИ недеље убрзања од једне ге да би се стигла до улазне капије. Тира се вратила у командни одељак док је флота подешавала формацију, спремна за лет између звезда. Поред адмирала и њеног вишег особља, тактички аналитичари и тим за координацију борбе заузели су своја места у хемисферичним лежајевима за убрзање борбе у комори. Помоћна црева су вирила из ивица колевки и укључивала се у своје цимех додатке, све док нису изгледала као ред сјајних сивих и гримизних мумија у процесу васкрсења.

Крајичком ока, Тира је посматрала како поручница Уџања заузима свој кауч усред тактичког одељења. Бивша принцеза се показала као осредњи кадет на академији, не да је ико од тренера грдио; једна од Хелениних ћерки ће увек проћи кроз њу и уживати у доброј каријери.

Нико се није ни најмање изненадио када јој је додељена престижна позиција у посади моста на Драцени. Сви су знали да је Хелена увек волела да има висок проценат својих потомака у официрском кору. То није била нарочито висока позиција; она је једноставно координирала извештаје главног тактичког обавештајног официра сваке ескадриле, спремна да адмиралу пружи кохерентан профил претње. Њено озбиљно лице је показивало да позицију схвата озбиљно.

Прелазак са студенткиње економије на морнарицу никога није изненадио, па је Клависа обавестила Тиру. Већина Хелениних бивших принцеза одрасла је показујући мајчину одлучност. Иако, додала је Клависа, каријера

није била једина ствар која се променила; Уџања се дистанцирала, одбацујући пријатеље да би постала сама и повучена. Њене колеге кадети су се питали да ли јој је отац поклонио неку врсту јахача који сузбија емоције. Такав поклон новом животу се сматрао лошим понашањем, али у доминиону где су Тирине нове тврдокорне политике биле примарне, напредовање је било најважније.

Тиру није било брига какви су се трачеви вртјели око Уџаније, нити колико јој је то отежавало живот, све док су пролазне присиле које је натерала да уђе у своју подсвест чврсто држале. Застрашујуће неуронске снаге њене породице је до сада нису изневериле. Ставила је руку на контактну сијалицу на свом каучу, још једном прекидајући Хеленину навику да одбија да се повеже са мрежом. Нема сумње да се тај трач проширио брже од брзине светлости. Њена перцепција флоте и Рајских врата била је свемоћна. У потиљку јој је био милион шапата комуникационих канала и телеметрије, од којих је могла да изабере било који на који ће се њен ум концентрисати.

Изабрала је фрегату Нертус, коју је адмиралски штаб именовао за флотског гласника. Убрзала је до врха масивне формације и улетела директно у улазну Небеску капију. Као и увек, кружни бљесак ахромног сјаја који се скупљао преко конусне површине Капије и обухватао брод измамио јој је осмех чуђења на усне. Чак ни моћ Драцена није могла да парира енергијама божанског нивоа Елохимске капије.

Нертус је нестао негде у светлости Неба. Његов задатак је био да објави долазак Краљевске флоте сателитима за посматрање Келованске морнарице у њиховој стражарској орбити око излазне капије. Нико није желео неспоразум када је тако моћна војна сила улазила у пријатељски звездани систем, ако се тако може назвати Келован. А стизали су неколико месеци раније него што је било договорено, због чега би она признала кривицу. Али били смо спремни, па ево ме. Опростите ми мој ентузијазам, драга царице.

Остатак флоте је почео да их прати са изванредном прецизношћу, брзо избацујући један за другим бакљу за другим. Након што су две трећине прошле, Драцене су глатко убрзале.

—

КАДА ЈЕ ФЛОТА коначно стигла до улазне капије за Келован, Клависа је послала последњу поруку. „Видећемо се за отприлике десет година“, рекла је оцу док су фрегате испред Драцена почеле да лете кроз Небеску капију.

700

„Жао ми је што нисам могао да пронађем ништа занимљиво — или инкриминишуће. Волим те, тата.“

Када је то завршила, направила је последњи обилазак салона, проверавајући да ли су принцезе и верници безбедно смештени у својим каучима. Смештена је назад у своју софу и удахнула, спремна за чудно ментално изобличење ЗПЗ генератора који је уоквиривао огромни ратни брод.

Очев поклон је имао познато пецкање, говорећи јој да садржи поруку. „Ако сам добро темпирао, ускоро ћеш проћи кроз Капију“, рекао је њен отац. Био је светао сунчан дан испред његове виле, а имање је било прекривено пола метра снега који се пресијавао на сунцу. „Морам да ти кажем, не престај да шаљеш поруке. Требаће им година да стигну до мене, што, признајем, није од велике користи, али не брини, један мој колега и Гахиџи-Калдеров, по имену Нојш, је у систему Келован да их прими. Он може предузети било коју неопходну акцију у наше име. А ако си у невољи, може да помогне. Знам да можеш ово да урадиш, драга, верујем у тебе.“

Клависа је морала да стисне вилицу да би зауставила дубок јаук. Да предузмемо акцију? Мислила сам да смо само нас две. Ох, тата, у шта си ме, дођавола, увукао?

—

ПОЛКАДАВ је био осам дана удаљен од Гондијара и спреман да изврши окрет усред лета, спреман да успори ка Ануши, када је Отилија села са сестром у такозвани салон брода. У стварности, то је био тесан одељак са излизаним каучима и апаратима за пиће који су сада могли да производе само приближне количине пића приказаних на деценијама старом менију. Ваздух који је циркулисао кроз решетке био је концентрат људског мириса помешан са повременим оштрим ударима преврелог уља. Упркос веома основној природи међупланетарног брода, Отилија је заправо сматрала њихове околности чудно опуштајућим. Био је то предах из живота који је брзо тонуо надоле - време да се удахне и заиста размисли о томе шта даље.

Сестре су се руковале и спојиле ради потпуне приватности. Самоперцепције су биле дубоко тужне, али ниједна није била изненађена када је схватила да је друга задржала дијамантски чисто језгро одлучности.

„Јеси ли имао приступ последњем говору који је Јосијас емитовао?“ упита Отилија.



„Да“, призна је Зелинда. „Сви су дипломатски настројени и не помињу ти то. Поготово после његовог такозваног говора мајци.“

„Мислио сам да ћу повраћати док сам слушао те лицемерне глупости.“

„Нажалост, изгледа да он заиста може да превари већину људи већину времена. Извињавам се; не мислим на тебе.“

„Небитно. Ја сам најбољи живи доказ да не може заувек одржавати илузију. На крају ће људи схватити какво је он самохвалисаво мало кретене.“

„Немамо то време.“

„Знам“, одговорила је Отилија. „Генерал је управо објавио налог о кривичном гоњењу. Сада је расписана награда за моју главу, као и за Лаурелину и Душанову – што је била ужасна ствар, али тако генералов ум функционише. Нигде није прениско да би пао.“

„Само ме изненађује што нисам добио награду.“

Отилија јој се нежно осмехнула. „Не мислим да је генерал Авоне-Валерио толико изнервиран Хајаном колико је изнервиран Јосијасом.“

„Не, али неће проћи дуго пре него што схвати да сам члан наше заиста ужасне мале групе одметника. Доћи ће по све нас.“

„Знам. И то је велики проблем. Вероватно смо безбедни од посаде Полкадава—“

„—сва четворица—“

„...сва четворица. Чак и ако су схватили кога носе, требало би да се брину да ће бити сматрани саучесницима.“

„Добра поента.“

„Али тај проблем неће никога мучити у Пана-сеоку. Група људи који стижу из Гондијара и траже чартер аутсистем – то је само лака зарада.“

„Астерија. Па шта ћемо да радимо?“

„Имам идеју. И нисам сигуран да ће ти се свидети.“

„У овом тренутку, отворена сам за све. Морамо да одведемо наше породице на сигурно. Отилија, знаш, ако то значи да се ти и ја предамо, урадићу то.“

„О, дођавола не, није тако лоше. Плаћамо Полкадавима много новца да нас одведу до јединог звезданог брода који нас никада неће издати генералу и одвешће нас колико год је потребно да бисмо били безбедни. Требало би ускоро да стигне, а ја сам спреман да чекам колико год буде потребно.“

„Који звездани брод?“

„Вредни.“

„О, слатка богиње. Фин!“

„Да. Фин.“

„Како сам могла да заборавим нашег рођеног брата?“ Зелиндине очи су почеле да сузе. „Јесам ли заиста овако ужасна?“

„Хеј, прошло је тридесет година. Скоро сваки дан сам мислио да је нестао и да је глупо доживео смрт. Али сада верујем у њега. Јер ако ти и ја можемо да избегнемо психопатско Небеско царство које жели да нас убије, чак и ако је то само на неколико дана, онда Фин може да преживи све што му Јато баци!“

„Али не знамо где је био, тако да не знамо кроз која излазна врата ће изаћи.“

„Био је у Кингснесту, тако да ће доћи из Оксанотола.“

„Знао си то све ово време?“

Она се благо осмехнула. „Он је мој близанац, Зелинда.“

„Моја богиња: Краљевско гнездо! И Фин. Како је то морало бити?“

„Да.“

Зелинда је загрлила сестру. „У реду! Хајде да подмитимо капетана. Поново!“

—

Теренс је довољно пута видео унутрашњост клуба Дарк Парадајз, мада увек преко снимака разних инфилтраторских дронова и доушника. Никада заправо није физички био у згради у којој је Станвар8 обављао већину свог пословања. До сада.

Клуб се налазио на два најнижа спрата и три подрумска нивоа Хејвуд блока на Олдмиксон авенији. Пошто су гувернер и генерал између њих ухапсили сваког члана Станвара8 из Теренсових досијеа, нико није ушао унутра од тада. Да би се у то уверили, након што је последња рација завршена, тим из полицијског одељења за увиђање места злочина запечатио је клуб. То се састојало од додавања званичне шифре на браве и физичког осигурања врата и прозора. Сензори су постављени у свакој соби, а све околне грађанске камере за надзор су директно слале своје слике мрежи локалне станице ради анализе у реалном времену уколико би неко покушао да уђе.

Теренсов ЦИ је брзо скинуо дигиталну заштиту. Он, Химена и Ванилда су носили визире других лица док су улазили кроз улаз за особље на...



други спрат. Ванилдино присуство је изазвало највећу свађу. Али, како је истакла, ако би отишли без ње и били ухваћени и притворени од стране Витезова, прођи би само неколико сати пре него што би она била заробљена. Теренс није могао да замери логици, па су се њих троје усудили да уђу унутра.

Први пут када су ушли, почели су на другом спрату. „Само ћемо се спустити надоле“, рекао је. „Полако и сигурно.“

Химена се нацери Ванилди. "Тако каже форензичар."

Ванилда се насмеја. „Па шта тражимо?“

„Старе ствари“, рекао је. „Посебно било који модули за складиштење података.“

Почели су у канцеларији менаџера – соби препуној гајби, флаша и препуних канти. Поломљени андроиди формирали су малу гомилу у једном углу. Теренс је отворио ранац који је понео, у којем се налазило стотину мобилних форензичких сензорских јединица, које су подсећале на бубашвабе са дугим антенама. Извукли су се из кутије и поређали се дуж пода. Користио је свој ЛНК да покрене њихов низ скенирања и полако су се кретали напред заједно, испитујући под. Слика онога што су пронашли директно је послата ЦИ, који је направио виртуелну слику свега уграђеног у живи камен – свих каблова и цеви које пролазе испод површине. Требало би им сат времена да покрију под, зидове и плафон канцеларије.

Химена је потом из ранца пустила јато инсеката-дронова који су летели около тражећи хемијске потписе.

„Какве врсте?“ упита фасцинирана Ванилда.

„Крв, углавном; мада је живи камен полако упија. Али могу да уоче и пљувачку, длаке и љуспице коже. Све органско, у основи — тачније, људске трагове.“ Сагнула се и пинцетом покупила мали комадић белог материјала испод једног од инертних андија. „Овако.“

„Шта је то?“

„Комад зуба.“

„Фуј.“

„И док инспектор анализира резултате скенирања“, рекао је Теренс, „нас тројица тражимо личне предмете — посебно све што вама нема смисла. Ону врсту ствари коју ће инспектор једноставно каталогизовати као разне физичке предмете, али ће људи приметити као да су ван контекста.“

„У реду, онда.“ Ванилда је почела да отвара фиоке у једном од ормарића.

Требало им је четири дана да покрију други спрат, прегледајући собе једну по једну. После канцеларије, биле су ту приватне собе за клијенте са намештајем засићеним траговима људске ДНК. Мале оставе. Велика кухиња, са великим хладњачама још увек пуним охлађене хране. Соби за особље.

Пронашли су читаву мрежу каблова за пренос података који су се протезали дуж вајаних цеви унутар споменика, повезујући уграђене сензоре у плафонима свих соба са сталаком за снимање у соби иза канцеларије. Систем је био потпуно искључен из мреже Санта Росе, што је спречавало било какав даљински приступ. Било је неколико малих сандука са модулима за складиштење, али нису били поређани ни по чему, нити означени. Теренс их је све убацио у плејер да их његов доушник прегледа. Ниједан од њих није био старији од неколико година. Пронашли су мању групу у менаџерском столу, а све су биле снимљене познате јавне личности или у високој резолуцији или извукле из њихових мозгова.

Први спрат је био главни клуб, који је био подељен на неколико делова: ВИП кабине, плесни подијум, ресторан, више (већих) сала за приватне забаве, неколико малих салона са бином, три одвојена бара и тоалети. Поново је све било покривено тајним сензорима и пажљиво снимљено.

Први и други ниво подрума били су занимљивији. Поред пет коцкарница, овде је Станвар8 држао свој арсенал и залихе шмркања иза лажних зидова винских полица. Оне дефинитивно нису биле под надзором. Теренс је био узнемирен када је пронашао неколико предмета из Доба Остатака. „Па, знали смо да имају добре контакте са Путничким династијама“, рекла је Химена. „Ово то само потврђује.“

„Да, али не можемо да видимо ко је шта донео“, одговорио је Теренс. „Нема сензора овде доле.“

„Могу да узмем узорке ДНК трагова остављених на оружју“, рекла је. „Видети шта се поклапа у грађанској бази података.“

„Уради то. Али само оно што је на Остатку.“

„Мислиш ли да је у то био умешан овај Дагон?“ упита Ванилда.

„Не знам“, рекао јој је Теренс. „Али чак и да јесте, Санта Роса нема његов ДНК досије. Али не би шкодило знати ко је донео предмете Остатака низ кулу. Можда постоји траг који можемо да истражимо.“

„После четрдесет година?“

Слегнуо је раменима. Мукотрпна потрага је постајала обесхрабрујућа, и сваки дан који су провели у Мрачном рају био је још један дан када је Алјан одлетео све даље.

## 705

Неће проћи много времена пре него што Џалгори-Тобус изнајме звездани брод, и временска дилатација на Небеској капији ће се активирати. Онда ће га дечанија, као и удаљеност, отргнути од сина. Неки дубоки део његовог мозга говорио му је да се већ опростио.

После три недеље, коначно су почели на најнижем нивоу подрума. Као што је Химена рекла, сточни камен је полако и сигурно упијао проливену крв, остављајући под и зидове чистим, али је узнемирујућа количина крви остала на површини намештаја и кутија за складиштење. Мале сензорске јединице су изводиле своје споро, темељно пузање по поду и коначно су добиле своју прву шансу.

„Под у овој соби има подручје за поновни раст“, обавестио је ЦИ Теренса.

Налазили су се у великој просторији у којој није било много тога: нешто старе опреме за сцену и застарелих пројектора за пића из барова, рекламних марки које су одавно престале да се производе, као и стари намештај. Осветљење је било слабо, а ваздух сув.

Теренс је зурио у под од камена. „Је ли то уобичајено?“

„Не“, одговорио је ЦИ. „Нешто је морало да изазове пуцање у сточном камену, који је потом поново израстао.“

„Покажи ми.“

Његова мрежњача је приказивала под као једноставан провидни плави правоугаоник, испреплетен стандардном мрежом хранљивих капилара. Са једне стране налазила се уска овална мрља, дугачка неколико метара, зелене боје, где је граница била означена оштрим цик-цак линијама у капиларима. Стајао је изнад ње, гледајући доле. За његове очи, под од живог камена био је једна безлична површина.

„Дакле, нешто је разбило под, а затим га поново запечатило?“ рекла је Химена.

„Да“, опрезно се сложи Теренс.

„Требао би ти уранијум да вратиш живи камен на место извајањем, зар не?“

„Вероватно, али у граду има довољно архитеката и вајара. Не раде сви за одбор за развој општине. Кладим се да их има десетак на оним снимцима које смо пронашли горе.“

„Па шта је испод закрпе?“ упита Ванилда.

Теренс и Химена су разменили неспретан поглед.

„Судећи по величини“, рече Химена суморно, „рекла бих да је вероватно реч о телу.“

„Ох.“

„Ово није у реду“, рече Теренс нелагодно. „Станвар8 не би оставио доказе о убиствима, не баш овде.“

„Желиш да знаш ко је то, зар не?“ рекла је Химена.

„Желим да их елиминишем из истраге.“

„Истрага? Можете уклонити полицајца из службе, али…“

„Ако није тело закопано овде испод, онда заиста желим да знам шта јесте“, рекао је одбрамбено.

„У реду, добро, неће бити први пут да сечем под од сточног камена, али ће нам требати неки јаки сандук за то.“

Теренс је уздахнуо, знајући каква ће бити њихова реакција. Али онда се цео универзум променио у тренутку када је Макаио-Фараџи убијен. „Не, не знамо.“ Скинуо је мембранску рукавицу са десне руке и осврнуо се по соби. Захваљујући инстинкту Макаио-Духа, Теренс је могао да види контактну сијалицу на зиду: мали мехур који се закривио само неколико милиметара више од остатка равне површине зида. Активирао је мрежу за појачавање индукције, и танке линије биолуминисцентне љубичасте почеле су да сијају преко његове коже, зрачећи из централне тачке на средини његовог длана и нестајући унутар његовог рукава.

„Тата?“ промрмља Ванилда несигурно.

„У реду је“, рекао је. „Ово је само неки Celestial биовар. Омогућава ми да користим њихове сијалице за повезивање.“

„Само Celestial биографија?“

„То заправо није велика ствар.“

„То је огромна, проклето велика ствар. Јесмо ли ви — ми — уранијумски?“

„Не. Мрежа се обично користи за побољшање способности индукције Небеског бића. Потребна им је за... одређене процедуре.“ Задрхтао је као да га је погодио налет леденог ваздуха. „Ова коју користим је модификована да се повеже са људским живцима и да ми

да веома обичну способност. Лидонски биотехничари производе нешто слично. Очигледно нису тако добри.“

Химена није престајала да зури у светлеће линије. „Ко га је модификовао за људе?“

„Па, архонтова ЦИ. То је основни шаблон.“

„У реду, а када онда? Колико дуго ово имаш?“

„После атентата.“

„А када си ми то намеравала рећи?“

„Ја, хм, нисам баш размишљао о томе.“

„Је ли ти ово изазвало оне психолошке ноћне море?“

„Не!“

„Какве ноћне море?“ упита Ванилда хитно.



„Више немам ноћне море. То је био само шок од атентата.“

„Астеријина гуза! Чекај, тата... за шта ћеш је користити?“

Упутио јој је лукав осмех. „Склоните се од подручја поновног раста“, рекао им је и ставио руку преко контактне сијалице на зиду. Његова перцепција се протезала на камен за животиње, или је можда постао свестан његове природе; није био сигуран. Осећај је био само чудан, као нека врста празнине, али опипљив и некако вечан. Послао је импулс у подрумске просторије, захтевајући од њега да се промени, да се покрене на начин који никада није био предвиђен. Није се опирао, али за нешто без ума, то се приближило осећају сличном негодовању због неприродног изобличења које се од њега захтевало.

Под је произвео гласан звук пуцања. Ванилда је испустила запрепашћени крик и пожурила још ближе зиду. Сада се изнад овалног простора отворила танка пукотина. Под са обе стране се благо извијао, подижући се, а пукотина се стално ширила. Читав филигран пукотина се умножавао из све већег отвора. Фрагменти површине су се цепали навише док се под настављао искривљавати.

На тренутак је Теренс замислио неку џиновску Пробуђену кртицу како се пробија из дубине испод града.

„Видим то“, рекла је Химена. „То је дефинитивно тело.“

Неуронска команда је могла да натера камен да уради само толико, па су њих тројица морали да клекну и рукама ископају комаде поломљеног камена.

Тело је било мушко, иако је „тело“ било претеривање, помисли Теренс. Било је сведено на тек нешто више од скелета умотаног у комадиће сиве, исушене одеће.

„Колико је дуго овде?“ упита Ванилда.

„Тешко је рећи“, рекла јој је Химена. „Сточни камен је вероватно искривио стопу распадања.“

„Отприлике, мама.“

„Неколико деценија. Могу добити бољу процену када извршим дијагностику на узорцима.“

„Узрок смрти?“ упита Теренс.

Упутила му је раздражен поглед. „Само ми дајте минут, вас двоје. Нисам ово радила већ неко време.“

Теренс је стрпљиво чекао док је она иглом сондом узимала узорке ткива, косе и костију са леша. Пребацила их је у генетски центар.

секвенцер и оставио га да ради, док је она чучала ради дужег прегледа.

„Избоден је ножем“, рекла је после минут. „Био је то веома чист ударац; прошао је кроз тканину и грудни кош. Ко год да га је убио знао је да циља на срце, и то веома прецизно. Један убод; претпостављам да је нека врста моћног сечива судећи по начину на који је пресекао ребро.“

Генетски секвенцер је испустио тихи звук. Теренс је рекао свом доушнику да провери ДНК секвенцу кроз грађанске евиденције ради подударања, а затим се сагнуо да проучи убодну рану. Заиста, сада када му је речено шта да тражи, у наборима смежуране кожне јакне леша налазио се узак рез.

„Пронашао сам подударање“, објавио је ЦИ.

Теренс се потпуно укочио док је проучавао резултате који су се преплитали преко његове мрежњаче. „То је немогуће“, промрмљао је у шоку.

„Шта није у реду?“ упита Ванилда.

„То је Гивој Енфо.“

„Из династије путника Енфо?“

„Да.“

„Зашто је то немогуће?“

„Зато што је напустио Гондијар пре тридесет година на броду Дилиџент.“

Сва тројица су се окупила око леша.

„Не, није“, рекла је Химена са жаљењем.

„Ко је онда, дођавола, на Дилиџенту?“

709

# ТРИДЕСЕТ ПРВО ПОГЛАВЉЕ

"

„“ О, ЧОВЕЧЕ, ТО ЈЕ ТАКО СТРАШНО, рекао је Гивој. „Стварно ми је жао због твог губитка, Фин. Маркиза је била некако вечна, знаш; држала је Санта Росу на окупу. Сви су знали да ће увек бити ту за нас.“

Фин је једва чуо речи. Туга је била огромна. Седео је на каучу у власничкој соби са Отилијом поред себе. Само њено присуство било је довољно да га збуни; ова жена средњих година једноставно није одговарала његовој живахној близнакињи, колико год себи говорио да заиста доживљава временску дилатацију. Желео је своју Отилију назад.

Али то је било потпуно небитно за ужасну причу коју су му она и Зелинда управо испричале. Мајка. Отац. Мртав. У ракетном нападу?

„Јеси ли проверио рушевине?“ упитао је, знајући колико јадно звучи. „Јесу ли екипе за хитне случајеве то потврдиле?“

„Фине“, рекла је Зелинда добродушно, „мама и тата су отишли. Жао ми је.“

„Не!“ Није му помогло ни то што је његова старија сестра сада толико личила на његову мајку. Могла је бити реинкарнација. Што је значило, у његовој глави, да је све што је рекла неоспорна чињеница.

Отилија га је ухватила за руку, израз лица јој је био чвршћи него што је икада раније видео. У ствари, такође је застрашујуће личила на... мајку. Допустила му је да уђе у њена сећања: снајпериста који уништава Духове. Теренсово упозорење. Баца се на земљу. Ракета детонира са екстремном жестином.

Фин се нашао како плаче, док га је Отилија грлила. „Шта раде нашем свету?“ шмркнуо је.

„Оно што Небеска бића увек раде људима“, рече Гивој са гађењем. „Униште нас.“

Фин је покушао да врати контролу над својим мислима. „Дакле, Тоше је пуцао у архонта и довео до тога да генералове снаге убију мајку?“

„Теренс Вилсон-Флечер верује у то. Остао је тражећи доказе.“

„Али Тоше је био са нама када смо летели за Хоа Квинзу. Борио се заједно са нама када су нас Духови напали. Вероватно ми је спасао живот.“

„Шта?“ упита Отилија, устукнувши. „Познајеш га?“

„Па, да.“ Окренуо се ка Гивоју збуњено. „Ти си га запослио.“



„Да“, рече Путник. „Дошао је са веома добрим препорукама. Мој отац је рекао да је био... један од најбољих. Умео је бити прилично суров када ствари крену по злу. Он је тај кога желиш на својој страни у борби. Извини.“

„Дакле, он је фриленсер?“ упита Зелинда.

„Да. Већ је био потписао други уговор када је Марљивац напустио Гондијар; иначе бих га довео са нама. Астерија, не могу да верујем.“

„Ко га је запослио?“

Гивој је раширио руке. „Немам појма.“

„Имамо оружје“, рече Фин врело. „Добро оружје. И знам како изгледа. Отилија, хоће ли ти архонтов агент рећи ако пронађе копилета?“

И његове сестре и Гивој као да су се повукли.

„Опа, Фине“, рекао је Гивој. „Имамо мисију овде, запамти — ону која заправо може да погоди Небеске где их највише боли.“

„Не можемо се вратити, Фин“, рекла је Отилија потиштено. „Не у Гондијар. Никада.“

„У праву је“, рекао је Еверет. Једва да је проговорио откако су сви стигли на Дилиџент. „Џалгори-Тобуси су напустили планету“, додао је горко. „И нећете ми вратити децу ни близу те проклете велике кугле говна!“ Спустио је главу у руке.

Фин се скоро стидео да погледа брата. Варијакина смрт га није погодила тако јако као чуло за његову мајку и оца, али ипак... Његова прва самосажаљива мисао била је: Требало је више да се потрудим да је наговорим да пође на Дилигенту. Сада, гледајући сломљеног човека који је седео преко пута себе, једино што се питао било је: Да ли му је рекла да сам је позвао да пође са нама? Када је погледао Ели, њен израз лица је био очајнички саосећајан. „У реду“, рекао је. „Нема повратка. Дилигент ће нас све одвести ван система. Наћи ћемо нови свет. Добар. Онај за који се Небески не брину.“

„Гивоје“, рекла је Зелинда радознало, „рекао си да ће твоја мисија наудити Небеским бићима. Како?“

Финова кривица се продубила, али са њом је дошла и одлука. Мајка не би одобрила, наравно да би, али Џалгори-Тобу и даље може помоћи људима у овом звезданом систему који је Астерија напустила. Наша лабудова песма - коју никада неће заборавити. „Имамо средства да спречимо Долода да уђе у орбиту око звезде“, рекао је својим сестрама.

„Шта имаш?“ упита Отилија.



„Не ми“, рекао је Гивој. „Само Фин. Он је главни, као и увек. Ова двојица“ – прстом је прешао са Фина на Ели – „они су као богови

ратници из историје. Човече, како се само боре! Већ су ме довољно пута спасили на овој мисији, боли ме да признам.“

„Шта планираш, Фине?“ упита Отилија хитно.

„Знам — мислим да знам — како се контролише Архимедов мотор. Тамо смо били, у фабрици која их је некада правила, налази се унутар Кингснеста. Приступио сам Небеској мрежи тамо.“ Подигао је руку и показао на неуронску закрпу. „Овај бескорисни уранијум може да спречи Долода да уђе у било какву орбиту око Келована.“

„О, Астеријина гуза, Фине. Шалиш се?“

„Не“, рекао је. „Ја сам смртно озбиљан. Никаква гвоздена киша, никакво осакаћење Анушине економије, никакав последични ефекат који би то имало на Гондијар. То је победа, Отилија. По први пут у животу, људи заиста могу да победе.“

Отилија и Зелинда су разменile запрепашћени поглед, а затим су се обе окренуле ка Еверету.

„Уради то“, промрмља Еверет.

—

Ели је села поред Фина чим је Отилија устала да пође. Као и Фин, било јој је тешко да помири ову уморну, средовечну особу са веселом младом женом која је стално задиркивала њену сестру близнакињу. Од свих чудних ствари у Кентаури јату, ефекат дилатације времена је несумњиво најјезивији. Видећи троје остарелих браће и сестара Џалгори-Тобу, желела је да сазна како је њен деда, како је остарио. Не достојанствено, кладим се. Али то је очигледно било подручје где је морала да буде веома опрезна, с обзиром на то да су он и Отилија изгледали тако дефинитивно ван конкуренције. И колико је само типично било да је он на крају постао нека врста вође побуњеника - или се само тако прогласио.

Отилија је прочупала Финову косу пре него што је отишла. „Тако си млад“, рекла је са сузним осмехом. „То ме чини заиста срећном.“

Када је отишла, Ели је могла да чује не баш тих шапат Гата који је испуњавао предворје напољу. Једина реч која се стално понављала била је: „Светац“.

Тако је било од тренутка када се Отилија укрцала. Гати су је сада обожавали као и увек. А Отилија је то решила.



са самопоуздањем, као и увек.

Ели се привила уз Фина. „Жао ми је. Ово је ужасно за тебе.“

„Знала сам да ће бити стара када се вратимо. Али ово. Како је могуће да ствари на Гондијару постану толико лоше?“

„Чула си своје сестре; све је то део Велике игре једног доминиона. Људи су били манипулисани.“ Усне су јој се стиснуле у чврсту линију. „А Џосијас није помогао. Он је јахао на таласу, допринео да ствари буду горе.“

„Да.“

„Ухватиће га“, рекла је тужно. „Не мислим да схвата шта је Кентаури јато, фракције и способности које овде постоје. Све што је видео је друштво које подсећа на уставну монархију на Старој Земљи, тако да не схвата колико је овај живот заправо опасан. Гондијар је право уточиште. Морамо га вратити на ниво какав је био пре.“

„То се неће десити. Не без навођења царице да повуче свог генерала, а затим поновног постављања гувернера и уранске администрације. А судећи по ономе што је Отилија рекла, нисам сигурна да ће ико желети људе попут моје породице назад на врху. Изневерили смо их.“

„Не, били сте манипулисани — као Небеска бића. Морате да докажете да их је преварио архонт. А за то су вам потребни докази.“

„Какви докази?“

„За почетак: Тоше.“

„Био је на Гондијару и помагао ми је да убију мајку и оца. Чули сте моје сестре; никада се не можемо вратити.“

„Знам.“ Обгрлила га је рукама и наслонила главу на његово раме. „Али можда ће га овај архонтски агент, Теренс, пронаћи.“

„Ако то уради, никада нећемо сазнати. Чим променим Долодову орбиту, морамо што пре да напустимо Крунски Доминион.“

„Јеси ли одлучио шта ћеш да урадиш, како Небески летелице никада не би могле да поправе штету и врате га у орбиту?“

„Да, заправо, јесам. Окамова бритва.“

„Најједноставније решење је увек најбоље? Хајде онда. Шта је једноставно у промени орбите планете?“

„Уместо да га бацам прањком око звезде и враћам у међузвездани простор, срушићу га у звезду.“

—

## 713

ДРАЦЕНЕ су биле у систему Келован пет сати када је дредноут примио поруку послату са главне планете Тириној краљевској флоти. Порука је имала царско шифровање и била је упућена само краљици.

Тира је била у својим личним одајама када је комуникациона канцеларија брода дешифровала тај сигнал. Њених пет принцеза било је са њом, заједно са седам старијих верника које је одлучила да поведе на лет. Више би уживала гледајући како се леди Клависа све више исцрпљује покушавајући да их одржи у реду.

Лорд Бекет је такође био присутан, заједно са адмиралом Серилдом-Кројом и дворским управником података лордом Стетосом-Ремијем — човеком који је сада био веома забринут за свој посао. Као што је Тира очекивала, вест да поново користи сијалице за повезивање проширила се флотом.

Тира је двапут кликнула прстима ка ћеркама да би утишала њихово продорно брбљање, а затим је погледала Клавису у којем је рекла: То би требало да буде твој посао.

„Да видимо како ће нас наша драга царица дочекати у Келовану“, рекла је подругљиво. „Мајсторе података, ако бисте могли?“

„Госпођо.“ Стетос-Реми је ставио руку на контактну сијалицу и приказао снимак на екрану у предњем делу собе.

Појавило се лице Каролиен-Амаје, са месождерским осмехом на уснама. „Драга моја Хелена-Тира, бојим се да си погрешно изабрала тајминг. Требало је да спојимо флоте још два и по месеца. Зашто си сада овде? Да ли постоји неки проблем у краљевству Винида који те је приморао да одеш?“

Тира се завалила и кажипрстом куцнула по уснама. „Јао, узнемирила сам је. Неваљала ја. Ћерке, запамтите да никада не започињете разговор са супарницом показујући да сте збуњене. Делујете слабо.“

„Да, краљице мајко“, рекоше углас; неколико млађих се кикоташе.

„Господине Стетос-Реми, мој одговор.“

„Снимање и шифровање, госпођо.“

Тира је потапшала колено, а Еулеј, најновија принцеза, пришла је и села јој у крило, весело се осмехујући у камеру. Била је то перспективна девојка која је елиминисала још две чланице парохије током Првог суђења. Било је готово као у добра стара времена, осим што Тира још ниједној од својих ћерки није подарила рутине менталних напада које су биле њихово право породично наслеђе.

„Драга моја царице. Моја морнарица је била толико одушевљена приликом да учествује у вашој анексији да су једноставно применили своју уобичајену ефикасност на припрему и тако били спремни пре рока. Као што сам сигурна да су и ваши бродови. Наравно, није било смисла одлагати мој допринос вашој царској флоти. Стога, ево нас. Видим да вас ниједна друга краљица не подржава толико као ја, па ћемо одлетети до места састанка и чекати њихов долазак без даљих жалби.“

„Одлично одсвирано, Величанство“, рекао је лорд Стетос-Реми.

„Пошаљи то, па ћемо видети да ли може да се обузме.“

—

ОДГОВОР ЈЕ СТИГАО три и по сата касније. С обзиром да су били деведесет светлосних минута удаљени од Келована, Тира је претпоставила да је Каролиенином двору требало тих тридесет минута да је смири.

„Драга моја краљице, како је то само од вас што занемарујете договорено време, без обзира колико то свима осталима смета. Као царица, наравно, учинићу све што могу да вам изађем у сусрет. Доделила сам Двадесет трећој ескадрили моје морнарице да вас испрати до унапред договореног састанка за формирање моје царске флоте. Барем ћете после тога бити под мојом командом, како бисмо могли да избегнемо даље неспособности.“

„Има ли одговора, госпођо?“ упита лорд Стетос.

„Хоћеш ли јој рећи где да га забије?“ стидљиво је упитала принцеза Роја.

„Колико год то било примамљиво, не. Успела сам да је испровоцирам, што је увек забавно, па ћу бити милостива у победи.“ Прочистила је грло. „Драга царице. Тако је великодушно од вас што сте послали целу

ескадрилу као почасну пратњу да ме поздрави, вашу најверније савезницу. Не заборавите да пошаљете исти број осталим краљицама када коначно стигну; у супротном би се могле осећати запостављено.“

„Зашто си то рекао?“ упита Еулаје.

„Јер ће тренутно све Каролинине поморске снаге у систему Келован бити или на стандардној активној дужности или на пристаништу припремајући се за анексију. Сада ће морати да додели још три комплетне ескадриле за пратњу.“ Подигла је обрву, позивајући принцезу да настави.

„Што ће пореметити њихове припреме“, рекла је принцеза Роха. „И могло би да значи одлагање формирања Царске флоте. Све то лоше говори о царици.“

715

„Добра девојка. Осим тога, желим да нас прати неколико њених бродова. Биће ми веома згодно.“

—

Теренс је био поносан, готово самозадовољан, због сигурне куће коју је изабрао за њих. Када је генерал Авон-Валерио преузела планету, гувернерка и њен штаб су позвани у Келован, несумњиво због веома непријатног састанка са високим представником са двора царице. То је оставило Раундхаус Меншн празном; генералов штаб је заузео много већу Зетијанску палату, а витезови су били смештени по граду. То је оставило вилу унутар безбедног периметра који су Духови успоставили и напустило је.

Доушник је блокирао његов „глобус“ такси да се региструје на било ком од околних система за праћење, дозвољавајући им да се возе право у гаражу испод „Раундхауса“ и лифтом попну до стана у коме је Макаио убијен.

Након што су идентификовали Гивојев леш испод клуба „Мрачни рај“, вратили су се право тамо. Теренс је бацио свој ранац на под и сео на једну од гомила јастука које су направили. Превелики Небески намештај у стану није био погодан за људе, па су скинули јастуке са кауча и столица и користили их да седе и спавају на њима, као деца у соби за одрасле.

Ванилда је седела прекрштених ногу на јастуку испред њега и почела да скида маску са другим визиром. „Дакле, да ли је лажни Гивој заиста тај Дагон?“ упитала је.

„Врло вероватно“, сложио се Теренс. „Очекујем да је имао хируршки третман трансформације. Неће носити визор годинама.“ ЦИ му је показивао све доступне фајлове о Гивоју Енфоу. Колико су могли да утврде, био је на Гондијару од тог првог сусрета са Јунесом док Дилиџент није отишао, летећи кроз улазна Рајска врата за Хоа Квинзу.

„Дакле, то је дугорочна мисија“, рекла је Химена, седајући на јастуке поред њега.

„Веома. Четрдесет година хронолошки, барем. Тада сам га први пут срео овде — па, скоро сам налетео на њега.“

„Али још увек не знамо за ког архонта ради.“



„Не. Међутим, пре тридесет година Дилиџент је летео за Хоа Квинзу; тамо се флота Мара Јаме допуњава горивом. Можда је случајност, или…“

„Знам да су све ово обавештајни подаци за тебе“, рекла је Химена опрезно. „То је оно што ти радиш, али како ћемо их користити? Мислим, сада када је Макаио-Фараџи отишао, коме се јављаш?“

„Па, сигурно га не дајемо генералу“, рекао је Теренс. „Знам да је, када је нови главни архонт отпустио Макаио-Фараџија, именовао Леди

Асахи-Ирину за винидског архонта за систем Келован и шире. Ако пошаљем извештај преко безбедног канала, она би требало да га прими.“

„Јеси ли је икада упознао?“

„Не, али знам да ће бити вољна да разоткрије сваку архонтску операцију која делује директно против Крунског Доминиона. То ће јој дати много признања код главног архонта ако је постигла такав успех тако рано на почетку свог мандата.“

„Али каква је то корист за нас?“ упита Ванилда. „Сви овде јако пате, тата. Морамо њима да помогнемо, а не тим небеским кретенима.“

„Разоткривање мреже и откривање како је ова такозвана људска побуна само мит, може само помоћи у изградњи случаја против генерала и његове ужасне администрације старатеља. Наравно, не могу ништа да гарантујем.“

„Па пошаљите извештај“, рекла је Химена. „Да видимо шта ће урадити поводом тога.“

„Колико ће то трајати?“ упита Ванилда.

„Не знам“, признао је. „Све зависи од тога где је леди Асахи-Ирина. Ако се вратила на Винид, гледамо на године.“

„Годинама?“

„Да. Душо, ово није нешто што ће се брзо решити. Мораш бити спремна да ће администрација старатеља трајати дуго.“

„Шта је са нама? Не можемо годинама овако живети. Мислим, нема више никаквих обавештајних података које бисмо могли да прикупимо, зар не?“

„Вероватно не, не.“

„Дакле, можемо пратити Аљана?“

Теренс је полако климнуо главом. „Да, у праву си. Овде нам ништа није остало. Претпостављам да сам коначно завршио своју мисију.“

Химена га је нежно пољубила. „Онда пошаљи тај извештај и пронађи нам брод који превози путнике за Анушу.“

„Тачно. А—“

„Шта?“

„Управо сам схватила како да овој ситуацији пружим максималну покривеност. Није само Асахи-Ирина та која треба да добије овај извештај.“

717

„Коме другом ћеш то послати?“

„Наши непријатељи. Па, још два архонта.“

„То нема смисла.“

„Да, јесте. Ако сви знају да су проблеми на Гондијару намерно изазвани од стране непријатељског архонта, то ће вршити додатни политички притисак на царицу да их реши.“

„У реду. Па како ћеш рећи овим архонтима?“

„За једну имам шифре порука. За другу: Познајем некога. И свакако бисмо морали да га поведемо са собом у Анушу.“

—

ПОВРАТАК У СВЕСТ није био тако добродошао као што је Медуза очекивала. Сваки део ње је болео; сваки најмањи покрет изазивао је убоде средњег бола који су јој продирали у мишиће. Било је као да јој се тело смрзло, а подизање удова или окретање главе ломило је сада

чврсто месо. Затим је ту био осећај у стомаку, који је изгледао као да је стално на ивици повраћања, а главобоља јој је била на нивоу мигрене. „Слатка Астерија.“ Покушај да шапне само је показао колико ју је грло болело.

Трепнула је и погледала низ тело. Медицински асистент Енди јој је грубим покретима скидао лисице са зглобова. Све остале цеви су биле напољу, што је вероватно био разлог зашто ју је грло толико болело. Цевчице за отпад такође. И очајнички је желела пиће - било коју течност, све док је ледено хладна. Њен стомак се стегао упозоравајући на ту помисао.

Након што је на тренутак стезала грло, упитала је: „Шта се дешава?“

Још један енди је дотрчао и залепио јој аудио фластер иза уха. Очигледно је покушавао да јој откине уво; бол јој је натерао сузе на очи.

„Одлазимо“, рекао јој је Теренс. „Најбоље да не покушаваш да причаш. Бојим се да је Матари Зијелински преминула; одвешће те мртвачка кола.“

„Где?“

„Доведем те к нама. Напуштамо Гондијар.“

Нас?

Велики енди се откотрљао и подвукао јој руке испод леђа, пребацујући је у отворену врећу за тело која је лежала на носилима. Бол ју је скоро онесвестио. Следеће чега се сећала јесте да је енди затварао врећу. На врху је остао мали отвор.



„Не мрдај“, рекао је Теренс. „И немој да испушташ ни звук.“

Да је грло није толико болело, гласно би јецала. Носила су се извукла из собе 32Б. Била је нејасно свесна да је у лифту. Затим су уследили ударци и гуркање док су се носила утоваривала у мртвачка кола. Већи део путовања провела је у сталном повратку и излазак из свести. Чинило се да траје дуго.

Док су се мртвачка кола зауставила, осећала се мало боље, или је барем себи рекла да јесте. Успела је да подигне руку и закачи прст око рајсфершлуса док су се врата возила отварала.

„Добродошао назад“, рекао је Теренс.

Трепнула је од светлости док се врећа за тело отварала, а затим се збуњено намрштила на две жене које су стајале поред Теренса, мрштећи се на њу. „Па, ви сте му жена, зар не?“

„Да.“

„И… Ванилда?“

„Како то знаш?“

„Обоје смо деценијама водили операције прикупљања обавештајних података“, рекао је Теренс. „Нажалост, Медуза је била на погрешној страни.“

„Хеј!“

Носачи су ударили у лифт који је изгледао необично висок. „Где смо?“ упитала је.

„У неким заиста јефтиним некретнинама.“

На тренутак, када се лифт отворио и ушао у стан, Медуза је помислила да халуцинира. Онда је почела да се смеје, што ју је болело. „Проклета гувернерова вила? Теренсе, ти си луд! Али и бриљантан.“

Успели су да је скину са носила на гомилу великих јастука. Ванилда јој је дала седатив да ублажи бол у мишићима, а Химена јој је полако

кашичицом давала супу.

„Мора да унесеш нешто друго осим хранљивог желеа у стомак“, рекла је. „То ће ти помоћи да се осећаш боље.“

„Касније ћу ти дати праву масажу“, рекла је Ванилда. „Помоћи ће ти да ублажиш укоченост мишића. Мислим да тата није довољно натерао санди да ти помера удове док си спавао.“ Погледала га је оптужујући.

„Је ли ово оно што је Алјан препоручио?“ упитала их је промукло. „Он је лекар, зар не?“

„Аљана више нема“, рекао је Теренс. „Много тога се догодило у последњих неколико недеља.“

719

Можда је то био седатив, али је све слушала без икаквог правог изненађења. „Па ко је онда заправо тај Гивој? Дагон?“

„Не могу то потврдити са апсолутним да, али посредни докази су јаки“, рекао је Теренс. „А Дилиценов лет у Хоа Квинзу је прилично велика случајност. Претпостављам да Мара Јама мора некако бити умешана.“

„И желите да обавестим Сахдију?“

„Да. Гледај, ко год да стоји иза овога, успео је. Гондијар је у хаосу и биће годинама, ако не и деценијама, али то не сме бити њихов крајњи циљ. Послаћу ове информације новом винидском архонту и Олому. Желим да урадиш исто за Сахдију. На тај начин, када сва три доминија схвате да су преварена, мораће да делују заједно.“

Медуза се подигла на лактове, што је био највећи напор који је њено тело могло да поднесе. „И шта да ради?“

„Између њих ће моћи да пронађу Тошеа, Лилијану и Гивоја — или бар једног од њих. Онда заиста могу да почну да откривају шта се дешава.“

„Можеш ли контактирати Оломоа?“ упитала је сумњичаво.

„Да. Постоји безбедан протокол за комуникацију између њега и Макаио-Фарациja; имам код.“

„Астерија! Макаио-Фараци ти је стварно веровао, зар не?“

„Тако би изгледало.“

„У реду. Мислим, шта имамо да изгубимо у овом тренутку?“

„Хвала.“

„А онда напуштамо ову планету?“

„Апсолутно.“

„Дозволите ми да се чистим линијским уређајем одвезем до Хај Розе. Могу да пошаљем Сахдијаху поруку са његовог безбедног система горе.“

—

Теренс је послао свој извештај Леди Асахи-Ирини уобичајеном рутом, а затим је употребио приступни код који је Макаио-Спирит имао за Оломоа. Схватио је да Медузине безбедне поруке Сахдијаху користе практично исту методу као и његове. Још једном, његове мисли су се вратиле на то колико бродова архонти морају да користе да би пренели своје тајне између звезда.

„Па шта сад?“ упита Ванилда.

„Сада идемо“, рекао јој је Теренс. „Неки нови друговизори и идентитети, затим горе по кули до брода који ће нас одвести до Ануше.“

„Могу ли овај пут мање да изгледам као леш стар недељу дана, молим вас?“ упита Медуза.

„Можете сами да дизајнирате други визир. Изгледајте како год желите.“

„Да ли постоји још један од оних брзих курирских бродова, попут Обале звездане светлости, код Високе Розе?“ упита Ванилда. „Можда ћемо онда успети да сустигнемо Алјана.“

„Добро питање“, рекао је Теренс. Наложио је доушнику да скенира регистар бродова Хај Розе.

„Имате позив“, рекло му је.

„Ја — шта?“

„Сигуран позив из Нојша.“

„Нојш?“ Могао је да осети како се Макаио-Дух помера у његовом уму попут земљотреса дубоко под земљом, шаљући таласе шока кроз његову свест.

„Тачно.“

„Астеријина гузица! Прихвати позив.“

„Здраво, Теренс.“

„Рекао сам ти да се вратиш у Винид“, рекао је без увода. „Требало је да обавестиш Гахиџија-Калдера.“

„Знам.“

Одговор је трајао неколико секунди, па је претпоставио да Нојш није на Гондијару или георингу. „Где си?“

„Био сам на путу за Уиксик у Алумати, пратећи траг очевих савезника. Скренуо сам ка Гондијару због ваших порука, а такође и да вам се захвалим на ономе што сте учинили, настављајући очев рад у тако тешким околностима.“

„Схваташ да радим све што могу да помогнем људима Гондијара.“

„Да. Увек си био частан, Теренсе. То је други разлог зашто сам дошао у Гондијар — да понудим помоћ. Твоја тренутна ситуација није повољна.“

„Да, знам. Планирамо да одемо.“

„Добро. Искрено бих вам препоручио да то урадите у року од сат времена.“

„У реду, али... сат времена?“

„Пожељно мање. Теренсе, узнемирио ме је твој извештај леди Асахи-Ирини. Видим да је послат и Олому. То је била занимљива представа.“

„Како си…“



„Поклони мог оца садржали су многе његове кодове. Могу да користим његову Гондијарску ЦИ. Нажалост, тако је и са леди Асахи-Ирином.“

„Она је овде?“

„Да. И она је такође добила твој извештај. То није добро, Теренсе.“

„Зашто?“

„Постоје различите фракције које се формирају усред Винидовог двора које савезници мог оца прате колико год могу. Недавно сам примио неке поруке од мог брата Солца које ме чине несигурним у погледу лојалности леди Асахи-Ирине. Предложио бих да престанете да користите ЦИ. Асахи-Ирина покушава да вас пронађе путем ње; одбијао сам њене захтеве, али она има више ауторитета од мене, а ја сам и даље удаљен преко милион километара. То временско одлагање не иде у моју корист. На крају крајева, она ће повратити контролу над њом.“

„О, дођавола!“

„И с обзиром на ваш последњи извештај о Гивоју Енфоу, морам да вас нешто питам.“

„У реду, али управо си рекао да морам да сиђем са Гондијара.“

„Да, имаш. Теренсе, да ли имаш шифре за командно овлашћење мог оца?“

„Да.“ Оклевао је. „Сви они.“

„Тако сам и мислио. Надам се да је задовољан мојим поступцима.“

„Јесте. Па колико од тебе је он?“ упита Теренс.

„На крају су његови дарови премашили оне који се традиционално дају потенцијалним домаћинима менталне линије – архонти су, на крају крајева, параноична група – али дарови нису били ни близу потпуног сукцесије. Имам врло мало сећања на његове менталне линије, а она која поседујем немају контекст; не знам из које ере потичу. Дакле, ја сам нов и независан.“

„Хм, честитам?“

„Хвала ти. Теренсе, требало би да користиш Еакус да одеш.“

„Озбиљно?“

„Да. Намењено је за хитне случајеве. Ово се дефинитивно квалификује као један.“

„Никада нисам мислио да то могу да урадим. Претпоставио сам да ће имати неку врсту безбедносног аларма који возач није понео са собом.“

„Не. Примарни идентификациони код мог оца ће ти дати пуна командна овлашћења. Можеш да њиме управљаш.“

„Па шта желиш да урадим?“

722

„Након убиства мог оца, нисам се вратио Виниду и његовим савезницима. Не лично, свакако. Сматрао сам да нема смисла. Винид ће ускоро сазнати за убиство мог оца. Иако сам послао Солцу тајну поруку у којој сам му рекао да ћу наставити истрагу на свој начин: Потрагу за самим убицом.“

„Уверен сам да је то био Тоше“, рекао је Теренс.

„Заиста. Захваљујући информацијама које си добио од Зикара Тасота, знали смо да Тоше има закључак. Такође знамо да је одмах након бомбардовања куле, отишао на Кибелином орлу за Лидон. Са тих тачака сам претпоставио да је убица био Тоше и да је поново кренуо ван система. Нисам знао који брод користи, али сам одлетео до улазне капије Лидона и чекао. Неколико дана касније, Гансворт је прошао кроз капију.“

„То је један од звезданих бродова са којима је Лилијана преговарала.“

„Да, време ми је било сумњиво. Пратио сам га до Лидона, где је пристао у луку Чераг, астероиду сидро за орбитални торањ Лионес. Моја посматрања су морала бити обављена дроном, али када сам успоставио ЛНК са донекле примитивном мрежом луке Чераг, открио сам да је један од других бродова тамо био Аркадијин Месец.“

„Да ли је и Кибелин орао био тамо?“ упита Теренс.

„Не, али Аркадијин Месец се вратио на Гондијар непосредно пре доласка генерала Авона. Након тога сам био у високој орбити и посматрао догађаје на Гондијару са све већом нелагодом.“

„Дакле, тако се Тоше вратио овде на време да елиминише Духове и убије маркизу.“

„Да. Брод је поново отпловио два дана након што је маркиза убијена.“

„ЦИ ме никада није обавестио да је пристао“, рекао је Теренс. „А Аркадијин Месец је на мојој сталној листи за праћење.“

„То је зато што је Месец Аркадије сада маскиран. Мој дрон га је видео прекривеног трупом школьке, који је по наруџбини произвела компанија за астроинжењеринг из Лидона. Његов физички профил је сада потпуно другачији, а и његова регистрација се поклапа са тим.“

„Шалујеш ме.“

„Уверавам вас да нисам. Регистровано је као Бесконачна Тоталитет.“

Теренс је једва био свестан стењања фрустрације које му је излазило из грла. „Хтели смо да га изнајмимо да бисмо избацили Џалгори-Тобус“, рекао је запрепашћено. „Напустио је Високу Розу док смо се капсулом пењали уз кулу.“



„То би било занимљиво путовање“, рекао је Нојш.

„Па зашто га не јуриш?“

„Зато што те сада тражим да то урадиш. То би ми дало слободу да истражим Уиксик. Оба задатка су важна, Теренсе. Праћење Бесконачне

Тоталитета требало би да буде релативно лако, посебно у Еакусу. Мој дрон је поставио неколико трагача на нови труп. Тренутно кружи око Келованове звезде на удаљености од три,2 АЈ.“

„Шта чекају?“

„Не знам. Али Марљиви се сада вратио у Келован.“

„Јесте?“

„Да, пре десет сати. То поново спаја Гивоја Енфоа, Тошеа и Лилијану у истом звезданом систему. Морамо да видимо да ли ће се срести и шта ће се десити ако се сретну.“

„Чекај“, рекао је Теренс. „ЦИ је пратио саобраћај свемирских летова за мене; знам да је краљевска флота Винида управо стигла. Неколико месеци је раније за вежбе морнарице, зар не?“

„Да. Толико догађаја који се дешавају истовремено је ван сваке могуће случајности. Након разматрања, верујем да мора постојати неколико фракција које играју ову Велику Игру. Не можемо веровати—“

„Нојш?“

Цивилни инспектор је рекао Теренсу да је корпорација одустала.

„Астеријина гузица!“

„Шта се дешава?“ упита Химена.

„Можда имамо проблем.“

Нојшов лнк је поново успостављен. „Она те је пронашла.“

„Госпођа Асахи-Ирина?“

„Да. Заштитни системи ЦИ око вас се урушавају. Ојачао сам их колико сам могао. Имате излаз, а рутине ће се саме избрисати након

што се нађете у капсули. Неће бити записа да сте остали. Пожурите, молим вас.“

„Добро.“ Теренс је помогао Медузи да устане. „Хајдемо“, рекао је. Њих четворо су потрчали ка лифту.

Одвезло их је до гараже. Десет секунди након почетка вожње, чуо је непогрешив ударац експлозије. Светла су затреперила, а затим се вратила. Уследила је још једна, слабија експлозија. Очајнички је желео да се повеже са мрежом и сазна шта се дешава, али се није усудио. То ће нас све убити.

## 724

Глоубкаб их је провео кроз још један од приватних тунела који су изгледали као да се простиру испод целог подручја и зауставио се у напуштеном утоварном простору на дубоком нивоу куле станице. Капсула је чекала позади. Чим су ушли, ваздушне коморе су се затвориле и капсула је почела да се успиње.

—

ОЛОМО ЈЕ ЛЕБАО У СРЕДИШТУ Ксијирине капсуле за размишљање са пет везних влакана класе један причвршћених за његове неуронске интерфејсне јастучиће: по једно на сваком од његова четири длана и једно у основи кичме. У нултој гравитацији, његови једини покрети били су благи трзаји који су се несвесно рефлексно кретали дуж његових удова док је пребацивао пажњу између информативних извора, тако да је нежно приањање влакана било довољно да га држи на месту.

Ксијара је кружила одмах иза заостале тројанске тачке гасног гиганта Лапетије, осам зареза седам АЈ од Келованове звезде. Конфигурисао је свемирски брод у режим пријема, са двадесет конкавних кругова у трупу који су деловали као вишефазни пријемници за масу сићушних мониторских сфера које је испустио око система Келован током својих посета у последњих сто педесет година. Његов тренутни циљ био је прикупљање података о предстојећој поморској вежби која је требало да

почне за неколико месеци. Након безбедносног прегледа Хоа Квинзу који је царица одржала у станишту Кортона, неколико његових извора у Крунском Доминиону наговештавало је да би то могло бити више од пуке вежбе. Био је сигуран да царица неће бити толико несмотрена да нападне флоту Мара Јаме код Хоа Квинзуа. Али онда, пошто се Хелена-Тира испоставила као озбиљан тврдокорни ратник, ко би заиста могао знати? То је био проблем са доминионом који је обожавао стабилност за добробит својих изузетно дуговечних становника; иронично, они који су живели у њему нису били баш најстабилније личности.

Наравно да је Хелена-Тира стигла рано на вежбу. То је и очекивао, због чега је био овде чак и пре него што је њена флота пролетела кроз излазну капију. Све краљице би се појавиле рано, јер су се увек појављивале. Њихово ситно ривалство било је једина права константа Крунског Доминиона кроз векове.

То што је Ксија био овде у ово време имало је предност што му је омогућило да прати бизаран преокрет догађаја на Гондијару. Сазнање о убиству Макаио-Фарацији било је помало узнемирујуће. На крају крајева, човек заиста не жели да подстакне такве ствари. Сумњао је да иза тога стоји Сахдија,



јер Талох-Те никада нису марили за неписана правила сукоба. Али ипак, убијање архонта Крунског Доминиона у Крунском Доминиону било је провокативно. И наравно, краљице и царица су, предвидљиво, претерале, пославши импресивно немаштовитог генерала Авоне-Валерија да се обрачуна са људским лошим понашањем. Сумњао је да је ту у питању нека унутрашња политика.

Достава Теренсове поруке путем безбедног канала који су он и Макаио-Фараци успоставили потпуно га је изненадила. Пустио је да му извештај прође кроз свест. Последњи део је натерао сваки уд да се одједном трзне, скоро избацивши влакна класе један из његових неуралних јастучића. Гивој Енфо је архонтов инфилтратор?

Његов узнемирени ум се вратио на податке о летном саобраћају система Келован. Дилицент је управо стигао кроз излазну капију из Оксанотола.

Перцепција у реалном времену са његових монитора показивала му је да древни брод сада убрзава у систему према Долоду.

Нисам то очекивао/ла.

Брзо је наредио да се влакна повуку и изашао из капсуле за размишљање. „Конфигурација лета“, рекао је Ксирином ЦИ. Како је труп почео да губи рецепторске кругове, маневрисао је својим телом у убрзавајући лежај кабине. „Дајте ми курс пресретања за Дилицента, завршавајући милион километара иза њих. Пребаците се на режим лета у мраку.“

Убрзање је брзо расло, гурајући га надоле у адаптивни јастук кауча. Ставио је неколико руку на контактне сијалице и пустио да му сензорски сигнал уђе у главу, фокусирајући га на удаљену искру издувних гасова Дилицента. „А сада, не-Гивоје, хајде да видимо какав хаос твој контролор спрема за све.“

—

КАПСУЛА КУЛЕ се зауставила у Небеском делу Хај Росе и ништа се није променило. Теренс и остали су узели такси до докова. Када су се врата таксија отворила, она се поново појавила - иста жена која је чекала испред ваздушне коморе. Још једном, није се осмехнула. Није ни на који начин реаговала на чудну групу људи који су се приближавали.

Теренс је отворио рукавицу и ставио руку на безбедносну плочу, која је узела узорак крви. Остали су следили његов пример. Затим су један по један клизили кроз обруч за скенирање.

„Идите директно на свој брод“, рекла им је жена. „Пратите упутства на вашем месту. Не скрећите.“ Махнула им је да прођу. Тада је Теренс коначно схватио да није остарила откако је први пут прошао кроз Високу Розу. Како је то могуће? Осим ако није клон. Јахач Макаио сигурно није знао.

Следећи део је био другачији. Овог пута, путни ходник их је довео до огромног кружног простора, са једном ваздушном комором у центру. Када су стигли до ње, Теренс је ставио руку на контактну сијалицу ваздушне коморе и успоставио везу. Макаиов код овлашћења био му је јасан у глави - толико да није ни оклевао да га да бродском ЦИ. Материјал отвора се распао.

Светла су се упалила унутар Еакуса. Распоред је био сличан Макаио-Фарацијевом старом броду, Алумата. Теренс се смешно осмехнуо док је улазио, сећајући се распореда прстена за одржавање живота на броду као да је стотину пута раније био на броду.

Одвео их је у главни салон – простор у коме је свака површина имала црно-бели каро узорак, са дугим цилиндрима од коже беж тканине који су се могли преобликовати у широк каталог различитог намештаја. Широки закривљени прозор откривао је мрачну унутрашњост затвореног хангара. Ванилда је срећно лебдела около, њен осмех је био најсјајнији који је видео превише дуго. „Стварно, тата?“ упитала је. „Ово је сада наше?“

„Претпостављам.“ Оно што је желео да уради јесте да пита бродског ЦИ за било какве вести о експлозијама у гувернеровој резиденцији. Уместо тога, рекао је: „Да ли примате сигнал праћења из Бесконачне Тоталитета?“

„Да. Налази се у орбити пет ајних јединица од Келованове звезде.“

„У реду. Па, одведи нас тамо, али немој се превише приближавати.“

„Молим вас, дефинишите „преблизу“.“

„Ван његовог непосредног домета детекције.“

„Потврђено.“

Хангар је нагло преплавила јака сунчева светлост док су се велика врата почела отварати стотину метара изнад прстена за одржавање живота на броду Еакус.

„Који ниво убрзања вам је потребан за лет?“

„Једна гравитација.“

„Потврђено. Полазак за десет—девет—осам—“

Сви су се брзо спустили ка поду док су се четири цилиндра намештаја распоредила у удобне кауче. Теренс је још увек био неколико метара удаљен од свог када је почело убрзање. Могао је да види



зидови хангара су пролазили са друге стране великог прозора; затим су се нашли у отвореном свемиру. Еакус се глатко удаљио од Хај Розе. Када су били неколико километара удаљени, окренуо се тако да је прозор био окренут директно од планете. Опалесцентна светлост маглине обасјала је салон. Убрзање је порасло до једног ge.

Ванилда се неверично насмеја. „Заправо смо у свемиру, у нашем сопственом звезданом броду!“

„Свакако јесмо“, рекао је Теренс. Није могао да се уздржи да јој се не осмехне.

—

САХДИЈА ЈЕ БИЛА У седмом стању: побољшана перцепција и вишеделна анализа. Брод је био на повећаној спољашњој осетљивости, апсорбујући електромагнетне и гравитационе таласе пуног спектра из целог Келоуанског система. Уједињено знање је формирало перцептив у центру свести седмог стања.

Интересантна ставка нивоа три: Долазак флоте краљице Винида. Предвиђање: Пре рока; потврђено. Акција: Посматрање путање лета. Статус: Тренутно.

Интересантна ставка нивоа пет: Неизбежност превирања људске цивилизације Гондијара: Потврђено. Предвиђање одговора царице, прекомерно: Потврђено. Акција: Нема.

Интересантна ставка нивоа девет: Информације о агенту. Тренутно стање: Лоше. Реагована акција: Обнова мреже доушника. Акција: Започети субверзију и регрутовање појединаца; подакција, куповина/подмићивање одговарајућих људи.

Тренутни догађај ниво два: Долазна порука—потврђен идентитетски код пошиљаоца: Медуза. Упит: Недавно одсуство. Претпоставка: Заробљен/затворен/испитиван/убијен. Рекласификовано: Активни статус је настављен. Анализа: Сви подаци добијени са Медузе сада су сумњиви, висок потенцијал за дезинформације.

Порука почиње: Комбиновани подаци са Медузе и људског агента Макаио-Фарација Теренса Вилсона-Флечера.

Анализа нивоа приоритета један: Гивој Енфо, високорангирани агент за непознатог архонта. Помоћни агенти Тоше, Лилијана. Исход комбиноване активности: Тренутно стање Гондијара.

Ниво приоритета анализе један: Разлог за стање Гондијара: Непознат.

## 728

Анализа нивоа приоритета један: Комбинација додатних информација: Долазак Дилицента, Гивоја Енфоа на брод: Разлог за Гондијарско стање: Непознат.

Анализа нивоа приоритета један: Комбинација додатних информација: Вектор лета Дилицента: Близу [процењено седамсто хиљада километара] прелета Долода. Додатне информације: Флота

краљица Винида, вектор лета: Близу [процењено девет милиона километара] прелета Долода. Закључак: Разлог за стање Гондијара: Разлог за вектор лета Дилиџента: Разлог за вектор лета флоте краљица Винида: Непознат.

Укључите све компоненте дела у Сахдија свест за максималну анализу: Дозволите интуицију засновану на искуству. Закључак: Непознато. Поновите анализу. Закључак: Непознато. Поновите: Непознато.

„Јебем то.“ Сахдијахово примарно биолошко тело отворило је свих пет очију унутар своје коморе за неговање, као да би само то могло помоћи у сагледавању проблема. Упутства су се ширила кроз двоструки нервни систем брода, и биолошки и фотонски. Спољашњост Брода се претворила из крхких, наизглед астрогљивичних нити у протонски активна влакна, њихов изглед се мењао од сунђерастог астероида до непопустљивог борбено способног звезданог брода.

Сахдијино примарно тело се смирило и поново се повезало са својим кланом група, поново постајући седмо стање. Свуда по унутрашњости брода, групе су се врпољиле унутар својих одаја за неговање док се њихова комбинована свест поново упознавала са узнемирујућим спољним догађајем.

„Хајде да ово боље погледамо.“

Брод је укључио своје новообновљене технолошке компоненте и кренуо ка систему ка Долоду.

—

ЕМИСИЈЕ СУ БИЛЕ СЛАБЕ, а није им помогло ни то што се Дилиџент налазио готово на супротној страни звезде од Гондијара. Ко год да их је преносио морао је да прокријумчари сигнал поред CI филтера до званичних релеја за свемирски саобраћај Келована – чин који је генерал прогласио пиратеријом.

Ели је седела на каучу у власниковој соби, ушушкана поред Фина. Ћутали су све време док је трајао најновији пренос. Неко је успео да се

приближи једном од логора за интернирање који су никли да би сместили све додатне затворенике сада када су казнене фарме на планети...



били су пуни преко капацитета. Према званичном саопштењу које је објавила Канцеларија старатељства, људи у логорима би изградили низ нових казнених фарми, које би потом заузели.

„Лажи“, јецала је жена преко преноса. „Све су то лажи. Погледајте! Погледајте шта су им урадили.“

Камера која је снимила сцену није имала добру резолуцију. Слика се тресла — мада је, судећи по снимку дрона или снимку дрхтаве руке, било немогуће разазнати. Приказивала је ред андија како износе људе из капије кампа. Нису се опирали. Ниједан од њих није изгледао ни способан да хода; већина је била склупчана у фетални положај. Андији су их утоваривали у задњи део пикапа, где су лежали углавном непомични. Повремено би се померила нога или рука, а неколико њих је гласно плакало.

Елијин први утисак је био да је одрасла беба. Изгледало је да није погрешила.

„Упуцали су их из ЈуБастера“, кукала је жена. „Нестали су; људи какви су били су мртви. Сада само шаљу живе лешеве назад њиховим породицама. Шта смо икада урадили да овако патимо? Шта—“

Ели га је искључила. Њих две су зуриле, сиромашне, у празан екран. „Звучала је веома младо“, коначно рече Ели.

„Аха.“

„Не могу да верујем да ово раде. То је као зверство које су практиковали режими Старе Земље.“

„Хтео сам једном да употребим један“, рекао је Фин равнодушним гласом.

„Шта користити?“

„ЈуБастер. Били смо на мисији – корпоративној рацији. Хтели смо да пуцамо на руководиоце ЈуБастером уместо да их убијемо. Зато сам пристао да то урадим. Мислио сам да је добронамерно.“

„Срање, Фин.“

„Нису били добри људи и нервирали су друге лоше људе. То је то. Шта сам, дођавола, мислио?“

„Када је ово било?“

„Ноћ када смо се упознали.“

„И јеси ли? Јеси ли их упуцао ЈуБастером?“

„Не, зато што су били паметнији од лоших људи за које сам радио. Била је то заседа, и ја сам улетео право у њу.“

„Ох. Заправо, кад боље размислим, ЈуБастер би био бољи него да ме избаце из авиона.“



„Да ли би? Више не знам.“

Загрлила га је мало чвршће. „Звучи као да си био у рату.“

„Није рат. Само неслагање између дивљих, похлепних људи.“

„Обе стране су биле наоружане и знале су шта раде. Знали сте да постоји ризик прихватања посла.“

Свечано је климнуо главом. „Да.“

„Нико у том логору то није урадио.“

„Генерал их је ухапсио јер су осумњичени криминалци.“

„Не занима ме шта су можда урадили“, рекла је. „Нико то не заслужује. То је нехумано!“

„Такође и Небеска бића.“

„Шта?“

„Они нису људи. Ми их само видимо као више верзије нас јер су то некада били њихови преци. Али они више нису људи – ништа слично. Наши преци су родили чудовишта, а ми плаћамо цену.“

Ели га је сада познавала, познавала говор тела, горко уздржан тон. Испод тог стоичког понижења крио се прави бес. Откако се Отилија придружила и почели да примају пиратске емисије са Гондијара, та друга Финова личност - онај ексцентрични, избезумљени - поново се појављивала. Беснио би, лупао стварима по власниковим одајама и викао. Те епизоде су се такође погоршавале, како се сваки нови злочин емитовао преко мреже Дилиџента. Није помогло ни то што су примали и говоре Вође побуне од Јосијаса, који су били чиста провокација - и за људе и за Небеска бића.

„Јеси ли сигуран да би требало ово да радиш?“ упитала је нежно.

Фин ју је збуњено погледао. „Радећи шта?“

„Померање Долодове орбите.“

„Астеријина гузице, не могу да верујем да си то управо рекла! То је све што нам је преостало, Ели. Једини начин да наудимо Небеским бићима. Морају да знају да нисмо беспомоћни, да нас не могу тек тако некажњено угњетавати.“

„Једноставно не видим како ће то помоћи Гондијару.“

„Одузимање Долода од Небеских предузећа имаће дугорочне последице, а у Кластеру морате размишљати дугорочно. То је једини начин да преживите.“

„У реду, али шта је са Дилиџентима? Шта ће Небески људи урадити када промените Долодову орбиту? Знаће да смо то били ми.“

731

„Разговарао сам о томе са Гивојем. Дилиџент ће пролетети поред Долода много даље него што смо раније планирали. Барем два или три милиона километара. То није удаљеност за десантни брод; још увек има четири грама антиматерије на броду. Онда, када одемо, Дилиџент ће наставити да убрзава, тако да ћете бити још даље када се вратимо - вероватно осам или девет милиона километара.“

„Тачно“, рекла је опрезно. Не тако давно, он би све то разговарао са њом чак и пре него што би отишао код Гивоја. Поново ју је искључивао. „Фине, бићеш опрезан на Долоду, зар не?“

„Наравно. Повешћу Дејвове са собом, у случају да дође до неких проблема у самој станици. Биће им добро у том гравитационом пољу.“

Ели је замишљено климнула главом. „Добро.“

732

# ТРИДЕСЕТ ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

"

АЕАКУС је завршио своје успоравање како би се позиционирао у истој орбиталној путањи као и Бесконачна Тоталитет, заостајући за њом сто двадесет хиљада километара. Три дана раније, и након што је удубио у искуство Макаио-Спирит-а у мисијама потере, Теренс је пребацио звездани брод са директног фузионог погона на издув са неутралном емисијом, а затим активирао поклопац трупа са нултим спектром. Такође је предузео мере предострожности да овласти ЦИ да покрене аутономну секвенцу одбрамбеног одговора. Било је много гласина о Аркадијином Месецу. Ниједна од њих није потврђена, али... архонти су параноични.

Сигнал са трагача је показивао да Бесконачна Тоталитет остаје на истом месту, лебдећи дуж своје орбиталне путање. Без тога, не би знали да је тамо. Била је инертна, без икаквог вишка термалног потписа и није емитовала никакве сензорске импулсе. Његова непосредна сумња била је да се брод окружио невидљивим љускама пасивних детектора. Зато је желео да Еакус одмах реагује на сваку новонасталу претњу; свакако није био уверен у своју способност да правилно реагује.

Дан пре него што се успорење завршило, Еакус је почео да избацује микросателите са сензорима високе резолуције. Летели су путањом која би их одвела поред Бесконачне Тоталитета.

Сат времена након што се Еакус зауставио у односу на Бесконачну Тоталитет, примили су безбедан сигнал са првог микросателита. Њих четворица су се углас намрштили на слику која се појавила на екрану салона.

„Је ли то све?“ упита збуњена Химена.

„Изгледа као љутити алигатор“, одлучи Ванилда.

Теренс се сложио са својом ћерком. Објекат који је емитовао сигнал праћења заиста је личио на вилице алигатора, раздвојене под углом од нешто више од деведесет степени.

„О, срање“, промрмља Медуза. „Броде, дај нам слику Бесконачне Тоталитета из система Малакбел. Усклади размеру и прикажи је упоредо са сигналом.“

„Потврђено.“

На екрану се појавила слика, коју је снимио један од Нојшових дрона док је Бесконачна Тоталитет напуштао свој залив на луци Чераг: конус чија се основа распламсала



у велику сферу. Потпуно исто као и микросателитски сигнал, осим што се овде структура поделила на пола и отворила. Унутра није било ничега. Месец Аркадије се нигде није видео.

„Борбени статус“, наредио је Теренс доушнику. Мишићи су му се рефлексно стегли, очекујући да ће нестали брод отворити ватру на њих. Прошло је неколико секунди. Ништа. „Пређи на потпуно активно скенирање.“

Еакус није могао да пронађе ниједан објекат у кругу од педесет хиљада километара.

„Па шта ћемо сада?“ упита Ванилда.

„Мора да постоји разлог зашто су напустили маску Бесконачне Тоталитета“, рекла је Медуза. „То им је потребно да би путовали кроз Рајска врата — посебно сада када сви архонти знају да је Тоше на броду.“

„Очекујем да ће се састати са Дилиџентом“, рекао је Теренс. „Немају где другде да оду. То је оно што је Нојш желео да зна, да ли ће се Гивој

састати са Тошеом и Лилијаном.“

„Да“, рече Медуза невољно. „То има смисла.“

„Где је сада Марљиви?“ упита Химена.

„Сви бродови који пролазе кроз излазну капију у Крунском Доминиону треба да поднесу одредиште лета сателитима за праћење морнарице“, рекао је Теренс. Ставио је руку на контактну сијалицу. „Да ли знамо које је одредиште поднео Дилиџент?“

„Да.“

„Покажите нам, молим вас.“

Њих четворица су зурили у астронаутичку мапу коју је ЦИ пројектовао испред њих. Курс старог аркброда био је љубичаста линија која се криви од излазне капије Оксанотола, око звезде, а затим назад до улазне капије за Лидон. „Нисам то очекивао“, узвикнуо је Теренс док је проучавао мапу. „Пролетеће поред Долода.“

„Па?“ упита Ванилда.

„Дајте ми снимак са сензора у реалном времену“, рекао је доушнику. „Можете ли да детектујете издувне гасове Дилиџента?“

Требало је ЦИ неколико минута, али су оптички сензори Еакуса коначно пронашли сићушну искру фузионе плазме на курсу који је Дилиџент унео. „Дакле, имамо чудну гвоздену егзотичну планету две недеље пре тачке где ће Архимедов мотор извршити свој орбитални маневар“, рекао је Теренс. „Истовремено, Дилиџент ће бити удаљен само неколико милиона километара од ње.“

„Вероватно и Аркадијин Месец“, рекла је Медуза.

Теренс је полако климнуо главом. Могао је да осети нелагодност која је извирала из Макаио-Духа и која му је прелазила преко коже попут ледене магле. „А Винидска краљевска флота је рано овде због морнаричких вежби.“ Наредио је ЦИ Аеакуса да дода вектор курса Краљевске флоте у пројекцију.

Сва четворица су зурила у закривљене линије које су се укрштале око Долодове плаве ознаке.

„То не може бити случајност“, тихо рече Химена.

„Није“, рекао је Теренс.

Ванилдино лице се намрштило. „Али... шта ће тамо да раде?“

„Немам појма“, рекао је Теренс. „Али морамо да сазнамо. Одведите нас у Долод“, наредио је доушнику. „Сада.“

—

Двадесет трећа ескадрила Веракске морнарице успорила је на три г како би се сусрела са Тирином краљевском флотом. Састојала се од петнаест фрегата, свака од њих у облику широке делте, са труповима обавијеним геометријским мрежама енергетских трака које су сијале снажном љубичастом бојом. Налазили су се у заштитној формацији око шеснаестог брода, носача авиона. Његов тупи конусни облик био је дизајниран да се аерокопира кроз планетарну атмосферу, а затим слети на море одмах уз обалу, омогућавајући му да лансира амфибијски јуришни батаљон Витезова. Седамнаести ратни брод, лака фрегата која се налазила са једне стране ескадриле, био је један од Винидових, Тир. Чим је стигао до своје позиције у џиновској формацији Краљевске флоте, лансирао је помоћни шатл, који је одлетео директно до Драцена.

Тира је примила свог главног архонта у својим приватним одајама; једина друга особа која је била присутна био је лорд Бекет. Чак су и принцезе биле отпуштене.

Чим су се врата затворила за лордом Уалана-Шојгуом, њих тројица су се ухватили за руке, формирајући троструку везу.

Тира је одушевљено поздравила Јунтина. Његове самоперцептивне мисли биле су превирање узбуђења и стрепње. Што је и било могуће.

„Значи, она је пристала на то?“ упита Тира.

„О, да“, одговорио је Јунтин. „Наша драга царица мисли да стиче кредибилитет код осталих краљица слањем тог будале Авоне-Валерија. Ја“

735

Једва сам се уздржао да се не насмејем пред целим њеним двором када је објавила да га је изабрала да успостави ред на Гондијару.

„Изгледа да он свакако оправдава своју репутацију“, приметио је Бекет.

„Апсолутно“, сложио се Јунтин. „Јеси ли приступио најновијим извештајима? Ухапсио је толико ситних криминалаца да за њих нема места у казненим фармама, па мора да користи ЈуБастере на њима. Људи су природно огорчени. Искрено мислим да би били мање узнемирени да их је једноставно упуцао. Терати породице да их врате и негују је близу садизма. Свакако је глупо за некога ко би требало да обнавља царску власт по слову првобитног устава насеља.“

„А Јосијас Апони се труди да подстакне тај бес према Небеским бићима“, рекао је Бекет. „То је био паметан потез Дагона и Лилијане; његове пиратске емисије допиру до целог система Келован. Сада негодовање почиње да се шири и на Анучи.“

„Неки од мојих агената чак извештавају да наше колеге Царски Небески сматрају да је поступак Авоне-Валериа непријатан“, рекао им је Јунтин забављено.

„Добро“, рекла је Тира. „А шта је сада са леди Асахи-Ирином? Да ли је елиминисала тог одметнутог људског агента, Теренса Вилсона-Флечера?“

„Ах, не“, рекао је Јунтин. „Још не. Приближавала му се у гувернеровој резиденцији, где се крио — што показује да је имао храбрости — али јој је избегао. Сумњамо да је имао помоћ.“

„Помоћ?“ упита Тира огорчено, а онда примети његову сумњу. „Не мислиш ваљда од Небеског?“

„Неко је појачао рутине које је Теренсова доушница користила да би га заштитила од откривања – веома софистицирано појачање. Ниједан човек не би могао то да постигне.“

„То није био део плана.“

„Ниједан план не може да издржи контакт са непријатељем“, тужно рече Бекет.

„Морамо да откријемо ко помаже људима“, инсистирала је Тира.

„То ће бити Гахиџи-Калдер или један од његових агената“, предложио је Јунтин. „Нојш је прилично високо на мојој листи осумњичених.“

„Ко је то?“ упита Тира.

„Један од Макаио-Фараџијевих синова из његовог последњег потомства. Био је на броду Алумата када му је отац убијен. Напустио је орбиту Гондијара одмах након тога. Нешто касније прошао је кроз Лидонску улазну капију и према...“

736

Према евиденцији келованске морнарице, вратио се у Келован, стигавши недуго након Бесконачне Тоталитета. Закључујем да га Нојш прати.

„Где је сада Алумата?“

„Не знам, али породица је у приправности. Међутим, имамо хитнији проблем; пре него што је напустио Гондијар, Теренс је послао извештај леди Асахи-Ирини, обавештавајући је да је открио тело Гивоја Енфоа.“

„Зашто би, дођавола, то урадио?“ упита Тира.

„Иронично, изгледа да је он добар и лојалан архонтов агент за Винид и да је до краја обављао своју дужност упозоравајући нас. Макаио-Фараџи га је добро обучио.“

„Слатка богиња!“

„Постаје горе.“

„Настави.“

„Теренс је такође послао извештај архонтима Оломоу и Садији.

„Шалите се!“

„Нажалост не. Некако је дошао до безбедносног кода за комуникацију са Оломом. Мислимо да је деловао заједно са Сахдијаховим агентом Медузом.“

„Како је добио Макаио-Фараџијев код за безбедну комуникацију?“ упита Бекет. „И како би га могао користити? Неуронски је.“

„Сасвим. То је нека врста загонетке.“

„Пронађите га“, рекла је Тира. „Желим да га елиминишем.“

„Госпођа Асахи-Ирина већ ради на проблему, као и агенти наше породице. Међутим—“ Јунтинове мисли су се узнемириле. „Макаио-Фараџијев резервни брод, Еакус, напустио је Високу Розу дан након што је Асахи-Ирина пропустила Теренса у гувернеровој резиденцији.“

На тренутак је Тира помислила да је погрешно разумела. „Да ли ми кажеш да човек лети архонтским бродом?“

„Да.“

„Како је то могуће?“

„Не разумемо баш како то ради. Макаио-Фараџи га је вероватно модификовао.“

„Теренс мора бити заустављен“, инсистирао је Бекет. „Он свакако не сме пасти у туђе руке. То би било штетно, благо речено.“

„Да бисмо га зауставили, прво морамо да га пронађемо“, истакла је Тира. „Те архонтске бродове је готово немогуће открити, чак ни војним сензорима.“

„Али знамо куда ће вероватно кренути“, рекао је Јунтин.

737

„Где?“

„Његов живот се потпуно срушио, тако да му је преостало само циљ мисије: пронаћи лажног Гивоја. А Теренс зна да је он на Дилиценту.“

—

ПО ТИРИНОМ НАРЕЂЕЊУ, унутрашњи одељци Драцене су се поново преуредили. Врата њених личних одаја су се отворила, омогућавајући јој да директно уђе у командни одељак. Сви су стајали мирно док је улазила, а за њом је ушла њена пратња.

Рука јој је лењо махнула. „Као што сте и били.“ Смештена је у свој фотељ за убрзавање. Леди Клависа је пожурила принцезе у задњи део одељка, даље од официра дредноута. „Адмирале, извештај о стању, ако желите.“

„Госпођо, Двадесет трећа ескадрила се интегрисала у формацију флоте и прати наш одређени вектор лета.“

„Одлично.“

„И краљевска флота краљице Луус-Марселе је стигла. Прошли су кроз излазну капију Басе пре девет сати.“

„Поранила је. Тако лоши манири.“ Тира се није трудила да сакрије осмех. Окренула се ка принцезама и подигла обрву у знак поруке „рекла сам вам“. Кикотале су се и вежбале да изгледају супериорно.

„Сигурна сам да ће бити срећна када чује да ће наша флота бити на координатама састанка да је дочека“, размишљала је Тира. „Питам се да ли би требало да је позовемо на брод на банкет. У њену част, наравно. Ћерке?“

„Да“, рекли су углас.

„Веома великодушан гест, Величанство“, рекао је лорд Бекет. „Сигуран сам да би јој се то допало.“

Тира је погледала велику астрографску пројекцију која је висила изнад предњег дела одељка, приказујући преглед унутрашњег Келован система са два орбитална појаса и њиховим низом настањивих планета. Проучавала га је - посебно сам Келован - са равнодушним изразом који је Хелена неговала да прикрије интензивно интересовање.

Краљевска флота је већ била унутар прве орбиталне траке и кренула се ка звезди како би је могли обићи и одлетети до места састанка Царске флоте. Ускоро ће проћи унутар орбите Боксрока, најдубљег света система. Да би га испитала, ставила је руку на кауч.



сијалица, и детаљна перцепција врелог, безваздушног света испунила јој је свест. Био је пречника хиљаду и по километара, са чудним зарђалим кобилама које су се протезале између његових благих планинских венаца. Било је изненађујуће мало кратера, његова геологија је била блага, са површином која је претежно била од

магматских стена са високим садржајем калцијума. Нигде није било рудних слојева вредних експлоатације; довољно истраживања минерала је обављено током миленијума да се то докаже. Мали, густ, безвредан свет, дакле.

Осим ако, наравно, не нађете неку употребу за то.

Тира је променила фокус своје пажње, али не много. Долод јој се вратио у мисли, његово присуство је изазвало узбуђење које јој је убрзало рад срца. Гвоздена егзотика се приближавала тачки где ће прећи преко Боксрокове орбите док се приближавала звезди. Топлота блиставог сјаја примарне планете изазивала је буђење левијатана. Његова горња атмосфера је почела да се загрева, ширећи пречник планете за хиљаде километара. Огромне олујне плетенице које су окруживале полове већ су убрзале под термалном агресијом док нису завијале надзвучном брзином. Виђене су три ураганске тачке које израњају из екваторијалних дубина, а очекује се да ће се још појавити у наредних неколико недеља. Није могла а да се не диви његовој сивој лепоти.

И тамо, готово безначајан у огромној блиставој панорами Посејдонове маглине, сићушни пламен Дилиџентових фузионих мотора пркосно је горео док је арка јурила за гвозденом егзотичном тварицом. Његов значај је био толико велики да је готово сумњала у сензорске сигнале који су га нудили. Али не: он је стваран. До сада, и упркос њеном монументалном успеху, неки сићушни део ње је увек сумњао у њену судбину. Више не.

Тира је склонила руку са контактне сијалице. „Адмирале.“

„Да, госпођо.“

Испружила је руку, дланом нагоре. Адмирал је ставила своју руку преко ње.

„Имам још један задатак за флоту“, рекла јој је Тира. „Један који треба обавити дискретно.“

„Наравно.“

„Један од специјализованих бродова наших архонта је злоупотребила непријатељска фракција. Очигледно је да је ово огромна потенцијална политичка срамота за Винид. Међутим, лорд Уалана-Шојгу верује да зна куда то води.“

739

—

Ели је провела последњи сат са Фином, њих двоје су проверавали његово оклопно одело. Није то рекла, али разлог због којег је вршила дијагностику на свакој подкомпоненти био је тај да би могла да пронађе нешто погрешно, неки разлог да он откаже мисију. Осим што то више није мисија; постала је ултраистичка кампања. Нажалост, Лидонска предузећа која су испоручила највећи део технологије, и оружарница Хај Роса која ју је направила, знали су шта раде. Све је функционисало беспрекорно. Утешило ју је сећање да га је одело спровело кроз комплекс на Кајвалу и фабрику у Кингснесту.

Помогла му је да је стави док се погон Дилиџента смањио на два процента гравитације, спреман за полазак десантног брода. Непосредно пре него што је закључао кацигу, дала му је дуг, интензиван пољубац. „Само се врати, важи?“

„Хеј, ово је лакше него све остало.“

„Молим те.“

Наслонио је чело на њено. „Вратићу се. Обећавам.“

„У реду, онда.“

Напустили су кабину за одела и ушли у главну припремну собу. Прозор за посматрање им је пружао јасан поглед на хангар Дилиџента где је Небески десантни брод чекао на својој колевци. Она је са зебњом посматрала конусну летелицу док су се Отилија и Зелинда окупљале око свог брата.

„Не брини“, рекао је Гивој Ели. „Добро ћу се бринути о њему, а Дејвови ће се још боље бринути о њему.“

Некако није могла да парира његовом блиставом осмеху. Било је превише храбрости у његовом држању. У ствари, била је близу тога да се повуче од њега захваљујући неком дубоком, недефинисаном инстинкту. „Наравно“, рекла је утрнуло.

Бенсат је изашао из своје кабине за одела. Његово оклопно одело имало је много гломазних носача и силоса причвршћених за њега. Када коначно слете на станицу Архимедових мотора, мишићи одела ће морати да обаве сав посао померања. Када је чула да је Гивој одредио Бенсата да их прати, скоро се успротивила. Зашто он? Зашто не ја? Али сама идеја о томе шта ће управо да ураде била је нешто што ју је дубоко узнемирило.

Онда су се појавили Дејвови, са оружјем привезаним за њихова блистава тела. Ели им се осмехнула. „Пазите на њега уместо мене.“

„Схватили смо ово.“

740

Ваздушна комора хангара се отворила и Гивој је све провела кроз њу. Последњи пут је видела Фина док је улазио у спојну цев био је његов глас: Биће све у реду.

Био је смирен, барем, помислила је, Финац какав је желела да буде.

„Рекла бих ти да се не бринеш“, рекла је Отилија, „али то би било покровитељски. Мислим да га сада познајеш боље од мене.“

Њих двоје су се држали за шипку која је ишла са стране прозора, посматрајући како се шкољкаста врата хангара отварају.

„Нисам више сигурна да знам“, рекла је Ели, а њен страх је растао. „Сада постоји нешто у њему што ме мучи. Мислила сам да се смирио,

али цела ова мисија је преузела контролу. Готово је као...“

„Он је опседнут? Увек је био такав. Кад год пронађе нешто до чега му је заиста стало, он се томе посвећује - искључујући све остало.“

„Мислим да не би требало ово да ради. Прилично тугује и не размишља јасно.“

„Волео бих да знам шта да ти кажем. Али више га не препознајем, толико се променио.“

„Зар не мислиш да си се променио? Прошло је тридесет година у твојој временској линији.“

„Можда. А можда је то моје сећање? Само желим да се сетим свог импулсивног, ентузијастичног, емотивно нестабилног млађег брата. Али оно што сте вас двоје постигли – ствари које сте видели и урадили – није ни чудо што је другачији.“ Испружила је руку и погладила Елин образ. „И ти си другачија, видим, а не могу чак ни да делим мисли са тобом.“

„Било је тешко. И веома застрашујуће. Али... неке од ствари које сам видео. Кингснест!“

„Проклетство, љубоморан сам на то. Можда бих пошао са тобом да нисам упознао... па, њега.“

„Да. Извини.“

„Немој бити. Лорела и Душан чине да се све исплати.“

„Како ће Небеска бића реаговати?“ излетело је Ели.

„Апсолутно немам појма. Мислиш да је летење између звезда улазак у непознато? Не у поређењу са овим, није.“

Ели је бацила поглед назад у хангар док је колевка испуштала десантни брод. Његови јонски потисници су се засветлели љубичасто, подижући га из хангара, а затим су се затамнили. Након што је нестао

из вида, Дилиџент је поново почео да убрзава, удаљавајући их још више.

741

„Обећао је да ће се вратити“, слабо рече Ели.

„Онда хоће.“

—

Теренс је користио сензоре Еакус да би пратио путању Винидске краљевске флоте док је летела преко система Келован према Долоду. Ратни бродови су били на путањи која би их видела како круже око звезде и напредују ка сусрету са Империјалном флотом - вектор који би их довео на осам милиона километара од гвозденог егзотичног брода одмах након што пређе унутар Боксрокове орбите.

Дилиџент се такође кретао ка Долоду, али из другог угла. До пре два дана, његов прелет би се догодио тридесет сати пре прелета флоте. Онда се вектор променио, тако да би његов најближи прилаз сада био много даље.

Недуго након тога, пет бродова из флоте се одвојило од главне формације како би формирало удаљени ореол и почело да користи веома софистициране, високоенергетске скенирања.

„Шта траже?“ упита Медуза.

„Не знам“, рече Теренс нелагодно. Натерао је ЦИ да покрене неке симулације. Ако би Еакус пролетео на мање од пола милиона километара од флоте, ризиковали би да буду откривени новим скенирањем. Зато им је променио путању, одводећи их даље од флоте и спуштајући се иза Дилиџента.

„Не смеју знати да смо овде, зар не?“ упита Химена.

„Не. Још не, свакако. Али Асахи-Ирина је примила мој последњи извештај, тако да винидске безбедносне службе знају све о лажном Гивоју који је на Дилигенту. Такође ће знати да је Еакус отишао. Није велика претпоставка помислити да би нас Дилигент могао занимати. Што значи да ће нас тражити — и вероватно бродовима сличним Еакусу које не можемо видети. Увек постоје прикривени бродови који окружују флоту. Морамо се удаљити даље у случају да нас открију. Могу послати неке даљинске сензорске сателите према Долоду, како бисмо могли да наставимо са посматрањем — само са много мањим ризиком за нас.“

„Морамо да пратимо курс флоте“, рекла је Медуза. „Архонти Крунског Доминиона ће желети да ухвате овог лажног Гивоја само да би сазнали шта се, дођавола, дешава.“

742

Теренс је непрестано зурио у екран. „Да, али да ли је флота овде зато што је Дилиџент овде, или обрнуто? Ово нема смисла.“ Није му помогло да ублажи растућу фрустрацију што чак ни Макаио-Спирит није имао појма шта се дешава.

„Да ли треба да упозоримо Марљивог?“ упита Ванилда.

„Душо, сто тридесет ратних бродова је на скоро истом курсу као и Дилиџент, и приближавају се. Веруј ми, свесни су тога и шта ће се десити ако покушају нешто глупо.“

„Претпостављам.“

Теренс је испружио руку и ставио длан на контактну сијалицу. Еакус се није ни тресао док је десет сателита са даљинским сензорима напуштало своје силосе, убрзавајући брзином од пет ге. „Биће много ближе Дилиџенту него што ћемо ми икада бити“, рекао је. „Показаће нам шта се дешава.“

„Још увек не видим зашто се сви овде окупљају“, рекла је Медуза раздражљиво.

Теренс је скренуо пажњу на сићушни полумесец Долода. „Ако ће ући у орбиту око гвозденог егзотичног објекта, ускоро ће почети да маневрирају.“

„Зашто би ушли у орбиту око Долода?“ упита Ванилда.

Теренс је само слегнуо раменима. „Не знам. Претпостављам да само лажни Гивој зна одговор на то.“

„Па шта ћемо сада?“ упита Химена.

„Оно што увек радим. Прикупљам информације.“

# ТРИДЕСЕТ ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

"

ДОК ЈЕ ВИНИДСКА КРАЉЕВСКА ФЛОТА ЛЕТЕЛА ка Келовановој звезди како би је обишла и срела се са Империјалном флотом, приближавали су се и Долоду. Тира је већину времена проводила у командном одељку Драцене посматрајући проширено поље претраге које је успоставила адмирал Серилда-Кроја. Пет ратних бродова који су излетели из формације флоте како би обезбедили сензорски пост били су само први слој адмиралског распоређивања за проналажење Теренсовог украденог архонтског брода. Двадесет прикривених бродова класе Балзам летели су много даље од тога, тражећи по слабом соларном ветру резонанције које су створили бродови са противмерама за посматрање. Изузетно моћни ЦИ су претраживали оптичке слике тражећи изразите обрасце изобличења фотонског сочива које су створили плаштови нултог спектра. Иза Балзама налазило се више од двеста малих, аутоматизованих сензорских летелица, док је спољни слој, сто хиљада километара од Драцене, обухватао три хиљаде сателита за пасивно скенирање.

Заједно су открили две одвојене неправилности у соларном ветру три милиона километара далеко. Два Балзама су се премештала како би извршила прецизније скенирање. Јунтин је сумњао да би један од њих могао бити Оломов брод.

Адмирал Серилда-Кроја појавила се поред Тирине столице. „Госпођо? Откривен је још један брод.“

„Одлично.“

„Нажалост, није онај који смо очекивали.“

Сада је Тира била заиста заинтересована. Једва је могла да не погледа свог оца, који је правио друштво Јунтину у одељењу за обавештајну службу флоте у командном одељку, стојећи близу Уџањине станице.

„Како занимљиво“, рекла је. „Који је то разред?“

Велика астрографска пројекција испред ње се променила, приказујући оптички сигнал самог дредноута. Приказивала је дугачку, танку линију актиничне светлости која је горела преко бледих боја маглине.

„Прелиминарне анализе указују да је то само старомодни борбени брод за десант, вероватно кајвалског порекла.“

„Кајвалски брод за десант? Шта он ради овде?“

„Лети директно ка Долоду брзином од три ге, госпођо. Ако задржи тренутни курс, биће тамо за још шест сати.“

744

„Стварно?“ Тира се усправила. „Коме то припада?“

„Непознато, госпођо. Појавило се пре минут. Нема транспондер – кршење прописа о лету Краљевског доминиона.“

„Када кажеш 'појавио се'?“

„За наше сензоре. Или се штитило омотачем нултог спектра, или је лутало непознато време. Али постоји и трећа опција.“

„Да?“

„Неколико официра Флотске обавештајне службе верује да је дошао са Дилицента. С обзиром на релативни положај, могао се одвојити пре осам сати и остати инертан до сада.“

Тира је пажљиво избегавала да погледа Уџанију. „Дакле, Дилицент није желео да знамо да је то њихов помоћни брод? То је веома инкриминишуће понашање. Да ли Кајвалски десантни брод носи оружје?“

„Нажалост, постоји мало записа о овом типу брода, госпођо. Већина таквих летелица има могућност лаких пројектила и енергетског снопа да погоде копнену одбрану док искрцава трупе. Наравно, њихов фузиони погон је пројектован имајући у виду могућност чишћења подручја. Лебдели би двадесет километара надморске висине и претраживали земљу прегрејаним плазма издувним гасовима, сводећи све што није заштићено на лаву или пару.“

„Не свиђа ми се што се појавило без упозорења, нити ми се свиђа што се појавило овде. А посебно ми се не свиђа што не знамо ништа о томе.“

„Да, госпођо. Да ли да пошаљем један од наших бродова да га пресретне?“

„Да ли официри Флотске обавештајне службе имају појма шта ради? Долод је гасни гигант; нема чврсту површину на коју би се 'испустио'.“

„Претпоставка је да би брод за десант могао да слети на станицу Архимедових мотора, госпођо.“

„У коју сврху? Шта би људи могли добити од тога?“

„Непознато, госпођо.“

„Може ли оштетити станицу Архимедовог мотора?“

„Ако је носило довољно моћно оружје, онда је то могуће.“

„Дакле, не знамо шта ради, не знамо да ли носи оружје и мислимо да је можда дошло од Дилицента, али нисмо сигурни. Је ли тако?“

„Да, госпођо.“

„Шта саветује Обавештајна служба флоте?“

Адмирал Серилда-Кроја скоро је бацила поглед на своје официре на мосту, али се једва на време ухватила. „Радознали су у вези са бродом за десант. Али, госпођо, природно их узнемиравају непознате ствари. Увек желе више информација.“

„Можемо ли га уништити?“

„Постоји неколико опција за нападе дугог домета.“

„Чега је вероватно брод за десант упознат?“

„Да.“

Тира је позвала Уалану-Шојгуа да приђе. „Шта мислите, врховни архонте?“

„Не разумем шта ради; адмирал је у праву када каже да је недостатак информација за жаљење. Нисмо имали претходно сазнање да се овај брод налази на Дилиценту, али онда, госпођо, извињавам се што вас подсећам да је Макаио-Фараџи био архонт одговоран за људске послове у систему Келован.“

„Па шта препоручујеш?“

„Препустио бих се обавештајној служби флоте. Прикупљање информација је увек корисно. С обзиром на наше релативне положаје, то ће постајати све теже ако наставимо овим путем.“

„Не делим флоту због акција једног људског десантног брода“, оштро је рекла Тира. „Имамо распоред за спајање са Империјалном флотом који не сме и неће бити угрожен.“

Уалана-Шојгу се окренула адмиралу. „Опције?“

„Тренутно смо испред рока за састанак“, рекао је адмирал. „Ако бисмо накратко смањили брзину да бисмо утврдили намеру десантног брода, и даље бисмо могли да стигнемо на састанак уз само мало повећање убрзања.“

„Врло добро“, рекла је Тира. „Адмирале, застаћемо овде и видети шта ови људи покушавају. Флота треба да прекине убрзање. Летећемо обртањем док не сазнамо шта се дешава. Циљајте десантни брод и Дилиџент дроновима за осматрање.“

„Да, госпођо.“

Тира је саркастично погледала Уалана-Шојгуа. „Чим флота добије наређење да прекине лет са моторима, очекујем да ћемо добити позив из Двадесет треће ескадриле. Молим вас, усмерите га директно мени.“

„Наравно.“

Тира се није баш осмехнула деведесет пет секунди касније када је порука стигла, али је била близу. Чим је убрзање дреднота престало,



Окупила је принцезе око себе, дозвољавајући им да лебде око њеног кауча за убрзање попут јата радозналих вила, са дугом косом развијеном око себе.

Командантка Двадесет треће ескадриле, Радварно-Веркас, појавила се на екрану на прегради. Била је у уском смарагднозеленом оклопу, са шлемом који је имао мали овални визир, увучен да би се откриле очи и уста. Чак и са тако мало видљивог меса, Тира је била импресионирана количином неодобравања коју је командант зрачио.

„Величанство, морам да протестујем због наређења о прекиду убрзања. Очигледно је да је људски брод превозио украдени Небески ратни брод.“

„Да, команданте ескадриле, то је био и наш закључак. Иако „ратни брод“ можда донекле растегне дефиницију. То је мали десантни брод, који се креће ка планети која је углавном гасна. Зар вам се то не чини чудним?“

„То је непријатељски чин, Величанство. Требало би да га истребимо.“

„Официри моје флотске обавештајне службе су ме обавестили да је ова флота — моја флота, којој поздрављам вашу ескадрилу као вредан додатак — тренутно у савршеној позицији да посматра шта се тачно дешава. Дакле, то ћемо и учинити.“

„Људи са било којом врстом брода који носи оружје могли би да оштете Архимедов мотор, а приближавамо се времену када ће Долод извршити пренос момента. Молим за дозволу да прогоним и уништим непријатељски брод.“

„Ваш ентузијазам је за похвалу, команданте ескадриле. Можете ли ме тачно обавестити које обавештајне податке имате који вам говоре да ће људи оштетити станицу са Архимедовим мотором? Под претпоставком да има људи у броду за десант? Јер сигурно нисам видео позитивну потврду за то, нити било какво оружје.“

Командант је изгледао помало нелагодно. „Претпостављали смо најгори могући сценарио. Можда би мисија заробљавања била прикладнија?“

„Несумњиво. Да ли желите да заробите брод за слетање или Дилиџента?“

Израз лица команданта ескадриле се сада променио у неодлучност. „Обоје би нам пружило сигурност, Величанство.“

„Драго ми је што се око нечега слажемо. Прикупљање информација је од највеће важности за Крунски Доминион. А у овом случају, чини се да нам недостају готово сви обавештајни подаци о томе шта се дешава. Речено ми је да би нам задржавање и посматрање и даље омогућили да се састанемо са широм флотом по плану, док би мисија заробљавања могла да поремети тај временски оквир. А ако се на крају испостави да није ништа, а ми смо одлагали без разлога…“

Командант је изгледа одмах схватио импликације. Али, опет, нико није желео да се нађе на погрешној страни једног од Каролининих излива беса.

„Као што кажете, Величанство“, рекао је Радварно-Веркас, „посматрање нам се чини најбољим начином деловања.“

„Сигурно. Дакле, ово ће се сада догодити.“ Тира је подигла руку, кажипрст, и принцезе су одмах престале да се играју. Као једна, окренуле су се ка камери, њихова лица су делила исту ледену одлучност као и лица њихове мајке. „Пошто смо тренутно седам светлосних минута од Келована, јавићу својој пријатељици царици да се овде дешава — рецимо тако — инцидент. Такође ћу је обавестити да лично преузимам команду над свим стратешким одлукама у реалном времену, јер не можемо себи приуштити одлагање ако је ситуација заиста претња и захтева да брзо реагујемо.“

„Да, Величанство.“

Тира је пресекла ЛНК.

—

Порекло поруке Клависа: Да ли си примио целу ту сцену? Ово понашање је

тако чудно за Хелену-Тиру. Она прикупља мишљења која ће сигурно бити

другачије, и аргументујући их у корист политике „стани и посматрај“. Ја не

разумеју ово уопште. Краљица не износи аргументе, она даје

наређења. Знам да Хелену-Тиру није брига шта друге краљице говоре

или помислите, посебно царица. Зашто оклева?

Порекло поруке Нојш: Немам појма. Можда јој је стало до тога шта

рећи ће друге краљице? Као да пребацује кривицу на своју

обавештајни тимови у случају да нешто крене по злу. Од сада може да тврди

Њена неактивност је оправдана јер је њен архонт желео више информација.

Порекло поруке Клависа: То важи само ако Хелена-Тира заиста жели

више информација.

Порекло поруке Нојш: Можда јесте.

Порекло поруке Клависа: Ако је то тачно, онда се она дефинитивно понаша из

карактер.

Порекло поруке Нојш: Зато сви ово радимо, зар не? Зато што

Не разумемо ову нову стратегију коју она игра.

Порекло поруке Клависа: Да. Недостаје ми отац, он би знао како да протумачи

ово. Сада морамо да чекамо две године на његову анализу.



Порекло поруке Нојш: И мени недостаје мој.

Порекло поруке Клависа: Извињавам се. То је било неосетљиво од мене.

Порекло поруке Нојш: Без увреде. Драго ми је што смо где јесмо. Ја

Имам важан посао и осећам се корисно. Мој отац би то одобрио.

Порекло поруке Клависа: Како напредује твоја мисија?

Порекло поруке Нојш: Па, хвала вам. Изнајмио сам Илумн,

људски брод. Требало би да стигнемо до Уиксика за још три дана.

Порекло поруке Клависа: Молим вас, будите опрезни.

Порекло поруке Нојш: И ти. Људски брод који лети ка Долоду је чудан

догађај.

Порекло поруке Клависа: Али тешко да је опасно. Они су само људи.

Порекло поруке Нојш: Обавештавај ме.

Порекло поруке Клависа: Хоћу.

—

ТО ЈЕ БИЛО НАЈДУЖЕ убрзање које је Фин икада издржао при великој гравитацији. Лежао је равно на леђима на каучу за убрзавање током целог лета до Долода, али се осећао физички исцрпљено. Када су стигли, искористио је дванаестоминутно сагоревање на пет гравитација да позиционира брод за десант у орбиту три хиљаде километара изнад врха новозагрејане атмосфере.

Не да је био стручњак, али густе олујне траке су деловале готово тромо док се мноштво независних потока вртлогом сукобљавало и сударало једни с другима, стварајући краткотрајне тајфунске бојне фронтове који су се таласали од колосалних мужа. Преко своје везе са мрежом десантног брода, почео је да преноси једноставан транспондерски сигнал доле у тропосферу. По његовом мишљењу, неуронска команда је била слична викању у мрачну, тиху пећину. Убрзо је стигао одговор - тихи позиви из дубина који су се разрешили као пулсирајуће црвене звезде. Мрежа десантног брода је брзо израчунала путању до једног од Архимедових мотора који се налазио у

екваторијалној зони где су ветрови најблажи - иако је то био релативан појам.

749

„Спустите нас доле“, рекао је мрежи кроз низ импулса. Фузионе ракете су поново палиле, убрзање се повећавало на пет г, гурајући их надоле ка атмосфери, као и смањујући брзину брода за десант све док није пала испод орбиталне брзине.

Када су ракете коначно престале да раде, Фин се осећао као да је у слободном паду неколико минута, а онда га је гравитација планете ухватила и почела да вуче брод за десант надоле.

„Тридесет минута“, рекао је осталима.

„Имате ли линк до станице? Можете ли да се повежете?“ упита Гивој.

„Мање-више. Зна да долазимо.“ Није им ништа рекао, али мисли су му лутале током целог лета, што је отежавало контролу брода за десант. Туга због губитка родитеља на тако бруталан начин обузела му је ум – то и шок, отежавајући чак и најједноставније свакодневне радње. Сати би пролазили, а да он то није ни приметио.

„У реду, човече, не желим да те гњавим због овога, али не мислим да ће то 'мање-више' бити довољно.“

„Не, у праву си. То је био само прелиминарни контакт. Сада почињем да захтевам комплетну секвенцу слетања.“ Што је била шала. Станица није учинила ништа друго него је потврдила да брод за десант постоји. Дакле, сада када се атмосфера почела градити око трупа, терајући га да се тресе наниже, морао је да покуша да успостави праву везу, попут оне коју је савладао у фабрици Кингснест. Па ипак, чак и са овако високим улогом, његове мисли су лутале ка сликама људи на Гондијару који су били ухапшени, а затим бачени у задњи део комбија попут незгодних гомила смећа. Тако су се Небески понашали према људима: као према смећу. Као према безвредним, заосталим животињама, само стоци која

може сама да се обуче. Бес због неправде, намерне окрутности, претио је да се претвори у врисак беса који никада неће престати.

„Фин, како је?“

Гивојев глас је сада имао оштрину. Фин се натерао да обрати пажњу на овде и сада. Његов ум се одвојио од везе, а брод за десант се сада снажно тресао док су се све дубље и дубље спуштали у атмосферу.

„Скоро сам схватио“, одговорио је гласом који је имао ону врсту искрености коју су кандидати за одборнике користили док су се борили за гласове.

750

Сада је заиста почео да се концентрише, ширећи свест како би више мреже унео у свој ум. Прихватање је омогућило броду за десант да се материјализује на крају његових телесних живаца, постајући физички ентитет који је могао да контролише. Фузионе ракете су се укључиле, палећи малом снагом како би свом спуштању пружиле преко потребну стабилност. Један део њега је сада био јасно свестан притиска који је напољу расо - шест стандардних атмосфера и брзо је растао. Још увек су били више од стотину километара изнад станице, а ветрови су их гурали у страну.

Док је подешавао курс, покушавао је да се ослони на уску везу коју је брод за десант имао са станицом. ЦИ станице је био ту; могао је то да осети, као неко сећање које је играло излуђујуће стидљиво без обзира коју технику присећања је користио. Онда, баш као и раније у комплексу на Кајвалу, препознао је рутину - ону за фузионе генераторе који су напајали системе станице - и након тог тренутка јасноће, остале формације су почеле да се разлажу и продиру у његов ум.

Долодова гравитација, два и по пута већа од стандардне, вукла га је надоле у кауч за убрзавање, а његова контрола над бродом за десант постајала је напорна. Ветрови који су ударали о њих били су жестоки, а притисак је појачавао сваки талас. Бесконачни облаци су се пробијали

око њих, чинећи визуелне сензоре бескорисним. Уместо да лагано усмерава вишеструке маневре корекције курса, морао је да их гура пуном снагом, а мишићи су му почели да дрхте под психосоматским напорима.

У потпуној супротности са тим, открио је да се прилагођава рутинама станице CI као да се чисто зарони у океан. Могао је да осети како се десантни брод приближава, а затим да се поново врати да посматра станицу преко сензора десантног брода. Његов облик му је био познат из времена када је Овар летео поред оних у изради на фабричкој траци за монтажу, али сада је силуета била комплетна - и прекривена чудним тамносивим мрљама лепљивог угљоводоника које су почеле да пуштају микробне нити док их је загревала келованска сунчева светлост, обавијајући станицу спољним слојем крзна, попут иња боје црвенкасте боје.

Фин их је чврсто држао док су се спуштали. Сада је био само неколико километара испод њих - огроман тамни овал у нестабилним облацима испарљивих хемикалија које су се вијугале кроз анархичну атмосферу која се ширила. Затим су жилави микроби почели да цврче док су издувни гасови фузије стизали до горње површине, а размазани угљоводоници испаравали, откривајући мутно-сребрни труп први пут после хиљада година. У Финовом уму, брод за десант...

751

Мрежа и станица CI су се међусобно ускладиле, и више није морао да напреже своје дрхтаве мишиће да би контролисао састанак.

Пар широких правоугаоних врата дуж кичме станице полако се отворио да прихвати блиставе плазма игле које су се спуштале ка њој. Секундарни отвори су се отворили, скрећући издувне гасове бочно из хангара. Брод за десант се лагано спустио, а затим је наставио да се спушта док је доњи део станице апсорбовао терет своје удвостручене тежине.

„Пали смо“, дахтао је Фин. „Астеријина гузица, успели смо!“

Велика врата су се затворила изнад њих. Фин није био сигуран да ли је замишљао тишину која је завладала хангаром или је мрежа наглашавала. Светлећа плоча испод брода за десант брзо се смањивала док су уметнути топлотни канали расипали невероватну температуру фузионих пламена који су се преливали преко ње само неколико тренутака раније.

„Шта сад?“ упита Гивој. „Можеш ли се одавде повезати са CI мотора?“

„Не. Морам да пронађем контактну сијалицу да бих добио директну везу.“

„У реду, онда, хајде да идемо.“

„Знаш да нема гаранције да ово могу да урадим — чак ни сада.“

„Верујем у тебе, човече. Променићемо историју, ти и ја. Па, углавном ти. А ако не успе... била је то паклена вожња, зар не?“

Само је притисак на плућима спречио Фина да се насмеје. „Свакако јесте.“

Спустили су се до ваздушне коморе за распоређивање: велике кружне коморе близу основе брода за десант. Финов мишићи одела су му олакшавали ходање, али је био веома свестан ефекта који две и по гравитације имају на његове унутрашње органе; само су желели да се угурају у његову карлицу. Није могао да престане да покушава да стегне трбушне мишиће и мучио се да удахне. Одело је повећало садржај кисеоника у његовој кациги, што је олакшало његовим плућима која су се мучила, али се некако није осећало исправно.

Велики отвор се отворио у ваздушној комори за распоређивање и спустио рампу до пода огромног хангара станице.

„Спољашња атмосфера је токсична“, рекао му је руководилац одела. „Не скидај кацигу.“

„Тачно; хвала.“

„Човече“, узвикну Гивој, ликујући у тону. „Успео си, Фине. Стварно смо успели!“

752

„Ја идем први“, рекао је Дејв.

Фин га је посматрао како маршира низ рампу; чинило се да Силикат није био погођен великом гравитацијом. Јато малих сензорских дронова излетело је из силоса иза његовог рамена и раширило се по хангару. Фин је могао да му каже да нема опасности. Инспекторска служба станице их је пустила унутра и није их сматрала претњом.

„Чисто.“

Фин је пажљиво сишао низ рампу, веома свестан огромног притиска који су задржавала горња врата хангара.

„Куда идемо?“ упита Гивој.

Питање које је Фин поставио доушнику и једноставно је знао одговор. „Овуда.“ Кренуо је преко пода, намерно не журећи. Било какав пад сада би изазвао унутрашње повреде са којима медицински пакети одела нису баш били опремљени да се носе.

Врата у зиду хангара су се отворила пред њима. Даље је био дугачак ходник, са шкољкастим зидовима, који су стварали утисак да су унутар неке врсте фосила. Упалила су се светла: дугачке траке пресавијене у наборе који су их савијали око њих. Затим се појавио лифт коме је требало дуго да се спусти, водећи их право у срце станице. Просторије у које су их одвеле имале су исте врсте назубљења као и оне горе, али у много већим размерама, штрчећи до те мере да је било готово као ходање кроз окамењени лавиринт. Дејв је послао јато сензорских дронова да се шири у свим правцима.

„Овде нема ничега“, рекао је Бенсат. „Свуда је празно.“

„Заправо је супротно“, рекао му је Фин. „Ово нису одељци, не као у људском броду. Ми заправо ходамо кроз унутрашњост компоненти мотора.“

"Нема срања?"

„О, да.“

Довео их је до кружног простора пречника преко стотину метара. Под и плафон били су идентични, попут два џиновска цвета чије су се дебеле, луковичасте латице спајале око обода. Средиште је имало заобљени конус висок четири метра. Фин је стајао у подножју.

„Да ли да те појачамо или тако нешто?“ упита Гивој после тренутка.

„Не.“ Његова веза са ЦИ скренула је на територију којом су се он и Отилија играли пре неколико деценија како би правили суптилне измене на живом камену у палати.



баште. Не да је материјал станице био сточни камен, наравно, али…

Страна конуса се претварала у уске степенице. Фин се попео њима, још свеснији своје равнотеже. На самом врху конуса налазила се провидна контактна сијалица, величине Небеске руке - чак и већа од оне код Царске Небеске руке.

„Састав атмосфере?“ упитао је руководиоца одела.

„Кисеонични азот, стандардни притисак. Безбедно за излагање.“

Наредио је да му се отвори рукавица.

„Фине“, рекао је Гивој. „Само желим да кажем, шта год да се деси, ти си најбољи, човече. Заиста јеси.“

Фин се осмехнуо испод кациге. „Хвала. И не брини, ја ћу ово средити.“ Спустио је руку на сијалицу, која је почела да светли нежним цијанским сјајем.

Веза. Још једном, тај мали сноп мисли који је у целини био Фин, лебдео је унутар колоса који је представљала CI архитектуру Мотора. Назад у фабрици, огромност рутина их је учинила сјајним, али ипак хладним, али овде је сјај који их је испуњавао био благ и некако добродошао. То је било у лошем контрасту са бедом и бесом које је он садржао.

Небеска бића, или њихови преци, или прото-Елохими, изградили су ову запањујућу машину која је имитирала бога. Моћ да покреће светове, да их окупља око топлине звезде где би бујали животом. Било је величанствено. Али у доба које је прошло откако је ова Мотор започела своје путовање, рођен је Крунски Доминион. Дом Царских Небеских бића која су убила његове родитеље, која су људима наносила бол и патњу у размерама непознатим од последњих дана Старе Земље.

Престани да мислиш о томе. Фокусирај се на мисију, љутито је рекао себи.

Рутине које су контролисале Мотор пробијале су се до његовог ума – загрљај који му је пружио могућност коришћења исте те божанске моћи која је створена пре много векова. Открио је да перцепција масе Мотора обухвата цео Келован систем. Планете, месеци, астероиди кружили су око њега, њихови параметри и гравитациона поља откривени су у експлицитним детаљима. Могао је тачно да види како да их користи за померање Долода. Постојала је прелепа једноставност у методи којом се гвоздени егзотик могао довести у орбиту око Келованове звезде. Силе Мотора морале су се применити баш онако, како су то диктирали они који су га послали овде пре толико времена. Па ипак, могао је да схвати да би другачија, али подједнако једноставна, примена...

потпуно га избацити из система, као што су Гивој и његови сумњиви присталице намеравали.

У коју сврху?

Фин није баш знао одакле је дошло то питање, од њега самог или од Машине, јер му је и одговор био нејасан. Штавише, изазвао га је демон сумње и гнева који су беснели у његовој лобањи. Дошао је овде да избаци Долода у празнину или чак у звезду, да ускрати Небеским бићима гвожђе ове чудне планете. Заузврат, то би помогло људима са Ануше. Вредан циљ. Ударац за човечанство.

Наравно. За пар векова. Али људи сада умиру. Њихов свет - мој свет - се распада. Док ја, у овом тренутку, имам сву ову моћ. Моћ која превазилази чак и Царска Небеска и њихове краљице проклете од Астерије. Моћ која им може повредити.

Помислио је да чује јецање негде у даљини. Можда унутар своје кациге.

Мајко? Јеси ли то ти?

Била је ту, у његовим мислима. Савршена слика из раног детињства, једна од ретких прилика када је могла себи да приушти да се осмехне и загрли га. Након тога, водила је живот потпуно посвећен служењу народу Гондијара, било да су они то ценили или не. Деценију за неумољивом деценијом дужности, баш као и сви Џалгори-Тобуи пре њих.

И због тога су је убили.

„Јебите се!“, вриснуо је.

Фин је поново проучио снагу Мотора. Кроз хладан бес, увидео је начин на који би могао да искористи епски пренос момента да би довео до жељене промене. Промене у другу орбиту, метод примене. Све се то сводило на једноставна упутства узвишеним рутинама Мотора.

Ми смо ослобођење, рекао је Машини са којом је комуницирао. Ослонац и полуга.

Рутине су признале његов план, а његова свезнајућа перцепција звезданог система еволуирала је у предвиђање. Фин је посматрао његов рад и закључио да је добар.

Почни.

Видео је како се ефекат шири са ове станице на све остале масивне компоненте Архимедовог мотора које су вребале међу Долодовим облацима. Древни механизми су почели да се покрећу. Системи су преусмерили своје структуре у



у складу са новим параметрима које је сазвао. Сидрени чамци у свакој станици су почели да се пале.

Фин је отворио очи и осврнуо се по одељку. „Гивој?“ Није баш знао које речи ће употребити да каже пријатељу шта је управо урадио. „Направио сам неке измене. Мислим да ће ти се свидети—“ Застао је. Сензори одела нису могли да пронађу Гивоја нигде у кружном одељку; чак ни његов ЛНК није био приказан на комуникационом дисплеју.

„Гивој није овде“, рекао му је Дејв.

„Он и Бенсат су побегли“, рекао је други Дејв.

„Шта?“ Фин је коначно прочитао време на дисплеју одела. Био је повезан са мотором скоро четири сата.

„Узели су брод за десант.“

„Насукали смо се.“

—

„ТО ЈЕ СИГНАЛ“, рекла је Лилијана радосно.

Са своје убрзавајуће столице са друге стране моста, Тоше се пробудио. Чекали су толико дуго да је скоро заспао. Аркадијин Месец је кружио око Долода три дана пре него што је стигао мали Небески десантни брод и слетео до једне од станица Архимедових мотора. Фузионе ракете брода су олакшале њиховим пасивним сензорима да га прате. Лилијана је одбила да дозволи Капетану Андину да користи активне сензоре звезданог брода Путник. Аркадијин Месец се обмотао у омотач од плоча нултог спектра док је напуштао љуску Бесконачне Тоталитета. Као резултат тога, нико није знао да су овде. Стигли би и раније да нису превозили пет хиљада тона опреме и балансне масе.

Тоше је проучавао екран, који је показивао да је десантни брод поново у лету, дубоко у атмосфери гвозденог егзотика; блистава тачка светлости која се дизала из станице под малим углом.

„Хоће ли ући у орбиту на тој путањи?“ упита радознали Јосијас иза Тошеа.

„Не“, рекао је капетан Андино. „То је суборбитални балистички скок. Изгледа као да се крећу ка другој станици.“

„Јесу“, рекла је Лилијана.

„Зашто је то онда?“ упита Јосијас. „По чему се једна станица разликује од свих осталих?“



Тоше је осетио како му се вилица стеже; Јосијас је сада имао тај ефекат на њега. Недеље проведене закључане у броду са неким ко никада није престајао да прича - углавном о себи - то су учиниле човеку. Био је прилично сигуран да су Андинови биомеханички активатори врата зашкрипали док је капетан погрбила рамена, што је радила сваки пут када би Јосијас отворио уста. Вођа људске побуне изговара истину моћи. Опет. Астерија, створили смо чудовиште.

„Гивој набавља још једно оружје за отпор“, рекла је Лилијана неутралним гласом. „Долод нам пружа више од једне прилике да узвратимо ударац нашим угњетачима.“

„Драго ми је то чути. Потребно нам је што више опција. Политички, што више фронтова можете да отворите, то ваш противник више покушава да вас сустигне.“

Јосијас није ништа додао, па је Тоше поново почео да се опушта. Десантни брод је прешао врх свог лука и поново се спустио.

„Јеси ли сигуран да Фин може ово да изведе?“

Тоше је преврнуо очима, чувши тихо метално шкрипање из капетановог правца.

„Мислим, он је добар момак“, наставио је Џосијас. „И то кажем без предрасуда, с обзиром да ми је зет. Али ово је мајка свих пљачки. Мислим, срање, крађа целе планете! Морам да вам се дивим што сте се тога досетили.“

„Имам пуно поверење у Фина“, рекла је Лилијана.

„У реду.“ Џосијас је почео да испитује мрежу вештачке неуронске индукције на свом длану. „Мораћеш једног дана да набавиш уранијум да ме научи како се ово ради. Моја жена ми никада није показала како, што је још једно питање које треба поменути адвокату за развод. Ако је једини начин да се контролишу небески системи попут Архимедовог мотора путем неуронске индукције, покрет би био упропашћен без Фина. Имали смо среће што је он био на нашој страни. Али увек је добро имати резерву, зар не?“

„Наравно.“

Тоше ју је погледао онај поглед — онај који јој је упућивао неколико пута дневно откако су стигли на брод. Онај који је преклињао: Само ме пусти…

Лилијана га је игнорисала. „Капетане, молим вас, сада активирајте механизам небеске куке.“

„На томе“, рекао је Андино.

„Како то да тај десантни брод не може да подигне твоје друго оружје у орбиту?“ упита Џосијас. „Мислио сам да су га спасили јер је то једна од ретких летелица



способан да убрза до орбиталне брзине из Долодове гравитације.”

„Сумњиво је да би десантни брод могао да подигне оно што желимо“, рекла је Лилијана. „А цела краљевска флота Винида би могла да га види како лети назад. Док би небеска кука могла да донесе наш предмет на брод са минималном шансом да буде откривен — посебно са свим осталим што се дешава.“

„А, разумем. То је срећа.“

Лилијана га је болно погледала. „Срећа нема никакве везе са овим. Све што радимо је пажљиво испланирано.“

„Па, да.“ Џосијас јој је упутио веома неискрен осмех. „Али је била несрећа што се Винидска краљевска флота појавила баш у исто време кад и ми, зар не? Мислим, вау ох вау, нема шансе да то икада планираш. Једноставно нема шансе за то.“

„Да. У праву си, Јосијасе; то је била лоша срећа.“

Тоше је посматрао сензорски пренос, трудећи се да искључи Јосијаса, када је почео. Осетио је језу усхићења изазвану сликом на екрану. „Види“, рекао је са дивљењем. „Фин је то урадио. Сидрени бродови се лансирају.“

—

Порекло поруке Клависа: Сидрени бродови се покрећу. Прерано је за Долодов маневар преноса импулса, било у орбиту или праћком око звезде.

Порекло поруке Нојш: Слатка Астерија, како људи то раде?

Порекло поруке Клависа: Нико не зна. И не знамо зашто су

Ни то нисам урадио. Видим колико су сви забринути.

—

Ели једноставно више није могла да поднесе напетост. Била је у командном и контролном центру Дилиџента док се аркбродо удаљавао од десантног брода, чекајући да се његове фузионе ракете упале. Отилија, Зелинда и Еверет били су са њом, забринути за свог брата. То јој је било тешко; још увек се сећала Отилије из њеног кратког времена на Гондијару, када је све било тако дивно нормално у Санта Роси. Видети некога како стари тридесет година, а она није, било је тако чудно, иако је још увек било бљескова Отилије коју је познавала како пробијају њену тугу и зрелост. Док



Зелинда је деловала готово непромењено, осим што је њен изглед сада одговарао њеној личности. Еверета никада није могла сасвим да разуме. Срела га је само једном раније, и није прошло добро. Било је тешко поверовати да је из исте породице као и његова браћа и сестре.

Све је то додатно појачало стрес током чекања. Онда је Фин коначно активирао ракете десантног брода и пратили су га док је летео ка Долоду. Пажња свих се пребацила између њега и Винидске краљевске флоте, да виде како ће реаговати. Била је то невероватна несрећа што је краљица била овде у исто време. Неки су се плашили да ће Хелена-Тира послати ратне бродове за Фином, а још више на Дилиџент. Али

уместо тога, флота је једноставно престала да убрзава. То је значило да су били радознали шта се дешава, али не на смртоносан начин. Још не.

Брод за десант је успорио у орбиту, а затим се спустио у атмосферу. Тада је Ели схватила да мора да се врати у власникове одаје да се правилно одмори. Проћи ће сати пре него што сазнају да ли је Фин успешно преузео контролу над Архимедовим мотором.

Сишла је лифтом из командног и контролног центра и изашла у мали предсобље пет спратова ниже. Пабло је стајао поред улаза, изгледајући забринуто.

„Ели, јеси ли добро?“ упитао је својим тужним гласом.

„Да, хвала, добро сам. Стигли су до станице.“

„Добро, али твој је. Како си?“

„Као што сам рекла, добро сам. Само ћу се мало одморити док не лансирају и не врате се овде.“ Надала се да ће схватити наговештај. Умор ју је сада заиста гризао. Рана на врху кука коју је задобила борећи се против Духова у фабрици у Кингснесту још увек је болела, а није волела да узима лекове против болова, јер су је чинили вртоглавом. Знала је да је глупо не узимати ништа, али је стоички издржала да би одржала оштра чула. Осим што је сада желела само да оде у спаваћу собу пре него што се сруши. Била је потпуно празна.

„Није те повредио, зар не?“ упита Пабло.

„Шта?“

„Гивој. Чуо сам те како вичеш. Бринем се. Нисам хтео да уђем. Знам да не би требало.“

Ели је благо одмахнула главом. „Извини, шта?“

„Пре неки дан. Радим одржавање довода воде до горња три спрата. Цеви су биле зачепљене; то је нагомилавање муља, видите. Још увек има превише

Много алги излази из хидро одвода. И па, надамо се да ћемо га испрати, али након што ставимо нове филтере. И то је оно што ћу ја овде радити. Набавили смо нову туру филтера.

Ели је некако слушала, али навала речи није имала много смисла. Показивао је на цеви које су прекривале један од зидова предсобља. Биљкама које су расле са спољашње стране грађевине било је потребно много воде. Неки су тврдили да је количина зеленила превише и да троши превише ресурса. То је била расправа која је трајала колико се она сећала.

Погледала је цеви и веће сфере у којима су се налазили излазни филтери, изнервирана што се није сећала да је Пабло тамо радио. Иако се можда и сећала. „Пабло, извини. Шта је ово?“

„Пре неки дан. Враћаш се у власничке просторије. Ја сам напољу, поправљам филтере за цеви.“

„Па, да, сећам се.“ Што је и учинила, скоро. Исцрпљеност јој је мучила памћење. Хтела је да оде, али основна љубазност ју је терала да стоји тамо и слуша ове глупости.

„Фин и Гивој су ушли непосредно пре тебе. Рекао сам здраво, а ти си питао шта радим, а ја сам рекао да су филтери—“

„Пабло, стварно сам уморан. Шта ми говориш?“

Његово велико лице постало је скрушено. „Жао ми је. Али када си ушао, чуо сам твој врисак. Звучало је као да те нешто боли, то је све. Само проверавам да ли си добро.“

„Хм, да, добро сам. Хвала што питаш.“

„То је добро.“ Успео је да се трзне од осмеха.

У власничкој соби, изула је ципеле, али није се потрудила да се свуче, па се само срушила на кревет. Сама. Она и Фин су делили кревет скоро од првог дана када су стигли у Санта Росу, чак и након оних ужасних свађа. То што га сада нема поред себе болело је.

Вратиће се, рекла је себи. Може да контролише Небеске машинерије, за име Бога. Очи су јој се затвориле, а тело јој је омлитало.

Пет минута касније, још увек није спавала; мисли су јој биле превише активне. Зашто се, дођавола, не сећам да је Пабло радио на филтерима? Добро је знала да он то не измишља. За почетак, Гати нису имали такву врсту маште; били су практичан, буквалан народ. Имали су и добро памћење, тако да када би им се показало како се нешто ради, никада не би заборавили. И сигурно нису лагали.

760

Други проблем је био што је вриснула, као да је повређена. Прстима је лагано прелазила преко траке од растне коже која јој је прекривала рану. Да ли сам ударила у нешто? Али она се тога није сећала. Нити се сећала да је Гивој био у власничкој просторији.

Шта није у реду са мном?

Окренула се на бок и чвршће затворила очи. Добар одмор би јој могао покренути мозак.

Прошло је још десет минута.

Зашто би Пабло лагао? Не би, наравно, чак и да му је речено. Сетила се првог пута када га је видела, како лежи на болничком кревету, тако претученог јер није хтео да се бори како му је речено.

Он не лаже. Оно што је рекао догодило се... догодило се.

Није је мучила само немогућност да се сети шта се догодило. Постојало је још нешто, неки слабашан, али упоран инстинкт,

нелагодност која је тињала попут злоћудног духа. Нешто у вези са овим није у реду.

Превртнула се на леђа и загледала се у плафон. Није је брига о сећању држала будном. Била је то одлука са којом се борила.

Још пет минута.

„Срање!“, злобно је објавила.

Сишла је лифтом на трећи спрат где се налазила клиника. Фин је пристао да се реши тог проклетог рекаула, али он је имао праву медицинску употребу, помажући код одређених врста психијатријских проблема - буквално враћајући људе на њихово срећно место - па су предали бочицу медицинском особљу Дилиџента.

Клиника је била празна. Ели је застала, још увек се борећи против своје неодлучности, а затим је нагло ударила руком о биометријски скенер апотеке. Постојали су одређени кодови и протоколи који су јој, као Апони, давали мрежне привилегије које чак ни полицајци нису имали. Као отварање ограничених брава…

Баш као што Џалгори-Тобуси имају предности над обичним људима. Направи гримасу на ту помисао.

Отворио се сеф са ограниченим приступом лековима и она је извадила бочицу, чије је мало зелено светло светлело на врху. Знала је да ће јој лице бити црвено од кривице док се цео лифт враћао у власничке просторије. Срећом, Пабло није био у предворју.

Након што је ухватила Фина како користи, приступила је гомили фајлова на Rekaul-у — сви су били прилично мучни. Али то је значило да је знала како да их примени.



то како треба. У теорији.

Одмерила је најмању могућу дозу — ону која би је могла потопити у Браунтајм на највише петнаест минута. Ово ће све смирити, а онда ћу моћи мало да одспавам.

Дакле... удишете спреј и размишљате о почетку времена којег желите да се сећате. Не размишљајте ни о чему другом - посебно не о нечему непријатном. Проблем је био у томе што се није сећала почетка шта год да је ово било. Али се дефинитивно сећала последње ноћи пре него што је брод за десант одлетео. Била је у теретани на малој лаганој физиотерапији, истезању трбушњака. Рана је болела када је завршила, али је себе убедила да је то добар бол. Затим је напустила теретану и вратила се у власникове просторије. Попела се лифтом. И када се отворио, тамо је био Пабло у свом радном комбинезону. Отворио је два хидропонска филтера, а руке су му биле прекривене црном прљавштином која је узнемирујуће мирисала слично канализацији.

„Здраво, Пабло, шта радиш?“ упитала је.

„Ех, здраво, Ели; мењам ти филтере. Механички тим нам сада испушта нови дизајн. Требало би да заустави накупљање муља. Нисам сигуран да хоће, знаш, али не може погоршати ствари, зар не?“

Она му се осмехнула. „Не. Али посао који су Гати урадили на старом хидропонском систему је невероватан!“

„Још увек има неколико система за одржавање живота које треба обновити. Проћи ће године док се све не заврши.“

„А када то завршиш, биће још нешто што можеш да побољшаш. То је Дилиџент за тебе. Лаку ноћ, Пабло.“

„И теби такође, Ели.“

Отворила је врата власникових одаја и ушла. „Фине, јеси ли узео нешто да једеш, идем—“ Шок је стегнуо сваки мишић. Фин је седео на каучу у дневној соби, укочених леђа, празно гледајући испред себе. Обе руке је испружио испред себе, длановима нагоре.

Гивој је стајао испред њега, једна рука му је и даље била притиснута на Финову, дланови су им се додиривали. Другом руком је окретао руку ка њој. Могла је да види густи филигран танких линија које су зрачиле из неуронске индукцијске плочице у средини његовог длана, светлећи интензивном љубичастом бојом.

Ели је испустила крик од страха.

Онда се срушила на под, цело тело јој се тресло. Није могла да говори, није могла ништа да уради; ниједан мишић није слушао њене живце. Парализа је била застрашујућа у својој потпуности.

762

„Не паничи“, рече Гивој омаловажавајуће. „То је само нервна криза; потпуно безопасно. Морам да завршим са својим човеком овде. Само га још мало љутим због родитеља - завршни детаљи, могло би се рећи, како би урадио праву ствар када дође време. Ви људи можете да гајите љутњу деценијама. Тако корисно.“

Њен поглед се померао са кауча док јој се тело настављало грчити. Али видела је како се танак црни цилиндар враћа у месо Гивојеве подлактице пре него што је поново ставио длан на Финов.

Није имала појма колико је дуго лежала тамо док ју је потпуни страх терао да плаче изнутра. Онда су се Гивојеве чизме појавиле испред њеног лица. Глава јој је била окренута тако да је гледала право горе. Његове руке су се спустиле, ђаволске линије су и даље светлеле.

„У реду је, нећеш се ничега сећати. Ја ћу се побринути за то.“

Руке су јој стезале обе стране главе. И нека неприродна демонска сила јој је стезала мисли тако јако да је то протумачила као гушење.

„Нестаће те лоше успомене“, ругао се Гивој. „Реци збогом, сада.“

И сцена је нестала у утрнуло сиво. Ели је бесно трепнула да би обрисала сузе које су јој зачепиле очи док је полако враћала контролу над својим телом. Срце јој је панично лупало док се окретала, грозничаво тражећи. Гивоја нигде није било. „Фине!“ Оно што је помислила да је врисак било је слабо хрипање. „Фине, шта ти је урадио? Јеси ли добро? Где си?“

Али није само Гивој нестао. И Фин такође.

Ели је јаукала од невоље. Није могла да схвати како је ушла у спаваћу собу. Њене руке и ноге су се сада опорављале, крећући се готово онако како је желела. Користила је кревет да се ослони док се неустрашиво усправљала. Бочица рекаула лежала је на душеку, зелено светло је јако горело.

„Не“, шапнула је Ели. Никада није замишљала да рекаул може бити тако моћан. Био је то њен лични портал за путовање кроз време, и био је ужасан. Срушила се када је схватила шта се догодило, ударивши је снагом арктичке олује. „О, моја слатка проклета богиње, Гивој је Небески!“

# ТРИДЕСЕТ ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

"

„ШТА МИСЛИШ ПОД „НАСУКАНИМ“?“ упита Фин у шокираној неверици.

„Отишли су“, одговорио је Дејв.

„Сами смо. Нема брода“, додао је други Дејв.

„Али — како су уопште успели да их лифт врати на ниво хангара?“

„Не знам.“

„Управо јесам.“

„Не могу. Потребна је неуронска веза да би се управљали системима на станици. Чекајте, нису могли да узму брод за десант. И за то је потребна веза. А летење њиме је заиста компликовано.“

„Нестало је.“

„Одакле знаш?“

„Нема више ЛНЦ-а.“

„Богиње!“ Фин је успоставио ЛНК са ЦИ станице и призвао једноставне рутине које су се бавиле основним функцијама - попут управљања лифтом или опажања хангара, који је био празан, са отвореним вратима. „Неко други је повезан са ЦИ станице. Богиње, Бенсат мора да је уранског порекла.“

„Рекао сам ти: насукан“, рекао је Дејв.

„Како да се извучемо?“ упита други Дејв.

„Не, не, не“, рече Фин журно. „Погрешно питање. Зашто ме је Гивој натерао да урадим све ово? Зашто не Бенсат? Да ли је он био нека врста резервне опције?“

„Баш ме брига.“

„Има ли излаза?“

„Да“, рече Фин, још увек шокиран открићем. „На броду су неки бродови са сидрима. Биће тешко, али могу да натерам један да се врати на Дилицент. Али не разумем ово: Зашто су отишли? И где су отишли?“

„И даље ме није брига.“

„Па, морате знати“, рекао им је Фин криво, „урадио сам нешто лоше. Читава краљевска флота Винида ће кренути за нама. И царска флота, претпостављам.“

„Шта си урадио?“

„Ја... само сам хтео да узвратим. Знаш? Само једном. Желим да Небеска бића знају да постоје последице за оно што су урадили. Велике последице.“

764

„Схвати то.“

„Јесмо ли овде безбеднији?“

„Не, морамо да одемо. Када се станица укључи да започне пренос замаха, нећемо преживети.“

„Дакле, одлазимо.“

„Да, али, Марљиви... О, Богиње. Шта сам урадила? Шта сам мислила? Нисам требало ово да урадим. Због тога ће сви погинути.“

„Вредни брзо лете.“

„Не разумеш“, рече Фин очајнички. „Дилиџент би морао да побегне над—“

„Престићи шта?“

Одговор који је хтео да изговори родио је толико смешну идеју да се скоро загрцнуо од невероватног смеха. „Не би успело... Да, успело би! Можда би успело. Астеријина гуза!“

„Шта?“

„Све!“

„Шта?“

„Морали бисмо да побегнемо од свега!“ Чак се и не концентришући, наредио је централном конусу коморе да поново направи степенице и пожурио уз њих колико је брже смео. „Дајте ми тренутак да ово организујем, онда дефинитивно одлазимо.“

Задивљујуће рутине Архимедовог мотора припремале су се за пренос замаха. Нису доживљавале узбуђење, али осећај сврхе је сада био опипљив међу њиховим обрасцима. Зато су постојале. Након толико дугог периода застоја, функционисаће како је предвиђено.

Рутине су биле самоуверене док су спроводиле дугачак низ неопходан за спровођење преноса замаха. Његова скандалозна, ужасна идеја ће успети.

На тренутак је размишљао да то откаже. Само да изађе и оде, да одвезе Дилиџента, Ели и његову породицу на сигурно.

Али ово би сада заправо могло да функционише.

Његове мисли су се повезале са центром рутина Мотора. Потребан ми је секундарни пренос момента.

—

765

КОМАНДНА ОДМА ДРАЦЕНА је била потпуно тиха док су официри посматрали пројекцију; чак су и принцезе утишале своје брбљање. Хиљаде малих бродова издизало се из густих, вртложних олујних облака Долода, њихови издувни гасови су били толико јаки да их је пројектор приказивао као црне.

„Господине Стетос-Тјери“, рекла је Тира, „љубазно објасните шта видим.“

Судска управница података пожури ка својој софи. „Претпостављам да су ово сидрени бродови Архимедове машине, госпођо.“

„Ваша претпоставка?“

„Извињавам се, госпођо, али нико ко живи у Крунском Доминиону није раније видео Архимедову машину у раду.“

„Врло добро; наставите.“

„Пренос импулса се врши кроз линију квинтесенције, за коју се верује да је слична онима које повезују Рајска врата. Ови бродови ће носити ту линију од станица са моторима и окруживати звезду у вишеструким орбиталним нагибима, формирајући тако „мрежу“ и усидрујући линију. Тада ће гравитациона праћка – пренос импулса са једне масе на другу – моћи да се настави. Видећемо како се ротација Келованове звезде делимично убрзава док апсорбује кинетичку енергију Долодове путање, ефикасно га кочећи у орбиту. Без тог губитка импулса, Долод ће једноставно наставити даље и вратити се у међузвездани простор.“

„Видећемо како се ротација звезде убрзава?“

„Не у практичном смислу, госпођо. Повећање би требало да буде могуће детектовати нашим инструментима, али с обзиром на масу звезде, биће потпуно безначајно.“

„Да ли су наши инструменти толико добри?“

„Надам се, да.“

Адмирал Серилда-Кроја је иступила напред. „Госпођо, постоји проблем са тим тумачењем.“

„Не волим проблеме, адмирале.“

„Ценим то. Међутим, изгледа да се сидрени бродови не крећу ка Келовановој звезди.“

„Шта?“ залаја Стетос-Тјери. „Где…“

„Убрзавају на тридесет осам ге“, мирно рече адмирал. „Прерано је за са сигурношћу, али наши официри за астронавтику верују да су на курсу ка Боксроку. То ћемо потврдити чим се окрену да успоре.“

## 766

Тира је позвала оца и главног архонта да приђу, не скидајући поглед са дворског датамастера. „Реците ми шта ће се десити ако дође до преноса момента између Боксрока и Долода“, рекла је.

„Нисам сигуран“, рекао је узнемирени датамастер. „Зависило би од природе преноса. Не знамо у ком ће се правцу пребацити. Боксрок је мали, стеновити свет; његова маса је знатно мања од масе Долода. Ако узмемо у обзир најгори могући сценарио, пренос би могао да помери Боксрок из његове тренутне орбите.“

„Куда?“ упита Тира са узнемиреним негодовањем.

„Непознато, госпођо. Зависиће искључиво од тога по којим наређењима поступа Архимедова машина.“

„Онај десантни брод са Дилиџента је слетео на машинску станицу, зар не?“

„Потврђено, госпођо“, рекао је адмирал. „Накнадно је одлетео на другу станицу, где је и остао.“

„Да ли је могуће променити редослед Архимедове машине?“

„Могуће?“ рече Стетос-Тјери сумњичаво. „Али морали бисте бити упознати са СІ рутинама Машине. Опет, оне су толико старе да би врло мало нас имало то знање.“

Тирин прст се поравнао са пројекцијом. Сидрени бродови су се великом брзином удаљавали од гасног гиганта, сви су се савијали да би пратили једну путању. „Дакле, под претпоставком да је Долод првобитно требало да уђе у блиску орбиту, да ли је неко на том десантном броду могао да промени редослед?“

Сви око ње разменили су забринуте погледе.

„Падни брод је дошао са Дилиџента“, рекао је лорд Бекет. „То је људски брод.“

„И Гат“, брзо је додао главни архонт, заслуживши тихи укор од лорда Бекета.

„Ни Гат ни људи нису могли да се повежу са СІ мотора“, рекао је Стетос-Тијери.

„Шта је са уранским човеком?“ изазваше главни архонт.

„Немају капацитет мозга“, брзо је одговорио Стетос-Тјери.

„Госпођо, Дилиџент је ван система већ тридесет година“, рекла је Уалана-Шојгу. „Не знамо где је био, нити шта је сада на броду. У року од неколико сати од слетања његовог десантног брода на моторну

станицу, ово се дешава. Надам се да нико неће тврдити да је ово случајност. Мора да су пронашли нешто на неком од Богиње заборављеном свету Остатка што им је омогућило да овоураде.“

767

„Слажем се са својим главним архонтом“, рекла је Тира. „И заиста ми се не свиђа идеја да се Боксрокова орбита мења. Адмирале, како да ово зауставимо?“

„Нисам сигурна у валидну процедуру напада, госпођо“, нелагодно је рекла леди Серилда-Кроја. „Уз максимално убрзање, могли бисмо да стигнемо до Долода за још два и по дана, али то би био прелет. Морали бисмо да заситимо станице пројектилима док пролазимо.“

„Сигурно би бојеве главе од антиматерије биле довољне, или Q-дисторзи?“

„Верујем да би било које од њих било довољне. Међутим, не знамо какве одбрамбене способности станице имају.“

„Један проклети човек је управо слетео на једног“, рекао је бесни лорд Бекет.

„Морали су да добију одобрење да се приближе“, одговорио је адмирал.

„Шта је са сидреним бродовима?“ рекао је лорд Уалана. „Може ли флота да их нападне?“

„Под претпоставком да ће обухватити Боксрок, биће још даље од нас. Требаће дуже. Пренос импулса ће највероватније бити у току до тада.“

„Онда морамо да—“ поче лорд Бекет.

„Извињавам се, господару“, рекао је адмирал. „Госпођо, командант ескадриле Радварно је успоставио безбедну контролу.“

Тира је направила болан израз лица. „Наравно да јесте. Па добро, претпостављам да би требало да је укључимо у овај разговор.“

Командант Двадесет треће ескадриле појавио се на екрану поред велике пројекције која је приказивала сидрене бродове како се удаљавају од Долода.

„Добродошли, команданте“, рекла је Тира. „Изгледа као да бисте ипак имали прилику да пресретнете Дилиџента.“

„Величанство, биће ми задовољство да лично издам наређење за уништење те лађе.“

„Поново, команданте, подсетио бих вас да обезбеђивање информација остаје дневни ред. Немамо појма ко је на броду Дилиџент. Зато љубазно припремите своје одреде витезова да се укрцају на брод и приведу сваког човека и Гата на броду. И, команданте ескадриле, захтевам да сваки од њих буде жив и у стању у којем их обавештајни официри могу темељно испитати. Не сумњајте, сазнаћемо шта се овде дешава и ко стоји иза тога, били они људи или страни архонти. Дакле: живи, команданте ескадриле - сви они! Држим вас лично.“



одговоран сам да се осигура да не буде несрећних случајева. Разумеш? Такође ми је потребно да зауставе шта год раде Архимедовој машини.“

„Наравно, Величанство. Био бих вам захвалан ако бисте ми могли рећи како да испуним тај последњи захтев, а да не наведем пример некога ко не сарађује?“

„Био си довољно паметан да заслужиш команду над сопственом ескадрилом; потпуно сам уверен да ћеш пронаћи начин.“

„Величанство.“

„Царица, заједно са мном и свим осталим краљицама, желеће да знају тачно шта се овде догодило — и, што је још важније, како се догодило. Не дозволите да моје поверење у вас буде изневерено, команданте ескадриле.“

„Рад бих умро него да изневерим царицу.“

„Добро је знати. А сада, нека Богиња благослови твој лет.“

—

Фин је скинуо руку са контактне сијалице и делови његове рукавице су се вратили на место. „Готово“, рекао је Дејвовима.

„Шта је урађено?“

Било је заиста тешко не звучати застрашујуће самозадовољно, посебно с обзиром на захтев који је управо упутио у вези са Архимедовим мотором. „Извукао сам нас и Дилиџента одавде. Мислим. Или, ако грешим, све сам нас побио.“

„Педесет-педесет, дакле?“

„Да.“

„Прихватам те шансе.“

„Хвала. Али прво, заиста морамо да напустимо станицу.“

Док се Фин враћао низ степенице конуса, они су се враћали у структуру. Дејвови су ходали поред њега назад до лифта.

„Да ли је Гивој рекао нешто пре него што су он и Бенсат отишли?“

„Не.“

„Да. Речено је да проверавају периметар, постављају сензорске аларме. Следеће: отишли су.“

„Не рећи зашто ићи.“

„Не.“

„Шта год.“ Фин је био потпуно немарљив. Али једног дана ће сазнати; побринуће се за то. Гивој му је сместио, некако га је издао. Једноставно није могао да схвати како. Или зашто. Мислио сам да је пријатељ. Обојица смо желели исто, да људи имају мало достојанства.

769

Лифт их је спустио до хангара за сидрене бродове. Три од пет су већ полетела. Два су остала у својим колевкама: једноставни облици три делте, дуги сто двадесет метара. Како се приближавао најближем, отворио се отвор у подножју пераја.

„Нису направљени за путнике“, упозорио је Фин Дејвове. „Ово је само отвор за енђере за одржавање, тако да ћемо бити натрпани унутра.“

„У реду.“

„Ограничићу убрзање на четири ге. Мислим да не могу да поднесем много више од тога. То значи да ће нам требати дан да се вратимо на Дилиџент.“

„У реду.“

Попели су се унутра и пронашли равну површину поред које су могли да стану. Чим би убрзање почело, гравитационо поље би се померило за деведесет степени. Фин је успоставио ЛНЦ са мрежом сидреног брода, изговорио брзу тиху молитву самој Богињи и наредио му да се лансира.

—

УНУТАР СВОЈЕ СТАБИЛНЕ КАПСУЛЕ, Оломо је са све већом забринутошћу посматрао дешавања око Долода. Као и Краљевска флота Винида, престао је да убрзава да би се кретао обалом, избегавајући софистициране скенере који су претраживали простор око звезданог брода. Ксијара је још увек била шест милиона километара удаљена од гвоздене егзотике када су сидрени бродови станице Архимед лансирани. Њихов изглед га је изненадио. Долод је био недељама удаљен од најближег приближавања звезди, а како би људи могли да промене рад Архимедовог мотора? Али та загонетка је брзо отклоњена док је Ксијара израчунавала вектор лета који су сидрени бродови заузимали.

Помешао се унутар капсуле, њен пуферски гел је прилагодио његовом благом покрету. Бокскар? Његово изненађење због тога одложило је импликацију. Када је дошла, његове четири руке су се заправо трзнуле.

Архимедов мотор је сада требало да промени Боксрокову орбиту, а не да доведе Долода у орбиту око звезде.

„Како би људи могли да активирају Архимедов мотор?“, питао је ЦИ са Ксире.

Непознато, стигао је одговор.

## 770

Закључио је да је Марљиви морао да набави посебно опасну реликвију из Доба Остатка. То је била увреда која је довела у питање целу његову професионалну способност; све што је људима дало могућност да контролишу тако изузетно моћну Елохим машину био је озбиљан развој догађаја - посебно у светлу текућих нереда који су владали у Гондијару. Ниједна од његових обавештајних операција није уочила ни најмањи наговештај да ће се ово догодити. Било је то апсолутно увредљиво. Није волео да помисли како би такав неуспех био примљен код куће.

Последица овог инцидента значила је значајну промену у односу на његов првобитни циљ, да једноставно посматра Дилигента. Морао је да зна шта људи имају. Поред тога, било би у корист Јереси Доминиона да се реши предмета Остатак, или га можда стекне за себе. А додатна корист за Крунски Доминион била би да му се ускрати такво знање. Зато је са све већим ужасом посматрао како четири фрегате Двадесет треће ескадриле почињу да убрзавају брзином од пет ге ка Дилигенту.

Ксира је била четири милиона километара иза њих, али је могао да убрза много јаче од фрегата, што му је омогућило да је први стигне. Влакна друге класе прикључена на његове чакрашкрге почела су да повећавају количину конзервационе течности у његовим додатним венама, спремајући се за казнене погоне које ће Ксија испоручити. Међутим, брод за десант који је слетео на станицу Машине очигледно је садржао реликвију Остатка Ере. Није био сигуран шта би требало да циља. Не-Гивој је био награда, али где би био, Дилицент или Долод?

Његова дилема је решена када је последњи брод-сидро лансиран из Долода. Убрзавао је са лаганих четири ге, што је, како је закључио, значило да превози људе. Његова путања је била ка сусрету са Дилицентом. Више није било потребе за доношењем одлуке.

Са петнаест г, могао би да стигне до Дилицента одмах након сусрета са сидреним бродом, и седам сати пре фрегата. Наравно, петнаест г би захтевало његов антиматеријски погон. Ксија више не би била невидљива.

„Искључи режим лета у мраку“, наредио је цивилном инспектору. „Подигни у борбени статус.“

Трупу авиона Ксиира је требало мање од минута да заузме свој агресивни положај, претварајући се у дугачак конус чија је основа избила десет шиљака за оружје који су се закривљавали и ишли паралелно са главним трупом.

Унутар стабилизационе капсуле, његово тело је било у положају и спремно за долазак жестоких удара гега.

„Покрени.“

Нешто примитивно задовољство га је обузело док је звездани брод јурио напред. Флота га је лоцирала за неколико минута. Комуникациони сигнали су били ухваћени. Игнорисао их је.

Ксијирини сензори су идентификовали другу летелицу на антиматеријски погон удаљену два милиона километара. Била је већа од Ксијере и убрзавала је готово исто тако брзо. Путања је значила да је и она циљала ка Дилиценту.

Ох, требало је ово да предвидим.

Ксиирин комуникациони систем је захтевао ЛНК.

„Олакшало ми је што видим да ће ентитети попут нас решити ову несрећну ситуацију“, рекао је Сахдијах. „Ко зна какве би непримерене акције предузели Царски Небески Бићи?“

„Замишљати значи заменити знање жељама“, одговорио је Оломо.

„Као што се цвет отвара само на сунчевој светлости, тако и праву лепоту маште могу ценити само они са високим нивоом интелекта.“

„Креативност је близанац визије. Снови нису ништа друго до мртво лишће ума зими.“

„Које граде богату иловачу из које расте плод интелигенције. Сада када је мој вишеделни састав постао стање седам, закључујем да је ваше присуство овде последица извештаја Теренса Вилсона-Флечера?“

„Одличан резиме. Млади Теренс је био дивљења вредан регрут. Да је још увек био са нама, Макаио-Фараџи би био веома импресиониран његовим напретком. Каква штета, дакле, што сте га убили.“

„Тај злочин није имао никакве везе са мном.“

„Чудна тврдња, с обзиром на то да си наложио својој марионети Медузи да истребљује свакога ко се икада јавио Марчелуу. Твоја свеобухватна грубост те одаје.“

„Да твоја створења нису убила Марчелуа против свих конвенција и пристојности, нико не би безобзирно летио кроз ову ситуацију.“

„Оптужба коју би само истински очајни изнели“, рекао је Оломо, обуздавајући своје растуће негодовање због дрскости оног другог. „Постојала су три архонта који су водили активне организације на Гондијару. Знам да нисам наредио убиство Макаио-Фараџија. Чак ћете и ви схватити да Макаио-Фараџи није кривац за сопствену смрт. Можда онда ваши велики вишеделни мозгови могу да схвате ко је одговоран и ко је по дифолту подстакао целу ову ситуацију?“

772

„Права самосвесна личност никада не би изрекла такве тврдње без икаквог доказа. Пошто знам да нисам дао да се убије Макаио-Фараџи, веома сам свестан ко је кривац.“

„Онда ме просветлите, ко је био Макаио-Фараџијев верни савезник? Јер не разумем шта се надате да ћете овде постићи осим смрти и беде. Само ум чији се интелект мери у негативном може поверовати да ће се ваша мини-игра давања људима овог застрашујућег потенцијала добро завршити.“

„Твој недостатак разумевања ме не изненађује“, одбруси Сахдија. „Да имаш и мало интелигенције, видео би да оно што се дешава не користи Талох-Теу. Овде сам да те спречим да ову ужасну ситуацију погоршаш, као што је твој обичај.“

„Једино што сада желим је да одјебеш. Дилицент је мој. Престани да убрзаваш и окрени свој јефтини мали магични брод. Одлази док још имаш и мало достојанства. Ја ћу се побринути за ово.“

„Да, и шта ти, дођавола, знаш о достојанству, сероне? Ја преузимам команду овде. Одјеби!“

"Одјеби, мајку му!" or "Одјеби, мајку му!"

„Не, јеби се. И јеби се твоја неандерталска наказа која говори само о једном телу за све!“

Оломо је пресекао инверзни ланц и захтевао је да његови жлездани џепови луче неурохемијски коктел који би смирио његове мисли. Било је типично за Сахдију да пориче своју криминалну одговорност и грешке. Вишеделне наказа Доминиона Талох-Те биле су само Мара Јама под другим именом. Биле су потпуно некомпатибилне са Кентаури јатом које је дом модерних цивилизација високог реда. Једног дана, друштва са једним биотелом мораће да их очисте сваког пре него што униште галаксију за све.

Проверио је окретни брод непријатељског архонта, приметивши повећање његовог убрзања. Па, двојица су то могли. Хтео је да покаже архонту Талох-Теа ко је физички и ментално супериорнији.

„Повећајте убрзање за два ge“, рекао је ЦИ Ксијира.

—

„ДРАГА МОЈА ЦАРИЦА. Догађаји овде постају критични. Као што сам сигурна да су вам сензори дугог домета показали, сидрени бродови са Архимедовим мотором су...“



сада успорава у орбиту око Боксрока. Нисмо успели да идентификујемо метод који су људи користили да промене Архимедов мотор да би ово извели. Али будите уверени, фрегате из ваше Двадесет треће ескадриле су на путу ка Дилигенту да би привеле све на броду. Лично сам доделио команданта ескадриле Радварно-Веркаса за мисију. Људи морају бити правилно испитани, а резултати представљени вама и осталим

краљицама када спојимо флоте. Моја флота је такође управо открила два страна архонтска брода који користе антиматерију за убрзавање при великој брзини према Дилигенту. Радварно је добила наређење да сходно томе повећа брзину. Архонима се не сме дозволити да се даље мешају у нашу операцију. Ово почиње да изгледа као најозбиљнија претња суверенитету нашег доминиона откако је потписан Споразум. Реаговаћу у складу са тим.

Тира је дозволила себи да се завали у столицу, језиком облизујући усне. Још једном се повукла у своје одаје, присутна само са оцем и Јунтином-Детлефом. С обзиром на то шта се дешавало, било је сасвим за очекивати да ће се насамо консултовати са највишим члановима двора.

Испружила је руке, и њих троје су формирале ексклузивну неуронску везу.

„Колико још?“ упитала је. „Волим шта се дешава, али чекање постаје неподношљиво.“

„Сидрени бродови формирају кавез квинтесенције око Боксрока“, рекао је њен отац. „Пренос замаха требало би да почне у року од сат времена.“

„А Финбар Џалгори-Тобу ће стићи до Дилигента пре него што Радварно-Веркас стигне тамо“, рекла је задовољно. „Знала сам да ће схватити да мора да користи сидрени брод након што га је ујак Дагон оставио на станици.“

„То тешко да је наука о прескакању кадрова“, рекао је Јунтин. „Он је увек намеравао да то реши.“

„Само се молим да имбецилни Радварно-Веркас послуша моја наређења. Морамо имати непристрасна испитивања Фина и његовог народа како бисмо их извели пред остале краљице. Морају да поверују да је све ово људска побуна.“

„Урадиће како јој се каже“, изјавио је њен отац. „Можда се понаша грубо, али за њу си једнако застрашујућа као и царица.“ Осмехнуо се.

„Моја ћерка; моја краљица.“

Тира га је узвишено погледала. „Сада и заувек.“

## 774

—

Тоше је био у теретном одељку Месеца Аркадије, посматрајући кроз широки отвор за ваздушну комору који му је пружао делимичан поглед иза покривача звезданог брода од тканине нултог спектра. Доминирао је Долодов облачни пејзаж хиљаду километара далеко - пространство које је заузимало половину универзума.

Одмах испред луке, теретна колевка за тешке услове која је држала механизам небеске куке била је отворена и празна. Тај механизам је коштао Лилијану чак више него љуска Бесконачне Тоталитета. Астроинжењерска компанија на Лидону морала је да пошаље бродове у уништени георинг који је окруживао планету и да пронађе непрекинути део ултравезаних влакана која су била део оригиналне структуре. Она која су на крају пронашли била су дугачка четири и по хиљаде километара и дебљине људске длаке. Наручено направљеном апарату за руковање требало је три године да уклони своје тачке причвршћивања и све то намота на калем. Било је много кварова и покварених јединица; та ствар је била смртоносна као моћно оружје, секући сваку нестандардну физичку компоненту на управљачу као да није ништа дебља од ледене бљузгавице.

По Лилијаниним инструкцијама, капетан Андино је одмотавао влакно када је брод за десант успорио у Долодове облаке. Са Аркадијиним Месецом причвршћеним на једном крају и управљивом бравом у облику метка на другом, четири хиљаде километара далеко, звездани брод је извео оштар замах. Послао је импулс попут бича дуж влакна, покрећући окретање. Када је звездани брод поново упалио моторе, спуштајући своју орбиту са невероватном прецизношћу, брава је одлетела изнад њега. После сат времена две масе су поново биле у

равни, хоризонталне дуж орбиталне путање, а затим се брава наставила доле у атмосферу. Ако је Андино све урадио како треба, брава би достигла своју најнижу тачку, заузимајући исту локацију у исто време као и станица где су Гивој и Бенсат чекали. Због дужине влакна и правца у којем је летело кроз атмосферу (супротно од орбиталне путање), изгледало би као да се брава вертикално спушта на станицу. Имали би око двадесет секунди да закључају резу на предмету који уклањају, а затим би поново почео да се подиже, избацујући предмет назад изнад атмосфере. Нагли пораст масе на влакну повукао би Аркадијин Месец надоле. Али све док је маса предмета мања од четири хиљаде тона, оба би остала у орбити.

То је била теорија. Тоше је имао прилику да гледа како се то одвија у стварности.

## 775

„Нешто је причвршћено за резу“, радосно објави Андино када је завршило спуштање. „Небеска кука би сада требало да почне да га вуче горе.“

Тоше се инстинктивно укочио, чекајући да све крене по злу и да Аркадијин Месец буде повучен у паклени облачни пејзаж испод. Уместо тога, ништа се није догодило. Полако је издахнуо. Тек петнаест минута касније, структура кабине је претрпела неколико чудних подрхтавања. То је било то.

„Успон је номиналан“, рекао је Андино. „Мислим да смо успели.“

Реза и њен терет достигли су хиљаду километара изнад Долодове стратосфере. Капетан Андино је отпустио влакно, заједно са калемом и противтежом. У исто време, реза се одвојила од терета, остављајући га да лебди дуж исте орбиталне путање као и Месец Аркадије. Капетану је требало двадесет минута да се сусретне са свемирским бродом са теретом.

Тоше је сада могао да види мутнометалски цилиндар на позадини олујних трака. Споро се котрљао, што је Аркадијин Месец лако поклопио. Затим је цилиндар пролазио кроз празнину у омотачу нултог спектра, а тешке кракове колевке су се затвориле око њега.

Тоше је зурио у две фигуре на врху терета, причвршћене за њега дебелим каишевима за утовар. Обоје су носили одела под притиском.

Кикоћући се од дивљења, отворио је спољни отвор ваздушне коморе. Пет минута касније, унутрашњи отвор се отворио, дозвољавајући Гивоју и Бенсату да прођу. Гивој је скинуо кацигу, а Тоше га је срдачно ударио по рамену. Чврста површина оклопа већ је почела да светлуца од ледених гранула, толико је било хладно.

„Астеријине сисе, шефе, успео си. Баш си одвезао тог кретена у орбиту!“

„Наравно да јесте“, рекао му је Гивој самозадовољно.

„Имаш муда величине месеца. Нема довољно новца у галаксији да ме натера да то урадим. Надам се да је вредело.“

„О, сасвим јесте.“

—

Фин је посматрао њихов прилаз Дилигенту кроз сензоре сидреног брода. Требало је да се осећа утешно призором мирне старе арке, али сидрени брод му је такође показао још бродова који су летели ка Дилигенту. Два су успоравала брзином од деветнаест ге; стигли би за мање времена.



више од два сата. Затим, три сата касније, придружила би им се морнаричка ескадрила.

Ако сам погрешио, свему је крај.

Сензори су такође показивали Долод, који је постајао све светлији. Његов ЛНК дуж линије квинтесенције до Архимедовог мотора обавештавао га је да почиње пренос импулса на Боксрок.

Сада нема назад.

Упутио је сидрени брод у највећи хангар Дилиџента. Никада не би стао по дужини, па га је само увукао уназад, трзајући се док је дозвољавао да се његов задњи део савије и згужва неколико носача.

„Држите позицију“, рекао је мрежи сидреног брода.

Отворила су се врата и морао је да се помери. Сањао је да ће нулта гравитација бити благослов, да ће сав бол од дужег излагања четири гравитације магично нестати. Није се то десило. Зглобови су се осећали као да су озбиљно увијени, сваки лигамент је био ван положаја, а врат му је био толико лош да је био сигуран да више никада неће моћи да окрене главу. Али бар је сада могао нормално да дише.

То су мале ствари у животу које чине све вредним.

Мали потисници хладног гаса на његовом оделу гурнули су га ка отвореној ваздушној комори. Оба Дејва су га пратила. Ваздушна комора се напунила притиском, затим се унутрашњи отвор отворио, а Ели је полетела кроз ваздух, обгрливши га рукама. Њено лице је било центиметре од његовог визира, дивље вичући, а глас јој је био благо зујање кроз кацигу. Њена инерција их је обоје гурнула у спољни отвор. Визир кациге се отворио.

„...ради ти нешто! Пеца се са твојим мозгом као што је урадио са мојим.“

„Штаааа?“

„Све је била превара; он мора да је нека врста архонта. Сви су насели на то. Били смо толико глупи.“

„Драга, смири се, молим те.“

Прогурала је лице кроз уски отвор и грозничаво га пољубила. „Ништа није било стварно — али ти јеси.“

„Ели, молим те. Дозволи ми да скинем кацигу, важи?“

Отилија, Зелинда, па чак и Еверет су нестрпљиво чекали у припремној соби ваздушне коморе. Фин је лебдео међу њима док су грозничаво брбљали о томе шта је Ели открила.

Када је завршила са објашњењем, он јој је упутио тужан осмех. Било је ужасно, ужасно, али није био изненађен. Сада је све имало смисла. То је било сасвим...



олакшање. То је скоро уравнотежило његову патњу и бес. „Верујем ти.“

„Стварно?“ упитала је изненађено.

„Да, заправо; све одговара.“

„Али, Фине“, рекла је Отилија, „не можемо да схватимо зашто би он ово урадио.“

„Да би још више дискредитовали људе. Да би нас окривили за катастрофу.“

„Каква катастрофа?“ упита Ели.

„Онај кога сам управо покренуо. Астеријина гуза, значи кажеш да то нисам био ја? Осим што јесам. Знао сам да је оно што радим погрешно, али сам то ипак урадио.“ Некако је то сазнање скинуло невидљиви терет са његових мисли. Сада је постојао само бес и најбезнадније понижење због тога што је искоришћен.

„Фине, реци ми. Шта си урадио?“

Нервозно се осмехнуо на Елијин свиреп израз лица. „Није важно. И можда... можда Царска Небеска бића то заслужују. Више не знам. Морам да схватим које су тачно моје мисли, али сада озбиљно морамо да се извучемо одавде.“

„Знам. Командант ескадриле нам већ неколико сати шаље сигнал упозоравајући нас да престанемо да убрзавамо. Искључили смо погон само да бисте могли да се састанете. Али, Фине, немамо где да одемо. Не можемо им побећи, не у Дилиџенту. Међутим, имамо шансу да им кажемо шта је Гивој урадио. Можда ће нам поверовати.“ Очајнички је погледала Зелинду.

„То је наш једини излаз“, рекла је Зелинда. „Царица би ме можда и послушала. Не знам, али покушаћу да јој се директно обратим. Наше име би можда још увек могло нешто да значи.“

„Не“, рече Фин. Покренуо је брзо отпуштање на свом оклопу и болно се извукао док је одело пуштало чврсти стисак са његовог тела. „Морамо да се попнемо у командни и контролни центар. Могу да нас извучем одавде.“

„Али—“, поче Ели.

Пољубио ју је. „Ово није Гивојева идеја. Све је моја. Веруј ми.“

—

Капетан Дежан је седела иза своје конзоле у командном и контролном центру брода Дилиџент. Постоје неке ствари у овом универзуму које се никада не мењају, задовољно је помислио Фин. Желео је да корача у одељак зрачећи самопоуздањем. Уместо тога, Ели и Отилија су морале да га подржавају док је...

дошуњао се до своје столице иза конзоле за летење Гејтвеја. Срушио се у њу, трзајући се од разних налета бола.

„Добродошао назад, Фин“, рекла је Дежан, тон јој је био меланхоличан као и израз лица. „Али неће бити задуго. Морнарица је скоро стигла. Још два брода су такође на путу. Њихово убрзање је лудо, тако да сви морају јако да желе да разговарају са тобом.“

„Не желим да сазнам. Капетане, молим вас, огласите упозорење ЗПЗ.“

„Извините?“

Знао је да му осмех постаје зао и очигледно га није било брига. „Имао сам идеју. Морамо да видимо да ли функционише. Молим вас, огласите упозорење.“

„Налазимо се на четири AJ од улазне капије!“

„То јесмо. Молим вас, огласите упозорење.“ Упутио је Ели и својој сестри преклињући поглед. Обоје су сели.

Дежан га је дуго гледала, а затим је промрмљала у слушалице. Упалило се упозорење ZPZ. Фин је ставио руку на контактну сијалицу на конзоли.

Веза се споро успостављала, као да је прекидао сан ЗПЗ генератора. Он је свакако нерадо одговарао.

Молим вас, ваша функција је обавезна.

Док је чекао да се неизмерно сложене рутине пробуде, успоставио је везу са Архимедовим мотором, користећи квинтесенцијску линију са сидреног брода. Временско кашњење додало је још један слој тешкоће. Спремни смо, обавестио је мотор. Чинило се да је то заинтересовало рутине генератора; био је урођен у осећај будне животиње која подиже главу да поздрави сунчеву светлост новог дана.

Нетачна примена, одлучио је генератор.

Знам, али твоја функција је неопходна.

Рутине генератора су размотриле ситуацију. Увукле су се у везу са Архимедовим мотором. Постигнут је договор у оквиру временски одложеног спајања.

„Припремите се“, успео је Фин да дозове. ZPZ генератор је почео да црпи енергију из Архимедовог мотора да би напајао сопствене функције и активирао се—

Дилиџент је висио у простору уоквиреном ЗПЗ пољем, сваки атом заробљен у стази. Унутар чудног не-времена, Фин је могао да осети како се недостатак интеракције са Капијом региструје као фундаментални губитак рутина генератора - онај који је граничио са тугом. Затим је Архимедов мотор преусмерио делић Долодове инерције на нову операцију.

779

Али чак и само делић ротационог момента гасног гиганта пренет низ линију квинтесенције на сидрени брод, који је био причвршћен за Дилиџента, обезбеђивао је довољно силе да убрза аркаду на десет хиљада г.е.

—

Тира је фасцинирано посматрала како снимци са дронова близу Долода показују како се планета осветљава; готово је могла да поверује да постаје нова. Свака станица са Архимедовим мотором блистала је белом светлошћу чији је сјај само настављао да расте. Сјај са станица дубоко у атмосфери ширио се, огромни базени светлости који су облаке чинили провидним, стварајући фотонски потоп који је почео да парира оближњој звезди.

„Шта је узрок томе?“ упитала је са искреним интересовањем.

„Површина сваке станице се загрева до екстремног нивоа, госпођо“, рекао је Датамастер Стетос-Тјери.

„Зашто?“

„Линија квинтесенције каналише инерцију гасног гиганта док је примењује на Боксрок. Да би се то постигло, линији је потребан невероватан ниво снаге. Станице генеришу енергију да би обезбедиле ту снагу у својим коморама за анихилацију материје и антиматерије. Оно што видите је само вишак топлоте из те реакције који се зрачи.“

„Слатка богињо“, промрмљала је. Ако је то само вишак, који су нивои енергије у самој линији?

Станице су тонуле дубље у атмосферу, спаљујући се на свом путу до гушћих слојева. Свака од њих је створила огроман талас прегрејаног водоника и амонијака. Долодови горњи олујни појасеви су се раскидали док су се перјанице уздизале изнад стратосфере, њихове круне су избацивале токове честица хиљадама километара још више, слично короналним избацивањима Келованове звезде.

„Боксрок почиње да се креће, госпођо“, објавила је адмирал Серилда-Кроја. „Његова орбитална брзина се повећава.“

„Долодова ротација мора да се успорава, онда“, рекао је Стетос-Тијери.

„Мало је тешко измерити“, стрпљиво га је адмирал обавестио. „Атмосфера је у потпуном хаосу. Немамо фиксну тачку за мерење.“

„Успораваће се“, инсистирао је датамастер. „Основна физика.“



„Боксрокова орбитална путања је већ скренула стотину километара“, јавио је адмирал.

„То не делује тако лоше“, одговорила је Тира. У себи се смејала од радости. Бацила је поглед на оца, који је показивао одговарајући ниво трезвене забринутости због догађаја који се одвијао, уместо задовољства што њихов план функционише.

„Госпођо!“

Адмирал је скоро викнуо, што је било довољно да престраши Тиру.

„Шта?“

„Вредни.“

Тира се придружила свима осталима у командној соби, окрећући се да погледа екран који је преносио сензорски пренос из Двадесет треће ескадриле. Пре неколико секунди приказивао је брод-арку као тамни крхот наспрам једноличног сјаја маглине. Кружио је како би омогућио Финовом сидреном броду да се састане. Савршен редослед, који би омогућио Витезовима Двадесет треће ескадриле да ухапсе све људске осумњичене у једној операцији. Али сада је постојала само маглина.

„Где је?“ упита Тира.

„Нестало је.“

„Је ли експлодирало?“ Осетила је како јој бес расте. Ако га је тај идиотски командант ескадриле погодио пројектилима... Али није било облака флуоресцентног гаса, нити су се ужарени фрагменти откотрљали.

„Ем...“ Серилда-Кроја се намрштила од неразумевања. Једна рука је посегнула да притисне контактну сијалицу, огрлицу од траке држану на индукционом јастучићу на врху кичме, као да је веза постала прекинута. „Не. То - Двадесет трећа ескадрила тврди да је убрзала.“

„Значи, сада не могу да прате антички брод?“ оштро је упитала Тира.

„Госпођо, испало је из домета сензора за милисекунде, али анализа онога што су фрегате ухватиле показује да је убрзало при десет хиљада

г.е.

Тира је ћутке зурила у адмирала, а затим погледала свог оца и Јунтина, који су били збуњени као и она. „Шта је урадило?“

„Убрзало је до десет хиљада г.“

„Не, није.“

„Ох“, узвикнуо је Стетос-Тјери. Несигуран осмех му је прелетео по цртама лица. „Стварно? И задржало је физичку кохезију?“

781

„Ескадрила не може да открије никакве остатке“, потврдила је адмирал Серилда-Кроја.

„То је невероватно.“

„Шта је невероватно?“ упита Тира.

„Стално називамо Дилиџент бродом-арком“, рекао је мајстор података. „Али није; то је звездани брод. Има ЗПЗ генератор. Такође има причвршћено сидро.“

„Па?“

„ЗПЗ генератор држи брод у стази, тако да при уласку кроз Капију убрзање које доживљава – знатно веће од десет хиљада г, узгред буди речено – не своди структуру и људе унутра на облак расипајућих атомских честица. Нешто је управо применило страховиту силу на Дилигента.“ Показао је на блиставо бели диск у који се Долод претворио. „Пренос импулса. Тренутно, Архимедов мотор покреће целу планету. Полако. Замислите какав би био ефекат када би применио чак и један проценат те силе на нешто тако мало као што је Дилигент.“

Тира је била превише узнемирена да би реаговала. То није требало да се деси. Финова сећања ће бити доказ који ће доказати да су људски побуњеници одговорни за све ово. „Астерија!“, викнула је, лупајући ногом у рефлексном бесу. „Како је, дођавола, човек могао то да уради?“

„Искрено сумњам да би то могло бити могуће, госпођо“, рече Стетос-Тјери са жаљењем. „Мора да је то који год архонт стоји иза ове завере.“

Тира је хтела да узме енергетски пиштољ и разнесе му озбиљну главу. „У реду“, сикнула је. „Наравно.“

„На Дилигенту се налази Небески архонт?“ упитала је адмирал Серилда-Кроја са неверицом.

„Мора да постоји“, рекао је Стетос-Тијери. „Је л' тако, врховни архонте?“

„Изгледа да је тако“, сложила се Уалана-Шојгу.

„Адмирале, сазнајте да ли кретени из Двадесет треће ескадриле имају икакву представу куда се Дилиџент упутио“, наредила је Тира.

„Да, госпођо.“

„Овај напад на Крунски Доминион мора да је касна фаза у нечијој Великој Игри. Морам да пошаљем царици и краљици Луус-Марсели хитну поруку. Пратите шта се дешава са Боксроком и обавештавајте ме. Оче, господару Уалана-Шојгу, пођите са мном.“ Тира је излетела из командне собе, њен љутити поглед игнорисао је све.

# ТРИДЕСЕТ ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

"

ЧАК И УЗ ОЛОМОВО интуитивно вођство, Ксијином ЦИ је требало неколико минута да анализира податке сензора и схвати шта се догодило са Дилигентом. Затим је натерао ЦИ да поново покрене анализу, само да би био сигуран.

Када је прихватио невероватну истину, искључио је Ксијирин погон на антиматерију. Мали део његовог ума регистровао је да је и Сахдијахов брод завршио свој лет са мотором и да се сада креће само триста хиљада километара даље.

Оломова цела хипотеза о ситуацији је драстично ревидирана. Да није био у својој стабилизационој капсули, затворио би очи и испустио јаук ужаса. Овако је једноставно признао да ће његово тело морати да се пребаци у медицинску капсулу ради озбиљних поправки на ћелијском нивоу.

То ће ме научити.

Иако... Сахдијина очајничка жеља да допре до Марљивог удвостручила је његову. Али ја ћу бити боља особа. Затражио је линк до брода архонта Талох-Теа.

„Извињавам се“, рекао је Сахдијаху. „Сада признајем да ти ниси архонт који стоји иза овога.“

„Као што признајем, ово није ваша Велика Игра коју смо били приморани да играмо.“

„Па шта ћемо сада?“

„Обојици су нам хитно потребни одговори за наше области. Постоји само једно место где се ти одговори могу пронаћи.“

„На броду Дилиџент.“

„Да. Потребно је темељно испитивање Гивојевог заменика и његових колега.“

„Предлажем да то спроведемо заједно.“

„Идеја о ексципијенту“, рекао је Оломо. „Прихватам.“

„Али прво—“

„...морамо пронаћи Марљивог.“

„Сасвим. Међутим, забринут сам због измене која се врши у Боксроковој орбити. Неће бити корисно; ово је оружани замах.“



трансфер, што покреће нека веома непријатна питања. То даје Дилиџенту само једну могућност.”

„Да одем.“

„Летеће ка улазној капији. Прегледаћу податке сензора које имам да бих могао да одредим њихов правац.“

„Урадићу исто“, рекао му је Оломо. „Између нас би требало да имамо довољно.“ Док је Ксијрин ЦИ израчунавао Дилиџентов вектор, он је проверио Боксрок. Планета се већ подигла две хиљаде километара изнад своје првобитне орбиталне путање, а пренос момента је био у току. Њена брзина је и даље расла. Која ти је орбита дата и зашто?, питао се. Постојала је једна опција коју дефинитивно није желео да размотри, била је превише узнемирујућа. Па ипак, ово је морала бити Велика игра Доминиона Мара Јама, и они се неће уступчавати.

„Дилиџент се креће ка улазној капији Капо Фроиса“, рекао је Сахдијах.

„Слажем се. То је пет ајских јединица удаљено од нас. Под претпоставком да успори на исти начин на другом крају, требаће му пар сати да стигне до Капије. Бићемо далеко иза.“

„Да, али немамо избора. Предлажем умереније убрзање до улазне капије. Да кажемо пет ге?“

„Да, слажем се“, рече Оломо, захвалан што није било начина да се његово разочарање пренесе дуж инфрарума. Рекао је Ксирином доушнику да испланира путању која би их одвела до улазне капије Капо Фроиса.

—

Теренс се мучио да схвати шта се дешава. Еакусови сензори су му показивали кретање бродова, нивое убрзања фрегата, а два непозната брода која су јурила Дилиџента производила су млазеве плазме дугачке хиљаде километара, тако да је њихово праћење било лако. А издувне гасове антиматерије сидрених бродова било је немогуће пропустити, као и Долод, који се светлио попут патуљасте звезде. Али разлог свега тога му је измицао.

„Два мушкарца улазе у бар.“

„Не знам“, рече Макаио-Спирит скрушено. „Претпостављам да морнарица и архонтски бродови желе да разговарају са лажним Гивојем. Он мора да зна какав је 'план', пошто је он активирао Архимедов мотор.“

„Па шта кажеш? Сазнаћемо само ако питамо лажног Гивоја?“



„Кажем да мислим да би требало да престанеш да одлажеш очигледно. Теренсе, не можеш остати у систему Келован. Неће само Дилигенти тражити људе; Леди Асахи-Ирина те је активно ловила у Санта Роси. То није обичан неспоразум. Главна сврха архона попут

мене је да прикупе информације; то је суштински алат за одржавање реда. Она је, с друге стране, добила наређења да те елиминише. Та наређења су морала доћи од лорда Уалана-Шојгуа – што, с обзиром на то колико дуго је био главни архонт пре него што ме је сменио са положаја, имплицира да он сам само следи наређења.“

„Ко може да издаје наређења главном архонту?“

„Морао би да следи директиву Тајног савета. Могуће је да би господар двора, лорд Бекет, имао овлашћење. Осим тога, само краљица може да наређује главном архонту. Дакле, чини се вероватним, Теренсе, да си ти лични непријатељ краљице.“

„Астеријина гузица, зашто? Све што сам урадила јесте да сам разоткрила лажног Гивоја као агента страног архонта. Како краљица може бити љута на мене због тога? Провела сам четрдесет година радећи за њу.“ Поново се вратило то сећање на девојку натопљену крвљу како јаше свог једнорога да га прогања.

„Добро и забрињавајуће питање“, рекао је Макаио-Спирит. „Такође сматрам изванредним да је иста краљица Винида овде лично присутна у време овог догађаја. То не може бити случајност. Мора да постоји неки масивни политички фактор који овде потпуно пропуштамо.“

„То би могло постати очигледно када сазнамо шта се дешава са Боксроком. Не могу да схватим зашто желе да му подигну орбиту.“

„Заиста. Међутим, Теренсе, мислим да те морам саветовати да, с обзиром на то ко је очигледно умешан, сада врло мало можеш да учиниш. Требало би да напустиш Келован. У ствари, цео Крунски Доминион је сада опасан за тебе.“

„Мислиш да одустанеш.“

„Наставити живети није одустајање, Теренсе. То је коначни победоносни пркос.“

„А шта је са твојим синовима?“

„Тата.“

Макаио-Спирит му је упутио благонаклон осмех. „Шта је са твојим сином? А са твојом ћерком? Твојим могућим унуцима? Требало би да узмеш у обзир и њихову будућност.“

„Тата!“

785

Теренс је погледао по салону. Ванилда га је љутито гледала.

„Да, шта?“ упитао је.

„Јеси ли добро? Где идеш? Увек тонеш у невољи.“

„Извини. Само размишљам“, рекао јој је криво. „Толико се тога дешава тренутно. Покушавам да све схватим, то је све.“ Покушао је да игнорише подједнако збуњене погледе које су му Химена и Медуза упућивале.

„Па, ево још нечега што можемо додати нашим проблемима. Дилицент је управо нестао.“

„Ах, па не. Је ли га морнарица упуцала?“

„Не, тата, није експлодирало. Нестало је.“

„Шта?“ Ставио је руку на контактну сијалицу и затражио напајање сензора.

Требало је двадесет минута да Макаио-Спирит и Еакус ЦИ схвате шта се догодило.

„Никада нисам знала да свемирски бродови то могу“, рекла је Медуза када је Теренс завршио са објашњењем.

„Мислим да је то откриће за многе људе, судећи по томе како сви реагују.“

На екрану, визуелни пренос им је приказивао два архонтска брода како поново убрзавају. ЦИ је пројектовао њихов курс, који се завршавао код улазне капије Капо Фроа.

„Исто као и Дилиџент“, рекао је Теренс. „То је данас веома популаран звездани систем. Требало би да их пратимо.“

„Један добар разлог?“ изазва Химена.

„Морамо бити реални. Не можемо ништа да урадимо поводом Боксрока, а не можемо остати у систему Келован, тако да ћемо морати да одемо у неком тренутку. Капо Фроис има неколико капија које ће нас одвести од Крунског Доминиона и ући у Кентаури јато, ако то одлучимо. Оломо је био пријатељ Макаио-Фараџија, а Медуза је била Сахдијахов агент. Када прођемо кроз Капију, имамо могућност да им се обратимо за помоћ. Њихове доминионе би нас могле заштитити од Леди Асахи-Ирине ако она још увек долази по нас.“

„Ах, Теренсе, нисам сигурна да је Садија баш такав пријатељ“, сумњичаво рече Медуза.

„Био је заштитнички настројен према Марчелуу“, истакао је Теренс. „Додуше, после догађаја.“



„Догађај?“ упита Химена.

„Марцелово убиство“, рекла јој је Медуза.

„О, одлично.“

„Не постоји савршено решење за ово“, рекао је Теренс. „Али Капо Фроа ће нам дати мало простора за дисање пре него што одлучимо шта

ћемо тачно даље.“

Химена је дубоко уздахнула. „У реду, онда је то Капо Фроа.“

„Погледај.“ Ванилда је показала на екран. „Готово је.“

Долод је почео да се мрачи како су станице почеле да се хладе.

„Дакле, какав је резултат?“ упита Медуза. „Која је нова орбита Боксрока?“

Теренс је ставио руку на контактну сијалицу. Као одговор на његово питање, Еакус је испоручио астрогациони графикон. Требало му је времена да схвати шта види. „То није орбита“, рекао је промукло.

—

„МОЈА НАЈДРАЖА СЕСТРО КРАЉИЦО“, рекла је Луус-Марсела са огромном неискреношћу, „Чилава ова ситуација ми је веома загонетна. Када се окупимо због спајања флота, мораћеш да ми испричаш све трачеве зашто је твоја импозантна флота одлучила да плови обалом уместо да прогони брод за десант. Сигурна сам да је то био само твој пропуст, дозволивши људима да отму Мотор који може да помера читаве планете. А између тебе и мене, та ужасна гласинарица Аселин-Џабула свима прича да се на броду Дилигент налази агент страног архонта. Знаш, онај стари аркадски брод који је управо постао скоро релативистички — некако — да би побегао од фрегата које си коначно послала за њим? Боже мој, време је да покренеш реконструкцију двора, мислим — да се решиш мртвог дрвета и безнадежних. Осим ако није прерано после твоје последње озлоглашене реконструкције, наравно. У сваком случају, ако ти је потребна помоћ да средиш све те трагичне грешке, јави ми. Моја флота може бити тамо за неколико дана.“ У супротном, видимо се на спајању.

Тира је равнодушно зурила у замрзнуту слику Луус-Марселе док се порука завршавала. Пружила је руке оцу и Јунтину да их додирну. „Зар нисмо могли да почнемо са њом?“ упитала је лагано када су се повезали.

„Време је погрешно“, рекао је њен отац. „Доћи ће и њен ред. Буди стрпљива.“

„Претпостављам.“

„Добре вести“, рече Јунтин. „Вектор Дилиџента га води ка улазној капији за Капо Фроа.“

787

„И то је добро зато што?“

„То потврђује њихову кривицу.“

„Не толико као представљање Финових сећања осталим краљицама.“

„Не, али морамо бити флексибилни. Извештај Теренса Вилсона-Флечера о Гивоју послужиће као одлична потврда да је Дилигент пун људских побуњеника који поседују артефакт из Доба Остатака који може да омета Небеске системе. То значи да ћете моћи да издате директно наређење за убијање Дилигента, а све остале краљице ће то одобрити - иако уз своје уобичајено оштро нападање. А ваше наређење да се флота заустави било је одговор на процену и захтев официра обавештајне службе флоте. Неће бити никакве сумње усмерене према нама.“

Тира је уздахнула. „Да, могло би да успе. Још увек не могу да верујем да је Финбар Џалгори-Тобу извео тај трик.“

„Такви су ти људи“, рекао је њен отац. „Колико год да су лукави колико и досадни. Иако признајем да је оно што је урадио било импресивно.“

„Ослободићемо се Марљивог“, рекао је Јунтин. „Одмах ћу послати Леди Асахи-Ирину за њим. Требало би да буде у могућности да стигне до улазне капије Капо Фроиса за неколико дана. Такође може да се носи

са Оломом и Сахдијом. Изгледа да су њих двоје постигли примирје; обоје су такође кренули ка улазној капији за Капо Фроис.“

„Само желим да се решимо Дилиџента“, рекла је Тира.

„Биће урађено, Величанство.“

„Има ли каквих вести о ујаку Дагону?“

„Не, Аркадијин Месец је у мраку. Састаће се са Лестарима и можемо да наставимо са другом фазом.“

„Добро.“ Тира је проверила време. „Требало би да се вратимо у командни одељак. Морам бити тамо да изгледам изненађено када се Архимедов мотор угаси.“

„Радије бих био запрепашћен него изненађен“, предложио је њен отац. „Онда пређи на веома краљевски стил.“

„Да. То звучи прикладно.“

—

ПРИНЦЕЗЕ СУ БИЛЕ ПОЗВАНЕ да присуствују Тири. Осмехнула се у себи док су официри командног центра покушавали да не покажу своју иритацију због цвркутања



девојке. Нису имале исту обуку као особље палате и остатак њеног двора.

Када се сместила у своју софу за убрзање, рекла је адмиралу да пружи ЛНЦ команданту Двадесет треће ескадриле.

„Желим да летите директно до улазне капије Капо Фроа“, рекла је намргођеном Радварно-Веркасу. „Пратите Дилигента и уништите га.

Без затвореника, без испитивања, овог пута људи морају сазнати цену овог скандалозног чина.“

„Моје посаде не смеју бити изложене даљем убрзању под великим гетационим оптерећењем неколико дана, госпођо. Радили смо на граници својих могућности да бисмо стигли довде.“

„Разумем. Наставите што брже можете. Када се Дилиџент нађе у систему Капо Фроа, неће моћи поново да изведе тај трик са супер-убрзањем; тамо нема Архимедовог мотора који би га спасао. Моћи ћете лако да га сустигнете.“

„Постоје и други морнарички бродови ближи улазној капији од нас.“

„Заиста, и сигуран сам да ће царица размишљати да их додели задатку. Организоваћу са њом одобрење за ваше фрегате. Не сме бити даљих грешака, команданте ескадриле. Верујем да могу да се ослоним на вас да завршите овај посао једном за свагда.“

„Разумем, госпођо. Биће урађено.“

„Добро.“

„Госпођо“, рекла је адмирал Серилда-Кроја, „Архимедов мотор се гаси.“

Са изразом драматичног ужаса, Тира је посматрала широку пројекцију на прегради. Звездани сјај станица видљиво се смањивао док су колосалне количине атмосферског гаса настављале да јуре поред њих у огромним вртложним струјама које су створиле, помажући им да распрше топлотно оптерећење.

Негде иза ње, два официра су почела грубо да шапућу. Она је то игнорисала, а адмирал их је погрдно погледао. Одмах су се руковали и заћутали.

„Госпођо“, рече адмирал нервозно минут касније.

„Да?“

„Пројектовали смо путању Боксрока. Ми, хм, знамо куда иде.“

Тира се подигла са фотеље за убрзање да би бескомпромисно гледала у јако узнемиреног адмирала. Принцезе су приметиле напетост и придружиле се



њихова мајка са низом младалачких надутених гримаса.

„Шта мислиш под тим, куда иде?“ упита Тира.

—

КАРОЛИЈЕН-АМАЈА НИЈЕ МОГЛА ДА СЕ СЕТИ горег стања ствари – бар не у последњих неколико хиљада година. У ствари, вероватно није било ничег сличног још од пре Споразума.

Била је љута на Хелену-Тиру што је тако рано стигла са својом флотом. Све краљице ће то урадити, наравно; покушај да надмаше другу је сада био њихова друга природа. Али оволико рано је било једноставно грубо. И наравно, догодило се баш када су ствари кренуле по злу на Гондијару. Каролиен-Амаја је невољно размишљала да је можда направила грешку што је послала генерала Авоне-Валерија да врати тај свет на прави пут након убиства Макаио-Фараџија - и да га је изабрала углавном да би освојила поене против Хелене-Тире није јој помогло у расположењу. Чак је и она морала да призна да је коришћење ЈуБустера на хиљадама ситних криминалаца вероватно био корак предалеко када покушавате да успоставите ред. Не да је могла било шта да учини поводом тога, јер је тада Јосијас Апони почео да емитује побуну широм система Келован. У том тренутку је човек отео Архимедову машину.

Келован је била удаљена од Долода, што је значило да је морала да се ослони на Хелену-Тиру да управља целом ситуацијом — а Хелена-Тира је, наравно, потпуно све упропастила. На велико одушевљење Луус-Марселе. Али нико као да није схватао огромност онога што се дешава.

Процене њеног главног архонта, Аселин-Џабуле, наглашавале су колико је у ситуацији било много више ствари. Инсистирао је да је једноставно немогуће да људи преузму контролу над Архимедовим мотором. Морао им је помоћи страни архонт. Што је значило да Велика Игра улази у веома активну фазу. Консензус је био да ће отмица бити искоришћена да се Долод врати у међузвездани простор.

Тада су сидрени бродови заокупили Боксрок.

Каролиен-Амаја је била запањена што Хелена-Тира није одмах на почетку повела своју флоту у потеру за десантним бродом. Очигледно је да није смела ништа добро, али глупа кучка је отишла и препустила се обавештајним официрима који су, као и сваки архонт, само желели више информација. Било је време када су краљице знале како да...



понашати се како треба. Идеја коју би им свима снажно подсетила на спајању флота.

Читава царска палата је прешла у трећи степен узбуне, покушавајући да предвиди какав ће одговор бити потребан и ко је одговоран. Сви су веровали да Мара Јама стоји иза тога.

Онда је Марљиви постао релативиста.

„Морамо да узмемо у обзир вашу безбедност, Ваше Височанство“, рекла је Аселин-Џабула. „Ова ситуација је сада толико ван било ког од наших сценарија да једноставно не можемо да предвидимо ниво претње.“

Налазили су се у галерији ситуационог бункера, пола километра испод најнижег нивоа Царске палате. На командном спрату, педесет војних командних официра лежало је на својим каучима, повезаних са планетарном одбрамбеном мрежом, спремних да координишу одговор који је Каролиен покушавала да осмисли.

„Ако нисам безбедна овде, већ смо изгубили“, рекла му је. „Наш једини приоритет сада је да откријемо ко стоји иза овога.“

„Наравно. У том случају, хватање Дилиџента нетакнутог, са свима живима, је неопходно. То је наша једина веза са архонтом који је ово организовао.“

„Мислиш да је Гондијар некако повезан?“ На једном од екрана бункера, Долодово светло је почело да се гаси. Каролиен га је сумњичаво погледала. Мрзела је што је потпуно ван контроле. Као краљица и царица, диктирала је догађаје; није реаговала на њих као неки беспомоћни човек неспособан да контролише сопствену судбину.

„Мора бити“, рекла је Аселин-Џабула. „Људи у побуни. Људи отимају Архимедову машину. Постоји готов зликовац кога можете да кривите, тебе и остале краљице, баш ту. То су бесмислице. Изиграни су као простаци какви јесу. Наша мета број један мора да буде имитација Гивоја Енфоа. Организација Макаио-Фараџија нам је пружила ту информацију. Он је увек био способан архонт.“

„И једини архонт за кога сам икада чула да је убијен“, размишљала је Каролиен-Амаја. „Свакако унутар Крунског Доминиона.“

„Нема случајности, Ваше Височанство, више не. Не данас.“

„Ако је Макаио-Фараџи радио тако добар посао, зашто би га нови главни архонт Хелене-Тире заменио?“

„Занимљивије питање, по мом мишљењу, јесте: Зашто би Хелена-Тира заменила лорда Гахиџија-Калдера?“

Каролиен га је шокирано погледала. „Зар не мислиш...?“



„Наређења увек долазе одозго“, рекао је равнодушно.

„Она не може бити иза овога. Она је краљица Крунског Доминиона.“

„Један од петоро. Увек мора да дели царски престо.“

„Не!“ Са своје позиције Каролијен-Амаја је видела како се један од официра нагло усправља. Одмах се окренуо ка галерији, његово запрепашћење је било очигледно чак и са места где је она седела. „Шта је било?“ упитала је.

„Потврдили смо нову путању Боксрока, Ваше Височанство“, замуцао је. „Удариће нас.“

„Шта мислиш под тим, 'нас'?“

„Келован. Удариће Келован.“

—

Порекло поруке Нојш: Келован? Боксрок ће се сударити са

Келован?

Порекло поруке Клависа: Да.

Порекло поруке Нојш: Слатка јебена Астерија!

Порекло поруке Клависа: Уплашена сам. Никада нисам овако видела Хелену-Тиру.

љут. Хм, мислим да би требало да престанемо да комуницирамо. За сваки случај.

—

ВИСОКО ИЗНАД ЦАРСКЕ ПАЛАТЕ, мноштво духова ветрушки открило је активност коју су чекали откако су стигли у престоницу. Стотине возила излазило је из масивне грађевине палате док се, на пола падине планине прекривене мегазградама од живог камена, једна од џиновских геодетских купола које су окруживале арборетум умереног

окружења отварала. Двадесет закривљених делова раздвајало се као да су латице неког гигантског механичког цвета.

Сви духови ветрушке су променили правац, окупљајући се директно изнад отворене куполе. Хиљаде њих тако близу један другом формирале су провидни циклон. Испод њих, под куполе се распадао, њени огромни сегменти су се тешко повлачили назад испод обода, носећи са собом дрвеће, земљу и потоке. Њихово повлачење открило је дубоки цилиндрични хангар. У средишту мрака који је чувао светлуцао је шиљати нос царичиног летелице за брзу евакуацију.

792

Ветрушке су у ишчекивању затегле своју спиралу, формирајући левак висок три километра.

—

Каролијен-Амаја је журила дуж моста који је водио од зида хангара до евакуационог брода: возила изненађујуће сличног профила једном од примитивних ракетних бродова Старе Земље. Десет витезова у пуном четвороножном борбеном оклопу касало је испред ње; још петнаест је завршавало корак иза царске пратње. Пет принцеза је журило, намргођених лица и шокираних, до те мере да су ућутале. Њен отац је био са њима, као и три најстарија члана двора. Сви су били тихи и збуњени. Били су једини чланови њене уобичајене пратње који су се квалификовали за место.

Аселин-Џабула је била поред ње. „Члановима двора додељују се прве капсуле куле“, рекао је. „Биће на георингу за један дан. Контрола куле разговара о повећању брзине капсуле како бисмо сви могли да се попну на време. Људи могу лако да поднесу два ге.“

„Сви?“ залаја Каролин.

„Становништво Келована.“

„Колико?“

„Око осамсто милиона“, рекао јој је отац. „Ако не рачунате Променљивце попут Дина.“

„Приоритети, тата, приоритети. Боксрок неће бити доступан још три недеље. Ако буде времена на крају, поменућемо их.“

„У реду.“

„Хоће ли георинг станишта примити све?“

„Да. Лако, заправо. Имају доста волумена између себе.“

„Па, твоја страшна летелица је на путу до орбите од десет хиљада километара да би се састала са летелицом за брзу евакуацију“, рекла јој је Аселин-Џабула.

„Пратња?“ одбрусила је.

„Двадесет фрегата, два бојна крсташа.“

„Морам ово да питам…“

„Да?“

„Можемо ли да га дигнемо у ваздух?“

„Боксрок? Не, Ваше Височанство, бојим се да не. Чак ни комбинована Империјална флота нема ватрену моћ да превазиђе гравитациону енергију везивања планете те величине.“



„Шта кажете да га скренемо са курса?“ Тренутак тишине био је довољан да јој каже одговор.

„Морнарица мисли да не. Док се довољан број бродова сретне, биће прекасно. Такође морате узети у обзир гравитационо привлачење. Ако прођу близу један другог, Келован и Боксрок ће се једноставно повући ка судару.“

„Као магнети.“

„Да.“

„Наћи ћу их, Ацелин-Џабула. Колико год времена да ми треба, пронаћи ћу власт која је ово учинила. И биће истребљени до последње живе ћелије.“

„Бићу уз вас када се то деси, Ваше Височанство.“

Каролиен-Амаја је скоро рекла: Не, нећеш. Непознавање стратегије Велике Игре која је кулминирала ударом Боксрока о Келован био је највећи обавештајни неуспех у историји Кентаури јата. Чим се споје са дреднотом, Аселин ће бити сведок Келованове смрти из орбите, лично и без свемирског одела. Осећала се потпуно издано од стране њега.

Капетан Фанзлејн-Мак их је чекао унутар ваздушне коморе. Поздравио је. „Ваше Височанство, ово је велика част.“

„Сачувај то. Јесмо ли спремни за лет?“

„Да, Ваше Височанство.“

„Добро, извуци ме одавде.“

„Па, палата још није завршила евакуацију—“

„Извуците. Ме. Одавде. Одмах!“

„Да, Ваше Височанство.“ Окренуо се и потрчао ка пилотској кабини.

Каролиен-Амаја је за тренутак проверила да ли све принцезе правилно леже у својим лежајевима за убрзање. Отвори ваздушне коморе су се затворили. Легла је на свој лежај и притиснула руке на

контактне сијалице. Налет утисака испунио јој је ум. Снимци палате, која је била скоро пуста. Нека возила за више путника брзо су се кретала путевима који су се пружали од подножја палате, али су и даље били близу. Требало би брже да слушају наређења, помислила је. Тренутак осећаја док је прегледавала камере у шталама. Пробуђене животиње су знале да нешто није у реду; биле су немирне. Неколико већих је истрчало из својих штала да шета по баштама, тражећи некога да објасни шта се дешава.

794

Даље, вагони возова унутар опсежних тунела испод града преусмеравани су ка стамбеним блоковима. Зграде су биле пуне френетичне активности док су родитељи окупљали своју децу. Као мрави када чизма шутне гнездо.

„Спремно за лансирање, Височанство.“

Каролиен-Амаја је повукла своју перцепцију из осуђеног града. „Иди.“

—

Ветрушке су виделе како се ракете са антиматеријом пале. Било је немогуће не видети. Талас зрачења, усијана светлост, ураганski удар прегрејаног ваздуха; било који иоле пристојан сензор са друге стране звезданог система могао је да детектује летелицу за брзу евакуацију.

Огромни облаци загушљиве смеђе прашине издизали су се из хангара. Летелица од седам хиљада тона издизала се из средишта вртлога, а њени смртоносни издувни гасови претварали су сву чврсту материју коју је додирнула у хипернаелектрисану субатомску маглу. Експлозија је разбила половину палатних зграда и торњева, расејавајући остатке преко десет километара. Пожари су избили у рушевинама.

Педесет километара изнад, циклон ветрушки је почео да флуктуира, клизајући масовно док се израчунавала прецизна узлазна путања летелице. Циклон је почео да се распада док су појединачни ветрушки јурили напред у накривљеном мрмљању пречника два километра.

Летелица за брзу евакуацију убрзавала је брзином од три г док је стизала до врха стратосфере. Просекла је шум. Спрајтови ветрушки који нису били у или близу њеног проласка тренутно су спаљени топлотом плазма пламена док је летела поред њих. Надзвучни ударни таласи су отерали стотине док су се приближавали. Само они који су били директно изнад носа успели су да ударе и залепе се.

Од хиљада које су посејане у горње слојеве атмосфере Келована, осамдесет седам је остало прилепљено за труп. Почели су да теку дуж ултравезаног карботанијума, претражујући ваздушну комору и инжењерске отворе. Ивице дебљине атома клизиле су кроз заптивке. Када су се нашли унутар летелице, потражили су каблове за напајање и пренос података, продирући кроз њихова кућишта.

—

795

Каролијен-Амаја је почела да се опушта док су напуштали мезосферу. Летелица је и даље убрзавала са три g, али сада се савијала ка истоку док се пробијала ка елиптичној орбити која би их довела до сусрета са огромним дредноутом и његовом пратњом.

„Колико ће времена бити потребно да се станишта одвоје од георинга?“ упитала је.

„Не добијам одговор на то“, рекао је њен отац. „Инжењери кажу да не знају.“

„Кладим се да би морнарица могла брзо да их пресече.“

„Сигуран сам да би могли.“

„Какво ће слободно место имати...“ Заћутала је док су светла у кабини затреперила. Рука јој се брзо спустила на контактну сијалицу. Веза је била неправилна. Дијагностичке шеме летелице за брзу евакуацију су лепршале и распадале се, фрагменти су се котрљали у њеној лобањи. „Капетане!“, викнула је.

Светла су се угасила, а ракете са антиматеријом су отказале, што их је спустило у слободан пад.

„Мајко царице?“, вриснула је једна од принцеза.

„О, срање.“ Ацелин-Џабула је застењала поражено. „Наседли смо на то.“

„Заљубио се у шта—“

—

ОПТИЧКИ СЕНЗОРИ ДРАЦЕНЕ били су усмерени на Келован. Пружали су веома јасну слику беспрекорне бело-плаве кугле са њеним златним ореолом који је светлуцао. Тира ју је посматрала са устима подигнутим у благи учтив осмех, чекајући...

Њен отац и главни архонт били су поред ње. Чинило се да ниједан од њих није проговорио већ читаву вечност.

Тада се на Келовановом екватору појавила сићушна звездана искра. Пузала је полако и тихо преко планете док је досезала небеса. Тира је оштро удахнула док је нестајала. Секунду касније уследио је блистави бљесак када је двадесет грама антиматерије пробило зид затворене коморе.

„Упс“, промрмљала је са смртоносним саосећањем. „Једна кучка мање, остале су још три.“ Њене руке су биле пружене њеним пратиоцима са краљевском великодушношћу.

„Морамо да сачекамо званичну потврду да је Каролиен-Амаја мртва“, рекао је њен отац преко везе. „Претпостављам да ће требати времена да њен суд то призна.“

„Небитно“, рекао је Јунтин. „Успели смо. Толико дуго сам чекао овај тренутак, не знам да ли би требало да се смејем или плачем.“

„Само се радуј“, рекао је Бекет. „Ја се радујем.“

„Захваљујем вам обома, и свима који стоје иза нас, на вашем труду“, рече им Тира скромно. „Оче, чим стигне потврда из Келована, послаћу поруку Луус-Марсели и подсетити је да сам ја краљица која ће наслеђивати као царица после Каролијен. Издаћу званично обавештење да сам преузела сва царска овлашћења. Затим ћемо кренути у племениту потрагу за спасавањем становништва планете. Моја флота ће надгледати напоре.“

„А онда почињемо другу фазу.“

„Заиста“, рекла је Тира. „Јако се радујем што ћу коначно упознати баку Кепри. Читав Крунски Доминион ће се радовати што се права краљица Келована враћа из изгнанства.“

„И да ће заузети своје законито место царице“, рекао је Јунтин.

Тирина глава је нагнула главу са птичјом спретношћу да га задовољно погледа, а онда је неки залутали глас из дубине њене главе рекао: Глупа девојко.

—

НИЈЕ БИЛО КАО ИЗЛАЗАК ИЗ ОБИЧНОГ СКОКОВА ИЗ ВЕРБИНЕ КАПИЈЕ. Ово је било пребрзо, а и предуго је трајало. Фин је испустио дивљи крик. Могао би се заклети да му је статичка варница севнула кроз мозак. Руке су му заиста трнуле од пражњења.

Још неколико запрепашћених крикова прочуло се из командног и контролног центра Дилиџента. Отилија га је гледала најчуднијим погледом. Он јој се извињавајући насмешио. „У реду је, излазимо.“

„Дакле, сада летимо релативистички?“

„Па, не. ЗПЗ нас је држао у кадру током целог путовања.“

„Фине, само ми реци где смо, дођавола.“

Почео је да претражује екране. „Искрено се надам...“ Испружио је руку, показујући. „Ено га. Улазна врата Капо Фроа.“

Отилија је опрезно посматрала огромну Елохим машину. „Капо Фроа?“

„Да.“ Слегнуо је раменима. „Има још пет капија, тако да када стигнемо тамо, имамо неке добре опције.“

797

„Да побегнем?“ упита Ели сумњичаво.

„Дуг, дуг пут, да.“

„Фине“, рекла је Зелинда. „Шта год да је овај лажни Гивој урадио, намештено нам је да преузмемо кривицу. Морамо да га разоткријемо као Небеског архонта. То је једини излаз за људе.“

„Знам, али тек смо се удаљили од оних морнаричких фрегата и шта год да су била та два брода. То се никада више неће поновити, у реду? Пролазимо кроз Капију и прегруписавамо се. Ако останемо овде, морнарица ће нас избацити. На броду је много невиних, почевши од мојих нећака и нећакиња.“

„У праву је“, рекла је Ели. „И потребно нам је време да покушамо да откријемо колико је Гивој покварио наше умове и сећања.“

„Отилија?“ упита Фин.

„Да“, уздахнула је. „Кроз Капију. Зелинда?“

„Да. Али морам се вратити у неком тренутку.“

„Ти ниси маркиза. Не дугујеш Гондијару ништа.“

„Али ја сам маркиза, Отилија. То није само титула, знаш.“

„То је дужност“, рекао је Фин.

„Тако је.“

„Помоћи ћу ако могу“, обећао јој је. „Мајка не би очекивала ништа мање.“

„Хвала вам.“

„Капетане“, рече Фин, „молим вас, одведите нас до улазне капије.“

„Како желите. Да ли прво испуштамо сидрени чамац?“

„Не, дођавола, то остаје са нама. Унутра има доста чудне технологије, а да не помињемо да је остало неколико грама антиматерије. Вреди богатство правом купцу.“

„Мислиш на погрешног купца“, исправила га је Отилија.

Преврнуо је очима. „О, богиње; сада имам две старије сестре.“

—

Аркадијски Месец је користио свој неутрални издувни систем да би убрзао даље од Долода и флоте краљице Винида. Џосијас је проценио да производи око десетину g. Више би волео да је производио више, с обзиром на то шта се догодило са Долодом и Боксроком. Желео је да се удаљи од било ког морнарског брода. Биће то пакао када Келован буде уништен.

Погледао је преко салона где је Гивој седео и тихим гласом разговарао са Лилијаном.

„Нећу више држати говоре“, објавио је.

Обоје су га погледали.

„Зашто је то тако?“ упита Гивој.

„Људи морају да се смире, дођавола. Ја сам за то да се заједно држимо и водимо кампању како би политичари направили промене; то је добра ствар. Чак и мало грађанске непослушности има своје место. Али, Богиње Гивој, уништити целу планету? То је превише за моју крв. Зато ћу ово само прескочити, хвала.“

„Штета. Ослањали смо се на тебе да прошириш вест када стигнемо до следећег система.“

„Излазимо из система?“

„Да. У Капо Фроа. Случајно знам да ће се тамо нешто десити. Краљице демона ће то искористити да поново баце своју моћ. Показаћу им да не могу. Показаћу свима. Људи заслужују да знају да њихови угњетачи могу бити побеђени.“

„Ниси победио Царске Небеске, сине. Претерао си, то је све.“

„Жао ми је што то мислиш, човече.“

„Па шта ћеш да урадиш, да ме избациш из ваздушне коморе? Требало би да буде лако. Стар сам. Нећу моћи да се опирем.“

„Не, нико то не ради. Али мислим да можемо да вас убедимо да останете уз нас. Видите, оно што сада носимо чини људе моћним као Небеска бића. Када једном покажемо ту моћ, мораће да нас оставе на миру.“

„Моћ? Мислите на више насиља.“

„Сматрам да је то равнотежа насиља. Видео си шта су Небеска бића урадила на Гондијару. Па, сада знају да можемо да им парирамо — и још више. Зато ћу те замолити да учиниш часну ствар и преговараш о нагодби за нас. То је оно што најбоље радиш, зар не? Твоја све ствар? Човек који је ходао по Старој Земљи зна како да направи договор.“

„Сложио сам се са неколико, да.“

„Боксрок је био претеран, признајем. Али мораш претерати ако желиш њихову пажњу — и слатка Астерија, имамо ли је! Све што треба да урадимо јесте да им покажемо да то није био једнократни случај. Да смо им равни. Па... ту ти долазиш. Још увек желимо да тргујемо са њима; још увек желимо да живимо на Гондијару и Анучи. Ти си неко кога људи познају и поштују. Они ће...“



прихвате договор који направите, јер знају да вам могу веровати. Зато, молим вас, размислите о томе да останете, зар не?”

Јосијас се намрштио. „Ниси понео Архимедову машину на брод, толико знам. Па шта си понео? Шта можеш да употребиш да угрозиш доминион чија морнарица може да збрише читаве светове?“

„Нешто друго што може да збрише светове. Једнакост, рекао сам вам; то је једини начин да добијемо оно што желимо. Смешно је, али упркос софистицираности Небеске војне технологије, једно од најстаријих оружја је и даље оно којег се сви плаше.“ Пљеснуо је рукама испред лица, а затим их брзо раширио. „Бум.“

„Бомба. Боже, имаш бомбу! Наравно да је имаш. Ја сам четрдесет хиљада година у својој будућности и седим у звезданом броду са револуционаром који има бомбу. У праву си, знам како да направим овај договор.“

„Није то само бомба. Имам Бомбу. Много бомби.“

Јосијас је знао чим је Гивој рекао бомба. Али се правио глуп, јер чак и четрдесет хиљада година у будућности, фанатици су и даље били глупи мали гадови. „Каква врста? То је нуклеарна бомба, зар не?“

„Боље. Извукао сам сво гориво из станице: антиматерију.“

„А. Тачно. Мислим да могу да се сетим једначине. Ако се грам антиматерије и грам материје међусобно униште, произведу експлозију од око четрдесет килотона. То је величина убице града. Импресивно је, али нисам сигуран да ће Небески људи поверовати да се са тим може постићи равноправност у претњи.“

Гивој се нагнуо напред у својој столици и упутио Јосијасу дивљи осмех. „Станице са Архимедовим мотором користе дегенерисану антиматерију као гориво. Супер је компримована, тако да можете спаковати много масе у једну од њихових комора за затварање.“

„Добро, па колико си донео?“

„Три хиљаде тона.“

FINN'S STORY WILL CONCLUDE IN

# EXODUS

THE ARCHIMEDES ENGINE

BOOK TWO:
THE HELIUM SEA

# 801

# ЗАХВАЛНОСТИ

"

Постоји неколико људи чији су напори иза кулиса омогућили настанак ове књиге. Моји агенти, Ентони Харвуд и Ентони Гарднер. Дел Реј и уредници часописа „Random House Worlds“, Ен Гроел и Том Холер. И Џејмс Олен, који је све започео позивајући ме да му се придружим у овом универзуму.

Хвала вам момци, био је то дуг пут, али смо на крају стигли.

Питер Ф. Хамилтон

# О АУТОРУ

"

Питер Ф. Хамилтон је аутор бројних романа, укључујући Спасење, Изгубљено спасење, Свеци спасења, Ноћ без Звезде, Бездан изван снова, Велики северни пут Еволуциона празнина, Временска празнина, Сањајућа празнина, Јуда Ослобођена, Пандорина звезда, Промашена младост, Пали змај и Хваленом епском трилогијом Ноћна зора: Дисфункција стварности Неутронијумски алхемичар и Голи Бог. Живи са својом породицом. у Енглеској.

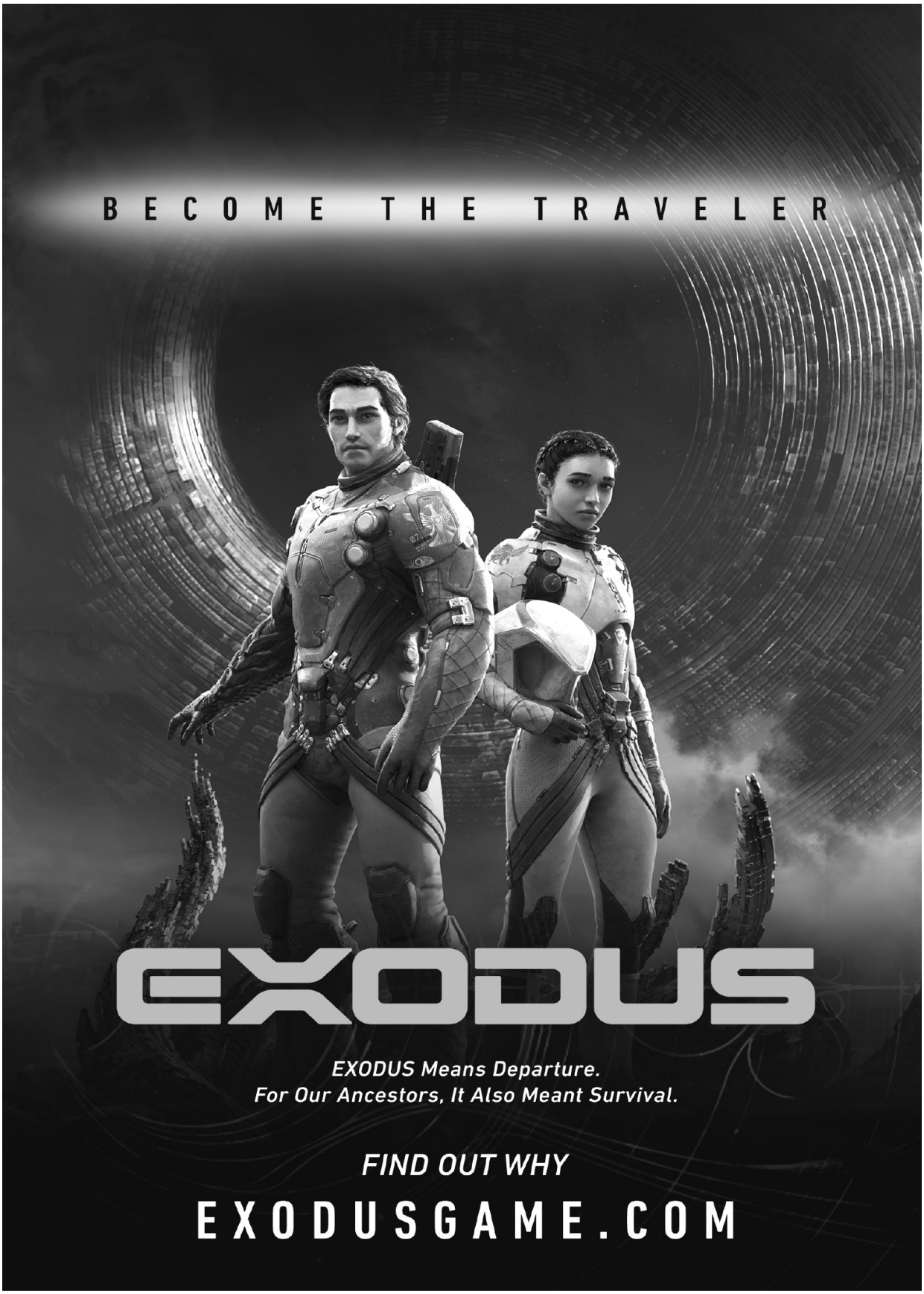
BECOME THE TRAVELER
EXODUS
EXODUS Means Departure.
For Our Ancestors, It Also Meant Survival.
FIND OUT WHY
EXODUSGAME.COM

# 804

Шта је следеће

твоја листа за читање?

Откријте своје следеће

одлично штиво!

"

Добијајте персонализоване препоруке књига и најновије вести о овоме

аутор.

Пријавите се сада.